

176

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów

w Radzie państwa reprezentowanych.

Rok 1896.

W Wiedniu.

Z cesarsko-królewskiej drukarni nadwornej i rządowej.

1896

BIBLIOTHECA
UNIV. MAGELL.
CRACOVIENSIS

Pierwszy Skorowidz.

Spis chronologiczny

ustaw i rozporządzeń w Dzienniku ustaw państwa w roku 1896 ogłoszonych.

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1887			
25. czerwca	Traktat pomiędzy monarchią austriacko-węgierską a rzeszpospolitą wschodnio-uruguajską, tyczący się wzajemnego wydawania sobie zbrodniarzów	221	733
1895			
23. listopada	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Wodnian do Tynu nad Weltawą	8	7
2. grudnia	Dokument koncesyjny na kolej żelazną parową od Karłowych Warów do granicy państwa pod Johanneorgenstadt	12	13
28. .	Ustawa o udzielaniu zapomóg z funduszów państwa w celu uśmierzenia niedostatku	1	1
28. .	Rozporządzenie Ministra skarbu, tyczące się nazwy urzędu podatkowego w Ried w Tyrolu	2	1
29. .	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu, którem „Esen-cya szczawowa“ (Säuerling-Essenz) wyrabiana przez firmę Karol Filip Pollak w Pradze zostaje zakazana	4	5
30. .	Ustawa, którą pozwala się na pobór w roku 1896 kontyngentów rekruckich potrzebnych do uzupełnienia wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej	5	5
30. .	Ustawa o uzyskaniu funduszów na kupno gruntów pod budynki dla gimnazjum w II. dzielnicy miasta Wiednia, dla seminarium nauczycielskiego żeńskiego we Lwowie, dla Trzeciego gimnazjum rządowego w Krakowie i gimnazjum św. Anny w temże mieście	6	6

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
4. stycznia	Ustawa o zmianie postanowienia §. 2 ustawy z dnia 15. kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 52), dotyczącej się urzędzenia namiestnictwa w Wiedniu	9	12
5. „	Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmu krajowego królestwa dalmackiego	3	3
5. „	Ustawa o postanowieniach przejściowych zapowiedzianych w §. 1 ustawy z dnia 9. lipca 1891 (Dz. u. p. Nr. 97) a dotyczących się wymierzania podatku czynszowego w gminach i częściach gmin połączonych z stołecznem i rezydencyonalnem miastem Wiedniem	13	18
5. „	Ustawa o preliminarzu dodatkowym na rok 1895 dla Trybunału administracyjnego	14	19
5. „	Ustawa zmieniająca i uzupełniająca ustawę z dnia 24. listopada 1876 (Dz. u. p. Nr. 137), tudzież niektóre postanowienia ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 (Dz. u. p. Nr. 68)	17	35
6. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. maja 1882 (Dz. u. p. Nr. 50), dotyczące się obrotu mlewa	7	6
6. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o zaprowadzeniu delegacji komory w zakładzie fabrycznym rafinerii oleju skalnego Spółki akcyjnej „Apollo“ w Pressburgu	10	12
8. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o postępowaniu w urzędach cechowniczych z tak zwanemi towarami dublowanemi	11	12
9. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu o przedłużeniu terminu otwarcia ruchu na szlaku częściowym Tarnopol—Ostrów kolei lokalnych wschodniogalicyskich	18	36
12. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, dotyczące się sprawdzania i cechowania przyrządów do mierzenia konsumpcyi wody	15	19
14. „	Ustawa o uwolnieniu pożyczki, która na zasadzie uchwały sejmu królestwa czeskiego z dnia 16. lutego 1895 w sumie trzy miliony złotych ma być zaciągnięta, od opłaty należności stęplowych i bezpośrednich	19	37
14. „	Ustawa o preliminarzu dodatkowym na budowę dwóch hangarów w Tryeście	24	39
18. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Melnika do Mszena	34	97
19. „	Obwieszczenie Ministra handlu i Ministra kolei żelaznych o ustanowieniu Ministerstwa kolei żelaznych i wydaniu nowego statutu organizacyjnego dla zarządu kolei żelaznych przez państwo sprawowanego w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych	16	21
19. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o przeistoczeniu delegacji komory w Abbacy na komorę pomocniczą I. klasy	20	37
21. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwami wyznań i oświaty tudzież handlu, dotyczące się całkowitego lub częściowego zwrotu taksy egzaminacyjnej tym ubiegającym się o uprawnienie do przemysłu budowniczych, majstrów murarskich, kamieniarskich, ciesielskich i rurmistrzów, którzy przed złożeniem egzaminu odstępują od niego	21	37

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
22. stycznia	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwami handlu i sprawiedliwości, którem uzupełniają się postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. września 1893 (Dz. u. p. Nr. 147), dotyczącego się używania barwników smołowych nieszkodliwych	22	38
26. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną wązko-torową od Rovereto do Ravazzone	35	101
27. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, którem uzupełnia się postanowienia abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem „Pierze“	27	47
29. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się wprowadzenia czwartego Sądu delegowanego miejsko-powiatowego w Pradze dla sądownictwa cywilnego	23	38
9. lutego	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące się ułatwienia czynności obrotowych w urzędzie depozytowym sądowo-cywilnym w Pradze, tudzież zmieniające §. 24 instrukcyi z dnia 15. listopada 1849 w tymże urzędzie depozytowym obowiązującej	26	41
10. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu, którem obszar stolicy krajowej Opawy, z wyjątkiem kolonii Karłowej, uznany zostaje za miejsce wyłączony w myśl §. 2go, ustęp 2 ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) o urządzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego	25	39
11. „	Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości, skarbu, handlu i rolnictwa, dotyczące się ustanowienia dla giełdowych sądów polubownych takich sędziów polubownych, którzy do giełdy nie należą	28	47
12. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych, podające spis kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890 (Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892), dotycząca się obrotu towarów na kolejach żelaznych	30	53
14. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się spraw, dla których giełdowy sąd polubowny jest właściwym	29	49
15. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o rozszerzeniu upoważnień c. k. Komory pomocniczej I. klasy w Abbacyi	32	93
20. „	Rozporządzenie Ministra rolnictwa, dotyczące się zmiany wzoru 5go do wykazu III. zamknięcia rachunków i sprawozdania statystycznego bractw górniczych	33	93
25. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o upoważnieniu komor głównych II. klasy w Oświęcimie i Karniowie do postępowania wywozowego z cukrem	36	104
26. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o rozszerzeniu upoważnień c. k. Komory pomocniczej I. klasy w Risanie	37	104
29. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, zabraniające handlu obnośnego na obszarze Innsbrucka, stolicy krajowej, tudzież gmin Willen, Hötting i miejscowości Pradl do gminy Ambras-Pradl należącej	39	137

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
3. marca	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej o zmianie oznaczenia dolno-austriackiej krajowej szkoły zawodowej machinoznawstwa w Wiener-Neustadt na „dolno-austriacka krajowa szkoła przemysłowa — wyższa szkoła przemysłowa umiejętności mechaniczno-technicznych — w Wiener-Neustadt“ i uważaniu takowej za równą wyższym szkołom przemysłowym rządowym pod względem służby jednorocznej pod chorągwią w pułku kolei żelaznych i telegrafów	51	223
5. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu o tworzeniu zakładów ubezpieczenia, ich urządzaniu i zawiadywaniu ich czynnościami	31	63
5. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące się zmiany postanowień urzędowego abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazami „Magnezya“ i „Magnezyt“	40	137
5. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się zaprowadzenia w Schwaderbachu delegacyi Komory pomocniczej kraślickiej	41	138
8. „	Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości i skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową, dotyczące się umarzania ratami wierzytelności hipotecznych kas sierocych wspólnych	38	105
13. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się łączenia kilku gatunków cukru konsumcyjnego w jedną posyłkę, gdy się cukier taki wywozi pod zamknięciem miejsca z zakładów fabrykacyi za linię celną	42	138
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, którem uchyla się postanowienia o przepływanii statków wiosłowych i parowych popod mostem na Dunaju w Stein, zawarte w rozdziale II B II tymczasowego Porządku policyjnego żeglarskiego i rzeczno dla Dunaju a wydane rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 29. kwietnia 1885 (Dz. u. p. Nr. 62)	44	211
19. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty, dotyczące się nostryfikacyi dyplomów doktorskich z medycyny uzyskanych przez kobiety za granicą	45	211
23. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu w Szurduku delegacyi komory	46	212
23. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Borków wielkich na Skałat do Grzymałowa	66	237
24. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową o posługiwaniu się obrotem przekazowym (czekowym i kliryngowym) pocztowej kasy oszczędności do płacenia podatków i należności w Dolnej Austrii	52	224
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się stęplowania obligacyj (losów) rosyjskiej drugiej pożyczki premiowej państwa z r. 1866 z powodu wymiany dawnych obligacyj za nowe egzemplarze	47	212
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o upoważnieniu Komory pomocniczej w Piranie do ekspedyowania bez poboru cła rzeczy podróżnych naprzód lub później wysłanych	53	225
28. „	Ustawa skarbowa na rok 1896	43	139
28. „	Ustawa o dalszem rozszerzeniu a względnie stosowaniu ustawy z dnia 27. kwietnia 1887 o zaopatrzeniu wdów i sierot po oficerach i szeregowcach wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej i pospolitego ruszenia	48	214

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
30. marca	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o sprostowaniu stopy tary dla towarów asbestowych Nr. t. 245 <i>ter c), d), e)</i> w pakach, podanej w edycji taryfy cłowej z roku 1895	54	225
2. kwietnia	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu w dworcu kolei państwa w Opawie delegacji komory głównej	55	225
2. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ścięciu upoważnień delegacji komory w dworcu wschodnim (byłym dworcu głównym kolei) królewsko węgierskich kolei państwa w Budapeszcie	56	225
9. „	Ustawa o uzyskaniu funduszy na przebudowanie realności tak zwanej fabryki broni przy ulicy Währingerstrasse w Wiedniu na cele wydziału medycznego Uniwersytetu wiedeńskiego	57	225
9. „	Ustawa o uzyskaniu funduszy na budowę w celu rozszerzenia budynku instytutu medycznego c. k. Uniwersytetu czeskiego w Pradze	58	226
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, zabraniające handlu obnośnego na obszarze Pragi, stolicy krajowej, tudzież gmin przedmiejskich Karlina, Smichowa, Winohradów Królowych, Żyżkowa i Werszowiec	49	215
11. „	Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej, dotyczące się wydania nowego Dodatku do III części Przepisów o służbie wojskowej	50	215
13. „	Ustawa o przedłużeniu czasowego uwolnienia od podatku czynszowego dla domów, które na obszarze gminy miasta Berna w celach publicznych uzdrowotnienia lub komunikacji będą przebudowane	61	229
13. „	Ustawa o uzyskaniu funduszy na wybudowanie nowego domu dla III. gimnazjum rządowego w Krakowie	62	235
13. „	Ustawa o uzyskaniu funduszy na kupienie budynku dla gimnazjum wyższego rządowego w Nowym Sączu i na przerobienie takowego	80	349
14. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, którym stanowi się, że w razie wykonywania czynności sprawdzania miar i wag poza urzędem miar i wag może być żądane złożenie zaliczki na zabezpieczenie ściągnięcia należności za sprawdzanie, tudzież dyet, kosztów podróży i innych wydatków, jakieby z tego powodu powstały	59	226
15. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o przeniesieniu siedziby urzędowej Inspektoratu skarbowego z Seretu do Radowic	60	227
15. „	Ustawa o placach profesorów szkół położniczych przez państwo utrzymywanych i o emeryturach dla wdów po tych profesorach	63	235
15. „	Ustawa o placach urzędników bibliotek uniwersyteckich i naukowych, jakoteż bibliotek szkół głównych technicznych	67	241
16. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Mszena do Dolnego Cetna	81	349
20. „	Rozporządzenie Ministra skarbu, dotyczące się sprzedaży urzędowych stęplowanych blankietów wekslowych w kategoriach wartości na 1, 2, 3, 4 i 5 zł. z tekstem czeskim	64	236
20. „	Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu o umowie między Austrią i Węgrami a Rosyą, w przedmiocie środków zdrowotnych stosować się mających w obrocie na obszarach pogranicznych podczas cholery	72	245

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
21. kwietnia	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, zabraniające wyrabiania w aptekach <i>Tinctura Zingiberis</i> z gorzalki uwolnionej od podatku	68	241
25. „	Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu o umowie pomiędzy Austryą i Węgrami a Włochami, w przedmiocie stosowania szczególnych środków zdrowotnych w obrocie na obszarach pogranicznych i na morzu w czasie pojawienia się cholery	73	251
26. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, którem w więzieniu celkowym Sądu krajowego i Sądu delegowanego miejsko-powiatowego w Grazu, wprowadza się w wykonanie, począwszy od dnia 2. maja 1896, ustawę z dnia 1. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 43) o wykonaniu kar uwięzienia w aresztach odosobnionych	65	236
26. „	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych, którem ze zmianą rozporządzeń ministerjalnych z dnia 5. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 89), z dnia 14. października 1889 (Dz. u. p. Nr. 168) i z dnia 25. października 1893 (Dz. u. p. Nr. 158) królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane podzielone zostają na 17 okręgów nadzorczego urzędowania inspektorów przemysłowych	69	241
27. „	Ustawa o interesach ratowych	70	242
3. maja	Ustawa o zmianie §§. 206 i 248 ustawy górniczej powszechnej z dnia 23. maja 1854	75	259
12. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, ustanawiające na kampanię 1896/97 wymiar zabezpieczenia niechybnej płatności na wypadek zwrotu honifikacji płaconej przy wywozie cukru	71	244
12. „	Ustawa o sprzedaniu części realności skarbowej pod Numerem konskrypcyjnym 101 w Ustiu nad Łabą	82	353
12. „	Ustawa, którą uzupełniają się a względnie zmieniają postanowienia, dotyczące się postępowania w takich przypadkach, gdy przeciw decyzjom i zarządzeniom Władz politycznych używane są środki prawne	101	377
14. „	Ustawa o postanowieniach, dotyczących się zaopatrzeń dla urzędników cywilnych (osób stanu nauczycielskiego) państwa, dla sług, jakoteż dla wdów i sierot po urzędnikach i sługach	74	255
16. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o przedłużeniu ustanowionego w koncesyi terminu skończenia budowy kolei lokalnej od Schwarzenau do Zwettl	76	259
19. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną wązko-torową od Zell am See do Krinml (kolej lokalna pinzgauska)	102	379
21. „	Dokument koncesyjny na kolej żelazną parową od Maryańskich Łaźni do Karlowych Warów	91	363
22. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 14. maja 1896 (Dz. u. p. Nr. 74) o postanowieniach, dotyczących się zaopatrzeń dla urzędników cywilnych państwa (osób stanu nauczycielskiego w służbie państwa), dla sług, jakoteż dla wdów i sierot po takich urzędnikach i sługach	77	260
23. „	Ustawa, którą wydają się dalsze postanowienia co do wykonania zakładów komunikacyjnych publicznych w Wiedniu	83	353

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
27. maja	Ustawa zaprowadzająca ustawę o postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym	78	261
27. „	Ustawa o postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym (Ordynacya egzekucyjna)	79	269
1. czerwca	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, którem zmienia się nazwę Sądu powiatowego lomnickiego pod Jiczynem w Czechach	84	355
1. „	Ustawa o budowie kolei żelaznej z Chodorowa do Podwysokiego	86	359
5. „	Ustawa o uwolnieniu od stępli i opłat bezpośrednich tych fundacyi i nadań, które będą uczynione gwoli pięćdziesiątego roku Mojego panowania	92	368
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o wybiciu jednokoronówek zarządzonem przez Rząd królewsko węgierski z powodu święcenia tysiąclecia	87	360
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o zmianie rysunku nabrzeźnego u dziesięciokoronówek podanego do wiadomości powszechnej obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 26. grudnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 228)	88	360
8. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o taryfie opłat za badania analityczno-chemiczne w c. k. Urzędzie probierczym głównym w Wiedniu	93	369
10. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, którem zabrania się przywozu i przewozu pewnych przedmiotów i towarów z Egiptu	85	357
13. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o uchyleniu koncesyi z dnia 25. grudnia 1886 (Dz. u. p. Nr. 12 z r. 1887) na kolej lokalną od Maryańskich Łazni do Karłowych Warów z odnogami	90	363
13. „	Ustawa o uwolnieniach od należytości w sprawach sług	95	371
13. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Cieplie (Rzetenic) do Liberca	115	409
14. „	Ustawa, którą zmienia się i uzupełnia ustawę zasadniczą o reprezentacyi państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, a względnie ustawy z dnia 2. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 40 i z dnia 12. listopada 1886, Dz. u. p. Nr. 162	168	529
14. „	Ustawa, którą zmienia się a względnie uzupełnia Porządek wyhierania do Rady państwa	169	530
17. „	Patent cesarski, tyczący się zwołania sejmu krajowego arcyksięstwa austriackiego poniżej Anizy	89	361
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, tyczące się przyłączenia gminy miejscowej Oberkreuzstetten do okręgu Sądu powiatowego mistelbaskiego w Dolnej Austrii	94	369
23. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Rawy ruskiej do siódmej klasy taryfy czynszów wojskowych (Dz. u. p. 225 z r. 1890)	142	483
24. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa, tyczące się upoważnienia c. k. Stacyi doświadczalnej rolniczo-chemicznej w Spljencie do wykonywania rozbioru chemicznego win włoskich	97	373

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
25. czerwca	Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu w przedmiocie ustanowienia terminu, w którym nabyć ma mocy obowiązującej rozporządzenie z dnia 10. kwietnia 1896 (Dz. u. p. Nr. 49), zabraniające handlu obnośnego na obszarze Pragi, stolicy krajowej, tudzież gmin przedmiejskich Karlina, Smichowa, Winohradów Królowych, Żyżkowa i Werszowiec	96	371
25. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się przyłączenia gminy miejscowej Krips do Sądu powiatowego weseryckiego w Czechach . .	98	373
27. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i Najwyższą Izbą obrachunkową, zmieniające a względnie uzupełniające niektóre postanowienia instrukcyi Urzędu depozytowego Sądu cywilnego gradeckiego	99	373
27. „	Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa, którem zmienia się §. 3 tymczasowego rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa z dnia 28. kwietnia 1875 (Dz. u. p. Nr. 82), w przedmiocie egzaminu dla uzyskania dyplomu w c. k. Szkole głównej ziemianstwa w Wiedniu	143	483
28. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się przyłączenia gminy miejscowej Brzezki z Jindrzychowem i Jestrzabami do okręgu Sądu powiatowego wielko-byteckiego a względnie Sądu obwodowego igławskiego w Morawie	103	382
29. „	Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmu krajowego księstwa krańskiego	100	375
29. „	Ustawa, uzupełniająca ustawę z dnia 26. maja 1882 (Dz. u. p. Nr. 55), o zaprowadzeniu podatku konsumcyjnego od oleju skalnego	104	383
29. „	Ustawa o nabywaniu bez opłaty podatku oleju skalnego, którego gęstość wynosi mniej niż 770 stopni, do poruszania motorów i do czyszczenia szybów naftowych	105	383
29. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się przyłączenia gminy miejscowej Lhota—Podkopna do okręgu Sądu powiatowego wyzowickiego w Morawie	106	384
29. „	Ustawa o uzupełnieniu artykułu VIII. ustawy z dnia 27. grudnia 1875 (Dz. u. p. Nr. 158), dotyczącej się wojskowego zaopatrzenia osób c. k. wojska, c. k. marynarki wojennej i c. k. obrony krajowej	108	401
30. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu o wyjątkowej nowej klasyfikacyi gmin Lublany, Gródka i Wadowie	109	403
30. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem ogłasza się roczne wynagrodzenia tytułem czynszów za pomieszczenia kompetencyjne, należące się osobom I. klasy stopnia służbowego w stacyach drugiej aż do piątej włącznie klasy czynszów	110	403
30. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o nadaniu koncesyi na sieć małych kolei wązko-torowych w Pilzni i okolicy, które utrzymywane być mają w ruchu zapomocą elektryczności	116	412
2. lipca	Ustawa o zniesieniu udziałów imaczy przestępstwa defraudacyjne wykrywających	131	463
3. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się nabywania bez opłaty podatku oleju skalnego rafinowanego, którego gęstość wynosi mniej niż 770 stopni, do poruszania motorów i do czyszczenia szybów naftowych	107	384

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
4. lipca	Ustawa o urządzeniu rozciągłości uprawnienia do kilku rodzajów kupiectwa drobiazgowego	205	599
5. „	Ustawa o czasowej zmianie kilku postanowień ustawy o opodatkowaniu cukru	111	404
5. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, którem farmaceutów bez charakteru urzędników publicznych w aptekach szpitalnych równa się z farmaceutami aptek publicznych	113	407
6. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o rozszerzeniu upoważnień celniczych c. k. Komory pomocniczej w Schönwaldzie	123	451
6. „	Ustawa o pożyczkach zaciąganych w celu ulepszenia gruntu (o pożyczkach amelioracyjnych)	144	488
7. „	Ustawa o dozwalaniu dróg pomocniczych	140	471
8. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, ustanawiające na kampanię 1896/97 wymiar zabezpieczenia niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacji płaconej przy wywozie cukru	112	405
8. „	Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych w przedmiocie zmiany i uzupełnienia kilku postanowień rozporządzenia z dnia 20. listopada 1895 (Dz. u. p. Nr. 167), tyżącego się przyzwalania na ustępstwa taryfowe w obrocie towarowym kolei żelaznych i przepisującego sposób postępowania przy ogłaszaniu takowych	114	407
8. „	Ustawa o udzieleniu krajowi Krainie pożyczki z fundusów państwa z powodu trzęsienia ziemi, które ją w roku 1895 nawiedziło	132	463
8. „	Ustawa o wyznaczeniu dotacyj dodatkowych do preliminarza państwa na rok 1896	133	464
8. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o sposobie oznaczania Urzędu podatkowego w Lomnicy	145	487
9. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, tyżące się wykonania ustawy z dnia 2. lipca 1896 (Dz. u. p. Nr. 131), o zniesieniu udziałów imaczy wykrywających przestępstwa defraudacyjne	134	465
11. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną wązko-torową od St. Pölten do Kirchbergu nad Pielachem (kolej nadpielaska) z odnogą do Mank, według okoliczności do St. Leonhard am Forst (Ruprechtshofen)	124	451
12. „	Ustawa o odpisywaniu podatku gruntowego z powodu uszkodzenia plonu w skutek wydarzeń żywiołowych	118	417
12. „	Ustawa o opodatkowaniu budynków według intryty czynszowej na podstawie wyjawów obejmujących dwa lata	120	443
12. „	Ustawa o rewizyi katastru podatku gruntowego	121	444
12. „	Ustawa, którą przedłuża się czasowe zawieszenie postępowego podwyższania podatku czynszowego i pięcio-procentowego podatku od intryty czystej z budynków w mieście Tryeście i w okręgu Tryestu, ustawami z dnia 30. grudnia 1891 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1892) i z dnia 9. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 139), zarządzone	122	449
13. „	Ustawa o uzyskaniu fundusów na kupno placu w Karłowych Warach celem wystawienia na nim nowego budynku dla poczty i telegrafu	125	455

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
14. lipca	Ustawa o dozwoleniu używania obligacji kolejowych, przez Bank krajowy królestwa czeskiego emitować się mających, do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych	126	455
16. „	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się uchylecia zakazów przywozu i przewozu wydanych odnośnie do Rosyi rozporządzeniem z dnia 3. czerwca 1893 (Dz. u. p. Nr. 88)	117	415
16. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 12. lipca 1896 (Dz. u. p. Nr. 118), o odpisywaniu podatku gruntowego z powodu uszkodzenia plonu w skutek wydarzeń żywiołowych . .	119	421
18. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o przeistoczeniu komory głównej II. klasy w Dubrowniku na komorę główną I. klasy	171	559
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, którem ustanawia się termin wykonania zmiany w rozgraniczeniu terytoryalnym powiatu politycznego gross-enzersdorfskiego	127	455
21. „	Ustawa o kolejach niższego rzędu, których budowa zapewniona być ma w roku 1896	141	477
24. „	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych o ustanowieniu starostwa w Melk w Dolnej Austrii	135	465
24. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu komory głównej II. klasy w Heinersdorfie Pruskim i o zwinięciu komory pomocniczej I. klasy w Barzdorfie	136	466
25. „	Patent cesarski, dotyczący się rozwiązania Sejmów krajowych austriackiego powyżej Anizy, styryjskiego, karyntyjskiego i śląskiego	128	457
26. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o nadaniu koncesyi na małą kolej wązko-torową w Czerniowcach, która utrzymywana być ma w ruchu za pomocą elektryczności	137	466
26. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Petrowic do Karwina	157	515
28. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o zupełnem wprowadzeniu w wykonanie od dnia 1. sierpnia 1896 nowej organizacji zarządu kolei żelaznych sprawowanego przez państwo w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych	129	459
28. „	Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące się wydania instrukcy służbowej dla c. k. Inspekcji głównej kolei żelaznych austriackich . . .	130	459
28. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się rozpoczęcia urzędowania w Sądzie powiatowym floridsdorfskim w Dolnej Austrii . . .	138	468
30. „	Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące się umundurowania urzędników państwa do wydziału tego Ministerstwa należących	139	469
30. „	Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu o umowie między Austrią i Węgrami a Szwajcaryą, dotyczącej się stosowania szczególnych środków zdrowotnych w obrocie pogranicznym, jakoteż w obrocie na jeziorze Bodeńskim podczas niebezpieczeństwa cholery	154	495
30. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gmin Buska i Kamionki strumiłowej do szóstej klasy taryfy czynszów wojskowych (Dz. u. p. Nr. 225 z r. 1890)	172	559

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
31. lipca	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem wyznań i oświaty o kolegiach znawców, które przewidziane zostały w ustawie z dnia 26. grudnia 1895 (Dz. u. p. Nr. 197) o prawie autorskiem na dziełach literatury, sztuki i fotografii	151	491
1. sierpnia	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych o ustanowieniu dwóch starostw powiatowych duchcowskiego i rokicańskiego w Czechach . .	146	487
1.	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych o podziale powiatu politycznego salzburskiego (okolicy) i ustanowieniu starostwa w Hallein . .	147	487
5.	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych o ustanowieniu dwóch starostw powiatowych podgórskiego i stryżowskiego w Galicyi	148	488
5.	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych o podziale powiatu politycznego opawskiego (okolicy) i ustanowieniu starostwa powiatowego biloweckiego w Śląsku	149	488
5.	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się ustanowienia urzędu podatkowego i sądowo-depozytowego w Floridsdorfie w Dolnej Austrii . .	152	492
6.	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych tudzież wyznań i oświaty, dotyczące się wzajemnego przesyłania sobie wyciągów z metryk pomiędzy królestwami i krajami w Radzie państwa reprezentowanemi z jednej a krajami korony węgierskiej — z wyjątkiem Kroacyi i Sławonii — z drugiej strony	150	488
11.	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się wykonania §. 11go ustawy z dnia 12. lipca 1896 (Dz. u. p. Nr. 121), o rewizyi katastru podatku gruntowego	153	492
13.	Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa i z Ministerstwem spraw wewnętrznych, którem zmienia się §. 4 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 4. września 1892 (Dz. u. p. Nr. 167), dotyczące się zaprowadzenia w c. k. Czeskiej Szkole głównej technicznej w Pradze egzaminów rządowych teoretycznych z przedmiotów techniki kultury	159	517
14.	Ustawa o zawieszaniu stowarzyszeń w przemyśle górniczym	156	503
14.	Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa, którem zmienia się punkt 3 rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa z dnia 1. sierpnia 1872, Dz. u. p. Nr. 124, o mianowaniu dla Szkoły głównej ziemianstwa w Wiedniu docentów pobierających wynagrodzenie	164	521
21.	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Zajeców do Hodonina	165	521
22.	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu, zakazujące wprowadzania, sprzedawania i używania tak zwanej „niemieckiej wody mięsnej“	163	519
23.	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o uzupełnieniu a względnie zmianie spisu tych zakładów doświadczalnych włoskich, które upoważnione są do wystawiania dla wina włoskiego świadectw rozbioru chemicznego	184	575
24.	Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się udzielania zapomóg z funduszków państwa w celu uśmierzenia niedostatku	155	501
26.	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu urzędu podatkowego i sądowo-depozytowego w Dornej Watrze na Bukowinie	158	516

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
27. sierpnia	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych o ustanowieniu dwóch starostw w Budziejowicach morawskich i w Tisznowicach	160	517
27. „	Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu o ustanowieniu w Cerkwicy (na półwyspie Peleszacu) delegacji komory, sprawującej oraz służbę portową i zdrowotną morską	161	518
27. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Lubaczowa do szóstej klasy taryfy czynszów wojskowych	191	581
28. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z wszystkimi Władzami naczelnymi o zwracaniu urzędnikom państwa, podróże służbowe odbywającym i przesiedlającym się, kosztów przewozu pakunku	166	525
29. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Zborowa do 7. klasy taryfy czynszów wojskowych	186	577
29. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Zaleszczyki do piątej klasy taryfy czynszów wojskowych	195	589
1. września	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, którem uchyla się rozporządzenie z dnia 31. lipca 1883, dotyczące się postępowania celniczego ze zbożem na paszę dla zwierząt pociągowych i jucznych, które podróży ze sobą prowadzą	162	518
3. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące się zmiany stóp tary, podanych w regulaminie dla tryestyńskich magazynów rachunkowych do składania olejów tłustych	173	559
4. „	Ustawa o zawarciu nowej umowy w przedmiocie urządzenia stosunku państwa do istryjskiego funduszu indemnizacyjnego ze zmianą odnośnej umowy z roku 1875, Dz. u. p. Nr. 72 z r. 1875	167	526
5. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o rozszerzeniu upoważnień celniczych c. k. komory pomocniczej II. klasy w Moos (Tyrol)	174	560
11. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, którem zmienia się nie które postanowienia §. 2go rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 31. lipca 1868 (Dz. u. p. Nr. 114), dotyczące się poruczenia kilku starostom w Czechach załatwiania spraw namiestnictwa w imieniu namiestnika	175	560
14. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o nadaniu koncesyi na małą kolej ze szlakiem normalnym od Pragi (Smichowa) do Koszyrza, która utrzymywana być ma w ruchu zapomocą elektryczności	187	577
15. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o zaprowadzeniu znaczka gazetowego 2centowego na c. k. komorze głównej w Krakowie	176	560
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się upoważnienia do wymiany znaczków stęplowych na wekslach nie całkowicie wystawionych	177	560
21. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, którem ogłaszają się postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 172)	179	561
21. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu o używaniu przyrządu C. Puffera i C. Kührera, którego przyjmowanie do sprawdzania i cechowania dozwolone zostało obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 29. lipca 1895 (Dz. u. p. Nr. 118), także do mierzenia owsa, atoli tylko w ilościach po 10 lub 20 litrów	180	564

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
21. września	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, dotyczące się sprawdzania i cechowania przyrządów do pomiaru użycia elektryczności	181	565
21. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Strakonic do Brzeznicy	192	581
21. „	Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Nowego Dworu do Bezdrzuc	193	584
23. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych, dotyczące się wykonania Porządku wybierania do Rady państwa	170	551
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Krakowie na Administrację podatkową	178	560
23. „	Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty do dziekanatów wydziałów prawnych i politycznych, jakoteż do prezydów komisji egzaminów rządowych teoretycznych, zawierające instrukcję w przedmiocie odbywania egzaminów rządowych teoretycznych, które zdawać mają uczniowie prawa i w przedmiocie urzędowania komisji do egzaminów rządowych teoretycznych	183	567
1. października	Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, skarbu i Ministerstwa kolei żelaznych w porozumieniu z wspólnem Ministerstwem wojny, w przedmiocie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia ministerialnego z dnia 11. lutego 1860 (Dz. u. p. Nr. 39), zawierającego dodatkowe postanowienia do przepisu z dnia 29. stycznia 1853 (Dz. u. p. Nr. 16), dotyczące się wykonania Najwyższego patentu o broni z dnia 24. października 1852 (Dz. u. p. Nr. 223)	182	565
3. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące się postępowania ze względu na cło z amoniakiem płynnym	185	575
5. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o nadaniu koncesyi na małą kolej wązko-torową w mieście Libercu, która utrzymywana być ma w ruchu zapomocą elektryczności	206	599
10. „	Obwieszczenie Ministerstwa handlu, którem podaje się do wiadomości postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171)	188	579
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się podwyższenia czesnego za obecność dla członków Sądu przemysłowego w Bielsku, wybranych ze stanu podejmujących się pracy	189	579
19. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu o przeistoczeniu Komisji podatkowej lokalnej w Opawie na Administrację podatkową	190	580
20. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Linzu na Administrację podatkową	194	588
22. „	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanemi c. k. Ministerstwami o dozwoleniu używania obligacji kategorii A wypuszczonych dnia 1. sierpnia 1896 przez c. k. uprzywilejowany Instytut kredytowy austriacki przedsiębiorstw komunikacyjnych i robót publicznych, do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych	196	589
22. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące się postępowania ze względu na cło ze solą glauberską zawierającą sodę	207	602

Data ustawy, patent lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
24. października	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące się postępowania ze względu na cło ze zbożem na paszę dla zwierząt pociągowych i jucznych, które podróżni prowadzą ze sobą	197	590
24. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, którem uzupełnia się postanowienia abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem: „Towary powroźnicze“	198	590
24. "	Ustawa o odpisywaniu podatku czynszowego i podatku pięcioprocentowego od czystej intryty czynszowej z powodu niemożności ściągnięcia czynszu	223	745
25. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o zwinięciu Delegacji królewsko węgierskiej Komory głównej budapeszteńskiej w warsztacie okrętów w Nowym Peszcie	199	590
25. "	Ustawa o podatkach osobistych bezpośrednich	220	673
27. "	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się przyłączenia gmin miejscowych Rakek i Żilce do okręgu Sądu powiatowego cyrknickiego	200	590
30. "	Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych o nadaniu koncesyi na małą kolej wązko-torową od Łupkowa do Cisny	201	591
2. listopada	Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych o ustanowieniu w Mödlingu w Dolnej Austrii starostwa z jednoczesnem przyłączeniem okręgów sądowych aspanskiego i kirchschlaskiego do okręgu urzędowego starostwa wiener-neustadzkiego	202	593
3. "	Ustawa o uzyskaniu funduszów na wystawienie nowej budowli w celu pomieszczenia kliniki chorób ocznych c: k. Uniwersytetu krakowskiego	208	602
4. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o oddzieleniu gminy Chobot od okręgu Urzędu podatkowego niepołomickiego i przyłączeniu jej do okręgu Urzędu podatkowego bocheńskiego	209	602
4. "	Ustawa o przekazywaniu gminie wiedeńskiej części dochodu z podatku konsumcyjnego w Wiedniu i z sumy dodatku do podatku piwnego od wyrobu piwa w temże mieście	224	746
8. "	Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu, dotyczące się wprowadzania winogron stołowych w beczkach	203	594
10. "	Ugoda dodatkowa do Umowy międzynarodowej w przedmiocie dołączenia przepisów dodatkowych do §. 1go Postanowień wykonawczych i zmiany załączki 1 do tychże Postanowień	204	595
10. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Salzburgu na Administrację podatkową	211	637
10. "	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Celowcu na Administrację podatkową	212	637
17. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o zawarciu umowy z Wydziałem krajowym istryjskim w przedmiocie nowego urządzenia stosunku państwa do istryjskiego funduszu indemnizacyjnego	214	639
18. "	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o upoważnieniu Komory głównej I. klasy w Opawie do postępowania wywozowego z cukrem	227	749
19. "	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, którem zmienia się rozporządzenie z dnia 31. lipca 1890 (Dz. u. p. Nr. 155) co do postępowania ze względu na cło z machinami do przędzenia	215	640

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
20. listopada	Deklaracja dodatkowa do Umowy międzynarodowej, dotyczącej się obrotu towarów na kolejach żelaznych z dnia 14. października 1890 (Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892) w przedmiocie przystępowania innych państw	210	608
23. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu, dotyczące się postępowania ze względu na cło z roztworami cukru	213	637
23. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu w Winnikach, Wiśniowczyku, Głogowie, Starejsoli, Kętach, Brzostku i Podbużu w Galicyi po jednym urzędzie podatkowym i sądowo-depozytowym	216	641
25. „	Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej, którem podaje się do wiadomości, że pod względem udowadniania uzdolnienia naukowego do służby ochotniczej jednorocznej, Wyższa Szkoła leśnictwa w Hranicach morawskich po zwinięciu Szkoły Gospodarstwa leśnego w Sowińcu nowo utworzona, zaliczona została do szkół średnich ośmioklasowych publicznych lub posiadających prawa zakładów publicznych	228	749
27. „	Ustawa, zawierająca przepisy o obsadzeniu i o wewnętrznym urządzeniu sądów, tudzież i o porządku czynności w sądach (Ustawa o organizacji sądów)	217	643
27. „	Ustawa o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i o sądownictwie w sporach, dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych	218	663
4. grudnia	Ustawa, którą pozwala się na pobór w roku 1897 kontyngentów rekruckich potrzebnych do uzupełnienia wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej	225	747
5. „	Ustawa o zmianie niektórych postanowień ustawy z dnia 3. grudnia 1863 dotyczącej się urzędzenia stosunków swojszczyzny	222	743
5. „	Ustawa, zmieniająca §. 9 Porządku obiorczego dla Rady państwa z dnia 2. kwietnia 1873 a względnie z dnia 4. października 1882	226	747
5. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, w przedmiocie wykonania artykułu IV. Traktatu z państwem niemieckiem z dnia 25. lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 85), dotyczącego się uwierzytelniania dokumentów	229	750
6. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu barwy do cech tożsamości, któremi tkaniny w obrocie hafciarskim do uszlachetniania mają być znaczone	230	750
7. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu urzędu podatkowego i sądowo-depozytowego w Jindrychowie w Śląsku	231	751
9. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, dotyczące się cennika lekarstw na rok 1897	232	751
9. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, dotyczące się zaprowadzenia na c. k. statkach straży skarbowej bandery statków handlowych morskich monarchii austriacko-węgierskiej	233	751
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości, dotyczące się przyłączenia gminy Czyżowice łącznie z obszarem dworskim do okręgu Sądu powiatowego mościckiego w Galicyi	234	751
10. „	Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa, dotyczące się zmiany „Uwag“ co do urzędzenia wzoru 3 do Wykazu II zamknięcia rachunków i sprawozdania statystycznego bractw górniczych	235	752

Data ustawy, patentu lub rozporządzenia	T r e ś ć	Numer	Strona
1896			
11. grudnia	Rozporządzenie Ministerstwa handlu, którem zmieniają się postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 30. czerwca 1883 (Dz. u. p. Nr. 127), dotyczące się §. 9go I. rozdziału Porządku tymczasowego policyi żeglarskiej i rzecznej dla Dunaju nakazującego większym statkom wozenie ze sobą czołen wybawczych	236	752
14. „	Rozporządzenie Ministra skarbu, którem dług nieustalony w udziałowych zapisach hipotecznych zmniejsza się do sumy siedmdziesiąt milionów złotych wal. austr.	239	757
15. „	Patent cesarski, tyczący się zwołania sejmów krajowych czeskiego, galicyjsko-lodomeryjsko-krakowskiego, austriackiego poniżej Anizy, styryjskiego, kraińskiego, morawskiego, śląskiego i gorycko-gradyńskiego	219	671
16. „	Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, którem uzupełnia się a względnie zmienia rozporządzenia ministeryalne z dnia 20. lipca 1894 (Dz. u. p. Nr. 167) i z dnia 10. listopada 1894 (Dz. u. p. Nr. 216) o zaliczeniu przedsiębiorstw obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek przygody podlegających, do klas niebezpieczności	240	757
18. „	Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych, którem zmieniają się postanowienia Dodatku do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1896 (Dz. u. p. Nr. 170), tyczącego się wykonania Porządku wybierania do Rady państwa	241	758
19. „	Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i spraw wewnętrznych, zmieniające postanowienia §. 4 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. marca 1895 (Dz. u. p. Nr. 45), tyczącego się kupna i sprzedaży wyciągu tytoniowego	243	765
21. „	Obwieszczenie Ministerstwa skarbu, tyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Lublanie na Administrację podatkową	244	765
23. „	Ustawa o wydawaniu soli bydłcej po cenie niższej	237	753
23. „	Rozporządzenie Ministerstwa skarbu, tyczące się wykonania ustawy z dnia 23. grudnia 1896 (Dz. u. p. Nr. 237) o wydawaniu soli bydłcej po cenie niższej	238	753
23. „	Ustawa o dalszem pobieraniu podatków i opłat, tudzież o pokrywaniu wydatków rządowych w ciągu miesiąca stycznia 1897	242	759

Drugi Skorowidz.

S p i s a b e c a d ł o w y

ustaw, rozporządzeń itd. od dnia 1. stycznia do dnia 31. grudnia 1896 w Dzienniku ustaw państwa (Rocznik XLVIII, część I do XCII ogłoszonych *).

Abbazia, przeistoczenie delegacji komory na komorę pomocniczą I. klasy 20, 37. — rozszerzenie upoważnień komory pomocniczej 32, 93. Abecadłowy spis towarów taryfy cłowej, uzupełnienie pod wyrazem „Pierze“ 27, 47. — — — — — „Towarypowroźnicze“ 198, 590. — — — — — uwagi pod wyrazem „Sól glauberska“ 207, 602. — — — — — zmiana, dotycząca się amoniaku płynnego 185, 575. — — — — — pod wyrazami: „Magnezya“ i „Magnezyt“ 40, 137. — — — — — zmiany pod wyrazem „Syrup“ 213, 637. Administracja podatkowa w Celowcu; utworzenie jej z tamtejszej komisji podatkowej 212, 637. — — w Krakowie; utworzenie jej z tamtejszej komisji podatkowej lokalnej 178, 560. — — w Linzu; utworzenie jej z tamtejszej komisji podatkowej lokalnej 194, 588. — — w Lublanie; utworzenie jej z dotychczasowej komisji podatkowej 244, 765. — — w Opawie; utworzenie jej z tamtejszej komisji podatkowej lokalnej 190, 580. — — w Salzburgu; utworzenie jej z tamtejszej komisji podatkowej 211, 637. Amelioracyjne pożyczki; ustawa 144, 483.	Amoniak płynny; postępowanie z nim ze względu na cło 185, 575. Apteki; rozporządzenie dotyczące się cennika lekarstw na rok 1897 232, 751. — szpitalne; zrównanie farmaceutów tamże pracujących z farmaceutami aptek publicznych 113, 407. — zakaz wyrabiania „Tinctura Zingiberis“ z gorzałki uwolnionej od podatku 68, 241. Asbestowe towary; tara 54, 225. Asekuracyjne zakłady, ob. Zakłady ubezpieczenia. Bandera statków morskich Straży skarbowej; zaprowadzenie nowej 233, 751. Bank krajowy królestwa czeskiego; ustawa pozwalająca używania obligacji kolejowych przez tenże Bank emitowanych do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych itp. 126, 455. Barwa do cech tożsamości tkanin w obrocie hąciarskim 230, 750. Barwniki smołowe nieszkodliwe; uzupełnienie postanowień o ich używaniu 22, 38. Barzdorf, ob. Komora. Berno; ustawa o przedłużeniu czasowego uwolnienia od podatku czynszowego dla domów, które na obszarze tego miasta będą przebudowane w celach uzdrowotnienia lub komunikacji 61, 229. Bezdruzice, ob. Kolej żelazna. Bilowec; obwieszczenie o ustanowieniu starostwa 149, 488.

*) Z dwóch cyfr przy każdym wyrazie podanych, pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś, grubszymi czcionkami wydrukowana, stronicę Dziennika ustaw państwa, na której tę ustawę umieszczono.

- Blankiety** wekslowe stępowane z tekstem czeskim; sprzedaż takowych 64, 236.
- Biblioteki** uniwersyteckie, naukowe, jakoteż biblioteki szkół głównych technicznych; ustawa o placach ich urzędników 67, 241.
- Bielski**; podwyższenie czesnego za obecność dla członków Sądu przemysłowego 189, 579.
- Borki Wielkie**, ob. Kolej żelazna.
- Bractwa** górnicze; zmiana „Uwag“ co do urządzenia wzoru 3go do Wykazu II. zamknięcia rachunków i sprawozdania statystycznego 235, 752.
- — zmiana wzoru 5go do Wykazu III. zamknięcia rachunków i sprawozdania statystycznego 33, 93.
- Broń**; zmiana rozporządzenia z r. 1860 zawierającego dodatkowe postanowienia do przepisu z r. 1853, dotyczącego się wykonania Najwyższego patentu z r. 1852 182, 565.
- Brzeżki** z Jindrychovem i Jestrzabami; przyłączenie do okręgu Sądu powiatowego wielko-byteskiego 103, 382.
- Brzeznica**, ob. Kolej żelazna.
- Brzostek**; zaprowadzenie urzędu podatkowego 216, 641.
- Budapeszt**; ścieśnienie upoważnień delegacyi komory w dworcu wschodnim 56, 225.
- Budziejowice** morawskie, ob. Starostwa.
- Budowa** kolei żelaznych niższego rzędu zapewnić się mająca w r. 1896; ustawa 141, 477.
- Budowlany** przemysł, ob. Przemysł budowlany.
- Budynki**; ustawa o opodatkowaniu na podstawie wyjątków obejmujących dwa lata 120, 443.
- Busk**, ob. Czysne wojskowe.
- Cechownicze** urzędy; postępowanie z t. zw. towarami dublowanymi 11, 12.
- Cechy** tożsamości tkanin w obrocie hafciarskim; ich barwa 230, 750.
- Celowiec**, ob. Komisya podatkowa.
- Cennik** lekarstw na rok 1897; ogłoszenie o wydaniu go 232, 751.
- Cerkwica**; ustanowienie delegacyi sprawującej oraz służbę portową i zdrowotną morską 161, 518.
- Cesarskie** rozporządzenie, dotyczące się udzielania zapożyczeń z funduszy państwa w celu usmierzania niedostatku 155, 501.
- Cetno Dolne**, ob. Kolej żelazna.
- Chobot**, ob. Galicya.
- Chodorów**, ob. Kolej żelazna.
- Cholera**; umowy w przedmiocie środków zdrowotnych na obszarach pogranicznych podczas tej zarazy; z Rosyą 72, 245; z Włochami 73, 251.
- ob. Umowa z Szwajcaryą.
- Cieplice**, }
Cisna, } ob. Koleje żelazne.
- Czo** od amoniaku płynnego 185, 575.
- od towarów powroźniczych 198, 590.
- od zboża na paszę dla zwierząt pociągowych i juczych, które podróżni ze sobą prowadzą 162, 518; 197, 590.
- Cukier**; łączenie kilku gatunków w jedną posyłkę do wywozu za linię cłową 42, 138.
- upoważnienie do postępowania wywozowego z nim komor w Oświęcimie i Karniowie 36, 104.
- — komory w Opawie do postępowania wywozowego z nim 227, 749.
- ustawa o czasowej zmianie ustawy o opodatkowaniu 10, 404.
- wymiar zabezpieczenia niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacyi płaconej przy wywozie 71, 244; 112, 405.
- Cukru** roztwory; postępowanie z nimi ze względu na cło 213, 637.
- Czechy**; zmiana rozporządzenia z r. 1860, którym kilku starostwom poruczono załatwianie spraw namiestnictwa w imieniu namiestnika 175, 560.
- Czekowy** i kliryngowy obrót pocztowej kasy oszczędności; posługiwanie się nim w Dolnej Austrii do płacenia podatków 52, 224.
- Czerniowce**, ob. Kolej żelazna.
- Czeskie** urzędowe blankiety wekslowe stępowane, sprzedaż takowych 64, 236.
- Czesne** za obecność dla członków Sądu przemysłowego w Bielsku; podwyższenie 189, 579.
- Czołna** ratunkowe; zmiana postanowień Porządku żeglarskiego i policyjnego dla Dunaju, dotyczących się wożenia takowych 236, 752.
- Czysne** wojskowe; roczne wynagrodzenia za takowe dla osób 1. klasy stopnia służbowego w stacyach II. aż do V. klasy czynszów 110, 503.
- — wyjątkowa nowa klasyfikacya gmin Lublany, Gródka i Wadowic 109, 403.
- — zaliczenie gmin Buska i Kamionki Strumilowej do VI. klasy taryfy 172, 559.
- — — gminy Rawy ruskiej do 7 klasy taryfy 142, 483.
- — — — Zaleszczyk do 5 klasy taryfy 195, 589.
- — — — Zborowa do 7 klasy taryfy 186, 577.

- Czyżowice** w Galicyi; przyłączenie do okręgu Sądu powiatowego mościckiego 234, 751.
- Defraudacyjne** przestępstwa; ustawa o zniesieniu udziału imaczy takowe wykrywających 131, 463; rozporządzenie wykonawcze 134, 465.
- Deklaracya** dodatkowa do Umowy tyczącej się obrotu towarów na kolejach żelaznych w przedmiocie przystępowania innych państw 204, 595.
- Delegacya** komory w Abbacyi; przeistoczenie jej na komorę pomocniczą I. klasy 20, 37.
- — w dworcu wschodnim w Budapeszcie; ścieśnienie upoważnień 56, 225.
 - — sprawująca służbę portową i zdrowotną morską w Cerkwicy; ustanowienie 161, 518.
 - — ustanowienie w dworcu kolei państwa w Opawie 55, 225.
 - — zaprowadzenie w rafinerii oleju skalnego „Apollo“ w Pressburgu 10, 12.
 - — w Schwaderbachu; zaprowadzenie 41, 138.
 - — w Szurduku; zaprowadzenie 46, 212.
 - kr. węg. komory głównej budapeszteńskiej w warsztacie okrętów w Nowym Peszcie; zwinięcie 199, 590.
- Depozytowy** urząd Sądu cywilnego w Gradcu; zmiana instrukcyi 99, 373.
- — — — w Pradze; zmiana instrukcyi 26, 41.
- Dług** nieustalony w udziałowych zapisach hipotecznych; zmniejszenie go do sumy 70 milionów zł. 239, 757.
- Docenci** Szkoły głównej ziemianstwa w Wiedniu pobierający wynagrodzenie; zmiana rozporządzenia tyczącego się ich mianowania 164, 521.
- Dodatek** do III. części Przepisów o służbie wojskowej, tyczący się utrzymywania w ewidencji żołnierzy obrony krajowej 50, 215.
- trzydziesty pierwszy do Porządku sprawdzania miar i wag, tyczący się wag pomostowych systemu Pelikana i syna w Pradze 179, 561.
 - trzydziesty drugi do Porządku sprawdzania miar i wag, tyczący się postępowania z przedmiotami za niedokładne uznaniami 188, 579.
- Dolna Austria**; posługiwanie się obrotem czekowym i kliryngowym do płacenia podatków 52, 224.
- Dorna Watra**; zaprowadzenie urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego 158, 516.
- Dotacye** dodatkowe do preliminarza państwa na r. 1896 133, 464.
- Drobiazgowo** kupiectwo, ob. Kupiectwo.
- Drogi** pomocnicze; ustawa o ich dozwalaniu 140, 471.
- Dublowane** towary; postępowanie z nimi w urzędach cechowniczych 11, 12.
- Dubrownik**, ob. Komora.
- Duchców**; ustanowienie starostwa 146, 487.
- Dunaj**; przepływanie statków po pod mostem w Stein 44, 211.
- zmiana Porządku żeglarskiego i policyjnego co do czołen ratunkowych 236, 752.
- Dyplomy** doktorskie z medycyny uzyskane przez kobiety za granicą, nostryfikacya 45, 211.
- Dziesięciokoronówki**; zmiana rysunku nabrzeżnego 88, 360.
- Egipt**; zakaz przywozu złamąd pewnych przedmiotów 85, 357.
- Egzamina** dla uzyskania dyplomu w szkole głównej ziemianstwa w Wiedniu; zmiana rozporządzenia z r. 1875 143, 483.
- rządowe teoretyczne, które zdawać mają uczniowie prawa; instrukcyja dla komisji egzaminacyjnych 183, 567.
 - — z przedmiotów techniki kultury; zaprowadzenie ich w Szkole głównej technicznej czeskiej w Pradze 159, 517.
- Egzaminacyjna** taksa, ob. Taksa egzaminacyjna.
- Egzekucyjna** ordynacya; ustawa 79, 169.
- Egzekucyjne** i zabezpieczające postępowanie; ustawa zaprowadzająca ustawę o niem 78, 261.
- Elektryczność**; dodatek do przepisów tyczących się sprawdzania i cechowania przyrządów do pomiaru jej użycia 181, 565.
- Emerytury** urzędników, ob. Zaopatrzenie.
- Esencya** szczawiowa K. F. Pollaka w Pradze; zakaz wyrabiania 4, 5.
- Farmaceuci** w aptekach szpitalnych; zrównanie ich z farmaceutami aptek publicznych 113, 407.
- Floridsdorf**, ob. Sąd powiatowy.
- ustanowienie urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego 152, 492.
- Fundacye** i nadania, które uczynione będą gwoli pięćdziesiątego roku panowania Jego c. i k. Apostolskiej Mości; uwolnienie od stępli i opłat 92, 368.
- Fundusz** indemnizacyjny istryjski; ustawa o urządzeniu stosunku państwa do tego funduszu 167, 526.
- — — umowa z wydziałem krajowym, tycząca się stosunku państwa do tego funduszu 214, 639.
- Fundusze** na wybudowanie nowego domu dla III. gimnazjum w Krakowie; ustawa o ich uzyskaniu 62, 235.

Galicya; koncesya na kolej lokalną od Borków Wielkich na Skalat do Grzymałowa 66, 237.

— ustawa o budowie kolei żelaznej z Chodorowa do Podwysokiego 86, 359.

— koncesya na małą kolej wązko-torową od Łupkowa do Cisny 201, 591.

— oddzielenie gminy Chobot od okręgu urzędu podatkowego niepofomickiego i przyłączenie jej do okręgu urzędu podatkowego bocheńskiego 209, 602;

— przedłużenie terminu otwarcia ruchu na szlaku Tarnopol—Ostrów kolei lokalnych wschodnio-galicyjskich 18, 36.

— przeistoczenie komisji podatkowej lokalnej w Krakowie na Administrację podatkową 178, 560.

— przyłączenie gminy Czyżowic do okręgu Sądu powiatowego mościckiego 234, 751.

— ustanowienie dwóch starostw, podgórskiego i stryżowskiego 148, 488.

— ustanowienie urzędów podatkowych i sądowo-depozytowych w Winnikach, Wiśniowczyku, Głogowie, Starejsoli, Kętach, Brzostku i Podbużu 216, 641.

— ustawa o uzyskaniu funduszków na budowę nowego domu dla III. gimnazjum w Krakowie 62, 235.

— — — — — na kupienie budynku dla gimnazjum w Nowym Sączu 80, 349.

— — — — — na kupno gruntów pod budynki dla seminarium nauczycielskiego żeńskiego we Lwowie, tudzież dla Trzeciego gimnazjum i dla gimnazjum św. Anny w Krakowie 6, 6.

— — — — — na wystawienie nowej budowli w celu pomieszczenia kliniki chorób ocznych uniwersytetu krakowskiego 208, 602.

— zaliczenie gmin Buska i Kamionki Strumiłowej do VI. klasy taryfy czynszów wojskowych 172, 559.

— — Zaleszczyk do V. klasy taryfy czynszów wojskowych 195, 589.

— — Lubaczowa do VI. klasy taryfy czynszów wojskowych 191, 581.

— zaprowadzenie znaczka gazetowego dwucentowego na komorze głównej w Krakowie 176, 560.

Giełdowe sądy polubowne; ustanowienie dla nich takich sędziów polubownych, którzy do giełdy nie należą 28, 47.

— — — sprawy, dla których takowe są właściwemi 29, 49.

Głogów; zaprowadzenie urzędu podatkowego 216, 641.

Górnicza ustawa z roku 1854; zmiana §§. 206 i 248 75, 259.

Górniczne bractwa, ob. Bractwa górnicze.

Górnicy przemysł; ustawa o zawiązywaniu stowarzyszeń 156, 503.

Graz; wykonywanie kar w tamtejszem więzieniu w arestach odosobnionych 65, 236.

— zmiana instrukcji urzędu depozytowego sądowo-cywilnego 99, 373.

Gross-Enzersdorf; termin wykonania zmiany w rozgraniczeniu terytoryalnym powiatu politycznego 127, 455.

Grzymałów, ob. Kolej żelazna.

Hafciarski obrót; barwa do cech tozsamości tkanin 230, 750.

Hallein, ob. Starostwo.

Handel obnośny; zakaz wykonywania go w Innsbrucku i w gminach okolicznych 39, 137.

— — — — — w Pradze i w gminach przedmiejskich 49, 215.

— — w Pradze; termin, od którego obowiązywać ma rozporządzenie onegoż zabraniające 96, 371.

Hangary w Tryeście; ustawa o preliminarzu dodatkowym na budowę dwóch nowych 24, 39.

Heinersdorf, ob. Komora.

Hodonin, ob. Kolej żelazna.

Imacze wykrywający przestępstwa defraudacyjne; ustawa o zniesieniu ich udziałów 131, 463; rozporządzenie wykonawcze 134, 465.

Innsbruck; zakaz wykonywania handlu obnośnego 39, 137.

Inspekcya główna kolei żelaznych austriackich 130, 459.

Inspektorat skarbowy w Serecie; przeniesienie go do Radowiec 60, 227.

Inspektorowie przemysłowi; nowe rozgraniczenie okręgów ich urzędowania 69, 241.

Instrukcya dla komisji egzaminów rządowych teoretycznych, które zdawać mają uczniowie prawa 183, 567.

— służbowa dla Inspekcji głównej kolei austriackich 130, 459.

— urzędu depozytowego sądowo-cywilnego w Grazu; zmiana 99, 373.

— — — — — w Pradze; zmiana 26, 41.

Instytut kredytowy austriacki przedsiębiorstw komunikacyjnych i robót publicznych; dozwoleństwo używania jego obligacji kategorii A, wypuszczonych 1. sierpnia 1896 do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych itp. 196, 589.

Interesa ratowe; ustawa o nich 70, 242.

Jednoroczna służba ochotnicza; uprawnienie do niej uczniów szkoły wyższej leśnictwa w Hranicach Morawskich 228, 749; szkoły machinoznawstwa w Wiener-Neustadt 51, 223.

Jindřichów, ob. Podatkowy urząd.

Johanngeorgenstadt, ob. Kolej żelazna.

Kamionka Strumiłowa, ob. Czynyse wojskowe.

Karłowe Wary; ustawa o uzyskaniu funduszków na kupienie placu pod budynek dla poczty i telegrafów 125, 455.

— — ob. Kolej żelazna.

Karniów, ob. Komory.

Karwin, ob. Kolej żelazna.

Kary uwięzienia; wykonywanie ich w aresztach odosobnionych więzienia celkowego w Grazu 65, 236.

Kasy sierocę wspólne; umarzanie ratami ich wierzytelności 38, 105.

Kataster podatku gruntowego; ustawa o rewizji 121, 444; rozporządzenie wykonawcze 153, 492.

Kęty; zaprowadzenie urzędu podatkowego 216, 641.

Klasy niebezpieczności; zmiana rozporządzeń z r. 1894, dotyczących się zaliczania do nich przedsiębiorstw podlegających obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek przygody 240, 757.

Kobiety; nostryfikacja dyplomów doktorskich z medycyny uzyskanych za granicą 45, 211.

Kolegia znawców przewidziane w ustawie o prawie autorskiem 151, 491.

Kolej żelazna z Chodorowa do Podwysokiego, ustawa o budowie 86, 359.

— — od Karłowych Warów do Johanngeorgenstadt, koncesya 12, 13.

— — lokalna od Borków Wielkich na Skalat do Grzymałowa, koncesya 66, 237.

— — — od Cieplic (Rzetenic) do Liberca, koncesya 115, 409.

— — — wązko-torowa w mieście Liberca, koncesya 206, 599.

— — — od Maryańskich Łaźni do Karłowych Warów; uchylene koncesyi z r. 1886 90, 363; nadanie nowej 91, 363.

— — — od Melnika do Mszena, koncesya 34, 97.

— — — od Mszena do Dolnego Cetna, koncesya 81, 350.

— — — od Nowego Dworu do Bezdrucic, koncesya 193, 584.

— — — z Petrowic do Karwina, koncesya 157, 515.

Kolej żelazna lokalna od Schwarzenau do Zwettl, przedłużenie terminu skończenia budowy 76, 259.

— — — od Strakonice do Brzeżnicy, koncesya 192, 581.

— — — Tarnopol — Ostrów, przedłużenie terminu otwarcia ruchu 18, 36.

— — — od Wodnian do Tynu nad Wełtawą, koncesya 8, 7.

— — — od Zajeców do Hodonina, koncesya 165, 521.

— — — wązko-torowa od Rovereto do Ravazzone, koncesya 35, 101.

— — — — — od St. Pölten do Kirchbergu nad Pielachem (kolej nadpielaska), koncesya 124, 451.

— — — — — od Zell am See do Krimml (kolej lokalna pinzgawska), koncesya 102, 379.

— — mała wązko-torowa w Czerniowcach, koncesya 137, 466.

— — — — — od Łupkowa do Cisny, koncesya 201, 591.

— — — od Pragi (Smichowa) do Koszyrza, koncesya 187, 577.

Koleje żelazne małe wązko-torowe w Pilzni i okolicy, koncesya, 116, 412.

— — instrukcja służbowa dla inspekcji głównej 130, 459.

— — niższego rzędu; ustawa o tych, których budowa zapewniona być ma w r. 1896 141, 477.

— — obwieszczenie o ustanowieniu Ministerstwa 16, 21.

— — spis tych, do których stosuje się umowa międzynarodowa, dotycząca się obrotu towarów 30, 53.

— — wprowadzenie w wykonanie nowej organizacji ich zarządu przez państwo sprawowanego 129, 459.

— — zmiana postanowień o przyzwalaniu na ustępstwa taryfowe w obrocie towarowym i o ogłaszaniu takowych 114, 407.

— — zmiany w postanowieniach Umowy międzynarodowej, dotyczącej się obrotu towarowego 210, 603.

Komisya podatkowa lokalna w Celowcu; przeistoczenie na Administrację podatkową 212, 637.

— — — w Krakowie; przeistoczenie na Administrację podatkową 178, 560.

— — — w Linzu; przeistoczenie na Administrację podatkową 194, 588.

— — — w Lublanie; przeistoczenie na Administrację podatkową 244, 765.

— — — w Opawie; przeistoczenie na Administrację podatkową 190, 580.

Komisya podatkowa lokalna w Salzburgu; przeistoczenie na Administracyę podatkową 211, 637.

Komisye egzaminów rządowych teoretycznych, które zdawać mają uczniowie prawa; instrukcja 183, 567.

Komora główna II. klasy w Dubrowniku; przeistoczenie na komorę główną I. klasy 171, 559.

— — w Heinersdorfie pruskim; ustanowienie 136, 466.

— — w Krakowie; zaprowadzenie znaczka gazetowego dwucentowego 176, 560.

— — w Opawie; upoważnienie do postępowania wywozowego z cukrem 227, 749.

— — w Oświęcimie i Karniowie; upoważnienie do postępowania wywozowego z cukrem 36, 104.

— pomocnicza w Abbacyi; utworzenie jej z delegacyi komory 20, 37.

— — — — rozszerzenie jej upoważnień 32, 93.

— — w Barzdorfie; zwinięcie 136, 466.

— — II. klasy w Moos; rozszerzenie upoważnień celniczych 174, 560.

— — w Piranie; upoważnienie do ekspedycyowania bez poboru cła rzeczy podróżnych 53, 225.

— — w Risanie; rozszerzenie jej upoważnień 37, 104.

— — w Schönwaldzie; rozszerzenie jej upoważnień 123, 451.

Kontyngentów rekruckich pobór w roku 1896, ustawa 5, 5; w roku 1897, ustawa 225, 747.

Konsumcyja wody; sprawdzanie i cechowanie przyrządów do jej mierzenia 15, 19.

Koronówki węgierskie bite z powodu święcenia tysiąclecia 87, 360.

Koszta przewozu pakunku, zwracanie ich urzędnikom podróże służbowe odbywającym i przesiedlającym się 166, 525.

Koszyrz, ob. Kolej żelazna.

Kraina; ustawa o udzieleniu jej z funduszów państwa pożyczki z powodu trzęsienia ziemi 132, 463.

Kraków; przeistoczenie komisji podatkowej lokalnej na Administracyę podatkową 178, 560.

— ustawy o uzyskaniu funduszów na kupno gruntów pod budynki dla Trzeciego gimnazjum i dla gimnazjum św. Anny 6, 6 i 62, 235.

— — — — na wybudowanie nowego domu dla kliniki okulistycznej 208, 602.

— zaprowadzenie na komorze znaczka gazetowego 2centowego 176, 560.

Krips, gmina miejscowa; przyłączenie do Sądu powiatowego weseryckiego 98, 373.

Kupiectwo drobiazgowe; ustawa o urządzeniu rozciągłości uprawnienia do kilku rodzajów onegoż 205, 599.

Kupno gruntów pod budynki dla gimnazjów w Wiedniu i w Krakowie i dla seminarjum nauczycielskiego żeńskiego we Lwowie; ustawa o uzyskaniu fundusów 6, 6.

Lekarstwa; rozporządzenie dotyczące się ich cennika na rok 1897 232, 751.

Lhota-Podkopna, gmina miejscowa w Morawii; przyłączenie do Sądu powiatowego wyzowickiego 106, 384.

Linz; przeistoczenie komisji podatkowej lokalnej na Administracyę podatkową 194, 588.

Lokowanie kapitałów fundacyjnych, sierocych itp.; dozwoleń używania do tego obligacyi kategorii A wypuszczonych 1. sierpnia 1896 przez Instytut kredytowy austriacki przedsiębiorstw komunikacyjnych i robót publicznych 196, 589.

Lomnica, ob. Urząd podatkowy.

Lomnice, ob. Sąd powiatowy.

Lubaczów, zaliczenie do VI. klasy taryfy czynszów wojskowych 191, 581.

Lublana, ob. Czynsze wojskowe.

— ob. Administracya podatkowa.

Lwów; ustawa o uzyskaniu funduszu na kupno gruntu pod budynek dla seminarjum nauczycielskiego żeńskiego 6, 6.

Łupków, ob. Kolej żelazna.

Machiny do przedzenia; zmiana postępowania z niemi ze względu na cło 215, 640.

Magazyny rachunkowe do składania olejów tłustych w Tryeście; zmiana stóp tary podanych w regulaminie 173, 559.

Magnezya i Magnezyt; zmiany pod tymi wyrazami w alfabetycznym spisie towarów Taryfy cłowej 40, 137.

Maryjańskie Łaźnie, ob. Kolej żelazna.

Melk w Dolnej Austrii; obwieszczenie o ustanowieniu starostwa 135, 465.

Melnik, ob. Kolej żelazna.

Metryki; wzajemne przesyłanie sobie wyciągów z nich między królestwami i krajami w Radzie państwa reprezentowanymi z jednej a krajami korony węgierskiej, z wyjątkiem Krocacji i Sławonii, z drugiej strony 150, 488.

Miarowy przyrząd C. Puffera i C. Kührera; pozwolenie używania go także do mierzenia owsa 180, 564.

Miary i wagi; dodatek trzydziesty pierwszy do Porządku ich sprawdzania, dotyczący się wag pomostowych systemu Pelikana i Syna w Pradze 179, 561.

Miary i wagi; dodatek trzydziesty drugi do Porządku ich sprawdzania, tyjący się postępowania z przedmiotami za niedokładne uznaniami 188, 579.

— — — żądanie zaliczki na pokrycie należności za sprawdzanie 59, 226.

Mięsna woda niemiecka; zakaz wprowadzania, sprzedawania i używania 163, 519.

Ministerstwo kolei żelaznych; obwieszczenie o ustanowieniu 16, 21.

— — — umundurowanie jego urzędników 139, 469.

Mlewo; zmiana postanowień, tyjących się obrotu onegoż 7, 6.

Mödling w Dolnej Austrii; ustanowienie starostwa 202, 593.

Mons, ob. Komora.

Mszeno, ob. Kolej żelazna.

Mundurury urzędników Ministerstwa kolei żelaznych 139, 469.

Namiestnictwo w Wiedniu; zmiana ustawy z r. 1873 o urzędzeniu onegoż 9, 12.

Nazwa urzędu podatkowego w Ried 2, 1.

Niedostatek; udzielanie zapomóg z funduszków państwa w celu uśmierzenia, rozporządzenie cesarskie 155, 501.

— ustawa o zapomogach z funduszków państwa w celu uśmierzenia takowego 1, 1.

Niemcy; uwierzytelnianie dokumentów w stosunkach z niemi 229, 750.

Nostryfikacya dyplomów doktorskich z medycyny uży-skanych przez kobiety za granicą 45, 211.

Nowy Dwór, ob. Kolej żelazna.

Nowy Peszt; zwinięcie delegacyi kr. węg. komory głównej budapeszteńskiej 199, 590.

Nowy Sacz; ustawa o uzyskaniu funduszków na kupienie budynku dla gimnazyum 80, 349.

Oberkreuzstetten; przyłączenie do okręgu Sądu powiatowego mistelbaskiego 94, 369.

Obligacye kategorii A wypuszczone przez Instytut kredytowy austriacki przedsiębiorstw komunikacyjnych i robót publicznych; dozwolenie używania ich do lokowania kapitałów fundacyjnych 196, 589.

— kolejowe Banku krajowego czeskiego; ustawa dozwalająca używania ich do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych itp. 126, 455.

— (losy) rosyjskiej drugiej pożyczki premiowej państwa z r. 1866, stępowanie 47, 212.

Obrona krajowa; utrzymywanie w ewidencji osób do niej należących 50, 215.

Obróć przekazowy (czekowy i kliryngowy) pocztowych kas oszczędności; postępowanie się nim w Dolnej Austrii do płacenia podatków 52, 224.

— towarów na kolejach żelaznych; spis kolei, do których stosuje się umowa międzynarodowa, tyająca się tego obrotu 30, 53.

Odписыwanie podatku czynszowego z powodu niemożności ściągnięcia czynszu; ustawa 223, 745.

— podatku gruntowego z powodu uszkodzenia plonu w skutek wydarzeń żywiołowych; ustawa 118, 417; rozporządzenie wykonawcze 119, 421.

Okręgi nadzorcze urzędowania inspektorów przemysłowych; nowy podział 69, 241.

Olej skalny; ustawa o nabywaniu go do poruszania motorów i do czyszczenia szybów naftowych 105, 383; rozporządzenie wykonawcze 107, 384.

— — ustawa uzupełniająca ustawę z r. 1872 o podatku od niego 104, 383.

Oleje tłuste; zmiana stóp tary podanych w regulaminie dla tryestyńskich magazynów rachunkowych do składania takich olejów 173, 559.

Opawa; przeistoczenie komisji podatkowej lokalnej na Administracyę podatkową 190, 580.

— uznanie jej za obszar wyłączony w mycl ustawy o urzędzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego 25, 39.

— ob. Komora.

— ob. Delegacya komory.

Opawski powiat polityczny; podział onegoż i ustanowienie starostwa biloweckiego 149, 488.

Ordynacya egzekucyjna; ustawy 78, 261 i 79, 269.

Organizacya nowa zarządu kolei żelaznych przez państwo sprawowanego; wprowadzenie w wykonanie 129, 459.

— sądów; ustawa o niej 217, 643.

Oświęcim, ob. Komory.

Pasza dla zwierząt pociagowych i jucznych, które podroźni ze sobą prowadzą; postępowanie celnicze z nią 162, 518 i 197 590.

Patent cesarski, tyjący się rozwiązania sejmów krajowych austriackiego powyżej Anizy, styryjskiego, karntyjskiego i śląskiego 128, 457.

— — — — zwołania sejmu arcyksięstwa austriackiego poniżej Anizy 89, 361.

— — — — sejmów czeskiego, galicyjskiego, dolno-austriackiego, styryjskiego, krańskiego, morawskiego, śląskiego i gorycko-gradyjskiego 219, 671.

— — — — sejmu krańskiego 100, 375.

— — — — — dalmackiego 3, 3.

- Patent** Najwyższy z r. 1852 o broni; zmiana przepisu wykonawczego 182, 565.
- Pelikan** i Syn w Pradze; przyjmowanie do sprawdzania wag pomostowych stałych ich systemu 179, 561.
- Petrowice**, ob. Kolej żelazna.
- Pierze**; uzupełnienie pod tym wyrazem w abecadłowym spisie towarów taryfy cłowej 27, 47.
- Pilzeń**, ob. Kolej żelazna.
- Piran**, ob. Komora.
- Pobór** kontyngentów rekruckich w r. 1896 i 1897; ustawa 5, 5 i 225, 747.
- Poczta** i telegrafy; ustawa o uzyskaniu funduszków pod budynek w Karłowych Warach 125, 455.
- Pocztowa** kasa oszczędności; posługiwanie się jej obrotem czekowym i klirngowym do płacenia podatków w Dolnej Austrii 52, 224.
- Podbuż**; zaprowadzenie urzędu podatkowego 216, 641.
- Podatek** czynszowy od budynków w Tryeście; ustawa o przedłużeniu czasowego zawieszenia postępowego podwyższania tego podatku 122, 449.
- — ustawa o odpisywaniu go z powodu niemożności ściągnięcia czynszu 223, 745.
- — ustawa o przedłużeniu uwolnienia od niego dla domów, które w Bernie będą przebudowane w celach uzdrowotnienia lub komunikacji 61, 229.
- — w gminach połączonych z Wiedniem; ustawa o postanowieniach przejściowych 13, 18.
- gruntowy; ustawa o odpisywaniu z powodu uszkodzenia plonu w skutek wydarzeń żywiołowych 118, 417; rozporządzenie wykonawcze 119, 421.
- — ustawa o rewizji katastru 121, 444; rozporządzenie wykonawcze 153, 492.
- konsumcyjny od oleju skalnego; ustawa uzupełniająca ustawę z r. 1872 104, 383.
- od budynków według intraty czynszowej na podstawie wyjawów obejmujących dwa lata; ustawa 120, 443.
- od cukru; ustawa o czasowej zmianie ustawy o nim 111, 404.
- Podatki** i opłaty; ustawa o dalszem ich pobieraniu w styczniu 1897 242, 759.
- osobiste bezpośrednie; ustawa o ich zaprowadzeniu 220, 673.
- Podatkowe** komisje lokalne; przeistoczenie na Administracye podatkowe: w Celowcu 211, 637; w Krakowie 178, 560; w Linzu 194, 588; w Lublanie 244, 765; w Opawie 190, 580; w Salzburgu 211, 637.
- Podatkowe** urzędy; zaprowadzenie ich w kilku miasteczkach galicyjskich 216, 641.
- Podatkowy** i sądowo-depozytowy urząd w Dornej Wartrze; ustanowienie 158, 516.
- — — — — w Floridsdorfie; ustanowienie 152, 492.
- — — — — w Jindrychowie w Śląsku; ustanowienie 231, 751.
- urząd w Ried; nazwa jego 2, 1.
- Podgórze**, ob. Starostwa.
- Pollak** K. F. w Pradze; zakaz esencji szczawiowej wyrabianej przez tę firmę 4, 5.
- Polubowne** sądy giełdowe, ob. Giełdowe sądy.
- Pomocnicze** drogi; ustawa o ich dozwalaniu 140, 471.
- Porządek** policyjny żeglarski i rzeczny dla Dunaju; zmiana 44, 211.
- sprawdzania miar i wag; dodatek trzydziesty pierwszy tyczący się wag pomostowych systemu Pelikana i Syna w Pradze 179, 561.
- — — — — drugi o postępowaniu z przedmiotami uznanymi za niedokładne 188, 579.
- obiorczy dla Rady państwa; zmiana 226, 747.
- wybierania do Rady państwa, zmiana i uzupełnienie; ustawa 169, 530; rozporządzenie wykonawcze 170, 551.
- — — — — zmiana posłanowien dodatku do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1896 241, 758.
- Postępowanie** egzekucyjne i zabezpieczające; ustawa zaprowadzająca ustawę o niem 78, 261; 79, 269.
- Powroźnicze** towary; cło od nich 198, 590.
- Pożyczka** czeska; ustawa o uwolnieniu jej od należyci stęplowych i bezpośrednich 19, 37.
- z funduszków państwa; udzielenie jej Krainie z powodu trzęsienia ziemi 132, 463.
- Pożyczki** amelioracyjne; ustawa 144, 483.
- Praga**, ob. Kolej żelazna.
- ustanowienie terminu, od którego obowiązywać ma rozporządzenie zabraniające handlu obnośnego 96, 371.
- zakaz wykonywania handlu obnośnego 49, 215.
- zaprowadzenie czwartego sądu delegowanego miejsko-powiatowego dla sądownictwa cywilnego 23, 33.
- zmiana instrukcji urzędu depozytowego sądowo-cywilnego 26, 41.

- Preliminarz** dodatkowy na rok 1895 dla Trybunału administracyjnego; ustawa 14, 19.
- państwa na r. 1896 dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych 43, 145.
- Pressburg**, ob. Delegacya.
- Profesorowie** szkół dla położnych; ustawa o placach tych profesorów i o emeryturach dla wdów 63, 235.
- Przedłużenie** terminu otwarcia ruchu na szlaku Tarnopol—Ostrów kolei lokalnych wschodnio-galicyjskich 18, 36.
- — skończenia budowy kolei lokalnej Schwarzenau-Zwetl 76, 259.
- Przeistoczenie** komory głównej II. klasy w Dubrowniku na komorę główną I. klasy 171, 559.
- Przemysł** budowlany; uznanie Opawy za obszar wyłączony w myśl ustawy o urządzeniu konsensowych rodzajów tego przemysłu 25, 39.
- Przemysłowe sądy**; ustawa o ich zaprowadzeniu 218, 663.
- Przemysłowi inspektorowie**, ob. Inspektorowie przemysłowi.
- Przepisy** o służbie wojskowej; wydanie dodatku do III. w przedmiocie utrzymywania w ewidencji żołnierzy Obrony krajowej 50, 215.
- Przyrząd** miarowy C. Puffera i C. Kührera; pozwolenie używania go także do mierzenia owsa 180, 564.
- Przyrządy** do pomiaru elektryczności; dodatek do przepisów dotyczących się ich sprawdzania 181, 565.
- Przywóz** i przewóz pewnych przedmiotów i towarów z Egiptu 85, 357.
- z Rosyi; uchylenie zakazu 117, 415.
- lifer C. i Kührer C.**, pozwolenie używania ich przyrządu miarowego także do mierzenia owsa 180, 564.
- Rada** państwa; zmiana Porządku wybierania deputowanych; ustawa 169, 530; rozporządzenie wykonawcze 170, 551.
- Radowce**, ob. Inspektorat skarbowy.
- Rakek i Żilce**, gminy miejscowe; przyłączenie ich do okręgu sądu powiatowego cyrknickiego 200, 590.
- Ratowe interesa**, ob. Interesa ratowe.
- Rawa ruska**, dodatkowe zaliczenie do 7 klasy taryfy czynszów wojskowych 142, 483.
- Ravazzone**, ob. Kolej żelazna.
- Regulamin** dla tryestyńskich magazynów rachunkowych do składania olejów tłustych; zmiana stóp tary w nim podanych 173, 559.
- Rekruckie** kontyngenty; ustawa o ich poborze w roku 1896 5, 5.
- Rekrutów** pobór w r. 1897; ustawa 225, 747.
- Reprezentacya** państwa; zmiana ustawy zasadniczej z r. 1867 168, 529.
- Rewizya** katastru podatku gruntowego; ustawa 121, 444; rozporządzenie wykonawcze 153, 492.
- Ried**, ob. Podatkowy urząd.
- Risano**, ob. Komora pomocnicza.
- Rokicany**, ustanowienie starostwa 146, 487.
- Rosya**; uchylenie zakazów przywozu i przewozu odnośnie do niej wydanych 117, 415.
- ob. Umowa.
- Rosyjska** druga pożyczka premiowa państwa z r. 1866, stęplowanie jej obligacyi (losów) 47, 212.
- Rovereto**, ob. Kolej żelazna.
- Rozbiór** chemiczny win włoskich; upoważnienie Stacji doświadczalnej rolniczo-chemicznej w Spljecie do wykonywania onegoż 97, 373.
- Rysunek** nabrzeżny u dziesięciokoronówek 88, 360.
- Rzetenice**, ob. Kolej żelazna.
- Salzburski** powiat polityczny; podział onegoż i ustanowienie starostwa w Hallein 147, 487.
- Salzburg**, ob. Komisya podatkowa.
- Sąd** delegowany miejsko-powiatowy czwarty w Pradze, zaprowadzenie go dla sądownictwa cywilnego 23, 38.
- krajowy i delegowany miejsko-powiatowy w Grazu; wykonanie kar w ich więzieniu w aresztach celkowych 65, 236.
- powiatowy cyrknicki; przyłączenie gmin miejscowych Rakek i Żilce do jego okręgu 200, 590.
- — floridsdorfski; rozporządzenie dotyczące się rozpoczęcia urzędowania 138, 468.
- — logatecki; odłączenie od jego okręgu gmin miejscowych Rakek i Żilce 200, 590.
- — lomnicki pod Jiczynem; zmiana jego nazwy 84, 355.
- — mistelbaski w Dolnej Austrii; przyłączenie gminy Oberkreuzstetten do jego okręgu 94, 369.

- Sąd powiatowy mościcki**; przyłączenie gminy Czyżowice do jego okręgu 234, 751.
- — weserycki; przyłączenie gminy Krips do jego okręgu 98, 373.
 - — wielko-byteski; przyłączenie gminy Bzezki z Jindrychowem i Jestrzabami do jego okręgu 103, 332.
 - — wyzowicki; przyłączenie gminy Lhota-Podkopna do jego okręgu 106, 384.
 - przemysłowy w Bielsku; podwyższenie czesnego dla członków 189, 579.
- Sądy**; ich obsadzanie, wewnętrzne urządzenie i porządek czynności; ustawa 217, 643.
- polubowne giełdowe, ob. Giełdowe sądy polubowne.
 - przemysłowe; ustawa o ich zaprowadzeniu 218, 663.
- Schwaderbach**, ob. Delegacja komory.
- Schönwald**, ob. Komora.
- Schwarzenau**, ob. Kolej żelazna.
- Sejm krajowy arcyksięstwa austriackiego poniżej Anizy**; zwołanie 89, 361.
- dalmacki; patent zwołujący 3, 3.
 - krański; patent zwołujący 100, 375.
- Sejmy krajowe**; austriacki powyżej Anizy, styryjski, karntyński i śląski; rozwiązanie 128, 457.
- — czeski, galicyjski, dolno-austriacki, styryjski, krański, morawski, śląski i gorycko-gradycki; patent zwołujący 219, 671.
- Seret**, ob. Inspektorat skarbowy.
- Sieroce kasy**; umarzanie ratami ich wierzytelności hipotecznych 38, 105.
- Skałat**, ob. Kolej żelazna.
- Skarbowa** ustawa na rok 1896 43, 139.
- Słudzy**; ustawa o uwolnieniach od należności w sprawach dotyczących się ich zawodu 95, 371.
- Służba zdrowia**; ustawa o jej urządzeniu 17, 35.
- Smołowe barwniki**, ob. Barwniki.
- Sól bydłęca**; wydawanie jej po cenie niższej, ustawa 237, 753; rozporządzenie wykonawcze 238, 753.
- glauberska; uzupełnienie uwagi pod tym wyrazem w abecadłowym spisie towarów taryfy cłowej 207, 602.
- Spis abecadłowy towarów taryfy cłowej**, ob. Abecadłowy spis.
- kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa dotycząca się obrotu towarów 30, 53.
- Sprawdzanie i cechowanie przyrządów do mierzenia konsumpcji wody** 15, 19.
- — — przyrządów do pomiaru użycia elektryczności 181, 565.
 - miar i wag; zadanie zaliczki na zabezpieczenie należyłości 59, 226.
- Sprawozdania** roczne Bractw górniczych; zmiana „Uwag“ co do urządzenia wzoru 3 do Wykazu II. 235, 752.
- statystyczne Bractw górniczych; zmiana wzoru 5 do Wykazu III. 33, 93.
- Sprawy**, dla których giełdowy sąd polubowny jest właściwym 29, 49.
- Sprostowanie**; str. 360 i 580.
- stopy tary towarów asbestowych Nr. t. 245 *ter c), d), e)* 54, 225.
- Sprzedż** części realności skarbowej w Ustiu nad Łabą; ustawa 82, 353.
- urzędowych stęplowanych blankietów wekslowych z tekstem czeskim 64, 236.
- St. Pölten**, ob. Kolej żelazna.
- Stacya** doświadczalna rolniczo-chemiczna w Spljeicie; upoważnienie do wykonywania rozbioru chemicznego win włoskich 97, 373.
- Starasól**, zaprowadzenie urzędu podatkowego 216, 641.
- Starostowie w Czechach**; zmiana rozporządzenia z roku 1868, którem poruczono im załatwianie spraw namiestnictwa w imieniu namiestnika 175 560.
- Starostwo biloweckie**; obwieszczenie o ustanowieniu 149, 488.
- w Hallein; obwieszczenie o ustanowieniu 147, 487.
 - w Melk; obwieszczenie o ustanowieniu 135, 465.
 - nowe w Mödlingu w Dolnej Austrii; ustanowienie 202, 593.
 - w Budjehowicach morawskich i w Tisznowicach; ustanowienie 160, 517.
 - duchcowskie i rokicańskie w Czechach; obwieszczenie o ich ustanowieniu 146, 487.
 - podgórskie i strzyżowskie; obwieszczenie o ich ustanowieniu 148, 488.
- Statki morskie straży skarbowej**; zaprowadzenie na nich nowej bandery 233, 751.
- Statut organizacyjny dla zarządu kolei żelaznych państwa** 16, 21.
- Stęplowanie obligacji (losów) rosyjskiej drugiej pożyczki premiejowej państwa z r. 1866** 47, 212.

- Stowarzyszenia** w przemyśle górniczym; ustawa o za-
więzywaniu 156, **503**.
- Strakonice**, ob. Kolej żelazna.
- Straż skarbowa**; zaprowadzenie nowej bandery na jej
stakach morskich 233, **751**.
- Swojszczyzna**; ustawa zmieniająca ustawę z r. 1863
o urządzeniu jej stosunków 222, **743**.
- Szkoła** główna techniczna w Pradze; zaprowadzenie
egzaminów rządowych teoretycznych z przedmiotów
techniki kultury 159, **517**.
- — — — — mianowania docentów
pobierających wynagrodzenie 164, **521**.
- wyższa leśnictwa w Hranicach; uprawnienie jej uc-
niów do służby ochotniczej jednorocznej 228, **749**.
- zawodowa machinoznawstwa w Wiener-Neustadt;
zmiana jej miana i przyjmowanie jej uczniów do
służby jednorocznej w pułku kolei żelaznych i tele-
grafów 51, **223**.
- Szkoły** dla położnych; ustawa o placach dla profesorów
i o emeryturach dla wdów 63, **235**.
- Szurduk**, ob. Delegacya komory.
- Szwajcarya**, ob. Umowa.
- Środki** prawne przeciw decyzjom i zarządzeniom Władz
politycznych; ustawa o zmianie postępowania w ta-
kich przypadkach, gdy są używane 101, **377**.
- zdrowotne na obszarach pogranicznych podczas
cholery; umowa z Rosyą 72, **245**; umowa z Wło-
chami 73, **251**.
- Taksa** egzaminacyjna ubiegających się o uprawnienie
do przemysłu budowniczych, majstrów murarskich,
kamieniarskich, ciesielskich i rurmistrzów; zwrót
w razie odstąpienia od egzaminu 21, **37**.
- Tara** dla olejów tłustych; zmiana jej stóp podanych
w regulaminie tryestyńskich magazynów rachunko-
wych 173, **559**.
- dla towarów asbestowych Nr. 1. 245 *ter c, d, e* 54,
225.
- Taryfa** czynszów wojskowych; zaliczenie gmin Buska i
Kamionki strumiłowej do VI. klasy 172, **559**.
- — — — — wyjątkowa nowa klasyfikacya gmin Lublany,
Gródka i Wadowic 109, **403**.
- — — — — dodatkowe zaliczenie Lubaczowa do VI. klasy
191, **581**.
- — — — — Rawy ruskiej do VII. klasy 142, **488**.
- — — — — Zaleszczyk do V. klasy 195, **589**.
- — — — — Zborowa do VII. klasy 186, **577**.
- Taryfa** opłat za badania analityczno-chemiczne w Urzę-
dzie probierczym głównym w Wiedniu; obwieszcze-
nie o wydaniu nowej 93, **369**.
- Technika** kultury; zaprowadzenie w Szkole głównej
technicznej czeskiej w Pradze egzaminów rządo-
wych z jej przedmiotów 159, **517**.
- Termin** od którego obowiązywać ma zakaz handlu ob-
nośnego w Pradze 96, **371**.
- wykonania zmiany w rozgraniczeniu terytoryalnym
powiatu politycznego gross-enzersdorfskiego 127,
455.
- Tinctura Zingiberis**; zakaz wyrabiania jej w aptekach
z gorzalki uwolnionej od podatku 68, **241**.
- Tisznowice**, ob. Starostwa.
- Towarowy** obrót na kolejach żelaznych; zmiany posta-
nowień, dotyczących się przyzwalania na ustępstwa
taryfowe i ogłoszenia takowych 114, **407**.
- Towary** powroźnicze; uzupełnienie postanowień pod-
tym wyrazem w abecadłowem spisie towarów taryfy
cłowej 198, **590**.
- Traktat** z Uruguiem, dotyczący się wydawania zbrodnia-
rów 221, **733**.
- Trybunał** administracyjny; ustawa o preliminarzu do-
datkowym na r. 1895 14, **19**.
- Tryest**; ustawa o przedłużeniu czasowego zawieszenia
postępowego podwyższania podatku czynszowego od
budynków 122, **449**.
- ustawa o preliminarzu dodatkowym na budowę
dwóch hangarów 24, **39**.
- Tysiąclecie** węgierskie; wybite jednokoronówek z po-
vodu święcenia tego jubileuszu 87, **360**.
- Tytuniowy** wyciąg; zmiana rozporządzenia z roku 1895,
dotyczącego się kupna i sprzedaży onegoż 243, **765**.
- Ubezpieczenia** zakłady, ob. Zakłady ubezpie-
czenia.
- Ubezpieczenie** na wypadek przygody; zmiana rozporząd-
zeń z r. 1894, dotyczących się zaliczania przedsię-
biorstw do klas niebezpieczności 240, **757**.
- Uchylenie** zakazów przywozu i przewozu odnośnie do
Rosyi wydanych 117, **415**.
- Udziały** imaczy wykonywujących przestępstwa defrau-
dacyjne; ustawa o ich zniesieniu 131, **463**; rozpo-
rządzenie wykonawcze 134, **465**.
- Uгода** dodatkowa do Umowy, dotyczącej się obrotu towa-
rów na kolejach żelaznych, zawierająca przepisy do-
datkowe do §. 1 postanowień wykonawczych i zmi-
nę załączki 1 210, **603**.
- Umarzanie** ratami wierzytelności kas sierocych wspól-
nych 38, **105**.

Umowa międzynarodowa, dotycząca się obrotu towarów na kolejach żelaznych; spis kolei, do których się takowa stosuje 30, 58.

— — — — — deklaracja dodatkowa do niej w przedmiocie przystępowania innych państw 204, 595.

— — — — — zmiany 210, 608.

— z Szwajcaryą, dotycząca się środków zdrowotnych w obrocie pogranicznym i na jeziorze Bodeńskim podczas cholery 154, 495.

— z wydziałem krajowym istryjskim w przedmiocie urządzenia stosunków państwa do tamtejszego funduszu indemnizacyjnego 167, 526; 214, 639.

— — — — — funduszu indemnizacyjnego; obwieszczenie o zawarciu 214, 639.

Umowy w przedmiocie środków zdrowotnych na obszarach pogranicznych podczas cholery z Rosją 72, 245; z Włochami 73, 251.

Umundurowanie urzędników Ministerstwa kolei żelaznych 139, 469.

Uniwersytet czeski w Pradze; ustawa o uzyskaniu funduszy na rozszerzenie budynku instytutu medycznego 58, 226.

— krakowski; ustawa o uzyskaniu funduszy na wystawienie nowej budowli w celu pomieszczenia kliniki chorób ocznych 208, 602.

— wiedeński; ustawa o uzyskaniu funduszy na cele wydziału medycznego 57, 225.

Upoważnienia komory w Schönwaldzie; rozszerzenie 123, 451.

Uruguay, ob. Traktat.

Urząd podatkowy w Lomnicy; oznaczenie go przydatkiem „nad Popelką” 145, 487.

— probierzcy główny w Wiedniu; obwieszczenie o wydaniu nowej taryfy opłat za badania analityczno-chemiczne 93, 369.

Urzednicy bibliotek uniwersyteckich i naukowych, jakoteż szkół głównych technicznych; ustawa o ich placach 67, 241.

— cywilni państwa (osoby stanu nauczycielskiego); ustawa o zaopatrzeniach dla nich, dla sług, jakoteż dla wdów i sierot po urzędnikach i sługach; ustawa 74, 255; rozporządzenie wykonawcze 77, 260.

— państwa podróże służbowe odbywający i przesiedlający się; zwracanie im kosztów przewozu pakunku 166, 525.

Ustawa o dozwolaniu dróg pomocniczych 140, 471.

— o dozwoleniu używania obligacji kolejowych Banku krajowego czeskiego do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych itp. 126, 455.

Ustawa o interesach ratowych 70, 243.

— o kolei z Chodorowa do Podwysokiego 86, 359.

— o kolejach niższego rzędu, których budowa zapewniona być ma w roku 1896 141, 476.

— o nabywaniu bez opłaty podatku oleju skalnego do poruszania motorów i do czyszczenia szybów naftowych 105, 388.

— o obsadzeniu i o wewnętrznym urządzeniu sądów, tudzież o porządku czynności w sądach (o organizacji sądów) 217, 643.

— o odpisywaniu podatku czynszowego i podatku 5% od czystej inratty czynszowej z powodu niemożności ściągnięcia czynszu 223, 745.

— — — — — gruntowego z powodu uszkodzenia plonu w skutek wydarzeń żywiołowych 118, 417.

— o opodatkowaniu budynków według inratty czynszowej na podstawie wyjawów obejmujących dwa lata 120, 443.

— o placach profesorów szkół dla położnych i o emeryturach wdów po tych profesorach 63, 235.

— o placach urzędników bibliotek uniwersyteckich i naukowych, jakoteż bibliotek szkół głównych technicznych 67, 241.

— o pobieraniu podatków i opłat, i o pokrywaniu wydatków państwa w styczniu 1897 242, 759.

— o podatkach osobistych bezpośrednich 220, 673.

— o postanowieniach przejściowych, dotyczących się podatku czynszowego w gminach połączonych z Wiedniem 13, 18.

— zaprowadzająca ustawę o postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym 78, 261.

— o postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym (Ordynacja egzekucyjna) 79, 269.

— pozwalająca na pobór kontyngentów rekruckich w r. 1896 5, 5; w r. 1897 225, 747.

— o pożyczkach amelioracyjnych 144, 483.

— o preliminarzu dodatkowym na rok 1895 dla Trybunału administracyjnego 14, 19.

— — — — — na budowę dwóch nowych hangarów w Tryeście 24, 39.

— o przedłożeniu uwolnienia od podatku czynszowego dla domów, które na obszarze Berna będą przebudowane w celu uzdrowotnienia lub komunikacji 61, 229.

— którą przedłuża się czasowe zawieszenie postępowego podwyższania podatku czynszowego i pięcioprocentowego podatku od inratty czystej z budynków w mieście Tryeście i jego okręgu 122, 449.

— o przekazywaniu gminie wiedeńskiej części dochodu z podatku konsumcyjnego w Wiedniu i z sumy podatku do podatku piwnego od wyrobu piwa w temże mieście 224, 746.

- Ustawa o rewizji katastru podatku gruntowego 121, 444.**
- o rozszerzeniu ustawy z roku 1887 o zaopatrzeniu wdów i sierot po oficerach i szeregowcach wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej i pospolitego ruszenia 48, 214.
 - skarbowa na rok 1896 43, 139.
 - o sprzedaniu części realności skarbowej pod Nr. konskr. 101 w Ustiu nad Łabą 82, 353.
 - o udzielaniu zapomóg z funduszków państwa w celu uśmierzenia niedostatku 1, 1.
 - o udzieleniu Krainie pożyczki z funduszków państwa z powodu trzęsienia ziemi 132, 463.
 - o urządzeniu rozciągłości uprawnienia do kilku rodzajów kupiectwa drobiazgowego 205, 599.
 - uzupełniająca artykuł VIII ustawy z r. 1875 o zaopatrzeniu osób c. k. wojska, c. k. marynarki wojennej i c. k. obrony krajowej 108, 401.
 - uzupełniająca ustawę z r. 1872 o podatku konsumcyjnym od oleju skalnego 104, 333.
 - o uwolnieniach od należności w sprawach sług 95, 371.
 - o uwolnieniu pożyczki czeskiej od opłaty należności stęplowych i bezpośrednich 19, 37.
 - o uwolnieniu od stępli i opłat bezpośrednich fundacyi i nadań, które będą uczynione gwoli pięćdziesiątego roku panowania Jego c. i k. Apostolskiej Mości 92, 368.
 - o uzyskaniu funduszków na kupno gruntu pod budynki dla gimnazjum w II dzielnicy miasta Wiednia, dla seminarium nauczycielskiego żeńskiego we Lwowie, tudzież dla Trzeciego gimnazjum i dla gimnazjum św. Anny w Krakowie 6, 6.
 - — — — na przebudowanie realności przy Währingerstrasse w Wiedniu na cele uniwersytetu wiedeńskiego 57, 225.
 - — — — na wystawienie nowej budowli w celu pomieszczenia kliniki chorób ocznych uniwersytetu krakowskiego 208, 602.
 - — — — na rozszerzenie budynku instytutu medycznego uniwersytetu czeskiego w Pradze 58, 226.
 - — — — na wybudowanie nowego domu dla III. gimnazjum w Krakowie 62, 235.
 - — — — na kupienie budynku dla gimnazjum wyższego rządowego w Nowym Sączu i na przerobienie takowego 80, 349.
 - — — — na kupno placu w Karłowych Warach pod nowy budynek dla poczty i telegrafu 125, 455.
- Ustawa o wydawaniu soli bydłczej po cenie niższej 237, 753.**
- o wyznaczeniu dotacyi dodatkowych do preliminarza państwa na r. 1896 133, 464.
 - o zaopatrzeniach dla urzędników cywilnych (osób stanu nauczycielskiego) państwa, dla sług, jakoteż dla wdów po urzędnikach i sługach 74, 255.
 - o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i o sądownictwie w sporach, dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych 218, 663.
 - o zawarciu umowy w przedmiocie urzędzenia stosunku państwa do istryjskiego funduszu indemnizacyjnego 167, 526.
 - o zawięzywaniu stowarzyszeń w przemyśle górniczym 156, 503.
 - zawierająca dalsze postanowienia co do wykonania zakładów komunikacyjnych w Wiedniu 83, 353.
 - zmieniająca ustawę z r. 1873 o urządzeniu namiestnictwa w Wiedniu 9, 12.
 - zmieniająca ustawę z dnia 30. kwietnia 1870 o urządzeniu służby zdrowia 17, 35.
 - o zmianie §§. 206 i 248 ustawy górniczej powszechnej z dnia 23. maja 1854 75, 259.
 - zmieniająca postanowienia, dotyczące się postępowania w takich przypadkach, gdy przeciw decyzjom i zarządzeniom Władz politycznych używane są środki prawne 101, 377.
 - o czasowej zmianie ustawy o opodatkowaniu cukru 111, 404.
 - zmieniająca i uzupełniająca ustawę zasadniczą o reprezentacyi państwa z r. 1867 168, 529.
 - zmieniająca Porządek wybierania do Rady państwa 169, 530.
 - zmieniająca postanowienia ustawy z r. 1863 o urządzeniu stosunków swojszczyzny 222, 743.
 - zmieniająca §. 9 Porządku obiorczego dla Rady państwa 226, 747.
 - o zniesieniu udziałów imaczy wykrywających przestępstwa defraudacyjne 131, 463.
- Ustępstwa taryfowe w obrocie towarowym kolei żelaznych, zmiana postanowień o przyzwalaniu na takowe i o ich ogłaszaniu 114, 407.**
- Ustie nad Łabą; ustawa o sprzedaniu części realności skarbowej pod Nr. 101 82, 353.**
- Uwierzytelnianie dokumentów w stosunkach z państwem niemieckim 229, 750.**
- Uwolnienia od należności w sprawach sług, ustawa 95, 371.**

Uwolnienie od stępli i opłat tych fundacyi i nadań, które uczynione będą gwoli pięćdziesiątego roku panowania Jego c. i k. Apostolskiej Mości 92, 368.

— pożyczki czeskiej od opłaty należności stęplowych i bezpośrednio 19, 37.

Wagi pomostowe stałe systemu firmy Pelikan i Syn w Pradze; przyjmowanie do sprawdzania i cechowania 179, 561.

Wdowy i sieroty po oficerach i szeregowcach; rozszerzenie ustawy z r. 1887 o ich zaopatrzeniu 48, 214.

— — — po urzędnikach cywilnych państwa; ustawa o zaopatrzeniach 74, 255; rozporządzenie wykonawcze 77, 260.

Weksle nie całkowicie wystawione; wymiana znaczków stęplowych na tychże 177, 560.

Węgierskie koronówki jubileuszowe bite z powodu święcenia tysiąclecia 87, 360.

Wiedeń, oh. Podatek czynszowy.

— ustawa o przekazywaniu gminie części dochodu z podatku konsumcyjnego i z sumy dodatku do podatku piwnego 224, 746.

— ustawa dotycząca się zakładów komunikacyjnych 83, 353.

Wiener-Neustadt, ob. Szkoła zawodowa.

Wierzytelności hipoteczne kas sierocych wspólnych; umarzanie ratami 38, 105.

Winniki; zaprowadzenie urzędu podatkowego 216, 641.

Wina włoskie; upoważnienie Stacji doświadczalnej rolniczo-chemicznej w Spljece do wykonywania ich rozbioru chemicznego 97, 373.

Wino włoskie; uzupełnienie spisu zakładów doświadczalnych, wystawiających dla niego świadectwa rozbioru chemicznego 184, 575.

Winogrona stołowe; wprowadzenie w beczkach 203, 594.

Wiśniowczyk; zaprowadzenie urzędu podatkowego 216, 641.

Władze polityczne; ustawa o zmianie postępowania w takich przypadkach, gdy przeciw ich decyzjom i zarządzeniom używane są środki prawne 101, 377.

Właściwość gieldowych sądów polubownych 29, 49.

Włochy, ob. Umowa.

Woda mięsna niemiecka, zakaz wprowadzania, sprzedawania i używania 163, 519.

— sprawdzanie i cechowanie przyrządów do jej mierzenia 15, 19.

Wodniany, ob. Kolej żelazna.

Wojskowa służba ochotnicza jednoroczna; uprawnienie do niej uczniów szkoły wyższej leśnictwa w Hranicach morawskich 228, 749.

Wojsko, marynarka wojenna i obrona krajowa; ustawa uzupełniająca artykuł VIII ustawy o zaopatrzeniu osób 108, 401.

— roczne wynagrodzenia tytułem czynszów za pomieszczenia kompetencyjne dla osób I. klasy stopnia służbowego w stacyach II. aż do II. klasy czynszów 110, 403.

Wprowadzanie winogron stołowych w beczkach 203, 594.

Wyciąg tytoniowy; zmiana rozporządzenia z roku 1895, dotyczącego się kupna i sprzedaży onegoż 243, 765.

Wyciągi z metryk; wzajemne przesyłanie ich sobie między królestwami i krajami w Radzie państwa reprezentowanymi a krajami korony węgierskiej z wyjątkiem Krocacyi i Sławonii 150, 488.

Wyjawy obejmujące dwa lata, do wymierzenia podatku od budynków według intryaty czynszowej; ustawa 120, 443.

Wymiana znaczków stęplowych na wekslach nie całkowicie wystawionych 177, 560.

Wymiar zabezpieczenia niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacyi płaconej przy wywozie cukru 71, 244; 122, 405.

Wynagrodzenia tytułem czynszów za pomieszczenia kompetencyjne dla wojskowych I. klasy stopnia służbowego 110, 403.

Wywóz cukru za linię cłową; łączenie kilku gatunków w jedną posyilkę 42, 138.

Zabezpieczenie niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacyi płaconej przy wywozie cukru 71, 244; 112, 405.

Zajece, ob. Kolej żelazna.

Zakaz przywozu i przewozu pewnych przedmiotów i towarów z Egiptu 85, 357.

— wprowadzania, sprzedawania i używania tak zwanej „niemieckiej wody mięsnej“ 163, 519.

— wykonywania handlu obnośnego w Innsbrucku i w gminach przyległych 39, 137.

— — — — w Pradze i gminach przedmiejskich 49, 215 i 96, 371.

— wyrabiania Esencji szczawiowej K. F. Pollaka w Pradze 4, 5.

— — w aptekach Tinctura Zingiberis z gorzałki uwolnionej od podatku 68, 241.

- Zakazy przywozu i przewozu odnośnie do Rosji wydane, uchylene 117, 415.**
- Zakłady doświadczalne włoskie, wystawiające świadectwa dla wina włoskiego; uzupełnienie i zmiana ich spisu 184, 575.**
- komunikacyjne w Wiedniu; ustawa zawierająca dalsze postanowienia co do ich wykonania 83, 353.
 - ubezpieczenia, ich tworzenie, urządzenie i zawiadywanie ich czynnościami 31, 63.
- Zaleszczyki; dodatkowe zaliczenie do V. klasy taryfy czynszów wojskowych 195, 559.**
- Zaliczanie przedsiębiorstw obowiązku ubezpieczenia na wypadek przygody podlegających do klas niebezpieczności; zmiana rozporządzeń z roku 1894, 240, 757.**
- Zaliczka; żądanie takowej na zabezpieczenie należytości za sprawdzanie miar i wag 59, 226.**
- Zaopatrzenia dla urzędników cywilnych (osób stanu nauczycielskiego) państwa, dla sług, jakoteż dla wdów po urzędnikach i sługach, ustawa 74, 255; rozporządzenie wykonawcze 77, 260.**
- osób c. k. wojska, c. k. marynarki wojennej i c. k. obrony krajowej; ustawa uzupełniająca artykuł VIII ustawy z r. 1875 108, 401.
 - wdów i sierot po oficerach i szeregowcach, rozszerzenie ustawy z r. 1887 48, 214.
- Zapomogi z funduszów państwa w celu uśmierzenia niedostatku; ustawa 1, 1.**
- — — — — rozporządzenie cesarskie 155, 501.
- Zarząd kolei żelaznych przez państwo sprawowany; wprowadzenie w wykonanie nowej organizacji onegoż 129, 459.**
- Zboże na paszę dla zwierząt pociągowych i jucznych, które podróżni ze sobą prowadzą; postępowanie celnicze z niem 162, 518.**
- — — — — cło od niego 197, 590.
- Zbrodniarzów wzajemne wydawanie; traktat z rzecząpospolitą wschodnio-uruguajską 221, 733.**
- Zmiana Porządku policyjnego żeglarskiego i rzecznego dla Dunaju 44, 211.**
- — obiorczego dla Rady państwa; ustawa 226, 747.
 - — wybierania do Rady państwa; ustawa 169, 530; rozporządzenie wykonawcze 170, 551 i 241, 758.
- Zmiana postanowień o broni 182, 565.**
- — — — — tyczących się postępowania w takich przypadkach, gdy przeciw decyzjom i zarządzeniom Władz politycznych używane są środki prawne 101, 377.
 - — — — — obrotu mlewa 7, 6.
 - — — — — przyzwalań na ustępstwa taryfowe w obrocie towarowym na kolejach żelaznych 114, 407.
 - — — — — postępowania ze względu na cło z machinami do przędzenia 215, 640.
 - — — — — miana dolno-austryackiej szkoły zawodowej machinoznawstwa w Wiener-Neustadt i przyjmowanie jej uczniów do służby jednorocznej w pułku kolei żelaznych i telegrafów 51, 223.
 - — — — — rozporządzenia z r. 1895 co do kupna i sprzedaży wyciągu tytoniowego 243, 765.
 - — — — — tyczącego się mianowania docentów Szkoły głównej ziemianstwa w Wiedniu pobierających wynagrodzenie 164, 521.
 - — — — — rozporządzenia z roku 1868, tyczącego się poruczenia kilku starostom w Czechach załatwiania spraw namiestnictwa w imieniu namiestnika 175, 560.
 - — — — — z r. 1875 w przedmiocie egzaminów dla uzyskania dyplomu w szkole głównej ziemianstwa w Wiedniu 143, 483.
 - — — — — rysunku nabrzeżnego u dziesięciokoronówek 83, 360.
 - — — — — stóp tary w regulaminie dla tryestyńskich magazynów rachunkowych do składania olejów tłustych 173, 559.
 - — — — — w przedmiocie wykonania traktatu z Niemcami z r. 1880, tyczącego się uwierzytelniania dokumentów 229, 750.
 - — — — — w rozgraniczeniu terytorjalnem powiatu politycznego gross-enzersdorfskiego, termin jej wykonania 127, 455.
 - — — — — ustawy górniczej powszechnej z r. 1854 75, 259.
 - — — — — o opodatkowaniu cukru 111, 404.
 - — — — — z r. 1872 o podatku od oleju skalnego 104, 383.
 - — — — — o urządzeniu namiestnictwa w Wiedniu 9, 12.
 - — — — — z r. 1863 o urządzeniu stosunków swojszczyzny 222, 743.
 - — — — — ustawy o urządzeniu służby zdrowia 17, 85.
 - — — — — zasadniczej o reprezentacji państwa; ustawa 168, 529.

- Zmiana** wzoru 5. do wykazu III. zamknięcia rachunków i sprawozdania bractw górniczych 33, 93.
- Zmiany i uzupełnienia** w abecadłowym spisie towarów Taryfy cłowej pod wyrazami: Pierze 27, 47; Magnezya i Magnezyt 40, 137; Amoniak płynny 185, 575; powroźnicze towary 198, 590; sól glauberska 207, 602; syrup 213, 637.
- Zmniejszenie** długu nieustalonego w udziałowych zapisach hipotecznych do sumy 70 milionów zł. 239, 757.
- Znaczkę** dwucentową gazetową; używanie go na Komorze głównej w Krakowie 176, 560.
- Znaczkę** stęplową na wekslach nie całkowicie wystawionych; ich wymiana 177, 560.
- Znawcy**; kolegia takowych przewidziane w ustawie o prawie autorskiem 151, 491.
- Zniesienie** udziału imaczy wykrywających przestępstwa defraudacyjne; ustawa 131, 463; rozporządzenie wykonawcze 134, 465.
- Zwracanie** kosztów przewozu pakunku urzędnikom podróże służbowe odbywającym i przesiedlającym się 166, 525.
- Zwrót** taksy egzaminacyjnej, ob. Taksa egzaminacyjna.
- Żegluga** na Dunaju; zmiana postanowień Porządku żeglarskiego i policyjnego co do czołen ratunkowych 236, 752.
- Żyłce** i Rakek gminy miejscowe; przyłączenie ich do okręgu sądu powiatowego cyrknickiego 200, 590.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część I. — Wydana i rozesłana dnia 2. stycznia 1896.

Treść: (№ 1—2.) 1. Ustawa o udzielaniu zapomóg z funduszków państwa w celu uśmierzenia niedostatku. —
2. Rozporządzenie, dotyczące się nazwy urzędu podatkowego w Ried w Tyrolu.

1.

Ustawa z dnia 28. grudnia 1895, o udzielaniu zapomóg z funduszków państwa w celu uśmierzenia niedostatku.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam
co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd do wydania z funduszków państwa w miarę rzeczywistej potrzeby i pod warunkiem złożenia rachunku aż do 400.000 zł. na zapomogi dla potrzebującej zasilku ludności w tych okolicach poszczególnych królestw i krajów, które są niedostatkiem zagrożone.

§. 2.

Sumę tę przeznaczają się na udzielanie zapomóg niezwrrotnych.

§. 3.

Dokumenty prawne, podania i protokoły, dotyczące się tych zapomóg, uwalnia się od stępli i opłat.

§. 4.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1895.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Ledebur r. w.

Biliński r. w.

2.

Rozporządzenie Ministra skarbu z dnia 28. grudnia 1895,

tyczące się nazwy urzędu podatkowego w Ried w Tyrolu.

Z powodu zarządzonego rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. listopada 1895 (Dz. u. p. Nr. 182) oznaczania Sądu powiatowego w Ried w okręgu Sądu krajowego innsbruckiego z dodatkiem „w Tyrolu“, także urząd podatkowy, tamże siedzibę urzędową mający, używać ma nazwy „Ried w Tyrolu“.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1896 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1896, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi 3 zł.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą

Nabywający odrazu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł. | Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
" " 1859 " 1868 " . . . 12 " | " " 1879 " 1888 " . . . 20 "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł. | Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można począwszy od roku 1895:

Rocznik	1849 za . . .	2 zł. 10 c.	Rocznik	1865 za . . .	2 zł. — c.	Rocznik	1881 za . . .	2 zł. 20 c.
"	1850 " . . .	5 " 25 "	"	1866 " . . .	2 " 20 "	"	1882 " . . .	3 " — "
"	1851 " . . .	1 " 30 "	"	1867 " . . .	2 " — "	"	1883 " . . .	2 " 50 "
"	1852 " . . .	2 " 60 "	"	1868 " . . .	2 " — "	"	1884 " . . .	2 " 50 "
"	1853 " . . .	3 " 15 "	"	1869 " . . .	3 " — "	"	1885 " . . .	1 " 80 "
"	1854 " . . .	4 " 20 "	"	1870 " . . .	1 " 40 "	"	1886 " . . .	2 " 30 "
"	1855 " . . .	2 " 35 "	"	1871 " . . .	2 " — "	"	1887 " . . .	2 " 50 "
"	1856 " . . .	2 " 45 "	"	1872 " . . .	3 " 20 "	"	1888 " . . .	4 " 20 "
"	1857 " . . .	2 " 85 "	"	1873 " . . .	3 " 30 "	"	1889 " . . .	3 " — "
"	1858 " . . .	2 " 40 "	"	1874 " . . .	2 " 30 "	"	1890 " . . .	2 " 70 "
"	1859 " . . .	2 " — "	"	1875 " . . .	2 " — "	"	1891 " . . .	3 " — "
"	1860 " . . .	1 " 70 "	"	1876 " . . .	1 " 50 "	"	1892 " . . .	5 " — "
"	1861 " . . .	1 " 50 "	"	1877 " . . .	1 " — "	"	1893 " . . .	3 " — "
"	1862 " . . .	1 " 40 "	"	1878 " . . .	2 " 30 "	"	1894 " . . .	3 " — "
"	1863 " . . .	1 " 40 "	"	1879 " . . .	2 " 30 "	"	1895 " . . .	3 " 50 "
"	1864 " . . .	1 " 40 "	"	1880 " . . .	2 " 20 "			

Rocznik 1895 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 aż do 1895 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1895 włącznie wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1895 włącznie) są całkowicie uzupełnione, przeto począwszy od roku 1896 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność uzupełniania niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawianie podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 8. stycznia 1896.

Treść: **N** 3. Patent cesarski, tyjący się zwołania sejmu krajowego królestwa dalmackiego.

3.

Patent cesarski z dnia 5. stycznia 1896,

tyjący się zwołania sejmu krajowego królestwa dalmackiego.

**My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;**

król węgierski i czeski, dalmacki, ohorwacki, sławoński, galicyjski, lodomeryjski i illiryjski; król jerozolimski itd.; arcyksiążę austriacki; wielki książę toskański i krakowski; książę lotaryński, salzburski, styryjski, karyntyjski, kraiński i bukowiński; wielki książę siedmiogrodzki; margrabia morawski; książę górno- i dolno-śląski, modeński, parmański, piacenccki i gwastalski, oświęcimski i zatorski, cieszyński, friaulski, dubrownioki i zadarski; uksiążęcony hrabia na Habsburgu i Tyrelu,

Kyburgu, Gorycy i Gradysce; książę na Trydencie i Bryksenie; margrabia górno- i dolno-łużycki i istryjski; hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; pan na Tryeście, Kotorze i windyjskiej marchii; wielki wojewoda województwa serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm krajowy królestwa dalmackiego zwołany jest na dzień 23. stycznia 1896 do miejsca na jego zebrania ustawą wyznaczonego.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyonalnem mieście Wiedniu dnia 5. stycznia tysiąc ośmset dziewięćdziesiątego szóstego, Naszego panowania czterdziestego ósmego roku.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Ledebur r. w.

Welsersheimb r. w.

Biliński r. w.

Gleispach r. w.

Glanz r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1896 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały **rocznik 1896**, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi **3 zł.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą

Nabywający od razu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł. | Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
" " 1859 " 1868 " . . . 12 " | " " 1879 " 1888 " . . . 20 "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł. | Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można począwszy od roku 1895:

Rocznik	1849 za . . .	2 zł. 10 c.	Rocznik	1865 za . . .	2 zł. — c.	Rocznik	1881 za . . .	2 zł. 20 c.
"	1850 " . . .	5 " 25 "	"	1866 " . . .	2 " 20 "	"	1882 " . . .	3 " — "
"	1851 " . . .	1 " 30 "	"	1867 " . . .	2 " — "	"	1883 " . . .	2 " 50 "
"	1852 " . . .	2 " 60 "	"	1868 " . . .	2 " — "	"	1884 " . . .	2 " 50 "
"	1853 " . . .	3 " 15 "	"	1869 " . . .	3 " — "	"	1885 " . . .	1 " 80 "
"	1854 " . . .	4 " 20 "	"	1870 " . . .	1 " 40 "	"	1886 " . . .	2 " 30 "
"	1855 " . . .	2 " 35 "	"	1871 " . . .	2 " — "	"	1887 " . . .	2 " 50 "
"	1856 " . . .	2 " 45 "	"	1872 " . . .	3 " 20 "	"	1888 " . . .	4 " 20 "
"	1857 " . . .	2 " 85 "	"	1873 " . . .	3 " 30 "	"	1889 " . . .	3 " — "
"	1858 " . . .	2 " 40 "	"	1874 " . . .	2 " 30 "	"	1890 " . . .	2 " 70 "
"	1859 " . . .	2 " — "	"	1875 " . . .	2 " — "	"	1891 " . . .	3 " — "
"	1860 " . . .	1 " 70 "	"	1876 " . . .	1 " 50 "	"	1892 " . . .	5 " — "
"	1861 " . . .	1 " 50 "	"	1877 " . . .	1 " — "	"	1893 " . . .	3 " — "
"	1862 " . . .	1 " 40 "	"	1878 " . . .	2 " 30 "	"	1894 " . . .	3 " — "
"	1863 " . . .	1 " 40 "	"	1879 " . . .	2 " 30 "	"	1895 " . . .	3 " 50 "
"	1864 " . . .	1 " 40 "	"	1880 " . . .	2 " 20 "			

Rocznik 1895 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od 1870 aż do 1895 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ **wszystkie roczniki 1849 aż do 1895 włącznie** wydania niemieckiego i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1895 włącznie)** są **całkowicie uzupełnione**, przeto począwszy od roku 1896 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność **uzupełniania niekompletnych roczników** Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało **zestawianie** podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część III. — Wydana i rozesłana dnia 8. stycznia 1896.

Treść: (№ 4—7.) 4. Rozporządzenie, którem „Esencya szczawowa“ (Säuerling-Essenz) wyrabiana przez firmę Karol Filip Pollak w Pradze zostaje zakazana. — 5. Ustawa, którą pozwala się na pobór w roku 1896 kontyngentów rekruckich potrzebnych do uzupełnienia wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej. — 6. Ustawa o uzyskaniu funduszków na kupno gruntów pod budynki dla gimnazjum w II. dzielnicy miasta Wiednia, dla seminarjum nauczycielskiego żeńskiego we Lwowie, dla Trzeciego gimnazjum rządowego w Krakowie i gimnazjum św. Anny w temże mieście. — 7. Rozporządzenie, zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia ministerjalnego z dnia 29. maja 1882, tyczące się obrotu mlewa.

4.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 29. grudnia 1895,

którem „Esencya szczawowa“ (Säuerling-Essenz) wyrabiana przez firmę Karol Filip Pollak w Pradze zostaje zakazana.

Ponieważ według zawodowej opinii Najwyższej Rady zdrowia „Esencya szczawowa“, wyrabiana przez firmę Karol Filip Pollak w Pradze a do wyrobu wina sztucznego stręczona, jest z przyczyny swego składu chemicznego podobna pod względem szkodliwego działania na narządy trawienia do zakazanych rozporządzeniami ministerjalnymi z dnia 2. maja 1892 (Dz. u. p. Nr. 72) i z dnia 1. lipca 1894 (Dz. u. p. Nr. 140), pod nazwą „Wyciąg winny“ a względnie „Esencya winna“ rozsprzedawanych wyrobów tej firmy, i używanie jej do wyrobu wina uważać należy za szkodliwe dla zdrowia, przeto stosownie do §§. 6 i 7 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 1. maja 1866 (Dz. u. p. Nr. 54), wyrób onejże, sprzedaż i rozsprzedaż zostaje powszechnie zakazana.

Badeni r. w.

Glanz r. w.

5.

Ustawa z dnia 30. grudnia 1895, którą pozwala się na pobór w roku 1896 kontyngentów rekruckich potrzebnych do uzupełnienia wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Pozwala się na dokonanie w roku 1896, pomiędzy zdawnymi do broni w klasach wieku ustawą powołanych, poboru kontyngentów rekruckich do uzupełnienia wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej, na królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane, przypadających, a mianowicie:

59.211 ludzi do wojska i marynarki wojennej, tudzież

10 000 ludzi do Obrony krajowej, oprócz rekrutów, których Tyrol i Vorarlberg mają dla niej dostarczyć, jakoteż

rezerwy zasobowej.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, a wykonanie onejże poruczam Memu Ministrowi Obrony krajowej, który w tym względzie winien porozumieć się z Moim wspólnym Ministrem wojny.

Wiedeń, dnia 30. grudnia 1895.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Welsersheimb r. w.

6.

Ustawa z dnia 30. grudnia 1895,

o uzyskaniu funduszów na kupno gruntów pod budynki dla gimnazjum w II. dzielnicy miasta Wiednia, dla seminarium nauczycielskiego żeńskiego we Lwowie, dla Trzeciego gimnazjum rządowego w Krakowie i gimnazjum św. Anny w temże mieście.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby w celu postawienia nowych budynków dla gimnazjum w II. dzielnicy miasta Wiednia, dla seminarium nauczycielskiego żeńskiego we Lwowie, dla Trzeciego gimnazjum rządowego w Krakowie i dla gimnazjum św. Anny w temże mieście zakupił grunta do tego potrzebne.

§. 2.

Oдноśny wydatek na kupno rzeczonych gruntów pod budowę i na kosztą z tem połączone ustanawia się w sumie nieprzekraczalnej dwieście czterdzieści trzy tysięcy złotych.

Na pokrycie onegoż służyc ma przedewszystkiem spodziewany w sumie 20.000 zł. dochód z sprzedaży pozostałych obligacyj galicyjskiego funduszu naukowego; sumę 223.000 zł., która jeszcze będzie potrzebna, można uzyskać na zasadzie ustawy z dnia 11. lipca 1894 (Dz. u. p. Nr. 165), przez zaciągnięcie pożyczek w kasach oszczędności lub innych publicznych zakładach kredytowych w ten sposób, żeby stopa procentowa dla poszczególnych pożyczek zawarowana nie przewyższała czterech od sta i żeby z odnośnemi zakładami kredytowemi umówiono się o umorzenie poszczególnych pożyczek w najwięcej 45 ratach rocznych.

Kontrakty zawrzeć się mające w przedmiocie nabycia tych gruntów pod budowę, uwalnia się od stępli i należytości.

§. 3.

Zakład dający pożyczkę uwalnia się co do dochodu z odsetek, jakie ta pożyczka nieść będzie, od wszelkiego podatku dochodowego lub wszelkiego podatku, który w przyszłości na jego miejsce będzie zaprowadzony a co do potwierdzeń odbioru odsetek i spłat kapitału, jakie z tegoż powodu będą wystawiane, od stępli i należytości.

§. 4.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam

Memu Ministrowi wyznań i oświaty tudzież Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 30. grudnia 1895.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Biliński r. w.

7.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 6. stycznia 1896,

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. maja 1882 (Dz. u. p. Nr. 50), tyczące się obrotu mlewa.

W porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami królewsko węgierskiemi, postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. maja 1882 (Dz. u. p. Nr. 50, III A.), tyczące się obrotu mlewa młynów w obszarze cłowym, mielących zboże zagraniczne na wywóz, zmieniają się a względnie uzupełniają aż do stanowczego urządzenia przedmiotu w inny sposób, jak następuje:

W punkcie 1 rzeczzonego rozporządzenia przy końcu pierwszego ustępu dodać należy: „Zabezpieczenie to złożyć należy w gotówce“.

W punkcie 2 rzeczzonego rozporządzenia wyrazy: „z doliczeniem odpowiedniej ilości otrąb i odpadków“ należy wykreślić.

Punkt 4 rzeczzonego rozporządzenia ma opiewać: „Cło będzie zwracane a względnie odpisywane przy czynności wywozowej z mlewem, która odbyć się powinna w terminie sześciomiesięcznym nie kwalifikującym się do przedłużenia a liczącym się od chwili sprowadzenia zboża z zastrzeżeniem zwrotu cła, za złożeniem dowodu zapisania, który nadesłany będzie, gdy wywóz zostanie potwierdzony i według tej zasady, że za każde 100 kilogramów wywiezionego mlewa (do którego otrąby i tym podobne odpadki nie należą), zwracane będzie cło od 100 kilogramów zboża tytułem zabezpieczenia złożone“.

Punkt 5 rzeczzonego rozporządzenia należy wykreślić.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 15. stycznia 1896 i postanowienia onegoż stosować należy do wszelkiego zboża, które począwszy od tego dnia, będzie do zmielenia oznajmione. Ze zbożem, które było przed dniem 15. stycznia do zmielenia oznajmione, postępować należy według dotychczasowych postanowień.

Obrót wzajemny zboża do zmielenia, między mieszkańcami pogranicza na zasadzie traktatów handlowych istniejący, podlega nadal jak przedtem osobnym postanowieniom w tym względzie istniejącym.

Biliński r. w.

Ledebur r. w.

Glanz r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część IV. — Wydana i rozesłana dnia 15. stycznia 1896.

Treść: (№ 8—11.) 8. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Wodnian do Tynu nad Wełtawą. — 9. Ustawa o zmianie postanowienia §. 2 ustawy z dnia 15. kwietnia 1873, tyczącej się urzędzenia namiestnictwa w Wiedniu. — 10. Obwieszczenie o zaprowadzeniu delegacyi komory w zakładzie fabrycznym rafinerii oleju skalnego Spółki akcyjnej „Apollo“ w Pressburgu. — 11. Obwieszczenie o postępowaniu w urzędach cechowniczych z tak zwanymi towarami dublowanymi.

S.

Dokument koncesyjny z dnia 23. listopada 1895,

na kolej lokalną od Wodnian do Tynu nad Wełtawą.

My Franciszek Józef Pierwszy,

z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Apostolski Węgierski, Król Czeski, Dalmacki, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Iliryski; Arcyksiążę Austriacki, Wielki Książę Krakowski, Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górno- i Dolno-Słaski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu
itd. itd. itd.

Gdy Karol Nikolan, kupiec i członek Wydziału powiatowego w Tynie nad Wełtawą, Wojciech Kniha, radny gminy i członek reprezentacyi powiatowej w Tynie nad Wełtawą i Karol Malek, dzierżawca nadworny księcia arcybiskupa w Tynie nad Wełtawą podali prośbę o udzielenie im koncesyi na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu kolei lokalnej od Wodnian do Tynu nad Wełtawą, przeto ze względu na powszechną użyteczność tego przedsięwzięcia, widzimy się spowodowani nadać rzeczom

nym koncesyonaryuszom koncesyą niniejszą na zasadzie ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238), jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) i z dnia 19. czerwca 1895 (Dz. u. p. Nr. 83) w sposób następujący:

§. 1.

Nadajemy koncesyonaryuszom prawo wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako lokalna ze szlakiem normalnym od stacyi w Wodnianach linii kolei państwa Gmünd—Pilzeń do Tynu nad Wełtawą.

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewniają się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 3.

Kolei, w §. 1 oznaczonej, zapewnia państwo gwarancją czystego dochodu rocznego a to w taki sposób, że gdyby czysty dochód roczny nie dorównywał sumie zagwarantowanej, część niedostająca uzupełni Rząd; czysty dochód zaś wyrównywać ma sumie potrzebnej na oprocentowanie po cztery od sta i umorzenie pożyczki w celu zgromadzenia kapitału zaciągnąć się mającej w Banku krajowym królestwa czeskiego w sumie imiennej 660.000 zł. w. a. w monecie papierowej, która w przeciągu 76 lat ma być umorzona.

Zagwarantowany czysty dochód roczny ustanawia się na czas od otwarcia ruchu aż do upływu 76go roku okresu koncesyjnego w sumie maksymalnej 28.000 zł. w. a.

§. 4.

Z czystego dochodu rocznego w §. 3 zagwarantowanego obracać należy na umorzenie pożyczki, która ma być zaciągnięta, taką kwotę, jaką Rząd wyznaczy, stosownie do planu amortyzacyjnego, podlegającego jego zatwierdzeniu, według którego cały kapitał zakładowy (§. 12) umorzony być ma w ciągu okresu koncesyjnego.

Umorzenie pożyczki ma pierwszeństwo przed umorzeniem akcji.

§. 5.

Dodatek, który Rząd ma płacić z tytułu przyjęcia gwarancyi, wydawany będzie po poprzednim sprawdzeniu przedstawionego ze wszystkimi dowodami rachunku rocznego, najpóźniej w trzy miesiące po przedstawieniu tego rachunku.

Jednakże na wypłatę odsetek od pożyczki w terminach płatności, skarb będzie i pierwiej wydawał kwoty częściowe w miarę potrzeby, sprawdzonej na podstawie preliminarza przychodów, a to z zastrzeżeniem obliczenia się na podstawie rachunku rocznego i jeżeli koncesyonaryusze będą o to prosili na sześć tygodni przed terminem płatności.

Gdyby po ostatecznem stwierdzeniu rachunku rocznego, który przedstawić należy najpóźniej w przeciągu trzech miesięcy po upływie roku ruchu, okazało się, że zaliczki wymierzono za wysoko, koncesyonaryusze winni niezwłocznie zwrócić otrzymaną nadwyżkę z sześcioprocentowymi odsetkami.

Z roszczeniem do dopłaty od państwa zgłaszać się należy najpóźniej w przeciągu roku po upływie odpowiedniego roku ruchu, w przeciwnym razie roszczenie to upada.

§. 6.

Kwotę, którą Rząd zapłaci w skutek przyjęcia gwarancyi, uważać należy tylko za zaliczkę podlegającą oprocentowaniu po cztery od sta rocznie.

Gdy czysty dochód kolei przewyższy zagwarantowaną sumę roczną, nadwyżka odsyłana być ma niezwłocznie Rządowi na spłacenie udzielonej zaliczki z odsetkami aż do całkowitego umorzenia.

W przypadku tym zaspokojenie płatnych odsetek ma pierwszeństwo przed zwrotem zaliczek.

Pretensye państwa z tytułu zaliczek lub odsetek, nie wypłaconych jeszcze Rządowi w chwili, gdy koncesya moc swoją utraci, lub gdy kolej zostanie odkupiona, zaspokojone będą z pozostałego jeszcze majątku przedsiębiorstwa

§. 7.

Koszta notowania papierów na giełdach krajowych i zagranicznych, opłaty stęplowe od kuponów jakoteż podatki, które po upływie lat swobody podatkowej przedsiębiorstwo ma opłacać, wolno umieszczać w rachunku ruchu jako pozycyą wydatkową.

Toż samo rozumie się o dodatku za zawiadowanie Bankowi krajowemu królestwa czeskiego od pożyczki płacić się mającym w wysokości $\frac{1}{8}$ od sta każdoczesnej nieumorzonej kwoty pożyczki, jakoteż o podatkach i należnościach, któreby temu Bankowi miały być zwracane.

Od dopłat państwa niema przedsiębiorstwo opłacać podatku dochodowego.

§. 8.

Budowę kolei żelaznej w §. 1ym wzmiankowanej rozpocząć należy jak najrychlej i skończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego. Gotową kolej oddać należy niezwłocznie na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmią dotrzymania powyższego terminu budowy, dać mają koncesyonaryusze na żądanie Rządu kaucyą stosowną a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższych zobowiązań z winy koncesyonaryuszów, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 9.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszom prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszom do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 10.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinni koncesyonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo handlu ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież do ustaw i rozporządzeń, które w przyszłości wydane by zostały.

§. 11.

Budowa kolei koncesyonowanej wykonana być ma podług zarządzeń, jakie w tej mierze wyda Ministerstwo handlu, pod bezpośrednim kierunkiem i nadzorem Ministerstwa handlu i Urzędu kolei lokalnych a względnie Dyrekcji głównej austriackich kolei państwa.

Budowa i dostawy powierzane być mają z bezpośrednim współdziałaniem Rządu i z warunkami podawanemi wspólnie przy budowie kolei rządowych a to na podstawie projektu szczegółowego i kosztorysu z odpowiednim wpływem Władz państwa wypracowanych.

Roboty budownicze powierzać należy drogą ofert oddzielnie od zbierania kapitału.

Wartość dostaw materiałowych, gruntów odstąpić się mających i wszelkich innych świadczeń, które objęciem akcyj zakładowych mają być zapevnione, oceniana będzie w porozumieniu między państwem a stronami interesowanemi, w braku zaś takowego, drogą dobrowolnego sądowego oszacowania.

Tabor kolejowy, szyny i wszelkie inne części składowe kolei, jakoteż wszelkie przedmioty do urządzenia potrzebne, nabywane być mają wyłącznie z fabryk krajowych.

Na wyjątek od tego ostatniego postanowienia zezwolić może Ministerstwo handlu tylko w takim razie, gdyby zostało udowodnione, że fabryki krajowe nie mogłyby żądanych przedmiotów dostarczyć pod tymi samymi warunkami co do ceny, jakości i czasu dostawy, jakie podają fabryki zagraniczne.

§. 12.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, osobnej Spółki akcyjnej do prowadzenia przedsięwzięcia kolei lokalnej koncesyonowanej, która wnieść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, na kosztą sprawienia parku kolejowego, za zezwoleniem Rządu rzeczywicie wyłożonych i należycie udowodnionych, tudzież kwoty, którą Rząd wyznaczy na zakupno zapasu materiałów i dotacyj kasowych łącznie z odsetkami interkalarnemi w ciągu czasu budowy rzeczywicie zapłaconymi, ratami amortyzacyjnymi i stratą na kursie rzeczywicie poniesioną przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po upływie pierwszego roku ruchu jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, kosztą przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli kosztą będą należycie wykazane.

Kontrakt zawrzeć się mający z Bankiem krajowym królestwa czeskiego w przedmiocie pożyczki, statut Spółki jakoteż formularze akcji, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

W statucie Spółki akcyjnej, która ma być utworzona, zamieścić należy postanowienie, że wszyscy członkowie grona kierującego (rady zarządczej, dyrekcji), winni być obywatelami austriackimi i winni mieć siedzibę w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

§. 13.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych niższych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach rządowych obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i żandarmeryi a to nietylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesyonaryusze zobowiązują się przystąpić do zawartej przez austriackie spółki kolejowe umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem swoją służbą i swojemi parkami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesyonaryusza mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesyonowanej. Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się

dla koncesyonaryuszów obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Koncesyonaryusze zobowiązują się przy obsadzeniu posiadanych względem na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 14.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) stosowane będą podobnie postanowienia taryfowe niższe dla transportów wojskowych.

§. 15.

Ruch na kolei, na którą daje się niniejszy dokument koncesyjny, będzie utrzymywało państwo w ciągu całego okresu koncesyjnego na rachunek koncesyonaryuszów a koncesyonaryusze będą obowiązani zwrócić administracji kolei żelaznych rządowych kosztą z powodu tego utrzymywania ruchu rzeczywiście poniesione lub według okoliczności ryczałtowo oznaczone. Warunki utrzymywania ruchu określone będą w osobnej umowie, którą w tym względzie Rząd zawrze z koncesyonaryuszami.

Dopóki kolej będzie istotnie używała gwarancji państwa lub dopóki zaliczki z tytułu gwarancji wypłacone, nie będą państwu zwrócone, Rząd będzie miał prawo wydawania według własnego uznania postanowień co do urządzeń ruchu, co do ustanowienia taryf dla przewozu osobowego i towarowego, jakoteż klasyfikacji towarów i wszelkich warunków pobocznych, dotyczących się przewozu towarów, tudzież świadczeń przedsiębiorstwa kolejowego na rzecz niektórych gałęzi służby publicznej, mianowicie na rzecz zarządu pocztowego i zakładu telegrafów rządowych, przyczem będzie miał wzgląd na istniejące stosunki obrotu.

Zresztą uregulowanie taryf pasażerskich i towarowych, jakoteż świadczeń na cele publiczne, zastrzeżone jest na zawsze ustawodawstwu i koncesyonaryusze obowiązani są poddać się takiej regulacji.

§. 16.

Koncesyonaryusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przepisami dozwolić Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których państwo ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem

ustanawiania taryf przesyłać lub pozwolić przesyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 17.

Koncesją nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne na lat 90, licząc od dnia dzisiejszego a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec unieważnienie koncesji przed upływem przerzeczonego czasu, gdyby określone w §. 3im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia i utrzymywania ruchu z winy koncesyonaryuszów nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11go ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 18.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu, z nich stracone będą czyste dochody dwóch lat najniepomyślniejszych i obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby jednak odkupienie miało nastąpić przed upływem siódmego roku ruchu, lub gdyby średni dochód czysty, w myśl postanowień ustępu 1. obliczony, nie wynosił najmniej takiej sumy rocznej, któraby wyrównywała racie rocznej potrzebnej na zawarowanego oprocentowania i umorzenia pożyczki w Banku krajowym królestwa czeskiego zaciągniętej (§. 3) z doliczeniem raty rocznej potrzebnej do oprocentowania po cztery od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i do umorzenia go w ciągu całego okresu koncesyjnego, natenczas kwota roczna, powyżej oznaczona, uważana będzie za dochód czysty, mający służyć za podstawę do wymierzenia ceny odkupu.

3. Wynagrodzenie, które ma być zapłacone, będzie polegało na tem, że w ciągu pozostałych lat okresu koncesyjnego płacić się będzie koncesyonaryuszom kwoty potrzebne do zawarowanego oprocentowania i umorzenia pożyczki aż do zupełnego umorzenia takowej w umówionych terminach płatności, natomiast za kapitał akcyjny płacić się będzie dochód średni w myśl ustępu 1go po strąceniu tych kwot pozostały a względnie, a ileby zacho

dził jeden z przypadków w ustępie 2 przewidzianych, sumę roczną tamże wzmiankowaną w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku płatnych.

4. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych, które w myśl ustępu 3go mają być płacone, wziąć na siebie spłacenie nie umorzonych jeszcze w owym czasie części pożyczki i nadto zapłacić kapitał wyrównywający sumie zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok wartości kapitałowej rat, które oprócz kwot na programowe oprocentowanie i umorzenie pożyczki według postanowień ustępu 3go mają być półrocznie płacone.

Gdyby państwo zamierzało wtaki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacye długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

5. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów a względnie obciążone tylko resztą jeszcze nie spłaconą zaciągniętej pożyczki i w używanie kolei niniejszem koncesyonowanej, ze wszystkimi do niej należąciami ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także park wozowy, zapasy materyałów i kasowe, koleje podjazdowe, jeżeliby koncesyonaryusze je posiadali i przedsiębiorstwa poboczne koncesyonaryuszów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 19.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także park wozowy, zapasy materyałów i kasowe, koleje podjazdowe, jeżeliby koncesyonaryusze je posiadali i przedsiębiorstwa poboczne Spółki, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 18, l. 5.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 18), zatrzymają koncesyonaryusze na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i akty-

wa z rachunku wynikające, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryuszów z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 20.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiadowczej lub innej reprezentacyi, przedstawiającej dyrekcyą Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru lub interesom finansowym skarbu państwa gwarancyą dającego; w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu handlu do decyzyi, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 21.

Nadto zastrzega sobie Rząd, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczano się naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie miał prawo zapobiegać temu środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem okresu, na który została nadana.

Ostrzegając surowo, aby nikt nie czynił nic przeciwnego postanowieniom koncesyi niniejszej i nadając koncesyonaryuszom prawo uciekania się do Naszych Sądów w sprawach o wynagrodzenie udowodnionej szkody, rozkazujemy wyraźnie wszystkim Władzom, do których to należy, aby nad koncesyą i wszystkimi postanowieniami w niej zawartymi ściśle i troskliwie czuwały.

W dowód czego wydajemy niniejszy list, pod Naszą większą pieczęcią, w Naszem głównem i rezydencyonalnem mieście Wiedniu, dnia dwudziestego trzeciego miesiąca listopada roku zbawienia tysiąc ośmset dziewięćdziesiątego piątego, Naszego panowania czterdziestego siódmego.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Glanz r. w.

Biliński r. w.

9.**Ustawa z dnia 4. stycznia 1896,**

o zmianie postanowienia §. 2 ustawy z dnia 15. kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 52), tyczącej się urzędzenia namiestnictwa w Wiedniu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa uznaję za stosowne zmienić postanowienie §. 2go ustawy z dnia 15. kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 52), tyczącej się urzędzenia namiestnictwa w Wiedniu i postanawiam co następuje:

§. 1.

Przy namiestnictwie w Wiedniu, do zastępowania namiestnika, ustanawia się wiceprezydenta, mającego należeć do IV a zarazem także radcę dworu, mającego należeć do V klasy stopnia służbowego.

Wiceprezydent ma pobierać dodatek z tytułu urzędowania w kwocie 1000 zł. rocznie.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Mürzsteg, dnia 4. stycznia 1895.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

10.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 6. stycznia 1896,**

o zaprowadzeniu delegacyi komory w zakładzie fabrycznym rafinerji oleju skalnego Spółki akcyjnej „Apollo“ w Pressburgu.

Według doniesienia król. węg. Ministerstwa skarbu zaprowadzona została w zakładzie fabrycznym rafinerji oleju skalnego Spółki akcyjnej „Apollo“ w Pressburgu i rozpoczęła czynności od dnia 29. listopada 1895, delegacya król. węg. komory głównej pressburskiej upoważniona do pobierania cła od posyłek oleju skalnego nadchodzących do fabryki z zagranicy i do wystawiania bolet na podatek od oleju skalnego.

Biliński r. w.

11.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. stycznia 1896,**

o postępowaniu w urzędach cechowniczych z tak zwanymi towarami dublowanymi.

Na zasadzie §. 88go ustawy o zasobie czystego kruszcu w towarach złotych i srebrnych i nadzord nad nim (ustawy o cechowaniu), wprowadzonej w wykonanie rozporządzeniem cesarskiem z dnia 26. maja 1866 (Dz. u. p. Nr. 75), rozporządza się w porozumieniu z królewsko węgierskiem Ministerstwem skarbu:

1. Towary dublowane uważać należy w myśl §. 20go tej ustawy za srebrne pozłoczone (platerowane) i cechować jak takowe według §. 15go ustawy.

2. Blacha użyta na powłokę złotą do platerowania towarów dublowanych powinna być zawsze tylko takiej grubości, żeby:

a) próba rysowa lub iglicowa na kamieniu, w §. 25 ustawy o cechowaniu przepisana, dała się jeszcze wykonać a względnie, żeby podkład srebrny już za lekkim potarciem na kamieniu dało się natychmiast dostrzedz, i

b) żeby wartość złota, zawartego w takim przedmiocie nie przewyższała wartości srebra. Zasób złota w całym przedmiocie niema zatem wynosić więcej jak 25 tysięcznych części.

3. Powłoki złotej nie bada się pod względem zasobu czystego kruszcu.

4. Zarządzenia niniejsze nabywają mocy obowiązującej od dnia 1. lutego 1896.

Atoli co się tyczy towarów tego rodzaju wyrobionych w krajach tutejszych, pozwala się, żeby czynność urzędową z niemi wykonywano jeszcze aż do końca kwietnia 1896 według dotychczasowej praktyki, o ile zgłoszenie się z niemi do właściwego urzędu cechowniczego nastąpi w przeciągu sześciu tygodni po wyjściu niniejszego obwieszczenia.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część V. — Wydana i rozesłana dnia 18. stycznia 1896.

Treść: (№ 12—15.) 12. Dokument koncesyjny na kolej żelazną parową od Karłowych Warów do granicy państwa pod Johannegeorgenstadt. — 13. Ustawa o postanowieniach przejściowych zapowiedzianych w §. 1 ustawy z dnia 9. lipca 1891 a dotyczących się wymierzania podatku czynszowego w gminach i częściach gmin połączonych z stołecznem i rezydencyjonalnem miastem Wiedniem. — 14. Ustawa o preliminarzu dodatkowym na rok 1895 dla Trybunału administracyjnego. — 15. Rozporządzenie, dotyczące się sprawdzania i cechowania przyrządów do mierzenia konsumpcji wody.

12.

Dokument koncesyjny z dnia 2. grudnia 1895,

na kolej żelazną parową od Karłowych Warów do granicy państwa pod Johannegeorgenstadt.

**My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;**

Król Apostolski Węgierski, Król Czeski, Dalmacki, Krocaki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Iliryski; Arcyksiążę Austriacki, Wielki Książę Krakowski, Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górno- i Dolno-Śląski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; uksiążęcoony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu itd. itd. itd.

Gdy Antoni Graf Dr. o. p., adwokat, Karol Kunzmann, burmistrz i Eugeniusz Ausloos starszy lasomistrz barona Königswartera, wszyscy w Neudeku, tudzież firma handlowa C. T. Petzold i Sp. w Wiedniu, jakoteż Ferdynand Fleischner Dr. o. p., adwokat w Karłowych Warach, Józef Plass, fabrykant w Altrohlau i Antoni Schelberger, burmistrz w Fischern podali prośbę o udzielenie im koncesji na wybudowanie i utrzymywanie

w ruchu kolei żelaznej parowej od Karłowych Warów na Neudek do granicy państwa w kierunku Johannegeorgenstadtu, przeto ze względu na powszechną użyteczność tego przedsięwzięcia, widzimy się spowodowani nadać rzeczonym koncesyonaryuszom koncesyjną niniejszą na zasadzie ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238), jakoteż ustaw z dnia 22. czerwca 1894 (Dz. u. p. Nr. 129) i z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) w sposób następujący:

§. 1.

Nadajemy koncesyonaryuszom prawo wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako główna drugiego rzędu od dworca głównego, który ma powstać w Karłowych Warach na gruntach donickich gminy miasta Karłowych Warów i w pobliżu tychże gruntów przez Altrohlau i Neurohlau, a dalej z użyciem części szlaku istniejącej linii kolei państwa Chodau-Neudek na Barringen i Platten do granicy państwa w kierunku Johannegeorgenstadtu z linią łączącą do istniejącej stacji w Karłowych Warach n. uprzyw. kolei busztiehradzkiej.

Co się tyczy dobiegu koncesyonowanej linii kolejowej do sieci kolei saskich, tudzież co się tyczy służby ruchu na szlaku dobiegowym i w stacji przechodniej wspólnej w Johannegeorgenstadt, stosować się należy do postanowień, jakie pod tym względem zawierają się w traktacie z dnia 5. maja 1884 (Dz. u. p. Nr. 112) i jakieby jeszcze z Rządem kr. sa-

skim umówione zostały a koncesjonaryusze obowiązani są poddać się tym postanowieniom i powinnościom z tychże dla nich wynikającym.

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewniają się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 8 z r. 1895) przewidziane.

§. 3.

Kolei, w §. 1 oznaczonej, zapewnia państwo gwarancją czystego dochodu rocznego, który wyrównywać ma sumie potrzebnej na oprocentowanie po cztery od sta i umorzenie pożyczki w celu zgromadzenia kapitału zaciągnąć się mającej w Banku krajowym królestwa czeskiego w sumie imiennej 2,830.000 zł. w. a. w monecie papierowej, która w przeciągu 76 lat ma być umorzona a to w taki sposób, że gdyby czysty dochód roczny nie dorównywał sumie zagwarantowanej, część niedostającą uzupełni Rząd.

Zagwarantowany czysty dochód roczny ustanawia się na czas od otwarcia ruchu aż do upływu 76go roku okresu koncesyjnego w sumie maksymalnej 119.318 zł. w. a.

§. 4.

Z czystego dochodu rocznego w § 3 zagwarantowanego obracać należy na umorzenie pożyczki, która ma być zaciągnięta taką kwotą, jaką Rząd wyznaczy, stosownie do planu amortyzacyjnego, podlegającego jego zatwierdzeniu (§. 12).

§. 5.

Dodatek, który Rząd ma płacić z tytułu przyjęcia gwarancyi, wydawany będzie po poprzednim sprawdzeniu przedstawionego ze wszystkimi dowodami rachunku rocznego, najpóźniej w trzy miesiące po przedstawieniu tego rachunku.

Jednakże na wypłatę odsetek od pożyczki w terminach płatności, skarb będzie i pierwiej wydawał kwoty częściowe w miarę potrzeby, sprawdzonej na podstawie preliminarza przychodów, a to z zastrzeżeniem obliczenia się na podstawie rachunku rocznego, jeżeli koncesjonaryusze będą o to prosiły na sześć tygodni przed terminem płatności.

Gdyby po ostatecznym stwierdzeniu rachunku rocznego, który przedstawić należy najpóźniej w przeciągu trzech miesięcy po upływie roku ruchu, okazało się, że zaliczki wymierzono za wysoko, koncesjonaryusze winni niezwłocznie zwrócić otrzymaną nadwyżkę z sześcioprocentowymi odsetkami.

Z roszczeniem do dopłaty od państwa zgłosić się należy najpóźniej w przeciągu roku po upływie odnośnego roku ruchu, w przeciwnym razie roszczenie to upada.

§. 6.

Kwotę, którą Rząd zapłaci w skutek przyjęcia gwarancyi, uważać należy tylko za zaliczkę podlegającą oprocentowaniu po cztery od sta rocznie.

Gdy czysty dochód kolei przewyższy zagwarantowaną sumę roczną, nadwyżka odsyłana być ma niezwłocznie Rządowi na spłacenie udzielonej zaliczki z odsetkami aż do całkowitego umorzenia.

W przypadku takim, spłata przypadających odsetek poprzedzać ma zwrot zaliczek.

Pretensye państwa z tytułu zaliczek lub odsetek, nie wypłaconych jeszcze Rządowi w chwili, gdy koncesya moc swoją utraci, lub gdy kolej zostanie odkupiona, zaspokojone będą z pozostałego jeszcze majątku przedsiębiorstwa.

§. 7.

Koszta notowania papierów na giełdach krajowych i zagranicznych, opłaty stęplowe od kuponów jakoteż podatki, które po upływie lat swobody podatkowej przedsiębiorstwo ma opłacać, wolno umieszczać w rachunku ruchu jako pozycją wydatkową.

Toż samo rozumie się o dodatku za zawiadomstwo Bankowi krajowemu królestwa czeskiego od pożyczki ewentualnie płacić się mającym w wysokości $\frac{1}{8}$ od sta każdoczesnej nieumorzonej kwoty pożyczki, jakoteż o podatkach i należnościach, któreby temu Bankowi miały być zwracane.

Od dopłat państwa nie ma przedsiębiorstwo opłacać podatku dochodowego.

§. 8.

Budowę kolei żelaznej w §. 1 wzmiankowanej rozpocząć należy jak najrychlej i skończyć najpóźniej w przeciągu półtrzecia roku, licząc od dnia dzisiejszego. Gotową kolej oddać należy niezwłocznie na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmią dotrzymania powyższego terminu budowy, dać mają koncesjonaryusze na żądanie Rządu kaucyą w sumie 10.000 zł. a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższych zobowiązań z winy koncesjonaryuszów, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 9.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszom prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszom do wybudowania tych kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 10.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinni koncesyonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do zarządzeń, które Ministerstwo handlu w tym względzie wyda, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież ustaw i rozporządzeń, które w przyszłości wydane być mogą.

§. 11.

Budowa kolei koncesyonowanej wykonana być ma podług zarządzeń, jakie w tej mierze wyda Ministerstwo handlu, pod bezpośrednim kierunkiem i nadzorem Ministerstwa handlu i Urzędu kolei lokalnych a względnie Dyrekcji głównej austriackich kolei państwa.

Budowa i dostawy powierzane być mają na podstawie projektu szczegółowego i kosztorysu ułożonego przy odpowiednim wpływie funkcyonaryuszów rządowych, z bezpośrednim współdziałaniem Rządu i według warunków stosowanych pospolicie przy budowie kolei państwa.

Roboty budownicze powierzać należy drogą ofert oddzielnie od zbierania kapitału.

Wartość dostawy materiałów, odstąpić się mających gruntów i wszelkich innych świadczeń, które objęciem akcyj zakładowych mają być zapewnione, oceniana być ma według pozycyi kosztorysu, które przez Rząd będą zbadane a według okoliczności drogą sądowego oszacowania.

Tabor kolejowy, szyny i wszelkie inne części składowe kolei, jakoteż wszelkie przedmioty do jej urządzenia mają być nabywane wyłącznie z fabryk krajowych.

Wyjątku od tego postanowienia dozwolić może Ministerstwo handlu tylko w takim razie, gdyby udowodniono, że fabryki krajowe nie zdołają dostarczyć wszystkiego pod temi samymi warunkami, co się tyczy ceny, gatunku i czasu dostawy, jakie ofiarują fabryki zagraniczne.

§. 12.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, osobnej Spółki akcyjnej do prowadzenia przedsiębiorstwa kolejowego koncesyonowanego, która wnijść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowni i urządzenie kolei, łącznie z kosztami sprawienię parku kolejowego, jakoteż na uposażenie fundusza zasobnego za zezwoleniem Rządu rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, oprócz kwoty, którą Rząd wyznaczy na zakupno zapasu materiałów i oprócz dotacyj kasowych łącznie z odsetkami interkalarnemi, w ciągu czasu budowy rzeczywiście zapłaconemi ratami amortyzacyjnymi i stratą na kursie rzeczywiście poniesioną przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wyczerpaniu zatwierdzonego kapitału zakładowego jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w obrębie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego podlegającego zatwierdzeniu Rządu w taki sposób, żeby pożyczka umorzona została pierwej niż akcyje.

Kontrakt zawrzeć się mający z Bankiem krajowym królestwa czeskiego w przedmiocie pożyczki, statut Spółki jakoteż formularze akcyj, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

W statucie Spółki akcyjnej, która ma być utworzona, zamieścić należy postanowienie, że wszyscy członkowie grona kierującego (rady zawodowej, dyrekcji) winni być obywatelami austriackimi i winni mieć siedzibę w obszarze królestwa i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

§. 13.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych niższych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych na austriackich kolejach państwa kiedykolwiek obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i do żandarmeryi, a to nie tylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesjonariusze zobowiązują się przystąpić do zawartej przez austriackie spółki kolejowe umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem swojami parkami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesjonariuszów mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesjonowanej. Przepisy rzeczonożego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesjonariuszów obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Koncesjonariusze zobowiązują się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 14.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) stosowane będą podobnie stopy taryfowe niższe dla transportów wojskowych.

§. 15.

Ruch na kolei, na którą daje się niniejszy dokument koncesyjny, będzie utrzymywało państwo

w ciągu całego okresu koncesyjnego na rachunek koncesjonariuszów a koncesjonariusze będą obowiązani zwrócić administracyi kolei żelaznych rządowych koszta z powodu tego utrzymywania ruchu rzeczywiście poniesione lub według okoliczności ryczałtowo oznaczone. Warunki utrzymywania ruchu określone będą w osobnej umowie, którą w tym względzie Rząd zawrze z koncesjonariuszami.

Dopóki kolej będzie istotnie używała gwarancji państwa lub dopóki zaliczki z tytułu gwarancji wypłacone, nie będą państwu zwrócone, Rząd będzie miał prawo wydawania według własnego uznania postanowień co do urządzeń ruchu, co do ustanowienia taryf dla przewozu osobowego i towarowego, jakoteż klasyfikacyi towarów i wszelkich warunków pobocznych, dotyczących się przewozu towarów, tudzież świadczeń przedsiębiorstwa kolejowego na rzecz niektórych gałęzi służby publicznej, mianowicie na rzecz zarządu pocztowego i zakładu telegrafów rządowych, przyczem będzie miał wzgląd na istniejące stosunki obrotu.

Zresztą uregulowanie taryf pasażerskich i towarowych, jakoteż świadczeń na cele publiczne, zastrzeżone jest na zawsze ustawodawstwu i koncesjonariusze obowiązani są poddać się takiej regulacyi.

§. 16.

Koncesjonariusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) podanymi, dozwolili Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których państwo ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przesyłać lub pozwolić przesyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 17.

Koncesją nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §. 9go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne na lat 90, licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoje.

Rząd może także wyrzec wygaśnięcie koncesyi przed upływem przerweczonego czasu, gdyby określone w §. 8ym zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu z winy koncesjonariuszów nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §. 11go ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 18.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu a z nich strącone będą czyste dochody dwóch lat najniepomyślniejszych i obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby jednak odkupienie miało nastąpić przed upływem siódmego roku ruchu, lub gdyby średni dochód czysty w myśl postanowień ustępu 1. obliczony nie wynosił najmniej takiej sumy rocznej, któraby wyrównywała racie rocznej potrzebnej do zawarowanego oprocentowania i umorzenia pożyczki w Banku krajowym królestwa czeskiego zaciągniętej (§. 3) z doliczeniem raty rocznej potrzebnej do oprocentowania po cztery od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i do umorzenia go w ciągu całego okresu koncesyjnego, natenczas kwota roczna, powyżej oznaczona, uważana będzie za dochód czysty, mający służyć za podstawę do wymierzenia ceny odkupu.

3. Wynagrodzenie, które ma być zapłacone, będzie polegało na tem, że w ciągu pozostałych lat okresu koncesyjnego płacić się będzie koncesyonaryuszom kwoty potrzebne do zawarowanego oprocentowania i umorzenia pożyczki aż do zupełnego umorzenia takowej w umówionych terminach płatności, natomiast za kapitał akcyjny płacić się będzie dochód średni w myśl ustępu 1go po strąceniu tych kwot pozostały a względnie, o ileby zachodził jeden z przypadków w ustępie 2 przewidzianych, sumę roczną tamże wzmiankowaną w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku płatnych.

4. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych, które w myśl ustępu 3go mają być płacone, wziąć na siebie spłacenie nie umorzonej jeszcze w owym czasie części pożyczki i nadto zapłacić kapitał wyrównywający sumie zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok wartości kapitałowej rat, które oprócz kwot na programowe oprocentowanie i umorzenie pożyczki według postanowień ustępu 3go mają być półrocznie płacone.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyj długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacye długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie

na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półroczu bezpośrednio poprzedzającego.

5. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów a względnie obciążone tylko resztą jeszcze nie spłaconą zaciągniętej pożyczki i w używanie kolei niniejszem koncesyonowanej, ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także park wozowy, zapasy materiałów i kasowe, koleje podjazdowe, jeżeliby koncesyonaryusze je posiadali i przedsiębiorstwa poboczne koncesyonaryuszów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 19.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od tego dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także park wozowy, zapasy materiałów i kasowe, koleje podjazdowe, jeżeliby koncesyonaryusze je posiadali i przedsiębiorstwa poboczne Spółki, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 18, l. 5.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 18), zatrzymają koncesyonaryusze na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i aktywa z rachunku wynikające, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryuszów z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 20.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiadowczej lub innej reprezentacyi, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru lub interesom finansowym skarbu państwa gwarancją dającego, w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu handlu do decyzyi, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 21.

Nadto zastrzega sobie Rząd prawo, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Ostrzegając surowo, aby nikt nie czynił nic przeciwnego postanowieniom koncesyi niniejszej i nadając koncesyonaryuszom prawo uciekania się do Naszych sądów w sprawach o wynagrodzenie udowodnionej szkody, rozkazujemy wyraźnie wszystkim Władzom, do których to należy, aby nad koncesyą i wszystkimi postanowieniami w niej zawartemi ściśle i troskliwie czuwały.

W dowód czego wydajemy niniejszy list, pod Naszą większą pieczęcią, w Naszem głównem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia drugiego miesiąca grudnia w roku zbawienia tysiąc ośmset dziewięćdziesiątego piątego, Naszego panowania czterdziestego ósmego.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Glanz r. w.

Biliński r. w.

13.

Ustawa z dnia 5. stycznia 1896,

o postanowieniach przejściowych zapowiedzianych w §. 1 ustawy z dnia 9. lipca 1891 (Dz. u. p. Nr. 97) a dotyczących się wymierzania podatku czynszowego w gminach i częściach gmin połączonych z stołecznem i rezydencyjnym miastem Wiedniem.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Peryod przejściowy rozkładu podatku budynkowego dla tych budynków w teraźniejszym obrębie gminy stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia, które dotychczas podlegały podatkowi domowo-czynszowemu, wynoszącemu 20 procentów czynszu obciążonego podatkiem lub podatkowi domowo-klasowemu, mający jak to było w §. 1 ustawy z dnia 9. lipca 1891 (Dz. u. p. Nr. 97) zapowiedziane poczynać się od roku 1896, rozpoczynać się ma dopiero od roku 1898, takowy zaś urządza się odtąd jak następuje:

§. 1.

Dla wszystkich budynków, które stosownie do §. 1, lit. a lub lit. b ustawy z dnia 9. lutego 1882 (Dz. u. p. Nr. 17) podlegały aż do roku 1897 włącznie podatkowi domowo-czynszowemu wynoszącemu 20 procentów czynszu opodatkowanego, ustanawia się 15-letni okres przejściowy, a mianowicie liczyć się ma:

	na potrącenie kosztów utrzymania	na podatek domowo-czynszowy
w roku 1898 . .	29 procentów	20 ¹ / ₂ procentów
" " 1899 . .	28 " "	21 " "
" " 1900 . .	27 " "	21 " "
" " 1901 . .	26 " "	21 ¹ / ₂ " "
" " 1902 . .	25 " "	22 " "
" " 1903 . .	24 " "	22 " "
" " 1904 . .	23 " "	22 ¹ / ₂ " "
" " 1905 . .	22 " "	23 " "
" " 1906 . .	21 " "	23 ¹ / ₂ " "
" " 1907 . .	20 " "	24 " "
" " 1908 . .	19 " "	24 ¹ / ₂ " "
" " 1909 . .	18 " "	25 " "
" " 1910 . .	17 " "	25 ¹ / ₂ " "
" " 1911 . .	16 " "	26 " "
" " 1912 . .	15 " "	26 ² / ₃ " "

W podobny sposób postępować należy także co do budynków, jakie po roku 1897 wystawione będą w tych częściach dzisiejszego obrębu gminy wiedeńskiej, w których podatku domowo-czynszowego już obecnie nie bierze się na przepis według §. 6 ustawy z dnia 9. lutego 1882 (Dz. u. p. Nr. 17) w wysokości 26²/₃ procentu czystego dochodu z czynszu podatkowi podlegającego.

§. 2.

Przy ustanawianiu podstawy do wymierzania podatku pięcioprocentowego, pobierać się mającego według §. 7 ustawy z dnia 9. lutego 1882 (Dz. u. p. Nr. 17) od dochodu czynszowego z budynków, które czasowo są całkiem lub po części uwolnione od podatku domowo-czynszowego, koszta utrzymania liczyć się mają w latach okresu przejściowego także podług wymiaru w §. 1 ustanowionego.

§. 3.

Dla tych budynków, które w roku 1897 podlegają podatkowi domowo-klasowemu, brać należy na przepis jako podatek czynszowy, w ciągu ustanowionego dla nich w §. 1 ustawy z dnia 9. lipca 1891 (Dz. u. p. Nr. 97) dwudziestoletniego okresu przejściowego: tę kwotę, jaka w odnośnym czasie, stosownie do ilości mieszkalnych części składowych będzie według taryfy podatku domowo-klasowego przypadająca, a nadto w roku 1898 część dwudziestą, w każdym zaś następnym roku dalszą część dwudziestą tej kwoty, o którą przypadający w odnośnym

czasie podatek domowo-czynszowy, wynoszący $26\frac{2}{3}$ procentu od dochodu z czynszu podatkowi podlegającego (wartości czynszowej) będzie przewyższał kwotę najprzód wspomnianą.

Atoli, jeśli podatek czynszowy, przypadający w ilości $26\frac{2}{3}$ procentu od dochodu z czynszu podatkowi podlegającego (wartości czynszowej) wynosi mniej niż przypadający w odnośnym czasie podatek klasowy, w takim razie tylko pierwszy brać należy na przepis.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Mürzsteg, dnia 5. stycznia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

14.

Ustawa z dnia 5. stycznia 1896,

o preliminarzu dodatkowym na rok 1895 dla Trybunału administracyjnego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Zezwala się na zmiany w ustawie skarbowej dnia 27. lipca 1895 (Dz. u. p. Nr. 107) na rok

1895, wynikające z preliminarza dodatkowego poniżej zamieszczonego.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

15.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 12. stycznia 1896,

tyczące się sprawdzania i cechowania przyrządów do mierzenia konsumpcji wody.

Objasniając punkt 3, ustęp 2 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. marca 1893 (Dz. u. p. Nr. 37) postanawia się, że przepis, według którego począwszy od dnia 1. stycznia 1896, wodomierze postanowieniom punktu 1go powyższego rozporządzenia podlegające, wolno osadzać w wodociągach dopiero po ich sprawdzeniu i ocechowaniu, odnosi się także do tych wszystkich wodomierzy, które były już osadzone, lecz z jakiegokolwiek przyczyny zostały z przewodu usunięte i nie są jeszcze sprawdzone i ocechowane.

Natomiast wodomierze w przewodach osadzone mogą pozostać bez sprawdzania i cechowania aż do końca 1903 roku, jeżeli nie zostaną pierwiej wyjęte.

Glanz r. w.

Wniosek dodatkowy do preliminarza państwa na rok 1895.

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Potrzeby		S u m a
				zwyczajne	nad- zwyczajne	
				złotych wal. austr.		
5	5	.	Trybunał administracyjny	10 500	5.000	15 500

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1896 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały **rocznik 1896**, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi **3 zł.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł.	Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
" " 1859 " 1868 " . . . 12 " "	" " 1879 " 1888 " . . . 20 " "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł.	Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.	

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można począwszy od roku 1895:

Rocznik 1849 za . . . 2 zł. 10 c.	Rocznik 1865 za . . . 2 zł. — c.	Rocznik 1881 za . . . 2 zł. 20 c.
" 1850 " . . . 5 " 25 "	" 1866 " . . . 2 " 20 "	" 1882 " . . . 3 " — "
" 1851 " . . . 1 " 30 "	" 1867 " . . . 2 " — "	" 1883 " . . . 2 " 50 "
" 1852 " . . . 2 " 60 "	" 1868 " . . . 2 " — "	" 1884 " . . . 2 " 50 "
" 1853 " . . . 3 " 15 "	" 1869 " . . . 3 " — "	" 1885 " . . . 1 " 80 "
" 1854 " . . . 4 " 20 "	" 1870 " . . . 1 " 40 "	" 1886 " . . . 2 " 30 "
" 1855 " . . . 2 " 35 "	" 1871 " . . . 2 " — "	" 1887 " . . . 2 " 50 "
" 1856 " . . . 2 " 45 "	" 1872 " . . . 3 " 20 "	" 1888 " . . . 4 " 20 "
" 1857 " . . . 2 " 85 "	" 1873 " . . . 3 " 30 "	" 1889 " . . . 3 " — "
" 1858 " . . . 2 " 40 "	" 1874 " . . . 2 " 30 "	" 1890 " . . . 2 " 70 "
" 1859 " . . . 2 " — "	" 1875 " . . . 2 " — "	" 1891 " . . . 3 " — "
" 1860 " . . . 1 " 70 "	" 1876 " . . . 1 " 50 "	" 1892 " . . . 5 " — "
" 1861 " . . . 1 " 50 "	" 1877 " . . . 1 " — "	" 1893 " . . . 3 " — "
" 1862 " . . . 1 " 40 "	" 1878 " . . . 2 " 30 "	" 1894 " . . . 3 " — "
" 1863 " . . . 1 " 40 "	" 1879 " . . . 2 " 30 "	" 1895 " . . . 3 " 50 "
" 1864 " . . . 1 " 40 "	" 1880 " . . . 2 " 20 "	

Rocznik 1895 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 aż do 1895 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1895 włącznie wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1895 włącznie) są całkowicie uzupełnione, przeto począwszy od roku 1896 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność uzupełniania niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawianie podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VI. — Wydana i rozesłana dnia 21. stycznia 1896.

Treść: № 16. Obwieszczenie o ustanowieniu Ministerstwa kolei żelaznych i wydaniu nowego statutu organizacyjnego dla zarządu kolei żelaznych przez państwo sprawowanego w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

16.

Obwieszczenie Ministra handlu i Ministra kolei żelaznych z dnia 19. stycznia 1896,

o ustanowieniu Ministerstwa kolei żelaznych i wydaniu nowego statutu organizacyjnego dla zarządu kolei żelaznych przez państwo sprawowanego w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 15. stycznia 1896 raczył najmiłośniej zezwolić na ustanowienie Ministerstwa kolei żelaznych.

Temże samem Najwyższem postanowieniem Najjaśniejszy Pan raczył Najwyżej zatwierdzić zamieszczony poniżej statut organizacyjny dla zarządu kolei żelaznych przez państwo sprawowanego w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

Stosownie do tego Najwyższego postanowienia Ministerstwo kolei żelaznych rozpoczęło urzędowanie swoje od dnia 19. stycznia 1896.

Od tego terminu wszelkie sprawy dotyczące się kolejnictwa, które dotychczas należały do Ministerstwa handlu, wyłączone zostały z zakresu działania tego Ministerstwa i przeszły do Ministerstwa kolei żelaznych.

Od tego samego terminu odnośne oddziały urzędowe Ministerstwa handlu, Inspekcya główna

kolei żelaznych austriackich i Dyrekcyja główna austriackich kolei państwa oddane zostały pod zwierzchnictwo Ministra handlu, który poczyni stosowne kroki, żeby nowy statut organizacyjny wszedł całkowicie w wykonanie od dnia 1. sierpnia 1896.

Glanz r. w

Guttenberg r. w.

Statut organizacyjny

dla zarządu kolei żelaznych przez państwo sprawowanego

w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

I. Ustrój zarządu kolei żelaznych przez państwo sprawowanego w ogólności.

§. 1.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych jako najwyższa wspólna Władza kierująca.

Najwyższe w imieniu państwa kierownictwo i nadzór nad wszystkimi sprawami kolejowemi w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, jakoteż w szczególności najwyższy wspólny zarząd kolejami żelaznymi przez samo państwo na własny lub na cudzy rachunek w ruchu utrzymywanych, łącznie z zakładem przewoźniczym austriackim

i żegluga parową na jeziorze bodeńskim a nakoniec także najwyższe kierownictwo budowy kolei żelaznych państwa sprawuje ustanowione nowo „c. k. Ministerstwo kolei żelaznych“.

W ogólności i o ile organizacją niniejszą wyraźnie co innego nie jest postanowione, Ministerstwu kolei żelaznych służyć ma zakres działania wspólny wszystkim Ministerstwom.

Ministerstwo winno ustawicznie mieć na celu podniesienie i udoskonalenie kolejnictwa ojczyźstego i zarządzać wszelkie środki, które uzna za stosowne do tego celu a względnie postarać się, żeby je zarządzono.

W razie uruchomienia, Ministerstwo kolei żelaznych wysyła do Głównego zarządu transportów kolejowych swoich funkcyonaryuszów, potrzebnych do reprezentowania zarządu kolei żelaznych państwa.

§. 2.

Urzędy Ministerstwu bezpośrednio podlegające do lokalnego zawiadywania sprawami zarządu kolei żelaznych państwa: c. k. dyrekcye kolei państwa, c. k. zarządy budowy kolei żelaznych.

Pod bezpośredniem instancyjnym zwierzchnictwem Ministerstwa istnieją osobne urzędy pod nazwą „c. k. Dyrekcji kolei państwa“ do kierowania lokalną służbą ruchu na kolejach żelaznych w §. 1 oznaczonych, przez państwo w ruchu utrzymywanych, łącznie z zakładem przewoźniczym austriackim i żegluga parową na jeziorze bodeńskim, działające w obrębie okręgów lokalnych, które tworzone będą w rozległości pozwalającej zupełnego owdzielenia służbą, ile możności podług głównych linii obrotu.

Miejsca, w których dyrekcye kolei państwa mają być ustanowione, jakoteż okręgi tych dyrekcji oznaczy Ministerstwo kolei żelaznych za Najwyższem zezwoleniem.

Do wykonania budowy nowych kolei żelaznych, które budować się mają kosztem państwa, jakoteż nowych budowli nader znacznych rozmiarów na kolejach żelaznych, które już państwo utrzymuje w ruchu, ustanawiane będą „c. k. zarządy budowy kolei państwa“. również bezpośrednio Ministerstwu kolei żelaznych podlegające, o ile toż Ministerstwo w poszczególnym przypadku nie postanowi oddać zarząd budowy kolei żelaznej pod zwierzchnictwo jednej z dyrekcji kolei państwa.

§. 3.

Najniższe urzędy do sprawowania lokalnej służby ruchu i budowniczej.

Pod zwierzchnictwem dyrekcji kolei państwa lokalną służbą ruchu na kolejach w §. 1 oznaczonych, na których ruch utrzymuje państwo, sprawować będą ze względem na potrzeby miejscowe i w ogóle z oddzieleniem od siebie głównych gałęzi

służby, następujące w hierarchii służbowej najniższe urzędy:

- a) Służbę nadzorczą, jakoteż służbę konserwacji kolei także dla tych budowli, dla których osobne zarządy budownicze nie są ustanowione, „c. k. wydziały konserwacji kolei“;
- b) służbę obrotową i handlową „c. k. urzędy stacyjne (przystankowe) kolei“, z których szczególnie ważne pod względem służbowym lub mające większe znaczenie pod względem obrotowym, mianowicie zaś, jeżeli są siedzibą liczniejszego pocztu, otrzymają oznaczenie: „c. k. urząd ruchu kolei“;
- c) służbę pociagową i warsztatową po części „c. k. zarządy palarni“, po części „c. k. zarządy warsztatów“;
- d) służbę materyalową „c. k. zarządy magazynów materyalowych“.

Ministerstwu kolei żelaznych zastrzeżone jest odstąpienie od postanowień powyższych przy organizowaniu najniższej lokalnej służby ruchu, gdyby ze względu na szczególne potrzeby lokalne lub ekonomiczne było to pożądanem, mianowicie dla poszczególnych kolei lokalnych, na których ruch utrzymuje zarząd kolei państwa lub też dla jakichkolwiek innych poszczególnych szlaków częściowych, mianowicie takich, które nie mają bezpośredniego połączenia zapomocą szyn z siecią główną.

W szczególności mogą być w przypadkach takich ustanowione pod zwierzchnictwem dyrekcji kolei państwa osobne „c. k. zarządy ruchu“ jako najniższe urzędy lokalnej służby ruchu z zakresem działania, ustanawiać się mającym w każdym z osobna przypadku a rozciągającym się albo na kilka gałęzi służbowych albo na wszystkie i na całą odnośną linię kolejową.

Do bezpośredniego kierowania zakładem przewoźniczym i żegluga parową na jeziorze bodeńskim istnieje osobna „c. k. Inspekcya żeglugi w Bregencyi“, pod zwierzchnictwem tej dyrekcji kolei państwa, której podlega cała sieć zespolona.

Zarządy budowy kolei żelaznych mogą być w razie potrzeby podzielone na „c. k. sekcyje budowy kolei“ dla poszczególnych części budowy.

II. Ministerstwo.

§. 4.

Ustrój Ministerstwa.

Ministerstwo kolei żelaznych dzieli się odpowiednio do wymagań służby na wydziały (sekcyje).

Wydziały dzielą się w podobny sposób na oddziały (departamenty).

§. 5.

Zakres działania Ministerstwa w szczególności.

Samodzielny zakres działania Ministerstwa obejmuje w szczególności:

1. Przystosowania i rokowania przygotowawcze do zawarcia traktatów dotyczących się kolei żelaznych i umów międzynarodowych w sprawach kolei żelaznych, jakoteż nadzór nad wykonywaniem takich układów międzynarodowych;

2. wszelkie sprawy, dotyczące się stosunków kolei żelaznych tutejszo-krajowych do zagranicy, o ile przedmiot ich ma szersze znaczenie niż prawidłowy obrót zarządów kolejowych sąsiednich lub przynajmniej zostających ze sobą w stosunkach przewozowych, albo o ile takowe wymagają interwencji dyplomatycznej, w szczególności zaś także udział w kongresach i związkach międzynarodowych kolejowo-zawodowych, których przedmiotem jest obrada i wydanie uchwały co do ogólnych spraw kolejnictwa, dotyczących się całego organizmu kolei żelaznych tutejszo-krajowych lub zarządu kolei żelaznych państwa;

3. wszelkie sprawy kolejowe wymagające pertraktacji na drodze prawodawczej lub które urządzone być mają dla wszystkich kolei żelaznych tutejszo-krajowych według jednakowych zasad drogą rozporządzenia;

4. rokowania dotyczące się zapewnienia nowych kolei państwa lub prywatnych pod względem technicznym, handlowym i finansowym, tudzież układy z interesowanymi reprezentacjami krajowymi, z ubiegającymi się o koncesyę i ze stronami prywatnymi;

5. rokowania dotyczące się udzielenia koncesyi na budowę i utrzymywanie w ruchu kolei żelaznych prywatnych według ustawy z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238 i według ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, jakoteż według ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały w tym względzie wydane;

6. wszelkie rokowania, których przedmiotem jest objęcie przez państwo istniejących lub dopiero wybudować się mających kolei, bądź na własność, bądź z celu utrzymywania na nich ruchu, jakoteż wykonanie odnośnych układów;

7. zezwalanie na wykonanie a względnie zarządzanie wykonania robót przygotowawczych technicznych dla nowych linii kolejowych i zarządzanie wykonania budowy nowych kolei przez funkcjonariuszów państwa;

8. zatwierdzanie projektów ogólnych i szczegółowych, tudzież operatów komisji obchodzącej i wszelkich innych, decyzji państwa podlegających

operatów budowniczych dla kolei państwa i prywatnych, nowo wybudować się mających, jakoteż dla robót budowniczych na liniach już w ruchu utrzymywanych, co się jednak tyczy tych ostatnich robót budowniczych na kolejach państwa, tylko stosownie do osobnego zastrzeżenia co do robót szczególnego znaczenia lub większych rozmiarów albo osobliwie ważnych pod względem wojskowym;

9. wydawanie wszelkich takich decyzji jakoteż wykonywanie takich czynności urzędowych, które według istniejących ogólnych ustaw o kolejach żelaznych i rozporządzeń dotyczących się wykonania budowy, są wyraźnie zastrzeżone Ministerstwu handlu lub będą w przyszłości zastrzeżone Ministerstwu kolei żelaznych, atoli pod względem udzielania pozwoleń do budowania i do użytkowania na kolejach państwa, z ograniczeniem w §. 17, punkt 15. podanem;

10. zatwierdzanie a co do kolei państwa ustanawianie wszelkich konstrukcyj prawidłowych, typów budowli i urządzeń mechanicznych, taboru jakoteż urządzeń ruchu mechanicznych i elektrycznych. zatwierdzanie zmiany i odstąpienia od prawidła, jakoteż stosowanie nowych zasad konstrukcji;

11. pozwalanie na otwarcie ruchu na liniach kolejowych nowo wybudowanych, do obrotu powszechnego służących, zezwalanie na zmianę formy ruchu lub postanawianie, żeby została uczyniona, mianowicie przez zaprowadzenie ruchu właściwego kolejom drugorzędnym lub małym albo kolejom głównym. jakoteż postanawianie co do zupełnego wstrzymania ruchu na poszczególnych liniach;

12. zatwierdzanie rozkładów jazdy stosownie do odnośnych przepisów a mianowicie co do kolei państwa w rozciągłości oznaczonej w §. 6, punkt 21;

13. prowadzenie rokowań z wspólnem Ministerstwem wojny co do wygotowania wojennych rozkładów jazdy z załączkami, jakoteż w ogóle co do wymagań, jakieby to Ministerstwo stawiało pod względem zdolności kolei państwa i prywatnych do obsługiwanego wojska, tudzież kontrola nad pieczą o cele wojenne;

14. wszelkie decyzje i zatwierdzenia merytoryczne co do wygotowania, zmiany i tłumaczenia taryf, tudzież przepisów ruchu w obrocie osobowym i towarowym a mianowicie tak dla obrotu lokalnego jak i dla zespolonego i związkowego, co do kolei prywatnych stosownie do postanowień koncesyjnych i odnośnych przepisów;

15. piecza o odpowiednie wymaganiom ustawowym zawiadywanie ubezpieczeniami na wypadek choroby i nieszczęsnej przygody, jakoteż wyższy nadzór i czuwanie w tym względzie, tudzież wywieranie wpływu, żeby instytucje zaopatrzenia podnosiły się i rozwijały w sposób stosunkom odpowiedni;

16. najwyższe jednolite kierownictwo i nadzór nad służbą zdrowia i weterynarską na kolejach państwa i prywatnych;

17. utrzymywanie ogólnej statystyki kolejnictwa tutejszo-krajowego, jakoteż w szczególności statystyki zarządu kolei żelaznych państwa, wydawanie wszelkich w tym względzie publikacyj a mianowicie rocznych sprawozdań z czynności imieniem zarządu kolei żelaznych państwa;

18. ogólne urządzenie imieniem państwa spraw wykształcenia zawodowego na polu kolejnictwa;

19. oprócz spraw powyżej szczegółowo wymienionych, należy do Ministerstwa co do kolei państwa, jakoteż co do kolei prywatnych, na których ruch utrzymywany jest na rachunek państwa lub przez funkcyjaryuszów państwa na rachunek koncesyjaryuszów, piecza a względnie najwyższe kierownictwo kolejową służbą państwa, co do kolei prywatnych nadzór zwierzchniczy nad budową i ruchem, tudzież nad tem, żeby administracja spółkowa i finansowa odpowiadała obowiązującym ustawom i rozporządzeniom, jakoteż odnośnym postanowieniom koncesyjnym i kontraktowym a nadto, co do kolei państwa i prywatnych w szczególności także przestrzeganie regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852;

20. nakoniec należą do Ministerstwa wszelkie te rokowania, zastępstwa i wszelkie inne sprawy kolejowe, które dotychczas należały do kompetencji Ministerstwa handlu.

§. 6.

Zarządzenia i decyzje zastrzeżone Ministerstwu w szczególności co do służby kolei żelaznych państwa.

Co do służby kolei żelaznych państwa zastrzegają się Ministerstwu oprócz spraw wymienionych już szczegółowo w §. 5, punkt 1 aż do 4, tudzież 6 aż do 18 włącznie jeszcze następujące zarządzenia i decyzje:

1. wszelkie w wykonaniu niniejszej organizacyi, jakoteż wszelkie inne w granicach onejże wydać się mające zarządzenia organizacyjne, ustanawianie, przenoszenie lub zwijanie wszelkich urzędów (§§. 2 i 3), a mianowicie co do dyrekcji kolei państwa z zastrzeżeniem przepisanego w §. 2 zaciągnięcia Najwyższego zezwolenia;

2. jednostajne i jednozgodne zasadnicze urządzenie służby w całym zakresie służbowym zarządu kolei żelaznych państwa; ustanawianie, zmienianie i uchylanie wszelkich instrukcyj służbowych, normalii, warunków i wszelkich innych postanowień zasadniczych a w szczególności także wszelkich

przepisów tyczących się urządzenia praw i obowiązków jakoteż płac funkcyjaryuszów, tudzież regulaminów i statutów wszelkich instytutów zaopatrzenia dla starców i inwalidów, i wszelkich innych zakładów humanitarnych istniejących lub zaprowadzić się mających w zakresie zarządu kolei żelaznych państwa;

3. zasadnicze uregulowanie stosunków zarządu kolei żelaznych państwa i jej urzędów podwładnych do innych gałęzi administracyi państwa a w szczególności do zarządu wojskowego, do zarządu poczt i telegrafów, do zarządu policyi i do zarządu skarbu a to w porozumieniu z odnośnymi najwyższymi Władzami naczelnymi, jakoteż nadzór nad ściśłem trzymaniem się przepisów w tym względzie istniejących i zawartych umów;

4. załatwianie wszelkich spraw, tyczących się sieci kolei państwa jako całości albo przynajmniej większych jej części obejmujących okręgi kilku dyrekcji, o ile te sprawy administracyjne nie zostały wyraźnie przydzielone albo interesowanym dyrekcjom kolei państwa do samodzielnego załatwiania we wzajemnem porozumieniu albo jednej dyrekcji kolei państwa do załatwiania w sposób jednostajny bądź dla całej kolei państwa bądź dla części onejże odpowiednio większej (porów. §. 17);

5. usystemizowanie pocztu osobowego wszystkich posad służbowych zarządu kolei żelaznych państwa Ministerstwu podlegających, wygotowanie i utrzymywanie listy składu osobowego, jakoteż list stopniowych dla wszystkich urzędników;

6. przyjmowanie urzędników wszystkich klas służbowych, posuwanie wszystkich urzędników na wyższe stopnie, tudzież przenoszenie i oddalanie ze służby (przenoszenie na emeryturę) wszystkich urzędników z wyjątkiem należących do trzech najniższych klas służbowych, nadto w tym ostatnim zakresie także obsadzanie posad urzędniczych, nakoniec wszelkie przenosiny urzędników z okręgu jednej do okręgu drugiej dyrekcji, jakoteż z samoistnych i do samoistnych zarządów budowy; co do tych urzędników, do których stosuje się ustawa z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr 47, trzymać się należy we wszystkich tych względach postanowień, tyczących się powszechnego zakresu działania Ministerstw;

7. wyznaczanie urzędnikom wszelkich dodatków pod jakąkolwiek nazwą istniejących, jakoteż wszelkich dodatków istniejącymi już przepisami nie uzasadnionych, dla innych funkcyjaryuszów, nadto wyznaczanie remuneracyi i wsparć, o ile w ciągu roku rachunkowego przenoszą sumę 100 zł. dla tej samej osoby, nakoniec wszelkie inne sprawy pocztu osobowego, stosownie do wyraźnego zastrzeżenia w osobnych przepisach dla pocztu osobowego i w statutach funduszów humanitarnych;

8. wyznaczanie osobom do związku służby czynnej nie należącym wszelkich jednorazowych lub trwałych łaskawizn z zasobów zarządu kolei żelaznych państwa lub z funduszków, któremi tenże rozporządza, o ile Ministerstwo nie nada dyrekcjom kolei państwa osobnych upoważnień w tym względzie;

9. zatwierdzanie podziału okręgów lekarzy kolejowych i wynagrodzeń należących się tymże lekarzom kolejowym, jakoteż mianowanie doradców zdrowotnych, którzy dyrekcjom kolei państwa mają być przydani;

10. wygotowywanie budżetu wydatków rocznych zwyczajnych i nadzwyczajnych zarządu kolei żelaznych państwa na podstawie budżetów częściowych, które każda podwładna dyrekcja dla okręgu swego urzędowania wygotowuje i Ministerstwu do zatwierdzenia przedstawia; w podobny sposób także wygotowanie głównych zamknięć rachunków;

11. wydawanie podwładnym dyrekcjom dotacyj zwyczajnych i nadzwyczajnych, zarządowi kolei żelaznych państwa na podstawie odnośnej ustawy skarbowej do rozporządzenia udzielonych, jakoteż tymże dyrekcjom a względnie zarządom budowy dotacyi na budowę, ustawami wyznaczonych, tudzież zatwierdzanie szczegółowych programów użycia co do dotacyi w dziale potrzeb zwyczajnych na przekształcenia, jakoteż co do wszelkich dotacyj przewidzianych w dziale potrzeb nadzwyczajnych; oznaczenie stosunku, w jakim koszta naczelnego zarządu ruchu kolei żelaznych państwa i budowy kolei żelaznych państwa mają być rozkładane na poszczególne linie;

12. zezwalanie na wszelkie wydatki w ustawie skarbowej nie przewidziane, na które przeto niema w budżecie pokrycia, lub które wymagają przekroczenia wyznaczonych dotacyj, zezwalanie na dotacje dodatkowe, na przenoszenie dotacyj, jakoteż na używanie dotacyj nadzwyczajnych w przypadkach naglących jeszcze przed załatwieniem budżetu drogą konstytucyjną a to nie przepominając postarania się o zatwierdzenie konstytucyjne, gdyby było potrzebne;

13. wszelkie zarządzenia co do własności kolei państwa lub co do funduszków, któremi zarząd kolei żelaznych państwa zawiaduje, o ile zarządzenia te przekraczają zakres zwyczajnej administracji, albo mają na celu odstąpienie lub obciążenie takowych, przeto także, a to z trzymaniem się zasad umówionych w tym względzie z zarządem skarbu, wszelkie sprzedaże gruntów, o ile takowe zdarzają się nie przy budowie nowych linii kolejowych jeszcze przed otwarciem stanowczego wykazu hipotecznego w księdze dla kolei żelaznych lub jeżeli rachunek budowy zostaje wcześniej zamknięty, przed zamknięciem onegoż;

14. odpuszczanie lub też pozwalanie na odpisanie zarzutów rachunkowych lub wierzytelności

nie dających się ściągnąć, tudzież strat w materiałach lub przedmiotach inwentarskich, o ile wartość pieniężna w każdym z osobna przypadku przynosi sumę 500 zł. a w tym samym roku w okręgu jednej dyrekcji sumę 5000 zł.;

15. zatwierdzanie ugód co do rozszczeń pod jakimkolwiek tytułem przeciw zarządowi kolei żelaznych państwa lub przez tenże wynoszonych, o ile suma ugodna, gdy chodzi o wynagrodzenie jednorazowe, nie przynosi 5000 zł. a jeżeli ma być umówione świadczenie ciągłe, nie przynosi 500 zł. rocznie;

16. zatwierdzanie udzielenia darów i dodatków dobrowolnych z zasobów zarządu kolei żelaznych państwa na obce cele dobroczynne lub publiczne, o ile Ministerstwo nie wyznaczy dyrekcjom kolei państwa dotacyi na takie oznaczone cele, tudzież postanawianie co do udziału zarządu kolei państwa w kongresach publicznych, wystawach itp.;

17. poruczanie robót budowniczych co do nowych linii, jakoteż, stosownie do osobnego zastrzeżenia w poszczególnym przypadku, także co do innych budowli kolejowych szczególnego znaczenia lub większych rozmiarów na liniach kolejowych już w ruchu będących, jakoteż w ogóle zatwierdzanie poruczenia budowy i dostaw, tudzież wszelkich innych kontraktów, dotyczących się świadczeń jednorazowych, o ile — licząc co do budów każdy udział oddzielnie — suma kontraktowa w razie rozpisania licytacji i przyjęcia najkorzystniejszej oferty przynosi sumę 150.000 zł., w innych zaś przypadkach sumę 50.000 zł.; co do tych budowli, które poruczone zostały za zezwoleniem Ministerstwa, nadto także zatwierdzanie ostatecznego obrachunku z przedsiębiorcami budowy;

18. zatwierdzanie kontraktów dzierżawy lub wszelkich innych kontraktów, dotyczących się świadczeń powrotnych, o ile czynsz najmu lub jakiegokolwiek inne świadczenie powrotne przynosi sumę 1000 zł. rocznie lub o ile co do świadczeń takich, wynoszących najmniej 100 zł. rocznie, kontrakt ma być zawarty na stały okres więcej niż rok wynoszący; zatwierdzanie ustępstwa z czynszów dzierżawnych przynoszącego kwotę 100 zł.;

19. zezwalanie na wykonywanie wytyczania kolei żelaznych i wszelkich innych robót przygotowawczych do projektów kolejowych na rachunek trzecich osób, jakoteż na pokrywanie odnośnych wydatków zaliczkami, nadto pozwalanie na obejmowanie budowli kolejowych imieniem zarządu kolei państwa na cudzy rachunek i zatwierdzanie odnośnych kontraktów, dotyczących się budowy, jakoteż najwyższe kierownictwo i nadzór nad tem, żeby takie budowle wykonane były według przepisów obowiązujących pod względem budowy kolei państwa;

20. układy co do dopuszczenia zarządu kolei żelaznych państwa do wspólnictwa w utrzymywaniu ruchu na cudzych szlakach kolejowych lub odwrotnie co do przypuszczenia obcych zarządów kolejowych do utrzymywania ruchu lub do wspólnictwa w utrzymywaniu ruchu na tych liniach kolejowych, na których państwo ruch utrzymuje, nadto zatwierdzanie wszelkich kontraktów z zarządami przedsiębiorstw kolei żelaznych lub z innymi zakładami komunikacyjnymi co do zespolenia ruchu i co do warunków tego zespolenia lub co do zasad utrzymywania ruchu, gdyby zarząd kolei państwa miał całkiem objąć to na siebie;

21. zatwierdzanie zasad rozkładów jazdy dla obrotu osobowego na początku każdego peryodu zimowego i letniego ogłaszać się mających a w szczególności zatwierdzanie zaprowadzenia, zmiany lub zaniechania wszelkich pociągów pospiesznych, tudzież wszelkich pociągów i kursów okrętowych do obrotu osobowego i pocztowego służących, z wyjątkiem pociągów osobowych wyłącznie do obrotu lokalnego w okręgu tej samej dyrekcji, wreszcie ustanawianie przepisów zasadniczych co do ruchu pociągów towarowych;

22. nabywanie taboru kolejowego dla całej sieci, zezwalanie na pożyczanie cudzego taboru kolejowego i wstawianie takowego w tabor austriackich kolei państwa;

23. ewidencja nad całym taborem kolejowym na podlegającej sieci kolei, rozkład onegoż na ustanowione obszary kolei a względnie na okręgi poszczególnych dyrekcji, jakoteż najwyższa wyrównawcza dyspozycja w szczególności co do taboru wozowego;

24. zezwalanie na wszelkie zniżenia cen jazdy jakoteż na wszelkie zniżenia przewoźnego i wszelkie ustępstwa taryfowe w obrocie towarowym, o ile zezwalanie to nie jest osobnymi przepisami wyraźnie pozostawione podwładnym urządzeniom służbowym, tudzież z wyjątkiem zniżenia opłat pobocznych lokalnych, jakoto za nałożenie i złożenie, naładowanie i wyładowanie, za przeładowanie, za użycie windy, wagowego, składowego, należyłości za przetrzymanie wagonów itp., na które stosownie do szczególnych instrukcyj zezwalać mają dyrekcye;

25. układy z innymi przedsiębiorstwami komunikacyjnymi krajowymi i zagranicznymi co do obrotu zespolonego i związkowego łącznie z podziałami obrotu, tudzież co do urządzenia służby transportowej i reklamacyjnej, jakoteż co do obliczania przychodów i wyrównywania rachunków;

26. zaprowadzanie i zwijanie agentur handlowych;

27. zezwalanie na wnoszenie rekursów do Ministerstwa, jakoteż zażaleń do Trybunału admini-

stracyjnego lub do Trybunału państwa w sprawach zarządu kolei żelaznych państwa;

28. nadzorowanie całej służby we wszystkich gałęziach onejże i we wszystkich urządzeniach zarządu kolei żelaznych państwa.

Ministerstwu kolei żelaznych wolno każdego czasu także jeszcze inne sprawy oprócz wyszczególnionych powyżej, bądź stale wcielić do zastrzeżonego sobie zakresu działania, bądź też, o ileby to nie naruszało przepisanej instancyi, brać w poszczególnym przypadku z osobliwych powodów pod własną rozważę i decyzją, jakoteż odwrotnie, poszczególnie sprawy powyżej wymienione, o ile w ogóle rodzaj ich na to pozwala, poruczać aż do odwołania podwładnym dyrekcjom kolei państwa a względnie zarządom budowy kolei żelaznych do samodzielnego załatwiania w imieniu Ministerstwa.

§. 7.

Tok wnoszenia zażaleń do Ministerstwa w sprawach zarządu kolei żelaznych państwa.

Ministerstwo kolei żelaznych decyduje co do wszelkich zażaleń przeciw decyzjom i zarządzeniom jakie podległy mu dyrekcje kolei państwa i zarządy budowy kolei żelaznych wydadzą w swoim zakresie działania.

Zażalenia takie, o ile osobne przepisy co do pewnych przypadków wyraźnie inaczej nie postanawiają, podawać należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni od dnia doręczenia zarządzenia, które ma być zaskarżone.

§. 8.

Urzędy pomocnicze Ministerstwa:

a) C. k. Inspeksya główna austriackich kolei żelaznych.

Nadzór i kontrolę nad stanem budowy i ruchu kolei państwa i prywatnych, na użytek publiczny oddanych, w celu przestrzegania porządku i bezpieczeństwa (porów. §. 5, punkt 19), sprawuje w myśl istniejących ustaw i rozporządzeń a w szczególności w myśl postanowień regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, rząd podlegający bezpośrednio Ministerstwu kolei żelaznych, który nosi nazwę „c. k. Inspeksya główna kolei austriackich“ (Władza nadzorcza kolei żelaznych).

O ile w istniejących przepisach pewne czynności urzędowe przydzielone są Inspekcji głównej (Władzy nadzorczej), Ministerstwu kolei żelaznych zastrzeżone jest używanie także swoich własnych

funkcjonaryuszów lub funkcjonaryuszów innych podwładnych urzędów do załatwiania tych czynności.

Przełożonemu Inspekcji głównej, który używa tytułu „Inspektor główny kolei żelaznych austriackich“, przydany będzie poczet urzędników do sprawowania służby nadzorczej potrzebnych.

Szczegółowe postanowienia co do zakresu działania i obowiązków Inspekcji głównej, jakoteż co do podziału czynności u teje, zawarte będą w osobnej instrukcyi służbowej, którą Ministerstwo kolei żelaznych wyda dla rzeczzonego urzędu.

§. 9.

b) Urząd główny taborowy austriackich kolei państwa.

Ewidencję i najwyższą zespoloną dyspozycję co do całego taboru wozów austriackich kolei państwa, zastrzeżoną Ministerstwu kolei żelaznych w §. 6, punkt 23, sprawuje samodzielny urząd pomocniczy, podlegający bezpośrednio Ministerstwu a funkcjonujący jako zespolony organ onegoż, który otrzymuje nazwę „c. k. Urząd główny taborowy austriackich kolei państwa“ a którym kieruje zwierzchnik używający tytułu dyrektora rzeczzonego urzędu.

Urząd główny taborowy obowiązany jest w szczególności utrzymywać w ewidencji według bezpośrednich poleceń Ministerstwa i pod nadzorem onegoż, cały tabor wozowy zarządu kolei żelaznych państwa, licząc do niego przybory do ładowania i zaopatrzenia wozów, rozdzielać takowy na pewne obszary kolejowe a względnie na okręgi poszczególnych dyrekcji kolei państwa, wyrównywać codziennie nadmiary i niedobory w wozach, przyborach do ładowania i zaopatrzeniach wozów, okazujące się w tych okręgach i załatwiać wszelkie inne czynności, należące do zespolonego zawiadostwa służbą taborową i nadzoru nad nią, obliczać wozy w obrocie z kolejami obcemi i ze stronami a wreszcie zestawiać statystykę ogólną użytkowania wozów.

§. 10.

Załatwianie spraw w porozumieniu z innymi Ministerstwami.

Co do tych spraw, w §§. 5 aż do 7 wymienionych, które zarazem dotyczą zakresu działania innych Ministerstw, winno Ministerstwo kolei żelaznych przed załatwieniem przedmiotu porozumieć się z innymi interesowanymi Ministerstwami.

W szczególności co do wszelkich spraw kolejowych większej doniosłości finansowej, mianowicie takich, które mogą wywierać znaczny wpływ na ustanowienie preliminarza państwa, lub mają na celu trwałe obciążenie majątku państwa, należy według istniejących w tym względzie postanowień szczególnych porozumieć się wprzód z Ministerstwem skarbu a nadto we wszystkich ważniejszych kwestiach organizacji służby zarządu kolei państwa, jakoteż we wszystkich kwestiach kolejnictwa, dotyczących się bądź uczynienia kolei żelaznych zdaniem do używania przez wojsko, bądź w ogóle interesów wojskowych, porozumieć się poprzednio z wspólnym Ministerstwem wojny, tudzież gdy chodzi o zapewnienie lub koncesyonowanie nowych linii kolejowych, także z Ministerstwem handlu, nakoniec we wszystkich sprawach a w szczególności w kwestiach taryfowych, ważnych dla handlu i przemysłu, jakoteż kultury krajowej, porozumiewać się z tem ostatnim Ministerstwem a względnie z Ministerstwem rolnictwa.

§. 11.

Rada kolei żelaznych państwa.

Do wydawania opinii w sprawach ogólnych ekonomicznych, dotyczących się obrotu kolejowego, przydaje się Ministerstwu kolei żelaznych „Radę kolei żelaznych państwa“.

Gdyby to okazało się potrzebnem, także dyrekcjom kolei państwa przydane być mogą dla ich okręgów Rady przyboczne do wydawania opinii w takich kwestiach.

Szczegółowe postanowienia co do składu i działania Rady kolei żelaznych państwa, jakoteż rzeczonych Rad przybocznych mieścić się będą w osobnych statutach, które później zostaną wydane.

III. Dyrekcyjne kolei państwa.

§. 12.

Zadanie i stanowisko dyrekcji kolei państwa w ogólności.

Do dyrekcji kolei państwa należy miejscowe zawiadywanie wszelkimi szlakami kolejowemi w jej okręgu leżącemi a to pod zwierzchniczym kierunkiem Ministerstwa kolei żelaznych i na podstawie poleceń od niego wychodzących.

Dyrekcje kolei państwa są odpowiedzialne za bezpieczeństwo i porządek ruchu w ich okręgu stosownie do Regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852.

We wszystkich sprawach do ich zakresu działania przydzielonych znoszą się bezpośrednio z powołaniami do tego Władzami wojskowymi i cywilnymi z wyjątkiem Władz najwyższych naczelnych, o ile stosownie do statutu niniejszego lub według zarządzeń szczególnych znoszenie się także z temi ostatnimi władzami nie jest przewidziane.

Wymaganiom wysyłających Władz wojskowych, tyczącym się przewozu oddziałów i potrzeb wojskowych, winny dyrekcyje kolei państwa bezwarunkowo czynić zadosyć w obrębie własnego okręgu a według okoliczności zażądać mają potrzebnych do tego części taboru.

Gdyby transporty wojskowe przekraczały granice własnego okręgu tej dyrekcyi kolei państwa, do której zwróciła się Władza wojskowa wysyłająca, dyrekcyja ta winna w porozumieniu z interesowanymi sąsiednimi okręgami wydać stosowne zarządzenia co do objęcia i dalszego przewozu transportu wojskowego aż do miejsca przeznaczenia.

§. 13.

Postanowienia zasadnicze co do organizacji służbowej w dyrekcyach kolei państwa.

Każda dyrekcyja kolei państwa stanowi urząd zespolony do głównych gałęzi służby ruchu kolei żelaznych (konserwacyi kolei, służby obrotowej i ruchu pociągów), jakoteż do zarządu budowy, zarządu warsztatów, zarządu materyałów, tudzież do spraw ogólnych administracyjnych, handlowych i skarbowych a względnie rachunkowych.

Podlegają jej wymienione w §. 3 najniższe w hierarchii służbowej urzędy lokalnej służby ruchu.

Do wspierania dyrekcyi kolei państwa w bezpośrednim nadzorowaniu wzmiankowanych najniższych urzędów lokalnej służby ruchu, przydane im będą w miarę potrzeby, dla pewnych okręgów urzędowych, osobne urzędy kontroli, istotnymi częściami składowymi samychże dyrekcyi będące, którym nadto, równie jak urzędowi ruchu kolei w §. 3, lit. b) wymienionym, można dla ulżenia dyrekcyi odstąpić za zezwoleniem przełożonego Ministerstwa pewne mniej ważne, wyłącznie bieżące wewnętrzne sprawy administracyjne do samodzielnego załatwiania, jakoteż z wyłączeniem wszelkiego prawa formalnej decyzji, pośrednictwo w znoszeniu się z publicznością.

Do realizowania asygnacyi pieniężnych dyrekcyi kolei państwa, ustanowiona będzie w siedzibie każdej dyrekcyi kolei państwa osobna kasa dyrekcyi, która będzie oraz kasą zbiorczą przychodów ze stacyi wpływających.

§. 14.

Kierownictwo i skład dyrekcyi kolei państwa.

Każda dyrekcyja kolei państwa ma na czele przewodniczącego, który używa tytułu „c. k. dyrektor kolei państwa“ i należy do V lub do VI klasy stopni urzędników państwa. Tenże jest odpowiedzialny za całe zawiadownictwo interesów a w szczególności za bezpieczeństwo, porządek i regularność ruchu w okręgu dyrekcyi.

Dyrektorowi przydaje się stosownie do potrzeby zastępców, po jednym z wykształceniem administracyjnym i technicznym.

Gdy dyrektor kolei państwa jest obecny, zastępcy obowiązani są pomagać mu jak najusilniej w załatwianiu jego spraw a w szczególności wspierać go radą zawodową we wszystkich ważniejszych kwestiach odnośnych gałęzi służbowych.

Na postanowienie dyrektora kolei państwa sprawy mniejszego znaczenia jemu zastrzeżone, mogą być dla ulżenia mu przydzielone raz na zawsze zastępcom do samodzielnego załatwiania. Gdy dyrektor kolei państwa jest nieobecny lub nie może urzędować, kierownictwo czynnościami razem z upoważnieniami dyrektorowi zastrzeżonemi przechodzi na jego zastępcę a względnie, jeżeli jest dwóch zastępców, na tego, który jest rangą starszy.

Do bezpośredniego sprawowania czynności, połączonych według szczególnych gałęzi służbowych, przydana będzie nadto każdej dyrekcyi kolei państwa pewna ilość referentów i potrzebnych pomocników.

Referenci obowiązani są załatwiać bezpośrednio sprawy tej gałęzi służbowej, która jest im przydzielona, jakoteż nadzorować ciągle niższych urzędników dla tej gałęzi postanowionych a mianowicie mieć nieustanną pieczęć o to, żeby w odnośnej gałęzi służbowej służba sprawowana była podług istniejących dla niej przepisów służbowych i żeby zawsze czyniła zadość wymaganiom zawodu.

Dyrektor kolei państwa może raz na zawsze oddać im pewne sprawy podrzędne do samodzielnego załatwiania.

Wszyscy funkcjonaryusze dyrekcyi kolei państwa sprawować mają służbę w myśl istniejących przepisów, według poleceń udzielonych im przez dyrektora i są mu za sprawowanie służby odpowiedzialni.

Wykonywanie służby wewnętrznej w dyrekcyach kolei państwa ureguluje Ministerstwo kolei żelaznych przez wydanie jednorakiego „Porządku czynności“.

§. 15.

Obowiązki osobiste dyrektora kolei państwa.

Dyrektor kolei państwa jest osobiście obowiązany zarządzać i nadzorować wykonywanie poleceń wyższej władzy, przynaglać podwładnych funkcyjnarjuszów do dopełniania powinności i mieć pieczę o to, żeby ich współdziałanie okazywało się jak najzabawiejszem, tudzież żeby administracja była jak najoszczędniejsza.

Winien troskliwie zwracać uwagę na wynik czynności swego okręgu i wpływać na polepszenie go jakoteż na utrzymywanie ruchu w ogólności, tak zapomocą odpowiednich środków we własnym zakresie działania, jak i przez podawanie wniosków do przełożonego Ministerstwa. Winien nadto zwracać szczególną uwagę na potrzeby handlowe okręgu i odnośne wnioski podawać do Ministerstwa z dokładnem przedstawieniem szczególnych stosunków.

Gdy zwłoka zagraża niebezpieczeństwem, dyrektor kolei państwa ma prawo i obowiązek wydawania potrzebnych zarządzeń także w sprawach przekraczających jego zakres działania, winien jednak niezwłocznie zdać sprawę przełożonemu Ministerstwu, iżby zostały dodatkowo zatwierdzone.

§. 16.

Dyrekcye kolei państwa zastępują w sprawach prawnych zarząd kolei żelaznych państwa.

Dyrekcye kolei państwa w obrębie swego urzędowania i we wszystkich sprawach należących do ich kompetencji, reprezentują zarząd kolei państwa samodzielnie, tak, że swojemi czynnościami prawnymi, kontraktami, procesami, ugodami itd. nawet bez osobnego wyższego polecenia nabywają dla siebie praw i przyjmują zobowiązania.

Ażby deklaracje piśmienne dyrekcyi kolei państwa stały się obowiązującymi, dostatecznym jest podpis dyrektora lub w zastępstwie onegoż podpis jednego z jego zastępców lub jednego z referentów dyrekcyi kolei państwa.

§. 17.

Zakres działania dyrekcyi kolei państwa.

Zadaniem dyrekcyi kolei państwa jest załatwianie w obrębie okręgu urzędowania wszelkich spraw tyczących się zarządu, budowy i ruchu kolei żelaznych, o ile sprawy te nie są zastrzeżone przełożonemu Ministerstwu lub przydzielone osobnym zarządom budowy, Ministerstwu bezpośrednio podlegającym.

Zakres działania dyrekcyi kolei państwa obejmuje więc w szczególności:

1. Urządzenie wszystkich gałęzi służby w obrębie całego okręgu dyrekcyi, w takiej rozciągłości i w taki sposób, jak to jednorazie instrukcye i przepisy służbowe, przez Ministerstwo wydane, zarządzają i pieczą o to, żeby takowe były właściwie i jednostajnie stosowane;

2. przyjmowanie nowych urzędników dwóch najniższych klas służbowych stosownie do postanowień, które Ministerstwo kolei żelaznych wyda, przenoszenie i oddalanie ze służby (przenoszenie na emeryturę) urzędników trzech najniższych klas służbowych, także obsadzanie takichże posad urzędniczych, nadto przyjmowanie (mianowanie), posuwanie na wyższy stopień, przenoszenie i oddalanie ze służby (przenoszenie na emeryturę, wypowiedzianie) wszystkich urzędników niższych i sług łącznie z budnikami, tudzież pomocników potrzebnych w szczególnych przypadkach w granicach ustanowionego składu osobowego i zatwierdzonych preliminarzy z ścisłym trzymaniem się istniejących pod tym względem instrukcyi, mianowicie warunków ogólnych i szczególnych, przepisanych w przedmiocie przyjmowania do służby, tudzież przepisów, tyczących się egzaminów i posuwania na wyższe stopnie;

3. postępowanie porządkowo-karne o do całego podległego składu osobowego;

4. przyznawanie urzędnikom niższym i sługom dodatków, o ile dodatki takie są istniejącymi przepisami uzasadnione, jakoteż remuneracyi i zapomóg służbie podwładnej aż do sumy 100 zł. dla jednej osoby w ciągu jednego i tego samego roku rachunkowego;

5. załatwianie wszelkich innych spraw służbowych podwładnego pocztu osobowego, o ile takowe stosownie do terażniejszej organizacji lub według osnowy istniejących przepisów o sprawach osobowych nie są wyraźnie albo przełożonemu Ministerstwu zastrzeżone, albo bezpośrednim przełożonym służbowym zostawione;

6. sprawy administracyjne i finansowe istniejących dla pocztu osobowego instytucji zaopatrzenia starców i inwalidów, tudzież wszelkich innych zakładów humanitarnych, o ile takowe stosownie do terażniejszej organizacji lub według osnowy istniejących statutów nie są wyraźnie przełożonemu Ministerstwu zastrzeżone;

7. sprawy ustawowego ubezpieczenia na wypadek choroby i nieszczęsnej przygody na rzecz podwładnego pocztu osobowego;

8. bezpośrednie kierowanie służbą zdrowia a w szczególności także podawanie wniosków co do podziału okręgów lekarzy kolejowych i co do wy-

znaczenia przypadających na takowe wynagrodzeń dla tych lekarzy, mianowanie lekarzy kolejowych i wypowiedanie im posady;

9. wszelkie sprawy dotyczące się podatków i należności, jakoteż ubezpieczenia od pożaru i na wypadek odpowiedzialności;

10. zawieranie ugód co do rozszczeń pod jakimkolwiek tytułem przeciw zarządowi kolei żelaznych państwa lub przez tenże wynoszonych, o ile suma ugodna, gdy chodzi o wynagrodzenie jednorazowe, nie przenosi 5000 zł. a jeżeli ma być umówione świadczenie ciągłe, nie przenosi 500 zł., tudzież czynienie wniosków, gdy chodzi o większe kwoty;

11. uskutecznianie wykupu gruntów i łączących się z tem czynności, ewidencja co do posiadłości gruntowych i wszelkich innych nieruchomości, łącznie z utrzymywaniem ksiąg gruntowych budynkowych i inwentarza planów;

12. zawieranie kontraktów dzierżawy lub jakiegokolwiek innych kontraktów, dotyczących się świadczeń powrotnych, wyjąwszy pożyczanie taboru, o ile czynsz najmu lub jakiegokolwiek świadczenie powrotne nie przenosi kwoty 100 zł. rocznie lub o ile co do wyższych kwot aż do 1000 zł. zawiera się kontrakt na stały okres nie przekraczający jednego roku, nakoniec ustępowanie z czynszów dzierżawnych aż do kwoty 100 zł.; czynienie wniosków do Ministerstwa w takich przypadkach, gdy chodzi o przekroczenie powyższych granic cyfrowych;

13. układanie preliminarzy wydatków dla własnego okręgu i przedstawianie ich Ministerstwu; ewidencja i samodzielne zawiadywanie dotacjami asygnowanymi dyrekcjom na podstawie ustawy skarbowej a to oddzielnie dotacyi w dziale wydatków zwyczajnych na przekształcenia budowli, jakoteż wszelkich przewidzianych w dziale wydatków nadzwyczajnych, na podstawie szczegółowych programów użycia i pracy przez Ministerstwo zatwierdzonych; składanie rachunków ze wszystkich dotacyj dyrekcjom asygnowanych a względnie ze wszystkich wydatków własnego okręgu, bezpośrednio przedstawianie odnośnych wykazów administracyjnych i zamknięć rachunkowych Najwyższej Izbie obrachunkowej i bronienie ich w obec tej ostatniej, jakoteż w obec przełożonego Ministerstwa;

14. ustalanie projektów dla wszelkich budowli na liniach własnego okręgu, co do których stosownie do §. 5 organizacji niniejszej zatwierdzanie nie jest Ministerstwu zastrzeżone; wprowadzanie komisyj politycznych obchodzących;

15. samodzielne poruczanie wszelkich robót budowniczych wzdłuż linii własnego okręgu, dla których samodzielne zarządy budowy nie zostały ustanowione i co do których Ministerstwo kolei żela-

znych nie zastrzeżło sobie wyraźnie poruczenia budowy w poszczególnym przypadku, a to w granicach cyfrowych w §. 6, punkt 17 oznaczonych i podawanie wniosków do Ministerstwa w razie przekroczenia tych granic; udzielanie pozwolenia na budowę co do tych budowli w imieniu Ministerstwa, o ile przy komisji politycznej obchodzącej strony interesowane nie uczyniły żadnego zarzutu projektowi a nadto co do robót projektem odpowiednich, w podobny sposób także udzielanie pozwolenia do używania, nakoniec dalsze wykonywanie wszelkich budowli w obrębie własnego okręgu, dla których samodzielne zarządy budowy nie są ustanowione, z zastrzeżeniem postarania się o zatwierdzenie przez Ministerstwo ostatniego obrachunku z przedsiębiorcami budowy, co do tych budowli, które poruczone zostały za zezwoleniem Ministerstwa;

16. rokowania przygotowawcze z przedsiębiorstwami obcych kolei żelaznych, które mają być wybudowane z dobiegiem do austriackich kolei państwa, co do zespolenia obrotu i warunków tego zespolenia, jakoteż udział w odnośnych komisjach, jak również rokowania co do warunków utrzymywania ruchu, gdyby zarząd kolei państwa miał wziąć go na siebie, z zastrzeżeniem zatwierdzenia odnośnych układów przez Ministerstwo, zawieranie kontraktów w przedmiocie kolei dowozowych i torów przemysłowych, łączących się ze szlakami kolei państwa, według wskazówek jednostajnych przez Ministerstwo wydanych, nakoniec wykonanie wszelkich kontraktów, dotyczących się utrzymywania ruchu na pewnych szlakach kolejowych i stacyach;

17. piecza o wydanie w porę wszelkich zarządzeń służbowych potrzebnych do utrzymywania ruchu z powodu otwarcia nowych linii, jakoteż dotyczących się stacyj i przystanków;

18. sprawowanie policyi kolejowej;

19. przyzwalanie na budowle stron obcych na gruncie kolejowym a względnie w obrębie kolejowym, jakoteż dozwalanie na stawianie budowli prywatnych nad koleją i w pobliżu dworców kolejowych;

20. oznaczanie przestrzeni dla dozorców szlakowych (napawalni, mostów), jakoteż podziału służby budników;

21. podawanie do Ministerstwa wniosków co do zasad programów jazdy dla obrotu osobowego na początku każdego peryodu letniego i zimowego ogłaszać się mających, ustanawianie rozkładów jazdy dla obrotu osobowego w granicach zasad przez Ministerstwo zatwierdzonych a w szczególności zaprowadzanie; zmiana lub zaniechanie pociągów osobowych, służących wyłącznie do obrotu lokalnego we własnym okręgu; ustanawianie i zmiana rozkla-

dów jazdy dla programowych pociągów towarowych na podstawie postanowień zasadniczych, wydanych przez Ministerstwo dla obrotu pociągów towarowych, jakoteż dla wszelkich pociągów oddzielnych wysyłać się mających w przypadkach szczególnych, puszczenie w ruch wszelkich pociągów także wojskowych, jakoteż nadzorowanie całego obrotu pociągów;

22. ewidencja i zawiadywanie taborem machin i wozów w obrębie dyrekcji, czynienie wniosków do Ministerstwa co do pomnożenia lub zmiany taboru kolejowego, gdyby to było potrzebne, ewidencja co do części składowych zapasowych i utrzymywanie statystyki łamania się osi i kół;

23. nabywanie potrzebnych na cały rok materiałów budowlanych i do ruchu, tudzież wszelkich mechanicznych lub elektrycznych urządzeń do ruchu i maszynowych urządzeń warsztatowych, nakoniec wszelkich przedmiotów inwentarskich, jedynie z wyjątkiem taboru kolejowego a mianowicie samodzielne poruczanie dostawy, o ile suma kontraktowa w razie rozpisania licytacji publicznej i przyjęcia najkorzystniejszej oferty nie przenosi sumy 150.000 zł., albo też w innych przypadkach 50.000 zł. i czynienia wniosków do Ministerstwa, gdy te granice cyfrowe mają być przekroczone, nakoniec wykonywanie prób z materiałami, jakoteż obejmowanie taboru kolejowego nabytego przez Ministerstwo;

24. załatwianie zażaleń przeciw podwładnym funkcjonaryuszom ruchu, jakoteż wszelkich reklamacyj wynikających z obrotu osobowego i towarowego;

25. czynienie wniosków do Ministerstwa co do zmiany taryf w obrocie osobowym i towarowym, tudzież co do zezwalania na zniżenia przewoźnego;

26. zezwalanie na zniżenia cen jazdy i przewoźnego, o ile według szczególnych przepisów jest to dyrekcjom wyraźnie zostawione, tudzież zezwalanie na zniżenie opłat pobocznych lokalnych w obrocie towarowym, jako to za naładowanie i złożenie, naładowanie i wyladowanie, za przeladowanie, za użycie windy, wagowego, składowego, należytości za przetrzymanie wagonu itp., stosownie do szczególnych instrukcyj, jakoteż czynienie wniosków co do przypadków nieprzewidzianych w instrukcyach;

27. udzielanie stronom wyjaśnień w sprawach dotyczących się taryf osobowych i towarowych a to tak dla obrotu lokalnego austriackich kolei państwa, jak i dla obrotu zespolonego i związkowego z obcemi zakładami obrotowemi krajowemi i zagranicznemi;

28. zezwalanie na kredytowanie przewoźnego według przepisów w tym względzie istniejących;

29. załatwianie sprawdzenia rachunków i rozliczenia się co do dochodów z transportu w obrocie osobowym i towarowym a mianowicie tak co do obrotu lokalnego jak i co do obrotów bezpośrednich krajowych i zagranicznych zbiegowych i związkowych;

30. rozliczanie się co do przewozu poczty, tudzież zestawianie rachunków co do należytości kredytowanych i ściąganie takowych a w szczególności także od innych gałęzi administracji państwa;

31. odpuszczanie lub też pozwalanie na odpisanie zarzutów rachunkowych lub wierzytelności nie dających się ściągnąć, tudzież strat w materiałach i przedmiotach inwentarskich, o ile wartość pieniężna w każdym z osobna przypadku nie przenosi 500 zł. a w tym samym roku, w całym okręgu dyrekcji, sumy 5000 zł. z zastrzeżeniem ściągania na drodze porządkowo-karnej;

32. bezpośrednie odsyłanie przewyżkowych dochodów z ruchu do kas państwa lub jakichkolwiek innych do tego przeznaczonych;

33. reprezentowanie zarządu kolei żelaznych państwa na konferencyach i w związkach zawodowych kolei żelaznych, o ile Ministerstwo kolei żelaznych nie zastrzeże sobie udziału w takowych, iżby tenże był jednolitym dla całego obszaru zarządu kolei żelaznych państwa.

Gdyby Ministerstwo kolei żelaznych uznało za rzecz odpowiednią, żeby pewne sprawy administracyjne, należące według powyższego do samoistnego zakresu działania każdej dyrekcji kolei państwa, załatwiane były jednostajnie dla większego okręgu, może jednej dyrekcji kolei państwa poruczyć załatwianie ich w sposób jednostajny bądź dla całego zakresu służbowego zarządu kolei żelaznych państwa, bądź też dla okręgów kilku dyrekcji.

Ministerstwo kolei żelaznych będzie nadto miało staranie o to, żeby dyrekcje kolei państwa, we wszystkich sprawach do ich zakresu działania przydzielonych a dotyczących się przydatności kolei do celów wojskowych lub w ogóle będących w związku z interesami wojskowemi, przedstawiały wezwanie wspólnemu Ministerstwu wojny wnioski w tym względzie potrzebne.

Dyrekcje kolei państwa obowiązane są wygotowywać preliminarze i zamknięcia rachunków, dotyczące się ich okręgu, podług przepisów, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały pod względem preliminarzowania dochodów i wydatków państwa i składania z nich rachunków.

IV. Zarządy budowy kolei żelaznych.

§. 18.

Postanowienia zasadnicze co do organizacji i zakresu działania zarządów budowy kolei żelaznych.

Przepisy zawarte w rozdziale III §§. 15—17 niniejszej organizacji c. k. dyrekcji kolei państwa, stosowane być mają odpowiednio w ogólności także do służby zarządów budowy kolei żelaznych, Ministerstwu bezpośrednio podlegających a to w ten sposób, że rachunki przez zarządy budowy składane sprawdzać i stanowczo do ksiąg zaciągać, tudzież zaciągnięte rachunki budowy do Najwyższej Izby obrachunkowej przysyłać będzie Ministerstwo i że nadto do nabywania materiałów i przedmiotów zaopatrzenia dla nowych linii, Ministerstwo w razie potrzeby przeznaczać będzie odpowiednią stosownie do przypadku dyrekcją kolei państwa. Zresztą zarządy budowy kolei żelaznych obowiązane są także załatwiać odnośnie do poruczonych im budów kolei żelaznych państwa wszelkie czynności, które nie są zastrzeżone Ministerstwu.

W granicach, postanowieniami powyższemi zagranych, Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi zasady organizacji zarządów budowy kolei żelaznych.

V. Postanowienia końcowe osobowe

ogólne.

§. 19.

Postanowienia zasadnicze co do stanowiska osób służących w zarządzie kolei żelaznych państwa.

Prawa i obowiązki tych osób, służących w zarządzie kolei żelaznych przez państwo sprawowanym, którym obecnie nie służy charakter rzeczywistych funkcyjaryuszów państwa i do których przeto nie stosują się postanowienia ustawy z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 47, urządzone będą z zachowaniem onymże praw jakie nabyli, porządkiem służbowym (pragmatyką służbową), którą wyda Ministerstwo kolei żelaznych a według okoliczności osobnemi kontraktami służbowymi, jak również urządzone będą ich zaopatrzenie emerytalne tudzież zaopatrzenie wdów i sierot w osobnych instytucjach emerytalnych (prowizyjnych) na podstawie opłat po części przez uczestników, po części przez administracją państwa do nich uiszczać się mających i pod gwarancją administracji państwa za emerytury.

O ile postanowieniami powyższemi, jakoteż wszelkiemi innemi istniejącymi przepisami ustawowemi, nie jest zawarowana różnica praw i obowiązków, prawidła dotyczące się urzędników państwa

i sług państwa, będą do tych osób odpowiednio stosowane.

Za tych urzędników i sługi do wzmiankowanego pocztu osobowego należących, którzy w skutek nadania im systemizowanej w służbie państwa posady przy zarządzie kolei żelaznych przez państwo sprawowanym, zostają objęci do rzeczywistej służby państwa, takse od nadania posady, którą z powodu tego przejścia mają według ustawy od swoich nowych dochodów opłacić, atoli tylko, o ile przytem ich dotychczasowe dochody nie zostają zwiększone, weźmie na siebie etat kolei żelaznych państwa; osoby te mogą też pod warunkiem prawnego zrzeczenia się emerytury odpowiedniej przepisem ogólnym istniejącym dla urzędników państwa, pozostać członkami wzmiankowanego wyżej osobnego instytutu emerytalnego (prowizyjnego) zarządu kolei żelaznych państwa.

§. 20.

Postanowienia zasadnicze co do języka służbowego zarządu kolei państwa.

Językiem służbowym zarządu kolei państwa jest niemiecki.

Ten język mianowicie używany będzie w całej służbie wewnętrznej, jakoteż do korespondencji wszystkich urzędów zarządu kolei państwa między sobą. Wszystkie urzędy zarządu kolei państwa korespondować mają z Władzami wojskowemi i cywilnemi w języku niemieckim.

Ustanowione jednak w Galicyi dyrekcye kolei państwa i podlegające im urzędy w tymże kraju winny stosownie do obowiązującego tamże rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. czerwca 1869, Dz. u. kr. dla Galicyi Nr. 24, wydanego na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 4. czerwca 1896, używać języka polskiego do korespondencji z Władzami rządowemi niewojskowemi, z urzędami i sądami w tymże kraju, jakoteż z tamtejszemi Władzami i funkcyjaryuszami autonomicznymi.

Postanowienie to nie stosuje się do wzajemnych stosunków rzeczonych urzędów między sobą, jakoteż z urzędami i funkcyjaryuszami służby pocztowej i telegraficznej znajdującymi się w tym kraju.

Na podania i odezwy stron lub Władz i urzędów autonomicznych, nadchodzące do dyrekcji kolei państwa a napisane w jednym z języków powszechnie używanych w tych częściach kraju, w których leżą przydzielone dyrekcji szlaki kolei, odpowiadać należy w tym samym języku.

Wszelkie uwiadomienia przeznaczone dla publiczności (obwieszczenia, napisy, okólniki itp.) wydawać należy w języku niemieckim i tym, który w kraju jest powszechnie używany.

Do porozumiewania się z publicznością służyć ma język niemiecki i język powszechnie w kraju używany, podług tego, czy zapytanie lub wyjawienie myśli, wymagające odpowiedzi, uczyniono w jednym lub drugim języku.

§. 21.

Postanowienie końcowe.

Termin, od którego organizacya powyższa wejdzie w wykonanie, będzie osobno postanowiony.

Od tego terminu utracą moc swoją wszelkie niezgodne postanowienia a mianowicie organizacya

zarządu kolei żelaznych państwa w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, wydana rozporządzeniami c. k. Ministerstwa handlu z dnia 23. czerwca 1884, l. 1136/M. H., Dz. u. p. Nr. 103 i z dnia 15. grudnia 1893, l. 3522/M. H., Dz. u. p. Nr. 183, tudzież rozporządzenie c. k. Ministerstwa handlu z dnia 26. sierpnia 1875, Dz. u. p. Nr. 116, tyczące się urzędzenia Inspekcji głównej kolei żelaznych austriackich, jakoteż rozporządzenie Ministra handlu z dnia 15. lipca 1884, Dz. u. p. Nr. 122, tyczące się uregulowania stosunków Dyrekcyi głównej austriackich kolei państwa do Inspekcji głównej kolei austriackich.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1896 w języku **niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.**

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały **rocznik 1896**, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi **3 zł.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł.		Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
" " 1859 " 1868 " " " " " " . . . 12 "		" " 1879 " 1888 " " " " " " . . . 20 "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.		

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł.		Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.		

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można począwszy od roku 1895:

Rocznik 1849 za . . . 2 zł. 10 c.	Rocznik 1865 za . . . 2 zł. — c.	Rocznik 1881 za . . . 2 zł. 20 c.
" 1850 " . . . 5 " 25 "	" 1866 " . . . 2 " 20 "	" 1882 " . . . 3 " — "
" 1851 " . . . 1 " 30 "	" 1867 " . . . 2 " — "	" 1883 " . . . 2 " 50 "
" 1852 " . . . 2 " 60 "	" 1868 " . . . 2 " — "	" 1884 " . . . 2 " 50 "
" 1853 " . . . 3 " 15 "	" 1869 " . . . 3 " — "	" 1885 " . . . 1 " 80 "
" 1854 " . . . 4 " 20 "	" 1870 " . . . 1 " 40 "	" 1886 " . . . 2 " 30 "
" 1855 " . . . 2 " 35 "	" 1871 " . . . 2 " — "	" 1887 " . . . 2 " 50 "
" 1856 " . . . 2 " 45 "	" 1872 " . . . 3 " 20 "	" 1888 " . . . 4 " 20 "
" 1857 " . . . 2 " 85 "	" 1873 " . . . 3 " 30 "	" 1889 " . . . 3 " — "
" 1858 " . . . 2 " 40 "	" 1874 " . . . 2 " 30 "	" 1890 " . . . 2 " 70 "
" 1859 " . . . 2 " — "	" 1875 " . . . 2 " — "	" 1891 " . . . 3 " — "
" 1860 " . . . 1 " 70 "	" 1876 " . . . 1 " 50 "	" 1892 " . . . 5 " — "
" 1861 " . . . 1 " 50 "	" 1877 " . . . 1 " — "	" 1893 " . . . 3 " — "
" 1862 " . . . 1 " 40 "	" 1878 " . . . 2 " 30 "	" 1894 " . . . 3 " — "
" 1863 " . . . 1 " 40 "	" 1879 " . . . 2 " 30 "	" 1895 " . . . 3 " 50 "
" 1864 " . . . 1 " 40 "	" 1880 " . . . 2 " 20 "	

Rocznik 1895 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 aż do 1895 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1895 włącznie wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1895 włącznie) są całkowicie **uzupełnione**, przeto począwszy od roku 1896 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność **uzupełniania niekompletnych roczników** Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało **zestawianie podług materji.**

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VII. — Wydana i rozesłana dnia 21. stycznia 1896.

Treść: (№ 17—18.) 17. Ustawa, zmieniająca i uzupełniająca ustawę z dnia 24. listopada 1876, tudzież niektóre postanowienia ustawy z dnia 30. kwietnia 1870. — 18. Obwieszczenie o przedłużeniu terminu otwarcia ruchu na szlaku częściowym Tarnopol—Ostrów kolei lokalnych wschodnio-galicyskich.

17.

Ustawa z dnia 5. stycznia 1896,

zmieniająca i uzupełniająca ustawę z dnia 24. listopada 1876 (Dz. u. p. Nr. 137), tudzież niektóre postanowienia ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 (Dz. u. p. Nr. 68).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Do służby zdrowia przy starostwach powiatowych (§. 6, lit. b ustawy z dnia 30. kwietnia 1870, (Dz. u. p. Nr. 68), jakoteż do służby lekarskiej pomocniczej przy Władzach politycznych krajowych (§. 9 rzonej ustawy), ustanawia się koncypistów lekarskich Xtej, lekarzy powiatowych IXtej i lekarzy powiatowych starszych VIIImej klasy stopni służbowych zaprowadzonych dla urzędników państwa ustawą z dnia 15. kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 47).

§. 2.

Do tych klas stopni służbowych zalicza się w ten sposób, żeby z ogólnej liczby lekarzy urzędowych, w §. 1 wymienionych a dla każdego obszaru administracyjnego ustanowionych, należała zwyczajnie piąta część do Xtej, trzy piąte do IXtej a piąta część do VIIImej klasy stopni służbowych.

Posady Xtej i VIIImej klasy stopni służbowych obsadza się zwyczajnie przez mianowanie drogą

konkursu, posady IXtej klasy stopni służbowych zwyczajnie przez posuwanie z Xtej klasy stopni służbowych.

§. 3.

Naczelnikowi krajowemu służy prawo przeniesienia lekarzy urzędowych jakiegokolwiek klasy stopni służbowych do starostw powiatowych lub do Władzy politycznej krajowej za przyznaniem odpowiedniego przepisom przesiedlnego.

§. 4.

Celem przysposobienia zdatnych następców, jakoteż do zatrudniania jako pomocników w służbie zdrowotnej państwa można przy Władzach politycznych krajowych i powiatowych mianować asystentów lekarskich z adjutami i bez adjutów.

Zwyczajnie ilość adjutów nie powinna przenosić połowy ilości posad koncypistów lekarskich.

Zresztą do asystentów lekarskich stosować się mają przepisy istniejące dla praktykantów conceptowych przy Władzach politycznych.

§. 5.

Przy Władzach politycznych krajowych, których zakres czynności w sprawach zdrowotnych jest tak wielki, że krajowy referent zdrowia nie mógłby odpowiednio podołać obowiązkowi służbowemu, przydzielonym mu stosownie do postanowień §. 13 ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 (Dz. u. p. Nr. 68), mianowicie pod względem osobistego czuwania nad stosunkami zdrowotnymi swego obszaru urzędowego i wglądania w takowe, mianować należy lekarzy

urzędowych szczególnie ukwalifikowanych, krajowymi inspektorami zdrowia z zaliczeniem do VIImej klasy stopni służbowych.

Gdy choroby zaraźliwe pandemiczne zagrażają w sposób nadzwyczajny ogólnemu stanowi zdrowia ludności, w takich zagrożonych obszarach administracyjnych przeznaczać należy do pomocy w miarę bezpośredniej potrzeby i na czas niebezpieczeństwa, ukwalifikowanych lekarzy powiatowych starszych na lekarzy urzędowych nadzorczych, nadając im tymczasowo na czas tej wyjątkowej służby, stanowisko krajowych inspektorów zdrowia.

Minister spraw wewnętrznych mocen jest krajowych inspektorów zdrowia i lekarzy urzędowych nadzorczych pewnego obszaru administracyjnego używać wyjątkowo do szczególnych badań zawodowych poza obrębem ich właściwego obszaru urzędowania, a mianowicie w takich obszarach administracyjnych, w których krajowi inspektorowie zdrowia nie są ustanowieni.

§. 6.

Postanowienia ustawy niniejszej nabywają mocy obowiązującej od dnia 1. czerwca 1896 i od tego terminu uchylają się niezgodne z nią postanowienia ustaw z dnia 30. kwietnia 1870 (Dz. u. p. Nr. 68) i z dnia 24 listopada 1876 (Dz. u. p. Nr. 137).

§. 7.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. stycznia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

18.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 9. stycznia 1896,

o przedłużeniu terminu otwarcia ruchu na szlaku częściowym Tarnopol — Ostrów kolei lokalnych wschodnio-galicyjskich.

Na mocy Najwyższego upoważnienia termin otwarcia ruchu na szlaku częściowym Tarnopol — Ostrów kolei lokalnych wschodnio-galicyjskich, w §. 8 Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 23. stycznia 1894 (Dz. u. p. Nr. 52) na koniec roku 1895 wyznaczony, przedłuża się aż do końca października 1896.

Glanz r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część VIII. — Wydana i rozesłana dnia 5. lutego 1896.

Treść: (№ 19—23.) 19. Ustawa o uwolnieniu pożyczki, która na zasadzie uchwały sejmu królestwa czeskiego z dnia 16. lutego 1895 w sumie trzy miliony złotych ma być zaciągnięta, od opłaty należności stęplowych i bezpośrednich. — 20. Obwieszczenie o przeistoczeniu delegacyi komory w Abbacyi na komorę pomocniczą I. klasy. — 21. Rozporządzenie, tyczące się całkowitego lub częściowego zwrotu taksy egzaminacyjnej tym ubiegającym się o uprawnienie do przemysłu budowniczych, majstrów murarskich, kamieniarskich, ciesielskich i rurmistrzów, którzy przed złożeniem egzaminu odstępują od niego. — 22. Rozporządzenie, którem uzupełniają się postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. września 1895, tyczącego się używania barwników smołowych nieszkodliwych. — 23. Rozporządzenie, tyczące się wprowadzenia czwartego Sądu delegowanego miejsko-powiatowego w Pradze dla sądownictwa cywilnego.

19.

Ustawa z dnia 14. stycznia 1896,

o uwolnieniu pożyczki, która na zasadzie uchwały sejmu królestwa czeskiego z dnia 16. lutego 1895 w sumie trzy miliony złotych ma być zaciągnięta, od opłaty należności stęplowych i bezpośrednich.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Pożyczkę, która na zasadzie uchwały sejmu królestwa czeskiego z dnia 16. lutego 1895, Najwyższem postanowieniem z dnia 13. sierpnia 1895 zatwierdzonej, ma być zaciągnięta w kwocie 3,000.000 zł., łącznie z zobowiązaniami pobocznymi a mianowicie odnośne dokumenty dłużne, potwierdzenia odbioru i dokumenty ekstabilacyjne, tudzież wpisy hipoteczne wyjednać się mające, uwalnia się od opłaty należności stęplowych i bezpośrednich.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, porucza się Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 14. stycznia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

20.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 19. stycznia 1896,

o przeistoczeniu delegacyi komory w Abbacyi na komorę pomocniczą I. klasy.

Na miejsce delegacyi komory w Abbacyi sprawującej oraz służbę portową, zaprowadzona została od dnia 1. stycznia 1896 komora pomocnicza I. klasy, zjednoczona z urzędem portowym i zdrowotnym morskim.

Biliński r. w.

21.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwami wyznań i oświaty tudzież handlu z dnia 21. stycznia 1896,

tyczące się całkowitego lub częściowego zwrotu taksy egzaminacyjnej tym ubiegającym się o uprawnienie do przemysłu budowniczych, majstrów murarskich, kamieniarskich, ciesielskich i rurmistrzów, którzy przed złożeniem egzaminu odstępują od niego.

Na zasadzie §. 13go, ustęp 2 ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) o urządzeniu

tych rodzajów przemysłu budowlanego, które wymagają konsensu, rozporządza się dodatkowo do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. kwietnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 72) o ustanowieniu taksy egzaminacyjnej dla ubiegających się o uprawnienie do przemysłu budowniczego, majstrów murarskich, kamieniarskich i ciesielskich, tudzież rurmistrzów, co następuje:

§. 1.

Ubiegającym się o uprawnienie do przemysłu budowniczego, majstrów murarskich, kamieniarskich i ciesielskich tudzież rurmistrzów, jeżeli najmniej na dni 8 przed rozpoczęciem się egzaminu, oświadczą, że od niego odstępują, zwraca się całą kwotę, gdyby zaś odstąpienie później oświadczyli, połowę kwoty taksy egzaminacyjnej, złożonej stosownie do postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. kwietnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 72).

§. 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Glanz r. w.

22.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwami handlu i sprawiedliwości z dnia 22. stycznia 1896,

którem uzupełniają się postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 19. września 1895 (Dz. u. p. Nr. 147), tyczącego się używania barwników smołowych nieszkodliwych.

Oprócz barwników smołowych oznaczonych w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 19. września 1895 (Dz. u. p. Nr. 147) pozwala się pod warunkami w temże rozporządzeniu przepisane używać także barwnika smołowego zwanego żółcieniem naftolową (dwunitro- α naftolo-sulfonian sodowy) do barwienia towarów cukierniczych i likworów, które same przez się są bezbarwne a dla zwyczaju bywają sztucznie barwione.

Oznaczenia naukowe innych barwników smołowych, których używanie jest dozwolone, są następujące:

Fuksyna (chlorek rosaniliny);

Fuksyna kwaśna = Fuksyna S = Rubin (kwaśny rosanilino dwusulfonian sodowy lub wapienny);

Rocelina (sulfo-oksyazonaftalin);

Czerwień Bordeaux i Ponceau (przetwory działania kwasów β -naftolo-dwusulfonowych na dwuazozwiązki ksylołu i następnych homologów benzolu);

Eozyna = czterobromo-fluoresceina;

Erytrozyna = czterojodo fluoresceina;

Floksyna = czterobromo-dwuchloro-fluoresceina;

Błękit alizarynowy = $C_{17}H_5NO_4$;

Błękit anilinowy = trójfenilrosanilina;

Błękit wodny = kwasy sulfonowe trójfenilrosaniliny;

Induliny = kwasy sulfonowe błękitu azo-dwufenilowego i jego pochodnych;

Żółcień kwaśna = prawdziwa R = sulfonian sodowy amido-azobenzolu;

Tropeolina 000 = Orange I = sulfoazobenzol- α nattol;

Fiolet metylowy = chlorek sześć- i pięć-metylo-pararosaniliny;

Zieleń malachitowa = chlorek czterometylo dwuamido-trójfenilo karbinolu.

Postanowienia przepisane rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 19. września 1895 (Dz. u. p. Nr. 147) stosują się także do używania w przemyśle przetworów barwnikowych, które, jak tak zwane farby ciastowate, wyrabiane są z rzeczonych barwników w celu bezpośredniego barwienia materiałów.

Dozwolone barwniki i przetwory barwnikowe mają być corocznie na próbę badane w instytutach szkół głównych tutejszo-krajowych.

Dozwolonych barwników lub przetworów barwnikowych z nich wyrobionych wolno używać także w przemyśle piernikarskim i w innych przedsiębiorstwach, używających zabarwionych wyrobów cukrowych (polew cukrowych) lub likworów, jakoteż do barwienia skorup całych jaj (pisanek wielkanocnych).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Badeni r. w.

Gleispach r. w.

Glanz r. w.

23.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 29. stycznia 1896, tyczące się wprowadzenia czwartego Sądu delegowanego miejsko-powiatowego w Pradze dla sądownictwa cywilnego.

Czwarty Sąd delegowany miejsko-powiatowy w Pradze dla sądownictwa cywilnego, rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 27. listopada 1895 (Dz. u. p. Nr. 184) ustanowiony, rozpocząć ma urzędowanie od dnia 1. lipca 1896.

Tenże używać ma nazwy: „Sąd delegowany miejsko powiatowy dla dolnego Nowego Miasta w Pradze“, dotychczasowy zaś Sąd delegowany miejsko powiatowy dla Nowego Miasta i Wyszehradu, nazwy: „Sąd delegowany miejsko-powiatowy dla górnego Nowego Miasta w Pradze“.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć IX. — Wydana i rozesłana dnia 15. lutego 1896.

Treść: (№ 24—25.) 24. Ustawa o preliminarzu dodatkowym na budowę dwóch hangarów w Tryeście. — 25. Rozporządzenie, którem obszar stolicy krajowej Opawy, z wyjątkiem kolonii Karlowej, uznany zostaje za miejsce wyłączony w myśl §. 2go, ustęp 2 ustawy z dnia 26. grudnia 1893, o urządzeniu konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego.

24.

Ustawa z dnia 14. stycznia 1896,
o preliminarzu dodatkowym na budowę dwóch
hangarów w Tryeście.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam
co następuje:

§. 1.

Zezwala się na zmiany w ustawie skarbowej
z dnia 27. lipca 1895 (Dz. u. p. Nr. 107) na rok
1895, wynikające z preliminarza dodatkowego po-
niżej zamieszczonego.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu
Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 14. stycznia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

25.

**Rozporządzenie Ministerstw spraw
wewnętrznych i handlu z dnia
10. lutego 1896,**

którem obszar stolicy krajowej Opawy, z wyjąt-
kiem kolonii Karlowej, uznany zostaje za miejsce
wyłączony w myśl §. 2go, ustęp 2 ustawy z dnia
26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193) o urządzeniu
konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego.

Na zasadzie §. 2go, ustęp 2 ustawy z dnia 26.
grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 193), o urządzeniu
konsensowych rodzajów przemysłu budowlanego,
uzupełnia się rozporządzenie ministeryalne z dnia
27. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 194), którem
miejsca, uznane stosownie do rzeczzonego ustępu
owej ustawy za wyłączone, zostały ogłoszone, w ten
sposób, że za zgodą Wydziału krajowego księstwa
Górnego i Dolnego Śląska obszar stolicy krajo-
wej Opawy z wyjątkiem kolonii Karlowej,
uznaje się za miejsce wyłączone.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie
od dnia ogłoszenia.

Badeni r. w.

Glanz r. w.

Wniosek dodatkowy do preliminarza państwa na rok 1895.

P o t r z e b a.

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Potrzeby		S u m a
				zwyczajne	nad- zwyczajne	
				złotych wal. austr.		
27	9	.	Wydatek na budowę dwóch hangarów na grobli II. nowego portu w Tryeście		52.000	52 000

P o k r y c i e.

Rozdział	Dochody państwa	Potrzeby		S u m a
		zwyczajne	nad- zwyczajne	
		złotych wal. austr.		
43	Dochody z rozliczenia się z byłymi koncesjonaryuszami domów składowych w Tryeście, a mianowicie: a) rezerwa na umorzenie pierwszej pożyczki domu składowego w sumie . . . 43.301 zł. 58 c. b) ryczałtowe na nadzór, złożone w kasie skarbowej krajowej w Tryeście w kwocie . . . 8.689 „ 42 „ razem . 52.000 zł. — c.		52.000	52.000

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część X. — Wydana i rozesłana dnia 15. lutego 1896.

Treść: № 26. Rozporządzenie, dotyczące się załatwiania czynności obrotowych w urzędzie depozytowym sądowo-cywilnym w Pradze, tudzież zmieniające §. 24 instrukcyi z dnia 15. listopada 1849 w tymże urzędzie depozytowym obowiązującej.

26.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i Najwyższą Izłą obrachunkową z dnia 9. lutego 1896,

tyczące się załatwiania czynności obrotowych w urzędzie depozytowym sądowo-cywilnym w Pradze, tudzież zmieniające §. 24 instrukcyi z dnia 15. listopada 1849 w tymże urzędzie depozytowym obowiązującej.

I.

Załatwianie czynności obrotowych.

1.

Urząd depozytowy cywilno-sądowy w Pradze upoważniony jest skutecznie na polecenie sądów cywilnych swojej siedziby, tudzież na wezwanie innych sądów królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, kupno i sprzedaż, wymianę, pobór odsetek i wszelkie inne czynności obrotowe co do obligacyi długu państwa, akcyi, książeczek kasy oszczędności i innych papierów wartościowych, z wyjątkiem tych przypadków, w których urzędy podatkowe (kasy skarbowe) są już do skuteczniania takich czynności obrotowych upoważnione.

Atoli wezwaniu, przez urząd podatkowy i depozytowy (kasę skarbową i depozytową) do Urzędu depozytowego cywilno-sądowego bezpośrednio wystosowanemu czynić ma tenże zadosyć tylko w tym razie, jeżeli odnośne polecenie sądu, dane urzędowi podatkowemu i depozytowemu (kasie skarbowej i depozytovej) dołączone jest w pierwopisie.

2.

Każdą czynność obrotową, jak tylko odnośne polecenie sądu nadejdzie do Urzędu depozytowego, zapisać należy szczegółowo w rejestrze i utrzymywać ściśle w ewidencji całe postępowanie, które w tym względzie zachowywano.

Regestr czynności obrotowych, których uskutecznienie polecają Urzędowi depozytowemu sądy jego siedziby, utrzymywać należy podług wzoru I; regestr, tyczący się czynności obrotowych, o których uskutecznienie proszą Urząd depozytowy sądy, znajdujące się poza obrębem jego siedziby, lub na polecenie tychże, urzędy podatkowe i depozytowe (kasy skarbowe i depozytowe), podług wzoru II.

Nadto, tak czynności obrotowe, które na polecenie sądów praskich, jak i te, które na wezwanie innych sądów mają być załatwione, zapisywać należy w dziennikach depozytowych i w księgach depozytowych, przeto do czynności obrotowych obcych sądów utrzymywać ma Urząd depozytowy osobną księgę główną, odpowiednim napisem opatrzoną.

Zapisywanie czynności obrotowych w księdze kontroli, która stosownie do §. 13 instrukcyi Urzędu depozytowego ma być utrzymywana, ustaje.

3.

Kupno, sprzedaż i wymianę papierów wartościowych państwa lub innych w obiegu publicznym będących, skuteczniczą ma Urząd depozytowy zwyżajnie za pośrednictwem kantorów wymiany; do poboru odsetek, umieszczania wkładek w kasach oszczędności lub do odbioru pieniędzy z tychże kas, używać ma urzędnika.

Ministerstwo sprawiedliwości zastrzega sobie pozawieranie w tym celu umów z kantorami wymiany.

4.

Jeżeli czynność obrotową skuteczniczą się za pośrednictwem kantoru wymiany, w takim razie wydaje się depozyt a odbiór i wydatek zaciąga się według przepisu do dziennika dopiero wtedy, gdy przedmiot kupiony lub suma za przedmiot sprzedany albo przedmiot wymiany zostaną w Urzędzie depozytowym złożone.

Kantorowi wymiany wypłaca się wynagrodzenie po oddaniu przedmiotu wartościowego na podstawie rachunku, który należy sprawdzić, w tym zaś względzie dyrektor Urzędu depozytowego winien kontrolować cenę średnią w cencie kursów giełdowych notowaną.

5.

Jeżeli zaś załatwienie czynności obrotowej porucza się urzędnikowi, przedmioty wartościowe należy wydać mu za potwierdzeniem otrzymania na poleceniu wydania, nie zapisując ich wydania w dzienniku.

Urzędnik załatwić ma czynność obrotową niezwłocznie i przy oddawaniu nowych przedmiotów wartościowych wykazać cedułami kupna lub innymi dokumentami, które należy zbadać, sposób użycia wydanego mu depozytu. Następnie w obecności tegoż urzędnika przekreśla się rzeczzone potwierdzenie otrzymania na poleceniu wydania, zapisuje się przedmiot wartościowy, przezeń złożony, w dzienniku głównym odbiorczym, depozyt zaś dla nabycia go wydany, w dzienniku głównym wydawczym i dołącza się odnośne dokumenty.

Gdy chodzi o przepisanie obligacyj publicznych na inne nazwisko a to nie może być skutecznione w tym samym dniu, w przypadkach takich urzędnik winien jeszcze tego samego dnia złożyć w kasie Urzędu depozytowego receptis odnośnej kasy kredytowej tyczącej się przepisania.

Pieniądzy podniesionych nie wolno zostawiać przez noc w rękach urzędnika, który je z kasy odebrał; takowe zawsze w dniu podniesienia oddawać należy do kasy Urzędu depozytowego.

Jeżeli pieniądze nie można odebrać z kasy w tym samym dniu, urzędnik winien jeszcze tego samego dnia złożyć w kasie Urzędu depozytowego otrzymany kwit albo potwierdzenie tymczasowe otrzymane od odnośnej likwidatury na dowód złożenia kwitu.

6.

Dyrektor urzędu depozytowego obowiązany jest pod własną odpowiedzialnością nadzorować ściśle depozyty powrotne, wynikające z urzędowych czynności obrotowych.

7.

Urząd depozytowy winien sądowi, od którego otrzymał polecenie lub Urzędowi podatkowemu (kasie skarbowej), przez który był proszony, przesyłać szczegółowe sprawozdanie co do wykonania każdej czynności obrotowej z dołączeniem rachunków i wszelkich innych dokumentów.

Jeżeli przedmioty wartościowe kupione lub wymienione, albo kwoty podniesionej gotówki posłane zostały do przełożonego sądu lecz do innego urzędu, Urzędowi depozytowemu potwierdzić należy ich otrzymanie.

II.

Zmiana §. 24go instrukcyi Urzędu depozytowego.

§. 24 instrukcyi urzędu depozytowego opiewać ma na przyszłość jak następuje:

„Jak tylko depozyt zostanie objęty, urząd depozytowy winien trzy egzemplarze oznajmienia depozytowego opatrzyć potwierdzeniem odbioru.

Odbiór potwierdza się na pierwopisie oznajmienia depozytowego przeznaczonego dla sądu i na egzemplarzu, który stronie ma być zwrócony, dokładnie, to jest pisze się głoskami sumy objęte w obligacyach publicznych lub prywatnych, w kosztownościach i gotówce, na egzemplarzu zaś, który ma służyć za dowód do dziennika, kładzie się tylko wyrazy:

„Depozyt powyższy objęto.“

Każde z tych potwierdzeń odbioru powinno być podpisane przez dyrektora Urzędu depozytowego, jakoteż przez kasyera i opatrzone pieczęcią urzędową.

Jeżeli strona lub Urząd poczyni w oznajmieniu depozytowem ważne poprawki w oznaczeniu przedmiotów deponowanych, wyłuszczyć należy te poprawki w potwierdzeniu odbioru a w tym razie strona, depozyt składająca, winna potwierdzenie odbioru podpisać.

Na pierwopisie oznajmienia depozytowego zanotować należy artykuł dziennika, odnośną księgę główną z numerem i arkuszem, poczem ten pierwopis oznajmienia depozytowego, opatrzony potwier-

dzeniem odbioru, przesyła się niezwłocznie drogą właściwą sądowi w oznajmieniu wyrażonemu, z książką doręczeń; jeden egzemplarz oznajmienia depozytowego otrzymuje strona a drugi egzemplarz, opatrzony temi samemi zapiskami co egzemplarz przeznaczony dla sądu, zatrzymuje się jako dowód do dziennika “

Biliński r. w.

Gleispach r. w.

Hohenwart r. w.

g e s t r

tyczący się czynności obrotowych dla przełożonych sądów.

Uskutecznienie	Monety złote		Monety srebrne		Pieniądze papierowe i moneta zdawkowa		Obligacje publiczne		Książeczki kasy oszczędności i inne dokumenty prywatne dające się spieniężyć		Inne dokumenty dłużne prywatne		Kosztośności	
	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 20. lutego 1896.

Treść: (№ 27—29.) 27. Rozporządzenie, którem uzupełnia się postanowienia abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem „Pierze“. — 28. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia dla giełdowych sądów polubownych takich sędziów polubownych, którzy do giełdy nie należą. — 29. Rozporządzenie, dotyczące się spraw, dla których giełdowy sąd polubowny jest właściwym.

27.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 27. stycznia 1896,

którem uzupełnia się postanowienia abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem „Pierze“.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi uzupełniają się postanowienia abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej zamieszczone pod wyrazem „Pierze“ („pióra drobiu“) przydaniem w pierwszym ustępie uwagi następującej:

Przy odnoszeniu do taryfy nie uwzględnia się używanego w handlu opakowania w woreczkach z materyj bawełnianych apretowanych włożonych w drugi worek z juty itp.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

28.

Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości, skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 11. lutego 1896,

dotyczące się ustanowienia dla giełdowych sądów polubownych takich sędziów polubownych, którzy do giełdy nie należą.

W wykonaniu artykułu XVI. ustawy zaprowadzającej Procedurę cywilną, ustawy z dnia 1. sier-

pnia 1895 (Dz. u. p. Nr. 112), wydajemy następujące postanowienia:

§. 1.

W każdym giełdowym sądzie polubownym, którego statuty giełdowe upoważniają do rozstrzygania sporów z innych interesów aniżeli giełdowych, będzie prowadzoną lista takich sędziów polubownych, którzy do giełdy nie należą.

Lista taka ma być założona i uzupełniana:

1. dla sądu polubownego giełdy wiedeńskiej (sekcya towarowa) przez Izbę handlową i przemysłową w Wiedniu;

2. dla sądu polubownego wiedeńskiej giełdy dla płodów rolniczych przez c. k. Towarzystwo rolnicze i Izbę handlową i przemysłową w Wiedniu;

3. dla sądu polubownego pragskiej giełdy towarowej i wartościowej przez Izbę handlową i przemysłową w Pradze;

4. dla sądu polubownego pragskiej giełdy dla produktów przez Radę kultury krajowej królestwa czeskiego i przez Izbę handlową i przemysłową w Pradze;

5. dla sądu polubownego tryestyńskiej giełdy handlowej, przez Izbę handlową i przemysłową w Tryeście;

6. dla sądu polubownego gradeckiej giełdy dla owoców i mąki przez c. k. styryjskie Towarzystwo rolnicze i przez Izbę handlową i przemysłową w Gradcu;

7. dla sądu polubownego giełdy dla owoców w Linzu, przez Radę kultury krajowej arcyksięstwa

austryackiego powyżej Anizy i przez Izbę handlową i przemysłową w Linzu;

8. dla sądu polubownego czerniowieckiej giełdy dla owoców i płodów przez Towarzystwo kultury krajowej i przez Izbę handlową i przemysłową w Czerniowcach.

§. 2.

Statuta odpowiedniej giełdy oznaczają liczbę sędziów polubownych, do listy przyjąć się mających.

Z tej liczby zamianuje Izba handlowa i przemysłowa, w przypadkach §. 1, l. 2, 6, 7 i 8 połowę, w przypadku §. 1, l. 4 jedną trzecią, a resztę zaś korporacja do mianowania sędziów polubownych spółuprawniona.

Jeżeli przy tem obliczeniu wypadnie ułamek, należy zamianować jednego sędziego polubownego więcej. W przypadku, gdy uzupełnienie stanie się koniecznem, służy prawo zamianowania tej korporacji, która występującego sędziego polubownego zamianowała.

Przed założeniem i uzupełnieniem listy zasięgną Izby handlowe i przemysłowe opinii tych stowarzyszeń przemysłowych, które w wyborze sędziów polubownych najbliższe są interesowane.

Tryestyńska Izba handlowa i przemysłowa (§. 1, l. 5) wybierze połowę sędziów polubownych, która przy nominacji na nią przypada, z pomiędzy osób, które jej następujące cztery korporacje tryestyńskie przedstawia: *Società agraria, Associazione marittima, Società degli ingegneri ed architetti, Associazione Triestina per le arti et industrie*; przedstawienie tych osób ma być uczynione w sposób, jaki sama tryestyńska Izba handlowa i przemysłowa ustanowi.

§. 3.

Warunkami przyjęcia do listy są:

1. austriackie obywatelstwo państwowe;
2. zupełna zdolność do działań prawnych;
3. ukończony 30 rok życia;
4. zamieszkanie lub stałe przebywanie w miejscu siedziby giełdy lub w jej pobliżu;
5. potrzebne wiadomości fachowe.

Sędziami polubownymi, których Izba handlowa i przemysłowa oznacza, mogą być jedynie osoby, które przynajmniej przez trzy lata kierowały samodzielnym przedsiębiorstwem handlowym lub przemysłowym, albo przynajmniej przez pięć lat w tego rodzaju przedsiębiorstwach były zatrudnione, a zatem dają rękojmię, że posiadają potrzebną do wykonywania urzędu sędziego polubownego znajomość

stosunków odpowiedniego przemysłu lub obrotu handlowego, tudzież- znajomość ustaw i zwyczajów, dla tego rodzaju zawodów obowiązujących; sędziowie polubowni, których Rady kultury krajowej i rolnicze spółki lub towarzystwa mianują, powinni posiadać wiadomości do wykonywania urzędu potrzebne i dawać tego zupełną rękojmię przez to, że przez czas dłuższy prowadzili samodzielnie gospodarstwo rolne lub też przez dłuższy czas mieli udział w kierownictwie takiego gospodarstwa.

Członkowie lub goście odpowiedniej giełdy są od listy wyłączeni.

Nie mogą być przyjmowane do listy osoby, które są wyłączone od prawa wybieralności do reprezentacji gminnej, na czas trwania tego wyłączenia, jakoteż protokołowani kupcy na tak długo, aż odzyskają napowrót uzdolnienie do prowadzenia handlu (§§. 246, 253 Ordynacyi konkursowej).

§. 4.

Urząd sędziego polubownego, do listy przyjętego, jest urzędem honorowym i nie jest połączony z żadnymi poborami. Urząd trwa przez jeden rok. Sędzia polubowny może być ponownie zamianowany.

Do listy należy jedynie zapisywać osoby, które oświadczyły gotowość przyjęcia urzędu.

§. 5.

Zamianowanie na rok 1896 nastąpi bezzwłocznie po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia; zamianowania na lata następne będą miały miejsce najpóźniej do 15. grudnia roku poprzedniego.

Lista sędziów polubownych, nie należących do giełdy, będzie bezzwłocznie udzieloną kierownictwu odpowiedniej giełdy.

Lista będzie wywieszoną w lokalu giełdowego sądu polubownego; przy nazwisku każdego sędziego polubownego będzie wymieniona korporacja, która go zamianowała.

§. 6.

Urząd sędziego polubownego, który do giełdy nie należy, gaśnie:

1. gdy sędzia polubowny złoży swój urząd;
2. gdy później zajdzie lub na jaw wyjdzie okoliczność, z powodu której byłby sędzia polubowny od listy wyłączony;
3. gdy korporacja, do zamianowania sędziego polubownego powołana, uwolniła go od urzędu sędziego polubownego.

Korporacya, do zamianowania sędziego polubownego z listy uprawniona, złoży go z urzędu, gdy na nim ciąży wina, że w wykonywaniu urzędu dopuścił się grubego wykroczenia przeciwko swym obowiązkom, że bez usprawiedliwienia się na posiedzenie powtórnie nie przybył, że swych funkcyj zaniedbuje, że przyjmuje podarunki albo notorycznie stronnictwo się zachowuje i gdy owa korporacya otrzymała o tem wiadomość od prezydenta grona sędziów polubownych albo od rządowego komisarza giełdowego i tę wiadomość po troskliwym zbadaniu pod względem stanu rzeczy i istniejących dowodów za uzasadnioną uznała lub też gdy w inny sposób zebrała odpowiednie spostrzeżenia.

Przed wydaniem rozstrzygnięcia należy sędziemu polubownemu dać sposobność do oświadczenia się na zarzuty jemu czynione. Od rozstrzygnięcia, opiewającego na złożenie z urzędu sędziego polubownego, służy jemu zażalenie do politycznej władzy krajowej, które wniesie do dni 14 po otrzymaniu pisemnego wydania tej uchwały, u korporacyi, do zamianowania uprawnionej.

Sędzia polubowny nie może zapobiedz przeprowadzeniu postępowania dyscyplinarnego w myśl poprzedniego ustępu przeciwko niemu wzdrażonemu przez to, że urząd swój złoży.

§. 7.

Jeżeli jaki sędzia polubowny w ciągu roku zmarł lub urząd jego zgasł, albo jeżeli na skutek uchwały kierownictwa giełdy na pomnożenie liczby członków grona sędziów polubownych, ma też nastąpić pomnożenie liczby sędziów polubownych, na listę zapisanych, należy bezzwłocznie uzupełnić listę na resztę czasu w roku bieżącym. Przytem należy postępować w duchu przepisów §§. 1 do 3.

Wolno zaniechać uzupełnienia listy, jeżeli obsadzić się mające posady otworzyły się w ostatnich dwóch miesiącach roku.

§. 8.

Należy uczynić doniesienie do Ministerstwa skarbu, jeżeli przy zakładaniu, przy doręcznym odnawianiu lub uzupełnieniu listy nie zachowano przepisów niniejszego rozporządzenia, albo jeżeli to się zanadto przeciąga, albo w końcu, jeżeli uzupełnienie listy mimo wezwania prezydenta grona sędziów polubownych wcale nie miało miejsca lub też doznaje zwłoki.

Biliński r. w.

Gleispach r. w.

Ledebur r. w.

Glanz r. w.

29.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 14. lutego 1896,

tyczące się spraw, dla których giełdowy sąd polubowny jest właściwym.

Na skutek artykułu LIV ustawy z dnia 1. sierpnia 1895 (Dz. u. p. Nr. 112) wchodzą postanowienia artykułów XIII do XXVI ustawy zaprowadzającej Procedurę cywilną dnia 10. lutego 1896 w życie.

Postanowienia te normują udział sądów w szczegółowych aktach postępowania przed giełdowymi sądami polubownymi, jakoteż działalność sądów przy zaczepianiu orzeczeń giełdowych sądów polubownych w ogólności, a to na zasadzie urządzeń nowej Procedury cywilnej.

Gdy te urządzenia jeszcze nie istnieją, spełnią sądy na razie zadanie, które im owe postanowienia powierzają, według zasad i za pomocą środków dzisiejszego postępowania w sprawach spornych. By sądom w tem pomódz i jednolite zachowanie się tychże zapewnić, niemniej w celu wyjaśnienia stosunków, które przez to, że urzędy giełdowych sędziów polubownych według nowych przepisów wejdą w życie, powstaną między Sądami a giełdowymi sądami polubownymi, rozporządzam na zasadzie artykułu LV ustawy zaprowadzającej Procedurę cywilną co następuje:

I. Działalność giełdowych sądów polubownych pozostaje w niejednym względzie w zawisłości od pomocy prawnej, jaką im Sądy państwowe udzielają, a w szczególności też w doręczaniu i w postępowaniu dowodowym. Sądy państwowe mają obowiązek udzielania pomocy prawnej, jeżeli wezwanie o nią jest dopuszczonem w statutach odpowiedniego giełdowego sądu polubownego, od państwa zatwierdzonych, a Sąd wezwany jest właściwym dla czynności urzędowej, o którą jest proszony. O ile statuta same nie wskazują Sądu, którego polubowny sąd giełdowy o pomoc prawną zzywać powinien, należy pod względem ocenienia właściwości co do udzielania tej pomocy, aż do czasu, gdy Norma jurysdykcyjna wejdzie w życie, trzymać się przepisów obecnie obowiązujących. Należy zatem w przypadkach, w których pomoc sądowa poza ściślejszym okręgiem trybunalskim ma być żadaną, z reguły udawać się po nią do Sądu powiatowego, w okręgu którego czynność urzędowa ma być wykonaną. Jeżeli jaki Sąd austriacki otrzyma wezwanie, ażeby odnoszące się do postępowania przed polubownym sądem giełdowym doręczenie poza granicami państwa uskutecznił, albo jeżeli takie wezwanie tyczy się przeprowadzenia dowodzeń lub innych aktów procesowych, będą Sądy tego rodzaju wezwania uważać za wezwania o pomoc prawną.

II. O ile w myśl statutów polubownych sądów giełdowych doręczanie do Sądów należy, zarządzają Sądy doręczenie z największym pośpiechem i zachowają przy tem przepisy, dla doręczeń sądowych załatwień tego samego rodzaju obowiązujących, a po skutecznym doręczeniu odeszłą polubownemu sądowi giełdowemu dowód doręczenia, natychmiast w kopercie (§. 215 Instrukcyi sądowej z dnia 3. maja 1853, Dz. u. p. Nr. 81).

Zarówno też w doręczeniach poza granicami państwa, gdy Sądy o pośrednictwo w tej mierze są wzywane, należy tak postępować, jak gdyby się rozchodziło o doręczenie aktu sądowego i zawsze należy to mieć na uwadze, że tego rodzaju sprawy sądownictwa polubownego wymagają niezwykłego pośpiechu.

Polubowny sąd giełdowy zwróci Sądowi wezwanemu koszta doręczenia, które, ile możności, będą podawane przy odesłaniu dowodu doręczenia.

III. Również i wezwaniu o przeprowadzenie dowodu uczyni Sąd zadosyć z możebnym pośpiechem, a w razie danym odstąpi je Sądowi, któremu służy właściwość miejscowa. Aż do czasu, gdy nowa Procedura cywilna wejdzie w życie, będą Sądy, o ile zostaną wezwane do przesłuchania strony jako świadka pod przysięgą, postępować przytem w duchu przepisów postępowania drobiazgowego o wysłuchanie stron jako świadków (§§. 60 i n.).

Statuta niektórych polubownych sądów giełdowych pozwalają na to, aby sąd polubowny wysyłał do sądowego przeprowadzenia dowodu swego sekretarza lub jego zastępcę, jeżeli to do wyjaśnienia faktów spornych za konieczne uzna. Gdy Sąd otrzyma wiadomość o tego rodzaju uchwale, zawiadomi o dniu sądowym do przeprowadzenia dowodu, obok stron także sekretarza polubownego sądu giełdowego, w czasie należyty.

Sekretarzowi lub jego zastępcy wolno podczas przeprowadzenia dowodu, za pośrednictwem sędziego lub za tegoż przyzwoleniem, zadawać stronom, świadkom lub znawcom pytania, o których sądzi, że mogą posłużyć do wyjaśnienia lub uzupełnienia zeznania, jakoteż do rozjaśnienia stosunku spornego lub też innych stosunków, mających istotne znaczenie w ocenieniu dowodności zeznań. Sędzia nie dopuści pytań, które za niestosowne uznał.

Sąd przeszeł protokół, na przeprowadzony dowód spisany, polubownemu sądowi giełdowemu i zarazem poda mu koszta ztąd urosłe, które polubowny Sąd giełdowy zwróci Sądowi wezwanemu.

Z powodu wezwania o pośrednictwo w przeprowadzeniu dowodu poza granicami państwa, na-

leży w celu zarządzenia przeprowadzenia dowodu poczynić odpowiednie kroki zgodnie z odrębnymi przepisami, dla szczegółowych państw wydanymi.

IV. Orzeczenia polubownych sądów giełdowych podlegają zaczepianiu drogą zażalenia nieważności z przyczyn, w artykule XXIII ustawy zaprowadzającej Procedurę cywilną przytoczonych. Jak długo jeszcze sprawy tego zażalenia nieważności nie mogą być przeprowadzane według prawideł nowego postępowania, będzie rzeczą referenta, któremu sprawę poruczono, przesłuchać ustnie do protokołu tak strony, jakoteż w razie potrzeby zwierzchnika i sekretarza polubownego sądu giełdowego. Referentowi wolno rekwirować akta postępowania polubownego, dla rozstrzygnięcia sprawy ważne, a mianowicie także bez poprzedniej uchwały senackiej; atoli prawo przesłuchania świadków lub znawców służy mu jedynie na zasadzie uchwały senackiej, którą przedtem powinien zasięgnąć. Rozstrzygnięcie zażalenia nieważności zapada potem na zwykłym posiedzeniu radnem w formie uchwały. Od tej uchwały może być zgodnie z §. 9 patentu z dnia 9. kwietnia 1782 (Zb. ust. s. Nr. 41) wniesiony rekurs do dni ośmiu po doręczeniu.

V. Jeżeli orzeczenie polubownego sądu giełdowego zostaje zaczepione skargą po myśli artykułu XXV ustawy zaprowadzającej Procedurę cywilną, wprowadzi Sąd na tę skargę, aż do wejścia w życie nowej Procedury cywilnej, zwyczajne albo sumaryczne postępowanie i rozstrzygnie ją następnie wyrokiem, co zależy od wysokości rozszczenia, o jakim polubowny sąd giełdowy miał wydać orzeczenie. Od tego wyroku służyć środki prawne, w prawie obowiązującym dopuszczone.

Rozstrzygnięcie pierwszej lub wyższej instancyi, uwzględniające zażalenie nieważności lub skargę zaczepiającą, udzieli Trybunał pierwszej instancyi razem z powodami odpowiedniemu giełdowemu sądowi polubownemu.

VI. Odłożenie egzekucyi, na które artykuł XXIII, ustęp 3 i artykuł XXV, ustęp 2 ustawy zaprowadzającej Procedurę cywilną w danych okolicznościach pozwalają, polega na tem, że się zastanawia dalsze wykonanie zarządzeń egzekucyjnych, przyczem jednak pozostają w mocy prawa zastawu, aż do owej chwili nabyte. Jeżeliby przymusowa licytacja była już pozwoloną, będzie jej przeprowadzenie zastanowione; atoli nie może być egzekucya odłożoną po odbytej licytacji, jakoteż po egzekucyjnym przyznaniu, choćby jeszcze nieprawomocnem.

Do przyzwolenia na odłożenie egzekucyi upoważnionym jest Sąd, który pozwolił na egzekucyę. Odpowiednia uchwała może być rekuresem zaczepioną.

VII. Z upływem dnia 10. lutego 1896 straciły polubowne sądy giełdowe prawo udzielania egzekucyi swoich orzeczeń. Strony zatem są obecnie zniewolone udawać się o dozwolenie egzekucyi takich orzeczeń do Sądów zwyczajnych, przyczem jest rzeczą obojętną, ażali orzeczenie polubownego sądu giełdowego zapadło pod panowaniem nowego lub dawnego prawa.

Aż do dalszego rozporządzenia, będzie w braku odmiennych postanowień dla udzielania egzekucyi ten Sąd właściwym, który jest dla strony zasadzonej instancją powszechną w sprawach spornych; w miejscach siedziby Trybunału będzie nim albo Trybunał albo miejski Sąd delegowany, co zależy od wysokości roszczenia.

Jeżeli żaden Sąd austriacki nie jest uzasadniony jako instancya powszechna, należy prosić o egzekucję Sąd powiatowy, w okręgu którego polubowny sąd giełdowy ma swą siedzibę.

Do podania egzekucyjnego należy dołączyć wydanie orzeczenia, zaopatrzonego w potwierdzenie jego wykonalności. Zgodnie ze statutami ma być to potwierdzenie podpisane przez sekretarza polubownego sądu giełdowego i pieczęć tego sądu pod niem wyciśnięta.

Zresztą należy się w tego rodzaju sprawach egzekucyjnych stosować do przepisów, które obecnie w postępowaniu egzekucyjnym obowiązują.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1896 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały **rocznik 1896**, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi **3 zł.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł.	Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
" " 1859 " 1868 " . . . 12 " "	" " 1879 " 1888 " . . . 20 " "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł.	Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.	

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można począwszy od roku 1895:

Rocznik 1849 za . . . 2 zł. 10 c.	Rocznik 1865 za . . . 2 zł. — c.	Rocznik 1881 za . . . 2 zł. 20 c.
" 1850 " . . . 5 " 25 "	" 1866 " . . . 2 " 20 "	" 1882 " . . . 3 " — "
" 1851 " . . . 1 " 30 "	" 1867 " . . . 2 " — "	" 1883 " . . . 2 " 50 "
" 1852 " . . . 2 " 60 "	" 1868 " . . . 2 " — "	" 1884 " . . . 2 " 50 "
" 1853 " . . . 3 " 15 "	" 1869 " . . . 3 " — "	" 1885 " . . . 1 " 80 "
" 1854 " . . . 4 " 20 "	" 1870 " . . . 1 " 40 "	" 1886 " . . . 2 " 30 "
" 1855 " . . . 2 " 35 "	" 1871 " . . . 2 " — "	" 1887 " . . . 2 " 50 "
" 1856 " . . . 2 " 45 "	" 1872 " . . . 3 " 20 "	" 1888 " . . . 4 " 20 "
" 1857 " . . . 2 " 85 "	" 1873 " . . . 3 " 30 "	" 1889 " . . . 3 " — "
" 1858 " . . . 2 " 40 "	" 1874 " . . . 2 " 30 "	" 1890 " . . . 2 " 70 "
" 1859 " . . . 2 " — "	" 1875 " . . . 2 " — "	" 1891 " . . . 3 " — "
" 1860 " . . . 1 " 70 "	" 1876 " . . . 1 " 50 "	" 1892 " . . . 5 " — "
" 1861 " . . . 1 " 50 "	" 1877 " . . . 1 " — "	" 1893 " . . . 3 " — "
" 1862 " . . . 1 " 40 "	" 1878 " . . . 2 " 30 "	" 1894 " . . . 3 " — "
" 1863 " . . . 1 " 40 "	" 1879 " . . . 2 " 30 "	" 1895 " . . . 3 " 50 "
" 1864 " . . . 1 " 40 "	" 1880 " . . . 2 " 20 "	

Rocznik 1895 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 aż do 1895 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1895 włącznie wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1895 włącznie) są całkowicie uzupełnione, przeto począwszy od roku 1896 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność uzupełniania niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawianie podług materji.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XII. — Wydana i rozesłana dnia 29. lutego 1896.

Treść: № 30. Obwieszczenie, podające spis kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, dotycząca się obrotu towarów na kolejach żelaznych. — Sprostowania.

30.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 12. lutego 1896,

podające spis kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa, z dnia 14. października 1890 (Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892) dotycząca się obrotu towarów na kolejach żelaznych.

Spis tych kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890 (Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892), dotycząca się obrotu towarów na kolejach żelaznych, opiewać ma z uwzględnieniem zmian, które zaszły od obwieszczenia z dnia 18. lutego 1895 (Dz. u. p. Nr. 25), jak następuje:

Spis kolei żelaznych, do których stosuje się umowa międzynarodowa z dnia 14. października 1890, dotycząca się obrotu towarów.

(Wydanie III. z dnia 1. stycznia 1896.)

Belgia.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy belgijskie.

1. Zarząd kolei państwa belgijskich.
2. Kolej północna belgijska.
3. Wielka kolej centralna belgijska.
4. Leodyum—Maestricht.

5. Gandawa—Terneuzen.
6. Malin—Terneuzen.
7. Kolej zachodnio-flandryjska.
8. Kolej żelazna chimayska.
9. Gandawa—Eccloo—Bryga.
10. Termonde—St. Mikołaj.
11. Hasselt—Maeseyck.
12. Antwerpia—Gandawa (Waes).

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy holenderskie.

13. Część kolei od granicy belgijsko-holenderskiej pod Achel aż do Leodyum-Vivegnis, Ans (État) i Flémalle Grande, utrzymywana w ruchu przez Spółkę holenderskich kolei państwa.

II. Zarządy niemieckie.

14. Część kolei od granicy belgijsko-holenderskiej pod Bleyberg aż do Bleyberg utrzymywana w ruchu przez królewsko pruskie koleje państwa.

III. Zarządy francuskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez Spółkę kolei północnej francuskiej od granicy belgijsko-francuskiej:

15. pod Comines aż do Comines.
16. pod Halluin aż do Menin.

IV. Zarządy luksemburskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez Spółkę kolei żelaznej Księcia Henryka od granicy belgijsko-luksemburskiej:

17. pod Pétange aż do Athus.

18. pod Clémency aż do Autel-Bas.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą kraju przez zarządy belgijskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

Niemcy, II. 112, 113.

Francya, II. 15, 16, 17, 18, 19.

Holandya, II. 11, 12, 13, 14, 15, 16.

Niemcy.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy niemieckie.

I. Koleje żelazne państwa lub przez państwo w ruchu utrzymywane.

1. Koleje państwa w Alzacyi i Lotaryngii.

2. Kolej żelazna wojskowa.

3. Koleje państwa królewsko pruskie i koleje pruskie prywatne w administracji państwa zostające, z wyjątkiem:

a) odnogi górno-śląskiej wązko-torowej.

4. Królewsko bawarskie koleje państwa z wyjątkiem kolei lokalnych przez takowe w ruchu utrzymywanych:

b) Augsburg-Göggingen;

c) Göggingen-Pfersee.

5. Królewsko saskie koleje państwa i koleje saskie prywatne w administracji państwa zostające.

6. Królewsko wirtemberskie koleje państwa.

7. Koleje państwa w Wielkiem księstwie badenijskiem i koleje prywatne badenijskie w administracji państwa zostające.

8. Kolej żelazna meńsko-nekarska ze szlakami kolei pobocznych Wielkiego księstwa heskiego przez nią w ruchu utrzymywanych.

9. Koleje żelazne Wielkiego księstwa Górnej Hesyi.

10. Koleje państwa w Wielkiem księstwie meklemburskiem, z wyjątkiem:

d) kolei żelaznej od Doberan do Heiligendammer.

11. Koleje państwa w Wielkiem księstwie oldenburgskiem, z wyjątkiem:

e) kolei żelaznej od Ocholt do Westersted.

II. Koleje żelazne prywatne pod własnym zarządem.

12. Kolej żelazna od Starego Damu do Koto-brzega.

13. Kolej żelazna z Altony do Kaltenkirchen.

14. Kolej żelazna z Arnstadtu do Ichtershausen.

15. Kolej żelazna krajowa brunświcka.

16. Kolej żelazna nadbregska (Donaueschingen—Furtwangen).

17. Kolej żelazna wrocławsko-warszawska.

18. Kolej żelazna broelthalska.

19. Kolej żelazna krefeldzka.

20. Kolej żelazna kronberska.

21. Kolej żelazna z Dahmy do Uckro.

22. Kolej żelazna deggendorfsko-metteńska.

23. Kolej żelazna dessawsko-wörlitzka.

24. Kolej żelazna Dortmund — Gronau — Enschede.

25. Kolej wązko-torowa z Eckernförde do Kappeln.

26. Kolej żelazna z Eisenbergu do Krosna.

27. Kolej żelazna z Eisern do Siegen.

28. Kolej żelazna ermsthalska (Metzingen—Urach).

29. Kolej żelazna z Eutin do Lubeki.

30. Kolej żelazna z Flensburga do Kappeln.

31. Kolej łącząca frankfurcka (Frankfurt nad Menem).

32. Kolej żelazna od Fürth do Zirndorfu i Kadolzburgu.

33. Kolej żelazna z Georgs do Marienhütte.

34. Kolej żelazna z Gernrode do Harzgerode.

35. Kolej żelazna z Gotteszell do Viechtach.

36. Kolej żelazna od Halberstadt do Blankenburg.

37. Kolej poboczna od Haltingen do Kandern.

38. Kolej poboczna od Hansdorf do Priebus.

39. Kolej żelazna heska Ludwika.

40. Kolej żelazna od Hohenebra do Ebeleben.

41. Kolej żelazna hoyañska (Hoya—Eystrup).

42. Kolej żelazna od Ilmenau do Grossbreitenbach.

43. Kolej żelazna kaiserstuhlska.

44. Kolej żelazna kerkerbachska.

45. Kolej żelazna Kiel — Eckernförde — Flensburg.

46. Kolej żelazna kirchheimska.

47. Kolej żelazna królewiecko-kranzka.

48. Koleje wązko-torowe obwodu alteńskiego.

49. Kolej poboczna Krozingen — Staufen — Sulzburg.

50. Kolej żelazna lubecko-bücheńska i lubecko-hamburska.

51. Kolej żelazna Ludwika (Nürnberg—Fürth).

52. Kolej żelazna Mannheim — Weinheim — Heidelberg—Mannheim.

53. Kolej żelazna z Malborku do Mławki.

54. Kolej meklemburska Fryderyka Wilhelma.

55. Kolej żelazna Meppen — Haselünn.

56. Kolej żelazna Monachium—Wolfraztshausen.

57. Kolej żelazna Murnau—Garmisch-Partenkirchen.

58. Kolej żelazna z Nowego Brandenbura do Friedlandu.

59. Kolej żelazna neuhaldenslebeńska.

60. Kolej żelazna Oberdorf—Füssen.

61. Kolej żelazna Ostrowice—Wasserleben.

62. Kolej żelazna Osthofen—Westhofen.

63. Kolej południowa wschodnio-pruska łącząc z koleją Rybaki—Palmnik.

64. Kolej żelazna Paulinenaue—Nowy Rupin.

65. Kolej żelazna Pień—Ilseeder.

66. Koleje żelazne palatynackie.
67. Kolej żelazna priegnicka (Perleberg—Wittstock).
68. Kolej żelazna Reinheim—Reichelsheim.
69. Kolej lokalna Ren—Ettenheimmünster.
70. Kolej żelazna Rhene—Diemelthal (Bredelar—Martenberg).
71. Kolej żelazna Ronsdorf—Müngsten.
72. Kolej żelazna Röthenbach p. L.—Weil.
73. Kolej żelazna ruhlańska (Wutha—Ruhla).
74. Kolej żelazna Schaflach—Gmund.
75. Kolej żelazna szleswicko—angelska (Szleswik—Süderbrarup).
76. Kolej żelazna Sonthofen—Obersdorf.
77. Kolej żelazna Sprendlingen—Wöllstein.
78. Kolej żelazna starogrodzko-kostrzyńska, łącznie z glasowsko-berlincheńską.
79. Kolej żelazna Stendal—Tangermünd.
80. Kolej żelazna Warstein—Lippstadt.
81. Kolej żelazna Wermelskirchen—Burg.
82. Kolej żelazna Wittenberge—Perleberg.
83. Kolej żelazna—Worms—Offstein.
84. Kolej żelazna Zell—Todtnau.
85. Kolej żelazna Zschipkau—Finsterwald.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy nie niemieckie lub na wspólnie z nimi.

I. Zarządy rosyjskie.

86. Część kolei od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Eydkunami do Eydkun, utrzymywana w ruchu przez kolej petersbursko-warszawską.
87. Część kolei od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Prostkowem aż do Prostkowa, utrzymywana w ruchu przez koleje połud.-zachodnie.
88. Część kolei od granicy rosyjsko-niemieckiej pod Illowem aż do Illowa, utrzymywana w ruchu przez kolej nadwiślańską.

II. Zarządy austriackie.

89. Część kolei od granicy austriacko-niemieckiej pod Mysłowicami aż do Mysłowic, utrzymywana w ruchu przez kolej północną Cesarza Ferdynanda.
 90. Część kolei od granicy austriacko-niemieckiej pod Hladkowem aż do Mittelwalde, utrzymywana w ruchu przez kolej północno-zachodnią austriacką.
 91. Część kolei od granicy austriacko-niemieckiej pod Mittelsteine aż do Mittelsteine, utrzymywana w ruchu przez Spółkę austriacko-węgierską kolei państwa.
- Części kolei utrzymywane w ruchu przez kolej łączącą południowo-północno-niemiecką od granicy austriacko-niemieckiej:
92. pod Libawą aż do Libawy.
 93. pod Seidenbergiem aż do Seidenbergu.
 94. Część kolei od granicy austriacko-niemieckiej pod Ebersbach aż do Ebersbach, utrzymywana w ruchu przez kolej północną czeską.

- Części kolei utrzymywane w ruchu przez kolej busztiehradzką od granicy austriacko-niemieckiej:
95. pod Reitzenhain aż do Reitzenbainu.
 96. pod Klingenthal aż do Klingenthalu.
- Części kolei utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwa od granicy austriacko-niemieckiej:

97. pod Hennersdorfem aż do Ziegenhalsu.
98. pod Mikułowicami aż do Ziegenhalsu.
99. pod Furth w W. aż do Furth w W.
100. pod Passawą aż do Passawy.
101. pod Brumowem aż do Simbachu.
102. pod Lochau aż do Lindau.

III. Zarządy szwajcarskie.

Części utrzymywane w ruchu przez kolej północno-wschodnią szwajcarską od granicy szwajcarsko-niemieckiej:

103. pod Konstancją aż do Konstancji.
104. pod Rielasingen aż do Singen.
105. pod Waldshut aż do Waldshut.

IV. Zarządy francuskie.

Części kolei państwa alzacko-lotaryngskich utrzymywane w ruchu na wspólnie przez kolej wschodnią francuską od granicy francusko-niemieckiej:

106. pod Altmünsterol aż do Altmünsterol.
107. pod Avricourt aż do Niem. Avricourt.
108. pod Chambrey aż do Chambrey.
109. pod Novéant aż do Novéant.
110. pod Amanweiler aż do Amanweiler.
111. pod Fentsch aż do Fentsch.

V. Zarządy belgijskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez wielką kolej centralną belgijską od granicy holendersko-niemieckiej:

112. pod Akwizgranem aż do Akwizgranu.
113. pod Dalheimem aż do Dalheimu.

VI. Zarządy holenderskie.

114. Części kolei od granicy holendersko-niemieckiej pod Gennep aż do Wesel, utrzymywane w ruchu przez kolej północno-brabancko-niemiecką.

115. Część kolei od granicy holendersko-niemieckiej pod Cranenburg aż do Cleve, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolejową holenderską na wspólnie ze Spółką do ruchu holenderskich kolei państwa.

116. Część kolei utrzymywana w ruchu przez Spółkę do ruchu holenderskich kolei państwa od granicy holendersko-niemieckiej:

- a) pod Emmerich aż do Emmerich.
- b) pod Elten aż do Welle.

117. Część kolei od granicy holendersko-niemieckiej pod Gronau aż do Gronau, utrzymywana w ruchu przez Spółkę do ruchu holenderskich kolei państwa na wspólnie ze Spółką kolejową holenderską.

118. Część kolei od granicy holendersko-niemieckiej pod Gildehaus aż do Salzbergen, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolejową holenderską i przez Spółkę do ruchu holenderskich kolei państwa.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą kraju przez zarządy niemieckie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

- Belgia, l. 14.
- Francya, ll. 20, 21, 22, 23, 24, 25.
- Luksemburg, ll. 2, 3.
- Holandya, ll. 5, 6, 7, 8, 9, 10.
- Austria i Węgry, ll. 25 aż do 46 włącznie.
- Rosya, ll. 28, 29, 30, 31, 32, 33.
- Szwajcarya, ll. 16, 17, 18, 19, 20, 21.

Francya.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy francuskie.

Koleje pierwszorzędne.

1. Kolej północna.
2. Kolej wschodnia łącznie z liniami z Monthermé do Monthermé, z Vrigne-Meuse do Vrigneaux-Bois, z Carignan do Messempré, z Charmes do Rambervillers, z Avricourt do Blamont i do Cirey, z St. Dizier do Vassy, z Vassy do Doulevant-le-Château, utrzymywanymi w ruchu na rachunek koncesyonaryuszów.
3. Kolej zachodnia.
4. Kolej parysko-lyońska do morza Śródziemnego, łącznie z linią do starego portu marsylijskiego i linią od Arles do St. Louis, utrzymywanymi w ruchu na rachunek koncesyonaryuszów.
5. Kolej orleańska łącznie z liniami lokalnymi nad Sarthą.
6. Kolej południowa.
7. Koleje państwa łącznie z liniami lokalnymi od Ligré-Rivière do Richelieu i od Barbezieux do Châteauneuf, utrzymywanymi w ruchu na rachunek koncesyonaryuszów.
8. Obie koleje obwodowe paryskie, łącznie z linią strategiczną od Valenton do Massy-Palaiseau.
9. Linie Spółki kolei departamentowych.
10. Linie Spółki kolejowej od Somin do Anzin i aż do granicy belgijskiej.
11. Linie Spółki Medoc.

Linie lokalnego znaczenia.

12. Spółki kolei departamentowych.
13. Kolei od Martieux do Châtilon-sur-Chalarronne.
14. Od Kastelnau do Margaux i od Pauillac do Port des Pilotes (Spółka Medoc).

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy belgijskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez Wielką kolej centralną belgijską od granicy belgijsko-francuskiej:

15. pod Treignes aż do Vireux.
16. pod Doissche aż do Givet.
17. Część kolei od granicy francusko-belgijskiej pod Heer-Agimont aż do Givet, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei północnej belgijskiej.
18. Część kolei od granicy francusko-belgijskiej pod Abeele aż do Hazebrouck, utrzymywana w ruchu przez Spółkę belgijską kolei we Flandryi zachodniej.
19. Część kolei od granicy francusko-belgijskiej pod Momignies aż do Anor, utrzymywana w ruchu przez Spółkę belgijską kolei chimayskiej.

II. Zarządy niemieckie.

Części kolei żelaznej wschodniej francuskiej, utrzymywane w ruchu na wspólnie z kolejami państwa w Alzacji i Lotaryngii, od granicy francusko-niemieckiej:

20. pod Altmünsterol aż do Petit-Croix.
21. pod Deutsch-Avricourt aż do Igney-Avricourt.
22. pod Chambrey aż do Moncel.
23. pod Novéant aż do Pagny-sur-Moselle.
24. pod Amanweiler aż do Batilly.
25. pod Fentsch aż do Audun-le-Roman.

III. Zarządy szwajcarskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez Spółkę kolei jurajsko-simplońskiej, od granicy francusko-szwajcarskiej:

26. pod Delle aż do Delle.
27. pod Vallorbes aż do Pontarlier.
28. pod Verrières aż do Pontarlier.

IV. Zarządy włoskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez Spółkę włoską kolei nad morzem Śródziemnym od granicy włosko-francuskiej pod Modane aż do Modane.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą kraju przez zarządy francuskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

- Belgia, ll. 15, 16.
- Niemcy, ll. 106, 107, 108, 109, 110, 111.
- Włochy, l. 6.
- Szwajcarya, ll. 22, 23, 24, 25.

Włochy.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy włoskie.

1. Wszystkie linie utrzymywane w ruchu przez Spółkę sieci nad morzem Śródziemnym.

2. Wszystkie linie utrzymywane w ruchu przez Spółkę sieci nad Adryatykiem.

3. Wszystkie linie utrzymywane w ruchu przez Spółkę sieci sycylijskich łącznie z linią przez cieśninę messyńską.

4. Linie utrzymywane w ruchu przez Spółkę *Società Veneta per Imprese e Costruzioni pubbliche*, z siedzibą w Padwie:

- a) Padwa — Bassano,
- b) Vicenza — Treviso,
- c) Vicenza — Schio,
- d) Cividale — Portogruaro,
- e) Parma — Suzzara,
- f) Bologna S. V. — Portonaggiore,
- g) Budrio — Massalombarda,
- h) Arezzo — Stia i
- i) Conegliano — Vittorio.

5. Koleje północne medyolańskie w Medyolanie, a mianowicie:

- k) Medyolan — Bovisa — Erba z odnogami od Bovisy do Medyolanu — Librery i od S. Pietro do Comnago,
- l) Medyolan — Bovisa — Saronno,
- m) Saronno — Malnate — Varese — Laveno,
- n) Como — Camerlata — Grandate — Malnate z odnogą od Camerlata do Albate — Camerlata,
- o) Novara — Busto Arsizio — Saronno — Seregno i
- p) Saronno — Grandate.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy francuskie.

6. Część kolei od granicy francusko-włoskiej pod Ventimiglia aż do Ventimiglia, utrzymywana w ruchu przez kolej francuską parysko-lyońską do morza Śródziemnego.

II. Zarządy szwajcarskie.

7. Część kolei od granicy włosko-szwajcarskiej pod Pino aż do Luino, utrzymywana w ruchu przez kolej gotthardzką.

III. Zarządy austriackie.

8. Część kolei od granicy włosko-austriackiej pod Pontaflem aż do Pontebj, utrzymywana w ruchu na wspólnie z c. k. austriackimi kolejami państwa ku Włochom prowadzającymi.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą przez zarządy włoskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

- Francya, l. 29.
- Austria i Węgry, ll. 23, 24, 25.
- Szwajcarya, l. 26.

Luksemburg.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy luksemburskie.

1. Kolej księcia Henryka łącznie z linią od Wasserbillig do Grevenmacher.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy niemieckie.

2. Linie kolei luksemburskiej Wilhelma, utrzymywane w ruchu przez koleje państwa w Alzacji i Lotaryngii.

3. Część kolei od granicy niemiecko-luksemburskiej pod Ulflingen aż do Ulflingen, utrzymywana w ruchu przez królewsko-pruskie koleje państwa.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą przez zarządy luksemburskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

Belgia, ll. 17, 18.

Holandya.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy holenderskie.

1. Spółka do ruchu holenderskich kolei państwa.

2. Spółka holenderska kolei żelaznej.

3. Spółka holenderska kolei żelaznej centralnej.

4. Spółka kolei żelaznej północno-brabancko-niemieckiej.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy niemieckie.

5. Część kolei od granicy niemiecko-holenderskiej pod Neuschanz aż do Neuschanz, utrzymywana w ruchu przez koleje państwa Wielkiego księstwa oldenburskiego.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez królewsko-pruskie koleje państwa od granicy niemiecko-holenderskiej.

6. pod Borken do Winterswyk.

7. pod Bocholt do Winterswyk.

8. pod Straelen do Venloo.

9. pod Kaldenkirchen do Venlo.

10. pod Dahlheim do Vlodrop.

II. Zarządy belgijskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez Wielką kolej centralną belgijską:

11. Od granicy belgijsko-holenderskiej pod Hamont aż do granicy holendersko-niemieckiej pod Dahlheim.

12. Od granicy belgijsko-holenderskiej pod Lanaeken aż do granicy holendersko-niemieckiej pod Akwizgramem.

13. Od granicy belgijsko-holenderskiej pod Weelde-Merxplas do Tilburg.

14. Część kolei od granicy belgijsko-holenderskiej pod Visé do Maestrichtu, utrzymywana w ruchu przez kolej Leodyum-Maestricht.

15. Część kolei od granicy belgijsko-holenderskiej pod La Clinge aż do Terneuzen, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei żelaznej Malin-Terneuzen.

16. Część kolei od granicy belgijsko-holenderskiej pod Selzaete aż do Terneuzen, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei Gandawa-Terneuzen.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą przez zarządy holenderskie w ruchu utrzymywanych, porównaj: Belgia, l. 13.

Niemcy, ll. 114, 115, 116, 117, 118.

Austria i Węgry.

I. Królestwa i kraje reprezentowane w Radzie państwa.

(Łącznie z Liechtensteinem.)

A. Wszystkie koleje, na których ruch utrzymują wymienione poniżej zarządy i Spółki z siedzibami w Austrii i Węgrzech.

1. C. k. Dyrekcyja generalna austriackich kolei państwa, łącznie z częścią linii z Feldkirchu do Buchs na obszarze księstwa Liechtenstein a z wyłączeniem:

dalmackiej kolei państwa:

a) od Spletu na Sivericz do Kninu,

b) od Perkowic na Sliwno do Szebeniku,

tudzież kolei lokalnych kołomyjskich:

c) z Kołomyi do Slobody rungurskiej z odnogą,

d) z Nadworniańskiego przedmieścia do Szeparowce-Kniaźdworu,

jakoteż

e) kolei lokalnej wązko-torowej Unzmarkt—Mauterndorf (kolei nadmurańskiej),

nakoniec odnóg:

f) od Podłęża do Niepołomic,

g) od Wamy do Rus. Mołdawicy

h) od Lititz do Nürschan i

i) od Lwowa (Kleparowa) do Janowa.

2. Kolej uściecko-cieplicka.

3. Koleje handlowe czeskie.

4. Kolej północna czeska.

5. Kolej bożeńsko-merańska.

6. Kolej busztiehradzka.

7. Kolej północna Cesarza Ferdynanda.

8. Kolej koszycko-bogumińska (linie utrzymywane w ruchu na obszarze austriackim).

9. Kolej w dolinie Kremży.

10. Kolej lokalna Mori—Arco—Riva nad jeziorem Garda.

11. Kolej lokalna nowoiczyńska.

12. Kolej północno-zachodnia austriacka.

13. Spółka austriacko-węgierska kolei państwa

14. Kolej lokalna Przywóz—Morawska Ostrawa—Witkowice.

15. Spółka salzburska kolejowa i tramwajowa.

16. Kolej lokalna w Dobrach kameralnych solnych.

17. Spółka kolei południowej (linie utrzymywane w ruchu na obszarze austriackim), z wyłączeniem kolei lokalnych wązko-torowych:

k) Mödling—Hinterbrühl pod Wiedniem (elektrycznej),

l) Preding—Wieselsdorf—Stainz,

m) Pöltschach—Gonobitz,

n) Kapfenberg—Seebach—Au.

18. Kolej łącząca południowo-północna niemiecka.

19. Kolej lokalna od Staudingu do Strambergu.

20. Kolej wiedeńsko-aspangska.

21. Kolej łącząca wiedeńska.

22. Części kolei, na których ruch utrzymują królewsko węgierskie koleje państwa a mianowicie części c. k. austriackich kolei państwa od Ławocznego aż do granicy krajowej węgierskiej i od Fehringu aż do granicy krajowej węgierskiej, tudzież austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwa od Marscheggu aż do granicy krajowej węgierskiej, nakoniec co do kolei Wiedeń—Pottendorf—Wiener-Neustadt, utrzymywanej w ruchu przez Spółkę kolei południowej, część od Ebenfurtha aż do granicy krajowej węgierskiej, na których ruch utrzymuje kolej Raba—Szopron—Ebenfurth.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy włoskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez Spółkę włoską kolei nad Adryatykiem od granicy austriacko-włoskiej:

23. pod Korminem aż do Kormina.

24. pod Pontebą aż do Pontafła w kierunku z Włoch.

25. pod Peri aż do Ala.

II. Zarządy niemieckie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy królewsko bawarskich kolei państwa od granicy niemiecko-austriackiej:

26. pod Kiefersfelden do Kufsteinu.

27. pod Salzburgiem do Salzburga.

28. pod Waldsassen do Chebu.

29. pod Schirndingiem do Chebu.

30. pod Aszem do Chebu.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez królewsko saskie koleje państwa od granicy niemiecko-austriackiej:

31. pod Brambachem do Chebu.
32. pod Bärensteinem do Weypert.
33. pod Moldawą do Moldawy.
34. pod Schöna do Podmokiel.
35. pod Schöna do Djeczyna.
36. pod Neusalz-Spremberg aż do granicy austriacko-niemieckiej pod Taubenheim.
37. pod Starym i Nowym Gersdorfem aż do granicy austriacko-niemieckiej pod Ebersbachem.
38. pod Seifhennersdorf aż do Warnsdorfu.
39. pod Wielką Szenawą aż do Warnsdorfu.
40. pod Żytawą do Liberca.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez królewsko pruskie koleje państwa od granicy niemiecko-austriackiej:

41. pod Neusorge do Halbstadtu.
42. pod Opawą do Opawy.
43. pod Karniowem do Karniowa.
44. pod Boguminem do Bogumina.
45. pod Goczałkowicami do Dziedzic.
46. pod Nowym Berunem do Oświęcima.

III. Zarządy rosyjskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarząd kolei rosyjskich południowo-zachodnich w kierunku z Rosyi, od granicy rosyjsko-austriackiej:

47. pod Radziwiłłowem do Brodów.
48. pod Wołoczyskami do Podwołoczysk.
49. aż do Nowosielicy austriackiej.

U w a g a. Co się tyczy części kolei za granicą przez zarządy austriackie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

- Niemcy, II. 89 aż do 102 włącznie.
Włochy, I. 8.
Rosya, II. 34, 35, 36, 37.
Szwajcarya, II. 14, 15.

II. Węgry.

Wszystkie linie, na których ruch utrzymują wymienione poniżej zarządy kolejowe i Spółki mające siedzibę w Węgrzech lub w Austrii.

1. Węgierskie koleje państwa z wyjątkiem linii: wąsko-torowej Strygonia — Brzeźnica — Szczawnica węgierska, wąsko-torowej lokalnej Soroksar — Św. Wawrzyniec, normalno-torowej taraczańskiej; natomiast łącznie z następującymi liniami utrzymanymi w ruchu przez zarząd kolei państwa:

- a) od granicy rumuńskiej aż do Predealu,
- b) od granicy pod Zemuniem aż do Belgradu,
- c) od Brodu aż do Bosna-Brodu,

- d) koleją lokalną Bekes — Feldwar — Bekes,
- e) " " Debreczyn — Hajdunánás,
- f) " " Wielki Warasdyn — Belenyés — Vaskoh,
- g) " " Puszt-Tenyő — Kun-St. Marton,
- h) " " Kun-St. Marton — Szentes,
- i) " " Ujszasz — Jasz-Apáti,
- j) " " Mező-Tur — Turkeve,
- k) " " Zagorica (Csaktornya) — Zagrzeb,
- l) " " Vinkovec — Breka,
- m) " " Morycki Nowytarg — Szasz-Regen,
- n) " " matzańska,
- o) koleją żelazną Banreve — Ozdł,
- p) kolejami lokalnymi biharskimi,
- q) koleją lokalną Hejasfalva — Szekelyudvarhely (kolej szeklerska),
- r) " " Maros-Ludas — Bystryca,
- s) " " Ruma — Vrdnik,
- t) " " Subotyce — Pinkafő,
- u) " " Szatmar — Nagy-Bania,
- v) " " szilagysagska,
- w) " " Nyiregyhaza — Mátészalka,
- x) " " z Budapesztu do Lajosmizse,
- y) " " Kisujszallas — Dévaványa — Gyoma,
- z) kolejami lokalnymi w Bacs-Bodrog,
- a¹⁾ koleją żelazną Pecs — Barcs,
- b¹⁾ koleją lokalną Strygonia — Almas — Füsítő,
- c¹⁾ kolejami lokalnymi z tamtej strony Dunaju,
- d¹⁾ koleją lokalną Koszyce — Torna,
- e¹⁾ " " Debreczyn — Füzes-Abony — Ohat — Polgar,
- f¹⁾ " " komitatu bekeskiego,
- g¹⁾ " " Marmaros — Szigetkamara — Nagy-Bocsko — Kis-Bocsko i Szigetkamara — Szlatina,
- h¹⁾ linią Sybin — Felek kolei lokalnej Sybin — Jar Czerwonej Wieży,
- i¹⁾ koleją lokalną Felek — Fogaras,
- j¹⁾ " " Braszow — Háromszék,
- k¹⁾ " " Somogy-Szobb — Barcs,
- l¹⁾ " " Warasdyn — Golubowec,
- m¹⁾ " " W. Kikinda — W. Becskerek,
- n¹⁾ " " torontalska,
- o¹⁾ " " Szentes — Hódmezővásárhely,
- p¹⁾ " " Balaton-St. György — Somogy-Szob,
- q¹⁾ " " Zsebely — Csakovar,
- r¹⁾ " " nadmurańska,
- s¹⁾ " " Bekes — Csanad,
- t¹⁾ " " Hidegkut — Gyöng-Tamasi,
- u¹⁾ " " slawońska,
- v¹⁾ " " w dolinie Csetnek,
- w¹⁾ " " Bystryca — Zwolen — Brezów,
- x¹⁾ " " Piski — Vajda-Hunyad,
- y¹⁾ " " Petroseny — Livazeny — Lupeny,
- z¹⁾ " " Kaposvár-Mocsolad,

a ²⁾	koleją lokalną	Sybin—Nagy-Disznod,
b ²⁾	" "	Križ—Belovar,
c ²⁾	" "	nadżytwiańską,
d ²⁾	" "	Debreczyn - Derecske—Nagy-Leta,
e ²⁾	" "	Subotyca—Rum,
f ²⁾	" "	Versecz—Kubin.
g ²⁾	" "	St.-Lőrincz—Slatina—Naszyc,
h ²⁾	" "	Pozsony—Dunaszerdahely,
i ²⁾	" "	Baja—Zombor—Nowy Sad,
j ²⁾	" "	wązko-torową Karlsburg—Zlatna,
k ²⁾	" "	Temeszwar—Nagy-Szent-Miklos,
l ²⁾	" "	Keckemet—Fülöpszallas,
m ²⁾	" "	Budapeszt—Strygonia,
n ²⁾	" "	nadzalańską,
o ²⁾	" "	Stary Zwoleń—Brezo—Brezno-banya—Tisole,
p ²⁾	" "	Raba—Wesprim—Dombowar.

2. Spółka kolei południowej (linie utrzymywane w ruchu na obszarze węgierskim), łącznie z następującymi kolejami lokalnymi przez nią w ruchu utrzymywanymi:

- a) Kisek—Subotyce,
- b) Barcs—Pakracz.

3. C. k. uprzyw. kolej koszycko-bogumińska (linie utrzymywane w ruchu na obszarze węgierskim), łącznie z utrzymywaną w ruchu przez nią linią Czacza—Zwardon królewsko węgierskich kolei państwa; tudzież z linią Margeczan—Hnilec kolei lokalnej w dolinie Hnileca, atoli z wyłączeniem części wązko-torowej Hnilec—Smolnik tejże linii a wreszcie z kolejami lokalnymi:

- a) koleją lokalną w dolinie Lewoczy,
- b) " " w dolinie Popradu,
- c) " " Kesmark—Szepesbela,
- d) " " Szepesbela—Podolin i
- e) " " Szepes—Varalja.

4. Spółka kolei Raba—Szopron—Ebenfurth.

5. Połączona kolej żelazna aradzka i csanadzka.

6. Kolej żelazna w dolinie Szamoszy.

7. Kolej lokalna Keszthely—Balaton—St.

György.

8. Kolej żelazna Muhacz—Pecs.

9. Kolej lokalna wązko-torowa Nagy-Karoly—Somkut.

10. Kolej lokalna Preszów—Bardów.

11. Część królewsko węgierskich kolei państwa, na których ruch utrzymują c. k. austriackie koleje państwa, a mianowicie od Mezö—Loborez aż do granicy krajowej austriackiej od Jaszinyja do granicy krajowej austriackiej i część kolei koszycko-bogumińskiej od Orłowa aż do granicy krajowej austriackiej.

12. Części królewsko węgierskie kolei państwa, na których ruch utrzymuje Spółka austriacko-

węgierska kolei państwa, a mianowicie od Tren-czyna—Cieplic aż do granicy krajowej austriackiej przy Jarze Vlara od Brucku n. Ł. aż do granicy krajowej austriackiej i od Skolic aż do granicy krajowej austriackiej.

13. Część kolei lokalnej holicco—hodonieńskiej od Holic aż do granicy krajowej austriackiej, na której ruch utrzymuje kolej północna Cesarza Ferdynanda.

III. Obszar zajęty.

1. C. i k. kolej wojskowa banialucko-doberlińska.

Rosya.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymuje państwo.

1. Kolej mikołajowska (z odnogą do portu i kolejami nowotorzocką rzewo-wiazemską).

2. Kolej żelazna petersbursko-warszawska.

3. Kolej żelazna bałtycka (z wyłączeniem sekcji II) i kolej żelazna pskowsko—rygska.

4. Kolej moskiewsko—kurska, moskiewsko—niżnonowogrodzka i muromska (utrzymywane w ruchu przez państwo pod wspólnym zarządem).

5. Kolej żelazna syrańsko—wiazemska.

6. Kolej żelazna Katarzyny.

7. Kolej rygsko—orelska (utworzona z kolei mitawskiej, bolderańskiej, rygsko—tukumskiej, rygsko—dźwińskiej, dźwińsko—witebskiej i orelsko—witebskiej).

8. Kolej żelazna libawsko—romeńska.

9. Kolej żelazna warszawsko—terespolska.

10. Kolej żelazna charkowo—mikołajewska.

11. Kolej żelazna kurska—charkowo—azowska) z kolejami łozowo—sebastopolską i djankoj-sko—teodożyjską).

12. Koleje żelazne samarsko—złotouska

i orenburska.

13. Koleje poleskie.

14. Koleje południowo-zachodnie.

B. Koleje i części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy prywatne.

15. Kolej rybińska (z koleją nowgorodzka wązko-torową).

16. Kolej moskiewsko—jarosławelsko—archangelska (z kolejami wązko-torowymi szujsko—iwanowską i jarosławelsko-wołodzka).

17. Kolej moskiewsko—brzeska.

18. Kolej moskiewsko—kazańska.

19. Kolej riazzańsko—urańska.

20. Koleje południowo-wschodnie.

21. Kolej warszawsko—wiedeńska.

22. Kolej łódzka.
23. Kolej moskiewsko—kijowsko—worońska.
24. Kolej nadwiślańska.
25. Kolej modlińsko—dąbrowska.
26. Kolej władykaukazka.
27. Kolej fastowska.

C. Części pograniczne kolei utrzymywane w ruchu na wspólnie z zarządami zagranicznymi.

I. Zarządy niemieckie.

Części kolei, na których ruch utrzymują królewsko pruskie koleje państwa od granicy niemiecko-rosyjskiej:

28. pod Eydkunami do Wierzbołowa,
29. pod Ołoczynem do Aleksandrowa.
30. pod Szopińcami do Sosnowic (linia dawnej kolei nadodrzańskiej na prawym brzegu).
31. pod Szopińcami do Sosnowic (linia dawnej kolei górnośląskiej).
32. Część kolei od granicy niemiecko-rosyjskiej pod Prostkowem aż do Grajewa, na której ruch utrzymuje Spółka wschodnio-pruska.
33. Część kolei od granicy niemiecko-rosyjskiej pod Illowem aż do Mławy, utrzymywana w ruchu przez Spółkę kolei z Malborku do Mławki.

II. Zarządy austriackie.

34. Część kolei od granicy austriacko-rosyjskiej pod Szczakową aż do Granicy, utrzymywana w ruchu przez koleje północną Cesarza Ferdynanda.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwa w kierunku do Rosji od granicy austriacko-rosyjskiej:

35. pod Brodami aż do Radziwiłłowa.
36. pod Podwołoczyskami aż do Wołoczysk.
37. pod Nowosielicą do Nowosielicy.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą przez zarządy rosyjskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

- Niemcy, II. 86, 87, 88.
Austria, II. 47, 48, 49.

Szwajcarya.

A. Koleje i części kolei, na których ruch utrzymują zarządy szwajcarskie.

1. Kolej centralna szwajcarska.
2. Kolej gotardzka.
3. Kolej Jura—Simplon.
4. Kolej północno-wschodnia szwajcarska.
5. Koleje zjednoczone szwajcarskie.
6. Kolej neufchatelsko-jurajska.
7. Kolej emmentalska.
8. Kolej Langenthal—Huttwil.
9. Kolej tösstalska.

10. Kolej seethalska szwajcarska.
11. Kolej południowo-wschodnia szwajcarska.
12. Kolej Rorschach-Heiden.
13. Kolej sihlthalska.

B. Części kolei utrzymywane w ruchu przez zarządy zagraniczne lub na wspólnie z niemi.

I. Zarządy austriackie.

Linie utrzymywane w ruchu przez c. k. austriackie koleje państwa od granicy austriacko-szwajcarskiej:

14. pod Buchs aż do Buchs.
15. pod St. Margarethen aż do St. Margarethen.

II. Zarządy niemieckie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez koleje państwa Wielkiego księstwa badeńskiego od granicy niemiecko-szwajcarskiej:

16. pod Gottmadingen aż do granicy szwajcarsko-niemieckiej pod Wilchingen.
17. pod Stetten aż do Bazylei.
18. pod Leopoldshöhe aż do Bazylei.
19. pod Grenzach aż do Bazylei.
20. Kolej łącząca od dworca badeńskiego aż do dworca centralnego w Bazylei, utrzymywana w ruchu na wspólnie z kolejami państwa Wielkiego księstwa badeńskiego.

21. Część kolei od granicy niemiecko-szwajcarskiej pod Św. Ludwikiem aż do Bazylei, utrzymywana w ruchu przez koleje państwa w Alzacji i Lotaryngii.

III. Zarządy francuskie.

Części kolei utrzymywane w ruchu przez Spółkę kolei Paryż—Lyon do morza Śródziemnego, od granicy francusko-szwajcarskiej:

22. pod St. Gingolph aż do Bouveret.
23. pod Chêne-Bourg aż do Genewy-Eaux-Vives.
24. pod La Plaine aż do Genewy-Cornavin.
25. pod Col-des-Roches aż do Locle.

IV. Zarządy włoskie.

26. Część kolei utrzymywana w ruchu przez Spółkę włoskie sieci morza Śródziemnego i Adryatyckiego od granicy włosko-szwajcarskiej pod Chiasso aż do Chiasso.

Uwaga. Co się tyczy części kolei za granicą przez zarządy szwajcarskie w ruchu utrzymywanych, porównaj:

- Niemcy, II. 103, 104, 105.
Francja, II. 26, 27, 28.
Włochy, I. 7.

Guttenberg r. w.

Sprostowania.

W przepisach dotyczących się sprawdzania i cechowania wagi zbożowej automatycznej systemu firmy C. Reuther i Reiser ogłoszonych obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 5. maja 1896 (Dz. u. p. Nr. 65, część XXXIV, wydana dnia 21. maja 1895) na str. 160 pod „G. Sprawdzanie ponowne“ zamiast: „po upływie dwóch lat“ powinno być: **„przed upływem każdego dwulecia“**.

W części LXI. Dz. u. p. wydanej dnia 14. sierpnia 1895 poczynić należy następujące poprawki:

1. W nagłówku na str. 461 zamiast: „Część LXI. — 116. Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 29. lipca 1895“ powinno być: „Część LXI. — 116. Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 23. lipca 1895“.

2. W przepisach dotyczących się sprawdzania i cechowania wagi automatycznej (konstrukcji C. Schembera i Synów) służącej do ważenia ziarna drobnego, ogłoszonych obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 23. lipca 1895 (Dz. u. p. Nr. 117), na str. 464 pod „F. Ponowne sprawdzanie“, zamiast: „po upływie lat dwóch“ powinno być: **„przed upływem każdego dwulecia“**.

3. W przepisach dotyczących się sprawdzania i cechowania przyrządu zbudowanego przez C. Puffera i C. Kührera do ważenia zboża w ilościach po 2, 5, 10 lub 20 litrów, ogłoszonych obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 29. lipca 1895 (Dz. u. p. Nr. 118), na str. 468 pod „6. Sprawdzanie ponowne“ zamiast: „co dwa lata“ powinno być: **„przed upływem każdego dwulecia“**.

W części LXXI. Dziennika ustaw państwa z r. 1895 w Nr. 147, str. 574, wiersz 1 od góry, zamiast: „rozalliny“, powinno być: **„roscelliny lub roscelliny“**.

Rok 1896.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIII. — Wydana i rozesłana dnia 11. marca 1896.

Treść: № 31. Rozporządzenie o tworzeniu zakładów ubezpieczenia, ich urządzaniu i zawiadywaniu ich czynnościami.

31.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, handlu i skarbu z dnia 5. marca 1896,

o tworzeniu zakładów ubezpieczenia, ich urządzaniu i zawiadywaniu ich czynnościami.

Dla zawarowania, żeby zobowiązania, jakie zakłady ubezpieczenia na siebie biorą, były trwale dopełniane i dla ochrony interesów osób ubezpieczonych wydają się z uchyleciem rozporządzenia ministeryalnego z dnia 18. sierpnia 1880 (Dz. u. p. Nr. 110) zamieszczone poniżej postanowienia w przedmiocie tworzenia zakładów ubezpieczenia, ich urządzania i zawiadywania ich czynnościami, o ile zakłady te nie podlegają ustawie z dnia 16. lipca 1892 (Dz. u. p. Nr. 202) o kasach zapomogowych zarejestrowanych.

A. O tworzeniu zakładów ubezpieczenia.

§. 1.

Do utworzenia zakładów ubezpieczenia potrzebna jest koncesya od Władzy państwa, pod tym zaś względem stosują się przepisy ustawy o stowarzyszeniach z dnia 26. listopada 1852 (Dz. u. p. Nr. 253) a względnie kodeksu handlowego z dnia 17. grudnia 1862 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1863), tudzież następujące postanowienia:

§. 2.

Władza państwa może dać koncesyą na utworzenie tylko takich zakładów ubezpieczenia, które albo są towarzystwami akcyjnymi albo towarzystwami opartymi na zasadzie wzajemnej odpowiedzialności członków.

Podstawę potrzebną do rozpoczęcia czynności i na pokrycie strat gdyby były, stanowi w towarzystwach akcyjnych kapitał akcyjny, w towarzystwach opartych na wzajemności, fundusz zakładowy i wzajemna odpowiedzialność członków towarzystwa.

Rodzaj i rozciągłość odpowiedzialności, tudzież sposób dochodzenia tej odpowiedzialności w towarzystwach na wzajemności opartych, należy określić dokładnie w statucie; w szczególności postanowić należy w statucie:

1. Jakie stosunki muszą nastąpić, żeby można było odwoływać się do odpowiedzialności członków;

2. w jaki sposób pokrywana być ma strata, gdyby się zdarzyła (dopłata nieograniczona lub ograniczona, trwale podwyższenie premii za ubezpieczenie, zniesienie zabezpieczonych świadczeń, zmniejszenie wypłatnych rent);

3. według jakich zasad strata, gdyby nastąpiła, ma być rozkładana, a to z odpowiedniemi uwzględnieniem poszczególnych głównych rodzajów ubezpieczenia;

4. w jakich okolicznościach i aż do jakiego czasu członkowie, którzy wystąpili, są odpowiedzialni.

Ogólne warunki ubezpieczenia mają zawierać te postanowienia w całej osnowie.

§. 3.

Kapitał akcyjny towarzystw ubezpieczających ustanawiać trzeba na przyszłość w taki sposób, żeby przy ukonstytuowaniu składano w gotówce najmniej sumę wynoszącą tyle razy po 100.000 zł., ile ma być gałęzi ubezpieczeń (ubezpieczenie od pożaru, od gradobicia, od przygód nieszczęsnych, ubezpieczenie przewozu łącznie z ubezpieczeniem morskiem itp.), wszakże kapitał złożony wynosić ma najmniej 300.000 zł.

Na akcje emitowane, jeżeli opiewają na posiadacza, wnieść mają akcyonaryusze całkowitą wartość imienną, jeżeli opiewają na nazwisko, najmniej trzydzieści od sta sumy imiennej i w tym ostatnim przypadku reszta zabezpieczona być powinna dokumentami dłużnymi lub weksłami jedynkowymi i przedstawić należy wykaz wszystkich subskrybentów z podaniem ich nazwiska, miejsca zamieszkania i stanu, jakoteż ilości akcji, które każdy z nich podpisał.

§. 4.

Fundusz zakładowy zakładów opartych na wzajemności, ustanowić trzeba w wysokości odpowiedniej zachodzącym stosunkom i prawdopodobnemu zakresowi czynności, fundusz zaś towarzystw wzajemnych ubezpieczeń na życie, najmniej w sumie 20.000 zł., którą złożyć trzeba w gotówce z wyłączeniem dokumentów udziału lub rękojmi, weksli itp. Opłacać odsetki od niego i zwracać go można tylko z nadwyżek a zwracać tylko w takiej mierze, o ile postępuje tworzenie funduszu rezerwowego zysków, uposażać się mającego z nadwyżek; przeto po zupełnem spłaceniu funduszu zakładowego, oprócz odpowiedniej rachunkom rezerwy premii, znajdować się powinna jeszcze rezerwa gwarancyjna, wynosząca najmniej tyle, co pierwotny fundusz zakładowy.

W zakładach ubezpieczeń na życie, opartych na wzajemności, przyjąć należy za warunek rozpoczęcia czynności istnienie ustanowionej z góry sumy minimalnej zawartych ubezpieczeń.

§. 5.

Zakładom ubezpieczania na życie, nowo utworzonym, dozwolone być może oprócz tej gałęzi ubezpieczenia tylko ubezpieczanie rent i ubezpieczanie na wypadek niezdolności do pracy.

Gdyby istniejące zakłady ubezpieczeń zamierały rozszerzyć swój przemysł na inne gałęzie ubezpieczenia, postanowienie niniejsze ma być od powiednio stosowane.

B. O urządzeniu zakładów ubezpieczeń.

§. 6.

Statut towarzystwa zawierać ma przedewszystkiem te postanowienia, które przepisane są w §. 9 ustawy o stowarzyszeniach z dnia 26. listopada 1852 (Dz. u. p. Nr. 253) a co do towarzystw akcyjnych, w artykułach 207—249 kodeksu handlowego.

W statutach towarzystw opartych na wzajemności, zamieszczone być powinny w szczególności jeszcze postanowienia:

1. Co do firmy (nazwy) i siedziby towarzystwa;
2. co do mianowania i składu grona kierującego, jakoteż form do uprawnienia jego członków i innych funkcjonaryuszów towarzystwa;
3. co do prawa głosowania członków i sposobu wykonywania tego prawa;
4. co do formy prawomocnego ogłaszania obwieszczeń z wymienieniem pism publicznych, w których mają być zamieszczane;
5. co do zwoływania walnego zgromadzenia na żądanie członków.

§. 7.

Nadto podane być mają w statucie poszczególne gałęzie ubezpieczenia (na życie, od pożaru, od gradobicia, od przygód nieszczęsnych, ubezpieczenia przewozu, łącznie z ubezpieczeniem morskiem itp), które stanowić będą zakres działania towarzystwa.

Wyrazić tam należy także, czy towarzystwo trudnić się będzie ubezpieczeniem bezpośrednio czy pośrednio (przez kontrasekurację), czy bezpośrednio i pośrednio, czy tylko w krajach tutejszych, czy także za granicą.

§. 8.

Zakłady ubezpieczenia na życie dołączać mają nadto taryfy premii, które przy ubezpieczeniach mają być stosowane i piśmienne wyłuszczenie zasad ich obliczania. Wyłuszczenie to podawać ma premie netto, stosowane przy ich obliczaniu tablice statystyczne (śmiertelności a względnie niezdolności do pracy lub tablice chorób), stopę procentową wziętą za podstawę i formuły do obliczania użyte a oprócz tego podać tu jeszcze trzeba wysokość dodatków na zarząd i zasady obliczania rezerwy premii.

§. 9.

Statuty zakładów ubezpieczeń jakoteż taryfy premii netto dla zakładów ubezpieczeń na życie, potrzebują równie jak wszelka zmiana tychże zatwier-

dzenia Władzy państwa. Taryfy zatwierdzone będą na podstawie poprzedniego zbadania pod względem asekuracyjno-technicznym.

Taryfy premii brutto przedstawiać mają zakłady ubezpieczenia życia Władzy państwa do wiadomości.

§. 10.

Zatwierdzeniu Władzy państwa podlegają nadto ogólne warunki ubezpieczenia każdego zakładu ubezpieczenia, mające służyć za podstawę do zawierania kontraktów ubezpieczenia w krajach tutejszych, jakoteż każda późniejsza zmiana tychże warunków ogólnych. W zakładach ubezpieczenia opartych na wzajemności, ogólne warunki ubezpieczenia stanowią część składową statutów.

Szczególne warunki ubezpieczenia dozwolone są w tutejszo-krajowym obrocie czynności tylko w tym razie, jeżeli nie są w sprzeczności z ogólnymi warunkami ubezpieczenia, lecz tylko uzupełniają takowe lub następują ubezpieczonym pewne korzyści.

§. 11.

Warunki ogólne ubezpieczenia zawierać mają w szczególności postanowienia:

1. Co do niebezpieczeństw, przeciw którym daje się ubezpieczenie a względnie co do wypadków, za których nastąpieniem towarzystwo zobowiązuje się płacić;

2. co do ustanowienia i płacenia wynagrodzenia, które biorący ubezpieczenie płacić ma towarzystwu;

3. co do warunków i chwili, od której zaczyna się odpowiedzialność towarzystwa;

4. co do warunków i chwili, od której ustaje odpowiedzialność towarzystwa, jakoto: mylnie szczerzyły we wniosku, zmiany podczas trwania kontraktu, niedopełnienie zobowiązań przez biorącego ubezpieczenie lub ubezpieczonego itp.;

5. co do określania rozciągłości i rodzaju obowiązku, którego towarzystwo ma dopełnić, gdy zajdzie przypadek ubezpieczony, jakoteż co do czasu dopełnienia;

6. co do całkowitego lub częściowego uchylenia kontraktu ubezpieczenia i zobowiązań towarzystwa na wypadek takiego uchylenia (zwrot premii, odkupienie itp.);

7. w towarzystwach na wzajemności opartych, co do praw służących ubezpieczonym do udziału w nadwyżkach z interesów, w towarzystwach

akcyjnych, które ubezpieczonych dopuszczają do udziału w zysku, co do praw służących ubezpieczonym do udziału w zysku z interesów;

8. co do postępowania w razie sporów z kontraktu ubezpieczenia;

9. co do przedawnienia praw opartych na kontrakcie ubezpieczenia.

§. 12.

Ogólne warunki ubezpieczenia w zakładach ubezpieczenia na życie, winny pod względem zobowiązań zakładu na wypadek uchylenia kontraktu ubezpieczenia (§. 11, punkt 6) czynić zadosyć następującym zasadom:

1. police, które najmniej przez trzy lata były ważne, z wyłączeniem polic czasowego ubezpieczenia, nie mogą być ubezpieczonym bez wynagrodzenia zwracane z tego powodu, że przestano płacić premie;

2. wynagrodzenie stanowiąc ma podług wyboru ubezpieczonego albo przyznanie odkupnego albo wystawienie policy wolnej od premii z mniejszą sumą ubezpieczenia a względnie rentą; zakładowi ubezpieczenia wolno jednak wyłączyć zasadniczo odkup we wszystkich lub w niektórych kombinacjach ubezpieczenia;

3. w razie odkupu, jeżeli odkupne wymierza się w sumie niezmiennej na cały czas trwania ubezpieczenia, takowe wynosić ma najmniej trzy czwarte części rezerwy premii; jeżeli zaś odkupne oblicza się według skali wzrastającej z trwaniem ubezpieczenia aż do wysokości całkowitej rezerwy premii, takowa zaczynać się ma od kwoty najmniej sześćdziesiąt procentów rezerwy premii;

4. w razie zmniejszenia ubezpieczenia obliczać należy zmniejszoną sumę ubezpieczenia a względnie rentę albo z wzięciem za podstawę całkowitej rezerwy premii na ubezpieczenie przypadającej, albo, co do ubezpieczeń mieszanych, w stosunku ubiegłych lat ubezpieczenia do okresu ubezpieczenia w kontrakcie ustanowionego;

5. do odkupu polic, o ile jest dozwolony, oznaczyć należy pewien termin;

6. postanowić należy, pod jakimi warunkami i w jakich terminach może być przywrócone takie ubezpieczenie, które wygasło z powodu, iż przestano płacić premie.

Police zawierać mają tablicę podającą w cyfrach wartości odkupu a względnie zmniejszone sumy ubezpieczenia nawet po okresie ubezpieczenia najprzód za trzechlecie a następnie za okresy najmniej pięcioletnie.

§. 13.

Postanowienia, dotyczące się przypuszczenia ubezpieczonych do udziału w zysku, (§. 11, punkt 7), powinny być jasne i wyraźne i zamieścić je należy w ogólnych warunkach ubezpieczenia obowiązujących w tej kategorii ubezpieczeń.

Pod tym względem przestrzegać należy zasad następujących:

1. nie wolno zaprowadzać takich systemów podziału zysków, któreby utrudniały kontrolę lub w którychby możliwość pokrzywdzenia poszczególnych ubezpieczonych nie była uchylona ścisłymi prawidłami;

2. w zakładach wzajemnego ubezpieczenia wszyscy ubezpieczeni powinni być uprawnieni do żądania udziału w zysku;

3. zyski, które mają być rozdzielane, należy corocznie rozrachować i corocznie, według okoliczności po upływie okresu karencyi, który w warunkach ubezpieczenia ma być przewidziany, rozdać a względnie policzyć na dalsze premie lub użyć na podwyższenie roszczeń zabezpieczonych;

4. takie systemy podziału zysków, w których zyski zgromadzają się w osobne fundusze i po pewnej liczbie lat rozdzielają się między tych, którzy innych przeżyli, dozwolone są tylko w takim razie, jeżeli okresy rozdzielania wynoszą nie więcej jak pięć lat.

Postanowienia powyższe nie naruszają zasad tworzenia i administracji spółek dziedziczących (spółek na przeżycie, spółek Tontiego).

§. 14.

Zakłady ubezpieczeń, używające do wykonywania swego przemysłu pośrednictwa osobnych funkcjonaryuszów (agentów generalnych, inspektorów, agentów itp.), winny opatrzyć tychże funkcjonaryuszów pełnomocnictwami, w których wyrażone być mają ich upoważnienia i zobowiązać winny tych funkcjonaryuszów, żeby w obec stron, z którymi się znoszą, legitymowali się okazaniem pełnomocnictwa.

Pełnomocnictwa głównych reprezentantów zagranicznych zakładów ubezpieczeń należy ściśle określić w myśl artykułu IV. rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. listopada 1865 (Dz. u. p. Nr. 127). Pełnomocnictwa te upoważniać mają w szczególności także do wystawiania polic stanowczych.

§. 15.

Wzory polic i wniosków przeznaczone do użytku w prowadzeniu interesów, jakoteż prospekty mają zawierać:

1. Miano głównej siedziby towarzystwa a względnie, co do towarzystw zagranicznych także miano siedziby reprezentacyi tutejszo-krajowej;

2. co do towarzystw akcyjnych, ile wynosi kapitał akcyjny rzeczywiście złożony, co do zakładów wzajemnych ubezpieczeń, ile wynosi fundusz zakładowy;

3. ogólne warunki ubezpieczenia przepisane dla odnośnej gałęzi ubezpieczenia a względnie dla odnośnej kategorii ubezpieczeń;

4. wzmiankę o pełnomocnictwach, któremi opatrzeni są funkcjonaryusze towarzystwa i o zobowiązaniu tychże funkcjonaryuszów do legitymowania się w obec stron swojemi pełnomocnictwami.

§. 16.

Zakłady ubezpieczeń obowiązane są przedstawić Ministerstwu spraw wewnętrznych do wiadomości wzory polic i wniosków, których mają w przemyśle swoim używać.

Towarzystwa ubezpieczeń są nadto obowiązane składać Ministerstwu spraw wewnętrznych wszelkie prospekty tudzież wszelkie obwieszczenia i ogłoszenia mające na celu zalecenie towarzystwa lub zapraszające do ubezpieczania, o ile obwieszczenia takie zawierają szczegóły liczebne co do stanu interesów i majątku lub co do korzyści, jakie towarzystwo nastrecza, lub co do osiągniętych rezultatów i takowe opatrzone być powinny dowodami potwierdzającemi prawdziwość szczegółów podanych w rzeczonych drukach. Druki te opatrzone być powinny datą wydania.

Ministerstwo spraw wewnętrznych, jako Władza sprawująca nadzór w imieniu Państwa, ma prawo zabronić towarzystwu używania a względnie ogłaszania i rozsyłania druków w pierwszym i drugim ustępie wzmiankowanych. Używać, ogłaszać i rozsyłać wolno dopiero w dni czternaście po przedstawieniu Ministerstwu.

§. 17.

Dla zawarowania, żeby zakład dopełniał trwale zobowiązań na siebie wziętych, można także żądać od niego złożenia kaucyi a względnie podwyższenia takowej a to według okoliczności i stosunków czasu przy rozpoczęciu prowadzenia czynności lub w dalszym ciągu ich prowadzenia.

§. 18.

Towarzystwa ubezpieczeń zajmować się mogą oprócz sprawami ubezpieczenia będącemi przedmio-

tem ich przedsiębiorstwa tylko takimi interesami, których powodem jest korzystna lokacja funduszków Spółki.

§. 19.

Zakłady ubezpieczeń na życie mogą być upoważnione do tworzenia pod swoim kierownictwem spółek dziedziczących (spółek na przeżycie, spółek Tontiego), w których zakład nie jest sam ubezpieczającym, lecz podejmuje się tylko kierowania ich interesami i zarządu ich majątkiem pod kontrolą członków ubezpieczonych. Majątek spółek takich uważać tedy należy za rzecz powierzoną zakładowi, zawiadywać nim oddzielnie i podawać szczegóły wykazujące własność spółki.

§. 20.

Krajowe towarzystwa ubezpieczeń, chcące rozciągnąć swoje czynności na państwo zagraniczne, winny podać to do wiadomości Władzy nadzorczej i zarazem oznajmić, pod jakimi warunkami mają być przypuszczone do wykonywania przemysłu w odnośnem państwie zagranicznym.

Takie rozciągnięcie czynności jest zakładom ubezpieczenia na życie dozwolone tylko w tym razie, jeżeli rezerwa premii jest całkowicie pokryta wartościami kwalifikującymi się do tego w myśl §. 30.

Obciążenie zakładów ubezpieczenia na życie w celu złożenia kaucyi z powodu rozciągnięcia przemysłu na państwo zagraniczne a względnie w celu podwyższenia kaucyi takiej już złożonej, dozwolone jest tylko w tym razie, jeżeli potrzebne wydatki mają być pokryte przez wezwanie do wnoszenia dalszych sum na akcje emitowane albo też zapomocą emisji nowych akcji albo rezerwami zysków już utworzonymi.

§. 21.

Zakładom ubezpieczenia nowo utworzonym może być pozwolone amortyzowanie kosztów organizacji i prowizyi od zawarcia kontraktu w pewnym szeregu lat i dopóki to nie nastąpi, wykazywanie pozostającej reszty jako stanu czynnego.

Statut powinien zawierać dokładne postanowienia co do przedmiotów i sposobów amortyzacyi.

Koszta organizacji łączące się z założeniem towarzystwa, umorzone być mają najpóźniej w przeciągu lat pięciu, licząc od chwili ukonstytuowania.

Umorzenie prowizyi od zawarcia kontraktu obejmować może tylko te prowizye, które wypłacono

w przeciągu pierwszych dziesięciu lat istnienia towarzystwa. Plan umorzenia ułożyć należy w ten sposób, żeby poszczególne prowizye od zawarcia kontraktu, postępowaniu amortyzacyjnemu poddane, umarżane były w okresach amortyzacyjnych najwięcej po dziesięć lat wynoszących. Jeżeli według poczynionych doświadczeń okaże się, że średni okres ubezpieczenia trwa krócej, należy ten okres umorzenia odpowiednio skrócić.

§. 22.

W statucie umieścić należy także dokładne postanowienia co do zamknięcia rachunków, co do tworzenia rezerw specjalnych, tudzież co do obliczania nadwyżek lub strat, gdyby się zdarzyły, jakoteż co do przeznaczenia nadwyżek a względnie pokrywania strat.

W towarzystwach akcyjnych dywidenda przynosząca sumę pięciu procentów złożonego kapitału akcyjnego może być rozdzielana między akcjonariuszów dopiero wtedy, gdy pozycje amortyzacyjne w §. 21 wzmiankowane, zostaną umorzone.

W zakładach opartych na wzajemności, nadwyżka nie może być rozdzielana dopóty, dopóki pozycje amortyzacyjne nie zostaną całkowicie umorzone. Cała nadwyżka rozdzielana być może dopiero wtedy, gdy fundusz zakładowy zostanie spłacony.

§. 23.

Co do sposobów rozwiązania towarzystwa ubezpieczeń a w szczególności co do sposobu, w jaki interesa rozwiązującego się towarzystwa mają być zwinięte i w jaki zobowiązania, w obec ubezpieczonych przyjęte, mają być zawarowane, zastrzedz należy w statucie zatwierdzenie Władzy państwa.

§. 24.

Podobnież co do każdej umowy, mocą której ogół ubezpieczenia towarzystwa ubezpieczeń lub poszczególne gałęzie ubezpieczeń mają być w jakiejkolwiek formie z jednego towarzystwa do drugiego przeniesione a względnie objęte, zastrzedz należy w statucie zatwierdzenie Władzy państwa.

Również co do każdej umowy, mocą której ogół ubezpieczeń pewnego towarzystwa ubezpieczającego lub poszczególne gałęzie ubezpieczeń mają być innemu towarzystwu w zupełną kontrasekuracyą dane a względnie przez nie objęte, zastrzedz należy w statucie zatwierdzenie Władzy państwa.

§. 25.

Do towarzystw kontrasekuracyjnych stosują się odpowiednio te same postanowienia zasadnicze, które tyczą się innych zakładów ubezpieczeń.

§. 26.

Powyższe postanowienia zasadnicze, mianowicie także tyczące się statutów i warunków ubezpieczenia, stosować się mają do zagranicznych towarzystw ubezpieczeń, które na zasadzie ustawy z dnia 29. marca 1873 (Dz. u. p. Nr. 42) i rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. listopada 1865 (Dz. u. p. Nr. 127) przypuszczone zostały do wykonywania przemysłu w krajach tutejszych.

C. O zawiadowaniu czynnościami zakładów ubezpieczeń.

§. 27.

Zawiadownictwo czynnościami zakładów ubezpieczeń podlega nadzorowi Władzy państwa w myśl istniejących ustaw i stosownie do rozporządzenia niniejszego.

Dozór Władzy państwa rozciągać się ma w ogólności na ściśle zachowywanie przepisów ustawowych i statutowych, jakoteż na te okoliczności, od których zależy dopełnianie w każdym czasie przysługujących zobowiązań zakładu.

W szczególności przeto Władza państwa czuwać będzie a to według zasad niżej podanych nad tem, żeby rezerwa premii była właściwie obliczana, żeby kapitały lokowano podług przepisów, żeby zamknięcia rachunków i sprawozdania dawały jak najwyraźniejszy obraz wszystkich stosunków administracyjnych i majątkowych:

I. Rezerwy premii.

§. 28.

Części premii, przeznaczone na fundusz do czynienia zadość przyszłym zobowiązaniom, obliczać należy według zasad z góry ustanowionych, lokować według przepisu i wykazywać w rocznych zamknięciach rachunków.

W tym względzie postępować należy jak następuje:

1. W zakładach ubezpieczeń na życie:
 - a) rezerwy premii od ubezpieczeń na życie, odnoszące się do obowiązujących kontraktów ubezpieczenia, obliczać ma corocznie biegly według zasad matematycznych.
 - b) Do obliczenia tego brać należy za podstawę premie netto i stosować te tablice śmiertelności i tę stopę procentową, którą wzięto za podstawę do zatwierdzonego obliczenia taryf.

Jeżeli stopa procentowa wzięta za podstawę obliczenia lub używane tablice śmiertelności, według własnych doświadczeń zakładu ubezpieczeń nie okazują się już odpowiedniami, zmienić należy te podstawy rachunkowe w taki sposób, żeby przez to rezerwy premii zostały zwiększone. Każda zmiana w tym względzie podlega zatwierdzeniu Władzy państwa (§. 8).

- 2 c) Rezerwa premii obliczona być ma bez uszczuplenia, bez wliczania prowizji od zawarcia kontraktu. Wynik tego obliczenia wykazywać należy oddzielnie od innych zobowiązań, nie wynikających ze spraw ubezpieczenia.
- 4 d) Rezerwy premii przyjętych kontrasekuracji obliczać należy podług taryf towarzystwa w kontrasekurację przyjmującego, rezerwy premii oddanych kontrasekuracji, podług taryf towarzystwa dającego w kontrasekurację.
- 5 e) Rezerwy premii wykazywać należy oddzielnie przynajmniej podług poszczególnych głównych rodzajów ubezpieczeń.

2. W dziale ubezpieczeń od pożarów rezerwę premii obliczać i zamieszczać należy od zapłaconych premii *pro rata temporis* ubezpieczeń bieżących, lub gdy się kwotę oznacza ryczałtowo, z rezerwą najmniej czterdzieści procentów.

W obydwu przypadkach wolno przed obliczeniem strącić zwroty i reasekurację a w pierwszym przypadku także przypadające koszta akwizycyi i inkasso.

3. W dziale ubezpieczeń przewozu obliczać należy rezerwę premii od ubezpieczeń czasowych *pro rata temporis*, w dziale ubezpieczeń podróży w całkowitej kwocie premii wniesionych na ubezpieczenia, które jeszcze nie upłynęły.

W obydwu przypadkach brać należy w rachubę tylko premie netto, pozostającą po strąceniu udziału towarzystw kontrasekuracyjnych i przypadających kosztów akwizycyi i inkasso.

4. W dziale ubezpieczeń od gradobicia wykazywać należy jako rezerwę premie zapłacone z góry za lata późniejsze, po strąceniu kosztów akwizycyi i inkasso.

5. W dziale ubezpieczeń od przygód nieszczęsnych rezerwę premii obliczać i zamieszczać należy od zapłaconych premii *pro rata temporis* ubezpieczeń bieżących, lub gdy się kwotę oznacza ryczałtowo, z rezerwą najmniej czterdziestu procentów.

W obydwu przypadkach wolno przed obliczeniem strącić zwroty i kontrasekurację a w pierwszym przypadku koszta akwizycyi i inkasso.

Kapitały na pokrycie rent w dziale przygód nieszczęsnych należy obliczać i zamieszczać według zasad przez Władzę nadzorczą zatwierdzonych.

W przypadkach na względy zasługujących dozwolone być mogą wyjątki od przepisów niniejszego paragrafu celem ułatwienia zakładowi ubezpieczenia przystosowania się zwolna do tych przepisów.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zarządzić może każdego czasu zbadanie rezerw premii przez znawców.

II. Lokowanie kapitału.

§ 29.

Sposób lokowania funduszków zakładów ubezpieczeń powinien być w statutach dokładnie przepisany.

Jeżeli statut nie zawiera przepisów w tym względzie, natenczas przy nowych lokacjach kapitałów nie wolno przekraczać granic w §. 30 ustanowionych.

W ogóle, gdy się fundusze lokuje, mieć należy na względzie łatwość ich wydobycia, ażeby zakład nie był zagrożony niemożnością dopełnienia swoich zobowiązań przez przeciążenie przedmiotami trudno zrealizować się mającymi, jak domy itd.

§ 30.

Co do ubezpieczeń tutejszo-krajowych, zawartych przez tutejszo-krajowe jakoteż przez zagraniczne zakłady ubezpieczeń, uważać należy za wartości kwalifikujące się do pokrycia rezerwy premii:

1. Papiery wartościowe tutejszo-krajowe kwalifikujące się do lokowania majątku sierocego;

2. pożyczki państwu, tudzież królestwom i krajom w Radzie państwa reprezentowanym;

3. realności tutejszo-krajowe czynsz niosące, jeżeli nie mają być obciążone ponad trzecią część ceny kupna;

4. hipoteki tutejszo-krajowe z bezpieczeństwem sierocem;

5. wkładki w tutejszo-krajowych kasach oszczędności;

6. eskomptowanie takich weksli, które kwalifikują się do eskomptowania w Banku austriacko-węgierskim;

7. pożyczki na własne police ubezpieczenia na życie, atoli w żadnym razie ponad kwotę wartości odkupu;

8. pożyczki na papiery wartościowe pod 1 wzmiankowane a mianowicie tylko aż do kwoty osmdziesiąt procentów wartości obiegowej giełdowej, która to kwota jednak, gdy chodzi o papiery,

losowaniu podlegające, nie może przewyższać kwoty najmniejszej, według planu losowania po strąceniu należytości, przypadającej;

9. pożyczki tutejszo-krajowym spółkom zarobkowym i gospodarczym, których statut pozwala przyjmować cudze pieniądze jedynie pod warunkiem, żeby nie przekraczały sumy ogólnej wniesionych odpowiedzialnych wkładek;

10. pożyczki na kaucyje ubezpieczonym, o ile zapomocą osobnych urzędzeń a mianowicie przez utworzenie osobnych rezerw obmyślane jest bezpieczeństwo takiej lokacji kapitałów;

11. wkładki w akredytowanych tutejszo-krajowych instytucjach kredytowych na rachunku bieżącym lub za kwitami kasowemi, atoli tylko o tyle, o ile prowadzenie interesów wymaga trzymania w pogotowiu pieniędzy rozporządzalnych.

Co do ubezpieczeń zagranicznych, przez tutejszo-krajowe zakłady ubezpieczenia zawartych, uważają się nadto za kwalifikujące się na pokrycie rezerwy premii te wartości zagraniczne, które odpowiadają odnośnym przepisom owych państw zagranicznych lub w braku takich przepisów, wartości zagraniczne, czyniące zadość istocie powyższych wymagań co do bezpieczeństwa lokacji.

Jeżeli rezerwa premii nie jest pokryta wartościami kwalifikującymi się w duchu postanowień powyższych na pokrycie, postarać się należy o takie pokrycie i odtąd mieć bezwarunkowo wzgląd na to, mianowicie przy nowej lokacji kapitałów.

II. Zamknięcie rachunków.

§ 31.

Roczne zamknięcie rachunków zakładu ubezpieczeń ma się składać:

1. z rachunku obrotu (rachunku zysków i strat);

2. z bilansu.

Do rachunku obrotu dołączać należy wykaz użycia nadwyżki obrotu.

Zamknięcie rachunków przedstawiać ma jasno i wyraźnie cały wykaz administracyi i majątku zakładu ubezpieczenia.

Zamknięcie rachunków ogłaszać należy w tej formie, w jakiej się w sprawozdaniu rachunkowym znajduje, łącznie z najważniejszymi szczegółami statystycznymi co do rozmiarów i rozwoju przedsiębiorstwa, w tych dziennikach, w których według postanowienia statutów obwieszczenia mają być zamieszczane, w każdym zaś razie w Gazecie wiedeńskiej i w dzienniku urzędowym tego kraju, w którym znajduje się siedziba zakładu.

§ 32.

Zamknięcia rachunków odpowiadać mają pod względem formy i treści wzorom podanym pod A 1,

2, 3, a względnie B 1, 2, 3 i C. Dalsze rozkładanie pozycji rachunkowych na szczegóły jest dozwolone. Na inne zmiany pod względem formy i treści zamknięć rachunkowych może Rząd zezwalać, gdyby takowe okazały się niezbędnymi z przyczyny urządzeń zakładu ubezpieczeń na statucie opartych.

Dołączone wzory oznaczone A 1, 2 i 3 stosowane być mają do tych zakładów ubezpieczeń, które oprócz ubezpieczenia na życie i ubezpieczenia rent, zajmują się jeszcze tylko ubezpieczeniem na wypadek niezdolności do pracy; wzory zaś oznaczone B 1, 2 i 3 służą dla tych zakładów ubezpieczenia, które nie zajmują się ubezpieczeniem na życie i ubezpieczeniem rent.

Mieszane zakłady ubezpieczeń, to jest zajmujące się nie tylko ubezpieczeniami na życie lecz także jeszcze innymi tak zwanymi żywiołowemi, wygotowywać mają osobny co do ubezpieczeń na życie i ubezpieczenia rent a osobny co do wszelkich innych gałęzi ubezpieczenia rachunek obrotu podług wzoru A 1 a względnie B 1, oddzielne bilanse podług wzoru A 3 a względnie B 3, atoli wspólny wykaz co do użycia nadwyżki podług wzoru C.

Też same przepisy odnoszą się do spółek kontrasekuracyjnych.

Jeżeli pewien zakład zajmuje się jeszcze innymi gałęziami ubezpieczenia prócz tych, które we wzorach szczegółowo są oznaczone, wykażać je należy w odpowiednich miejscach tak samo jak inne we wzorach podane.

§. 33.

Pod względem utrzymywania i składania rachunków, trzymać się należy następujących zasad:

1. Stan działalności i majątku ubezpieczeń na życie zestawiać i wykazywać należy dla lepszego wyjaśnienia rzeczy, ile możliwości oddzielnie od innych gałęzi ubezpieczenia.

2. Fundusz zakładowy, jakoteż kwotę imienną emitowanego kapitału akcyjnego umieszczać należy w stanie biernym, natomiast pretensje do akcjonariuszów, dotyczące się nie wniesionych jeszcze części kapitału w stanie czynnym bilansu. Kapitał akcyjny jeszcze nie emitowany, nie może być wykazywany ani w zamknięciu rachunków ani w innych ogłoszeniach przeznaczonych dla biorących ubezpieczenie.

3. Części majątku i pretensje umieszczać należy podług wartości, którą przyznać im można w czasie zamknięcia rachunków a potrzebne odpisy z wartości skutecznie należy we właściwym czasie.

Co do realności podawać należy w książkach wartość obrotową a nie wyższą, w zakładach ubezpieczeń na życie najwięcej taką, żeby czysty dochód z nich równał się co najmniej oprocentowaniu od-

powiedniemu stopie procentowej wziętej za podstawę do taryf premii. O ile wartość książkowa realności nie czyni zadość tej zasadzie, postarać się należy o odpowiednie oznaczenie wartości realności przez regularne odpisywanie.

Stan bierny, na realnościach ciężący, wykazywać należy oddzielnie.

4. Wartość papierów obiegowych podawać należy w bilansie według kursu, jaki miały z końcem roku rachunkowego.

Wartość papierów podlegających losowaniu, których kurs przewyższa wartość, jakąby miały w razie wylosowania, wolno podawać w najmniejszej kwocie, według planu losowania przypadającej, z potrąceniem opłat.

5. Książkowe, nie zrealizowane zyski na kursie papierów wartościowych, przekazywać należy do funduszu na różnicę kursu.

Z tego funduszu można czerpać na inne cele, prócz na cele pokrycia strat na kursie, jedynie tylko za zezwoleniem Władzy nadzorczej.

6. Wartość walut zagranicznych podawać należy w zamknięciu rachunków według kursu, jaki miały przy końcu roku rachunkowego. Pozwala się oznaczać wartość walut zagranicznych według relacji ustanowionej w ustawie z dnia 2. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 126), w przypadku zaś tym, różnicę między tą wartością a obiegową wyrównywać należy przy końcu roku rachunkowego przez policzenie ażo.

W wykazach, dotyczących się stanu ubezpieczeń, wartość walut zagranicznych podawać należy w każdym razie według relacji ustawą powyższą ustanowionej.

7. Rezerwę premii, która powinna być odkładana na pokrycie przyszłych zobowiązań, obliczać należy według zasad w §. 28 ustanowionych i umieszczać w całości.

8. Przeniesienie premii, to jest części premii już wniesione, ale dotyczące się dopiero następnego roku, wykazywać należy oddzielnie podług głównych kategorii, równie jak i odsetki, w podobny sposób wniesione.

9. Rezerwę na szkody, to jest sumę potrzebną na pokrycie płatnych już świadczeń z tytułu kontraktów ubezpieczenia, umieszczać należy oddzielnie podług głównych gałęzi ubezpieczenia, a mianowicie:

- a) co do ubezpieczeń na życie, całą sumę kwot ubezpieczonych zapłacić się mających, gdy nastąpi wypadek ubezpieczony;
- b) co do innych ubezpieczeń, sumę oznajmionych szkód podług domniemalnego oszacowania i ze względu na poczynione dochodzenia.

10. Rezerwy specjalne, które oprócz rezerwy premii odkładają się pod rozmaitemi nazwami na lepsze zaopatrzenie zakładu albo na cele oznaczone (rezerwa kapitałowa, rezerwa zysków, fundusz rezerwowy ogólny, fundusz gwarancyjny, fundusz na różnice kursu itd.) umieszczać należy w zamknięciu rachunku zgodnie z przepisami statutu a względnie z uchwałami walnego zgromadzenia.

11. Amortyzacja odbywać się ma zgodnie z postanowieniami statutu; w braku takich postanowień należy mieć pieczę, żeby pozycje amortyzacyjne zmniejszały się ile możności, pod tym zaś względem stosować należy mianowicie postanowienia §. 21go.

12. Koszta lekarskie umieszczać należy całkowicie w wydatkach obrotu a przeto nie mają być umarzane.

13. Interesa spółek na przeżycie a mianowicie tak tych, których wynikłość minimalna jest zagwarantowana jak i spółek nie gwarantowanych, należy prowadzić oddzielnie i majątkiem ich całkiem osobno zarządzać.

Co do tych spółek wygotowywać należy oddzielne wykazy z osobnym rachunkiem obrotu i własnym bilansem. Wynikłości rachunkowe spółek na przeżycie z zagwarantowaną wynikłością minimalną umieszczać należy w ogólnym rachunku obrotu zakładu i w ogólnym bilansie, wynikłości rachunkowe spółek nie gwarantowanych tylko w ogólnym bilansie, jak to wskazane jest we wzorach A 1 a względnie A 3.

14. Należitości administracyjne, które zakład ubezpieczeń pobiera za sprawowanie interesów spółek na przeżycie, po strąceniu prowizji agentów co do każdej spółki, rozkładać należy na cały czas ich trwania a przeto część przypadającą na późniejsze lata wykazywać jako rezerwę.

15. Dłużników i wierzycieli towarzystwa wykazywać należy oddzielnie i pod pozycją „Dłużnicy“ umieszczać tylko wierzytelności zakładu wynikłe z obrotu czynności statutem przepisanych a to w miarę, o ile dają się ściągnąć.

16. Wierzytelności należące się zakładowi z obrachunku z agentami i funkcjonaryuszami przytaczać należy oddzielnie jako „Zaległości w agencjach i filiach“ i uskutecznić potrzebne odpisywanie takowych.

17. Karty zobowiązania się (karty premio-we itp.) do późniejszego płacenia premii, używane w wieloletnich ubezpieczeniach od pożarów, nie mają być wciągane do zamknięcia rachunków, lecz wykazywać je należy tylko w załączce do bilansu.

IV. Sprawozdanie.

§. 34.

Dla przedstawienia rzeczy jasno i ułatwienia dokładnego rozpoznania właściwego stanu czynności zakładu, sprawozdanie zakładu ubezpieczeń zawierać ma nie tylko wykazy wyników działalności (rachunek obrotu) i stanu majątku (bilans), jakoteż użycia nadwyżki, lecz także szczegóły statystyczne, odnoszące się do rozciągłości interesów i rozwoju zakładu, w szczególności zaś przedstawiać ma dokładnie ruch stanu ubezpieczeń w każdej gałęzi, co do zakładów ubezpieczeń na życie, mianowicie przyrostu i ubytku według poszczególnych rodzajów ubytku (nastąpienie przypadku ubezpieczonego, odkup, zwrot premii, inne przyczyny), a wreszcie, co do tych ostatnich zakładów, stan bezpośrednich ubezpieczeń kapitałów (bez strącenia kontrasekuracji) oddzielnie według obszarów państwa, stosunek śmiertelności rzeczywistej do prawdopodobnej, wykaz wypadków śmierci z wymienieniem jak długo trwały ubezpieczenia i przyczyny śmierci itd.

Co do udziałów osób ubezpieczonych w zysku, tudzież, jeżeli ubezpieczeni przypuszczeni są do udziału w zysku według tak zwanego systemu Tontiego, co do stanu funduszy poszczególnych grup Tontiego, nakoniec co do stanu spółek wygotować trzeba osobne wykazy, do czego używać należy wzorów dołączonych pod *D* i *E*.

Oprócz tego, dla dokładnego ocenienia poszczególnych pozycji zamknięcia rachunków, przydać należy jeszcze następujące wykazy:

1. wykaz posiadanych papierów wartościowych, to jest nazwy tych papierów i ilość sztuk, wartość imienną i obiegową;

2. wykaz realności, które towarzystwo posiada, z oznaczeniem przedmiotów, wartości hipotecznej, stanu ciężarów i dochodu netto;

3. wykaz hipotek z wymienieniem stopy procentowej, tudzież zaległości odsetkowych i kapitałowych, gdyby były, wartości szacunkowej odnośnych realności i wierzytelności mających pierwszeństwo przed pożyczką hipoteczną zakładu;

4. wykaz lokacji kapitałów przeznaczonych na kaucyę dla rządów zagranicznych;

5. wykaz stanu amortyzacji z wymienieniem pozycji amortyzacyjnych, które w ciągu przepisane-go statutem okresu amortyzacji w poszczególnych latach powstały, zostały już umorzony i jeszcze pozostają;

6. wykaz uskuteczionych odpisów z wartości.

§. 35.

Sprawozdanie łącznie z zamknięciem rachunków, należy, ile tylko można rozpowszechnić i egzemplarze onegoż mieć zawsze w pogotowiu dla pokazywania ubezpieczonym a względnie dla wydawania im na żądanie.

Towarzystwa ubezpieczeń są także obowiązane wydawać ubezpieczonym na żądanie statuty a względnie ogólne warunki ubezpieczenia.

Zakłady ubezpieczeń przysyłać mają corocznie Ministerstwu spraw wewnętrznych w formie autentycznej:

1. Sprawozdanie łącznie z zamknięciem rachunków najmniej w trzech egzemplarzach;
2. odpis protokołu walnego zgromadzenia;
3. dowód ogłoszenia zamknięcia rachunków, stosownie do §. 31, ustęp ostatni.

Nadto corocznie, najpóźniej aż do końca czerwca, nadsyłać należy Ministerstwu spraw wewnętrznych wyjaśnienia, jakich to Ministerstwo co do zamknięcia rachunków zażąda, tudzież szczegóły statystyczne, dotyczące się zawiadywania interesami, spisane na blankietach nakładem urzędowym wydanych, a potrzebne dla ułatwienia nadzoru Władzy państwa i do zamieszczenia w publikacjach urzędowych, które stosownie do §. 42 będą peryodycznie wydawane.

§. 36.

Zagraniczne zakłady ubezpieczeń, przypuszczone do wykonywania przemysłu w krajach tutejszych, obowiązane są składać rachunki osobno z całego a osobno z tutejszo-krajowego przedsiębiorstwa, pod tym zaś względem stosują się odpowiednio postanowienia §§. 31 aż do 35.

Co do wykonywania przemysłu w krajach tutejszych, zamknięcie rachunków zawierać powinno oprócz rachunku obrotu (rachunku zysków i strat), wykaz wartości tutejszo-krajowych, któremi pokryta jest rezerwa premii tutejszo-krajowych ubezpieczeń.

Pod względem całego przedsiębiorstwa przemysłowego dozwolone jest pod warunkiem wzajemności ze strony Władz przynależności odnośnego towarzystwa odstępowanie od rzeczonych postanowień, o tyle, o ile przepisy kraju przynależności nie pozwalają na ścisłe dopełnianie rzeczonych przepisów tutejszo-krajowych.

Wykazy zagranicznych towarzystw ubezpieczeń wygotowywane być powinny w walucie austriackiej lub w walucie zaprowadzonej ustawą z dnia 2. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 126). Do przeliczania stosować należy relację ustanowioną tąż ustawą.

§. 37.

Przepisy zawarte w §§. 31 aż do 36 stosować należy po raz pierwszy przy wygotowywaniu zamknięć rachunków za rok 1896.

D. Postanowienia ogólne.

§. 38.

Towarzystwa obowiązane są dostarczać urzędnikom nadzoru państwa w każdym czasie wszelkich dowodów i wyjaśnień, jakichby w wykonywaniu prawa nadzoru Władzy państwa żądali i pozwalając im w każdym czasie przeglądać w tym celu książki, rachunki itp. towarzystwa.

§. 39.

Do badania sprawowania czynności we wszystkich zakładach ubezpieczeń, Ministerstwo spraw wewnętrznych wysyłać będzie co pewien czas techników zawodowych do tego ustanowionych-

Badanie to rozciągać się ma w tutejszo-krajowych zakładach ubezpieczeń na cały zarząd interesów a w każdym razie obejmować ma merytoryczne sprawdzenie tak czynnych jak i biernych pozycji bilansu.

Przy rewidowaniu sprawowania czynności w zagranicznych towarzystwach ubezpieczeń postępować należy pod względem ich tutejszo-krajowego obrotu w taki sam sposób, jak w zakładach tutejszo-krajowych; rewizya jednak rozciągać się ma ile możności także na ogół interesów.

Reprezentacje główne zagranicznych zakładów ubezpieczeń winny utrzymywać a względnie od zarządu centralnego towarzystwa postarać się o wszelkie te książki i rejestry, które Władza nadzorcza uzna za potrzebne do rewizyi przemysłu tutejszo-krajowego. W szczególności obowiązane są takowe w dziale tutejszo-krajowych ubezpieczeń na życie utrzymywać a względnie sprowadzić te książki, z których możnaby dowiedzieć się, w jaki sposób obliczane były rezerwy premii. Co się tyczy całego przedsiębiorstwa, zażądać należy, gdyby to było potrzebne, odnośnych wykazów od zarządu centralnego.

§. 40.

Gdy chodzi o rozwiązanie towarzystwa ubezpieczeń albo o przeniesienie bądź całego ogółu wszystkich bądź niektórych gałęzi z należąciami do nich rezerwami z jednego towarzystwa na inne albo o całkowitą kontrasekurację całego ogółu wszystkich ubezpieczeń lub poszczególnych gałęzi w innym towarzystwie, towarzystwa ubezpieczeń winny także wtedy, gdy w ich statutach nie jest zastrzeżone pozwolenie Władzy państwa, uwiadomić Władzę nadzorczą o sposobach rozwiązania; również układy dotyczące

się takiego przeniesienia lub objęcia a względnie wzmiankowanego całkowitego kontrasekurowania ogółu ubezpieczeń, zanim prawomocnie przyjdą do skutku, zakomunikować należy Władzy nadzorczej ze wszystkimi środkami dowodowymi do ich ocenienia potrzebnymi i układy te wykonane być mogą dopiero wtedy, gdy Władza nadzorcza oświadczy, że się im nie sprzeciwia.

Badając komunikaty takie zważać należy, aby trwające w swojej mocy zobowiązania w obec ubezpieczonych były utrzymane i zawarowane bez uszczuplenia i aby w razie rozwiązania (likwidacyi), wszelkie źródła pomocnicze, któremi towarzystwo rozporządza, użyte zostały do zawarowania przyszłych zobowiązań wynikłych z ubezpieczenia i aby w razie zamierzonego przeniesienia, w jakiegokolwiek nastąpiłoby formie a względnie objęcia wszystkich spraw ubezpieczenia, wykonanie tego uczyniono zawisłem od przyzwolenia ubezpieczonych, aby pokrycie potrzebne według rachunków do dopełnienia przekazanych przyszłych zobowiązań złożone zostało przez towarzystwo przenoszące w całkowitej nieuszczerplonej kwocie i w przepisanych wartościach a względnie, aby je towarzystwo obejmujące uzupełniło i aby nakoniec w razie takiego uzupełnienia albo w razie objęcia za wynagrodzeniem całego zakresu ubezpieczeń wykazane zostało, z jakich funduszków zapłacone być ma uzupełnienie lub wynagrodzenie.

§. 41.

Zasady wykonywania nadzoru Władzy państwa, jakoteż według okoliczności, żądania złożenia kaucyi (§. 17), stosowane być mają także do towarzystw kontrasekuracyjnych, o ile na to istota kontrasekuracyi pozwala, tudzież do towarzystw zagranicznych przypuszczonych do wykonywania przemysłu w Austrii.

§. 42.

Staraniem Ministerstwa spraw wewnętrznych wychodzić będą peryodycznie publikacje urzędowe, poświęcone sprawom ubezpieczenia.

§. 43.

Postanowienia oddziałów *B*, *C* i *D* niniejszego rozporządzenia stosują się w ogólności także do istniejących towarzystw ubezpieczeń a względnie do tych, które do wykonywania przemysłu są już przypuszczone.

E. Dodatek, tyczący się pomniejszych stowarzyszeń wzajemnych ubezpieczeń.

§. 44.

Do pomniejszych stowarzyszeń wzajemnych ubezpieczeń, które mają na celu ubezpieczanie:

1. zapomóg w chorobie i kosztów pogrzebu.
2. rent dla inwalidów i starców,
3. zapomóg dla wdów i sierot,
4. ubezpieczenie przez członka pewnej sumy pieniężnej na rzecz trzeciej osoby (a mianowicie posagu lub wyprawy dla dziecka) płatnej w oznaczonym terminie; tudzież
5. od gradobicia,
6. od szkód w bydłe

i w których cały plan przedsiębiorstwa ma charakter humanitarny a ubezpieczenie urządzone jest na podstawie lokalnej lub dla stowarzyszonych tego samego zawodu albo na innej w taki sposób, że używanie płatnych agentów jako pośredników jest wykluczone, stosują się postanowienia oddziałów *A*, *B*, *C* i *D* odpowiednio z następującymi zmianami.

§. 45.

Gdy się zawierują stowarzyszenia tutaj oznaczone, można odstępować od żądania, żeby utworzono fundusz zakładowy, jeżeli w skutek szczególnych stosunków i urządzeń dane jest bezpieczeństwo w inny sposób.

§. 46.

Gdy się zawierują stowarzyszenia ubezpieczeń, mające za przedmiot jedynie ubezpieczanie zapomóg w chorobie i kosztów pogrzebu, można nie wymagać wykazywania szczegółów w §. 8 wzmiankowanych, atoli w statucie zamieszczone być powinny postanowienia co do świadczeń z tytułu ubezpieczenia i co do opłat, które członkowie mają wносить.

§. 47.

Stowarzyszenia do ubezpieczania zapomóg w chorobie i kosztów pogrzebu, jeżeli w nich nie zakłada się osobnego oddziału do ubezpieczania kosztów pogrzebu, zgromadzić mają fundusz rezerwowy, wynoszący dwukrotną sumę średniego wydatku rocznego z ostatnich pięciu lat rachunkowych, gdyby zaś tenże zmniejszył się poniżej wysokości tu oznaczonej, uzupełnić go do tej wysokości. Dopóki fundusz rezerwowy nie dojdzie do tej wysokości, odkładać należy do niego corocznie najmniej dwie dziesiąte opłat członków.

Stowarzyszeniom tym zostawia się jednak do wyboru zamieszczenie w statucie postanowienia, że w każdym piątym roku odbyć się ma w sposób w §. 48 podany techniczno-asekuracyjne ocenienie ich przychodów i zobowiązań. W przypadku tym za podstawę do gromadzenia potrzebnego funduszu rezerwowego służyć ma zamiast powyższej stałej skali odnośny rezultat tego ocenienia.

§. 48.

Stowarzyszenia, mające na celu ubezpieczenia w §. 44, liczby 2, 3 i 4 oznaczone, winny w każdym piątym roku poruczyć biegłemu, nie mającemu udziału w zarządzie stowarzyszenia, ocenić prawdopodobną wysokość swoich zobowiązań jakoteż dochodów na ich pokrycie służących, wynik zakomunikować Władzy nadzorczej i wszystkim członkom umożliwić dowiedzenie się o nim.

Postanowienie to obowiązuje także te stowarzyszenia, których przedmiotem jest ubezpieczanie kosztów pogrzebu wyłącznie lub w osobnym oddziale.

§. 49.

Jeżeli z corocznych zamknięć rachunków lub z peryodycznych ocenień jednego z stowarzyszeń w §. 44, l. 1 aż do 4 włącznie oznaczonych, okaże się, że dochody pewnej gałęzi stowarzyszenia nie wystarczają na pokrycie przyjętych zobowiązań i na zgromadzenie rezerwy, w takim razie, gdyby dysproporcya nie dała uchylić się zapomocą innych środków stosownych, należy postarać się albo o podwyższenie opłat albo o zmniejszenie świadczeń.

§. 50.

Jeżeli stowarzyszenie trudni się kilku gałęziami ubezpieczenia w §. 44 oznaczonemi, zarządzać należy majątkiem i utrzymywać rachunki oddzielnie w każdej z nich a jeżeli stowarzyszenie ma jeszcze inne cele oprócz ubezpieczenia, także co do tych innych celów.

W statucie powinno być postanowione, w jakim stosunku wstępne, gdyby je opłacano i wszelkie inne dochody, tudzież koszta zarządu mają być rozkładane na poszczególne gałęzie ubezpieczenia.

§. 51.

Stowarzyszenia w §. 44 oznaczone nadsyłać mają corocznie Władzy nadzorczej najpóźniej aż do końca czerwca co do każdej gałęzi ubezpieczenia, zamknięcie rachunków składające się z rachunku obrotu i wykazu majątku, tudzież wykazy ruchu w stanie ubezpieczenia i przypadków wsparć a względnie szkód, które zaszły.

Rachunek obrotu tych stowarzyszeń a względnie poszczególnych funduszków, wykazywać ma:

I. W dziale przychodów.

1. Stan czystego majątku z końcem roku poprzedniego;

2. dochody z przepisanych opłat członków z podaniem kwot naprzód a według okoliczności później zapłaconych;

3. dochody administracyjne (wpisowe itp.);

4. dochody z lokacji kapitałów;

5. zysk na kursie papierów publicznych;

6. wszelkie inne dochody (z dalszem wyszczególnieniem większych kwot).

II. W dziale wydatków:

1. Zapomogi na zasadzie statutu udzielone a względnie szkody wypłacone (szczegółowo, łącznie z kosztami poboru);

2. koszta zarządu;

3. podatki i należności;

4. odpisania;

5. strata na kursie papierów publicznych;

6. wszelkie inne wydatki (z dalszem wyszczególnieniem większych kwot);

7. czysty majątek z końcem roku rachunkowego.

Wykaz majątku podawać ma szczegółowo wszelkie zasoby czynne, jakoteż ciężące na nich wierzycelności i długi; różnica przedstawia czysty majątek stowarzyszenia a względnie odnośnego funduszu.

Dla stowarzyszeń urządzonych według ustawy z dnia 30. marca 1888 (Dz. u. p. Nr. 33), o ubezpieczeniu chorych robotników, obowiązują pod względem ubezpieczenia zapomóg w chorobie i kosztów pogrzebu zamiast postanowień powyższych o składaniu rachunków i wygotowywaniu wykazów, osobne przepisy wydane na zasadzie §. 72 rzezoney ustawy.

§. 52.

Majątek stowarzyszeń w §. 44 oznaczonych można lokować tylko:

1. w papierach wartościowych kwalifikujących się do lokowania majątku sierociego;

2. na hipotekach z bezpieczeństwem sierocem;

3. w tutejszo-krajowych kasach oszczędności;

4. na realnościach tutejszo-krajowych czynsz niosących, jeżeli nie są obciążone ponad trzecią część ceny kupna.

§. 53.

Rząd zastrzega sobie poddawanie według możliwości stowarzyszeń w §. 44 oznaczonych rewizji w myśl §. 39go.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Gleispach r. w.

Glanz r. w.

Wzór A 1.

(Ubezpieczenie na życie.)

R a c h u n e k o b r o t u

(Rachunek zysków i strat.)

Rozchód.

I. Wypłaty płatnych zabezpieczeń i rent:

1. Zabezpieczenia na wypadek śmierci i miążsane
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
2. Zabezpieczenia na dożycie
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
3. Zabezpieczenia rent
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
4. Wszelkie inne ubezpieczenia, a mianowicie:
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
5. Wypłaty spółek na przeżycie z gwarantowaną najmniejszą wynikło-
ścią (zabezpieczenia na dożycie z udziałem w zysku stosownie do osobnego
rachunku)

II. Wypłaty za wykupione police

- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych

III. Dywidenda ubezpieczonym wypłacona

IV. Wydatki zarządu (po strąceniu reasekuracji):

1. Koszta organizacji } (całkowite
2. Koszta akwizacyjne } (o ile z rachunku bieżącego pokryte)
3. Koszta administracyjne bieżące (jak najbardziej szczegółowo)
4. Prowizye inkasowe
5. Koszta lekarskie
6. Podatki i należności

V. Odpisy i inne wydatki:

1. Odpisy:
 - a) z kosztów organizacji } (o ile nie pokryte z rachunku bie-
 - b) z prowizji od zawarcia kontraktu } (o ile nie pokryte z rachunku bie-
 - c) z realności
 - d) z inwentarza
 - e) z wierzytelności nieściągalnych
 - f) wszelkie inne
2. Strata na kursie:
 - a) papierów wartościowych
 - papierów wartościowych sprzedanych lub wylosowanych
 - książkowa
 - b) walut
3. Wszelkie inne wydatki, a mianowicie:
 - a)
 - b)

VI. Rezerwa na bieżące wypłaty szkód:

1. Zabezpieczenia na wypadek śmierci i miążsane:

- z wpływów roku rachunkowego
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
- z lat poprzednich
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych

2. Zabezpieczenia na dożycie:

- z wpływów roku rachunkowego
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
- z lat poprzednich
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych

3. Wszelkie inne ubezpieczenia, a mianowicie:

- z wpływów roku rachunkowego
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
- z lat poprzednich
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych

VII. Stan funduszy z końcem roku rachunkowego (z wyłączeniem funduszu emerytalnego i funduszy spółek wzajemnych na przeżycie):

1. Rezerwa premii:

- a) Zabezpieczenia na wypadek śmierci i miążsane
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
- b) Zabezpieczenia na dożycie
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
- c) Zabezpieczenia rent
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
- d) Wszelkie inne ubezpieczenia, a mianowicie:
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych

2. Przeniesienia premii:

- a) Zabezpieczenia na wypadek śmierci i miążsane
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
- b) Zabezpieczenia na dożycie
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
- c) Zabezpieczenia rentowe
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
- d) Wszelkie inne ubezpieczenia, a mianowicie:
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych

3. Fundusze spółek na przeżycie z gwarantowaną najmniejszą wy-
nikłością

4. Rezerwa należności za zarząd spółek na przeżycie

5.

6.

7.

(wszelkie rezerwy zysków, bezpieczeństwa, kapitałów,
fundusze na dywidendy itd.)

VIII. Nadwyżka obrotu rocznego

Przychód.

I. Przeniesienie funduszków z roku poprzedniego (z wyłączeniem funduszu emerytalnego i funduszków spółek wzajemnych na przeżycie):

1. Rezerwa premii	}	(po strąceniu udziału towarzystw kontr-
asekuracyjnych)	.	.
2. Przeniesienie premii			.	.
3. Fundusze spółek na przeżycie z gwarantowaną najmniejszą wyniki-
nością			.	.
4. Rezerwa należności za zarząd spółek na przeżycie			.	.
5.	}	(wszelkie rezerwy zysków, bezpieczeństwa,
kapitałów, fundusz na dywidendy itd.)	.	.
6.			.	.
7.			.	.

II. Rezerwa na wypłatę nienregulowanych szkód z roku poprzedniego (po strąceniu udziału towarzystw kontrasekuracyjnych)**III. Zebrane premie:**

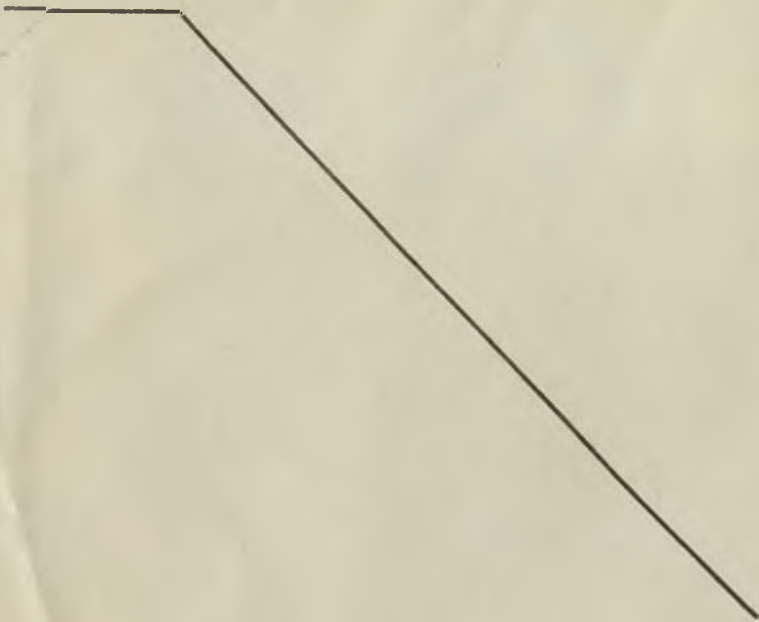
1. Zabezpieczenia na wypadek śmierci i mieszane	.	.
od tego: premie kontrasekuracyjne	.	.
2. Zabezpieczenia na dożycie	.	.
od tego: premie kontrasekuracyjne	.	.
3. Zabezpieczenia rent	.	.
od tego: premie kontrasekuracyjne	.	.
4. Wszelkie inne zabezpieczenia, a mianowicie:	.	.
od tego: premie kontrasekuracyjne	.	.
5. Wkładki spółek na przeżycie z gwarantowaną najmniejszą wyniki-
nością (zabezpieczenia na dożycie z udziałem w zysku i osobnym zawiadow-
stwem majątku stosownie do oddzielnego rachunku)	.	.

IV. Przychód z lokacyi kapitałów:

1. Odsetki od pożyczek i eskomptowe, tudzież odsetki od wkła-
dek w instytucjach kredytowych i kasach oszczędności	.	.
2. Odsetki od pożyczek na police	.	.
3. Odsetki od pożyczek hipotecznych	.	.
4. Odsetki od papierów wartościowych	.	.
5. Dochód czysty z realności	.	.
od tego: odsetki od długów hipotecznych na nich ciężących	.	.

V. Inne przychody:

1. Przychody zarządu:		
a) należności od polie	.	.
b) inne przychody zarządu	.	.
2. Zysk na kursie:		
a) papierów wartościowych:		
zrealizowany	.	.
książkowy	.	.
b) walut	.	.
3. Wszelkie inne przychody, a mianowicie:		
a)	.	.
b)	.	.

VI. Nieobór obrotu rocznego:

Wzór A 2.

(Ubezpieczenie na życie.)

Użycie nadwyżki.

Nadwyżka obrotu rocznego (jak wyżej)
Do tego: z roku poprzedniego przeniesiono na nowy rachunek	.	.
Z tego przeznaczają się na:		
1 Dywidendy akcjonariuszom (gwarantom)
2. Tantiemy dla:		
a) funkcyjonaryuszów zarządu
b) służby
3. Uposażenie rezerw zysków, bezpieczeństwa, kapitału itd.:		
a)
b)
.
4. Wszelkie inne sposoby użycia, a mianowicie:		
a)
.
Do przeniesienia na nowy rachunek

Wzór A 3.

(Ubezpieczenie na życie.)

B i l a n s.

Wzór B 1.

(Ubezpieczenie od klęsk żywiołowych i przygód nieszczęsnych.)

R a c h u n e k o b r o t u.

(Rachunek zysków i strat.)

Rozchód.

I. Szkody wypłacone (łącznie z kosztami badania):

1. Zabezpieczenie od pożaru
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
2. Zabezpieczenie przewozu
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
3. Zabezpieczenie od gradobicia
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
4. Zabezpieczenie od przygód nieszczęsnych
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
5. Wszelkie inne ubezpieczenia, a mianowicie:
- od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych

II. Wydatki zarządu (po strąceniu reasekuracji):

1. Koszta organizacji $\left(\begin{array}{l} \text{całkowite} \\ \text{o ile} \end{array} \right.$ z rachunku bieżącego pokryte)
2. Prowizye:
 - a) Zabezpieczenie od pożarów
 - b) Zabezpieczenie przewozu
 - c) Zabezpieczenie od gradobicia
 - d) Zabezpieczenie od przygód nieszczęsnych
 - e) Wszelkie inne ubezpieczenia, a mianowicie:
3. Wydatki administracyjne bieżące (jak najbardziej szczegółowo)
4. Podatki i należności

III. Odpisy z wartości i inne wydatki:

1. Odpisy:
 - a) z kosztów organizacji (o ile nie pokryte z rachunku bieżącego)
 - b) z realności
 - c) z inwentarza
 - d) z wierzytelności nieściągalnych
 - e) Wszelkie inne odpisy
2. Strata na kursie:
 - a) papierów wartościowych:
 - papierów wartościowych sprzedanych lub wylosowanych
 - książkowa
 - b) walut
3. Wszelkie inne wydatki, a mianowicie:
 - a) ustawowe subwencje dla straży pożarowych
 - b)

IV. Rezerwa na szkody nieuregulowane:

1. Zabezpieczenie od pożarów:
 - na szkody roku rachunkowego
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
 - na szkody z lat poprzednich
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
2. Zabezpieczenie przewozu:
 - na szkody roku rachunkowego
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
 - na szkody z lat poprzednich
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
3. Zabezpieczenie od gradobicia:
 - na szkody roku rachunkowego
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
 - na szkody z lat poprzednich
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
4. Zabezpieczenie od przygód nieszczęsnych:
 - na szkody roku rachunkowego
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
 - na szkody z lat poprzednich
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
5. Wszelkie inne ubezpieczenia, a mianowicie:
 - na szkody roku rachunkowego
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
 - na szkody z lat poprzednich
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych

V. Stan funduszków z końcem roku rachunkowego (z wyłączeniem funduszu emerytalnego):

1. Rezerwa premii:
 - a) Zabezpieczenie od pożarów
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
 - b) Zabezpieczenie przewozu
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
 - c) Zabezpieczenie od gradobicia
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
 - d) Zabezpieczenie od przygód nieszczęsnych
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
 - e) Wszelkie inne ubezpieczenia, a mianowicie:
 - od tego: udział towarzystw kontrasekuracyjnych
2.
3. } (rezerwy zysków, kapitału, bezpieczeństwa itd.)

VI. Nadwyżka obrotu rocznego

Przychód.

I. Przeniesienie funduszków z roku poprzedniego (z wyłączeniem funduszu emerytalnego):			
1. Rezerwa premii (po strąceniu udziału towarzystw kontrasekuracyjnych)		.	
2.	
3.	} (rezerwy zysków, kapitału, bezpieczeństwa itd.)	.	
.	
II. Rezerwa na szkody nieuregulowane z roku poprzedniego (po strąceniu udziału towarzystw kontrasekuracyjnych):			
III. Zebrane premie (po strąceniu premii zwróconych):			
1. Zabezpieczenie od pożarów	
od tego: kontrasekuracja	
2. Zabezpieczenie przewozu	
od tego: kontrasekuracja	
3. Zabezpieczenie od gradobicia	
od tego: kontrasekuracja	
4. Zabezpieczenie od przygód nieszczęsnych	
od tego: kontrasekuracja	
5. Wszelkie inne ubezpieczenia, a mianowicie:	
od tego: kontrasekuracja	
IV. Przychód z lokacji kapitałów:			
1. Odsetki od pożyczek i eskomptowe, tudzież odsetki od wkładek w instytucjach kredytowych i kasach oszczędności	
2. Odsetki od pożyczek hipotecznych	
3. Odsetki od papierów wartościowych	
4. Dochód czysty z realności	
od tego: odsetki od długów hipotecznych na nich ciężących	
V. Inne przychody:			
1. Należności od polic:			
a) Zabezpieczenie od pożarów	
b) Zabezpieczenie przewozu	
c) Zabezpieczenie od gradobicia	
d) Zabezpieczenie od przygód nieszczęsnych	
e) Wszelkie inne ubezpieczenia, a mianowicie:	
2. Inne przychody zarządu, a mianowicie:			
3. Zysk na kursie:			
a) papierów wartościowych:			
zrealizowany	
książkowy	
b) walut			
4. Wszelkie inne przychody, a mianowicie:			
a) ustawowe subwencje dla straży pożarowych	
b)	
.			
VI. Niedobór obrotu rocznego			

Wzór B 2.

(Ubezpieczenie od klęsk żywiołowych i przygód nieszczęsnych.)

Użycie nadwyżki.

Nadwyżka obrotu rocznego (jak wyżej)
Do tego: Z roku poprzedniego przeniesiono na nowy rachunek
Z tego przeznaczają się na:			
1. Dywidendy akcjonariuszom (gwarantom)
2. Tantiemy dla:			
<i>a)</i> funkcyjnaryuszów zarządu
<i>b)</i> służby
3. Zwroty (policzenie na dalsze premie) ubezpieczonym
4. Uposażenie rezerw bezpieczeństwa i zysków:			
.
.
.
5. Wszelkie inne sposoby użycia, a mianowicie:			
.
.
6. Do przeniesienia na nowy rachunek

Wzór B 3.

(Ubezpieczenie od klęsk żywiołowych i przygód nieszczęsnych.)

B i l a n s.

(Ubezpieczenie na życie.)

Udział ubezpieczonych w zysku.

a) Wykaz dywidend ubezpieczonym (z wyłączeniem wypłacanych według tak zwanych systemów Tontiego).

	Według planu dywidendowego A *)				Według planu dywidendowego B *)			
	Zabezpieczenia pośmiertne i miesięczne	Zabezpieczenia na dożycie	Zabezpieczenia rent	Razem	Zabezpieczenia pośmiertne i miesięczne	Zabezpieczenia na dożycie	Zabezpieczenia rent	Razem
Tytułem dywidend likwidowano dla ubezpieczonych w roku rachunkowym (wypłacono gotówką, policzono na dalsze premie lub dopisano celem podwyższenia rozszczenia do świadczeń asekuracyjnych)								
W likwidacji dywidend miało udział polic reprezentujących sumę ubezpieczoną . i z premią roczną w sumie . przeło na każde 100 zł. premii przypadała dywidenda .								

*) Istniejące rozmaite plany dywidendowe należy krótko objaśnić.

b) Fundusze dywidendowe według tak zwanych systemów Tontiego.

(Gromadzenie zysków w osobne fundusze i rozdzielanie ich po upływie oznaczonych okresów między żyjących jeszcze członków odnośnej klasy.)

Lata utworzenia poszczególnych klas Tontiego	Tontiny z letnim okresem gromadzenia *)								
	Pierwotnie, w roku utworzenia klasy wystawiono		Z końcem roku poprzedniego było ważnych		Z końcem roku rachunkowego było jeszcze ważnych		Stan przynależnych funduszy z końcem poprzedniego roku	Uposażenie funduszu w roku rachunkowym	Stan funduszu w roku rachunkowym
	polic.	sumy ubezpieczenia	polic.	sumy ubezpieczenia	polic.	sumy ubezpieczenia			
R a z e m .									
W roku rachunkowym rozdzielono klasa Tontiego									kwota rozdzielona

Kwota rozdzielona wynosi % pierwotnej a % pozostającej jeszcze w mocy odnośnej sumy ubezpieczenia.

*) Wygotować tyle razy, ile istnieje Tontin z jednakowym okresem gromadzenia (5, 10, 15 itd.) letnie okresy.

Wzór E.

(Ubezpieczenie na życie.)

Stan spółek z końcem roku rachunkowego.**a) Spółki z gwarantowaną najmniejszą wynikłością.**

(Zabezpieczenia na dożycie z udziałem w zysku i osobnym zarządem majątku.)

Rok likwidacyi	Ilość członków	Kapitał subskrybowany	Wartość czasowa ubezpieczenia na kapitał zagwaran- towany najmniejszy (rezerwa premii)	Stan majątku

b) Spółki wzajemne na przeżycie.

Rok likwidacyi	Ilość członków	Kapitał subskrybowany	Suma wniesionych wkładok	Stan majątku

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIV. — Wydana i rozesłana dnia 11. marca 1896.

Treść: (№ 32—33.) 32. Obwieszczenie o rozszerzeniu upoważnień c. k. Komory pomocniczej I. klasy w Abbacyi.
— 33. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany wzoru 5go do wykazu III. zamknięcia rachunków i sprawozdania statystycznego bractw górniczych.

32.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. lutego 1896,

o rozszerzeniu upoważnień c. k. Komory pomocniczej I. klasy w Abbacyi.

C. k. Komora pomocnicza I. klasy w Abbacyi upoważniona została do ekspedycyowania uwolnionych od cla rzeczy podróżnych naprzód lub później wysyłanych.

Biliński r. w.

33.

Rozporządzenie Ministra rolnictwa z dnia 20. lutego 1896,

tyczące się zmiany wzoru 5go do wykazu IIIgo zamknięcia rachunków i sprawozdania statystycznego bractw górniczych.

Ze zmianą rozporządzenia z dnia 6. maja 1893 (Dz. u. p. Nr. 94), którem w wykonaniu §. 28go ustawy z dnia 28. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 127) o urządzeniu stosunków bractw górniczych na zasadzie ustawy górniczej powszechnej już istniejących lub jeszcze utworzyć się mających, przepisane zostały wzory zamknięcia rachunków i sprawozdania statystycznego bractw górniczych, rozporządza się, że na przyszłość a mianowicie po raz pierwszy w sprawozdaniu z r. 1895, zamiast dotychczasowego wzoru 5go do wykazu IIIgo statystyki chorób, obejmującego rodziny członków i prowizyonistów, o ile w kasie chorych są ubezpieczone, tudzież ubezpieczonych w kasie chorych prowizyonistów, wdowy i sieroty, używać należy dołączonego wzoru.

Ledebur r. w.

Wzór 5.

Nazwa bractwa górniczego:

Okres zarządu:

Od aż do 31. grudnia 18.

Urząd górniczy rewizyjny:

(Ten sam co w zamknięciu rachunków.)

Starostwo górnicze:

Wykaz III

do

s t a t y s t y k i c h o r ó b

obejmujący rodziny członków i prowizjonistów, o ile w kasie chorych są ubezpieczone, tudzież ubezpieczonych w kasie chorych prowizjonistów, wdowy i sieroty.

(Obacz uwagi wewnątrz podane.)

Oznaczenie nie obowiązanych do ubez- pieczenia, którzy w kasie chorych byli ubezpieczeni		Suma		Ilość nie obowiązanych do ubezpieczenia		Ilość		U w a g a
		na począt- ku roku (a wzgl. przy roz- poczęciu się czyn- ności kasy)	z końcem roku	którzy za- chorowali	którzy zmarli	przypad- ków za- chorowa- nia w ogóle	dni, za które w tych przypad- kach zapłacono	
1		2	3	4	5	6	7	8
żon	członków							
dzieci								
prowizyonistów								
żon	prowi- zyonistów							
dzieci								
wdów								
sierot								

Uwagi: Wzór ten wypełniać należy tylko w tym razie, jeżeli nie obowiązani do ubezpieczenia, należący do kategorii w przedziałce 1 oznaczonych, są na zasadzie statutu w kasie chorych bractwa górniczego ubezpieczeni. Jeżeli pomiędzy nie obowiązanych do ubezpieczenia, w kasie chorych ubezpieczonych, nie istnieją wszystkie kategorie w przedziałce 1 oznaczone, wypełnić należy tylko te przedziałki poziome, które odnoszą się do istniejących kategorii nie obowiązanych do ubezpieczenia. Przedziałki pionowe 2 i 3 wypełniać należy dla istniejących kategorii nie obowiązanych do ubezpieczenia we wszystkich tych przypadkach, w których odnośne ubezpieczenie jest w statucie przewidziane. Jeżeli według odnośnego statutu oprócz pomocy lekarskiej i poboru lekarstw, ubezpiecza się owym nie obowiązanych do ubezpieczenia także koszty pogrzebu, w takim razie wypełnić należy nadto przedziałkę 5; jeżeli stosownie do statutu bractwa górniczego ubezpiecza się owym nie obowiązanych do ubezpieczenia także zasiłek w chorobie, wypełnić należy oraz przedziałki 4, 6 i 7. Jako przypadki zachorowania a względnie jako dni choroby liczą się tylko te, za które wypłacono zasiłki w chorobie lub na które dostarczono pielęgnacyi szpitalnej. W przedziałce 4 osoby, które kilkakrotnie w ciągu roku chorowały, liczyć należy tylko raz, w przedziałce zaś 6 wykazać należy wszystkie przypadki zachorowania, które się w ciągu roku zdarzyły, chociażby ta sama osoba kilkakrotnie chorowała. Przedziałka 8 służy do przedstawienia w krótkości rozmiarów ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl statutu bractwa górniczego odnośnie do tych, którzy nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1896 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały **rocznik 1896**, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi **3 zł.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający odrazu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł. | Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
" " 1859 " 1868 " " 12 " | " " 1879 " 1888 " " 20 "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł. | Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można począwszy od roku 1895:

Rocznik 1849 za . . . 2 zł. 10 c.	Rocznik 1865 za . . . 2 zł. — c.	Rocznik 1881 za . . . 2 zł. 20 c.
" 1850 " . . . 5 " 25 "	" 1866 " . . . 2 " 20 "	" 1882 " . . . 3 " — "
" 1851 " . . . 1 " 30 "	" 1867 " . . . 2 " — "	" 1883 " . . . 2 " 50 "
" 1852 " . . . 2 " 60 "	" 1868 " . . . 2 " — "	" 1884 " . . . 2 " 50 "
" 1853 " . . . 3 " 15 "	" 1869 " . . . 3 " — "	" 1885 " . . . 1 " 80 "
" 1854 " . . . 4 " 20 "	" 1870 " . . . 1 " 40 "	" 1886 " . . . 2 " 30 "
" 1855 " . . . 2 " 35 "	" 1871 " . . . 2 " — "	" 1887 " . . . 2 " 50 "
" 1856 " . . . 2 " 45 "	" 1872 " . . . 3 " 20 "	" 1888 " . . . 4 " 20 "
" 1857 " . . . 2 " 85 "	" 1873 " . . . 3 " 30 "	" 1889 " . . . 3 " — "
" 1858 " . . . 2 " 40 "	" 1874 " . . . 2 " 30 "	" 1890 " . . . 2 " 70 "
" 1859 " . . . 2 " — "	" 1875 " . . . 2 " — "	" 1891 " . . . 3 " — "
" 1860 " . . . 1 " 70 "	" 1876 " . . . 1 " 50 "	" 1892 " . . . 5 " — "
" 1861 " . . . 1 " 50 "	" 1877 " . . . 1 " — "	" 1893 " . . . 3 " — "
" 1862 " . . . 1 " 40 "	" 1878 " . . . 2 " 30 "	" 1894 " . . . 3 " — "
" 1863 " . . . 1 " 40 "	" 1879 " . . . 2 " 30 "	" 1895 " . . . 3 " 50 "
" 1864 " . . . 1 " 40 "	" 1880 " . . . 2 " 20 "	

Rocznik 1895 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 aż do 1895 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przebiegu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1895 włącznie wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1895 włącznie) są całkowicie uzupełnione, przeto począwszy od roku 1896 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność uzupełniania niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawianie podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XV. — Wydana i rozesłana dnia 14. marca 1896.

Treść: **Nr 34.** Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Melnika do Mszena.

34.

Dokument koncesyjny z dnia 18. stycznia 1896,

na kolej lokalną od Melnika do Mszena.

My Franciszek Józef Pierwszy,

z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Apostolski Węgierski, Król Czeski, Dalmacki, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Arcyksiążę Austriacki, Wielki Książę Krakowski, Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górno- i Dolno-Śląski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu itd. itd. itd.

Gdy Wiktor Wawra, aptekarz i radny miejski w Melniku, tudzież Dr. Gustaw Pöschl, adwokat i radny miejski w Melniku, podali prośbę o udzielenie im koncesyi na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu kolei lokalnej od Melnika do Mszena, przeto ze względu na powszechną użyteczność tego przedsięwzięcia, widzimy się spowodowani nadać rzeczonym koncesyonaryuszom koncesyą niniejszą na zasadzie ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238), jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895), w sposób następujący:

§. 1.

Nadajemy koncesyonaryuszom prawo wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako lokalna ze szlakiem normalnym od stacyi w Melniku uprzywilejowanej austriackiej kolei północno-zachodniej do Mszena z odnogą od Lhotki do Strzedenic i z koleją dowozową od Melnika do Łaby.

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewnia się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 3.

Koncesyonaryusze obowiązani są rozpocząć budowę kolei żelaznej w §. 1 wzmiankowanej niezwłocznie, skończyć najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmią dotrzymania powyższego terminu budowy, dać mają koncesyonaryusze kaucyą w sumie dwa tysiące złotych a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 4.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszom prawo wywłaszczenia

podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszom do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinni koncesyonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo handlu ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu pozwala się odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu, ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszenie chyżości, Ministerstwo handlu uzna to za możebne, a natomiast trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo handlu.

§. 6.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wniść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Enisya obligacyj pierwszorzędných jest wzbrowiona.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami sprawienia taboru kolejowego, jakoteż na uposażenie funduszu zasobnego w sumie, którą Rząd ustanowi, rzeczywicie wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywicie zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywicie poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu

pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji przez Rząd zatwierdzonego.

Statut Spółki jakoteż formularze akcji, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych zniżonych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach państwa obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich, i żandarmeryi a to nietylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesyonaryusze zobowiązują się przystąpić także do zawartej przez spółki kolei austriackich umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem służbą i swojemi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesyonaryuszów mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesyonowanej. Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, staną się dla koncesyonaryuszów obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesyonaryuszach tylko o tyle, o ile będzie możliwem dopełnienie ich na kolei drugorzędnej a w skutek tego zbudowanej, urządzonej i eksploatowanej z dozwoleńmi ułatwieniami.

Koncesjonariusze zobowiązują się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

O ile podobne zniżenia, jakie w §. 7 dla transportów wojskowych są przepisane, mają być udzielane także korpusom straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) lub innym funkcjonaryuszom publicznym, postanowione będzie w warunkach koncesyjnych.

§. 9.

Koncesją nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §fu 9go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoje.

Rząd może także wyrzec wygaśnięcie koncesyi przed upływem przereczonego czasu, gdyby określone w §fie 3cim zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie da się usprawiedliwić w myśl §u 11go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 10

Wyjąwszy przypadek wyraźnego zezwolenia Rządu, koncesjonariusze nie są upoważnieni do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na kolei koncesyonowanej.

Rząd zastrzega sobie prawo objęcia ruchu na kolei koncesyonowanej i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesjonaryuszów mianowicie w tym przypadku, gdyby kolej ta została bezpośrednio połączona z jedną z tych kolei, na których ruch utrzymuje Rząd.

W przypadku takim koncesjonariusze mają zwracać Rządowi koszta z powodu utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone lub według okoliczności ryczałtowo oznaczone.

Zresztą warunki tego utrzymywania ruchu przepisane będą w kontrakcie, który Rząd zawrze z koncesjonaryuszami.

§. 11.

Koncesjonariusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) podaniem dozwolić Rządowi na jego żądanie każ-

dego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których Rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przysyłać lub pozwolić przysyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 12.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu a z nich stracone będą czyste dochody dwóch lat najniepomyślniejszych i obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

Dochód średni czysty w myśl powyższego postanowienia obliczony, będzie koncesjonaryuszom płacony aż do upływu okresu koncesyjnego jako wynagrodzenie za odstąpienie kolei a to w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku.

2. Gdyby jednak odkupienie miało nastąpić przed upływem siódmego roku ruchu, lub gdyby średni dochód czysty, w myśl postanowień ustępu 1. obliczony, nie wynosił najmniej takiej kwoty rocznej, któraby wyrównywała racie rocznej potrzebnej na umówione oprocentowanie i spłacenie zaciągniętej w Banku krajowym królestwa czeskiego pod gwarancją kraju pożyczki hipotecznej, jakoteż na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu całego okresu koncesyjnego, natenczas wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za odstąpienie kolei, będzie polegało na tem, że państwo weźmie na siebie spłacenie z własnych funduszków w umówionych terminach płatności w miejsce koncesjonaryuszów, powyższej pożyczki hipotecznej aż do zupełnego umorzenia takowej a oznaczoną powyżej sumę roczną za kapitał akcyjny płacić będzie w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku.

3. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych w myśl ustępu 1 przypadających a względnie zamiast sumy rocznej w myśl ustępu 2 za kapitał akcyjny płacić się mającej, zapłacić kapitał wyrównujący sumie rat według postanowień ustępu 1 i 2 półrocznie płacić się mających, zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą po kursie średnim, jaki obligacye długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

4. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów i używanie kolei niniejszem koncesyonowanych ze wszystkimi do nich należąciami ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materyałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 13.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od tego dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materyałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 12, ustęp ostatni.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 12), zatrzymają koncesyonaryusze na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i należące się im aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryuszów z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu' są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, żeby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego do tego urzędnika, a w szcze-

gólności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami i wydelegowania do nadzoru nad tem urzędników na koszt koncesyonaryuszów.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiadowczej lub innej reprezentacyi, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru; w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu handlu do decyzji, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 15.

Nadto zastrzega sobie Rząd prawo, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Ostrzegając surowo, aby nikt nie czynił nic przeciwnego postanowieniom koncesyi niniejszej i nadając koncesyonaryuszom prawo uciekania się do Naszych Sądów w sprawach o wynagrodzenie udowodnionej szkody, rozkazujemy wyraźnie wszystkim Władzom, do których to należy, aby nad koncesyą i wszystkimi postanowieniami w niej zawartemi, ściśle i troskliwie czuwały.

W dowód czego wydajemy niniejszy list, pod Naszą większą pieczęcią, w Naszem głównem i rezydencyjalnem mieście Wiedniu, dnia ośmnastego miesiąca stycznia w roku zbawienia tysiąc ośmset dziewięćdziesiątym szóstym, Naszego panowania czterdziestym ósmym.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVI. — Wydana i rozesłana dnia 14. marca 1896.

Treść: (№ 35—37.) 35. Dokument koncesyjny na kolej lokalną wązko-torową od Rovereto do Ravazzone. — 36. Obwieszczenie o upoważnieniu komor głównych II. klasy w Oświęcimie i Karniowie do postępowania wywozowego z cukrem. — 37. Obwieszczenie o rozszerzeniu upoważnień c. k. Komory pomocniczej I. klasy w Risanie.

35.

Dokument koncesyjny z dnia 26. stycznia 1896,

na kolej lokalną wązko-torową od Rovereto do Ravazzone.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;
 Król Apostolski Węgierski, Król Czeski, Dalmacki, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Aroksiążę Austriacki, Wielki Książę Krakowski, Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górno- i Dolno-Słaski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu itd. itd. itd.

Gdy gmina miasta Rovereto podała prośbę o udzielenie jej koncesyi na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu kolei lokalnej wązko-torowej od Rovereto do Ravazzone, przeto ze względu na powszechną użyteczność tego przedsięwzięcia, widzimy się spowodowani nadać rzeczzonej koncesyonaryuszce koncesyą niniejszą na zasadzie ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238), jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895), w sposób następujący:

§. 1.

Nadajemy koncesyonaryuszce prawo wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako lokalna wązko-torowa od Rovereto z dobiegiem do linii Kufstein—Ala Spółki kolei południowej na Sacco do Ravazzone z dobiegiem do kolei lokalnej Mori—Arco—Riva nad jeziorem Garda.

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewniają się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 3.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest rozpocząć budowę kolei żelaznej w §. 1 wzmiankowanej niezwłocznie, skończyć najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmią dotrzymania powyższego terminu budowy, dać ma koncesyonaryuszka na żądanie Rządu stosowną kaucyą a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 4.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszce prawo wyłączenia

podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryszce do wybudowania tych kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinna koncesyonaryszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do zarządzeń, które Ministerstwo kolei żelaznych w tym względzie wyda, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu pozwala się odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu, ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególnie stosunki obrotu i ruchu, a w szczególności ze względu na zmniejszenie chyżości, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za możebne, a natomiast trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§. 6.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami sprawienia taboru kolejowego, jakoteż na uposażenie funduszu zasobnego w sumie, którą Rząd wyznaczy, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w obrębie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego podlegającego zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych znizonych. Taryfę wojskową

stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych na austriackich kolejach państwa kiedykolwiek obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i do żandarmeryi, a to nie tylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesyonaryszka zobowiązuje się przystąpić do zawartej przez austriackie spółki kolejowe umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem swojemi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesyonaryszki mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesyonowanej. Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesyonaryszki obowiązującymi wtedy, gdy zostaną jej urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesyonaryszce tylko o tyle, o ile będzie możliwem dopełnienie ich na kolei jako drugorzędnej a w skutek tego zbudowanej, urządzonej i eksploatowanej z dozwoleńmi ułatwieniami.

Koncesyonaryszka zobowiązuje się przy obsadzaniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

O ile podobne znizienia, jakie w §. 7 dla transportów wojskowych są przepisane, mają być udzielane korpusom straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) lub innym organom publicznym, postanowione będzie w warunkach koncesyjnych.

§. 9.

Koncesyą nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §. 9go, lit. b) ustawy

o koncesjach na koleje żelazne na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec wygaśnięcie koncesyi przed upływem przerzeczzonego czasu, gdyby określone w §. 3im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §. 11go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 10.

Wyjąwszy przypadek wyraźnego zezwolenia Rządu, koncesyonaryuszka nie jest upoważniona do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na kolejach koncesyonowanych.

Rząd zastrzega sobie prawo objęcia ruchu na kolei koncesyonowanej i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesyonaryuszki, mianowicie w tym przypadku, gdyby kolej ta została bezpośrednio połączona z jedną z tych kolei, na których ruch utrzymuje Rząd.

W przypadku takim koncesyonaryuszka zwracać ma Rządowi koszta z powodu utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone, lub według okoliczności, ryczałtowo oznaczone.

Zresztą warunki tego utrzymywania ruchu przepisane będą w kontrakcie, który zawarty będzie z koncesyonaryuszką.

§. 11.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) podanymi, dozwolić Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których państwo ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przysyłać lub pozwolić przysyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 12.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu a z nich strącone będą czyste dochody dwóch lat najniepomyślniejszych i obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

Dochód czysty w myśl postanowienia powyższego obliczony, będzie koncesyonaryuszce płacony aż do upływu okresu koncesyjnego jako wynagrodzenie za odstąpienie kolei a to w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku.

2. Gdyby jednak odkupienie miało nastąpić przed upływem siódmego roku ruchu, lub gdyby średni dochód czysty w myśl postanowień ustępu 1. obliczony nie wynosił najmniej takiej sumy rocznej, któraby wyrównywała racie rocznej potrzebnej na umówione oprocentowanie i spłacenie w ciągu całego okresu koncesyjnego pożyczki w celu zgromadzenia kapitału zaciągniętej, natenczas wynagrodzenie, które Rząd ma zapłacić za odstąpienie kolei będzie polegało na tem, że państwo weźmie na siebie spłacenie z własnych funduszków w umówionych terminach płatności w miejsce koncesyonaryuszki powyższej pożyczki aż do zupełnego umorzenia takowej.

3. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych, w myśl ustępu 1go przypadających zapłacić kapitał wyrównywający sumie rat według postanowień ustępu 1go płacić się mających, zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyj długu państwa. Obligacje długu państwa liczone będą po kursie średnim, jaki obligacje długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

4. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów i używanie kolei niniejszem koncesyonowanej ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materiałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 13.

Gdy koncesya utraci moc swoję i od tego dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materyałowi, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 12, ustęp ostatni.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoję straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 12), zatrzyma koncesyonaryuszka na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryuszkę z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego do tego urzędnika, a w szczególności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami i wydelegowania do nadzoru nad tem urzędników na koszt koncesyonaryuszki.

Komisarz przez Rząd ustanowiony do nadzorowania przedsiębiorstwa kolejowego będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach reprezentacyj, przedstawiającej grono kierujące przedsiębiorstwa kolejowego ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru, w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 15.

Nadto zastrzega sobie Rząd prawo, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a we-

dług okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Ostrzegając surowo, aby nikt nie czynił nic przeciwnego postanowieniom koncesyi niniejszej i nadając koncesyonaryuszce prawo uciekania się do Naszych sądów w sprawach o wynagrodzenie udowodnionej szkody, rozkazujemy wyraźnie wszystkim Władzom, do których to należy, aby nad koncesyą i wszystkimi postanowieniami w niej zawartemi ściśle i troskliwie czuwały.

W dowód czego wydajemy niniejszy list, pod Naszą większą pieczęcią, w Naszem głównem i rezydencyonalnem mieście Wiedniu, dnia dwudziestego szóstego miesiąca stycznia w roku zbawienia tysiąc osmset dziewięćdziesiątego szóstego, Naszego panowania czterdziestego ósmego.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Biliński r. w.

36.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. lutego 1896,

o upoważnieniu komor głównych II. klasy w Oświęcimie i Karniowie do postępowania wywozowego z cukrem.

Komory główne II. klasy w Oświęcimie i Karniowie upoważnia się w myśl istniejących przepisów do postępowania wywozowego z cukrem wyprowadzanym za linię cłową z rozszczeniem prawa do bonifikacyi wywozowej.

Biliński r. w.

37.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. lutego 1896,

o rozszerzeniu upoważnień c. k. Komory pomocniczej I. klasy w Risanie.

W porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu upoważnia się c. k. Komorę pomocniczą I. klasy w Risanie w Dalmacyi do postępowania wywozowego z płynami wysokokowemi pędzonemi, wyprowadzanemi za linią cłową z zastrzeżeniem zwrotu podatku lub bonifikacyi wywozowej.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVII. — Wydana i rozesłana dnia 23. marca 1896.

Treść: № 38. Rozporządzenie, dotyczące się umarzania ratami wierzytelności hipotecznych kas sierocych wspólnych.

38.

Rozporządzenie Ministerstw sprawiedliwości i skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obračunkową z dnia 8. marca 1896,

tyczące się umarzania ratami wierzytelności hipotecznych kas sierocych wspólnych.

Co do pożyczek hipotecznych z kas sierocych wspólnych można będzie na przyszłość umawiać się na żądanie stron nietylko o spłatę takowych sposobem w instrukcyi z dnia 24. czerwca 1859 (Dz. u. p. Nr. 123) przewidzianym, lecz także o umorzenie kapitału pożyczkowego ratami.

W tym celu wydają się następujące postanowienia urządzające.

A. Spłata zapomocą tak zwanych rat zwyčajnych (częściowych kwot kapitału).

1. Pozwala się na zawieranie umów o umorzenie wierzytelności pożyczkowych kas sierocych wspólnych ratami półrocznymi, stanowiącemi kwoty częściowe kapitału, których wielkość, ilość i termin początkowy należy z góry oznaczyć.

Co do wielkości rat można umówić się, albo, że takowe będą zawsze równe, albo, że po opłaceniu pewnej ilości takowych, reszta kapitału umo-

rzona będzie większemi ratami, np. jeżeli kapitał wynosi 1000 zł.:

	40 rat półrocznych po 25 zł.,
lub też 20 „	„ „ 20 „ i
20 „	„ „ 30 „.

Kwotę każdej poszczególnej raty ustanowić należy w liczbie całej złotych, która zwyczajnie powinna być podzielna przez 5 bez reszty.

Raty w mniejszej kwocie jak po 5 zł. nie są dozwolone.

B. Spłata zapomocą rat ryczałtowych jednakowych.

1. Można także umówić się o spłatę kapitału przez ustanowienie raty ryczałtowej, odsetki od reszty kapitału jakoteż kwotę częściową kapitału, w sobie mieszczącej, która pozostaje jednakoowa dla wszystkich rat z wyjątkiem ostatniej.

2. Co do wielkości raty ryczałtowej i zależącej od tejsze długości okresu umorzenia nie służy dłużnikowi wolny wybór.

Ratę ryczałtową ustanawia się na podstawie stopy procentowej, jaką poszczególne Sądy krajowe wyższe oznaczają dla wspólnych kas sierocych swoich okręgów.

Dla wierzytelności oprocentowanych po 4% (w okręgach Sądów krajowych wyższych wiedeńskiego, praskiego, berneńskiego i lwowskiego) można umówić się tylko tak, żeby suma ryczałtowa wynosiła 4½%, przy której kapitał umarza się

109 ratami półrocznymi w $54\frac{1}{2}$ latach. Dla wierzytelności oprocentowanych po $4\frac{1}{2}\%$ (w okręgu Sądu krajowego wyższego krakowskiego) można umówić się tylko tak, żeby suma ryczałtowa wynosiła 5% , przy której kapitał umarza się 102 ratami półrocznymi w 51 latach.

3. Umawianie się o spłaceniu ratami ryczałtowemi kapitałów mniej niż 100 zł. wynoszących, nie jest dozwolone.

4. Sądom opiekuńczym i kasom sierocym oddane będą do użytku celem oznaczania sum ryczałtowych i kwot, jakie z nich na odsetki i na kapitał przypadają, 53 plany amortyzacji w formie zeszytów a mianowicie podług obowiązującej stopy odsetek od pożyczek po 4% lub po $4\frac{1}{2}\%$ a to dla następujących kwot kapitałowych:

od	do	300 zł.	z stopniami wzrastającymi o	10 zł.,
300	1000	•	•	50
1000	2000	•	•	100
2000	10000	•	•	1000

5. Przy udzielaniu pożyczki, która spłacona być ma ratami ryczałtowemi, przykleić należy w książeczce zapiskowej dłużnika plan umorzenia na kwotę 100 zł.

Jeżeli pożyczka wynosi inną sumę nie 100 zł., wolno dłużnikowi przejrzeć w sądzie lub w urzędzie sierocym, w zwykłych godzinach urzędowych, plan umorzenia odnoszący się do kwoty jego długu.

6. Umorzenia ratami ryczałtowemi odmówić należy co do takich kapitałów, które nie są przewidziane w żadnym z przysposobionych 53 planów umorzenia, lub dla których planu umorzenia nie można z łatwością obliczyć przez kombinację dwóch takich planów umorzenia lub zapomocą pomnożenia przez liczbę jednocyfrową.

7. Częściowe spłaty kapitału, w planie umorzenia nie przewidziane, mogą być przyjęte tylko w takich kwotach, które ostatnią resztę kapitału zmniejszają znowu do kwoty znajdującej się w planie umorzenia. Następnie raty ryczałtowe płacić należy bez przerwy od raty planu umorzenia odpowiedniej nowej reszcie kapitału.

8. Na prośbę dłużnika sąd może zezwolić na całkowite zaniechanie umarzenia pożyczki ratami ryczałtowemi tak, żeby rat nie płacono i żeby odtąd opłacano tylko odsetki kontraktowe od pozostałej reszty kapitału.

Urząd sierocy uwiadomić należy o tem rezolucją.

Czasowe zawieszenie płacenia rat ryczałtowych nie jest dozwolone.

C. Postanowienia wspólne.

1. Można umówić się tak, żeby spłacanie ratami (ratami zwyczajnymi lub ratami ryczałtowemi) rozpoczynano się dopiero po upływie pewnego czasu.

Termin początkowy wyznaczyć jednak należy najpóźniej na ten pierwszy dzień wypłaty odsetek, który nastąpi po ubiegłym 6ym roku od wydania waluty pożyczkowej lub za przelew.

2. Przyjęcie zobowiązania do spłacenia kapitału ratami należy w formie kwalifikującej się do zahipotekowania poświadczyć w obligu a co do wierzytelności hipotecznych już istniejących, gdyby drogą przelewu były obejmowane, w deklaracji dodatkowej do obligu, a względnie do dokumentu przelewu i hipotecznie zabezpieczyć.

3. Postanowienia powyższe nie naruszają przepisów instrukcji zaprowadzonej rozporządzeniem ministerjalnem z dnia 24. czerwca 1859 (Dz. u. p. Nr. 123) w przedmiocie postępowania z majątkiem sierocym wspólnym, zawartych w §§. 40 i 41 a dotyczących się obliczania odsetek przy spłacie kapitału lub części onegoż bez poprzedniego wypowiedzenia.

4. Umówione raty kapitałowe płacić należy razem z odsetkami dnia 1. stycznia i dnia 1. lipca każdego roku bezpośrednio w urzędzie podatkowym jako urzędzie sierocym wspólnym.

Poszczególne zapłacone raty odpisują się na obligu a względnie na dokumencie przelewu tylko na żądanie dłużnika.

5. Gdy kapitał spłacany jest ratami zwyczajnymi, odsetki, zawsze półrocznie z góry opłacać się mające, oblicza się od reszty kapitału pozostałej po strąceniu zapłaconej sumy.

Gdy zaś kapitał spłacany jest ratami ryczałtowemi, kwotę raty ryczałtowej na odsetki przypadającą ocenia się podług planu umorzenia.

6. W obligu (dokumencie przelewu, deklaracji dodatkowej) zamieścić należy postanowienie, że gdyby wypłaty zalegały, dłużnik opłacać ma od przypadających odsetek i rat kapitałowych 5% odsetki za zwłokę, niezawisłe od tego, że kasie sieroczej zastrzeżone być ma prawo żądania niezwłocznego zwrotu całego kapitału bez wypowiedzenia.

7. Przy wydawaniu sumy pożyczki a względnie waluty za przelew sąd opiekuńczy winien w rezolucji dotyczącej się wydania wyłuszczyć rodzaj, ilość i wysokość rat, tudzież kiedy spłacanie ma się rozpocząć.

8. Urząd sierocy winien w rachunku pożyczek i w książeczce zapiskowej, którą się dłużnikowi doręcza, wpisać datę i liczbę rezolucji sądowej tudzież podane w onejże szczegóły co do zwrotu. Termin, od którego rozpoczyna się obowiązek płacenia rat, napisać należy w sposób uderzający.

Te same szczegóły zapisywać należy także corocznie w wykazie stanu pożyczek (w rubryce uwagi) przedstawianym oddziałowi rachunkowemu sądu krajowego wyższego.

9. Oddział rachunkowy sądu krajowego wyższego czuwać ma przy sprawdzaniu wykazu pożyczek nad tem, żeby raty, które przypadają w roku rachunkowym, były do książki zaciągnięte.

Na zaciągnięcie rat płatnych do książki zwracać należy uwagę także przy wykonywaniu przepisanych rewizji i obrachowania w poszczególnych kasach sierocych.

10. Do pożyczek za zwrotem ratami zwyczajnymi a względnie ratami ryczałtowymi używać na-

leży wzorów obligów a względnie dokumentów przelewowych przepisanych w załączkach I aż do IV. Załączka I—IV

Gdy nie chodzi o konwersją wyżej oprocentowanego dawniejszego długu, te miejsca tekstu wzorów obligu, które są oznaczone nawiasami, zostawić należy niewypełnione i tak przekreślić, żeby były czytelne.

11. Sposób zaciągania do książek objaśniony jest podanymi w załączkach V aż do VII przykładami wypełniania wzorów Nr. 8, 12 i 14 instrukcyi (Rozp. min. z dnia 24. czerwca 1859, Dz. u. p. Nr. 123). Załączka V—V

Biliński r. w.

Gleispach r. w.

Załączka I do rozporządzenia Nr. 38.

W z ó r o b l i g u

do pożyczek z kas sierocych na raty zwyczajne.

Urząd sierocy Sądu w

Księga pożyczek: Tom Folio Nr.

O b l i g,

mocą którego

 w okręgu sądowym zeznaje, że [celem wykonania konwersyi
 wierzytelności na realności w gminie
 wykazem hipotecznym liczba księgi gruntowej objętej, na rzecz
 na zasadzie ciężającej, po %/o oprocentowanej
 w sumie zł. w. a.] *) otrzymał od Urzędu sierociego Sądu
 w z tamtejszej Kasy sierociej wspólnej, pożyczkę w sumie zł. w. a.
 wyraźnie: złotych waluty austriackiej
 gotówką, którą przeto dłużn.

Potwierdzając Kasie sierociej odbiór rzeczonoego kapitału pożyczkowego,
 zobowiązuj się niepodzielnie, to jest jeden za a
 za jednego, za siebie i za swoich następców w posiadaniu zastawion jak niżej realności
 opłacać od tej pożyczki co pół roku z góry, począwszy od
 189 odsetki po od sta rocznie i procenta te,
 ze zrzeczeniem się służącego prawa potrącania podatku dochodowego składać w kwocie
 całkowitej w Kasie sierociej, kapitał zaś, albo w takim razie, gdyby cząstkowe upłaty były już uiszczone,
 resztę onegoż zwrócić w walucie austriackiej Urzędowi sierocemu
 za poprzedniem półrocznem, obu stronom jednakowo służącym wypowiedzeniem.

Dopóki kapitał nie będzie wypowiedziany, zobowiązuj się niepodzielnie składać
 w terminach wyznaczonych na opłatę procentów, to jest dnia 1. stycznia i dnia 1. lipca każdego roku,

*) Tylko w razie konwersyi dawniejszego długu. W innych przypadkach nie wypełnia się tego ustępu i trzeba go przekreślić.

poczynając od 189 . regularne częstkowe upłaty na poczet kapitału w sposób umówiony, niżej wyszczególniony a to tak, żeby przy należytem dotrzymaniu terminów płatności kapitał umorzony został w ratach. — Zobowiązuj się więc niepodzielnie płacić aż do $\frac{1. \text{ stycznia}}{1. \text{ lipca}}$ 189 . włącznie, corocznie dnia 1. stycznia i dnia 1. lipca półroczne odsetki z góry, poczynawszy zaś od $\frac{1. \text{ lipca}}{1. \text{ stycznia}}$ 189 . w tych samych terminach, to jest dnia 1. stycznia i dnia 1. lipca każdego roku

a) przypadające częstkowe upłaty na poczet kapitału a mianowicie w pierwszych terminach po złotych, w następnych terminach po złotych a w ostatnim terminie w kwocie złotych, tudzież

b) od kapitału a względnie od reszty kapitału, pozostałej po odliczeniu wszystkich upłat częstkowych, na poczet kapitału uiszczonych, odsetki półroczne procentowe, z góry płatne, w takim zaś razie, gdyby wypłaty te dłużej niż ośm dni zalegały, nadto jeszcze pięćprocentowe odsetki za zwłokę, tak od zaległej kwoty odsetek jak i od zaległej raty kapitałowej za czas, licząc od dnia płatności a wszystko to tem pewniej, ile że w razie przeciwnym Kasa sieroca może na koszt, bez wszelkiego wypowiedania domagać się niezwłocznego zwrotu kapitału lub nie spłaconej jeszcze reszty onegoż łącznie z zobowiązaniami przydatkowemi.

Nadto zobowiązuj się za siebie i za następców w posiadaniu realności, że zastawion w okręgu sądowym być . . . przez cały czas trwania pożyczki ciągle ubezpiecza . . . od pożaru w na zł. w. a., wyraźnie: złotych waluty austriackiej, że kwoty ubezpieczenia przez cały czas trwania pożyczki bez zezwolenia Kasy sieroczej nie zmieni . . . i że to w każdym terminie płatności odsetek być . . . udowadnia . . . , w przeciwnym bowiem razie można będzie na koszt domagać się niezwłocznego zwrotu kapitału lub zalegającej jeszcze reszty onegoż łącznie z obowiązaniami przydatkowemi.

Nakoniec zobowiązuj się za siebie i za następców w posiadaniu zastawionej realności ponosić wszelkie koszta, jakoto należytości, stęple i taksy od kwitów, przelewów, od zahipotekowania i wykreślenia, tudzież wszelkie inne koszta sądowe i egzekucyjne, nawet za stawienie się i działanie z urzędu na terminach sprzedaży, likwidacyi i rozdziału ceny kupna hipoteki, tudzież wszelkie pod jakąkolwiek nazwą istniejące należytości za zachowanie w przypadkach ogłoszenia upadłości i we wszystkich innych, w taki sposób, że Kasa sieroca nie ma nigdy ponosić w tych względach żadnego wydatku.

Na zabezpieczenie kasie sieroczej kapitału, odsetek i zobowiązań przydatkowych zastawia . . .
 . . . onejże

 i pozwala, żeby na podstawie niniejszego obligu na zabezpieczenie wierzytelności Kasy
 sieroczej wspólnej Sądu w
 w sumie złotych z %/o odsetkami, jakoteż dalszych
 zobowiązań przydatkowych, aż do sumy najwyższej . . . zł, wyraźnie złotych
 zhipotekowane zostało w księdze gruntowej na . . . koszt prawo zastawu na powyż . . realności.
 dnia 189 .

Na podstawie niniejszego obligu, w skutek rezolucyi c. k. Sądu
 z dnia 189 ., l.
 zhipotekowane zostało na zabezpieczenie wierzytelności pożyczkowej Kasy sieroczej wspólnej Sądu . . .

. w
w sumie zł., wyraźnie złotych
z %/0 odsetkami, według postanowień tegoż obliżu spłacić się mającej, jakoteż na zabezpie-
czenie dalszych zobowiązań przydatkowych aż do sumy największej zł., wyraźnie
. złotych, prawo zastawu na realność
w gminie w księdze gruntowej wykaz hipoteczny
liczba pod liczbą porządkową

Załączka II do rozporządzenia Nr. 38.

Wzór przelewu

do pożyczek z kas sierocych na raty zwyczajne.

Urząd sierocy Sądu w

Księga pożyczek: Tom Folio Nr.

P r z e l e w,

mocą którego
 w okręgu sądowym
 ów kapitał w sumie zł. w. a., wyraźnie
 złotych waluty austriackiej, który
 posiadacz realności
 stosownie do obligu de dato jako pożyczkę
 dłużn i na zabezpieczenie którego pod liczbą porządkową na realności
 [księga gruntowa gminy katastralnej
 l. wyk. hip.] prawo zastawu zostało zahipotekowane, ze wszystkimi w tym względzie służącymi
 prawami stosownie do zezwolenia c. k. w
 z dnia l. odstępuj Kasie sieroczej wspólnej Sądu
 w w sumie zł. w. a.
 i przelewa na nią w taki sposób, że takowa będzie mogła tą wierzytelnością, tak samo jak innym
 majątkiem swoim dowolnie rozrządzać, potwierdzając zarazem, że co do sumy ceny, za odstąpienie
 umówionej, zosta przez Kasę sierocą Sądu w
 zupełnie zaspokoj w skutek czego wręczył jej odnośny dokument w pierwopisie jako jej
 własność.

Nizej podpisan właściciel domu
 i gruntu w gminie w okręgu sądowym
 jako dłużni hipoteczn powyższego odstąpionego kapitału w sumie zł. w. a.
 przyj ten przelew do wiadomości i potwierdzając ciągle istnienie tego długu zobowiązuj
 się niepodzielnie, to jest jeden za a za jednego za siebie i za swoich następców
 w posiadaniu zastawionej jak nizej nieruchomości
 opłacać od tego odstąpionego kapitału w sumie zł. w. a.

począwszy od 189 . odsetki po od sta rocznie co pół roku z góry i procenta te, ze zrzeczeniem się służącego prawa potrącenia podatku dochodowego składać w kwocie całkowitej w Kasie sieroczej, kapitał zaś, albo w takim razie, gdyby cząstkowe upłaty były już uiszczone, resztę onegoż zwrócić w walucie austriackiej Urzędowi sierocemu za poprzednim półrocznem obu stronom jednakowo służącym wypowiedzeniem.

Dopóki kapitał nie będzie wypowiedziany, zobowiązuj się niepodzielnie składać w terminach wyznaczonych na opłatę procentów, to jest dnia 1. stycznia i dnia 1. lipca każdego roku, poczynając od 189 . . regularne cząstkowe upłaty na poczet kapitału w sposób umówiony, niżej wyszczególniony a to tak, żeby przy należytem dotrzymaniu terminów płatności kapitał umorzony został w ratach. — Zobowiązuj się więc niepodzielnie płacić aż do $\frac{1. \text{ stycznia}}{1. \text{ lipca}}$ 189 . . włącznie, corocznie dnia 1. stycznia i dnia 1. lipca półroczne odsetki z góry, począwszy zaś od $\frac{1. \text{ lipca}}{1. \text{ stycznia}}$ 189 . . w tych samych terminach, to jest dnia 1. stycznia i dnia 1. lipca każdego roku

a) przypadające cząstkowe upłaty na poczet kapitału a mianowicie w pierwszych terminach po złotych, w następnych terminach po złotych a w ostatnim terminie w kwocie złotych, tudzież

b) od kapitału a względnie od reszty kapitału, pozostałej po odliczeniu wszystkich upłat cząstkowych, na poczet kapitału uiszczonych, odsetki półroczne procentowe, z góry płatne, w takim zaś razie, gdyby wypłaty te dłużej niż ośm dni zalegały, nadto jeszcze pięćprocentowe odsetki za zwłokę, tak od zaległej kwoty odsetek jak i od zaległej raty kapitałowej za czas, licząc od dnia płatności a wszystko to tem pewniej, ile że w razie przeciwnym Kasa sieroca może na koszt bez wszelkiego wypowiedzania domagać się niezwłocznego zwrotu kapitału lub nie spłaconej jeszcze reszty onegoż łącznie z zobowiązaniami przydatkowemi.

Nadto zobowiązuj się za siebie i za następców w posiadaniu realności, że zastawion w okręgu sądowym będ przez cały czas trwania pożyczki ciągle ubezpiecza od pożaru w na zł. w. a., wyraźnie złotych waluty austriackiej, że kwoty ubezpieczenia przez cały czas trwania pożyczki bez zezwolenia Kasy sieroczej nie zmieni że premię asekuracyjną będ punktualnie płacił i że to w każdym terminie płatności odsetek będ udowadnia w przeciwnym bowiem razie można będzie na koszt domagać się niezwłocznego zwrotu kapitału lub zalegającej jeszcze reszty onegoż łącznie z zobowiązaniami przydatkowemi.

Nakoniec zobowiązuj się za siebie i za następców w posiadaniu zastawionej realności ponosić wszelkie koszta, jakoto należytości, stęple i taksy od kwitów, przelewów, od zahipotekowania i wykreślenia, tudzież wszelkie inne koszta sądowe i egzekucyjne, nawet za stawienie się i działanie z urzędu na terminach sprzedaży, likwidacyi i rozdziału ceny kupna hipoteki,

tudzież wszelkie pod jakąkolwiek nazwą istniejące należności za zachowanie w przypadkach ogłoszenia upadłości i we wszystkich innych, w taki sposób, że Kasa sieroca nie ma nigdy ponosić w tych wzglęдах żadnego wydatku.

Nakoniec zezwała właściciel domu i gruntu w gminie jako ustępca, a właściciel domu i gruntu w gminie jako dłużnik hipoteczny, żeby na podstawie niniejszego przelewu przeniesienie na Kasę sierocą wspólną Sądu w prawa zastawu ciężącego na realności w gminie księga gruntowa l. wyk. hip. pod liczbą porządkową na zabezpieczenie odstąpionego kapitału w sumie zł. w. a. łącznie % odsetkami i należnościami pobocznymi, jakoteż prawo zastawu na zabezpieczenie dalszych zobowiązań przydatkowych, któreby i tak już nie były prawem zastawu zabezpieczone, aż do sumy najwyższej zł., wyraźnie złotych, zostało w księdze gruntowej na rzecz wzmiankowanej Kasy sieroczej na realności wzwyz oznaczonej w porządku bieżącym na koszt zahipotekowane.

. dnia 189 . . .

Na podstawie niniejszego przelewu w skutek rezolucyi c. k. Sądu w z dnia , l. przeniesienie na Kasę sierocą wspólną Sądu prawa zastawu na realności w gminie księga gruntowa

I. wyk. hip. pod liczbą porządkową ciężącego, na zabezpieczenie odstąpionej, teraz według postanowień niniejszego przelewu spłacić się mającej wierzytelności w sumie zł. w. a. z % odsetkami i należyciami pobocznymi, jakoteż prawo zastawu na zabezpieczenie dalszych zobowiązań przydatkowych aż do sumy największej zł., wyraźnie złotych, zostało na rzecz wzmiankowanej Kasy sieroczej na realności wzywz oznaczonej pod liczbą porządkową zahipotekowane.

Załączka III do rozporządzenia Nr. 38.

W z ó r o b l i g u

do pożyczek z kas sierocych na raty ryczałtowe.

Urząd sierocy Sądu w

Księga pożyczek: Tom Folio Nr.

O b l i g,

mocą którego

w okręgu sądowym zeznaje, że [celem wykonania konwersyi
 wierzytelności na realności w gminie wykazem hipotecznym
 liczba księgi gruntowej objętej, na rzecz na zasadzie
 ciężającej, po % oprocentowanej w sumie zł. w. a.] *) otrzymał od urzędu sierociego
 Sądu w z tamtejszej Kasy sierociej wspólnej pożyczkę
 w sumie zł. w. a., wyraźnie złotych waluty austriackiej
 gotówką, którą przeto dłużn

Potwierdzając Kasie sierociej odbiór rzezonego kapitału pożyczkowego,
 zobowiązuj się niepodzielnie, to jest jeden za a za jednego,
 za siebie i za swoich następców w posiadaniu zastawion jak niżej realności, opłacać od tej
 pożyczki co pół roku z góry począwszy od 189 odsetki po
 od sta rocznie i procenta te, ze zrzeczeniem się służącego prawa potrącania podatku dochodo-
 owego składać w kwocie całkowitej w Kasie sierociej, kapitał zaś, albo w takim razie, gdyby cząstkowe
 upłaty były już uiszczone, resztę onegoż zwrócić w walucie austriackiej Kasie sierociej Sądu
 w za poprzedniem półrocznem obu stronom jednakowo
 służącym wypowiedzeniem.

Dopóki kapitał nie będzie wypowiedziany, zobowiązuje się *in solidum* dnia 1. stycznia
 i dnia 1. lipca każdego roku

a) płacić odsetki procentowe półroczne z góry płatne, tudzież

*) Tylko w razie konwersyi dawniejszego długu. W innych przypadkach nie wypełnia się tego ustępu
 i trzeba go przekreślić.

Na podstawie niniejszego obligu, w skutek rezolucyi c. k. Sądu
w z dnia, l. zahipotekowane
zostało na zabezpieczenie wierzytelności pożyczkowej Kasy sieroczej wspólnej Sądu
w w sumie zł. w. a. z %/o odsetkami, według
postanowień tegoż obligu spłacić się mającej, jakoteż na zabezpieczenie dalszych zobowiązań przydatko-
wych aż do sumy najwyższej zł. w. a., wyraźnie
złotych waluty austriackiej, prawo zastawu na realność w gminie
w księdze gruntowej wyk. hip. l. pod liczbą porządkową

Załączka IV do rozporządzenia Nr. 38.

Wzór przelewu do pożyczek z kas sierocych na raty ryczałtowe.

Urząd sierocy Sądu w

Księga pożyczek: Tom Folio Nr.

P r z e l e w,

mocą którego

 w okręgu sądowym
 ów kapitał w sumie zł. w. a., wyraźnie
 złotych waluty austriackiej,
 który
 posiadacz realności
 stosownie do obligu de dato
 jako pożyczkę dłużn i na zabezpieczenie którego
 pod liczbą porządkową na realności (księga gruntowa
 gminy katastralnej l. wyk. hip.) prawo zastawu zostało
 zhipotekowane ze wszystkimi w tym względzie służącymi prawami stosownie do zezwolenia c. k. . . .
 w z dnia
 l. odstępuje Kasie sieroczej wspólnej Sądu
 w w sumie zł. w. a. i przelewa na nią w taki sposób,
 że takowa będzie mogła tą wierzytelnością, tak samo jak innym majątkiem swoim dowolnie rozrządzać,
 potwierdzając zarazem, że co do sumy ceny, za odstąpienie umówionej, zosta przez Kasę sierocą
 Sądu w zupełnie zaspokoj w skutek czego
 wręczył jej odnośny dokument w pierwopisie jako jej własność.

Niżej podpisana
 właściciel domu i gruntu w gminie w okręgu sądowym
 jako dłużn hipoteczn powyższego odstąpionego kapitału w sumie
 złotych waluty austriackiej przyją ten przelew
 do wiadomości i potwierdzając ciągłe istnienie tego długu zobowiązuj się niepodzielnie, to jest
 jeden za a : za jednego za siebie i za swoich następców w posiadaniu

niniejszego przelewu przeniesienie na Kasę sierocą wspólną Sądu w
 prawa zastawu, ciężącego na realności w gminie
 księga gruntowa l. wyk. hip. pod liczbą porządkową
 na zabezpieczenie odstąpionego kapitału w sumie zł. w. a. łącznie z %/o odsetkami
 i należnościami pobocznymi, jakoteż prawo zastawu na zabezpieczenie dalszych zobowiązań przydatko-
 wych, któreby i tak już nie były prawem zastawu zabezpieczone, aż do sumy najwyższej zł.,
 wyraźnie złotych, zostało w księdze gruntowej na rzecz
 wzmiankowanej Kasy sieroczej na realności wzywz oznaczonej w porządku bieżącym na koszt
 zahipotekowane.

. dnia 189

Na podstawie niniejszego przelewu w skutek rezolucji c. k. Sądu
 z dnia l. przeniesienie na Kasę sierocą wspólną Sądu
 prawa zastawu na realności
 w gminie księga gruntowa l. wyk. hip.

pod liczbą porządkową ciężącego. na zabezpieczenie odstąpionej, teraz według postanowień niniejszego przekazu spłacić się mającej wierzytelności w sumie zł. w. a. z %/o odsetkami i należyciami pobocznymi, jakoteż prawo zastawu na zabezpieczenie dalszych zobowiązań przydatkowych aż do sumy najwyższej zł., wyraźnie
. złotych, zostało na rzecz wzmiankowanej Kasy sieroczej na realności wzwyz oznaczonej pod liczbą porządkową zahipotekowane.

Załączka V do rozporządzenia Nr. 38.

Księga rachunkowa wierzytelności Kasy sieroczej.

Z przykładem przedstawiającym udzielenie pożyczki do umorzenia **ratami ryczałtowemi.**

Liczba bieżąca	Data	Artykuł Dziennika		Należność					
				na kapitał		odsetki			
						dzień oprocentowania i płatność	za miesiąc	kwota	
				zł.	c.			zł.	c.
1	3/8 1894	547	Stosownie do rezolucyi sądowej z dnia 2/8 1894, l. 3217 daje się pożyczkę do spłacenia w 109 ratach ryczałtowych półrocznych, z których 108 (na kapitał z odsetkami) po 2 zł. 25 c., a 109. (reszta kapitału) w kwocie 3 zł. 46 c. od 1. stycznia 1896.	100		1/8 1894 1/1 1895 1/7 1895	5 6 6	1 2 2	67 — —
				Raty ryczałtowe					
					dzień płatności	kapitał		odsetki	
						zł.	c.	zł.	c.
				1 rata	1/1 1896	—	25	2	—
				2 „	1/7 1896	—	26	1	99
						i t. d.			

Liczba bieżąca	Data	Artykuł Dziennika	S p ł a t a								U w a g a
			na kapitał		odsetki			odsetki za zwłokę			
					od	do	kwota				
			zł.	c.			zł.	c.	zł.	c.	
1	3/8 1894	548	—	—	1/8 1894	31/12 1894	1	67	—	—	
2	2/2 1895	197	—	—	1/1 1895	30/6 1895	2	—	—	01	
3	30/8 1895	602	—	—	1/7 1895	31/12 1895	2	—	—	04	
Raty ryczałtowe po 4 zł. 50 c., półrocznie 2 zł. 25 c.											
4	4/4 1896	303	—	25	1/1 1896	30/6 1896	2	—	—	03 $\frac{1}{2}$	
5	31/10 1896	785	—	26	1/7 1896	31/12 1896	1	99	—	04 $\frac{1}{2}$	
i t. d.											

Załączka VI do rozporządzenia Nr. 38.

Książeczka zapiskowa wierzytelności

Kasy sieroczej wspólnej.

Z przykładem przedstawiającym udzielenie pożyczki do umorzenia ratami ryczałtowemi.

Nazwisko dłużnika										
Miejsce zamieszkania										
L. bieżąca	Data	Artykuł Dziennika	Należność	Kapitał		Odsetki				
				zł.	c.	dzień oprocento- wania	za mie- sięcy	kwota		
								zł.	c.	
1	3/8 1894	547	Stosownie do rezolucyi są- dowej z dnia 2/8 1894, l. 3217 pożyczka do spłacenia w 109 ratach ry- czałtowych półrocznych, z któ- rych 108 (na kapitał z odsetka- mi) po 2 zł. 25 c., a 109. (reszta kapitału) w kwocie 3 zł. 46 c. od 1. stycznia 1896.	100	—	1/8	5	1	67	
						1/1 1895	6	2	—	
						1/7 1895	6	2	—	
						Raty ryczałtowe				
						dzień płatności	kapitał		odsetki	
							zł.	c.	zł.	c.
				1 rata		1/1 1896	—	25	2	—
				2 „		1/7 1896	—	26	1	99
						i t. d.				

Data i numer obligu											
L. bieżąca	Data	Artykuł Dziennika	Splata	Kapitał		O d s e t k i				Potwierdzenie Kasy sieroczej i uwaga	
				zł.	c.	od	do	kwota			
								zł.	c.		
1	3/8 1894	548	odsetki	—	—	1/8	31/12 1894	1	67	N. N. pob.	N. N. kontr.
2	2/2 1895	197	odsetki odsetki za zwłokę	—	—	1/1 1895	30/6 1895	2	—	N. N. pob.	N. N. kontr.
				—	—	—	01		
3	30/8 1895	602	odsetki odsetki za zwłokę	—	—	1/7 1895	31/12 1895	2	—	N. N. pob.	N. N. kontr.
				—	—	04		
Raty ryczałtowe											
4	4/4 1896	303	1 rata odsetki za zwłokę	—	25	1/1 1896	30/6 1896	2	—	N. N. pob.	N. N. kontr.
				—	03½		
5	31/10 1896	785	2 rata i t. d.	—	26	1/7 1896	31/12 1896	1	99	N. N. pob.	N. N. kontr.
									04½		

Załączka VII do rozporządzenia Nr. 38.

Wykaz stanu wierzytelności

Kas sierocych wspólnych.

Z przykładem przedstawiającym udzielenie pożyczki do umorzenia **ratami ryczałtowemi.**

Liczba bieżąca	Arkusz księgi wierzytelności	Dłużnika		Zaległość z końcem 18. .				Przyrost od 1. 18. aż do 31. 18.									
				kapitał		odsetki		Data	Artykuł Dziennika	kwota kapitału		stopa procentowa	dzień oprocentowania	płatna należność za odsetki z góry			
				nazwisko	miejsce zamieszkania	zł.	c.			zł.	c.			zł.	c.	za miesiąc	kwota
		zł.	c.														
x	x	N. N.	N.	—	—	—	—	3/8 1894	547	100	—	—	1/8	5	1	67	za
		jak wyżej		100	—	—	—	—	—	—	—	—	1/1	6	2	—	za
													1/7	6	2	—	za
		jak wyżej		100	—	—	—	—	—	—	—	1 rata	d. 1/1	6	2	—	za
												2 rata	d. 1/7	6	1	99	za
		jak wyżej		99	49	—	—	—	—	—	—	3 rata	d. 1/1	6	1	99	za
												4 rata	d. 1/7	6	1	98	za

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XVIII. — Wydana i rozesłana dnia 23. marca 1896.

Treść: (№ 39—42.) 39. Rozporządzenie, zabraniające handlu obnośnego na obszarze Innsbrucka, stolicy krajowej, tudzież gmin Wilten, Hötting i miejscowości Pradl do gminy Amras Pradl należącej. — 40. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany postanowień urzędowego abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazami „Magnezya“ i „Magnezyt“. — 41. Obwieszczenie, dotyczące się zaprowadzenia w Schwaderbachu delegacyi Komory pomocniczej kraślickiej. — 42. Rozporządzenie, dotyczące się łączenia kilku gatunków cukru konsumcyjnego w jedną posyłkę, gdy się cukier taki wywozi pod zamknięciem miejsca z zakładów fabrykacyi za linię celną.

39.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 29. lutego 1896,

zabraniające handlu obnośnego na obszarze Innsbrucka, stolicy krajowej, tudzież gmin Wilten, Hötting i miejscowości Pradl do gminy Amras-Pradl należącej.

Na zasadzie §. 10 patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852 (Dz. u. p. Nr. 252) i §. 5go odnośnego przepisu wykonawczego, zabrania się, począwszy od dnia 1. maja 1896, handlu obnośnego na obszarze Innsbrucka, stolicy krajowej, tudzież gmin okolicznych Wilten, Hötting i miejscowości Pradl do gminy Amras-Pradl należącej.

Zakaz ten nie stosuje się do mieszkańców okolic pod względem handlu obnośnego szczególnie uprzywilejowanych a które w §. 17 tegoż patentu o handlu obnośnym i w odnośnych rozporządzeniach dodatkowych są wymienione.

Zakaz niniejszy nie narusza też wzmiankowanej w §. 60, ustęp 2 ustawy przemysłowej, sprzedaży po domach i na ulicy przedmiotów konsumcyi codziennej tamże oznaczonych.

Badeni r. w.

Glanz r. w.

Biliński r. w.

40.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 5. marca 1896,

tyczące się zmiany postanowień urzędowego abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazami „Magnezya“ i „Magnezyt“.

W porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami królewsko węgierskiemi zarządzają się następujące zmiany w urzędowym abecadłowym spisie towarów:

Dotychczasową osnowę wyrazów „Magnezya“ i „Magnezyt“ należy wykreślić; nowa osnowa takowych ma opiewać:

Magnezya (Bittererde, Talkerde), naturalna, węglan magnezynu, ob. Magnezyt.
 — chlorek magnezynu, ob. ten wyraz.
 — siarkan magnezynu, ob. Sól gorzka.
 — węglan magnezynu sztuczny (Magnesia carbonica v. alba) 331 10 zł. — c.
 — palona, sztuczny, chemicznie czysty tlenik magnezynu (Magnesia usta) 331 10 „ — „
 — — nie czysty chemicznie tlenik magnezynu (sztuczny lub z naturalnego węglanu magnezynu [magnezyt palony]) na zasadzie art. IV. ustawy cłowej 320 — „ 50 „

Uwaga. Węglan magnezynu chemicznie czysty sztuczny i tlenik magnezynu chemicznie czysty

sztuczny, do Nr. 331 należące, są proszkiem śnieżno-białym, nieczmiernie lekkim i wielką przestrzeń zajmującym. W czystym rozcieńczonym kwasie solnym rozpuszcza się pierwszy z silnem burzeniem, drugi bez burzenia, atoli z silnem rozgrzaniem, bez najmniejszej pozostałości, w roztwór bezbarwny całkiem przeźroczysty, który za dodaniem roztworu żółtego sinku (Ferrocyankalium) nie przybiera żadnego zabarwienia i w którym roztwór chlorku barowego nie wywołuje ani zabarwienia, ani osadu.

Magnezyt mielony, wymulowany (węglan magnezynu naturalny) do Nr. 103 *b*₂ należący, tudzież tlenik magnezynu (magnezyt palony) chemicznie nie czysty, zwyczajnie z pierwszego przez rozgrzanie otrzymywany, do Nr. 320 należący, przedstawia się jako proszek barwy białej w czerwona lub żółtawo-brunatną wpadającej, niekiedy w zbitych kawałach lub okrucach.

Obadwa różnią się uderzająco od wzmiankowanych powyżej związków magnezynu chemicznie czystych, mają bowiem złożenie gęściejsze, wagę względnie znaczną i większą i są bardziej szorstkie w dotknięciu.

Pod działaniem kwasu solnego rozcieńczonego rozpuszcza się magnezyt z silnem burzeniem, magnezyt palony bez burzenia, atoli z silnem rozgrzaniem, osadzając kwas krzemowy (piasek subtelny) bardziej lub mniej nierozpuszczalny, w płyn żółtawy, który nie jest nigdy całkiem czysty a który sinkiem żółtym zabarwia się na błękitno i w którym roztwór chlorku barowego wywołuje często zmęcenie lub osad.

Ług potasowy lub sodowy wywołuje w roztworach związków magnezynu obfity biały, galaretowaty osad.

- kalimagnezya = sól podwójna (nawóz sztuczny) ob. Sole nawozowe.

- Magnezyt** (naturalny węglan magnezynu, Bittererde, Talkerde) surowy 103 *a* bez opłaty
- mielony, wymulony 103 *b*₂ bez opłaty ob. uwagę pod „Magnezya“.
 - palony, ob. Magnezyna palona.

Rozporządzenie z dnia 21. czerwca 1892 (Dz. u. p. Nr. 102), dotyczące się postępowania ze względu na cło z magnezją paloną do celów przemysłowych uchyla się niniejszem.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej niezwłocznie.

Glanz r. w.

Biliński r. w.

41.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. marca 1896,

tyczące się zaprowadzenia w Schwaderbachu delegacji Komory pomocniczej kraślickiej.

W Schwaderbachu w Czechach zaprowadzona została delegacja kraślickiej Komory pomocniczej I. klasy. Opatrzona upoważnieniami Komory pomocniczej II. klasy, rozpoczęła czynności dnia 1. marca 1896.

Biliński r. w.

42.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 13. marca 1896,

tyczące się łączenia kilku gatunków cukru konsumcyjnego w jedną posyłkę, gdy się cukier taki wywozi pod zamknięciem miejsca z zakładów fabrykacji za linię celną.

W porozumieniu z królewsko węgierskim Ministerstwem skarbu pozwala się ze zmianą postanowienia rozdziału II, l. 2 załączki A przepisu wykonawczego do ustawy o opodatkowaniu cukru z roku 1888 (Dz. u. p. Nr. 111), żeby przy wywozie cukru konsumcyjnego z zakładów fabrykacji za linię cłową, także rozmaite gatunki cukru konsumcyjnego znajdowały się w jednej posyłce pod tem samem zamknięciem miejsca.

W przypadku tym zachowywać należy ściśle następujące przepisy:

1. Poszczególne gatunki cukru umieszczać należy w miejscu zamknięcia w taki sposób, żeby bale zawierające cukier tego samego gatunku były przy sobie;

2. razem z deklaracją wywozową podać na stronie prosty narys wagonu kolejowego, w którym uwidocznic należy miejsce zamknięcia z oznaczeniem gdzie znajdują się bale zawierające każdy z osobna gatunek.

Urząd wysyłkowy ma narys zbadać i jeśli się przekona, że jest zgodny z prawdą, okoliczność tę na nim potwierdzić.

Narys ma iść z posyłką aż do komory wychodnej.

3. W deklaracji wywozowej szczegóły tyczące się każdego z osobna gatunku cukru podawać należy razem. Gdyby naprzykład posyłka wywozowa składała się ze 100 kręgów cukru i ze 100 pak cukru kostkowego, należałoby w rubrykach 1, 3 i 9 odnośnej deklaracji wywozowej napisać: 100, 1—100, cukier w kręgach, 100, 101—200 cukier kostkowy. Rozumie się samo przez się, że gdy się robi użytek z powyższego pozwolenia, poszczególne gatunki cukru należące do jednej posyłki obejmującej najmniej 500 kilogramów cukru, mogą także ważyć mniej niż 500 kilogramów.

Gdy przy wywozie cukru konsumcyjnego z zakładów fabrykacji za linię celną łączy się pod tem samem zamknięciem miejsca kilka posyłek cukru, w takim razie także i nadal stosowane być mają postanowienia punktu 4 rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 12. marca 1890 (Dz. u. p. Nr. 38) z wyjątkiem postanowienia ostatniego ustępu.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIX — Wydana i rozesłana dnia 31. marca 1896.

Treść: № 43. Ustawa skarbowa na rok 1896.

43.

Ustawa skarbowa z dnia 28. marca 1896, na rok 1896.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Na wszystkie wydatki państwa 1896 roku wyznacza się ogółem sumę 664,569.753 zł. waluty austriackiej.

Artykuł II.

Wydatki szczegółowe i sumy etatowe, dla każdego wydziału administracji wyznaczone, podane są w pierwszej części preliminarza państwa poniżej zamieszczonego.

Dotacje, w poszczególnych rozdziałach, tytułach, paragrafach i oddzielnych cyframi oznaczonych ustępach paragrafów tego preliminarza państwa, wyznaczone, mogą być użyte tylko na cele w odpowiednich rozdziałach, tytułach, paragrafach i ustępach paragrafów wskazane a mianowicie oddzielnie na potrzeby zwyczajne i nadzwyczajne.

Wyjątkowo dozwala się na rok 1896 przeniesienia przy używaniu dotacji wyznaczonych na wydatki zwyczajne w rozdziale 28 „Ministerstwo kolei żelaznych“ w tytułach 1 aż do 3 i 7 a to tak w o-

brębie każdego w szczególności z tych tytułów jak i pomiędzy nimi.

Artykuł III.

Na pokrycie wydatków państwa, w artykule I wyznaczonych, przekazują się wpływy z podatków stałych, z podatków niestałych i wszystkich innych gałęzi dochodów państwa, ustanowione w drugiej części niżej zamieszczonego preliminarza państwa, w sumie 666,006.190 zł. waluty austriackiej.

Artykuł IV.

Dla uzyskania sumy dochodów państwa w artykule III ustanowionej, podatki stałe i niestałe pobierane będą w ogólności według istniejących przepisów, w szczególności podatek gruntowy, aż do nowego ustanowienia sumy ogólnej tego podatku w wysokości ustawą z dnia 7. czerwca 1881, Dz. u. p. Nr. 49, oznaczonej.

Z podatkiem zarobkowym i z podatkiem dochodowym pobierany będzie prócz należytości zwyczajnej dodatek nadzwyczajny w kwocie równej podatkowi zwyczajnemu.

Od tych osób do płacenia podatku obowiązanych, których całkowita należytość zwyczajna podatku zarobkowego i dochodowego pierwszej klasy, lub podatku dochodowego drugiej klasy nie przynosi kwoty 30 zł. wal. austriackiej rocznie, pobierany będzie dodatek nadzwyczajny w kwocie wynoszącej tylko siedm dziesiątych części podatku zwyczajnego.

Artykuł V.

Na pokrycie kapitałów ogólnego długu państwa, które mają być spłacone w ciągu roku 1896, można puścić w obieg stosownie do §u 2go ustawy z dnia 24. grudnia 1867 (Dz. u. p. 1868 Nr. 3), obligacye niewrotnego jednorakiego długu państwa, utworzonego mocą ustawy z dnia 20. czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 66) a to za taką kwotę, jaka stosownie do preliminarza państwa poniżej zamieszczonego będzie jeszcze potrzebna na spłacenie owych kapitałów.

Przeto wygotować należy niezwłocznie i wydać Ministrowi skarbu obligacye w kwocie imiennej 6,182.500 zł. długu niosącego odsetki w papierach, tudzież obligacye w sumie 1,104.600 zł. długu niosącego odsetki w srebrze.

Artykuł VI.

Dotacye wyznaczone na wydatki 1896 roku, aż do końca tego roku albo wcale nie, albo nie całkiem wydane, zamykają się z końcem grudnia 1896.

Wyjmują się od tego postanowienia sumy przeznaczone na pokrycie stałych płac, jakoto: pensyj, emerytur itp., albo na uiszczenie tych wypłat, które opierają się na obowiązującym tytule prawnym, jak odsetki od długu państwa itp.; kwoty te można wydawać aż do upływu terminu przedawnienia.

Również wyjmują się od powyższego postanowienia wszystkie dotacye nadzwyczajne, jakoteż te dotacye zwyczajne, co do których w pierwszej części zamieszczonego poniżej preliminarza wyznaczono termin używania aż do końca grudnia 1897; o ileby jednak takowe nie były użyte w roku 1896, będą uważane tak, jak gdyby wyznaczone były w preliminarzu 1897 roku i przeto policzone być mają na zarząd tegoż ostatniego roku.

Artykuł VII.

Następujące dotacye mogą być używane jeszcze aż do końca grudnia 1896; dotacye jednak te uważane być mają tak, jak gdyby wyznaczone były w preliminarzu 1895 roku w myśl artykułu VI, ustępu 3go ustawy skarbowej na rok 1895.

A. W etacie Rady państwa:

Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 6 na wykonanie biustów znakomitych członków parlamentu wyznaczona w sumie . . . 15.000 zł.

B. W etacie Ministerstwa spraw wewnętrznych:

1. Dodatek skarbowy ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 5, §. 4, l. 2, wyznaczony na przebudowanie mostu Radeckiego na rzece Murze w Grazu na szlaku gościńca stokowego skarbowego w sumie 10.000 zł.

2. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 5, §. 7, l. 2, na urządzenie gościńca w dolinie Idryi do Usznika pod Czuginiem nad gościńcem karyntyńskim przez św. Łucyą i Zelin aż do Górnej Idryi wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 10.000 zł.

3. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 5, §. 7, l. 2, na tenże sam cel wyznaczona w sumie 10.000 zł.

4. Subwencya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 5, §. 8, l. 5, na wybudowanie drogi jezdnej od Dimaro w kilometrze 49-8 gościńca tonalskiego do Madonna di Campiglio wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 10.000 zł.

5. Subwencya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 5, §. 8, l. 8 na tenże sam cel wyznaczona w sumie 10.000 zł.

6. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 5, §. 12, l. 2, na zastąpienie mostu drewnianego Nr. 671 na rzece Białce, łączącego miasta Białą i Bielsk na szlaku gościńca krakowskiego, mostem z wierzchem żelaznym wyznaczona w sumie 10.000 zł.

7. Dotacya ustawą skarbową na rok 1892 w tytule 5, §. 13, l. 2, na wybudowanie drogi cłowej od Bossancza do Bunestie wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 10.000 zł.

8. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 5, §. 13, l. 1 na tenże sam cel wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie . . . 10.000 zł.

9. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 5, §. 13, na tenże sam cel wyznaczona w sumie 10.000 zł.

10. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 5, §. 14, l. 2, na dalszą budowę gościńca od Ercegu Nowego do Meljin a względnie od Meljin na Kombur aż do cieśniny kateńskiej pod Gjuriczem wyznaczona w sumie 15.000 zł.

11. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 6, §. 1, l. 1, na wyporządzenie w laksenburskim obszarze odwodnienia położonego tamże jazu Kehrwand, tudzież na poprawienie strumieni Kehrwand i Frauenbach wyznaczona w sumie 10.000 zł.

12. Dotacya ustawą skarbową na rok 1892 w tytule 6, §. 2, l. 2, na regulacją Dunaju koło Struden wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 50.000 zł.

13. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 6, §. 2, l. 2 na tenże sam cel wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 40.000 zł.

14. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 6, §. 6, na regulacją Sawy wyznaczona w sumie 50.000 zł.

15. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 6, §. 7, l. 4 na roboty regulacyjne i uzupełnienia w części skarbowej rzeki Noce wyznaczona w sumie 9.000 zł.

16. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 6, §. 8, l. 1 na regulacją Wełtawy wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie . 429.700 zł.

17. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 6, §. 8, l. 1, na regulacją Wełtawy wyznaczona w sumie 420.000 zł.

18. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 6, §. 10 na regulacją Odry, Oppy i Olzy wyznaczona w sumie 10.000 zł.

19. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 6, §. 12, na budowie wodne na Serecie i Suczawie wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 10.000 zł.

20. Dotacya ustawą skarbową z dnia 23. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 243, na wystawienie domu urzędowego w Floridsdorfie wyznaczona z prawem czerpania z niej aż do końca grudnia 1895 a mianowicie:

w tytule 3 „Bezpieczeństwo publiczne“	
w sumie	123.910 zł.
„ „ 4 „Służba budownicza rządowa“ w sumie	12.650 „
„ „ 7 „Nowe budowle administracji politycznych“ w sumie	63.690 „

razem . 200.250 zł.

C. W etacie Ministerstwa wyznań i oświaty:

1. Dotacya ustawą z dnia 23. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 243, pod tytułem 1 „Kierownictwo naczelne“ na kupno domu I, Bankgasse Nr. 7, celem rozszerzenia budynku urzędowego i na urządzenie wewnętrzne wyznaczona z prawem czerpania aż do końca grudnia 1895 w sumie . 335.000 zł.

2. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 10, §. 5, na przyozdobienie auli w uniwersytecie wiedeńskim jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 15.000 zł.

3. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 10, §. 5 na przyozdobienie auli w uniwersytecie wiedeńskim wyznaczona jako 2. rata w sumie 15.000 zł.

4. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 10, §. 7 wyznaczona jako wynagrodzenie ryczałtowe za dwie kaplice, które przy restauracji i odsłonięciu katedry w Splicie stały się własnością skarbową w sumie 2.800 zł.

5. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 10, §. 7 wyznaczona jako 1. rata na restauracją dzwonicy św. Marka na Hwarze w sumie 2.100 zł.

6. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 10, §. 8, na kupno gruntów celem odsłonięcia bazyliki w Salonie jako 3. i ostatnia rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 2.900 zł.

7. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 10, §. 8 na roboty budownicze ubezpieczające około budynku muzeum archeologicznego w Akwilei wyznaczona w sumie 1.800 zł.

8. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 11, §. 12 wyznaczona na dodatki w celach budowniczych w Dalmacji w sumie . . . 8.180 zł.

9. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 11, §. 18, na nowe budowle, przebudowania i dobudowania na Bukowinie wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 2.779 zł.

10. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 12, §. 2, na rozpoczęcie budowy dzwonicy przy kościele katedralnym w Szybeniku jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 3.000 zł.

11. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 14, na nowe budowle, przebudowania i dobudowania w Dalmacyi wyznaczona w sumie 10.000 zł.

12. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 16, §. 1, na budowę nowego domu dla gimnazjum w Lublanie wyznaczona w sumie . 5.000 zł.

13. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 16, §. 1, jako zapomoga gminie miasta Buczacza na wystawienie nowego domu dla gimnazjum wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 20.000 zł.

14. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 18, §. 1, na przybudówek w szkole przemysłowej rządowej w Libercu jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie . . 45.000 zł.

15. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 18, §. 1, na przybudówek dla szkoły przemysłowej rządowej w Libercu jako 2. rata wyznaczona w sumie 40.000 zł.

16. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 20, §. 1, na naprawki w domu seminarium nauczycielskiego w Borgo-Erizzo i postawienie piornochronów wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 3.300 zł.

17. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 20, §. 1, na budowę nowego domu dla seminarium nauczycielskiego męskiego i żeńskiego w Opawie jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 20.000 zł.

18. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 20, §. 1, na budowę nowego domu dla seminarium nauczycielskiego męskiego i żeńskiego w Opawie jako 2. rata wyznaczona w sumie 50.000 zł.

19. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 20, §. 1, na zrobienie i osadzenie zbiornika na wodę w istniejącym wodociągu ogrodu do doświadczeń rolniczych w seminarium nauczycielskim męskim w Krems wyznaczona w sumie 1.100 zł.

20. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 22, §. 1, na roboty budownicze konser-

wacyjne i restauracyjne w kościele św. Barbary w Kutnej Horze w Czechach jako 5. rata wyznaczona w sumie 12.000 zł.

D. W etacie Ministerstwa skarbu:

1. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w rozdziale 10, tytule 6 (urzędy podatkowe), na kupno i urządzenie lokalności w Engelszell wyznaczona w sumie 7.000 zł.

2. Dotacya tąż samą ustawą skarbową w tym samym rozdziale i tytule na budowę domu urzędowego w Morawskiej Ostrawie wyznaczona w sumie 14.750 zł.

3. Dotacya ustawą z dnia 23. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 243, na budowę domu urzędowego w Floridsdorfie aż do końca grudnia 1895 wyznaczona w rozdziale 10, tytule 3 w sumie 3.620 zł.

"	"	10,	"	6	"	"	24.450	"
"	"	10,	"	9	"	"	1.280	"

razem . 29.350 zł.

E. W etacie Ministerstwa handlu:

1. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 8, §. 7, na rozszerzenie urządzeń portowych w Tryeście jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 976.000 zł.

2. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 8, §. 3, na budowę grobli do lądowania w Pule jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 15.000 zł.

3. Dotacyą ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 8, §. 3, na budowę grobli do lądowania w Pule jako 2. rata wyznaczona w sumie 15.000 zł.

4. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 14, §. 1, dla zachodnich kolei państwa na podjazd drogowy w Krakowie wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 100.000 zł.

5. Dotacje ustawą skarbową na rok 1894 w rozdziale 27, tytule 14, §. 1, dla kolei, na których państwo ruch utrzymuje, wyznaczone jako wydatki nadzwyczajne, a mianowicie:

- a) na rozszerzenie zakładów warsztatowych w Laun w sumie 250.000 zł.
- b) na rozszerzenie stacji w Chebie (2. rata) w sumie 194.000 zł.
- c) na przełożenie linii kolei arlberskiej w sumie 87.100 zł.
- d) z funduszu wkładowego kolei galicyjskiej Karola Ludwika na rozszerzenie stacji we Lwowie (2. rata) w sumie 200.000 zł.
- e) z funduszu wkładowego kolei duchcowskich na ulepszenia i rozmaite roboty w wielu stacjach, tudzież zakłady ubezpieczające na linii podmokielsko-chomutowskiej w sumie 1,322.220 zł.

F. W etacie Ministerstwa sprawiedliwości:

1. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 4, §. 22, na budowę domu dla Sądu obwodowego w Rzeszowie wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 5.000 zł.

2. Dotacya tą samą ustawą skarbową w tytule 4, §. 14, na rozszerzenie budynku w Zadarze wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 17.000 zł.

3. Dotacya ustawą skarbową na rok 1892 w tytule 4, §. 7, na budowę domu sądowego i więziennego w Bozenie jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie . . . 15.000 zł.

4. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 4, §. 7, na tenże sam cel jako 2. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie 15.000 zł.

5. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 4, §. 10, na tenże sam cel jako 3. rata wyznaczona w sumie 50.000 zł.

6. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 4, §. 28, na budowę domu dla Sądu obwodowego w Nowym Sączu jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1895 aż do końca grudnia 1895 przedłużona w sumie . . 5.000 zł.

7. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 4, §. 28, na tenże sam cel jako 2. rata wyznaczona w sumie 15.000 zł.

8. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 4, §. 7, na budowę nowych aresztów dla Sądu powiatowego w Ischlu wyznaczona w sumie 24.000 zł.

9. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 4, §. 8, na kupno i przysposobienie realności Nr. 72 i 15 w Engelszell wyznaczona w sumie 14.000 zł.

10. Dotacya tą samą ustawą skarbową w tytule 4, §. 21, na budowę domu sądowego i więziennego w Morawskiej Ostrawie wyznaczona w sumie 42.000 zł.

11. Dotacya tą samą ustawą skarbową w tytule 4, §. 26 na budowę domu urzędowego w Podwołoczyskach wyznaczona w sumie . . 10.000 zł.

12. Dotacya ustawą z dnia 23. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 243, na budowę domu urzędowego w Floridsdorfie wyznaczona aż do końca grudnia 1895 w sumie 140.400 zł.

G. Etat zarządu długu państwa.

Dotacye ustawą skarbową na rok 1894 w rozdziale 37, tytule 3, wydatki zarządu ustalonego długu państwa, na wydatki z powodu odnowienia arkuszy kuponowych wyznaczona w sumie 42.000 zł. i 206.000 zł. a względnie w sumie ogólnej 288.000 zł.

Rozrządzanie dotacjami powyżej pod lit. E, II. 4 i 5 podanemi, jak niemniej dotacjami, w ustawie skarbowej na rok 1895, dla kolei żelaznych z dwuletnim prawem używania, wyznaczonemi, przekazuje się Ministerstwu kolei żelaznych.

Artykuł VIII.

Upoważnia się Ministra skarbu do sprzedania w ciągu roku 1896 takich nieruchomości rządowych, których wartość szacunkowa każdej z osobna nie przenosi 25.000 zł. aż do sumy ogólnej 300.000 zł. a to bez poprzedniczego szczegółowego pozwolenia Rady państwa, jedynie pod warunkiem, iż później usprawiedliwi sprzedaż. Również upoważnia się Ministra skarbu pozwolić w ciągu roku 1896, pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia, na obciążenie nieruchomości rządowych służebnościami, o ileby wartość nieruchomości obciążyć się mającej lub prawa nadać się mającego w każdym z osobna

przypadku nie przenosiła sumy 25.000 zł. Wartość ogólna służebności w roku 1896 w taki sposób nadać się mających nie może przenosić sumy 200.000 zł. Upoważnia się nadto Ministra skarbu, pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia, by spółkom, którym służy użytkowanie kolei żelaznych państwa, dał w ciągu 1896 roku pozwolenie do sprzedaży zbytecznych gruntów kolei państwa, pod warunkiem wynagrodzenia skarbu państwa za zrzeczenie się prawa własności, a pozwolenie to może być udzielone i wtedy, gdy wartość szacunkowa jednego takiego przedmiotu przenosi sumę 25.000 zł.

Artykuł IX.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 28. marca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gantsch r. w.

Ledebur r. w.

Glanz r. w.

Welsersheimb r. w.

Biliński r. w.

Gleispach r. w.

Rittner r. w.

Guttenberg r. w.

Preliminarz państwa

na rok 1896 dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część pierwsza. — Potrzeby.

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i				
			zwyczajne		nadzwyczajne		S u m a
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia				
			1896	1897	1897		
zł. w walucie austriackiej							
1			I. Dwór cesarski		4,650.000	4,650.000	
2			II. Kancelarya gabinetowa Najjaśn. Pana 50%		78.185	78.185	
3			III. Rada państwa.				
1			Izba panów	42.532		42.532	
2			Izba deputowanych	586.607		586.607	
3			Wydatki wspólne obu Izb Rady państwa	94.295	7.700	101.995	
4			Delegacya	16.055		16.055	
5			Komisya kontroli długu państwa	9.793		9.793	
6			Budowa domu dla parlamentu		60.000	60.000	
7			Budowa domu dla delegacyi austriackiej w Budapeszcie		116.000	116.000	
			Suma (Rozdział 3, Tytuły 1—7)	749.282	183.700	932.982	
4			IV. Trybunał państwa		22.600	22.600	
5			V. Rada Ministrów.				
1			Prezydium Rady Ministrów	186.500		186.500	
2			Fundusz dyspozycyjny	100.000		100.000	
3			Koszta gazet urzędowych	620.000		620.000	
4			Biuro korespondencyj telegraficznych	125.000		125.000	
5			Trybunał administracyjny	205.985		205.285	
			Suma (Rozdział 5, Tytuły 1—5)	1,237.485		1,237.485	
6			VI. Suma na wydatki w sprawach wspólnych.				
1			Nadwyżki przychodów cłowych	41,926.040		41,926.040	
2			Kwota na pokrycie wydatków wspólnych	71,722.774		71,722.774	
3			Wydatek nadzwyczajny wojskowy na potrzeby wojska stojącego w Bośni i Hercegowinie, tudzież w okręgu Limu		2,414.034	2,414.034	
			Suma (Rozdział 6, Tytuły 1—3)	41,926.040	71,722.774	2,414.034	
						116,062.848	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				W y d a t k i		
			zwyyczajne			nadzwyczajne	S u m a		
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia						
			1896	1897	1897				
zł. w walucie austriackiej									
7	VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych.								
1	1	Kierownictwo naczelne	670.750					670.750	
	2	Koszta Dziennika ustaw państwa	62.810					62.810	
2	1	Zarząd administracji politycznej w poszczególnych krajach	6,668.473	29.350	67.687			6,765.510	
	2	Wydatki z powodu chorób epidemicznych i epizootycznych	220.000					220.000	
3	Bezpieczeństwo publiczne:								
	1	Wydatki policji rządowej	120.000					120.000	
	2	Bezpieczeństwo publiczne w poszczególnych krajach (6.419 zł. w złocie)	4,926.919		10.559			4,937.478	
	3	Kupno domu urzędowego w Pontafiu			7.290			7.290	
	4	Nadzwyczajne wydatki policyjne			4.000			4.000	
4	1	Służba budownicza rządowa w poszczególnych krajach	1,277.681		2.939			1,280.620	
	2	Koszta podróży w sprawach nadzwyczajnych budowli drogowych i wodnych	39.000					39.000	
	Suma (Tytuły 1—4) .		13,985.633	29.350	92.475			14,107.458	
5	Budowa dróg:								
	1	Austria poniżej Anizy	440.000					440.000	
		Położenie bruku granitowego kostkowego w kilometrze 1'041 aż do 3'310 gościńca praskiego i w kilometrze 0'00 aż do 1'955 gościńca berneńskiego na przejazdach w Floridsdorfie, Jedleseee i Wielkim Jedlersdorfie, w powiecie politycznym korneuburskim (2 rata)			40.000			40.000	
	2	Austria powyżej Anizy	186.900					186.900	
		1. Zaopatrzenie konstrukcją żelazną mostu św. Jana na rzece Ischl w Ischlu, w powiecie politycznym gmundeńskim (1 rata)			20.000			20.000	
		2. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Andiesen pod Mitterdingiem, w powiecie politycznym braunawskim (1 rata)			7.000			7.000	
	3	Salzburg	96.000					96.000	
		1. Dodatek skarbowy na budowę gościńca od Zell am See przez Kaprun aż do Moserboden, w powiecie politycznym Zell am See (1 rata)			3.000			3.000	
		2. Dodatek państwa na budowę mostu na Salzachu między Kuchlem a Weissenbachem, w powiecie politycznym salzburskim (1 rata)			1.500			1.500	
	Zniesienie .		722.900		71.500			794.400	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
7	5	4	Przeniesienie	722.900	71.500	794.400
			Styrya	270.000	270.000
			1. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Mur w mieście Leoben w kilometrze 15·6 gościńca włoskiego, w powiecie politycznym leobeńskim (3 rata)	35.000	35.000
			2. Dodatek skarbowy na przebudowanie mostu Radeckiego na rzece Murze w Grazu, na szlaku gościńca stokowego skarbowego, w powiecie politycznym gradeckim (3 rata)	10.000	10.000
	5		Karyntya	175.600	175.600
			1. Przerobienie gościńca kapelskiego na Schanzriegel w kilometrze 40·6 aż do 42·0, w powiecie politycznym velikoveckim (1 rata)	10.000	10.000
			2. Dodatek skarbowy na przerobienie drogi krajowej w dolinie rzeki Möll na Zlappriegel, w powiecie politycznym spittalskim (1 rata)	5.000	5.000
			3. Dodatek skarbowy na dalsze poprawienie drogi konkurencyjnej w dolinie Lessachu, w powiecie politycznym hermagorskim (3 rata)	4.000	4.000
			4. Przerobienie gościńca liubelskiego na Rieglu hollenburskim w powiecie politycznym celowieckim (5 rata)	25.000	25.000
			5. Przerobienie drogi przez górę Gail na szlaku gościńca gailskiego w powiatach politycznych hermagorskim i spittalskim (6 rata)	30.000	30.000
	6		Kraina	120.000	120.000
			1. Poprawienie gościńca kokrańskiego na przetrzeni między 1/12 a 0/20 kilometrem, w powiecie politycznym krajeńskim (2 rata)	10.000	10.000
			2. Poprawienie gościńca zagrzebskiego w obszarze miasta Rudolfowa między 71 a 1/71 kilometrem i budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Kerku między Rudolfowem a Kandią, w powiecie politycznym rudolfowskim (2 rata)	24.000	24.000
			3. Poprawienie gościńca zagrzebskiego na górze Czateż między 1/110 a 1/112 kilometrem, w powiecie politycznym kerskim (2 rata)	10.000	10.000
			4. Dodatek skarbowy na budowę mostu z wierzchem żelaznym na Sawie pod Raczakem, w powiecie politycznym kerskim (w Krainie) i bregskim (w Styrii) (2 rata)	10.000	10.000
			5. Przerobienie gościńca karlowackiego na szlaku między Dolną a Saizem, w powiecie politycznym rudolfowskim (3 rata)	10.000	10.000
			Zniesienie	1,288.500	254.500	1,543.000

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie .	1,288.500	254.500	1,543.000
7	5	7	Przymorze	110.300	110.300
			1. Poprawienie gościńca plomińskiego między Abacją a Voloskiem pod Skerbiczi, w kilometrze 64·8 aż do 65·0, w powiecie politycznym voloskim (1 rata)	4.500	4.500
			2. Poprawienie gościńca karyntyjskiego między Deską a Rodezem, w kilometrze 76·0 aż do 77·0, w powiecie politycznym goryckim (1 rata)	5.000	5.000
			3. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi na lewym brzegu rzeki Isonzo od Kanału aż do Tolmina, w powiatach politycznych goryckim i tolmińskim (1 rata)	10.000	10.000
			4. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi konkurencyjnej w dolinie Trenty od Soczy aż do Baumbachhütte, w powiecie politycznym tolmińskim (1 rata)	3.000	3.000
			5. Dodatek skarbowy na wybudowanie mostu żelaznego na rzece Torre na szlaku drogi konkurencyjnej od Villesse do Rudy prowadzącej, w powiecie politycznym gradyskim (1 rata)	23.500	23.500
			6. Odbudowanie i częściowe poprawienie zniszczonego miejscami przez powódź w roku 1891 gościńca karyntyjskiego, między rozpadliną pleską a wąwozem predylskim, w powiecie politycznym tolmińskim (2 rata)	30.000	30.000
			7. Dodatek skarbowy na częściowe uregulowanie rzek Isonzo i Torre, w powiecie politycznym gradyskim (4 rata)	5.000	5.000
			8. Urządzenie gościńca w dolinie Idryi od Usznika pod Czeginiem nad gościńcem karyntyjskim przez św. Łucyą i Żelin aż do Górnej Idryi w Krainie, w powiecie politycznym tolmińskim i logateckim (4 rata)	10.000	10.000
			9. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi konkurencyjnej w dolinie Baczy, t. j. w części od Hudajuzny przez Podbrdo aż do granicy krajowej krainińskiej, w powiecie politycznym tolmińskim (7 rata)	10.000	10.000
			Zniesienie .	1,398.800	355.500	1,754.300

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie .	1,398.800		355.500	1,754.300
7	5	8	Tyrol i Vorarlberg	366.330			366.330
			1. Postawienie mostu z wierzchem żelaznym na rzece Iseli w mieście Lienz. w kilometrze 105·6 aż do 105·8 gościńca pusterthalskiego, w powiecie politycznym lienzkim (1 rata)			10.000	10.000
			2. Przerobienie gościńca salzburskiego na górze Melleker, w powiecie politycznym Zell am See (1 rata)			5.000	5.000
			3. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi paszejerskiej od Meranu przez Saltaus aż do św. Leonarda z drogami dojazdowymi do Platt i Moos, w powiecie politycznym merańskim (1 rata)			15.000	15.000
			4. Dodatek skarbowy na budowę drogi flexeńskiej od gościńca arulańskiego a to od Stuben, części gminy Langen aż do wyżyny wąwozu flexeńskiego, w powiecie politycznym bludenzkim (1 rata)			5.000	5.000
			5. Dodatek skarbowy na ujęcie potoka Gander pod Kollmannem dla ochrony gościńca włoskiego w kilometrze 101·6, w powiecie politycznym bozeńskim (2 rata)			1.300	1.300
			6. Postawienie mostu z wierzchem żelaznym na potoku Thinne w Klausen w kilometrze 95·047 gościńca włoskiego, w powiecie politycznym bozeńskim (2 rata)			7.000	7.000
			7. Postawienie mostu z wierzchem żelaznym na rzece Sill pod Innsbruckiem w kilometrze 4·6 do 4·7 dróg książęcych, w powiecie politycznym innsbruckim (2 rata)			10.000	10.000
			8. Postawienie mostu z wierzchem żelaznym na potoku Cismone pod Siror w kilometrze 79·1 do 79·2 gościńca primierskiego, w powiecie politycznym primierskim (2 rata)			5.000	5.000
			9. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na potoku Arno pod Bondo w kilometrze 48·4—48·5 gościńca indykaryjskiego, w powiecie politycznym tionskim (2 rata)			8.000	8.000
			10. Dodatek skarbowy na wybudowaną już drogę schnalską od jej odgałęzienia się na gościńcu vintschgauskim aż do Neu-Ratteis, w powiecie politycznym merańskim (2 rata)			3.000	3.000
			7. Przerobienie gościńca vintschgaueskiego w kilometrze 138·0 nad Rieder-Muhre i budowa mostu z wierzchem żelaznym na strumieniu Fendels, w powiecie politycznym landeckim (3 rata)			30.000	30.000
			Zniesienie .	1,765.130		454.800	2,219.930

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyčajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie .	1,765.130	454.800	2,219.930
7	5	8	12. Poprawienie gościńca włoskiego w kilometrze 101·4—101·9 pod Kollmanem, tudzież budowa nowego mostu z wierzchem żelaznym na strumieniu Gander, w powiecie politycznym bożeńskim (4 rata)			8.000	8.000
			13. Zapomoga na wybudowanie nowej drogi jezdnej od Dimaro, w kilometrze 49·8 gościńca tonalskiego do Madonna di Campiglio, w powiatach politycznych Cles i Tione (4 rata)			10.000	10.000
			14. Zapomoga na wybudowanie nowej drogi jezdnej od Wälschnofen do Vigo di Fassa, w powiatach politycznych bożeńskim i cavaleskim (4 rata)			20.000	20.000
			15. Zapomoga na urządzenie drogi konkurencyjnej w dolinie Lech od Prenten (w gminie Steeg) aż do gościńca thannheimskiego pod Weisenbachem, w powiecie politycznym reutteńskim (4 rata)			8.000	8.000
			16. Restauracye na części drogi od Fiera do Pontet, w powiecie politycznym primierskim (5 rata)			10.000	10.000
			17. Podniesienie gościńca włoskiego celem ochronienia go od wylewów Adygi w kilometrze 148·5—151·8 pod Neumarktem, w powiecie politycznym bożeńskim (6 rata)			4.800	4.800
			18. Zapomoga na wybudowanie drogi konkurencyjnej enneberskiej, w powiecie politycznym bruneckim (7 a względnie 9 rata)			20.000	20.000
		9	Czechy	1,050.000		1,050.000
			1. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Holetynce pod Tyńcem Hrochowym na szlaku gościńca chrudimskiego, w powiecie politycznym chrudimskim (1 rata)			8.000	8.000
			2. Dodatek skarbowy na wybudowanie drogi powiatowej od Stolzenhan do Damie, w powiecie politycznym joachimowskim (1 rata)			6.000	6.000
			3. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Eger w Zatecu na szlaku gościńca skarbowego z Budy żelaznej do Cieplic, w powiecie politycznym zateckim (3 rata)			35.000	35.000
		10	Morawia	230.000		230.000
			Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Iglawie pod Pohorzelicami na szlaku gościńca wiedeńskiego, w powiecie politycznym hustopeckim (1 rata)			10.000	10.000
		11	Śląsk	122.000		122.000
			Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Odrze pod Świnowem na szlaku gościńca ostrawsko-cieszyńskiego, w powiatach politycznych opawskim i misteckim (1 rata)			10.000	10.000
			Zniesienie .	3,167.130	604.600	3,771.730

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie .	3,167.130		604.600	3,771.730
7	5	12	Galicja i Krakowskie	975.000			975.000
			1. Budowa mostu z wierzchem żelaznym na rzece Wiarze pod Przemyślem na szlaku gościńca przemyskiego, w powiecie politycznym przemyskim (1 rata)			10.000	10.000
			2. Odbudowanie drogi busko-toporowskiej, w powiecie politycznym kamioneckim (1 rata)			10.000	10.000
			3. Dodatek skarbowy na odbudowanie drogi z Sądowej Wiszni do Jaworowa, w powiatach politycznych mościskim i jaworowskim (1 rata)			10.100	10.100
			4. Dodatek skarbowy na odbudowanie drogi gminnej rawsko-uhnowskiej, w powiecie politycznym rawskim (2 rata)			4.000	4.000
			5. Budowa mostu na rzece Dunajcu pod Biskupicami, w powiecie politycznym tarnowskim (2 rata)			10.000	10.000
			6. Dodatek skarbowy na odbudowanie drogi gminnej Majdan-Stany-Rozwadowskiej, w powiatach politycznych tarnobrzeskim, niżańskim i kolbuszowskim (3 rata)			10.000	10.000
			7. Zastąpienie mostu drewnianego Nr. 671 na rzece Białce łączącego miasta Białę i Bielsk, mostem z wierzchem żelaznym na szlaku gościńca krakowskiego, w powiecie politycznym białskim (3 rata)			5.000	5.000
			8. Budowa mostu z wierzchem żelaznym i ścieżką dla pieszych na rzece Sanie pod Przemyślem, w powiecie politycznym przemyskim (4 rata)			20.000	20.000
			9. Odbudowanie gościńca w Przemyślu i okolicy, w powiecie politycznym przemyskim (4 rata)			10.000	10.000
			10. Dodatek skarbowy na odbudowanie dróg powiatowych i gminnych w Przemyślu i okolicy, w powiecie politycznym przemyskim (4 rata)			10.000	10.000
			11. Odbudowanie drogi gminnej knihinicko-zurawieńskiej i budowa mostu na Dniestrze pod Żurawnem, w powiecie politycznym żydaczowskim (5 rata)			10.000	10.000
			Zniesienie .	4,142.130		713.700	4,855.830

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie .	4,142.130	713.700	4,855.830
7	5	13	Bukowina	105.300	105.300
			Budowa drogi cłowej z Bossancze do Bunestie, w powiecie politycznym suczawskim (5 rata)	3.000	3.000
		14	Dalmacya	95.000	95.000
			1. Budowa mostu stałego z murowanemi filarami i wierzchem żelaznym na dzikim potoku Kara- kasica na szlaku gościńca śródziemnego, w po- wiecie politycznym sińskim (1 rata)	10.000	10.000
			2. Przerobienie drogi przejazdowej, zwanej Stra- done, leżącej na szlaku gościńca śródziemnego a przecinającej miasto Dubrownik z obustron- nemi przejazdami między bramami fortecznymi Porta Pila i Porta Ploce a to przez wybudowanie drogi okalającej wzdłuż starego rowu fortecz- nego, w powiecie politycznym dubrownickim (2 rata)	20.000	20.000
			3. Naprawienie do jazdy części gościńca Lepetano- Stoliv dolny celem uzupełnienia szlaku Lepetano- Stoliv-Prezań-Mua aż pod Kotor, w powie- cie politycznym kotorskim (2 rata)	20.000	20.000
			4. Dodatek na budowę 3metrowej drogi jezdnej od Risanu do św. Mikołaja ledenickiego, w powie- cie politycznym kotorskim (2 rata)	20.000	20.000
			5. Budowa mostu stałego z murowanemi filarami i wierzchem żelaznym na Naretwie pod Metko- wiczem i drogi dojazdowej z obu stron, w powie- cie politycznym metkowickim (5 rata)	50.000	50.000
			6. Budowa drogi jezdnej od portu Omisz przez dolinę Cettiny do Zadwarja z uściem do gościńca makarsko-zadwarsko-sestanovackiego, w powie- cie politycznym spleckim (7 rata)	30.000	30.000
			Suma (Tytuł 5, §§. 1—14) .	4,342.430	866.700	5,209.130

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i			
			zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
			z дозволением używania aż do końca grudnia			
			1896	1897	1897	
zł. w walucie austriackiej						
7	6	Budownictwo wodne:				
	1	Austria poniżej Anizy	279.150			279.150
		1. Wyporządzenie w laxenburskim obszarze odwodnienia położonego tamże jazu Kehrwand, tudzież poprawienie strumieni Kehrwand i Frauenbach (3 rata)			10.000	10.000
		2. Dodatek skarbowy na regulacją Dunaju (15 rata)			430.000	430.000
	2	Austria powyżej Anizy	205.000			205.000
		1. Budowle wodne na Dunaju			120.000	120.000
		2. Budowle wodne na rzece Innie			70.000	70.000
		3. " " " " Salzachu			25.000	25.000
		4. " " " " Traunie			130.000	130.000
	3	Salzburg	39.000			39.000
		Uregulowanie Salzachu i Sali			65.000	65.000
	4	Styrya	48.850			48.850
		1. Dodatek skarbowy na regulacją lewego brzegu Muru przez wybudowanie nadbrzeża między mostami Ferdynanda i Franciszka Karola w Grazu (2 rata)			6.700	6.700
		2. Dodatek skarbowy na wykonanie budowli ochronnych i konserwacyjnych w części rzeki Drawy od Maryboru na dół do Srediszcza (2 rata)			15.000	15.000
	5	Karyntya	37.800			37.800
		Uregulowanie Drawy			57.000	57.000
	6	Kraina	13.400			13.400
		Uregulowanie Sawy			50.000	50.000
	7	Tyrol i Vorarlberg	72.030			72.030
		1. Poprawienie budowli na rzece Innie (1 rata)			13.000	13.000
		2. Regulacja Renu 690.000 frk. czyli 276.000 zł. w złocie, to jest w wartości ustawowej w walucie austriackiej (3 rata)			328.570	328.570
		3. Poprawienie wód śródziemnych w austriackiej dolinie Renu (3 rata)			60.000	60.000
		Zniesienie	695.230		1.380.270	2.075.500

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
7	6	7	Przeniesienie	695.230		1,380.270	2,075.500
			4. Roboty regulacyjne i uzupełnienia na części skarbowej rzeki Noce (3 rata)			20.000	20.000
			5. Budowle recesowe na rzece Inn			6.000	6.000
		8	Czechy	212.000			212.000
			1. Regulacja Weltawy			80.000	80.000
			2. Regulacja Łaby			60.000	60.000
			3. Urządzenie przystani dla tratw na Weltawie i Łabie			30.000	30.000
			4. Roboty przedwstępne do kanalizacji Weltawy i Łaby od Pragi do Uścia n. Ł.			15.000	15.000
		9	Morawia:				
			1. Regulacja Odry			1.000	1.000
			2. Regulacja Morawy			28.000	28.000
		10	Śląsk	1.600			1.600
			Regulacja Odry tudzież Oppy i Olzy			6.500	6.500
		11	Galicja i Krakowskie *)	193.000			193.000
			1. Budowle na Wiśle			190.700	190.700
			2. " " Dunajcu			47.400	47.400
			3. " " Sanie			128.800	128.800
			4. " " Dniestrze			90.200	90.200
			5. " " Wisłocze			21.240	21.240
			6. Dodatek skarbowy na regulacją rzeki Bugu (3 rata)			9.900	9.900
			7. Dodatek skarbowy na regulacją rzeki Białej (4 rata)			8.660	8.660
			8. Zaprowadzenie uprawy wikliny celem uzyskania materiału na faszyny			**) 496.900	496.900
						10.000	10.000
						506.900	506.900
		12	Bukowina	2.500			2.500
			Budowle rzeczne w Prucie			20.000	20.000
			Suma (Tytuł 6, §§. 1—12)	1,104.330		2,153.670	3,258.000
*) W tej kwocie 12.000 zł. jako wartość wikliny, która będzie wzięta z plantacji skarbowych przeznaczoną na materiał do konserwacji budowli wodnych.							
**) W tej kwocie 12.000 zł. jako wartość wikliny, która będzie wzięta z plantacji skarbowych i użyta do budowli pod l. 1—5 wzmiankowanych a mianowicie w kwotach częściowych 4.200 zł., 2.400 zł., 3.800 zł., 1.300 zł. i 300 zł.							

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			W y d a t k i			S u m a
			zwyčajne z dozwoleniem używania aż do końca grudnia	nadzwyczajne		
1896	1897	1897				
zł. w walucie austriackiej						
7	7		Nowe budowle dla zarządu politycznego i większe urzędzenia:			
	1		Kraina:			
			1. Na budowę domu rządowego w Lublanie (kupno gruntu pod budowę) (2 rata)			13.557 13.557
			2. Budowa domu rządowego w Lublanie (1 rata)			85.000 85.000
	2		Czechy:			
			Kupno budynku na pomieszczenie starostwa w Ledecu (1 rata)			6.596 6.596
	3		Galicya i Krakowskie:			
			1. Raty roczne za realność Młockich we Lwowie (60 i 61 rata)			1.400 1.400
			Suma (Tytuł 7, §§. 1—3)			106.553 106.553
			Ogółem (Rozdział 7, Tytuły 1—7)			19,432.393 29.350 3,219.398 22,681.141
8			VIII. Ministerstwo obrony krajowej.			
	1		Kierownictwo naczelne			501.400 8.200 509.600
	2		Obrona krajowa (7.500 zł. i 400 dukatów w złocie, razem 9.420 zł. w złocie)			14,600.272 478.854 15,079.126
	3		Koszta poboru do wojska, koszta komisij w sprawach kwaterunku, koszta podróży urzędników administracyjnych z powodu zgromadzeń kontrolnych żołnierzy nieczynnych z wojska i marynarki wojennej, tudzież klasyfikacji koni; koszta podróży z powodu wymiaru taksy wojskowej i wydatki na druki do czynności urzędowych w sprawach taksy wojskowej; koszta przymusowego przystawienia nieposłusznych żołnierzy nieczynnych z wojska i marynarki wojennej; koszta pielęgnowania popisowych oddanych do szpitali wojskowych; nakoniec wydatki na przygotowania do uruchomienia			81.700 81.700
	4		Fundacje wojskowe			37.000 37.000
	5		Straż policyjna wojskowa			143.260 143.260
	6		Żandarmerya			6,150.780 6,150.780
			Suma (Rozdział 8, Tytuły 1—6)			6,914.140 14,600.272 487.054 22,001.466

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			W y d a t k i			S u m a
			zwyyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволением używania aż do końca grudnia			
1896	1897	1897				
zł. w walucie austriackiej						
9	IX. Ministerstwo wyznań i oświecenia.					
	A. Kierownictwo naczelne.					
	1	Kierownictwo naczelne	350.700		24.000	374.700
		Wystawienie i urządzenie wewnętrzne lokali ministerjalnych, reprezentacyjnych i biurowych, restauracja i przysposobienie pomieszkania urzędowego dla Ministra, tudzież zaprowadzenie ogrzewania zapomocą gorącej wody w części budynku urzędowego			55.000	55.000
		Przerobienie sufitów w budynku ministerjalnym			21.200	21.200
		Na wydanie książek kościelnych grecko-orientalnych (2 i ostatnia rata)			6.000	6.000
	2	Nadzór nad szkołami	897.200			897.200
	3	Akademie umiejętności	104.000		14.000	118.000
		Na odnowienie domu akademii umiejętności w Wiedniu (4 i ostatnia rata)			4.000	4.000
	4	Muzeum sztuki i przemysłu	86.600			86.600
		Urządzenie wystawy kongresu wiedeńskiego			4.000	4.000
	5	Muzeum przemysłowe technologiczne w Wiedniu i zapomoga dla stowarzyszenia przemysłowego dolnoaustriackiego na muzeum przemysłowe technologiczne w Wiedniu	40.000			40.000
	6	Komisya statystyczna główna	87.950	18.750		106.700
		Kupno dwóch elektrycznych przyrządów do liczenia (1 rata)			2.000	2.000
	7	Instytut geologiczny państwa	65.700			65.700
		Nowy podział i nowe urządzenie muzeum (2 rata)			2.000	2.000
		Druk szczegółowej mapy geologicznej królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych (6 rata)			2.500	2.500
	8	Zakład główny meteorologii i magnetyzmu ziemi	33.000			33.000
	9	Komisya austriacka do pomiaru stopnia geograficznego europejskiego i biuro austriackie do pomiaru stopnia geograficznego	8.300			8.300
		Suma (Tytuły 1—9)	1.673.450	18.750	134.700	1.826.900
10	Wydatki na cele sztuki i archeologii:					
	a) Na cele sztuk:					
	1	Akademia sztuk pięknych w Wiedniu	121.800			121.800
		Nabycie 76 oryginalnych rysunków własnoręcznych Józefa Führicha (3 i ostatnia rata)			2.500	2.500
	2	Szkoła sztuk pięknych w Krakowie	22.300			22.300
	3	Akademia malarska w Pradze	5.360		10.000	15.360
	4	Na poparcie uprawiania muzyki	35.900			35.900
		Zapomoga towarzystwu do wydania zabytków muzycznych austriackich			4.000	4.000
	5	Stypendya dla artystów, zamówienia, kupna, zapomogi dla przedsiębiorstw artystycznych i inne wydatki		56.500		56.500
		Zapomoga stowarzyszeniu artystów sztuki obrazującej w Wiedniu na wzięcie udziału w wystawie międzynarodowej sztuk pięknych w Berlinie w roku 1896			12.000	12.000
		Zniesienie	185.360	56.500	28.500	270.360

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie	185.360	56.500	28.500	270.360
9	10	5	Zapomoga towarzystwu sztuki powielania na wydanie dzieła „Teatry wiedeńskie“ (2 rata)			1.000	1.000
			Przyzdobienie artystyczne uniwersytetu krakowskiego (3 rata)			5.000	5.000
			Przyzdobienie auli w uniwersytecie wiedeńskim (4 rata)			5.000	5.000
			Suma (Tytuł 10, §§. 1—5)	185.360	56.500	39.500	281.360
			b) Na cele archeologiczne:				
		5	Komisja naczelna do badania i utrzymania zabytków sztuki i pomników historycznych	22.175			22.175
		7	Konserwacja i restauracja dawnych zabytków budownictwa		8.000		8.000
			Austria poniżej Anizy:				
			Wykonanie próby restauracji malowideł stropowych w kościele jezuitów w Wiedniu			3.000	3.000
			Restauracja kościoła parafialnego w Altenburgu niemieckim (2 rata)			1.000	1.000
			Subwencya dla stowarzyszenia budowy tumu w Wiedniu			5.000	5.000
			Austria powyżej Anizy:				
			Restauracja kościoła św Wawrzyńca w Lorch			1.500	1.500
			Salzburg:				
			Restauracja fasady tumu w Salzburgu (1 rata)			5.000	5.000
			Styrya:				
			Restauracja kościoła parafialnego na górze Pöllau (1 rata)			1.500	1.500
			Restauracja budynków kościelnych w Neubergu			3.000	3.000
			Restauracja kościoła parafialnego św Oswalda w Eisenerz (2 i ostatnia rata)			2.000	2.000
			Restauracja i częściowe przebudowanie bazyliki w Seckau (1 rata)			3.000	3.000
			Dalmacya:				
			Restauracja kościołów św. Krzyża i św. Mikołaja w Ninie			1.000	1.000
			Zniesienie	22.175	8.000	26.000	56.175

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
9	10	7	Przeniesienie	22.175	8.000	26.000	56.175
			Restauracya dzwonicy w Splicie (11 rata)			30.000	30.000
			Czechy:				
			Restauracya kościoła dziekańskiego w Taborze (1. rata)			3.000	3.000
			Restauracya kościoła parafialnego w Siedlecu			5.000	5.000
			Restauracya kaplicy włoskiej w Pradze			1.000	1.000
			Restauracya kaplicy zwierciadlanej w Klementinum w Pradze			500	500
			Restauracya fresk w kaplicy św. Barbary klasztoru franciszkańskiego w Pilzni (1 rata)			1.000	1.000
			Restauracya kościoła dziekańskiego św. Mikołaja w Chebie (3 rata)			5.000	5.000
			Budowa katedry praskiej			15.000	15.000
			Morawia:				
			Restauracya kościoła św. Bartłomieja w Krumlowie morawskim (1 rata)			2.500	2.500
			Galicja:				
			Roboty przygotowawcze do restauracyi kościoła katedralnego na Wawelu w Krakowie			5.000	5.000
			Restauracya zamku w Rzeszowie (2 rata)			2.700	2.700
			Restauracya kościoła parafialnego w Bieczu			3.000	3.000
			Restauracya krużganku w klasztorze dominikańskim w Krakowie			3.000	3.000
8			Wykopalka, zapomogi dla przedsięwzięć archeologicznych i inne wydatki	14.834	3.500		18.334
			Przymorze:				
			Roboty budownicze w muzeum archeologicznem w Akwilei (1 rata)			2.000	2.000
			Dla wszystkich królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa:				
			Roboty przygotowawcze do dzieła o starożytnym przemyśle artystycznym na obszarze austriackim			3.000	3.000
			Zapomoga na odkopywanie i przedsięwzięcia archeologiczne na Wschodzie			10.000	10.000
			Suma (Tytuł 10, §§. 6—8)	37.009	11.500	117.700	166.209
			Suma (Tytuł 10, §§. 1—8)	222.369	68.000	157.200	447.569
			Razem (Rozdział 9, Tytuły 1—10)	1,895.819	86.750	291.900	2,274.469

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			W y d a t k i			S u m a
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволением używania aż do końca grudnia			
1896	1897	1897				
zł. w walucie austriackiej						
			B. Wyznania.			
			Potrzeby funduszków religijnych:			
			<i>a)</i> Wydatki funduszków:			
9	11	1	Austria poniżej Anizy	576.000		576.000
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania, tudzież większe restauracje budynków		47.260	47.260
			Dodatki na budowle		41.000	41.000
		2	Austria powyżej Anizy	190.600		190.600
			Dodatki na budowle		2.000	2.000
		3	Salzburg	108.400		108.400
		4	Tyrol	478.500		478.500
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania		9.000	9.000
		5	Vorarlberg	41.000		41.000
		6	Styrya	398.000		398.000
			Dodatki na budowle		9.000	9.000
		7	Karyntya	162.700		162.700
		8	Kraina	199.900		199.900
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania		15.000	15.000
		9	Tryest	72.300		72.300
		10	Gorycya	112.900		112.900
		11	Istrya	133.100		133.100
		12	Dalmacya	373.000		377.000
			Nowe budowle, przebudowania, dobudowania i ceny kupna		41.490	41.490
		13	Czechy	1,224.000		1,224.000
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania		55.949	55.949
			Dodatki na budowle		14.000	14.000
		14	Morawia	569.000		569.000
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania		3.860	3.860
		15	Śląsk	118.700		118.700
			Dodatek na budowle		2.500	2.500
		16	Galicja	1,403.500		1,403.500
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania		60.000	60.000
		17	Kraków	114.200		114.200
		18	Bukowina	52.000		52.000
			Nowe budowle, przebudowania i dobudowania		4.000	4.000
			Dodatki na budowle		8.000	8.000
			Suma (Tytuł 11, §§. 1—18)	6,327.800		6,644.859
					317.059	
		19	<i>b)</i> Wydatki lasów i dóbr funduszowych	713.540		713.540
			Nowe budynki i kupno realności		7.340	7.340
			Pomiar, rozgraniczenie i urządzenie leśniarki		3.570	3.570
			Wykup i uregulowanie służebnictw		3.370	3.370
			Wszystkie inne wydatki nadzwyczajne		4.000	4.000
			Zniesienie	713.540	18.820	731.820

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
zł. w walucie austriackiej							
			Przeniesienie	713.540	18.280	731.820
9	11	19	Z majątku zakładowego funduszów religijnych:				
			Austria poniżej Anizy:				
			Budowa nowego domu dla zarządu lasów w St. Pölten			7.000	7.000
			Austria powyżej Anizy:				
			Kupno realności Nr. 121 i 122 w Spitalu nad Pyhrnem			4.200	4.200
			Budowa domów dla robotników w Weyer (część górno-austriacka)			2.000	2.000
			Styrya:				
			Budowa domów dla robotników w Weyer część styryjska)			2.000	2.000
			Galicja:				
			Nowe budynki i inne roboty w zakładzie kąpielowym krynickim			36.670	36.670
			Suma (Tytuł 11, §. 19)	713.540	70.150	783.690
			Suma (Tytuł 11, §§. 1—19)	7.041.340	387.209	7.428.549
12			Fundacje i dodatki na potrzeby wyznania katolickiego:				
	1		Fundacje	31.200		31.200
	2		Dodatki	126.700		126.700
			Austria poniżej Anizy:				
			Na restaurację kościoła Maria am Gestade w Wiedniu (9 rata)			19.000	19.000
			Dalsze odbudowanie wież kościoła parafialnego głównego w Wiener-Neustadt (7 rata)			12.000	12.000
			Salzburg:				
			Przywrócenie napisów na płytach grobowców kościoła katedralnego w Salzburgu			1.800	1.800
			Restauracja kościoła franciszkańskiego w Salzburgu (1 rata)			4.500	4.500
			Tyrol:				
			Dalsze roboty restauracyjne a mianowicie naprzed na dachu tumu w Trydencie (1 rata)			3.000	3.000
			Suma (Tytuł 12, §§. 1 i 2)	157.900	40.300	198.200
13			Dodatki na potrzeby wyznania ewangelickiego:				
			Wyższa Rada kościelna ewangelicka	40.600		40.600
			Ryczałtowe wsparcie dla kościoła ewangelickiego wyznania augsburskiego i helweckiego	105.000		105.000
			Suma (Tytuł 13, §§. 1 i 2)	145.000		145.600
14			Dodatki na potrzeby wyznania grecko-orientalnego:				
			Dalmacya	85.900		85.900
			Nowe budynki, przebudowania i dobudowania			11.930	11.930
			Suma (Tytuł 14)	85.900	11.930	97.830
			Razem (Rozdział 9, Tytuły 11—14)	7.430.740	439.439	7.870.179

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				
			Wydatki			Suma	
			zwyczajne		nadzwyczajne		
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia				
1896	1897	1897					
zł. w walucie austriackiej							
			C. Oświecenie.				
			Szkoly główne.				
			a) Uniwersytety:				
9	15	1	Uniwersytet w Wiedniu	928.400	171.000	1,099.400	
			Zaprowadzenie oświetlenia elektrycznego w kilku klinikach szpitalu powszechnego		4.260	4.260	
			Sprawienie przyrządów dla uczniów do ćwiczeń praktycznych w instytucie fizyczno-chemicznym		5.000	5.000	
			Przysposobienia w instytucie patologiczno-anatomicznym		4.900	4.900	
			Zaprowadzenie nowego gazociągu i wodociągu w instytucie chemicznym (2 i ostatnia rata)		2.900	2.900	
			Uzupełnienie zaopatrzenia naukowego dla ambulatoryumu dentystycznego (3 i ostatnia rata)		800	800	
			Adjuta i remuneracye nadzwyczajne z powodu katalogowania biblioteki uniwersyteckiej		3.000	3.000	
		2	Uniwersytet w Innsbruku	274.200	19.100	293.300	
			Sprawienie mikroskopu dla instytutu patologii ogólnej i doświadczalnej		300	300	
			Uzupełnienie wyposażenia naukowego instytutu histologicznego		500	500	
			Sprawienie przyrządu do oświetlenia elektrycznego rzutowego dla instytutu patologiczno-anatomicznego		1.000	1.000	
			Uzupełnienie wyposażenia naukowego katedry mineralogii (1 rata)		1.000	1.000	
			Sprawienie dzieł indologicznych (1 rata)		500	500	
			Kupno dzieł archeologicznych dla biblioteki uniwersyteckiej (2 i ostatnia rata)		1.000	1.000	
			Uzupełnienie zbiorów katedry historii sztuki (3 i ostatnia rata)		1.000	1.000	
			Zniesienie	1,202.600	190.100	26.160	1,418.860

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie .	1,202.600	190.100	26.160	1,418.860
9	15	3	Uniwersytet w Gracu	348.100	21.100	369.200
			Wystawienie sali do badań mikroskopowych w instytucie patologiczno-anatomicznym			3.700	3.700
			Przyrządzenie i urządzenie kliniki medycznej			1.700	1.700
			Wyposażenie naukowe kliniki medycznej (1 rata)			800	800
			Postawienie statuy Cesarza w nowym budynku uniwersyteckim			1.600	1.600
			Uzupełnienie wyposażenia naukowego instytutu medycyny sądowej (3 rata)			1.000	1.000
			Uzupełnienie zbioru gipsów dla gabinetu archeologicznego (3 i ostatnia rata)			500	500
			Rata roczna za budowę domu dla uniwersytetu w Grazu (4 i 5 rata półroczna)			35.500	35.500
			Rata roczna wynagrodzenia etatowi długu państwa			7.162	7.162
		4	Uniwersytety w Pradze	750.000	125.000	875.000
			Uniwersytet niemiecki:				
			Przyrządzenie i pierwsze urządzenie instytutu fizyczno-chemicznego (1 rata)			2.500	2.500
			Sprawienie przyrządów dla instytutu fizyczno-chemicznego (1 rata)			1.500	1.500
			Wyposażenie naukowe pierwszej kliniki medycznej (1 rata)			500	500
			Wyposażenie naukowe kliniki chirurgicznej (1 rata)			1.800	1.800
			Raty roczne			1.448	1.448
			Uniwersytet czeski:				
			Wyposażenie naukowe instytutu anatomii patologicznej			400	400
			Uzupełnienie zbioru środków naukowych geologii (1 rata)			450	450
			Sprawienie mikroskopu dla kliniki okulistycej			800	800
			Sprawienie do instytutu farmakologiczno-farmakognostycznego mikroskopów dla uczniów			400	400
			Przyrządzenie i urządzenie lokali dla seminarium historycznego			1.300	1.300
			Suma roczna wynagrodzenia etatowi długu państwa			1.744	1.744
			Wydatek wspólny:				
			Suma roczna wynagrodzenia etatowi długu państwa			12.000	12.964
			Zniesienie .	2,300.700	336.200	102.964	2,739.864

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			
				zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1887	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie	2,300.700	336.200	102.964	2,739.864
9	15	5	Uniwersytet we Lwowie	207.100			207.100
			Wyposażenie naukowe i urządzenie instytutów wydziału medycznego			10.000	10.000
			Subwencya krajowi Galicyi za wystawienie i urządzenie klinik (2 rata)			50.000	50.000
			Suma wynagrodzenia rocznego etatowi długu państwa			9.788	9.788
			Uniwersytet w Krakowie	333.100	67.200		400.300
			Postawienie cieplarni w ogrodzie botanicznym (1 rata)			18.000	18.000
			Uzupełnienie wyposażenia naukowego kliniki położniczo-ginekologicznej (1 rata)			500	500
			Uzupełnienie biblioteki seminarjum filologicznego (1 rata)			1.000	1.000
			Sprawienie narzędzi dla oddziału laryngologicznego w szpitalu św. Łazarza (2 i ostatnia rata)			500	500
			Wyposażenia naukowe instytutu fizycznego (2 i ostatnia rata)			600	600
		6	Budowa nowego domu dla instytutu patologiczno-anatomicznego (6 i ostatnia rata)			25.000	25.000
		7	Uniwersytet w Czerniowcach	119.300			119.300
			Wykonanie kanalizacyi i zaprowadzenie wodociągu			7.000	7.000
			Ogrodzenie ogrodu botanicznego			1.740	1.740
			Postawienie rośliniarni w ogrodzie botanicznym (2 i ostatnia rata)			800	800
		8	Wszystkie uniwersytety (5.000 franków w złocie)	17.000			17.000
			Suma (Tytuł 15, §§. 1—8)	2,977.200	403.400	227.892	3,608.492
			<i>b) Wydziały teologiczne nie złączone z żadnym uniwersytetem:</i>				
		9	Wydział teologiczny katolicki w Salzburgu	13.600			13.600
		10	" " " w Ołomuńcu	16.200			16.200
		11	" " ewangelicki w Wiedniu	27.300			27.300
			Suma (Tytuł 15, §§. 9—11)	57.100			57.100

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				Wydatki		
			zwyczajne		nadzwyczajne		Suma		
			z дозволением używania aż do końca grudnia						
			1896	1897	1897				
						zł. w walucie austriackiej			
			c) Szkoły główne techniczne:						
9	15	12	Szkoła główna techniczna w Wiedniu	282.700				282.700	
			Roboty w budynku szkoły głównej technicznej (1 rata)			20.000		20.000	
			Przyrządzenie sal rysunku i konstrukcyi			1.400		1.400	
			Sprawienie środków naukowych do nauki teorii opalania i wentylacyi (2 i ostatnia rata)			1.000		1.000	
			Pierwsze urządzenie laboratorium chemii analitycznej (2 i ostatnia rata)			1.500		1.500	
			Sprawienie elektro-motoru dla katedry technologii mechanicznej			600		600	
		13	Szkoła główna techniczna w Gracu	113.300				113.300	
			Uzupełnienie środków pomocniczych elektrotechnicznych dla katedry fizyki (2 i ostatnia rata)			500		500	
			Sprawienie sprzętów dla kilku katedr szkoły głównej technicznej (3 i ostatnia rata)			2.200		2.200	
		14	Szkoły główne techniczne w Pradze	275.900				275.900	
			Szkoła główna techniczna niemiecka: Uzupełnienie zbioru środków naukowych dla katedry budownictwa machinowego II. kurs			500		500	
		15	Szkoła główna techniczna w Bernie	101.000				101.000	
			Sprawienie narzędzi dla instytutu elektrotechnicznego (1 rata)			1.500		1.500	
		16	Szkoła główna techniczna we Lwowie	113.600				113.600	
			Wyposażenie laboratorium elektrotechnicznego (2 i ostatnia rata)			635		635	
			Pierwsze urządzenie katedry encyklopedyi górnictwa, górnictwa naftowego i wiercenia w głębokości			1.000		1.000	
		17	Wszystkie szkoły główne techniczne	1.050				1.050	
			Suma (Tytuł 15, §§. 12—17)	887.550		30.835		918.385	
		18	Szkoła główna ziemiaństwa w Wiedniu	131.600				131.600	
			Wynagrodzenia za wykłady profesorom i docentom innych szkół głównych			1.700		1.700	
			Roboty przydatkowe około założenia ogrodu do doświadczeń i demonstracyi leśnych na górze Wolfsberg			500		500	
			Suma (Tytuł 15, §. 18)	131.600		2.200		133.800	
		19	Zapomogi na podróże informacyjne dla profesorów szkół głównych technicznych i szkoły głównej ziemiaństwa			5.000		5.000	
		20	Na wykształcenie sił nauczycielskich w szkołach głównych			22.000		22.000	
		21	Wsparcia dla uczniów wszystkich szkół głównych			3.000		3.000	
			Suma (Tytuł 15, §§. 1—21)	4.053.450	411.400	282.927		4.747.777	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем бѣжанія аж до ко́нца грудніа			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
9	16	1	Szkoły średnie.				
			Gimnazya	4,421.200			4,421.200
			Austria poniżej Anizy:				
			Zaprowadzenie oświetlenia gazowego auerowskiego w kilku lokalach gimnazjum rządowego w Wiedniu (VI. dzielnica)			630	630
			Roboty w domu gimnazjum rządowego w Wiedniu (XII. dzielnica) (1 rata)			440	440
			Założenie ogrodu botanicznego szkolnego i placu rekreacyjnego, tudzież postawienie szopy na narzędzia dla gimnazjum rządowego w Krems			360	360
			Roboty budownicze w gimnazjum akademickim w Wiedniu			1.000	1.000
			Tyrol:				
			Subwencya dla zakonu OO. Benedyktynów w Marienbergu na utrzymanie gimnazjum klasztornego w Meranie			5.000	5.000
			Subwencya dla zakonu kanonicznego OO. Augustynów w Neustift na utrzymanie gimnazjum wyższego klasztornego w Brixen			7.000	7.000
			Styrya:				
			Raty roczne i należitości poboczne za budowę domów dla gimnazjów w Grazu (11 i 12 rata)			14.500	14.500
			Karyntya:				
			Roboty przydatkowe w nowym budynku gimnazjalnym w Celowcu (2 rata)			1.800	1.800
			Kraina:				
			Sprawienie środków naukowych i sprzętów dla gimnazjum rządowego w Kranju			2.500	2.500
			Tryest:				
			Wyporzadzenie chodnika około rządowego budynku szkolnego na placu lipskim w Tryeście			280	280
			Istrya:				
			Gimnazjum rządowe w Pulu:				
			Budowa sali gimnastycznej			10.000	10.000
			Uzupełnienie narzędzi gimnastycznych			500	500
			Czechy:				
			Roboty konserwacyjne w budynku gimnazjum rządowego w Pradze na Małej Stronie (niemieckie), (1 rata)			4.580	4.580
			Roboty budownicze i kupno sprzętów dla gimnazjum rządowego w Budziejowicach (czeskie)			600	600
			Dla gimnazjum rządowego w Kralowych Winohradach:				
			Sprawienie sprzętów			1.000	1.000
			Sprawienie środków naukowych			2.000	2.000
			Sprawienie sprzętów i narzędzi gimnastycznych dla gimnazjum rządowego w Slanach (1 rata)			1.200	1.200
			Rata roczna i należitości poboczne za budowę gimnazjum rządowego realnego i wyższego w Pradze (czeskie), (11 rata)			12.997	12.997
			Sprawienie narzędzi gimnastycznych i szaf dla gimnazjum rządowego realnego i wyższego w Chrudimie (czeskie), (1 rata)			745	745
			Subwencje dla gimnazjów gminnych:				
			W Nowym Bydzwowie (niemieckie)			2.000	2.000
			Zniesienie	4,421.200		69.132	4,490.332

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie	4,421.200	69.132	4,490.332
9	16	1	Morawia:				
			Raty roczne i należności poboczne za budowę domu na gimnazjum (II niemieckie) w Bernie			9.000	9.000
			Raty roczne i należności poboczne za budowę domu na gimnazjum (czeskie) w Bernie			10.600	10.600
			Śląsk:				
			Zaprowadzenie oświetlenia gazowego w sali rysunkowej gimnazjum rządowego w Opawie			237	237
			Zaprowadzenie gazociągu i wodociągu w gimnazjum rządowym w Cieszynie			1.750	1.750
			Galicja:				
			Uzupełnienie zbioru środków naukowych gimnazjum rządowego we Lwowie (V. polskie)			500	500
			Przyrządzenie i restauracja budynku gimnazjum rządowego w Stanisławowie (polskie)			2.300	2.300
			Postawienie nowej studni w dziedzińcu budynku gimnazjum rządowego w Tarnowie (polskie)			800	800
			Sprawienie środków naukowych dla klas równorzędnych ruskich w gimnazjum rządowym w Przemyślu (2 i ostatnia rata)			2.000	2.000
			Subwencja gminie miasta Jasła na wystawienie nowego domu dla gimnazjum (4 i ostatnia rata)			5.000	5.000
			Sprawienie środków naukowych dla gimnazjum rządowego w Podgórzu			700	700
			Bukowina:				
			Gimnazjum rządowe niższe w Czerniowcach:				
			Przyrządzenie i urządzenie lokali szkolnych			1.000	1.000
			Sprawienie środków naukowych			1.000	1.000
			Uzupełnienie urządzenia sali gimnastycznej gimnazjum rządowego w Czerniowcach			700	700
			Wszystkie królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane:				
			Uzupełnienie zbiorów naukowych			4.000	4.000
	2		Szkoły realne	1,752.112	1,752.112
			Austria poniżej Anizy:				
			Szkoła realna rządowa w Wiedniu (II. dzielnica):				
			Przyrządzenie budynku zakładu			1.200	1.200
			Sprawienie środków naukowych			950	950
			Przyrządzenie sali gimnastycznej szkoły realnej rządowej w Wiedniu (VII. dzielnica)			2.990	2.990
			Postawienie nowego dachu na części budynku szkoły realnej rządowej w Wiedniu (XV. dzielnica)			1.100	1.100
			Zniesienie	6,173.312	144.959	6,288.271

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			W y d a t k i			S u m a
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволением używania aż do końca grudnia			
1896	1897	1897				
zł. w walucie austriackiej						
			Przeniesienie .	6,173.312	114.959	6,288.271
9	16	2	Tryest:			
			Wyporzędzenie chodnika około rządowego budynku szkolnego na placu lipskim w Tryeście		280	280
			Czechy:			
			Sprawienie środków naukowych dla szkoły realnej czeskiej w Pradze (Mała Strona)		1.000	1.000
			Roboty konserwacyjne w budynku rządowej szkoły realnej niemieckiej w Budziejowicach		2.300	2.300
			Reperacje w rządowej szkole realnej niemieckiej w Pilzni		200	200
			Sprawienie środków naukowych dla rządowej szkoły realnej w Winohradach kralowych		2.000	2.000
			Sprawienie środków naukowych i narzędzi gimnastycznych dla szkoły realnej rządowej w Jiczynie (3 i ostatnia rata)		700	700
			Subwencya dla szkoły realnej niższej w Budziejowicach utrzymywanej przez stowarzyszenie Matice školská (czeska)		5.000	5.000
			Morawia:			
			Subwencya morawskiemu funduszowi krajowemu na utrzymanie szkoły realnej czeskiej w Prossnicy		4.000	4.000
			Śląsk:			
			Położenie podłóg i sprawienie nowych ławek szkolnych dla rządowej szkoły realnej w Opawie		750	750
			Sprawienie sprzętów szkolnych i przyborów gimnastycznych dla rządowej szkoły realnej w Bielsku		540	540
			Kraków:			
			Budowa nowego domu dla rządowej szkoły realnej (3 i ostatnia rata)		50.000	50.000
			Urządzenie wewnętrzne nowo wybudowanej rządowej szkoły realnej		12.000	12.000
			Wszystkie królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane:			
			Uzupełnienie zbiorów naukowych		1.000	1.000
	3		Dodatki dla zastępców nauczycieli z tytułu starszeństwa służbowego	15.000		15.000
	4		Komisye egzaminacyjne	5.000		5.000
	5		Kursa dla nauczycieli gimnastyki	5.055		5.055
	6		Dodatki za zasługi dla profesorów	8.000		8.000
	7		Dodatki osobiste dla nauczycieli religii	1.833		1.833
	8		Wsparcia i stypendya tudzież remuneracye dla kandydatów na nauczycieli i nauczycieli		32.500	32.500
			Stypendya na podróże dla nauczycieli przedmiotów przyrodniczych w szkołach średnich		3.000	3.000
			Suma (Tytuł 16, §§. 1—8) .	6,208.200	230.229	6,438.429

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				W y d a t k i			
			zwyyczajne		nadzwyczajne		Suma			
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia							
			1896	1897	1897					
zł. w walucie austriackiej										
9	17	1	Biblioteki naukowe	28.800						28.800
	18		Szkoły przemysłowe.							
		1	Szkoły przemysłowe:							
		a)	Szkoły zawodowe dla głównych grup przemysłu (przemysł budowniczy, maszynowy, tkacki, chemiczny i artystyczny)	1,122.100						1,122.100
		I.	Szkoły artystyczno-przemysłowe:							
			Szkoła artystyczno-przemysłowa w Pradze:							
			Urządzenie warsztatów szkoły zawodowej artystyczno-przemysłowego obrabiania metali (1 rata)				500			500
			Na sprawienie środków naukowych i dzieł do biblioteki (2 i ostatnia rata)				4.300			4.300
		II.	Zakłady naukowe i doświadczalne:							
		a)	Zakład naukowy i doświadczalny fotografii i postępowania reprodukcyjnego w Wiedniu:							
			Przyrządzenie (1 rata)				12.000			12.000
			Urządzenie wewnętrzne przekształconych lokali (1 rata)				4.000			4.000
		III.	Szkoły przemysłowe rządowe:							
			Szkoła przemysłowa rządowa w Wiedniu (X. dzielnica):							
			Urządzenie warsztatów (3 rata)				2.000			2.000
			Szkoła przemysłowa rządowa w Innsbrucku:							
			Urządzenie lokali kursu rysunku dla dziewcząt				700			700
			Szkoła przemysłowa rządowa w Tryeście:							
			Sprawienie środków naukowych:							
			Dla kursu osobnego palaczy kotłowych, majstrów maszynowych i maszynistów okrętowych (1 rata)				300			300
			Dla kursu osobnego elektrotechniki				4.140			4.140
			Szkoła przemysłowa rządowa w Pradze:							
			Zaprowadzenie trzech światel górnych w sali modelowania				1.450			1.450
			Niemiecka szkoła przemysłowa rządowa w Pilznie:							
			Sprawienie środków naukowych elektrotechnicznych (1 rata)				2.500			2.500
			Szkoła przemysłowa rządowa w Libercu:							
			Przybudowa w szkole przemysłowej rządowej (4 rata)				28.000			28.000
			Szkoła przemysłowa rządowa niemiecka w Bernie:							
			Rata roczna z należnościami pobocznymi na budowę nowego domu dla szkoły przemysłowej rządowej (7 i 8 rata półroczna)				9.697			9.697
			Szkoła przemysłowa rządowa czeska w Bernie:							
			Kupno pilarki uniwersalnej (2 i ostatnia rata)				1.000			1.000
			Raty roczne za dom kupiony dla szkoły przemysłowej rządowej (17 i 18 rata półroczna)				5.200			5.200
			Szkoła przemysłowa rządowa we Lwowie:							
			Na oprawienie dzieł bibliotecznych				300			300
			Sprawienie narzędzi niwelacyjnych i wszelkich innych do wykładu miernictwa				300			300
			Suma (a)	1,122.100			76.387			1,198.487

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				W y d a t k i		
			zwyczajne			nadzwyczajne	S u m a		
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia						
			1896	1897	1897				
						zł. w walucie austriackiej			
9	18	1	b) Szkoły zawodowe dla szczególnych gałęzi przemysłu	880.350				880.350	
			Szkoła tkacka w Asz:						
			Urządzenie tkactwa mechanicznego (4 rata)			5.000		5.000	
			Szkoła tkacka w Bernie:						
			Urządzenie zbiorów technologicznych i tkackich (2 rata)			500		500	
			Szkoła tkacka w Verchlabach:						
			Urządzenie tkactwa mechanicznego (5 i ostatnia rata)			600		600	
			Szkoła tkacka w Humpoleszu:						
			Urządzenie tkactwa mechanicznego (4 i ostatnia rata)			700		700	
			Szkoła tkacka w Krółodworze:						
			Rozszerzenie tkactwa ręcznego i urządzenie tkactwa mechanicznego (2 rata)			2.300		2.300	
			Szkoła tkacka w Nachodzie:						
			Urządzenie tkactwa mechanicznego (7 i ostatnia rata)			1.217		1.217	
			Szkoła tkacka w Rymarzowie:						
			Urządzenie wewnętrzne (2 rata)			700		700	
			Szkoła tkacka w Szluknowie:						
			Uzupełnienie oddziału tkactwa mechanicznego tasiemek (2 rata)			1.250		1.250	
			Szkoła tkacka w Starkowie:						
			Zapomoga gminie na budowę nowej szkoły zawodowej			8.000		8.000	
			Szkoła tkacka w Strakonicach:						
			Urządzenie wewnętrzne (1 rata)			1.500		1.500	
			Szkoła tkacka w Switawie:						
			Urządzenie tkactwa mechanicznego w nowym budynku szkoły zawodowej (2 rata)			3.900		3.900	
			Szkoła zawodowa przemysłu drzewnego w Brucku nad Murem:						
			Urządzenie machinowe kuźni (3 i ostatnia rata)			385		385	
			Szkoła zawodowa przemysłu drzewnego w Dolhopolu:						
			Urządzenie wewnętrzne (2 rata)			1.200		1.200	
			Szkoła zawodowa ceramiki w Znojmie:						
			Na oświetlenie elektryczne lokali szkoły zawodowej (1 rata)			400		400	
			Zniesienie	880.350		27.652		908.002	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyczajno		nadzwyczajne	
				z дозволением używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie	880.350	27.652	908.002
9	18	1	Szkoła zawodowa ślusarstwa sztucznego w Królowym Hradcu: Urządzenie wewnętrzne nowego domu tej szkoły zawodowej (3 rata)			5.000	5.000
			Szkoła zawodowa przemysłu machinowego w Przerowie: Dalsze wyposażenie warsztatu (1 rata)			500	500
			Szkoła zawodowa przemysłu żelaznego i stalowego tudzież zakład doświadczalny w Steyer: Zaprowadzenie światła elektrycznego			450	450
			Szkoła zawodowa wyrobu towarów żelaznych grubych w Sulkowicach: Urządzenie wewnętrzne (6 rata)			800	800
			Szkoła zawodowa ślusarstwa w Świątnikach: Pierwsze urządzenie (6 rata)			4.050	4.050
			Szkoła zawodowa przemysłu żelaznego i stalowego w Vulpmes: Urządzenie wewnętrzne (2 rata)			1.000	1.000
			Szkoła zawodowa sztuk i rzemiosł w Jabłońcu: Kupno motoru (3 i ostatnia rata)			480	480
			Szkoła zawodowa oprawiania kamieni szlachetnych i ich obrabiania w Trnawce: Kupno motoru z transmisją i szlifierki (2 i ostatnia rata)			650	650
			Suma (b)	880.350	40.582	920.932
			c) Szkoły rysunku i modelowania	9.800		9.800
			d) Ogólne szkoły rzemieślnicze i inne podobne zakłady	84.800		84.800
			Szkoła rzemieślnicza powszechna w Djeczynie: Uzupełnienie urządzenia warsztatowego i zbioru środków naukowych			1.300	1.300
			Suma (d)	84.800	1.300	86.100
			e) Szkoły nauki dopełniającej i pokrewne zakłady	230.900		230.900
			Suma (§. 1)	2,327.950	118.269	2,446.219
2			Środki pomocnicze i do poparcia nauki w szkołach przemysłowych	127.700		127.700
			Suma (§. 2)	127.700		127.700

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa					
			Wydatki			Suma		
			zwyczajne	nadzwyczajne				
			z дозволением używania aż do końca grudnia					
1896	1897	1897						
zł. w walucie austriackiej								
9	18	3	Szkoły handlowe	73.000			73.000	
			Przysposobienie podręczników naukowych dla szkół handlowych z włoskim językiem wykładowym			1.000	1.000	
			Suma (§. 3)	73.000		1.000	74.000	
		4	Dodatki z tytułu starszeństwa służbowego dla zastępców	1.000			1.000	
			Suma (Tytuł 18, §§. 1—4)	2,529.650		119.269	2,648.919	
19			Zakłady naukowe wyłączne.					
		1	Szkoły dla akuserek	26.800	16.000		42.800	
		2	Szkoła weterynaryi i podkownictwa we Lwowie	32.100			32.100	
		3	Szkoła języków wschodnich w Wiedniu	5.100			5.100	
		4	Szkoły marynarki	84.100	11.500		95.600	
			Wydatek ryczałtowy na rozszerzenie organiczne i przekształcenia w szkołach marynarki (1 rata)			3.500	3.500	
			Suma (Tytuł 19, §§. 1—4)	148.100	27.500	3.500	179.100	
20			Szkoły początkowe.					
		1	Seminarya nauczycielskie męskie i żeńskie	1,498.900			1,498.900	
			Austria poniżej Anizy:					
			Ulepszenia w ogrodzie szkolnym seminaryum nauczycielskiego męskiego w Wiedniu (1 rata)			100	100	
			Karyntya:					
			Roboty w domu seminaryum nauczycielskiego męskiego w Celowcu			1.900	1.900	
			Ulepszenie w ogrodzie szkolnym tego zakładu			500	500	
			Kraina:					
			Sprawienie sprzętów z powodu otwarcia wszystkich czterech kursów seminaryum nauczycielskiego żeńskiego w Lublanie			335	335	
			Gorycyja:					
			Wystawienie mieszkania dla sługi szkolnego w domu seminaryum nauczycielskiego żeńskiego w Gorycyi			1.600	1.600	
			Czechy:					
			Sprzęty dla seminaryum nauczycielskiego męskiego w Pilzni			3.700	3.700	
			Przybory gimnastyczne i sprzęty dla seminaryum nauczycielskiego męskiego w Kutnej Horze (2 i ostatnia rata)			540	540	
			Sprawienie szaf na środki naukowe w seminaryum nauczycielskiem żeńskim w Pradze (czeskie)			456	456	
			Morawia:					
			Roboty w pomieszkaniu ogrodnika w ogrodzie doświadczalnym seminaryum nauczycielskiego męskiego niemieckiego w Bernie			1.160	1.160	
			Zrobienie nowych otworów okiennych w domu seminaryum nauczycielskiego męskiego w Przyborzu			260	260	
			Zniesienie	1,498.900		10.551	1,509.451	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie	1,498.900	10.551	1,509.451
9	20	1	Śląsk:				
			Budowa nowego domu dla seminarium nauczycielskiego męskiego i żeńskiego w Opawie (4 rata)			20.000	20.000
			Galicja:				
			Przyrządzenie lokali seminarium nauczycielskiego męskiego w Stanisławowie			18.000	18.000
			Zaliczka gminie krośnieńskiej na wybudowanie domu dla seminarium nauczycielskiego męskiego			15.000	15.000
			Sprawienie sprzętów dla nowych seminarjów nauczycielskich męskich:				
			w Krośnie			800	800
			w Samborze			600	600
			w Sokalu			700	700
			Sprawienie sprzętów dla seminarium nauczycielskiego w Tarnowie			440	440
			Wszystkie królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane:				
			Kursa oddzielne w seminarjach nauczycielskich dla abiturjentów szkół średnich			2.620	2.620
	2		Dodatki z tytułu starszeństwa służbowego dla zastępców w seminarjach męskich i żeńskich	500			500
	3		Stypendya dla seminarzystów			100.000	100.000
	4		Dodatki za zasługi dla nauczycieli w seminarjach męskich i żeńskich	4.000			4.000
	5		Kursa nauczycieli szkół wydziałowych	14.000			14.000
	6		Dodatki rządowe do funduszów szkół normalnych	151.112			151.112
	7		Na podniesienie szkół początkowych w Tyrolu			38.000	38.000
	8		Wynagrodzenia dla nauczycieli za szczególne zasługi około podniesienia nauki muzyki	1.000			1.000
	9		Na podniesienie kursów nauki gospodarstwa wiejskiego połączonych ze szkołami początkowymi i ogrodów szkolnych	9.000			9.000
	10		Dodatki na rzecz szkół początkowych i wydziałowych	108.453			108.453
			Tyrol:				
			Na poparcie szkół początkowych niemieckich w południowym Tyrolu			15.000	15.000
			Tryest:				
			Budowa nowego domu dla szkoły początkowej rządowej w Tryeście (3 rata)			70.000	70.000
			Urządzenie wewnętrzne rządowego budynku szkolnego w Tryeście (1 rata)			3.000	3.000
			Wyporządzenie chodnika około budynku szkolnego na placu lipskim			280	280
			Suma (Tytuł 20, §§. 1—10)	1,786.965		294.991	2,081.956

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				W y d a t k i		
			zwyyczajne		nadzwyczajne		Suma		
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia						
			1896	1897	1897				
						zł. w walucie austriackiej			
9	21		Dodatki do należności dla zastępców				72.000	72.000	
	22		Fundacje i dopłaty.						
	1		Fundacje		44.296			44.296	
	2		Dopłaty		97.280	69.000		166.280	
			Austria poniżej Anizy:						
			Raty roczne za dom szkolny przy ulicy Schwarzenbergstrasse w Wiedniu (22 i 23 rata)				50.000	50.000	
			Suma (Tytuł 22, §§. 1 i 2)		141.576	69.000	50.000	260.576	
	23		Administracja funduszków naukowych.						
	1		Wydatki funduszków		35.514	15.000		50.514	
			Salzburg:						
			Roboty w zakładzie naukowym w Salzburgu				3.640	3.640	
			Czechy:						
			Roboty budownicze w kościele tudzież budynkach mieszkalnych i ekonomicznych plebanii w Soniperku (1 rata)				1.700	1.700	
			Roboty budownicze w kościele i budynku ekspozytury w Schössl (1 rata)				1.000	1.000	
			Roboty konserwacyjne i restauracyjne w kościele św. Barbary w Kutnej Horze (7 rata)				12.000	12.000	
			Galicya:						
			Restauracje w kościele funduszu naukowego w Rzeszowie (2 i ostatnia rata)				2.500	2.500	
	2		Wydatki lasów funduszowych i dóbr		19.470			19.470	
			Nowe budowle				11.350	11.350	
			Pomiar, rozgraniczenie i urządzenie gospodarki				100	100	
			Z majątku zarodowego funduszu naukowego dalmackiego:						
			Na wybudowanie drogi leśnej od Narezniego dołu na Knezevopolje aż do Fatinity małej				10.000	10.000	
			Na wybudowanie leśniczówki i cysterny w Fatinity małej				3.000	3.000	
			Suma (Tytuł 23, §§. 1 i 2)		54.984	15.000	45.290	115.274	
			Razem (Rozdział 9, Tytuły 15—23)		14,951.725	522.900	1,098.206	16,572.831	
			Ogółem (Rozdział 9, Tytuły 1—23)		24,278.284	609.650	1,829.545	26,717.479	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			W y d a t k i			S u m a
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
1896	1897	1897				
zł. w walucie austriackiej						
X. Ministerstwo skarbu.						
A. Właściwe wydatki państwa.						
10	1	Kierownictwo naczelne (z departamentem rachunkowym i departamentem rachunków specjalnych)	1,107.490	1.500	1,108.990
		Przekształcenia w budynku skarbowym przy Sonnenfelsgasse Nr. 23	5.466	5.466
		Przekształcenia w budynku urzędowym przy Johannesgasse Nr. 5	6.500	6.500
	2	Dyrekcje skarbowe krajowe, dyrekcje skarbowe i dyrekcje skarbowe powiatowe, inspektorowie skarbowi i urzędy wymiaru należności	3,551.766	3,551.766
	3	Administracje podatkowe, lokalne komisje podatkowe i służba podatkowa przy starostwach	1,595.888	1,595.888
	4	Centralna kasa państwa, urząd płatniczy ministeryalny, kasy główne krajowe i kasy skarbowe krajowe, tudzież urzędy płatnicze krajowe	412.643	412.643
	5	Straż skarbową (67.925 zł. w zlocie)	7,949.987	7,949.987
		Udział w kosztach na budowę nowego magazynu cłowego w Voitsbergu	4.800	4.800
		Udział w kosztach przebudowania budynku pogeneralackiego w Splecie	9.500	9.500
		Roboty w celu urządzenia pomieszczeń dla oddziału straży skarbowej w Bałamotowce	1.010	1.010
		Urządzenie lepszych pomieszczeń dla straży skarbowej na Bukowinie	20.000	20.000
	6	Urzędy podatkowe, kasy skarbowe i kasy depozytowe-sądowe w Wiedniu	4,677.555	20.600	4,698.155
		Przebudowanie i przyrządzenie domu skarbowego w Raabs	2.770	2.770
		Kupno domu urzędowego w Grünburgu (1 rata)	2.200	2.200
		Kupno ratusza w Wildonie	860	860
		Kupno domu urzędowego w Ledeczu (1 rata)	2.830	2.830
		Przebudowanie domu urzędowego w Podwołoczyskach	8.000	8.000
		Budowa domu urzędowego w Błowiu	800	800
		Budowa nowego domu urzędowego w Ottyni (2 rata)	7.100	7.100
		Zniesienie	19,325.329	93.936	19,419.265

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			Wydatki			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
1896	1897	1897				
zł. w walucie austriackiej						
			Przeniesienie	19,325.329	93.936	19,419.265
10	7		Prokuratorye skarbowe	430.297		430.297
	8		Zarząd cel (99.513 zł. w złocie)	1,768.640		1,768.640
			Udział w kosztach przebudowania budynku pogene- ralackiego w Splecie		9.500	9.500
			Udział w kosztach budowy nowego domu dla ko- mory w Ickanach		8.500	8.500
	9		Kataster podatku gruntowego i utrzymanie go w ewi- dencji	1,129.000		1,129.000
			Rewizya katastru podatku gruntowego		300.000	300.000
10			Służba około podatków bezpośrednich osobistych . .	23.000		23.000
			Przygotowanie reformy podatkowej		77.000	77.000
			Suma (Rozdział 10, Tytuły 1—10) .	22,676.266	488.936	23,165.202
11			Ogólna administracja kasowa.			
	1		Różnica w wartości monety, gdy wydatki wspólne w złocie wynoszą (4,591.407 zł.)	874.500		874.500
	2		Kalo i kosza bicia pieniędzy z monet złotych zużytych oddanych do przetopienia		3.000	3.000
	3		Kosza wybicia monet złotych krajowych waluty koro- nowej w myśl ustawy z dnia 2. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 130)		48.780	48.780
	4		Kosza wybicia monet koronowych srebrnych, niklowych i bronzowych, tudzież kosza nabycia metalu na te dwa ostatnie rodzaje monet		175.900	175.900
	5		Wynagrodzenia stronom	10.000		10.000
	6		Fundusz taksy wojskowej	1,148.613		1,148.613
	7		Wydatki rozmaite	31.550		31.550
	8	1	Dodatki na utrzymanie dla urzędników państwa czterech najniższych klas rangi i dla nauczycieli w zakładach rządowych		2,513.000	2,513.000
		2	Wsparcia nadzwyczajne dla urzędników państwa . .		910.000	910.000
			Suma (Rozdział 11, Tytuły 1—8) .	2,064.663	3,650.680	5,715.343

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				W y d a t k i				
			zwyyczajne			nadzwyczajne	Suma				
			z дозволением używania aż do końca grudnia								
			1896	1897	1897						
zł. w walucie austriackiej											
			B. Koszta obrotu, poboru i zarządu dochodów państwa.								
12			Podatki stałe.								
	1		Wynagrodzenia stronom i funkcjonaryuszom publicznym za współdziałanie przy oznaczaniu i ustanawianiu podstaw podatku, tudzież przy ściąganiu podatków	65.500						65.500	
	2		Wynagrodzenia stronom dawniej wolnym od podatku w Dalmacyi z powodu zaprowadzenia podatku gruntowego (renty tytułem wynagrodzenia za dziesięcinę)	2.300						2.300	
	3		Koszta egzekucyi podatków i dyety dla pomocników używanych przez urzędy podatkowe w sprawach egzekucyj podatkowych	733.300						733.300	
			Suma (Rozdział 12, Tytuły 1—3)	801.100						801.100	
13			Cł o.								
	1		Zwroty złożonych rękojmi cłowych	673.680						673.680	
	2		Zwroty opłat	223.180						223.180	
	3		Ryczałtowe koszta zarządu	1,400.000						1,400.000	
			Suma (Rozdział 13, Tytuły 1—3)	2,296.860						2,296.860	
14			Podatki niestałe.								
			Podatek konsumcyjny:								
	1		Wydatki zarządu	1,327.620						1,327.620	
	2	1	Zwroty złożonych rękojmi podatkowych	660.000						660.000	
		2	Zwroty podatków od wyrobu gorzałki	350						350	
		3	Zwroty podatków od wyrobu piwa	11.500						11.500	
		4	Zwroty podatkowe z policzeniem dyskonta	590.000						590.000	
		5	Zwroty dodatku do podatku od piwa wyrobionego w Wiedniu i w Tryeście i wywiezionego za linią podatkową tych miast	173.000						173.000	
		6	Zwroty podatkowe, wszelkie inne	73.000						73.000	
	3		Zwroty podatku konsumcyjnego:								
		1	za wywóz gorzałki za linią cłową	1.300						1.300	
		2	„ „ piwa za linią cłową	800.000						800.000	
	4		Bonifikacye za podatek konsumcyjny:								
		1	za wywóz gorzałki za linią cłową	520.000						520.000	
		2	„ „ cukru za linią cłową	4,150.000						4,150.000	
		3	dla gorzelni rolniczych	2,800.000						2,800.000	
	5		Wynagrodzenie właścicielom prawa propinacyi w Galicyi i na Bukowinie	1,100.000						1,100.000	
			Suma (Rozdział 14, Tytuły 1—5)	12,146.770						12,146.770	
15			Sól:								
	1		Koszta produkcji i zakupna (w nich 427 zł. w zlocie)	3,391.000						3,391.000	
			Nowe budynki i inne wydatki nadzwyczajne				472.250			472.250	
	2		Wydatki przy sprzedaży	251.926						251.926	
			Suma (Rozdział 15, Tytuły 1 i 2)	3,642.926			472.250			4,115.176	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i			
			zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
			z дозволением używania aż do końca grudnia			
			1896	1897	1897	
zł. w walucie austriackiej						
16	Tytoń:					
	1	Wydatki administracyjne	925.900			925.900
	2	Koszta fabrykacji i kupna (w nich 11,763.800 złotych w złocie)	14,851.000	14,660.000		29,511.000
		Nowe budynki			340.000	340.000
	3	Wydatki przy sprzedaży	1,329.550			1,329.550
		Nowe budynki			108.250	108.250
		Suma (Rozdział 16, Tytuły 1—3)	17,106.450	14,660.000	448.250	32,214.700
17		Stęple	471.292			471.292
18		Taksy i opłaty od czynności prawnych	789.695			789.695
19		Loterya	10,020.000			10,020.000
20		Myta	20.766			20.766
21		Cechowanie	105.235			105.235
22		Podatek osobny od napojów wysokowych pędzonych	20.100			20.100
		Suma (Rozdziały 14—22)	44,323.234	14,660.000	920.500	59,903.734
Własność państwa.						
23		Gmachy dykasteryalne	187.244		900	188.144
		a) Udział w pokryciu ceny kupna domu nabytego w Wiedniu, I. dzielnica, Ebendorferstrasse Nr. 7			34.995	34.995
		b) Należyłość roczna na kupno domu Nr. 755 w Ottakringu			195	195
		c) Należyłość roczna na kupno domu kasy oszczędności w Lublanie			8.533	8.533
		d) Dodatek rządowy na restauracyą zamku Karlsteinu w Czechach (reszta)			11.865	11.865
		Suma (Rozdział 23)	187.244		56.488	243.732
24		Fiskalności i bezdziedziczności	12.000			12.000
25		Drukarnia nadworna i rządowa w Wiedniu	1,879.790			1,879.790
26		Mennictwo	397.235			397.235
		Ogółem (Rozdziały 10—26)	74,638.392	14,660.000	5,116.604	94,414.996

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i				
			zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a	
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia				
			1896	1897	1897		
zł. w walucie austriackiej							
			Wydatki państwa				
27			XI. Ministerstwo handlu.				
			<i>A. Właściwe wydatki państwa.</i>				
	1	1	Kierownictwo naczelne (1.200 zł. w złocie)	360.370	150.000	52.090	562.460
		2	Badania w przedmiocie budowy kanałów dla żeglugi			24.000	24.000
		3	Zapomoga dla mieszanej komisji prutowej (15.000 franków czyli 6.000 zł. w złocie)			7.140	7.140
		4	Na wystawy krajowe zawodowe i obszarowe tutejszo-krajowe, jakoteż na takie wystawy zagraniczne, na które nie wyznaczono osobnej dotacyi			12.000	12.000
		5	Subwencya dla c. k. muzeum handlowego austriackiego			40.000	40.000
			Suma (Tytuł 1, §§. 1—5) .	360.370	150.000	135.230	645.600
	2		Wygotowanie statystyki zagranicznego handlu	219.550			219.550
	3		Utrzymanie budynku wystawy powszechnej w c. k. Praterze	22.270		6.300	28.570
	4		Nadzór nad przemysłem	167.410			167.410
	5		Zakłady do próbowania broni palnej ręcznej	16.810			16.810
	6	1	Służba miar i wag	449.820			449.820
		2	Przesiedlenie Komisji głównej miar i wag do nowego domu			200	200
		3	Przywrócenie do dawnego stanu starego lokalu urzędowego			220	220
		4	Sprawienie przyborów do gaszenia pożaru			200	200
		5	Urządzenie stacyi elektro-technicznej			700	700
		6	Urządzenie stacyi wodomierzy i uzupełnienia ustroju machinowego			1.100	1.100
		7	Koszta sprawienia miarowzorów tudzież przyrządów wzorowych i pomocniczych			2.600	2.600
		8	Sprawienie sprzętów			200	200
			Suma (Tytuł 6, §§. 1—8) .	449.820		5.220	455.040

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				W y d a t k i		
			zwyyczajne			nadzwyczajne	Suma		
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia						
			1896	1897	1897	zł. w walucie austriackiej			
27	7	1	Służba portowa i zdrowotna merska	541.090	231.400			772.490	
		2	Wydatki nad Naretwą	1.680				1.680	
		3	Nowe budowle w Przymorzu:						
		a)	Nadzwyczajne i nowe budowle portowe.						
			Malińska. Budowa wybrzeża do obrotów (reszta)			6.500		6.500	
			Port Rosega pod Terziczem. Przedłużenie grobli kanałowych (3 rata)			10.000		10.000	
			Orsar. Budowa grobli do lądowania (3 rata)			10.000		10.000	
			Łoszyn mały. Budowa wybrzeża do lądowania (3 rata)			15.000		15.000	
			Suszak. Budowa grobli ochronnej przy wjeździe do portu (reszta)			8.000		8.000	
			Polá. Budowa grobli do lądowania (4 rata)			33.000		33.000	
			Budowa nowych słupów do przywiązywania			1.000		1.000	
			Postawienie znaków ostrzegawczych na mieliznach			1.000		1.000	
			Nabycie ziemi santorynowej			5.000		5.000	
		b)	Nadzwyczajne i nowe oświetlenie morskie i portowe.						
			Secca Pericolosa. Postawienie latarni morskiej V. rzędu (reszta)			15.370		15.370	
			Tryest. Dodatek na zaprowadzenie oświetlenia elektrycznego c. k. domów składowych w nowym porcie			2.400		2.400	
			Suma (Tytuł 7, §. 3)			107.270		107.270	
		4	Nowe budowle w Dalmacji:						
		a)	Nadzwyczajne i nowe budowle portowe.						
			Nowegrady. Dodatek na ujęcie dzikich potoków Jaruga Draga, Moszunie i Brystowa Draga			3.000		3.000	
			Wodyce. Postawienie grobli ochronnej i do lądowania (1 rata)			5.000		5.000	
			Krapań. Postawienie grobli ochronnej (1 rata)			2.000		2.000	
			Trogir. Postawienie muru brzegowego (1 rata)			3.000		3.000	
			Postire. Wyporządzenie grobli do lądowania (1 rata)			1.000		1.000	
			Igrane. Postawienie grobli ochronnej i do lądowania (1 rata)			2.000		2.000	
			Metkowicz. Dodatek na pokrycie kosztów budowy mostu na rzece Naretwie			26.000		26.000	
			Trstenik. Postawienie grobli ochronnej i do lądowania (1 rata)			5.000		5.000	
			Gruż. Postawienie muru brzegowego (1 rata)			4.000		4.000	
			Erceg Nowy. Przedłużenie grobli ochronnej i do lądowania (1 rata)			4.000		4.000	
			Zniesienie			55.000		55.000	
				542.770	231.400	107.270		881.440	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie	542.770	231.400	107.270	881.440
						55.000	55.000
27	7	4	Zadar. Budowa tamy dla ochrony brzegu zewnętrznego (reszta)			5.000	5.000
			Tkon. Budowa grobli ochronnej i do lądowania (reszta)			5.100	5.100
			Komisa. Odbudowanie grobli istniejącej (2 rata)			8.000	8.000
			Lombarda. Budowa portu dla łodzi w Valle Tatinja (reszta)			5.600	5.600
			Gruż. Postawienie dwóch znaków kotwicznych (reszta)			1.500	1.500
			Spica. Budowa grobli do lądowania (reszta)			5.980	5.980
			Omisz. Budowa grobli ochronnej i do lądowania (3 rata)			8.000	8.000
			Luka na wyspie Korczuli. Budowa wybrzeża do lądowania i obrotów (reszta)			10.000	10.000
			Dracz na półwyspie Peljeszacu. Budowa grobli ochronnej i do lądowania (3 rata)			8.000	8.000
			Split. Dalsze wzmocnienie nasypu kamiennego u tamy ochronnej (11 rata)			3.000	3.000
			Budowa nowych słupów do przywiązywania			3.000	3.000
			Postawienie znaków ostrzegawczych na głębiach			1.000	1.000
			Nabycie ziemi santorynowej			5.000	5.000
			<i>b) Nadzwyczajne i nowe latarnie morskie i portowe.</i>				
			Tun Veliki. Postawienie latarni portowej (V. rzędu)			3.700	3.700
			Tre Sorelle. Postawienie latarni morskiej (VI. rzędu)			7.400	7.400
			<i>c) Nadzwyczajne i nowe budynki.</i>				
			Spljet. Wynagrodzenie zarządowi skarbu za grunt odstąpiony pod budowę dla tamtejszego kapitanatu portowego			17.000	17.000
			Suma (Tytuł 7, §. 4)			152.380	152.380
5			Budowa i koszta utrzymania torów portowych w Tryescie:				
			<i>a) Spłata kapitału (16 rata)</i>			25.000	25.000
			<i>b) Odsetki 4¹/₂% za rok 1895 od reszty kapitału nieumorzonego w sumie 339.095 zł. 89 c.</i>			13.570	13.570
			Suma (Tytuł 7, §. 5)			38.570	38.570
6			Zapomoga dla marynarki handlowej			154.400	154.400
			Suma (Tytuł 7, §§. 1—6)	542.770	231.400	452.620	1.226.790

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				W y d a t k i			
			zwyyczajne		nadzwyczajne		z dozwoleniem używania aż do końca grudnia		Suma	
			1896	1897	1897	1897				
			zł. w walucie austriackiej							
27	8	1	Zarząd c. k. domów składowych w Tryeście	861.450	861.450		
		2	Rata roczna na umorzenie ceny kupna hangaru na grobli III odstąpionego państwu przez Spółkę żeglugi parowej Lloyd'a austriackiego	44.628	44.628		
		3	Rata roczna na wynagrodzenie etatowi długu państwa	452.172	452.172		
			Suma (Tytuł 8, §§. 1—3)	861.450	496.800	1,358.250		
			Suma (Tytuły 1—8)	2,640.450	381.400	1,096.170		4,118.020		
	9		B. Zakład poczt i telegrafów.							
			Służba w Austrii.							
		1	Płace osobiste	20,413.000	20,413.000		
		2	Wydatki na przedmioty do utrzymania ruchu (57.470 zł. w złocie)	14,878.800	14,878.800		
		3	Wydatki nie będące właściwie administracyjnymi	1,075.000	1,075.000		
			Nadto wydatki nadzwyczajne:							
		4	Na założenie nowych linii telegraficznych i pneumatycznych, na zaciąganie drutów, na nowe telegrafy podmorskie itd.	350.000	350.000		
		5	Na zaprowadzenie nowych przewodów telefonicznych rządowych	600.000	600.000		
		6	Koszta budowy nowych domów dla poczt i telegrafów	162.000	162.000		
		7	Raty roczne na umorzenie pożyczek otrzymanych na cele zakładów pocztowych i telegraficznych:							
			a) płatne w etacie handlu	203.000	203.000		
			b) wynagrodzenie etatowi długu państwa	456.000	456.000		
		8	Na urządzenie nowych urzędów i rozszerzenie istniejących	180.000	180.000		
		9	Zapomoga dla stowarzyszenia emerytalnego służby pocztowej na prowincyi	70.000	70.000		
			Suma (Tytuł 9, §§. 1—9)	36,366.800	2,021.000	38,387.800		
	10		Urzędy pocztowe austriackie w Turcyi (88.150 zł. w złocie)	137.000	137.000		
			Suma (Tytuł 9, §§. 1—10)	36,503.800	2,021.000	38,524.800		
	10		C. Urząd pocztowych kas oszczędności.							
			Wydatki administracyjne	1,485.200	1,485.200		
			Uposażenie funduszów rezerwowych	300.000	300.000		
			Nadwyżka z interesów dla zakładu pocztowego	1,018.200	1,018.200		
			Suma (Tytuł 10, §§. 1—3)	1,485.200	1,318.200	2,803.400		
			Suma (Rozdział 27, Tytuły 1—10)	40,629.450	1,699.600	3,117.1700		45,446.220		

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				Wydatki		
			zwyyczajne			nadzwyczajne	Suma		
			z дозволением używania aż do końca grudnia						
			1896	1897	1897				
						zł. w walucie austriackiej			
27	XII. Ministerstwo kolei żelaznych.								
	1	Kierownictwo naczelne	980.690				980.690		
	2	Inspekcya główna austriackich kolei żelaznych . . .	340.901				340.901		
	3	Urząd główny taborowy austriackich kolei państwa .	59.375				59.375		
	4	Budowa kolei żelaznych państwa.							
	1	Budowa kolei żelaznej Halicz-Ostrów (Tarnopol z odnogami do Brzezan i Podhajec)			2,186.000		2,186.000		
	2	Budowa kolei lokalnej z Lipowej do Bożanowa (Heinersdorfu)			613.000		613.000		
	3	Budowa kolei lokalnej z Niklasdorfu do Cukmantla			295.000		295.000		
	4	Budowa kolei żelaznej z Podwysokiego na Rohatyn do Chodorowa			2,000.000		2,000.000		
	5	Budowa kolei żelaznej Beraun-Dusznik			1,000.000		1,000.000		
		Suma (Tytuł 4, §§. 1—5)			6,094.000		6,094.000		
	5	Udział w dostarczeniu kapitału na budowę kolei żelaznych prywatnych.							
	1	Budowa kolei miejscowej od Fürstenfeldu do Hartbergu z odnogą do Neudau (5 i ostatnia rata sumy 750.000 zł.)			150.000		150.000		
	2	Budowa kolei dolno-kraińskich od Lublany do Nowomesta i Straży, tudzież od Wielkiego Lupu do Kozewia (4 rata sumy 2,500.000 zł.)			500.000		500.000		
	3	Budowa następujących kolei lokalnych zapewnionych ustawą w roku 1894:							
		a) od Czerczan do Modrzan z odnogą od Mechenic do Dobrzysza, rata roczna dodatku państwa wynoszącego 335.000 zł. rzeczywiście odpowiednio sumie imiennej okragło 338.400 zł.			13.960		13.000		
		b) od Rakownika do Młaca, rata roczna dodatku państwa wynoszącego 194.000 zł. rzeczywiście odpowiednio sumie imiennej okragło 196.000 zł.			8.090		8.090		
		c) od Rakownika na Pladen i Ludyce do Peczowa, z odnogą od Ludyc do Buchowa, rata roczna dodatku państwa wynoszącego 214.000 zł. rzeczywiście odpowiednio sumie imiennej okragło 216.200 zł.			8.920		8.920		
		Suma (Tytuł 5, §§. 1—3)			680.970		680.970		

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			W y d a t k i			S u m a
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
1896	1897	1897				
zł. w walucie austriackiej						
28	6		Ruch wydzierżawionych kolei państwa.			
		1	Szlak podmokielski:			
			Wydatki szczególne nie należące do właściwych wydatków ruchu			20 20
			Wykonanie urządzenia do zabezpieczenia zwrotnic na południowym końcu stacji Mittelgrund (23.000 marek = 11.360 złotych w złocie okrągło)			13.530 13.530
			Roboty nieprzewidziane na szlaku od Podmokiel do granicy państwa			500 500
			Suma (Tytuł 6, §. 1)			20 14.030 14.050
		2	Kolej lokalna Czasław-Zawratec i Czasław-Moczówce:			
			a) Zwrot kosztów ruchu			56.330 56.330
			b) Wydatki szczególne nie należące do właściwych wydatków ruchu			1.170 1.170
			Na wkłady z funduszu wkładowego nabytych na rzecz państwa linii austriackiej Spółki kolei lokalnych			10.450 10.450
			Suma (Tytuł 6, §. 2)			57.500 10.450 67.950
		3	Kolej lokalna Königshan-Zaclerz:			
			a) Zwrot kosztów ruchu			14.000 14.000
			b) Wydatki szczególne nie należące do właściwych wydatków ruchu			200 200
			Na wkłady z funduszu wkładowego nabytych na rzecz państwa linii austriackiej Spółki kolei lokalnych			13.200 13.200
			Suma (Tytuł 6, §. 3)			14.200 13.200 27.400
			Suma (Tytuł 6, §§. 1—3)			71.720 37.680 109.400
	7		Ruch kolei utrzymywany przez państwo i żegluga parowa na jeziorze bodeńskim.			
		1	<i>Ruch kolejowy utrzymywany przez państwo.</i>			
			a) Zwyczajne wydatki ruchu (w nich 592.240 zł. w złocie)			61,903.484 1,303.700 63,207.184
			b) Wydatki na utrzymanie ruchu kolei miejscowych: Pokryte wynagrodzeniem kosztów ruchu 1,944.100 zł. odroczone a względnie wynagrodzeniem kosztów ruchu nie pokryte wydatki, z zastosowania artykułu IX ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) wynikające 227.800 „			2,171.900 2,171.900
			c) Wypłaty kontraktowe odsetek i rat amortyzacyjnych: Pożyczka w zakładach kredytowych: Odsetki i spłata kapitału 819.000 819.000			
			Kapitał na budowę szlaku od Braunau do granicy państwa: Odsetki i spłata kapitału w złocie 24.080 zł.			28.660 28.660
			Zniesienie			64,923.044 1,303.700 66,226.744

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyčajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie .	64,923.044	1,303.700	66,226.744
28	7	1	Renta roczna za kolej duchcowsko-podmokielską i prasko-duchcowską w myśl artykułu III umowy z dnia 26. kwietnia 1884 a względnie według ugody z dnia 25. lipca 1892	3,199.500	3,199.500
			Dla kolei zachodniej węgierskiej (linia styryjska), stosownie do umowy z dnia 22. grudnia 1888:				
			Renta stosownie do §. 7. umowy . . . 331.020 zł.				
			Odsetki i rata amortyzacyjna od pożyczki na wkłady z roku 1890, stosownie do §. 6. umowy 64.140 „	395.160	395.160
			Renta pierwszej węgiersko-galicyskiej kolei żelaznej (linia galicyjska), stosownie do §. 8. umowy z dnia 20. grudnia 1888	1,449.760	1,449.760
			Dla kolei lwowsko-czerniowiecko-suczawskiej:				
			Stosownie do artykułu V. umowy z dnia 8. marca 1894 jako wynagrodzenie za odstąpienie państwu utrzymywania ruchu a mianowicie:				
			na linii lwowsko-czerniowieckiej za rok 1895 1,500.000 zł.				
			na linii czerniowiecko-suczawskiej za rok 1896 700.000 „	2,200.000	2,200.000
			i) Raty roczne z tytułu nabycia udziału czterech szóstych części kolei łączącej wiedeńskiej, a mianowicie:				
			Szosta część jako udział kolei północnej Cesarza Ferdynanda (10 rata)	32.320	32.320
			Szosta część jako udział uprzyw. austriackiej kolei północno-zachodniej i szosta część jako udział austriacko-węgierskiej Spółki kolei państwa (8 rata) .	67.000	67.000
			Szosta część jako udział uprzyw. Spółki kolei południowej	33.000	33.000
			Nadto wydatki nadzwyczajne:				
			Raty roczne na wynagrodzenia etatowi długu państwa			1,176.390	1,176.390
			Rozszerzenie stacyi i warsztatu w Wiedniu			80.000	80.000
			Rozszerzenie budynku stacyjnego w dworcu kolei południowej w Bielaku (3 i ostatnia rata)			4.600	4.600
			Rozszerzenie stacyi w Nowym Sączu			50.000	50.000
			Rozszerzenie zakładów warsztatowych w Przemysłu			10.000	10.000
			Zniesienie .	72,299.784	1,303.700	1,320.990	74,924.474

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyeczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie .	72,299.784	1,303.700	1,320.990	74,924.474
28	7	1	Budowa budek strażniczych			22.000	22.000
			Sprawienie 2 wozów do transportowania gazu			11.100	11.100
			Sprawienie kozłów przesuwowych na kolei lam- bachsko-gmundeńskiej			6.500	6.500
			Sprawienie uzupełnień do przyrządów telegraficz- nych i sygnałowych			3.000	3.000
			Na szkołę początkową i kaplicę przy kolonii zało- żonej w Nowym Sączu (1 rata)			45.000	45.000
			Powiększenie pożyteczności poszczególnych linii			271.400	271.400
			Przedłużenie i przebudowanie mostu na Dniestrze pod Niżniowem (2 i ostatnia rata)			100.000	100.000
			Rozszerzenie stacji i przystanka osobowego w Ma- łym Schwechacie (2 rata)			30.000	30.000
			Rozszerzenie z powodu dobiegu kolei lokalnych			60.000	60.000
			Uzupełnienie przyrządów do sygnałów dzwonko- kowych i dystansowych			10.000	10.000
			Rozszerzenie zakładów telegraficznych			39.000	39.000
			Położenie szyn ze stali lanej			600.350	600.350
			Położenie zwrotnic z podstawkami żelaznymi			61.560	61.560
			Położenie podkładów napawanych lub twardych			112.000	112.000
			Wzmocnienie istniejących systemów budowy wierzchniej			227.000	227.000
			Urządzenie 2go toru na szlaku lwowsko-złoczow- skim (3 rata)			600.000	600.000
			Budowa dworca zestawowego na stacji Podgórze- Płaszów (3 rata)			50.000	50.000
			Rozszerzenie stacji w Przemyśle (4 i ostatnia rata)			40.000	40.000
			Powiększenie warsztatu w Knittelfeld (3 rata)			50.000	50.000
			Poprawienie wody zasilającej a według okoliczno- ści zakładów ciśnienia			100.000	100.000
			Rozszerzenie stacji w Budziejowicach (4 rata)			100.000	100.000
			„ „ w Beneszowie (4 i ostatnia rata)			45.000	45.000
			„ „ w Chebie (4 rata)			60.000	60.000
			Budowa dworca zestawowego towarowego w Ischlu i rozszerzenie istniejących zakładów dworco- wych tamże (4 i ostatnia rata)			15.500	15.500
			Zniesienie .	72,299.784	1,303.700	3,980.400	77,583.884

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie .	72,299.784	1,303.700	3,980.400	77,583.884
28	7	1	Wymiana mostów drewnianych			70.000	70.000
			Rozszerzenie dworca praskiego i budowa odpowiedniego zakładu pociągowego w Nuslu (6 rata)			130.000	130.000
			Dodatki konkurencyjne na regulacją rzek, naprawę dróg itp.			20.000	20.000
			Tory do zakładów przemysłowych od Friedburg-Lengau aż do Schneegattern dla c. k. dyrekcji generalnej Najw. funduszów prywatnych i rodzinnych (9 rata)			7.400	7.400
			Powiększenie zakładów warsztatowych w Linzu (11 rata)			80.000	80.000
			Budowle w celu ubezpieczenia podpór i stoków jakoteż zasłonięcia kolei od spadających lawin, budowle spodnie, zakłady poboczne itp.			200.000	200.000
			Rozszerzenie stacji i ich zakładów			600.000	600.000
			Scentralizowanie zwrotnic wjazdowych i urządzeń zabezpieczające obrót pociągów na rozmaitych stacjach i na szlaku bieżącym			200.000	200.000
			Rozmaite urządzenia w domkach strażniczych, budkach sygnałowych itp.			18.000	18.000
			Wzmocnienie mostów			150.000	150.000
			Budowa domów stacyjnych z mieszkaniami dla urzędników na linii St. Pölten-Leobersdorf-Gutenstein i Pöchlarn-Kienberg-Garling (12 rata)			18.000	18.000
			Wszelkie inne wydatki administracji kolei państwa: Rozszerzenia, zaprowadzenie torów do zakładów przemysłowych, wydatki rozmaite i nieprzewidziane			304.000	304.000
			Odnowienie gorszych przedmiotów taborowych nie dających się naprawić			300.000	300.000
			Rozmaite urządzenia i przekształcenia w przedmiotach taborowych			100.000	100.000
			Zaopatrzenie lokomotyw w przyrządy do mierzenia chyżości			10.000	10.000
			Urządzenia warsztatów			150.000	150.000
			Kupno narzędzi mierniczych do próbowania i badania przewodów telegraficznych			3.000	3.000
			Kupno przyrządów telefonicznych			4.000	4.000
			Przyrządy do ładowania			12.000	12.000
			Zniesienie .	72,299.784	1,303.700	6,356.800	79,960.284

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	Wydatki			Suma
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie .	72,299.784	1,303.700	6,356.800	79,960.284
28	7	1	Na wkłady z funduszu wkładowego linii austriackiej Spółki kolei lokalnych:				
			Rozszerzenie stacyj dobiegowych i rekonstrukcja szlaków kolejowych z powodu dobiegu nowych obcych kolei			300.000	300.000
			Odnowienie gorszych przedmiotów taborowych niedających się już naprawić			260.000	260.000
			Różne uzupełnienia : przekształcenia w przedmiotach taboru kolejowego			2.600	2.600
			Ulepszenia i różne budowle uzupełniające			153.350	153.350
			Sprawienie przedmiotów taboru kolejowego			150.000	150.000
			Na wkłady z funduszu wkładowego kolei lwowsko-czerniowiecko-suczawskiej:				
			Położenie podkładów napawanych lub twardych			18.000	18.000
			Rozszerzenie stacji w Haliczu			80.000	80.000
			Rozszerzenia z powodu dobiegu kolei miejscowych			50.000	50.000
			Rozszerzenie zakładów warsztatowych we Lwowie			100.000	100.000
			Różne urządzenia i przekształcenia w przedmiotach taboru kolejowego			12.800	12.800
			Położenie szyn ze stali lanej i zwrotnic z podstawkami żelaznymi			36.280	36.280
			Wzmocnienie istniejących systemów			20.000	20.000
			Rozszerzenie stacji w Stanisławowie			200.000	200.000
			„ warsztatu w Stanisławowie			200.000	200.000
			„ stacji we Lwowie (4 rata)			500.000	500.000
			Ulepszenia i różne uzupełnienia			268.000	268.000
			Odnowienie gorszych przedmiotów taborowych niedających się już naprawić			260.000	260.000
			Zniesienie .	72,299.784	1,303.700	8,967.830	82,571.314

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z dozwoleniem używania aż do końca marca			
				1896	1897	1897	
zł. w walucie austriackiej							
			Przeniesienie .	72,299.784	1,303.700	8,967.830	82,571.314
28	7	1	Na wkłady z funduszu wkładowego linii czerniowiecko-nowosielickiej:				
			Ulepszenia i rozmaite uzupełnienia			47.270	47.270
			Na wkłady z funduszu wkładowego kolei zachodniej-czeskiej:			.	
			Położenie szyn ze stali lanej			23.080	23.080
			Położenie zwrotnic z żelaznemi podstawkami			9.360	3.960
			Położenie progów napawanych lub twardych			14.600	14.600
			Rozszerzenie stacyi w Pilzni			300.000	300.000
			Rozszerzenie warsztatu w Pilzni			100.000	100.000
			Ulepszenia i rozmaite budowle uzupełniające			744.260	744.260
			Urządzenia warsztatowe			6.500	6.500
			Rozmaite urządzenia i przekształcenia w przedmiotach taboru kolejowego			5.900	5.900
			Zaopatrzenie lokomotyw w przyrządy do mierzenia chyżości			1.200	1.200
			Na wkłady z funduszu wkładowego kolei granicznej morawskiej:				
			Położenie szyn ze stali lanej			15.450	15.450
			Położenie zwrotnic z żelaznemi podstawkami			2.160	2.160
			Położenie podkładów napawanych lub twardych			6.200	6.200
			Wzmocnienia istniejących systemów budowy wierzchniej			5.000	5.000
			Ulepszenia i rozmaite urządzenia uzupełniające			46.070	46.070
			Nabycie przedmiotów taborowych			1,010.000	1,010.000
			Rozmaite urządzenia i przekształcenia w przedmiotach taborowych			2.200	2.200
			Odnowienie gorszych przedmiotów taborowych nie dających się już naprawić			4.000	4.000
			Urządzenia warsztatowe			6.700	6.700
			Zniesienie .	72,299.784	1,303.700	11,312.380	84,915.864

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			
				zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
				z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie .	72,299.784	1,303.700	11,312.380	84,915.864
28	7	1	Na wkłady z funduszu wkładowego kolei centralnej morawsko-śląskiej:				
			Położenie szyn ze stali lanej			28.000	28.000
			Położenie zwrotnic z żelaznemi podstawkami			3.600	3.600
			Położenie progów napawanych lub twardych			7.000	7.000
			Wzmocnienie istniejących systemów budowy wierzchniej			3.000	3.000
			Ulepszenia i rozmaite rozszerzenia			123.600	123.600
			Rozmaite urządzenia i przekształcenia w przedmiotach taborowych			15.900	15.900
			Odnowienie gorszych przedmiotów taborowych nie dających się już naprawić			80.000	80.000
			Zaopatrzenie lokomotyw w przyrządy do mierzenia chyżości			2.500	2.500
			Urządzenie warsztatów			10.000	10.000
			Na wkłady z funduszu wkładowego linii Eisenerz-Vordernberg:				
			Ulepszenia i rozmaite budowle uzupełniające			37.300	37.000
			Rozmaite urządzenia i przekształcenia w przedmiotach taborowych			30.000	30.000
			Urządzenia machinowe			2.800	2.800
			Sprawienie wielkich trąb sygnałowych			80	80
			Suma (Tytuł 7, §. 1) .	72,299.784	1,303.700	11,656.160	85,259.644
3			Żegluga parowa na jeziorze bodeńskim:				
			Wydatki zwyczajne na potrzeby ruchu (w nich w złocie 13.300 zł.)	180.780			180.780
			Wydatki nadzwyczajne:				
			Przebudowanie grobli rezerwowej drewnianej i zastąpienie groblą kamienną (3 i ostatnia rata)			13.900	13.900
			Wszelkie inne wydatki			2.700	2.700
			Suma (Tytuł 7, §. 2) .	180.780		16.600	197.380
			Suma (Tytuł 7, §§. 1 i 2) .	72,480.564	1,303.700	11,672.760	85,457.024
			Suma ogólna (Rozdział 28, Tytuły 1—7) .	73,933.250	1,303.700	18,485.410	93,722.360

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			W y d a t k i			S u m a
			zwyczajne z дозволеніем używania aż do końca grudnia		nadzwyczajne	
			1896	1897	1897	
zł. w walucie austriackiej						
29			XIII. Ministerstwo rolnictwa.			
			A. Właściwe wydatki państwa.			
	1		Kierownictwo naczelne	354.321		354.321
			Rata roczna za kupiony dom w I. dzielnicy przy Ebendorferstrasse Nr. 7		30.000	30.000
			Przekształcenia i urządzenia wewnętrzne onegoż		15.000	15.000
	2		Zakłady rządowe naukowe i do doświadczeń	159.715	8.902	168.635
			Przekształcenia w doświadczalni rolniczo-chemicznej w Gorycy i jej przesiedlenie		2.000	2.000
			Przekształcenia w doświadczalni rolniczej w Splicie		800	800
	3		Kultura krajowa:			
	1		Zapomogi	360.000	882.000	1,242.000
	2		Konserwacja budowli regulacyjnych rzeki Gail (14 rata)		7.400	7.400
	3		a) Dopłata rządowa do funduszu melioracyjnego (12 rata)		750.000	750.000
			b) Wydatki z funduszu melioracyjnego na podsta- wie preliminarza		803.182	803.182
	4		Na wytępienie Phylloxera vastatrix		180.000	180.000
	5		Wydatki na wykonanie i konserwacją robót w celu osuszenia bagien pod Aquileją	3.420		3.420
	4		Urzędy do nadzorowania kultury krajowej	450.030		450.030
	5		Władze górnicze	227.490	14.600	242.090
	6		Zakłady naukowe górnicze	87.726	30.135	117.861
	7		Zakłady rządowe hodowli koni (w tem 50.000 zł. w zło- cie)	1,932.950	8.800	1,941.750
			Przebudowania i dobudowania w zakładzie ho- dowli koni w Radowcach		10.000	10.000
			Nowe budynki i przysposobienia w źrebiarni na- dworniańskiej		5.000	5.000
			Suma (Tytuły 1—7) .	3,575.652	2,747.837	6,323.489

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			Wydatki			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
1896	1897	1897				
zł. w walucie austriackiej						
29			B. Lasy, dobra i kopalnie.			
	8		Lasy i dobra rządowe:			
	1		Dyrekcye lasów i dóbr	391.480		391.480
	2		Lasy i dobra rządowe	4,179.060		4,179.060
	3		Nowe budowle i kupno realności		231.960	231.960
	4		Koszta pomiaru, rozgraniczenia i urządzenia gospo- darki		39.360	39.360
	5		Wykupno służebnictw i uregulowanie		8.550	8.550
	6		Wszelkie inne wydatki nadzwyczajne		24.530	24.530
	7		Szkoły dla leśniczych	21.660		21.660
	8		" " " nowe budynki i kupno realności		500	500
			Suma (Tytuł 1, §§. 1—8)	4,592.200	304.900	4,897.100
	9		Kopalnie:			
	1		Wydatki zarządu naczelnego	34.495	2.900	34.395
	2		Zarząd górniczy w Kirchbichlu	141.046		141.046
			Nowe budowle i zakłady korzystne		12.500	12.500
			Kupno realności		800	800
	3		Zarząd górniczy i hutniczy w Brixleggu	234.780		234.780
			Kupno realności		400	400
	4		Zarząd hutniczy w Celje	530.570		530.570
			Nowe budowle i zakłady korzystne		2.500	2.500
	5		Dyrekcya górnicza w Idryi	766.655		766.655
			Nowe budowle i zakłady korzystne		12.000	12.000
			Kupno realności		3.000	3.000
	6		Dyrekcya górnicza w Moście	969.644		969.644
			Nowe budowle i zakłady korzystne		2.200	2.200
			Kupno realności		31.500	31.500
	7		Dyrekcya górnicza w Przybramie	3,113.350		3,113.350
			Nowe budowle i zakłady korzystne		5.000	5.000
			Kupno realności		10.000	10.000
			Dołatek na uregulowanie stosunków kasy brackiej		60.000	60.000
	8		Inne c. k. kopalnie	781.904		781.904
			Nowe budowle i zakłady korzystne		4.631	4.631
			Kupno realności		1.050	1.050
			Suma (Tytuł 9, §§. 1—8)	6,569.444	148.481	6,717.925
			Suma (Tytuły 8 i 9)	11,161.644	453.381	11,615.025
			Ogółem (Rozdział 29, Tytuł 1—9)	14,737.296	3,201.218	17,938.514

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa				W y d a t k i		
			zwyčajne		nadzwyczajne		Suma		
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia						
			1896	1897	1897				
						zł. w walucie austriackiej			
30	XIII. Ministerstwo sprawiedliwości.								
	1	Kierownictwo naczelne	237.000					237.000	
	2	Najwyższy trybunał	532.400					532.400	
	3	Zarząd sprawiedliwości w królestwach i krajach koronnych	18,744.000					18,744.000	
		Przyrost wydatków na założenie nowych ksiąg gruntowych				90.000		90.000	
		Przyrost wydatków z powodu ustanowienia nowych sądów, tudzież zmian w poczcie urzędników				173.000		173.000	
	4	Nowe budowle zarządu sprawiedliwości:							
		Austria poniżej Anizy:							
	1	Na kupno domu przy Favoriten w dzielnicy X. w Wiedniu (7 rata)				904		904	
	2	Na kupienie domu Nr. 755 w Ottakringu (z 25 rat rocznych, 20 rata)				732		732	
	3	Na kupno koszar dla straży sądowej w Wiedniu (z 28 rat rocznych, 26 rata)				570		570	
	4	Na wystawienie drugiego piętra na domu urzędowym w Raabs				7.625		7.625	
		Austria powyżej Anizy:							
	5	Budowa nowego domu dla Sądu obwodowego w Wels (2 rata)				60.000		60.000	
	6	Kupno budynku urzędowego w Grünburgu (1 rata)				5.000		5.000	
		Salzburg:							
	7	Na dobudowanie w domu kary sądu delegowanego miejsko-powiatowego w Salzburgu				7.500		7.500	
		Tyrol:							
	8	Budowa domu dla sądu i na więzienie w Bozenie				20.000		20.000	
		Styrya:							
	9	Kupno domu dla sądu powiatowego w Feldbachu, wynagrodzenie dla gminy za koszty budowy (z 20 rat 11 rata)				2.314		2.314	
	10	Budowa domu dla sądu karnego przy Jacominigasse w Grazu (reszta)				69.600		69.600	
	11	Urządzenie wewnętrzne onegoż (reszta)				7.000		7.000	
	12	Kupno ratusza w Wildon				3.136		3.136	
		Zniesienie	19,513.400			447.381		19,960.781	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa	W y d a t k i			S u m a
				zwyczajne		nadzwyczajne	
				z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
				1896	1897	1897	
				zł. w walucie austriackiej			
			Przeniesienie .	19,513.400	447.381	19,960.781
30	4		Karyntya:				
		13	Kupno domu Nr. 20/21 w Feldkirchen (z 10 rat rocznych 2 rata)			2.584	2.584
		14	Wystawienie drugiego piętra na budynku skarbowym Sądu krajowego w Celowcu			16.000	16.000
			Kraina:				
		15	Budowa domu dla Sądu w Lublanie (1 rata)			30.000	30.000
			Przymorze:				
		16	Kupno realności na rozszerzenie gruntu pod budowę Sądu obwodowego w Gorycy (1 rata)			9.000	9.000
			Czechy:				
		17	Rozszerzenie domu Sądu karnego w Pradze (2 rata)			20.000	20.000
		18	Budowa nowego domu dla Sądu w Kralowych Winohradach (2 rata)			18.070	18.070
		19	Kupienie domu Nr. 395 w Smichowie (z 30 rat rocznych 21 rata)			1.610	1.610
		20	Kupno domu Nr. 8 przy ulicy Spalanej w Pradze, rata roczna od kapitału kasy oszczędności			600	600
		21	Kupno domu Nr. 6 przy ulicy Spalanej w Pradze (7 rata)			20.865	20.865
		22	Budowa domu urzędowego w Błowicach (4 rata)			3.305	3.305
		23	Kupno domów Nr. 7 i 8 w Ledeczcu (1 rata)			10.870	10.870
		24	Wystawienie drugiego piętra na skrzydle w dziedzińcu domu Sądu obwodowego w Litomierzycach			5.540	5.540
			Morawia:				
		25	Budowa domu dla sądu i na więzienie w Węgierskim Hradyszczu (8 rata)			100.000	100.000
		26	Budowa domu dla Sądu i na więzienie w Ołomuńcu (1 rata)			15.000	15.000
		27	Rozszerzenie budynku więziennego skarbowego w Nowym Jiczynie (1 rata)			10.000	10.000
			Zniesienie .	19,513.400	710.825	20,224.225

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			Wydatki			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
1896	1897	1897				
zł. w walucie austriackiej						
			Przeniesienie .	19,513.400	710.825	20,224.225
30	4		Galicja wschodnia:			
	28		Budowa domu urzędowego w Horodence (reszta)		12.000	12.000
	29		Budowa domu urzędowego w Nadwornie (reszta)		10.700	10.700
	30		Budowa domu sądowego we Lwowie (7 rata)		60.000	60.000
	31		Budowa domu urzędowego w Podwołoczyskach (reszta)		4.654	4.654
	32		Budowa trzeciego skrzydła w domu więziennym w Tarnopolu		15.000	15.000
	33		Budowa domu urzędowego w Kossowie (1 rata)		10.000	10.000
	34		Odsetki 4½ procentowe od kosztów budowy domu dla Sądu i na więzienia w Stryju, pokryte przez tamtejszą gminę		10.620	10.620
			Galicja zachodnia:			
	35		Na kupno domu dla sądu i na więzienia w Jaśle (9 rata)		25.000	25.000
	5		Zakłady karne	2,577.000		2,577.000
	6		Nowe budynki dla zakładów karnych:			
			Czechy:			
			Na budowę zakładu karnego w Pankrac-Nusle pod Pragą odsetki, tudzież rata roczna i wynagrodzenie ryczałtu podatkowego z powodu zebrania funduszu na budowę		48.000	48.000
			Galicja zachodnia:			
			Kupno gruntów na potrzeby zakładu karnego w Wiśniczu		2.500	2.500
			Ogółem (Rozdział 30, Tytuły 1—6) .	22,090.400	909.299	22,999.699
31			XV. Najwyższa Izba obrachunkowa	178.900		178.900
32			XVI. Etat emerytalny.			
			Ogólny etat emerytalny administracji cywilnej (2.130zł. w zlocie)	19,683.000		19,683.000
			Wspólne emerytury cywilne	65.000		65.000
			Potrąciwszy z tego sumę przypadającą na kraje korony węgierskiej, t. j. 23%	14.950		14.950
			Zostaje .	50.050		50.050
			Ogółem (Rozdział 32, Tytuły 1 i 2) .	19,733.050		19,733.050

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			Wydatki			Suma
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
	1896	1897	1897			
zł. w walucie austriackiej						
33			XVII. Zapomogi i uposażenia.			
			A. Dla funduszków krajowych i gminnych.			
	1		Funduszowi krajowemu dolno-austriackiemu	50.000		50.000
	2		„ „ karyntyjskiemu	10.000		10.000
	3		Krajowi Galicyi	1,488.935		1,488.935
	4		„ Bukowinie	220.905		220.905
	5		Gminie wiedeńskiej	182.000		182.000
			Suma (Rozdział 33, Tytuły 1—5)	1,951.840		1,951.840
34			B. Przedsiębiorstwom komunikacyjnym.			
			Subwencye:			
	1	1	Lloydowi austriackiemu:			
			a) Milowe mon. pap.	2,910.000		2,910.000
			b) Zwrot opłat na kanale suezkim (485.186 zł. w złocie)	577.600		577.600
	2		Spółce żeglugi parowej na Dunaju w mon. pap.	250.000		250.000
	3		Kolei żytańsko-libereckiej (35.000 zł. w złocie)	41.700		41.700
	2		Zaliczki bezprocentowe:			
			Spółce żeglugi parowej na Dunaju w mon. pap.		250.000	250.000
	3		Jako 4% zaliczki:			
			A. Gwarantowane koleje żelazne we własnym zarządzie:			
			a) Kolei łączącej połud. półn. niem. w srebrze		750.000	750.000
			b) Austr.-węgierskiej Spółce kolei państwa: Sieć uzupełniająca w mon. pap.		431.000	431.000
			B. Gwarantowane przez państwo lokalne koleje żelazne.			
			c) Wodniańsko-prachatycka, mon. pap.		10.400	10.400
			d) Terzicz (Ronchi) Cervignano, mon. pap.		60.300	60.300
			e) Strakonice-Winterberg, mon. pap.		13.600	13.600
			f) Podkloster-Hermagora, mon. pap.		52.600	52.600
			g) Kolej valsugańska, mon. pap.		90.000	90.000
			Suma (Rozdział 34, Tytuły 1—3)	3,779.300	1,657.900	5,437.200
			Ogółem (Rozdziały 33 i 34)	5,731.140	1,657.900	7,389.040

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Wydatki państwa			
			W y d a t k i			S u m a
			zwyczajne		nadzwyczajne	
			z dozwoleniem używania aż do końca grudnia			
1896	1897	1897				
zł. w walucie austriackiej						
35			XVIII. Dług państwa.			
			A. Ogólny dług państwa:			
	1		Odsetki w tem (1,835.805 zł. w złocie)	116,594.831		116,594.831
			Strąciwszy z tego kwotę roczną przypadającą na kraje korony węgierskiej	30,161.075		30,161.075
			Zostaje	86,433.756		86,433.756
	2		Umorzenie długu w tem (1,333.408 zł. w złocie)	10,782.637		10,782.637
			Strąciwszy z tego kwotę roczną przypadającą na kraje korony węgierskiej w srebrze	150.000		150.000
			Zostaje	10,632.637		10,632.637
			Suma (Tytuł 1 i 2)	97,066.393		97,066.393
			B. Dług królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa:			
	3		Odsetki w tem (25,585.216 zł. w złocie)	66,223.583		66,223.583
	4		Umorzenie długu w tem (1,205.400 zł. w złocie)	4,472.808		4,472.808
			Suma (Tytuły 3 i 4)	70,696.391		70,696.391
			Ogółem (Rozdział 35, Tytuły 1—4)	167,762.784		167,762.784
36			XIX. Zarząd długu państwa.			
	1		Wydatki na zarząd nieustalonego długu wspólnego (70%)	132.160		132.160
	2		Wydatki na zarząd nieustalonego długu niewspólnego	17.500		17.500
	3		Wydatki na zarząd długu ustalonego w tem (26.300 zł. w złocie)	445.344	5.000	450.344
			Suma (Rozdział 36, Tytuły 1—3)	595.004	5.000	600.004

Rozdział	Tytuł	Paragraf	W y d a t k i			
			zwyczajne		nadzwyczajne	S u m a
			z дозволеніем używania aż do końca grudnia			
			1896	1897	1897	
zł. w walucie austriackiej						
Zestawienie.						
1			I. Dwór cesarski	4,650.000	4,650.000	
2			II. Kancelarya gabinetowa Najjaśniejszego Pana	78.185	78.185	
3			III. Rada państwa	749.282	183.700 932.982	
4			IV. Trybunał państwa	22.600	22.600	
5			V. Rada Ministrów	1,237.485	1,237.485	
6			VI. Suma na wydatki w sprawach wspólnych .	41,926.040	71,722.774 2,414.034 116,062.848	
7			VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych . . .	19,432.393	29.350 3,219.398 22,681.141	
8			VIII. Ministerstwo obrony krajowej	6,914.140	14,600.272 487.054 22,001.466	
9			IX. Ministerstwo wyznań i oświaty	24,278.284	609.650 1,829.545 26,717.479	
10 do 26			X. Ministerstwo skarbu	74,638.392	14,660.000 5,116.604 94,414.996	
27			XI. Ministerstwo handlu	40,629.450	1,699.600 3,117.170 45,446.220	
28			XII. Ministerstwo kolei żelaznych	73,933.250	1,303.700 18,485.410 93,722.360	
29			XIII. Ministerstwo rolnictwa	14,737.296	3,201.218 17,938.514	
30			XIV. Ministerstwo sprawiedliwości	22,090.400	909.299 22,999.699	
31			XV. Najwyższa izba obrachunkowa	178.900	178.900	
32			XVI. Etat emerytalny	19,733.050	19,733.050	
33 do 34			XVII. Zapomogi i uposażenia	5,731.140	1,657.900 7,389.040	
35			XVIII. Dług państwa	167,762.784	167,762.784	
36			XIX. Zarząd długu państwa	595.004	5.000 600.004	
			Ogólna suma potrzeb .	519,318.075	104,625.346 40,626.332 644,569.753	

Preliminarz państwa

na rok 1896 dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część druga. — Pokrycie.

Rozdział	Tytuł	Paragraf	D o c h o d y		
			Dochody państwa		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			zł. w walucie austriackiej		
1			I. Dwór cesarski		
2			II. Kancelarya gabinetowa Najjaśniejszego Pana		
3			III. Rada państwa		
4			IV. Trybunał państwa		
5			V. Rada Ministrów.		
	1		Przychód gazet urzędowych	644.900	644.900
	2		Biuro korespondencyj telegraficznych	112.000	112.000
			Suma (Rozdział 5, Tytuł 1 i 2)	756.900	756.900
6			VI. Sprawy wspólne		
7			VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych.		
	1		Zarząd naczelny	30.000	30.000
	2		Dochód z Dziennika ustaw państwa	63.000	63.000
	3		Administracya poszczególnych krajów	238.153	258.153
	4		Bezpieczeństwo publiczne	723.102	723.102
	5		Budowa dróg	35.819	35.819
	6		Budownictwo wodne	59.334	59.334
			Suma (Rozdział 7, Tytuły 1—6)	1.149.408	1.169.408
8			VIII. Ministerstwo obrony krajowej.		
	1		Obrona krajowa	63.900	63.900
	2		Straż policyjna wojskowa	52.408	52.408
	3		Żandarmerya	210.083	210.083
			Suma (Rozdział 8, Tytuły 1—3)	326.391	326.391
9			IX. Ministerstwo wyznań i oświecenia.		
			A. Zarząd naczelny.		
	1		Zarząd naczelny	300	300
	2		Nadzór szkolny	25	25
	3		Muzeum sztuki i przemysłu	12.070	12.070
	4		Komisyja główna statystyczna	4.500	4.800
	5		Instytut geologiczny państwa	5.000	5.600
	6		Zakład główny meteorologii i magnetyzmu ziemi	2.740	2.740
			Zniesienie	24.635	25.535

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody				
			Dochody państwa				
			zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma		
			zł. w walucie austriackiej				
9	7		Przeniesienie	24.635	900	25.535	
			Przychody w zakresie sztuk i archeologii:				
			a) Przychody w zakresie sztuk:				
	1		Akademia sztuk pięknych w Wiedniu	5.200		5.200	
	2		Szkola sztuk pięknych w Krakowie	220		220	
			b) Przychody w zakresie archeologii:				
	3		Przymorze	400	200	600	
			Suma (Rozdział 9, Tytuły 1—7)	30.455	1.100	31.555	
			B. Wyznania.				
8			Dochody funduszy religijnych:				
			a) Wpływy funduszy:				
	1		Austria poniżej Anizy	659.000		659.000	
	2		Austria powyżej Anizy	94.000		94.000	
	3		Salzburg	11.900		11.900	
	4		Tyrol (872 zł. w złocie)	101.400		101.400	
	5		Vorarlberg	1.600		1.600	
	6		Styrya	176.500		176.500	
	7		Karyntya	73.500		73.500	
	8		Kraina	88.700		88.700	
	9		Tryest	11.300		11.300	
	10		Gorycja	24.400		24.400	
	11		Istrya	15.100		15.100	
	12		Dalmacya	33.300		33.300	
	13		Czechy	842.900	3.600	846.504	
	14		Morawia i Śląsk	604.100		604.100	
	15		Galicya	432.300		432.300	
			Z majątku zarodowego galicyjskiego funduszu religijnego		60.000	60.000	
	16		Kraków	29.300		29.300	
	17		Bukowina	4	260	264	
			Suma (Tytuł 8, §§. 1—17)	3.199.304	63.864	3.263.168	
	18		b) Dochody lasów i dóbr funduszu religijnego	941.080	110	941.190	
			Z majątku zarodowego funduszy religijnych:				
			Austria poniżej Anizy		7.000	7.000	
			Austria powyżej Anizy		6.200	6.200	
			Styrya		2.000	2.000	
			Galicya		36.700	36.700	
			Suma (Tytuł 8, §. 18)	941.080	51.980	993.060	
			Suma (Tytuł 8, §§. 1—18)	4.140.384	115.844	4.256.228	
9			Fundacje i dodatki na potrzeby religijne wyznania katolickiego:				
			Dodatki	9.700	560	10.260	
			Razem (Rozdział 9, Tytuły 8 i 9)	4.150.084	116.404	4.266.488	
			C. O ś w i a t a.				
10			Szkoły główne.				
	1		Uniwersytety	152.070		152.070	
			Uniwersytety w Pradze:				
			Dobra uniwersyteckie Michle i Maleszyce:				
			Uplata za postawienie suszarni siodu i lodowni w Maleszycach		1.023	1.023	
	2		Wydziały teologiczne	11.200		11.200	
	3		Szkoły główne techniczne	100.000		100.000	
	4		Szkola główna ziemianstwa w Wiedniu	8.600		8.600	
			Suma (Tytuł 10, §§. 1—4)	271.870	1.023	272.893	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	D o c h o d y		
			Dochody państwa		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			zł. w walucie austriackiej		
9	11		Szkoly średnie.		
		1	Gimnazya	177.048	177.048
			Austria poniżej Anizy:		
			Dodatki gminy wiedeńskiej na rzecz gimnazjum rządowego w Wiedniu (XII. dzielnica Meidling), a mianowicie:		
			Na budowę nowego domu dla gimnazjum:		
			Od byłej gminy Dolnego Meidlingu (7 rata)	1.000	1.000
			Galicya:		
			Dopłaty:		
			Od gminy miasta Podgórze na zakupienie środków naukowych dla tamtejszego gimnazjum rządowego	300	300
		2	Szkoly realne	83.435	83.435
		3	Wszystkie szkoly średnie:		
			Dochód z rozsprzedaży marek szkolnych	1,160.000	1,160.000
			Suma (Tytuł 11, §§. 1—3) .	1,420.483	1,421.783
12			Szkoly przemysłowe.		
		1	Szkoly przemysłowe:		
			a) Szkoly zawodowe dla głównych grup przemysłowych . .	85.000	85.000
			b) Szkoly zawodowe poszczególnych gałęzi przemysłowych . .	37.700	37.700
			c) Szkoly rysunku i modelowania	1.200	1.200
			d) Szkoly rzemieślnicze powszechne i zakłady pokrewne . .	25.050	25.050
			e) Wszystkie szkoly przemysłowe	200	200
			Suma (Tytuł 12, §. 1) .	149.150	149.150
13			Zakłady naukowe wyłączne.		
		1	Szkoly dla akuszerki	1.602	1.602
		2	Szkola weterynary i podkownictwa we Lwowie	4.850	4.850
		3	Szkoly marynarki	11.480	11.480
			Suma (Tytuł 13, §§. 1—3) .	17.932	17.932

Rozdział	Tytuł	Paragraf	D o c h o d y		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			zł. w walucie austriackiej		
Dochody państwa					
9	14	Szkoły początkowe.			
	1	Seminarya nauczycielskie męskie i żeńskie	87.300		87.300
	2	Stypendya wychowalców stanu nauczycielskiego, zwroty		383	383
	3	Zwroty zaliczek na podniesienie szkół początkowych		210	210
	4	Szkołki początkowe rządowe	5.750		5.750
		Suma (Tytuł 14, §§. 1—4) .	93.050	593	93.643
	15	Fundacje i dopłaty.			
	1	Dopłaty	5.775		5.775
		Suma (Tytuł 15) .	5.775		5.775
	16	Fundusze naukowe.			
	1	Wpływy funduszów (w tem 800 zł. w zlocie)	18.715		18.715
	2	Dochody z lasów i dóbr funduszowych	16.630		16.630
		Zaplata za odprzedane grunta dóbr funduszowych Millstatt		10.000	10.000
		Z majątku zarodowego funduszu naukowego dalnackiego		13.000	13.000
		Suma (Tytuł 16, §§. 1 i 2) .	35.345	23.000	58.345
		Razem (Rozdział 9, Tytuły 10—16) .	1,993.605	25.916	2,019.521
		Ogółem (Rozdział 9, Tytuły 1—16) .	6,174.144	143.420	6,317.564
10		X. Ministerstwo skarbu.			
		Zarząd finansów.			
	1	Kierownictwo naczelné (z departamentami rachunkowymi i rachunków specjalnych)	3.500		3.500
	2	Dyrekcye skarbowe krajowe, dyrekcye skarbowe i dyrekcye skarbowe powiatowe, inspektorowie skarbowi i urzędy wymiaru należności	11.400		11.400
	3	Administracye podatkowe i komisye podatkowe lokalne, służba podatkowa przy starostwach powiatowych	2.000		2.000
	4	Kasy krajowe	500		500
	5	Straż skarbową (w tem 60 zł. w zlocie)	161.850		161.850
	6	Urzędy podatkowe, kasy skarbowe i depozytowe sądowe w Wiedniu	11.010		11.010
	7	Prokuratorye skarbowe	18.000		18.000
	8	Zarząd ceł (w tem 772 zł. w zlocie)	1,459.804		1,459.804
	9	Kataster podatku gruntowego i utrzymanie go w ewidencji	149.500		149.500
		Suma (Rozdział 10, Tytuły 1—9) .	1,817.564		1,817.564

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a
			zł. w walucie austriackiej		
11			Ogólna administracja kasowa.		
	1		Dodatki z funduszków na koszt zarządu	156.633	156.633
	2		Wierzytelności należące się państwu z odsetkami	495.407	495.407
	3		Taksa wojskowa	1,200.000	1,200.000
	4		Wpływy rozmaite	31.300	31.300
	5		Odsetki od papierów wartościowych należących do majątku centralnej kasy państwa, względnie od niespłaconych zaliczek od ulokowanych pieniędzy państwa, odsetki za eskomptowanie (w tem 28.000 zł. w złocie)	600.000	600.000
	6		Kwota częściowa zysku osiągniętego przez emisją monet podziałowych waluty koronowej	365.946	365.946
			Suma (Rozdział 11, Tytuły 1—6)	1,387.933	2,849.286
			Podatki stałe.		
12			Podatek gruntowy	35,500.000	35,500.000
13			Podatek od budynków	31,934.000	31,934.000
14			Podatek po 5% od dochodu z budynków wolnych od podatku czynszowego	2,205.000	2,205.000
15			Podatek zarobkowy	12,251.000	12,251.000
16			Podatek dochodowy	30,627.000	30,627.000
17			Należności za egzekucją podatków	776.000	776.000
18			Odsetki za zwłokę od podatków zaległych	323.400	323.400
			Suma (Rozdziały 12—18)	113,616.400	113,616.400
			C ł o.		
19	1		Dotchody z cła	44,222.900	44,222.900
	2		Zysk na monecie złotej z ogólnych przychodów cłowych netto, których część w myśl ustawy dostaje się tutejszej połowie monarchii (od 12,233.400 zł. w złocie)	2,330.096	2,330.096
			Suma (Rozdział 19, Tytuły 1 i 2)	46,552.996	46,552.996
			Podatki niestałe.		
20			Podatek konsumcyjny:		
	1		Podatek od wódki (konsumcyjny i produkcyjny)	33,000.000	33,000.000
	2		Podatek od wyrobu drożdży stałych	430.000	430.000
	3		Należność za kontrolę nad zakazaniem gorzałki	185.000	185.000
	4		Podatek od wina i moszczu	5,300.000	5,300.000
	5		Podatek od piwa	32,760.000	32,760.000
	6		Podatek od mięsa i bydła rzeźnego	6,800.000	6,800.000
	7		Podatek konsumcyjny od cukru	27,060.000	27,060.000
	8		Podatek konsumcyjny od oleju kopalinnego	6,800.000	6,800.000
	9		Podatek konsumcyjny od innych spożywczych przedmiotów	640.000	640.000
	10		Dzierżawy podatku konsumcyjnego w miastach zamkniętych	3,031.100	3,031.100
	11		Inne wpływy	27.000	27.000
	12		Rękojmie składane na dochody niestałe	660.000	660.000
			Suma (Rozdział 20, Tytuły 1—12)	116,633.100	116,633.100

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody		
			Dochody państwa		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
			zł. w walucie austriackiej		
21		Sól:			
	1	Dochody urzędów produkcji	117.000		117.000
	2	Dochody urzędów sprzedaży	21,775.974		21,775.974
		Suma (Rozdział 21, Tytuły 1 i 2) .	21,892.974		21,892.974
22		Tytoń:			
	1	Dochody z sprzedaży w krajach tutejszych	90,020.000		90,020.000
	2	Dochody dyrekcyi naczelnej (375.000 zł. w zlocie)	643.000		643.000
		Suma (Rozdział 22, Tytuły 1 i 2) .	90,663.000		90,663.000
23		Stęple	21,581.800		21,581.800
24		Taksy i opłaty od czynności prawnych	39,334.100		39,334.100
25		Loterya	16,220.000		16,220.000
26		Myta	1,067.900		1,067.900
27		Cechowanie	350.000		350.000
28		Podatek osobny od handlu napojami wysokowemi pędzonemi, ich wyszynku i sprzedaży drobnej	1,155.000		1,155.000
		Suma (Rozdziały 20—28) .	308,897.874		308,897.874
		Dochody z własności państwa			
29		Gmachy dykasteryalne	126.756		126.756
30		Fiskalności i bezdziedziczności	260.000		260.000
31		Drukarnia nadworna i rządowa w Wiedniu	1,999.790		1,999.790
32		Mennictwo	409.220		409.220
		Ogółem (Rozdziały 10—32) .	475,068.533	1,461.353	476,529.886
33		XI. Ministerstwo handlu.			
	1	Kierownictwo naczelne	2.000		2.000
	2	Statystyka handlu zagranicznego	219.600		219.600
	3	Przychody zarządu budynku wystawy powszechnej	11.230		11.230
	4	Nadzór nad przemysłem	15.900		15.900
	5	Zakłady do próbowania broni palnej ręcznej	5.240		5.240
	6	Służba miar i wag	435.600		435.600
	7	1 Służba portowa i zdrowotna morska	507.890		507.890
		2 Dodatki na nowe budowle nadzwyczajne		6.620	6.620
		Suma (Tytuł 7, §§. 1 i 2) .	507.890	6.620	514.510
	8	1 Zarząd domów składowych w Tryeście	995.760		995.760
		2 Wynagrodzenie Spółce żeglugi parowej Lloyda austriackiego za odstąpienie utrzymywania ruchu handlowego hangarów na grobli III		44.000	44.000
		Suma (Tytuł 8, §§. 1 i 2) .	995.760	44.000	1,039.760
		Suma (Tytuły 1—8) .	2,193.220	50.620	2,243.840

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody		
			Dochody państwa		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
			zł. w walucie austriackiej		
33	9	Zakład poczt i telegrafów:			
	1	Obrót w Austrii (37.800 zł. w złocie)	40,675.370		40,675.370
	2	Zakłady pocztowe austriackie w Turcji (140 zł. w złocie)	300.430		300.430
	3	Nadwyżka pocztowej kasy oszczędności	1,018.200		1,018.200
		Suma (Tytuł 9, §§. 1—3)	41,994.000		41,994.000
	10	Urząd pocztowych kas oszczędności	2,803.400		2,803.400
		Suma (Rozdział 33, Tytuły 1—10)	46,990.620	50.620	47,041.240
34		XII. Ministerstwo kolei żelaznych.			
	1	Kierownictwo naczelne	8.260		8.260
	2	Inspekcya główna kolei żelaznych austriackich		53.260	53.260
	3	Budowa kolei państwa:			
	1	Dodatki stron interesowanych na budowę kolei transwersalnej czesko-morawskiej		4.940	4.940
	2	Dodatki stron interesowanych na budowę kolei schrambachsko-kernhofskiej		4.700	4.700
	3	Dodatki stron interesowanych na budowę kolei lokalnej Lipowa-Bożanow-Heinersdorf		31.000	31.000
	4	Dodatki stron interesowanych na budowę kolei lokalnej Niklasdorf-Cukmantel		18.000	18.000
	5	Dodatki stron interesowanych na budowę kolei żelaznej Podwysokie-Chodorów		500.000	500.000
	6	Dodatki stron interesowanych na budowę kolei żelaznej Beraun-Dusznik		15.000	15.000
		Objęcie kwoty funduszu wkładowego linii austriackiej Spółki kolei lokalnych na pokrycie wydatków budowy kolei lokalnych:			
	7	Lipowa-Bożanów (Heinersdorf)		582.000	582.000
	8	Niklasdorf-Cukmantel		277.000	277.000
	9	Objęcie kwoty funduszu wkładowego kolei zachodniej czeskiej na pokrycie kosztów budowy kolei żelaznej Beraun-Dusznik		985.000	985.000
		Suma (Tytuł 3, §§. 1—9)		2,417.640	2,417.640
4	1	Ruch kolei państwa wydzierżawionych:			
		Szlak podmokielski:			
		Czynsz dzierżawny za szlak podmokielski (106.750 zł. w złocie)	127.080		127.080
		Suma (Tytuł 4, §. 1) i zniesienie	127.080		127.080

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwa	Dochody		
				zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
				zł. w walucie austriackiej		
			Przeniesienie .	127.080		127.080
34	4	2	Kolej lokalna Czasław-Zawratec i Czasław-Moczowice:			
			a) Przychody z transportu	128.000		128.000
			b) Przychody rozmaite	6.000		6.000
			Objęcie kwoty funduszu wkładowego nabytych na rzecz państwa linii austriackiej Spółki kolei lokalnych		10.450	10.450
			Suma (Tytuł 4, §. 2) .	134.000	10.450	144.450
		3	Kolej lokalna Königshan-Zaclerz:			
			a) Przychody z transportu	30.000		30.000
			b) Przychody rozmaite	2.500		2.500
			Objęcie kwoty funduszu wkładowego nabytych na rzecz państwa linii austriackiej Spółki kolei lokalnych		13.200	13.200
			Suma (Tytuł 4, §. 3) .	32.500	13.200	45.700
			Suma (Tytuł 4, §§. 1—3) .	293.580	23.650	317.230
		5	Ruch kolei żelaznych utrzymywany przez państwo i żegluga parowa na jeziorze bodeńskim:			
			<i>Ruch kolei utrzymywany przez państwo:</i>			
		1	a) Przychody z transportu (15,127.926 zł. w złocie)	94,851.500		94,851.500
			b) Wynagrodzenie z ruchu kolei miejscowych: za rok rachunkowy 1,950.900 zł. zwrót odroczonego wynagrodzeń za koszt ruchu 4.000 „	1,954.900		1,954.900
			c) Przychody z obrotu soli	918.500		918.500
			d) Udział w obrocie wspólnym a względnie czysty zysk kolei uściecko-cieplickiej	300.000		300.000
			e) Wszelkie inne przychody (25.600 zł. w złocie)	753.400		753.400
			Kwota amortyzacji za tory przemysłowe		3.400	3.400
			Udział w przychodzie z myta mostowego w Lend		400	400
			Objęcie kwoty funduszu wkładowego linii austriackiej Spółki kolei lokalnych		865.950	865.950
			Zniesienie .	98,778.300	869.750	99,648.050

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody państwa	Dochody		
				zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
				zł. w walucie austriackiej		
			Przeniesienie	98,778.300	869.750	99,648.050
34	5	1	Objęcie kwoty funduszu wkładowego kolei żelaznej lwowsko czerniowiecko-suczawskiej		1,745.080	1,745.080
			Objęcie kwoty funduszu wkładowego na linii czerniowiecko-nowosielickiej		47.270	47.270
			Objęcie kwoty funduszu wkładowego kolei zachodniej czeskiej		1,199.500	1,199.500
			Objęcie kwoty funduszu wkładowego kolei granicznej morawsko-śląskiej		1,097.780	1,097.780
			Objęcie kwoty funduszu wkładowego kolei centralnej morawsko-śląskiej		273.600	273.600
			Objęcie funduszu wkładowego linii Eisenerz-Vordernberg		70.180	70.180
			Dodatek od c. k. uprzyw. kolei zachodniej czeskiej na kosztu rozszerzenia stacji w Pilzni		100.000	100.000
			Suma (Tytuł 5, §. 1)	98,778.300	5,403.160	104,181.460
	2		Żegluga parowa na jeziorze bodeńskim:			
		a)	Przychody z transportu (139.800 zł. w złocie)	166.820		166.820
		b)	Przychody rozmaite (1.000 zł. w złocie)	1.190		1.190
			Suma (Tytuł 5, §. 2)	168.010		168.010
			Suma (Tytuł 5, §§. 1 i 2)	98,946.310	5,403.160	104,349.470
6			Udział Rządu w czystym zysku kolei północnej Cesarza Ferdynanda		1,300.000	1,300.000
			Ogółem (Rozdział 34, Tytuły 1—6)	99,248.150	9,197.710	108,445.860
35			XIII. Ministerstwo rolnictwa.			
	1		Kierownictwo naczelne	100		100
	2		Zakłady rządowe naukowe i do prób	54.370		54.370
	3	1	Kultura krajowa	14.230		14.230
		2	Dochody z funduszu melioracyjnego		803.182	803.182
	4		Nadzór kultury krajowej	2.548	1.620	4.168
	5		Władze górnicze	2.210		2.210
	6		Oplaty wymiarowe i za pozwolenie poszukiwania ciał kopalnych	262.640		262.640
	7		Górnicze zakłady naukowe	5.575		5.575
	8		Zakłady rządowe chowu koni	335.840		335.840
			Suma (Tytuły 1—8)	677.513	804.802	1,482.315

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody		
			Dochody państwa		
			zwyczajne	nad- zwyczajne	Suma
			zł. w walucie austriackiej		
35	9	Lasy i dobra rządowe:			
	1	Dyrekcye lasów i dóbr	5.240		5.240
	2	Lasy i dobra rządowe	5,866.260	500	5,866.760
	3	Szkoły leśnych	170		170
		Suma (Tytuł 1, §§. 1—3) .	5,871.670	500	5,872.170
10		Kopalnie:			
	1	Kierownictwo naczelne	18.046		18.046
	2	Zarząd górniczy w Kirchbichlu	171.170		171.170
	3	Zarząd górniczy i hutniczy w Brixleggu	254.515		254.515
	4	Zarząd hutniczy w Celje	562.812		562.812
	5	Dyrekcya górnicza w Idryi	1,147.261		1,147.261
	6	Dyrekcya górnicza w Brūx	1,383.788		1,383.788
	7	Dyrekcya górnicza w Przybramie	2,676.564		2,676.564
	8	Inne c. k. kopalnie	698.551		698.551
		Suma (Tytuł 10, §§. 1—8) .	6,912.707		6,912.707
		Suma (Tytuły 9 i 10) .	12,784.377	500	12,784.877
		Ogółem (Rozdziały 35, Tytuły 1—10) .	13,461.890	805.302	14,267.192
36		XIV. Ministerstwo sprawiedliwości.			
	1	Zarząd sprawiedliwości w krajach koronnych	19.500		19.500
		Wynagrodzenie od gminy miasta Winohrady królewskie za używanie lokalności sądowych w ratuszu		1.600	1.600
	2	Domy karne	1,019.280		1,019.280
		Suma (Rozdział 36, Tytuły 1 i 2) .	1,038.780	1.600	1,040.380
37		XV. Najwyższa izba obrachunkowa			
38		XVI. Etat emerytalny	134.684		134.684
39		XVI. Zapomogi i uposażenia.			
		Przedsiębiorstwa komunikacyjne.			
	1	6procentowe odsetki od naddatków w zaliczkach gwarancyjnych		4.700	4.700
		Suma (Rozdział 39) .		4.700	4.700

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody			
			Dochody państwa			
			zwyczajne	nadzwyczajne	Suma	
			zł. w walucie austriackiej			
40			XVIII. Dług państwa.			
	1			7,287.179	7,287.179	
	2			400.000	400.000	
	3		2,115.256		2,115.256	
			Suma (Rozdział 40, Tytuły 1—3) .	2,115.256	7,687.179	9,802.435
41			XIX. Zarząd długu państwa.			
	1		39.200		39.200	
	2		9.500		9.500	
	3		850		850	
			Suma (Rozdział 41, Tytuły 1—3) .	49.550	49.550	
42			XX. Dochody z sprzedaży własności nieruchomości państwa.			
	1			31.500	31.500	
	2			7.500	7.500	
	3			80.900	80.900	
	4			100	100	
			Suma (Rozdział 42, Tytuły 1—4) .	120.000	120.000	

Rozdział	Tytuł	Paragraf	Dochody			
			Dochody państwa			
			zwyczajne	nad- zwyczajne	S u m a	
			zł. w walucie austriackiej			
Zestawienie.						
1			I. Dwór cesarski			
2			II. Kancelarya gabinetowa Najjaśniejszego Pana			
3			III. Rada państwa			
4			IV. Trybunał państwa			
5			V. Rada Ministrów	756.900	756.900	
6			VI. Sprawy wspólne			
7			VII. Ministerstwo spraw wewnętrznych	1,149.408	20.000	1,169.408
8			VIII. Ministerstwo obrony krajowej	326.391		326.391
9			IX. Ministerstwo wyznań i oświaty	6,174.144	143.420	6,317.564
10 do 32 33			X. Ministerstwo skarbu	475,068.533	1,461.353	476,529.886
34			XI. Ministerstwo handlu	46,990.620	50.620	47,041.240
35			XII. Ministerstwo kolei żelaznych	99,248.150	9,197.710	108,445.860
36			XIII. Ministerstwo rolnictwa	13,461.890	805.302	14,267.192
37			XIV. Ministerstwo sprawiedliwości	1,038.780	1.600	1,040.380
38			XV. Najwyższa izba obrachunkowa			
39			XVI. Etat emerytalny	134.684		134.684
40			XVII. Zapomogi i uposażenia		4.700	4.700
41			XVIII. Dług państwa	2,115.256	7,687.179	9,802.435
42			XIX. Zarząd długu państwa	49.550		49.550
			XX. Dochody z sprzedaży własności nieruchomości państwa		120.000	120.000
			Ogólna suma pokrycia .	646,514.306	19,491.884	666,006.190

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XX. — Wydana i rozesłana dnia 31. marca 1896.

Treść: (№ 44—48). 44. Rozporządzenie, którem uchyla się postanowienia o przepływanii statków wiosłowych i parowych popod mostem na Dunaju w Stein, zawarte w rozdziale II B II tymczasowego Porządku policyjnego żeglarskiego i rzeczno dla Dunaju a wydane rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 29. kwietnia 1885. — 45. Rozporządzenie, dotyczące się nostryfikacji dyplomów doktorskich z medycyny uzyskanych przez kobiety za granicą. — 46. Obwieszczenie o ustanowieniu w Szurduku delegacji komory. — 47. Rozporządzenie, dotyczące się stęplowania obligacji (losów) rosyjskiej drugiej pożyczki premiowej państwa z r. 1866 z powodu wymiany dawnych obligacji za nowe egzemplarze. — 48. Ustawa o dalszem rozszerzeniu a względnie stosowaniu ustawy z dnia 27. kwietnia 1887 o zaopatrzeniu wdów i sierot po oficerach i szeregowcach wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej i pospolitego ruszenia.

44.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 19. marca 1896,

którem uchyla się postanowienia o przepływanii statków wiosłowych i parowych popod mostem na Dunaju w Stein, zawarte w rozdziale II B II tymczasowego Porządku policyjnego żeglarskiego i rzeczno dla Dunaju a wydane rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 29. kwietnia 1885 (Dz. u. p. Nr. 62).

W porozumieniu z c. k. Ministerstwami spraw wewnętrznych i rolnictwa uchyla się postanowienia o przepływanii statków wiosłowych i parowych popod mostem na Dunaju w Stein, zawarte w rozdziale II B II tymczasowego Porządku policyjnego żeglarskiego i rzeczno dla Dunaju a wydane rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 29. kwietnia 1885 (Dz. u. p. Nr. 62).

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Glanz r. w.

45.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 19. marca 1896,

tyczące się nostryfikacji dyplomów doktorskich z medycyny uzyskanych przez kobiety za granicą.

W uzupełnieniu rozporządzenia Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 6. czerwca 1880, l. 4513, którem wydane zostały postanowienia tymczasowe o nostryfikacji zagranicznych dyplomów doktorskich z medycyny, uznają za stosowne rozporządzić, żeby na przyszłość także kobiety były przypuszczane do nostryfikacji takich zagranicznych dyplomów doktorskich.

Pod tym względem przestrzegać należy następujących postanowień:

§. 1.

Kandydatka, w celu przypuszczenia jej do nostryfikacji, ma udowodnić:

- a) że posiada obywatelstwo austriackie,
- b) że skończyła 24ty rok życia lub że skończy go w tym roku kalendarzowym, w którym prosi o nostryfikację,
- c) że zdała z pomyślnym skutkiem w jednym z tutejszo-krajowych gimnazyów państwa egza-

min w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 21. września 1878, l. 15551 (Dziennik rozporządzeń ministeryalnych Nr. 34), a względnie w rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 9. marca 1896, l. 1966 bliżej określony (egzamin dojrzałości),

d) że uczęszczała przez 10 półroczy na wydział medyczny uniwersytetu zagranicznego, w którym nauki urządzone są pod głównymi względami tak samo jak w uniwersytetach austriackich.

Oprócz tego kandydatka ma udowodnić, że jej zachowanie się w okresie pobierania nauk za granicą nie podlegało żadnemu zarzutowi.

§. 2.

Co do przypuszczenia lub nieprzypuszczenia, jakoteż według okoliczności co do wyjątkowego zezwolenia na ułatwienia lub uwzględnienia, wydać ma uchwałę grono profesorów wydziału medycznego tego uniwersytetu, w którym kandydatka stara się o nostryfikację.

Uchwała grona profesorów, przypuszczającą do nostryfikacji, ma być w każdym z osobna przypadku przedstawiona Ministerstwu wyznań i oświaty do zatwierdzenia, przyczem uzasadnić należy dokładniej ułatwienia lub uwzględnienia, jeżeliby się na takowe zgadzano.

Od uchwały nieprzypuszczającej do nostryfikacji wolno odwołać się do Ministerstwa wyznań i oświaty.

§. 3.

W razie przypuszczenia, kandydatka poddać się ma wszystkim ścisłym egzaminom (praktycznym jak i teoretycznym) z wyłączeniem egzaminów wstępnych z nauk przyrodniczych.

Przy każdym z osobna akcie egzaminacyjnym wymagać należy tyle, ile się wymaga od kandydatów męzczyzn.

§. 4.

Jeżeli kandydatka uczyni zadość tym wymaganiom, należy ją promowować i wydać jej dyplom.

§. 5.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej niezwłocznie.

Gautsch r. w.

46.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. marca 1896,

o ustanowieniu w Szurduku delegacji komory.

Według doniesienia królewsko węgierskiego Ministerstwa skarbu ustanowiona została w Szur-

duku delegacja wulkanicznej Komory pomocniczej I. klasy otrzymała upoważnienia komory pomocniczej II. klasy i rozpoczęła już czynności.

Biliński r. w.

47.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. marca 1896,

tyczące się stęplowania obligacji (losów) rosyjskiej drugiej pożyczki premiowej państwa z roku 1866 z powodu wymiany dawnych obligacji na nowe egzemplarze.

Na zasadzie ustawy z dnia 28. marca 1889 (Dz. u. p. Nr. 32) o obligacjach premiowych, rozporządza się co następuje:

1. Ze skutkiem prawnym przewidzianym w §. 3 ustawy z dnia 28. marca 1889 pozwala się pod warunkami niżej przepisanimi na stęplowanie nowych obligacji (losów) rosyjskiej pierwszej pożyczki premiowej rządowej z r. 1866 na sumę imienną po 100 rubli srebrem opiewających, które Rząd cesarsko rosyjski za pośrednictwem petersburskiego kantoru Banku państwa wydaje na miejsce dotychczas w obrocie będących takichże samych obligacji z takim samym oznaczeniem seryj i numerów.

2. Dozwolone jest stęplowanie tylko tych egzemplarzy, które wydane są na miejsce losów pożyczki premiowej w punkcie 1 oznaczonej, poddanych dowodnie w swoim czasie ostęplowaniu w §. 5 ustawy z dnia 28. marca 1889 przepisanej i opatrzone są takim samym oznaczeniem seryj i numerów.

Egzemplarze, wydane na miejsce losów nieostęplowanych, są od stęplowania wyłączone.

3. Za ostęplowanie uiszczać należy stosownie do §. 5, ustęp 4 ustawy z dnia 28. marca 1889 i liczby bieżącej 14 wykazu A do rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. marca 1889 (Dz. u. p. Nr. 33) opłatę stęplową w kwocie 1 zł. 25 c. od każdego losu na sumę imienną 100 rubli srebrem opiewającego.

4. Na biuro do stęplowania nowych losów, które według punktów 1 i 2 mają być stęplowane, przeznaczają się c. k. Urząd stęplowy naczelny w Wiedniu, I. Riemergasse Nr. 7.

5. Strony, zamierzające żądać ostęplowania, winny dawne losy pożyczki premiowej w punkcie 1 oznaczonej, w ich posiadaniu będące i według usta-

wy z dnia 28. marca 1889 ostępłowane, z dołączeniem w dwóch wygotowaniach wyraźnego wykazu seryj i numerów, który podpisać ma strona imieniem i nazwiskiem a oraz podać swój stan, miejsce zamieszkania i mieszkanie, przedstawić najpóźniej aż do dnia 31. sierpnia 1896 w Wiedniu, c. k. Naczelnemu urzędowi stęplowemu, w innych miastach, w których znajdują się urzędy stęplowe, tymże urzędem, zresztą zaś urzędem podatkowym a względnie urzędem podatkowym głównym.

Nadsyłanie losów pocztą nie jest dozwolone, przeto urzędy stęplowe i podatkowe nie mają przyjmować posyłek pocztowych takie losy zawierających.

6. Urząd ma pod surową odpowiedzialnością niezwłocznie jeszcze w obecności strony sprawdzić dokładność i wyraźność wykazów seryj i numerów przez porównanie ich z losami oryginalnymi, zbadać dokładnie, czy każdy z przedstawionych losów jest opatrzony znaczkami stęplowymi emisji zarządzanej rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 6. stycznia 1888 (Dz. u. p. Nr. 5) w kwocie 1 zł. 25 c., czy znaczki są przez urząd do tego uprawniony według przepisu przypieczętowane i czy nie zachodzi podejrzenie przekroczenia ustawy.

7. Jeżeli podejrzenie takie zachodzi, odnośny los z podaniem powodów podejrzenia przestać należy jak najspieszniej Władzy skarbowej I. instancyi do dalszej czynności urzędowej; w razie innych wątpliwości odrzucić należy losy bez żadnej czynności urzędowej z podaniem powodów.

Jeżeli nie zachodzi żadna wątpliwość, urząd winien na obu egzemplarzach wykazu seryj i numerów napisać potwierdzenie, że spisane w nim losy rosyjskiej drugiej pożyczki premiowej państwa z roku 1866 zostały zbadane i były według przepisu ustawy z dnia 28. marca 1889 ostępłowane. Do tego potwierdzenia dołączyć należy uwagę, że odpowiednio nowe egzemplarze przedstawione być mają do ostępłowania najpóźniej aż do 31. grudnia 1896, tudzież datę, poczem potwierdzenie to podpisać mają dwaj wyżsi urzędnicy i wyciśnięta być ma pieczęć urzędu.

Następnie losy i jedno wygotowanie potwierdzonego wykazu zwraca się stronie, która obowiązana jest postarać się w terminie o wymianę dawnych egzemplarzy za nowe.

Drugie wygotowanie wykazu winien urząd zachowywać starannie.

Potwierdzenie urzędowe wykazów jest według poz. tar. 117, lit. m ustawy o należytościach warunkowo uwolnione od opłaty.

8. Najpóźniej aż do 31. grudnia 1896 winna strona podać do ostępłowania nowe egzemplarze w tym samym urzędzie, któremu dawne egzemplarze stosownie do punktu 5 były przedstawione a to po przyklepieniu na nich według przepisu punktu 5 rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. marca 1889 (Dz. u. p. Nr. 33) znaczków stęplowych odpowiednich opłacie ustawowej (punkt 4) i razem z potwierdzonym urzędownie wygotowaniem wykazu w jej rękę będącym.

Losy nadsyłane pocztą nie będą przyjmowane do ostępłowania (punkt 5, ustęp końcowy).

9. Urząd bada zgodność oznaczenia seryj i numerów nowych egzemplarzy z obu wygotowaniami wykazu, tudzież jakość przyklepionych znaczków stęplowych i jeżeli pod tym względem nie zachodzi żadna wątpliwość, potwierdza stronie odbiór losów na przedstawionem przez nią wygotowaniu wykazu.

Drugie wygotowanie wykazu, tudzież losy posyła urząd najpóźniej w ciągu 24 godzin pocztą do c. k. Urzędu stęplowego naczelnego w Wiedniu.

Gdy strona sama przedstawia losy c. k. Urzędowi stęplowemu naczelnemu w Wiedniu, w takim razie, jeżeli ostępłowanie może być wykonane niezwłocznie, nie daje się potwierdzenia odbioru przedstawionych losów.

10. Urząd stęplowy naczelny skutecznie ostępłowanie w sposób przepisany w punkcie 16 rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. marca 1889 (Dz. u. p. Nr. 33), poczem losy nadesłane przez inne urzędy zwraca tymże urzędem zatrzymując wykazy oryginalne a dołączając natomiast ich odpisy jako konsygnacją.

11. Losy ostępłowane wydaje się stronie za zwrotem wykazu w jej rękę będącego i przez nią pokwitowaniem opatrzonego.

12. Gdyby zaś strona nie mogła przedstawić wydanego jej, potwierdzeniem urzędowym opatrzonego wykazu, lub gdyby w ciągu dni 14 po otrzymaniu uwiadomienia nie zgłosiła się w celu odebrania losów, odnośne losy razem z odpisem drugiego wygotowania wykazu złożone będą na rzecz strony w Sądzie.

Biliński r. w.

48.

Ustawa z dnia 28. marca 1896,

o dalszem rozszerzeniu a względnie stosowaniu ustawy z dnia 27. kwietnia 1887 o zaopatrzeniu wdów i sierot po oficerach i szeregowcach wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej i pospolitego ruszenia.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Do zaopatrzenia tych wdów i sierot po oficerach, jakoteż po szeregowcach wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej, dla których stosownie do postanowień artykułu I. punkt *b*) ustawy z dnia 27. kwietnia 1887 (Dz. u. p. Nr. 41), dawniejsze przepisy pod względem rozszczeń do zaopatrzenia zatrzymały moc swoją, ponieważ ich małżonkowie (ojcowie) zmarli jeszcze przed dniem 30. kwietnia 1887, stosowana być ma odtąd w całej rozciągłości rzeczona ustawa, o ile owe wdowy i sieroty czynią w zupełności zadosyć warunkom, pod względem rozszczeń do wdowiego i sierocego zaopatrzenia w §§. 1 a względnie 20 rzeczoney ustawy przepisany.

Postanowienia §§. 1 *a* a względnie 21 owej ustawy stosują się analogicznie także do wdów i sierot po tych oficerach i szeregowcach, którzy ponieśli śmierć w skutek doznanych podczas czynnej służby w czasie pokoju bez własnej winy i w bezpośrednim spełnianiu służby wojskowej trudów, przygód lub jakiegokolwiek uszkodzenia, przez właściwość służby wojskowej spowodzonego, chociażby bez zranienia lub zewnętrznego skaleczenia.

Atoli rozszczenie do zaopatrzenia upada w tych przypadkach bezwarunkowo, jeżeli śmierć nastąpiła później niż po pięciu latach, licząc od chwili wystąpienia z ostatniej czynnej służby.

W przypadkach takich małżeństwo, także osób ze stanu szeregowców, zawarte być powinno przed wystąpieniem z ostatniej czynnej służby.

§. 2.

Zamiast dotychczasowych przepisów stosowana być ma na przyszłość w zupełności ustawa z dnia 27. kwietnia 1887 także do zaopatrzenia wdów i sierot po wszystkich urzędnikach wojskowych i po pobierających płacę miesięczną do żadnej klasy stopnia służbowego nie zaliczonych a do wojska, marynarki wojennej, obrony krajowej i pospolitego ruszenia należących, o ile te wdowy i sieroty czynią całkowicie zadosyć warunkom, pod względem rozszczeń do wdowiego i sierocego zaopa-

trzenia w §§. 1 a względnie 20 rzeczoney ustawy przepisany.

Do tychże wdów i sierot po urzędnikach wojskowych i po pobierających płacę miesięczną do żadnej klasy stopnia służbowego nie zaliczonych, stosują się analogicznie także postanowienia §. 1, ustępy 2, 3 i 4 ustawy niniejszej.

§. 3.

Wstęp do §. 4 ustawy o zaopatrzeniu z dnia 27. kwietnia 1887 uzupełnia się w ten sposób, że wdowy po pobierających płacę miesięczną, wojskową, do żadnej klasy stopnia służbowego nie zaliczonych, dostawać będą ciągłą emeryturę roczną w kwocie trzeciej części płacy, jaką zmarły małżonek pobierał w ostatnim okresie czynnej służby.

Tytułem rocznego dodatku na wychowanie pobierać będą sieroty tej kategorii, pod warunkami w §. 10 powyższej ustawy o zaopatrzeniu przepisany, każda po 30 zł. i w tym względzie uzupełnić należy także wstęp do §. 14 ustawy powyższej.

§. 4.

Co do wdów i sierot w pierwszym ustępie §. 1 oznaczonych, zaopatrzenie prawidłowe lub z łaski już pobierających, jeżeliby zaopatrzenia wyznaczone ustawą dla pozostałej rodziny, razem wzięte, były korzystniejsze, takowe mają im być nowo asygnowane, w przeciwnym razie, osoby te pobierać mają płacę dotychczasowe dopóty, dopóki trwać będzie ten stosunek.

Atoli w pierwszym przypadku nie dopłaca się nie za czas ubiegły.

Działanie wsteczne ustawy niniejszej nie odnosi się do wdów i sierot po urzędnikach wojskowych (pobierających płacę miesięczną) posiadających już prawidłowe zaopatrzenie.

§. 5.

Przyrost odnośnych wydatków pokrywać należy według postanowień artykułu III. ustawy na wstępie wzmiankowanej, odsetkami od funduszu taksy wojskowej.

§. 6.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. tego miesiąca, który nastąpi po dniu ogłoszenia, wykonanie zaś onejże porucza się Memu Ministrowi obrony krajowej, który w tym względzie porozumieć się ma z Moim wspólnym Ministrem wojny, tudzież Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 28. marca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Welsersheimb r. w.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXI. — Wydana i rozesłana dnia 22. kwietnia 1896.

Treść: (№ 49—50.) 49. Rozporządzenie, zabraniające handlu obnośnego na obszarze Pragi, stolicy krajowej, tudzież gmin przedmiejskich Karlina, Smichowa, Winohradów Królowych, Żyżkowa i Werszowiec. — 50. Rozporządzenie, dotyczące się wydania nowego Dodatku do III części Przepisów o służbie wojskowej.

49.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 10. kwietnia 1896,

zabraniające handlu obnośnego na obszarze Pragi, stolicy krajowej, tudzież gmin przedmiejskich Karlina, Smichowa, Winohradów Królowych, Żyżkowa i Werszowiec.

Na zasadzie §. 10 patentu cesarskiego z dnia 4. września 1852 (Dz. u. p. Nr. 252) i §. 5go odnośnego przepisu wykonawczego, zabrania się, począwszy od dnia 1. lipca 1896, handlu obnośnego na obszarze Pragi, stolicy krajowej, tudzież gmin przedmiejskich Karlina, Smichowa, Winohradów Królowych, Żyżkowa i Werszowiec.

Zakaz ten nie stosuje się do mieszkańców okolic pod względem handlu obnośnego szczególnie uprzywilejowanych a które w §. 17 tegoż patentu o handlu obnośnym i w odnośnych rozporządzeniach dodatkowych są wymienione.

Zakaz niniejszy nie narusza też wzmiankowanej w §. 60, ustęp 2 ustawy przemysłowej, sprzedaży po domach i na ulicy przedmiotów konsumpcji codziennej tamże oznaczonych.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

50.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 11. kwietnia 1896,

dotyczące się wydania nowego Dodatku do III części Przepisów o służbie wojskowej.

Jednocześnie wydaje się nowy Dodatek do III części Przepisów o służbie wojskowej zawierający zmieniony przepis o utrzymywaniu w ewidencji osób należących do stanu żołnierzy c. k. obrony krajowej.

Według tego Dodatku postanowienia III części Przepisów o służbie wojskowej, zawierające przepis o utrzymywaniu w ewidencji osób należących do stanu żołnierzy wojska i marynarki wojennej stosowane być mają także do osób należących do stanu żołnierzy c. k. obrony krajowej.

Wzory poniżej zamieszczone służą gminom za środki do utrzymywania ewidencji.

Nowy Dodatek wchodzi w wykonanie niezwłocznie a z wprowadzeniem go uchyla się Dodatek do III części Przepisów o służbie wojskowej wydany rozporządzeniem tutejszem z dnia 20. lutego 1891 (Dz. u. p. Nr. 23), jakoteż wszystkie odnośne rozporządzenia.

Weltersheimb r. w.

Powiat polityczny.

Książka żołnierzy nieczynnych

Liczba bieżąca	Data meldunku	Oddział osobny (zakład, broń szczególna)	Rok wzięcia do wojska	Nr. arkusza księgi głównej	Stopień	Nazwisko	Gmina swojszczyzny (przy- należności)
1	2	3	4	5	6	7	8
od 1—44							
45	2/12 1887	pułk piech. o. kr. Nr. 3	1885	95	kapral	Józef Tauber	Piber
							i t.
216	4/8 1889	pułk piech. o. kr. Nr. 3	1885	95	kapral	Józef Tauber	Piber
							i t.
243	4/9 1889	pułk piech. o. kr. Nr. 3	1885	95	kapral	Józef Tauber	Piber
							i t.
290	./. 18..	pułk piech. o. kr. Nr. 3	1885	95	kapral	Józef Tauber	Piber
							i t.

Uwaga. 1. Każda strona ma 15 rubryk poziomych.

2. Szczegóły potrzebne do wypełnienia rubryk 3 aż do 10 brać należy z paszportu obrony krajowej strona 1 i 3, albo ze świadectwa obrony krajowej strona 1.

Gmina miejscowa.

meldunkowa
obrony krajowej.

Przynależność		M e l d u n e k				U w a g a
powiat polityczny	okrąg uzupeł- nienia obrony krajowej Nr.	do pobytu	podróży do		na jak długo	
			miejsca	powiatu politycznego		
9	10	11	12	13	14	15
Graz (okolica)	3	1	.	.	stale	
d.						
Graz (okolica)	3	.	na ćwiczenia wojskowe		4 tygodnie	
d.						
Graz (okolica)	3	1	.	.	stale	
d.						
Graz (okolica)	3	.	do czynnej służby			
d.						

3. Format papieru: B.

Wzór VIII

do §. 15.

Powiat polityczny.Gmina miejscowa.

Regestr nazwisk

do książki meldunkowej żołnierzy nieczynnych obrony krajowej.

Oddział osobny (zakład, broń szczególna)	Liczba bieżąca	Stopień	Nazwisko	U w a g a
1	2	3	4	5

Uwaga. 1. Każda strona ma 25 rubryk poziomych.
 2. Format papieru: *B*.

Wzór IX

do §. 15.

Powiat polityczny.

Gmina miejscowa.

Wykaz ewidencyjny żołnierzy nieczynnych obrony krajowej.

Oddział osobny (zakład, broń szczególna)	Rok wzięcia do wojska	Nr. arkusza księgi głównej	Stopień	Nazwisko	Pobyt stały w	Uwaga
1	2	3	4	5	6	7

Uwaga. 1. Każda strona ma 15 rubryk poziomych.
2. Format papieru: B.

Powiat polityczny.

Wykaz zmian żołnierzy nieczynnych z miesiąca

Liczba bieżąca	Data meldunku	Oddział osobny (zakład, broń szczególna)	Rok wzięcia do wojska	Nr. arkusza księgi głównej	Stopień	Nazwisko	Gmina swojszczyzny (przy- należności)
1	2	3	4	5	6	7	8
	15	pułk piech. o. kr. Nr. 3	1885	95	kapral	Tauber Józef	Piber

Uwaga. 1. Każda strona ma 15 rubryk poziomych.

2. Szczegóły potrzebne do wypełnienia rubryk 3 aż do 10 brać należy z paszportu obrony krajowej strona 1 i 3 lub ze świadectwa obrony krajowej strona 1.

3. Komendy okręgowe uzupełnienia obrony krajowej winny w wyciągach, które mają wygotowywać, zapisywać w rubryce 1 gminę a względnie Władzę, u której się zameldowano.

Wzór XII

do §. 17.

Gmina miejscowa.

pobytu

obrony krajowej

września 18 . .

Przynależność		M e l d u n e k			na jak długo	U w a g a
powiat polityczny	okrąg ewidencyjny obrony krajowej Nr.	do pobytu	podróży do			
			miejsca	powiatu politycznego		
9	10	11	12	13	14	15
Graz (okolica)	3	1	.	.	stałe	
		i	t.	d.		

4. Komendom okręgowym uzupełnienia obrony krajowej dostarczać będą potrzebnych druków komendy terytorjalne obrony krajowej.

5. Format papieru: B.

Karta uwierzytelniająca ¹⁾

dla ²⁾

celem stawienia się w oddziale swoim w ²⁾

N., dnia 18 . . .

Pieczęć gminna.

Podpis
przełożonego gminy.

Uwaga. 1. Karta uwierzytelniająca wydrukowana jest w języku w miejscu używanym.

2. Przełożony gminy winien wpisać stopień, nazwisko i oddział żołnierza obrony krajowej, tudzież stacyę, w której tenże ma się stawić.

3. Format papieru: *B* (ćwiartka).

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXII. — Wydana i rozesłana dnia 22. kwietnia 1896.

Treść: (№ 51—60.) 51. Obwieszczenie o zmianie oznaczenia dolno-austriackiej krajowej szkoły zawodowej machinoznawstwa w Wiener-Neustadt na „dolno-austriacka krajowa szkoła przemysłowa — wyższa szkoła przemysłowa umiejętności mechaniczno-technicznych — w Wiener-Neustadt“ i uważaniu takowej za równą wyższym szkołom przemysłowym rządowym pod względem służby jednorocznej pod chorągwią w pułku kolei żelaznych i telegrafów. — 52. Rozporządzenie o posługiwaniu się obrotem przekazowym (czekowym i kliryngowym) pocztowej kasy oszczędności do płacenia podatków i należności w Dolnej Austrii. — 53. Obwieszczenie o upoważnieniu Komory pomocniczej w Piranie do ekspedycyowania bez poboru cła rzeczy podróżnych naprzód lub później wysłanych. — 54. Obwieszczenie o sprostowaniu stopy tary dla towarów asbestowych Nr. t. 245 *ter c), d), e)* w pakach, podanej w edycji taryfy cłowej z roku 1895. — 55. Obwieszczenie o ustanowieniu w dworcu kolei państwa w Opawie delegacji komory głównej. — 56. Obwieszczenie o ścięgnięciu upoważnień delegacji komory w dworcu wschodnim (byłym dworcu głównym kolei królewsko węgierskich kolei państwa w Budapeszcie. — 57. Ustawa o uzyskaniu funduszków na przebudowanie realności tak zwanej fabryki broni przy ulicy Währingerstrasse w Wiedniu na cele wydziału medycznego Uniwersytetu wiedeńskiego. — 58. Ustawa o uzyskaniu funduszków na budowę w celu rozszerzenia budynku instytutu medycznego c. k. Uniwersytetu czeskiego w Pradze. — 59. Rozporządzenie, którem stanowi się, że w razie wykonywania czynności sprawdzania miar i wag poza urzędem miar i wag może być żądane złożenie zaliczki na zabezpieczenie ściągnięcia należności za sprawdzanie, tudzież dyet, kosztów podróży i innych wydatków, jakiego z tego powodu powstały. — 60. Obwieszczenie o przeniesieniu siedziby urzędowej Inspektoratu skarbowego z Seretu do Radowic.

51.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 3. marca 1896,

o zmianie oznaczenia dolno-austriackiej krajowej szkoły zawodowej machinoznawstwa w Wiener-Neustadt na „dolno-austriacka krajowa szkoła przemysłowa — wyższa szkoła przemysłowa umiejętności mechaniczno-technicznych — w Wiener-Neustadt“ i uważaniu takowej za równą wyższym szkołom przemysłowym rządowym pod względem służby jednorocznej pod chorągwią w pułku kolei żelaznych i telegrafów.

Stosownie do zarządzenia c. k. Ministerstwa wyznań i oświaty, oznaczenie dolno-austriackiej krajowej szkoły zawodowej machinoznawstwa w Wiener-Neustadt zmienione zostało na „dolno-austria-

cka krajowa szkoła przemysłowa — wyższa szkoła przemysłowa umiejętności mechaniczno-technicznych — w Wiener-Neustadt“.

Na tej podstawie prostuje się załączkę II *a* do I. części Przepisów o służbie wojskowej ogłoszonych rozporządzeniem tutejszem z dnia 15. kwietnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 45).

Jednocześnie, w porozumieniu z interesowanymi Władzami naczelnymi pozwala się ochotnikom jednorocznym, którzy skończyli tę szkołę z odpowiednim skutkiem, żeby tak samo jak uczniowie wyższych szkół przemysłowych rządowych, odbywali służbę pod chorągwią, jeżeli o to prosić będą, w pułku kolei żelaznych i telegrafów, celem wykształcenia się w służbie telegraficznej.

Na tej podstawie rozszerza się postanowienie §. 68:3 I. części Przepisów o służbie wojskowej, zmienione tutejszem obwieszczeniem z dnia 22. sierpnia 1891 (Dz. u. p. Nr. 130).

Weltersheimb r. w.

52.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu w porozumieniu z Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 24. marca 1896,

o posługiwaniu się obrotem przekazowym (czekowym i kliryngowym) pocztowej kasy oszczędności do płacenia podatków i należności w Dolnej Austrii.

Dla ułatwienia uiszczania należności państwa c. k. Ministerstwo skarbu w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu i c. k. Najwyższą Izbą obrachunkową uznaje za stosowne postanowić, że począwszy od dnia 1. maja 1896, podatki stałe z dodatkami i taksę wojskową, tudzież stęple i należności bezpośrednie, równoważnik należności, stępel konsumcyjny i podatek obrotowy, które opłacane być mają w jednej z kas poborowych skarbowych w Dolnej Austrii, jakoteż podatki stałe z dodatkami, płacone w urzędzie podatkowym naczelnym miasta Wiednia i w oddziałach miejskiego urzędu podatkowego w dzielnicach gminy wiedeńskiej, można będzie płacić także za pośrednictwem c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności, a to albo gotówką, w każdym urzędzie pocztowym, albo, o ile płacący mają otworzony rachunek w obrocie czekowym i kliryngowym Urzędu pocztowych kas oszczędności, przez przekazanie przypadającej kwoty ze swego rachunku na rachunek kasy poborowej, a to pod następującymi warunkami:

Do każdej takiej zapłaty lub przekazania używać należy ceduł płatniczych, wydanych umyślnie do tego celu podług trzech wzorów odmiennych a których dostać można po 5 c. za sztukę w urzędach pocztowych i u sprzedających znaczki listowe.

Ceduły płatnicze do podatku są albo:

- a) bez wydrukowanego miana kasy, i te przeznaczone są do płacenia podatków stałych i taksy wojskowej w urzędach podatkowych i w urzędach podatkowych głównych dolno-austriackich, tudzież w c. k. kasie skarbowej jako urzędzie podatkowym w Hietzingu; albo
- b) z wydrukowanym adresem urzędu podatkowego naczelnego miasta Wiednia (I., ratusz), i są przeznaczone do płacenia podatków stałych w tymże urzędzie podatkowym naczelnym lub w oddziałach urzędu podatkowego istniejących w poszczególnych oddziałach gminy wiedeńskiej.
- c) Ceduły płatnicze do należności przeznaczone są do płacenia wszelkich wyżej wymienionych należności w c. k. kasie urzędu taks i w c. k. kasach skarbowych w Wiedniu, jakoteż w c. k.

urzędach podatkowych i urzędach podatkowych głównych dolno-austriackich.

Ceduły płatnicze wypełniać należy dokładnie w myśl podanego na nich „Objaśnienia dla stron“, w przeciwnym bowiem razie nie będą przyjmowane załatwienia.

Przekazy wypłaty, dotyczące się powyższych podatków a wygotowane na samych czekach, bez dołączenia ceduły płatniczej porządnie wypełnionej, nie będą przyjmowane.

Także przekazy wypłaty w obrocie kliryngowym uwzględniane być mogą tylko w takim razie, jeżeli należność posiadacza rachunku po odliczeniu wkładki zarodowej wystarczy na całkowite pokrycie kwoty przekazanej.

Spółki, zakłady i osoby, które na mocy przepisu ustawowego lub w skutek szczególnego pozwolenia obowiązane są uiszczać bezpośrednio należności lub podatek od obrotu papierów, winny przy opłacaniu tych podatków w obrocie przekazowym jednocześnie nadsyłać bezpośrednio do kasy, której mają płacić, poszczególne dowody złożenia (dzienniki należności, potwierdzenia złożenia itp.).

Przy opłacaniu w obrocie przekazowym stępla konsumcyjnego od czasopism, kalendarzy i kart do grania lub jakichkolwiek innych należności stęplowych przypadających za wyciśnięcie (sygnaturę) znaczka stęplowego (na listach przewozowych, rachunkach itp.) winny strony, jak dotychczas, podawać do kasy deklaracje co do rodzaju i ilości odcisków stęplowych a zarazem okazać poświadczenie odbioru wkładki, przez urząd pocztowy wygotowane a względnie podać seryę i numer czeku. W przypadkach takich pozwolenie do wyciskania stępla może być udzielone dopiero wtedy, gdy kasa otrzyma od Urzędu pocztowych kas oszczędności wiadomienie o zapłaceniu należności.

Za chwilę uiszczenia ważnie zapłaty za pośrednictwem Urzędu pocztowych kas oszczędności, uważa się co do wypłat gotówką dzień oddania ceduły płatniczej w urzędzie pocztowym, co do przekazów w obrocie czekowym i kliryngowym, dzień zaciągnięcia do książki czeku w Urzędzie pocztowych kas oszczędności, który to dzień w obu przypadkach zostanie uwidoczniiony na pieczęci pocztowej (a względnie na pieczęci Urzędu pocztowych kas oszczędności), wyciśniętej na zwróconem stronie potwierdzeniu odbioru blankietu płatniczego.

Co do każdej zapłaty, za pośrednictwem Urzędu pocztowych kas oszczędności uiszczonej, posyłać będzie kasa poborowa płacącemu osobne „urzędowe potwierdzenie“ zaciągnięcia zapłaconej kwoty do rachunku i płacący jest w obec tejsze kasy poborowej wolny zawsze tylko co do tej kwoty, której rzeczywiste zaciągnięcie do rachunku podaje to potwierdzenie urzędowe.

53.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. marca 1896,**

o upoważnieniu Komory pomocniczej w Piranie do ekspedycyowania bez poboru cła rzeczy podróŜnych naprzód lub później wysłanych.

Stosownie do artykułu IX, l. 1 ustawy cłowej z dnia 25. maja 1882 upowaŜnia się c. k. Komorę pomocniczą I. klasy w Piranie do ekspedycyowania bez poboru cła rzeczy podróŜnych naprzód lub później wysłanych.

Biliński r. w.

54.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 30. marca 1896,**

o sprostowaniu stopy tary dla towarów asbestowych Nr. t. 245 ter c), d), e) w pakach, podanej w edycyi taryfy cłowej z roku 1895.

W tej edycyi powszechnej taryfy cłowej dla obszaru cłowego austriacko-węgierskiego z dnia 25. maja 1882, która wyszła w czerwcu 1895, stopa potrącania na tarę dla towarów asbestowych Nr. t 245 ter c), d), e) w pakach opiewać powinna stosownie do rozporządzenia z dnia 15. lipca 1894 (Dz. u. p. Nr. 151) o uregulowaniu stóp tary do powszechnej taryfy cłowej nie 12, lecz właściwie 16.

Biliński r. w.

55.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 2. kwietnia 1896,**

o ustanowieniu w dworcu kolei państwa w Opawie delegacyi komory głównej.

W dworcu kolei państwa w Opawie ustanowiona została delegacya komory głównej opawskiej I. klasy, której nadane zostały upowaŜnienia komory głównej I. klasy i takowa rozpoczęła już swoje czynności

Biliński r. w.

56.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 2. kwietnia 1896,**

o ścięśnieniu upowaŜnień delegacyi komory w dworcu wschodnim (byłym dworcem głównym kolei) królewsko węgierskich kolei państwa w Budapeszcie.

Stosownie do doniesienia królewsko węgierskiego Ministerstwa skarbu, zakres działania delegacyi królewsko węgierskiej Komory głównej budapeszteńskiej, ustanowionej w dworcu wschodnim budapeszteńskim (byłym dworcem głównym kolei) królewsko węgierskich kolei państwa, zmienia się w ten sposób, że począwszy od dnia 1. maja b. r. delegacya ta upowaŜniona jest tylko do manipulacyi celniczej z pakunkami podróŜnych z zagranicy przybywających.

Biliński r. w.

57.**Ustawa z dnia 9. kwietnia 1896,**

o uzyskaniu funduszów na przebudowanie realności tak zwanej fabryki broni przy ulicy Währingerstrasse w Wiedniu na cele wydziału medycznego c. k. Uniwersytetu wiedeńskiego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiamy co następuje:

§. 1.

UpowaŜnia się Rząd, Źeby na pomieszczenie katedr i instytutów wydziału medycznego kazał wystawić nowy budynek na gruncie tak zwanej fabryki broni przy ulicy Währingerstrasse w Wiedniu, łączący się z nowym instytutem anatomicznym, tamŹe już istniejącym.

§. 2.

Odnośny wydatek na budowę, na urządzenie wewnętrzne i wszelkie inne potrzeby, jakoteŹ na odsetki interkalarne itp. ustanawia się w sumie nieprzekraczalnej dziewięćset tysięcy (900.000) złotych i takowa moŹe być uzyskana w myśl ustawy z dnia 15. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 145) przez zaciągnięcie poŹyczki w taki sposób, Źeby odsetki od potrzebnego kapitału wynosiły najwięcej cztery od sta i Źeby kapitał umorzony został, poczynając od roku skończenia poszczególnych budowli zapomocą najwięcej 45 sum ryczałtowych, płatnych ratami półrocznymi.

§. 3.

Institut pożyczający uwalnia się co do dochodu jaki odsetki od tej pożyczki nieść będą, od wszelkiego podatku dochodowego i od wszelkiego podatku, który w przyszłości na jego miejsce nastanie a co do potwierdzeń odbioru odsetek i rat kapitałowych z niniejszego powodu wystawiać się mających, od opłaty stępli i należytości.

§. 4.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi wyznań i oświaty, tudzież Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 9. kwietnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Biliński r. w.

58.

Ustawa z dnia 9. kwietnia 1896,

o uzyskaniu funduszów na budowę w celu rozszerzenia budynku instytutu medycznego c. k. Uniwersytetu czeskiego w Pradze.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby na parcelach gruntowych I, II i III realności „America“, zakupionych od gminy miasta Pragi w myśl ustawy z dnia 23. kwietnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 75), kazał wystawić budowlę w celu rozszerzenia budynku instytutu medycznego Uniwersytetu czeskiego w Pradze.

§. 2.

Odnośny wydatek na wykonanie budowy, tudzież na jej urządzenie wewnętrzne na zarząd budowy, rozszerzenie ulicy, odsetki interkalarne itp. ustanawia się w sumie sto sześćdziesiąt pięć tysięcy (165.000) złotych.

Potrzebny kapitał może być uzyskany w myśl ustawy z dnia 15. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 145) przez zaciągnięcie pożyczki w sumie nieprzekraczalnej 165 000 zł. w taki sposób, żeby odsetki od potrzebnego kapitału wynosiły najwięcej cztery od sta i żeby kapitał umorzony został od roku po skończe-

niu budowy zapomocą najwięcej 45 sum ryczałtowych, płatnych ratami półrocznymi.

§. 3.

Dochód z odsetek od tej pożyczki uwalnia się od podatku dochodowego i od wszelkiego podatku, który w przyszłości na jego miejsce nastanie a potwierdzenia odbioru odsetek i rat kapitałowych, które z powodu tej pożyczki będą wystawiane, od opłaty stępli i należytości.

§. 4.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi wyznań i oświaty, tudzież Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 9. kwietnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Biliński r. w.

59.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 14. kwietnia 1896,

którem stanowi się, że w razie wykonywania czynności sprawdzania miar i wag poza urzędem miar i wag może być żądane złożenie zaliczki na zabezpieczenie ściągnięcia należytości za sprawdzanie, tudzież dyet, kosztów podróży i innych wydatków, jakiego z tego powodu powstały.

Inspektoraty miar i wag upoważnione są w takich przypadkach, gdy do nich, lub do podlegającego im urzędu miar i wag nadejdzie prośba o wykonanie sprawdzenia poza obrębem urzędu, żądać od strony do płacenia obowiązanej, jeżeli uznają to za właściwe, aby na zabezpieczenie ściągnięcia należytości za sprawdzenie, dyet, kosztów podróży i innych wydatków, jakie z tego powodu powstaną, złożyła zaliczkę odpowiednią kwocie, która ma być zapłacona.

Gdyby urząd miar i wag, znajdujący się nie w siedzibie inspektoratu miar i wag, uznał, że należy żądać zaliczki, winien uczynić do właściwego inspektoratu miar i wag wniosek co do zażądania takowej.

We wszystkich takich przypadkach, w których inspektorat miar i wag żąda złożenia zaliczki, wysłać można funkcyonaryuszów urzędu miar i wag w celu wykonania czynności urzędowej o którą proszono, dopiero wtedy, gdy w odnośnym urzędzie miar i wag zostanie złożona zaliczka w tej wysokości, w której inspektorat miar i wag takową wymierzył.

Pod względem składania, sprawdzania i wyrównywania wykazów kosztów, pogawanych przez funkcyonaryuszów miar i wag, tudzież pod względem wnoszenia odnośnych rekursów, stosują się także w takich przypadkach odnośne postanowienia §. 6go rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. stycznia 1878 (Dz. u. p. Nr. 8) a względnie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. listopada 1878 (Dz. u. p. Nr. 135). Natomiast postanowienie tego ostatniego rozporządzenia, według którego starostwa (względnie namiestnictwa), jednocześnie z odesłaniem lwykazu kosztów do Komisji głównej miar i wag, wydać mają stronie lub gminie do płacenia obowiązanej, polecenie uiszczenia w przeciągu 14 dni należności w urzędzie podatkowym, zmienia się w ten sposób, że w tych przypadkach, w których w myśl niniejszego rozporządzenia złożona została zaliczka, odnośny urząd miar i wag ma na polecenie Komisji głównej miar i wag uwiadomić

strony o wysokości kwoty zapłaty, bądź czy ta jest już równo pokryta złożoną zaliczką, bądź czy strona ma jeszcze uiścić dopłatę ponad zaliczkę już złożoną.

Sposoby brania na przepis zaliczek w myśl rozporządzenia niniejszego składać się mających, ich uiszczenia i utrzymywania ich rachunku, jakoteż według okoliczności częściowego zwrotu lub uzupełnienia takowych, przepisane będą osobną instrukcją, którą wyda Komisya główna miar i wag.

Badeni r. w.

Glanz r. w.

60.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. kwietnia 1896,

o przeniesieniu siedziby urzędowej Inspektoratu skarbowego z Seretu do Radowiec.

Siedzibę urzędową Inspektoratu skarbowego sereckiego przenosi się od dnia 1. maja 1896 do Radowiec.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIII. — Wydana i rozesłana dnia 22. kwietnia 1896.

Treść: № 61. Ustawa o przedłużeniu czasowego uwolnienia od podatku czynszowego dla domów, które na obszarze gminy miasta Berna w celach publicznych uzdrowotnienia lub komunikacyi będą przebudowane.

61.

Ustawa z dnia 13. kwietnia 1896,

o przedłużeniu czasowego uwolnienia od podatku czynszowego dla domów, które na obszarze gminy miasta Berna w celach publicznych uzdrowotnienia lub komunikacyi będą przebudowane.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Dla tych domów, które w I. dzielnicy gminy miasta Berna, w celach publicznych uzdrowotnienia lub komunikacyi na miejscu budynków w dołączonym spisie wymienionych, po zburzeniu onychże aż do powierzchni ziemi w obrębie linii regulacyjnej ulic (linii budowy) już ustanowionej lub jeszcze ustanowić się mającej na przestrzeni poprzedniego budynku, chociażby przez linię budowy lub w skutek przebudowania zmienionej (ścieśnionej lub rozszerzonej) zostaną nowo wybudowane, przedłuża się okres uwolnienia od podatku czynszowego, jakoby im służył na zasadzie ustawy z dnia 25. marca 1880 (Dz. u. p. Nr. 39) do lat ośmnastu.

§. 2.

Przedłużenie uwolnienia od podatku czynszowego w §. 1 ustanowione, służy tylko takim budowlom przebudowanym, które w przeciągu lat dzieiesięciu, licząc od dnia wejścia ustawy niniejszej w wykonanie, będą rozpoczęte i całkiem skończone a względnie do użytku przysposobione i którym na zasadzie ustawy krajowej przyznane będzie na równie długi okres uwolnienie od dodatków krajowych i gminnych do podatku czynszowego.

§. 3.

Zresztą także do budowli w ustawie niniejszej oznaczonych, stosują się postanowienia ustawy z dnia 25. marca 1880 (Dz. u. p. Nr. 39).

§. 4.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

§. 5.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 13. kwietnia 1895.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

W y k a z

tych domów I. dzielnicy stolicy krajowej Berna, których przebudowanie jest potrzebne w celach publicznych uzdrowotnienia lub komunikacyi.

Liczba bieżąca	Ulica lub plac	Numera orientacyjne	Numera konskrypcyjne	Ilość domów	U w a g a
1	Orelska ulica	5, 7, 9, 11, 13, 15, 19, 27, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 16, 18, 26, 28, 30	481, 480, 479, 478, 477, 476, 522, 542, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 519, 520, 521, 568	19	Nra k. 519 i 520 stanowią razem jeden dom (Nr. or. 26).
2	Staroberneńska ulica	1, 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 2, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22	331, 344, 333, 289, 288, 287, 286, 285, 284, 283, 282, 330, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 348, 341, 342, 343	22	
3	Hradebna ulica	2, 4, 6, 12, 14, 16, 18, 22	556, 563, 562, 561, 560, 558, 575, 546	8	
4	Biskupska ulica	3, 5, 7, 6, 8	246, 281, 280, 266, 267	5	
5	Na Spalenisku	1, 2, 3	462, 461, 55	3	
6	Buchhof	1, 2	191, 192, 392	2	Nra k. 191 i 192 stanowią razem jeden Nr. or. (1).
7	Plac Dominikański	2, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12	197, 186, 188, 189, 190, 193, 194, 354, 353	9	

Liczba bieżąca	Ulica lub plac	Numera orientacyjne	Numera konskrypcyjne	Ilość domów	U w a g a
8	Dominikańska ulica . . .	1, 3, 5, 7, 11, 13, 15, 17, 19, 2, 4	352, 351, 350, 349, 347, 346, 342, 345, 344, 264, 263	11	
9	Ferdynandowa ulica . . .	1, 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29, 31, 33, 35, 37, 39, 41, 4, 10, 12, 14, 18, 20, 22, 24, 26, 28, 30, 32	444, 443, 442, 441, 440, 439, 438, 437, 436, 435, 483, 484, 434, 433, 432, 431, 430, 429, 428, 427, 426, 425, 538, 539, 400, 318, 402, 403, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 307, 412	33	Domy Nra k. 439 i 440, 435 i 483, 430 i 431, 428 i 429, tudzież 410 i 411 stanowią po jednym Nrze or. (9, 17, 27, 29 i 28). Dom Nr. or. 37 nie ma Nr. k.
10	Peroutkowa ulica . . .	1, 3, 5	292, 291, 290	3	
11	Franciszkańska ulica . . .	3, 4, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 8, 10	500, 501 b, 499, 498, 497, 496, 495, 489, 494, 503, 504	11	
12	Wesoła ulica	3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25, 27, 29, 31, 33, 35, 37, 39, 2, 4, 6, 8, 12, 14, 16, 18, 20, 22, 24, 26, 28, 30, 32	198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 176, 175, 174, 173, 172, 94, 161, 162, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 171	34	Nra k. 210 i 211, tudzież 233 i 234 stanowią razem po jednym Nr. or. (27 i 31).
13	Kozia ulica	3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 2, 4, 6, 8, 10, 12	19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 110, 111, 112, 113, 114, 115	15	

Liczba bieżąca	Ulica lub plac	Numera oryentacyjne	Numera konskrypcyjne	Ilość domów	U w a g a
14	Wielki Plac	1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 23, 24, 25, 26, 29	95, 96, 97, 98, 99, 103, 104, 105, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 450, 87, 88, 89, 90, 93	19	Nr. k. 80 i 450 stanowią razem jeden Nr. or.
15	Pańska ulica	3, 5, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 18, 20, 22, 24, 4, 6	386, 365, 364, 363, 393, 362, 392, 361, 391, 355, 390, 389, 388, 387, 195, 396, 395	17	
16	Jakóbska ulica	1, 3, 4, 5, 7, 9, 11, 13, 19, 8	121, 122, 120, 123, 124, 125, 126, 136, 128, 118	10	
17	Jezuicka ulica	1, 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 2	6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 18	12	
18	Jańska ulica	9, 11, 13, 19, 21, 23, 25, 31, 33, 35, 12, 16, 18, 20	453, 454, 455, 457, 458, 459, 460, 54, 53, 52, 449, 467, 466, 465	14	
19	Józefska ulica	3, 5, 9, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 4, 10, 12	515, 512, 510, 509, 508, 507, 573, 506, 493, 505, 502	12	Dom Nr. or. 5 nie ma Nr. k.
20	Kapucyński Plac	2, 3, 4, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 14	306, 305, 304, 302, 301, 312, 311, 310, 309, 308	10	
21	Kościelna ulica	4, 6, 8	102, 135, 101	3	
22	Koblizna ulica	6, 7, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 17, 18, 21, 22, 23, 20, 24, 25, 27, 31, 36, 37, 38	28, 66, 67, 65, 29, 30, 63, 62, 61, 33, 60, 35, 58, 57, 36, 59, 56, 37, 38, 48, 547, 559, 548	21	Nra k. 57 i 58, tudzież 66 i 67 stanowią razem po jednym Nr. or.

Liczba bieżąca	Ulica lub plac	Numera orientacyjne	Numera konskrypcyjne	Ilość domów	U w a g a
23	Zielny targ	8, 11, 13, 15, 16, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24	298, 293, 332, 329, 328, 326, 325, 324, 373, 323, 322, 321	12	
24	Minorycka ulica	4, 6, 8, 12, 14	470, 471, 472, 474, 475	5	
25	Nowobrańska ulica	11, 8, 10, 22, 24, 26	254, wyk. hip. poz. 566, 529, 528, 530, 531	5	Nra or. 8 i 10 stanowią razem jeden dom (w. hipot. 566), Nr. k. 528 i 529 razem jeden Nr. or. (22).
26	Panieńska ulica	3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 4, 6, 8, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22, 24, 26	224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 223, 222, 221, 220, 219, 218, 217, 216, 215, 214, 213, 212	20	
27	Petrow	1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8	275, 274, 621, 273, 272, 271, 270, 269	8	
28	Radnicka ulica	3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 4, 6, 8, 10, 12, 17	385, 384, 378, 377, 376, 375, 374, 366, 367, 368, 369, 370, 373	13	
29	Behouńska ulica	3, 5, 7, 11, 13, 15, 18, 20, 22, 24	106, 107, 108, 117, 129, 130, 5, 4, 3, 2	10	
30	Jizdareńska ulica	6, 8, 10, 12, 14, 19	554, 553, 49, 50, 552, 51, 576	6	Nr. k. 49 i 50 stanowią razem jeden Nr. or. (10).
31	Różowa ulica	2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12	47, 39, 46, 100, 45, 40, 44, 41, 43, 42, 134	11	

Liczba bieżąca	Ulica lub plac	Numera orientacyjne	Numera konskrypcyjne	Ilość domów	Uwaga
32	Rudolfska ulica	4, 5, 19, 23, 25, 27, 29, 14, 16, 18, 20, 22, 24	160, 163, 170, 239, 241, 143, 142, 153, 152 151, 150, 149, 148, 147	13	Nr. k. 147 i 148 stanowią razem jeden Nr. or. (24).
33	Ślepa ulica	3, 5	537, 536	2	
34	Solnicka ulica	1, 3, 2, 7, 8, 10, 13	562, 563, 630, 145, 146, 240, 245, 242	7	Nr. k. 562 i 563 stanowią razem jeden Nr. or. (1).
35	Zamecznicka ulica . . .	3, 5, 7, 9, 11, 4, 6, 8, 10	181, 182, 183, 184, 185, 180, 179, 178, 177	9	
36	Szewska ulica	3, 5, 7, 9, 4	382, 381, 380, 379, 383	5	
37	Mieczowa ulica	3, 7, 4, 6, 8	360, 359, 356, 357, 358	5	
38	Sonnenfelsowa ulica . .	1, 3, 5, 7	549, 550, 551, 525	4	
39	Stracona ulica	4	454	1	
			razem .	429	

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXIV. — Wydana i rozesłana dnia 1. maja 1896.

Treść: (№ 62—65.) 62. Ustawa o uzyskaniu funduszów na wybudowanie nowego domu dla III. gimnazjum rządowego w Krakowie. — 63. Ustawa o płacach profesorów szkół położniczych przez państwo utrzymywanych i o emeryturach dla wdów po tych profesorach. — 64. Rozporządzenie, dotyczące się sprzedaży urzędowych stępowanych blankietów wekslowych w kategoriach wartości na 1, 2, 3, 4 i 5 zł. z tekstem czeskim. — 65. Rozporządzenie, którem w więzieniu celkowym Sądu krajowego i Sądu delegowanego miejsko-powiatowego w Grazu, wprowadza się w wykonanie, począwszy od dnia 2. maja 1896, ustawę z dnia 1. kwietnia 1872 o wykonaniu kar uwięzienia w aresztach odosobnionych.

62.

Ustawa z dnia 13. kwietnia 1896,

o uzyskaniu funduszów na wybudowanie nowego domu dla III. gimnazjum rządowego w Krakowie.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby na pomieszczenie III. gimnazjum rządowego w Krakowie wystawił nowy dom na gruncie, stosownie do ustawy z dnia 30. grudnia 1895 (Dz. u. p. Nr. 6 z roku 1896), zakupionym.

§. 2.

Wydatek na koszt budowy, urządzenie wewnętrzne i wszelkie potrzeby, jakoteż na odsetki interkalarne itp., ustanawia się w sumie nieprzekraczalnej sto dziewięćdziesiąt tysięcy (190.000) złotych. Odnośne fundusze można uzyskać na zasadzie ustawy z dnia 11. lipca 1894 (Dz. u. p. Nr. 165) przez zaciągnięcie pożyczki w rzeczonyj sumie nieprzekraczalnej, w taki sposób, żeby odsetki od potrzebnego kapitału wynosiły najwięcej cztery od sta i żeby kapitał umorzony został zapomocą sum ryczałtowych najwięcej 45 ratami półrocznymi płatnymi od roku, który nastąpi po skończeniu budowy.

§. 3.

Instytut dający pożyczkę uwalnia się co do docho-
du z odsetek, jaki nieś będzie ta pożyczka, od

wszelkiego podatku dochodowego i od wszelkiego innego podatku, któryby na jego miejsce został zaprowadzony, a co do potwierżeń odbioru odsetek i rat kapitałowych, z niniejszego powodu wygotowywać się mających, od opłaty stępli i należytości.

§. 4.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi wyznań i oświaty, tudzież Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 13. kwietnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Biliński r. w.

63.

Ustawa z dnia 15. kwietnia 1896,

o płacach profesorów szkół dla położniczych przez państwo utrzymywanych i o emeryturach dla wdów po tych profesorach.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Profesorów szkół dla położniczych, przez państwo utrzymywanych, wyznacza się pensję systemizowaną w sumie tysiąc czterysta (1400) złotych rocznie.

§. 2.

Pensya ta wzrastać będzie co pięć lat, które profesor taki — czyli zanim ustawa niniejsza zaczęła obowiązywać, czy później — na tem stanowisku wysłużył, o dwieście (200) złotych na rok (dodatki pięcioletnie) aż do dwudziestego piątego włącznie roku teje służby.

§. 3.

Profesorowie tych zakładów naukowych należą do VII (siódmej) klasy stopnia służbowego i pobierają systemizowany dodatek służbowy.

§. 4.

Dodatki do płac tychże profesorów przy niektórych takich zakładach naukowych dopłacane z funduszków krajowych lub lokalnych, używane być mają w sposób dotychczasowy.

§. 5.

Ustawa niniejsza nie narusza wynagrodzeń stałych, jakie obecnie pobierają profesorowie niektórych szkół dla położnych ani też płac, należących się im jako prymaryuszom lub lekarzom domowym odnośnych zakładów położniczych, z tych funduszków, które do utrzymywania owych zakładów są obowiązane.

§. 6.

Wdowy po profesorach rzeczonych zakładów naukowych pobierają emeryturę stanowisku odpowiednią w kwocie czterysta (400) złotych rocznie.

§. 7.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1897, poczem ustawy z dnia 6. czerwca 1872 (Dz. u. p. Nr. 81) i z dnia 13. kwietnia 1881 (Dz. u. p. Nr. 38), utracą moc swoją.

§. 8.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Mojemu Ministrowi wyznań i oświaty.

Wiedeń, dnia 15. kwietnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

64.

Rozporządzenie Ministra skarbu z dnia 20. kwietnia 1896,

tyczące się sprzedaży urzędowych stęplowanych blankietów wekslowych w kategoriach wartości na 1, 2, 3, 4 i 5 zł. z tekstem czeskim.

Poszawszy od dnia 1. czerwca 1896 sprzedawane będą urzędowe blankiety wekslowe z tekstem czeskim opatrzone znaczkami stęplowemi według skali I, na 1 zł., 2 zł., 3 zł., 4 zł. i 5 zł.

Postać zewnętrzna tych blankietów będzie taka sama, jak urzędowych stęplowanych blankietów wekslowych odnośnych kategorii wartości z tekstem niemieckim.

Biliński r. w.

65.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 26. kwietnia 1896,

którem w więzieniu celkowem Sądu krajowego i Sądu delegowanego miejsko-powiatowego w Grazu wprowadza się w wykonanie, poczawszy od dnia 2. maja 1896 ustawę z dnia 1. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 43) o wykonaniu kar uwięzienia w aresztach odosobnionych.

Na zasadzie §. 16. ustawy z dnia 1. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 43), o wykonywaniu kar uwięzienia w aresztach odosobnionych i o ustanawianiu komisji do wykonywania kar, Ministerstwo sprawiedliwości uznaje za stosowne rozporządzić, żeby postanowienia tej ustawy wprowadzone były w wykonanie w więzieniu celkowem Sądu krajowego i Sądu delegowanego miejsko powiatowego w Grazu, poczawszy od dnia 2. maja 1896.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXV. — Wydana i rozesłana dnia 16. maja 1896.

Treść: (№ 66—71.) 66. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Borków wielkich na Skałat do Grzymałowa. — 67. Ustawa o płacach urzędników bibliotek uniwersyteckich i naukowych, jakoteż bibliotek szkół głównych technicznych. — 68. Rozporządzenie, zabraniające wyrabiania w aptekach *Tinctura Zingiberis* z gorzalki uwolnionej od podatku. — 69. Rozporządzenie, którem ze zmianą rozporządzeń ministeryalnych z dnia 5. czerwca 1886, z dnia 14. października 1889 i z dnia 25. października 1893 królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane podzielone zostają na 17 okręgów nadzorczego urzędowania inspektorów przemysłowych. — 70. Ustawa o interesach ratowych. — 71. Rozporządzenie, ustanawiające na kampanią 1896/97 wymiar zabezpieczenia niechybnej płatności na wypadek zwrotu honifikacji płaconej przy wywozie cukru.

66.

Dokument koncesyjny z dnia 23. marca 1896,

na kolej lokalną od Borków wielkich na Skałat do Grzymałowa.

My Franciszek Józef Pierwszy,

z Bożej łaski Cesarz Austryacki;

Król Apostolski Węgierski, Król Czeski, Dalmacki, Kroacki, Sławoński, Galioyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Arcyksiążę Austryacki, Wielki Książę Krakowski, Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górno- i Dolno-Słaski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrołu itd. itd. itd.

Gdy Hrabia Feliks Koziebrodzki, Hrabia Leon Piniński Dr., Hrabia Michał Baworowski i Dr. Maurycy Rosenstock podali prośbę o udzielenie im koncesyi na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu kolei lokalnej od stacyi w Borkach wielkich austr. kolei

państwa na Skałat do Grzymałowa, przeto ze względu na powszechną użyteczność tego przedsięwzięcia, widzimy się spowodowani nadać rzeczonym koncesyonaryuszom koncesyą mniejszą na zasadzie ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238), jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895), w sposób następujący:

§. 1.

Nadajemy koncesyonaryuszom prawo wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako lokalna ze szlakiem normalnym od stacyi w Borkach wielkich austr. kolei państwa na Skałat do Grzymałowa.

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewnia się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 3.

Koncesyonaryusze obowiązani są rozpocząć budowę kolei żelaznej w §. 1 wzmiankowanej niezwłocznie, skończyć najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmią dotrzymania powyższego terminu budowy, dać mają koncesyonaryusze na żądanie Rządu stosowną kaucyę w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 4.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszom prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszom do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinni koncesyonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież do ustaw i rozporządzeń, które w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu pozwala się odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu, ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszenie chyżości, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za możebne, a natomiast trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§. 6.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wniść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę

i urządzenie kolei łącznie z kosztami nabycia taboru kolejowego i zapasu materyałów, jakoteż na uposażenie kas i funduszu zasobnego w sumie, którą Rząd ustanowi, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji przez Rząd zatwierdzonego.

Statut Spółki jakoteż formularze obligacyj pierwszorzędnych, akcyj zakładowych i akcyj pierwszorzędnych, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych znizonych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach państwa obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich, i żandarmeryi a to nietylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesyonaryusze zobowiązują się przystąpić także do zawartej przez spółki kolei austriackich umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem służbą i swojemi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek

będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesyonaryuszów mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesyonowanej. Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, staną się dla koncesyonaryuszów obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesyonaryuszach tylko o tyle, o ile będzie możliwym dopełnienie ich na kolei drugorzędnej a w skutek tego zbudowanej, urzędzonej i eksploatowanej z dozwoleńmi ułatwieniami.

Koncesyonaryusze zobowiązują się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

O ile podobne zniżenia, jakie w §. 7 dla transportów wojskowych są przepisane, mają być udzielane także korpusom straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) lub innym funkcyonaryuszom publicznym, postanowione będzie w warunkach koncesyjnych.

§. 9.

Koncesyą nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §fu 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoje.

Rząd może także wyrzec wygaśnięcie koncesyi przed upływem przerzeczonego czasu, gdyby określone w §fie 3cim zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie da się usprawiedliwić w myśl §u 11go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 10.

Ruch kolei, na którą daje się niniejszy dokument koncesyjny, będzie utrzymywało państwo na rachunek koncesyonaryuszów. Warunki tego utrzymywania ruchu określone będą w osobnej umowie, którą w tym względzie Rząd zawrze z koncesyonaryuszami.

§. 11.

Koncesyonaryusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia

31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) podanemi dozwoleń Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których Rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przesyłać lub pozwoleń przesyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 12.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu a z nich strącone będą czyste dochody dwóch lat najniepomyślniejszych, poczem obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby jednak odkupienie miało nastąpić przed upływem siódmego roku ruchu, lub gdyby średni dochód czysty w myśl postanowień ustępu 1go obliczony, nie wynosił najmniej takiej sumy rocznej, któraby wyrównywała racie rocznej potrzebnej na programowe oprocentowanie i spłacenie obligacyj pierwszorządnych za zezwoleniem Rządu w obieg puszczonego z doliczeniem raty rocznej na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu całego okresu koncesyjnego, natenczas suma roczna, powyżej oznaczona, przyjęta jako dochód czysty, wziąć się mający za podstawę do wymierzenia ceny odkupu.

3. Wynagrodzenie, które ma być zapłacone, będzie polegało na tem, że w ciągu pozostałych lat okresu koncesyjnego płacić się będzie koncesyonaryuszom kwoty potrzebne do programowego oprocentowania i umorzenia obligacyj pierwszorządnych aż do zupełnego umorzenia takowej, w umówionych terminach płatności, natomiast za kapitał akcyjny płacić się będzie dochód średni w myśl ustępu 1go po strąceniu tych kwot pozostały a względnie, o ileby zachodził jeden z przypadków w ustępie 2 przewidzianych, sumę roczną tamże wzmiankowaną w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku płatnych.

3. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych zapłacić kapitał wyrównywający sumie

obligacyj pierwszorzędných w chwili odkupu nie umorzonych jeszcze według zatwierdzonego planu umorzenia z doliczeniem zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok wartości kapitałowej rat, które oprócz kwot na programowe oprocentowanie i umorzenie pożyczki mają być według postanowień ustępu 3go półrocznie płacone.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyj długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą po kursie średnim, jaki obligacye długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półroczu bezpośrednio poprzedzającego.

4. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów i używanie kolei niniejszem koncesyonowanej ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materiałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 13.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od tego dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materiałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 12, ustępie ostatni.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 12), zatrzymają koncesyonaryusze na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i należące się im aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryuszów z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tu-

dzież zarządzić, żeby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego do tego funkcyonaryusza, a w szczególności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami i wydelegowania do nadzoru nad tem funkcyonaryuszów na koszt koncesyonaryuszów.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiadowczej lub innej reprezentacyi, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru; w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzyi, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 15.

Nadto zastrzega sobie Rząd prawo, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Ostrzegając surowo, aby nikt nie czynił nic przeciwnego postanowieniom koncesyi niniejszej i nadając koncesyonaryuszom prawo uciekania się do Naszych Sądów w sprawach o wynagrodzenie udowodnionej szkody, rozkazujemy wyraźnie wszystkim Władzom, do których to należy, aby nad koncesyą i wszystkimi postanowieniami w niej zawartemi, ściśle i troskliwie czuwały.

W dowód czego wydajemy niniejszy list, pod Naszą większą pieczęcią, w Naszem głównem i rezydencyonalnem mieście Wiedniu, dnia dwudziestego trzeciego miesiąca marca w roku zbawienia tysiąc osmset dziewięćdziesiątym szóstym, Naszego panowania czterdziestym ósmym.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Biliński r. w.

67.**Ustawa z dnia 15. kwietnia 1896,**

o płacach urzędników bibliotek uniwersyteckich i naukowych, jakoteż bibliotek szkół głównych technicznych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Płace urzędników bibliotek uniwersyteckich i naukowych, jakoteż bibliotek szkół głównych technicznych zostają zrównane stosownie do klas stopniowych ustawą z dnia 30. kwietnia 1889 onymże przyznanych, z płacami urzędników państwa odnośnych klas stopniowych.

§. 2.

Uchylają się niniejszem §§. 1, 2 i 3, ustęp 1 ustawy z dnia 30. kwietnia 1889, jakoteż §. 15 ustawy z dnia 15. kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 47), o ile ten ostatni odnosi się do urzędników bibliotecznych.

§. 3.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1897.

§. 4.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi wyznań i oświaty.

Wiedeń, dnia 15. kwietnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

68.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. kwietnia 1896,**

zabraniające wyrabiania w aptekach „Tinctura Zingiberis“ z gorzałki uwolnionej od podatku.

W porozumieniu z c. k. Ministerstwem spraw wewnętrznych i z królewsko węgierskiem Ministerstwem skarbu a odnośnie do zawartego w rozporządzeniu Ministerstwa skarbu z dnia 3. marea 1893 (Dz. u. p. Nr. 31) zastrzeżenia dalszych zarządzeń, *Tinctura Zingiberis* zostaje wyłączona od wyrabiania z gorzałki nie zakażonej uwolnionej od podatku.

Biliński r. w.

69.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 26. kwietnia 1896,**

którem ze zmianą rozporządzeń ministeryalnych z dnia 5. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 89), z dnia 14. października 1889 (Dz. u. p. Nr. 168) i z dnia 25. października 1893 (Dz. u. p. Nr. 158) królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane podzielone zostają na 17 okręgów nadzorczego urzędowania inspektorów przemysłowych.

§. 1.

Na zasadzie ustawy z dnia 17. czerwca 1883 (Dz. u. p. Nr. 117) o ustanowieniu inspektorów przemysłowych, królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane podzielone zostają ze zmianą rozporządzeń ministeryalnych z dnia 5. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 89), z dnia 14. października 1889 (Dz. u. p. Nr. 168) i z dnia 25. października 1893 (Dz. u. p. Nr. 158) na siedmnaście okręgów nadzorczych a obszar każdego z nich ustanawia się jak następuje:

1. Okrąg nadzorczy:

Obszar policyi wiedeńskiej.

2. Okrąg nadzorczy:

Austria poniżej Anizy z wyjątkiem obszaru policyi wiedeńskiej.

3. Okrąg nadzorczy:

Austria powyżej Anizy; Salzburg.

4. Okrąg nadzorczy:

Obszar miasta Gracu, Celja, Marburga i Ptui, starostwa styryjskie: celijskie, feldbachskie, gradeckie, hartberskie, niemiecko-landsberskie, libnickie, lutomerskie, marburskie, ptujskie, radkersburskie, brezieckie, voitzberskie, welckie, słoweńsko-gradeckie; tudzież Kraina.

5. Okrąg nadzorczy:

Starostwa styryjskie: bruckie nad Murem, gröbminskie, judenburskie, leobeńskie, liezeńskie, murauskie; tudzież Karyntya.

6. Okrąg nadzorczy:

Przymorze z Tryestem; Dalmacya.

7. Okrąg nadzorczy:

Tyrol i Vorarlberg.

8. Okrąg nadzorczy:

Obszar miasta Pragi i starostw czeskich: czesko-brodzkiego, dubskiego, młodo-bolesławskiego, karlińskiego, kladneńskiego, król. winohradzkiego, louńskiego, melnickiego, rakonickiego, rudnickiego, żateckiego, slańskiego, śmichowskiego.

9. Okrąg nadzorczy:

Obszar miasta Liberca i starostw czeskich: frydlandzkiego, jabłońskiego, werchłabskiego, jiczynskiego, mnichowskiego, libereckiego, semilskiego, ilemnickiego, trutnowskiego, turnowskiego.

10. Okrąg nadzorczy:

Obszar starostw czeskich: aszkiego, horszowko-tyńskiego, chebskiego, falknowskiego, kraślickiego, jachimowskiego, kadańskiego, karłowarskiego, kralowickiego, zlutycznego, strzybrańskiego, pilzeńskiego, plańskiego, podborzańskiego, przestyckiego, tachnowskiego, domažlickiego, tepelskiego.

11. Okrąg nadzorczy:

Obszar starostw czeskich: beneszowskiego, blatneńskiego, budiejowickiego, niemiecko-brodzkiego, horzowickiego, kaplickiego, klatowskiego, krumłowskiego, ledeckiego, tyńskiego nad Wełtawą, milewskiego, jindrychowsko-hradeckiego, pelchrznowskiego, piseckiego, prachatyckiego, przybramskiego, suszyckiego, selczańskiego, strakonickiego, taborzkiego, trzebonskiego.

12. Okrąg nadzorczy:

Obszar starostw czeskich: broumowskiego, czaslawskiego, chotieborskiego, chrudymskiego, wysoko-myckiego, kolińskiego, kralowo-hradeckiego, kralowo-dworskiego, kutnohorskiego, lanckrońskiego, litomyskiego, nowohydzowskiego, nowomiejskiego nad Metują, pardubickiego, podjebradzkiego, polickiego, rychnowskiego, żamberskiego.

13. Okrąg nadzorczy:

Obszar starostw czeskich: uścieckiego nad Łabą, czesko-lipskiego, mosteńskiego, jablonieckiego, chomutowskiego, litomierzycznego, rumburskiego, szluknowskiego, cieplickiego, deczyńskiego.

14. Okrąg nadzorczy:

Obszar miast Berna, Iglawy, Znojmu i starostw morawskich: hustopeckiego, boskowickiego, berneńskiego, daczego, kijowskiego, hodonińskiego, igławskiego, mor. krumłowskiego, wielko-mezerzyckiego, morawsko-trzebowskiego, nowo-miejskie-

go, mikułowskiego, trzebieckiego, wyszkowskiego, znojmskiego.

15. Okrąg nadzorczy:

Obszar miasta Ołomuńca, Kromieryża, Węgierskiego Hradyszcza i starostw morawskich: zabrzeskiego, holeszowskiego, kromierzyskiego, litowskiego, szumperskiego, hranickiego, ołomunieckiego, przerowskiego, prosnickiego, rymarzowskiego, sternberskiego, węgiersko-brodzkiego, węgiersko-hradzkiego, wołosko-mezerzyckiego.

16. Okrąg nadzorczy:

Śląsk; tudzież obszar starostw morawskich: misteckiego, nowo-jiczynskiego.

17. Okrąg nadzorczy:

Galicja; Bukowina.

§. 2.

Dla każdego z tych okręgów nadzorczych ustanawia się jednego inspektora przemysłowego, tenże ma siedzibę:

dla	1.	okręgu nadzorczego w Wiedniu,
"	2.	" " " " " Wiener-Neustadt,
"	3.	" " " " " Linzu,
"	4.	" " " " " Grazu,
"	5.	" " " " " Celowcu,
"	6.	" " " " " Tryeście,
"	7.	" " " " " Innsbrucku,
"	8.	" " " " " Pradze,
"	9.	" " " " " Libercu,
"	10.	" " " " " Pilzni,
"	11.	" " " " " Budiejowicach,
"	12.	" " " " " Hradcu Królewskim,
"	13.	" " " " " Deczynie,
"	14.	" " " " " Bernie,
"	15.	" " " " " Ołomuńcu,
"	16.	" " " " " Opawie,
"	17.	" " " " " Lwowie.

§. 3.

Nadto w myśl §. 4go ustawy z dnia 17. czerwca 1883 (Dz. u. p. Nr. 117) urzęduje na całym obszarze, na którym ta ustawa obowiązuje, jeden inspektor przemysłowy dla przemysłu szyperskiego na wodach śródkrajowych a na zasadzie ustawy z dnia 27. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 158), jeden inspektor przemysłowy przy budowie zakładów komunikacyjnych publicznych w Wiedniu, którzy obaj mają siedzibę w Wiedniu.

§. 4.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. lipca 1896.

Badeni r. w.

Glanz r. w.

70. Ustawa z dnia 27. kwietnia 1896, o interesach ratowych.

Za zgodą obu Izb Rady Państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Interesami ratowymi w duchu ustawy niniejszej są sprzedaże ruchomości w obrocie handlowym lub innym przemysłowym uskutecznione, gdy cena kupna zapłacona być ma kwotami częściowymi (ratami) a rzecz kupioną daje się kupującemu przed zupełnem zaplaceniem ceny kupna.

§. 2.

Jeżeli na wypadek niedopełnienia zobowiązań, na kupującym ciężących, sprzedawca zastrzegł sobie prawo odstąpienia od umowy, to w takim razie, gdy z tego prawa robi użytek, obowiązany jest zwrócić kupującemu otrzymany zadatek, jakoteż zapłacone raty z odsetkami ustawowymi od dnia odbioru a oraz wynagrodzić potrzebne i pożyteczne nakłady na rzecz wyłożone. Umowa temu postanowieniu przeciwna jest nieważna.

Natomiast kupujący winien zwrócić sprzedawcy rzecz i wynagrodzić mu szkodę stosownie do okoliczności przypadku. W szczególności winien tenże zapłacić stosowne wynagrodzenie za używanie rzeczy w międzyczasie. Umowa naprzód zawarta co do wysokości wynagrodzenia, jakie ma być zapłacone, jest nieważna.

§. 3.

Jeżeli sprzedawca zastrzegł sobie, że w razie, gdyby wypłaty rat zalegały, będzie miał prawo żądania natychmiastowego zaplacenienia wszystkich rat (utrata prawa płacenia ratami), może prawo to wykonać dopiero wtedy, gdy nabywca zalega z wypłatą najmniej dwóch rat, kolejno po sobie następujących. Umowa temu postanowieniu przeciwna jest bezskuteczna.

Umowa, że zamiast utraty prawa płacenia ratami, inna kara ma spotkać kupującego w razie niedopełnienia zobowiązań na nim ciężących, jest nieważna.

§. 4.

Środek prawny dla pokrzywdzenia nad połowę służy kupującemu nawet w takim razie, jeżeli znał prawdziwą wartość rzeczy, lub jeżeli oświadczył, że ją z szczególnego upodobania nabywa za cenę niezwykłą.

Tenże środek prawny stosuje się także wtedy, gdy interes ratowy jest interesem handlowym. Zrzeczenie się tego środka prawnego jest bezskuteczne. Umowa skracająca trzechletni termin przedawnienia (§. 1487 p. k. u. c.) jest nieważna.

Prawa ewikcyi z powodu wad rzeczy można drogą pozwu lub zarzutu dochodzić także po upływie sześciu miesięcy (§. 933 p. k. u. c.) jeszcze dopóty, dopóki cena kupna nie zostanie całkowicie zapłacona. Doniesienie o wadzie nie jest potrzebne do zabezpieczenia tego prawa. Zrzeczenie się tego prawa jest bezskuteczne.

Umowa skracająca okres odpowiedzialności sprzedawcy jest nieważna.

§. 5.

Jeżeli na interes ratowy wystawia się dokument (zapis ratowy) sprzedawca obowiązany jest najpóźniej przy wręczeniu rzeczy wydać kupującemu odpis dokumentu na swój koszt. Zrzeczenie się wydania odpisu jest bezskuteczne.

Za wykroczenie przeciw temu przepisowi karać będą Władze polityczne w postępowaniu przepisaniem w rozdziale IX. ustawy przemysłowej grzywnami w kwocie aż do 50 zł., które w razie niemożności ściągnięcia zamieniać należy na odpowiednią karę aresztu.

§. 6.

Jeżeli kupujący ma stałe mieszkanie w obszarze, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, do skarg przeciw niemu z interesu ratowego nie ma miejsca właściwość sądu umowy i dobrowolne poddanie się kupującego pod właściwość innego sądu nie jest obowiązującym.

Niewłaściwość sądu należy uwzględnić z urzędu a to aż do uskutecznienia sprzedaży egzekucyjnej.

Niewłaściwość sądu uchyla się tylko przez to, gdy pozwany, pomimo poprzedniego objaśnienia przez sędziego, wdaje się w rozprawę.

§. 7.

Spory z interesów ratowych rozstrzygają się w postępowaniu sumarycznym także w tych przypadkach, gdy według ustaw powinny odbywać się zwyczajne postępowanie pisemne lub ustne.

Przepisy o dawaniu zabezpieczenia na pokrycie kosztów sądowych nie znajdują zastosowania.

§. 8.

W sporach z interesów ratowych sędzia nie ma trzymać się ustawowych prawideł dowodowych, lecz orzekać ma tylko według własnego przekonania, opartego na ocenieniu wszystkich okoliczności.

W szczególności, jeżeli zapis ratowy był wystawiony, sędzia może uwzględnić przyrzeczenia ustne, które sprzedawca lub jego agent bądź przed wystawieniem dokumentu, bądź później dał kupującemu, chociażby takowe nie były zgodne z dokumentem.

§. 9.

Przepisy ustawy niniejszej stosują się odpowiednio także do tych umów, mocą których cel interesu ratowego osiągnięty być ma na innej drodze, mianowicie przez danie rzeczy w najem.

§. 10.

Postanowienia ustawy niniejszej nie stosują się do takich interesów ratowych, w których interes, po stronie kupującego jest interesem handlowym.

§. 11.

Postanowienia ustawy niniejszej stosują się odpowiednio z utrzymaniem w mocy ustawy z dnia 30. czerwca 1878 (Dz. u. p. Nr. 90) do sprzedaży losów i papierów wartościowych, które wydają się nabywcy dopiero po zupełnem zapłaceniu ceny kupna, ratami uiszczać się mającej.

§. 12.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia i nie stosuje się do tych interesów ratowych, które zawarte zostały przed tym terminem.

§. 13.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i handlu.

Wiedeń, dnia 27. kwietnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gleispach r. w.

Glanz r. w.

71.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 12. maja 1896,

ustanawiające na kampanią 1896/97 wymiar zabezpieczenia niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacji płaconej przy wywozie cukru.

W porozumieniu z królewsko węgierskiem Ministerstwem skarbu postanawia się na zasadzie §. 3 ustawy z dnia 20. czerwca 1888 (Dz. u. p. Nr. 97) o opodatkowaniu cukru, że w okresie wyrobu cukru 1896/97 kwota zabezpieczenia niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacji płaconej przy wywozie cukru, wynosić ma dla każdego z tych zakładów fabrykacji cukru, które w §. 1, l. 1 ustawy o opodatkowaniu cukru są oznaczone, taką samą kwotę, jaką ten zakład tytułem zwrotu bonifikacji wywozowej, co do wywozu cukru w okresie wyrobu cukru 1894/95 miał zapłacić, z podwyższeniem o 10 od sta.

Jednakże kwoty zabezpieczenia, w taki sposób obliczone, należy zaokrąglić przez podwyższenie kwot mniejszych od 50 zł. na 50 zł., a kwot większych od 50 zł. na 100 zł.

Dla tych zakładów fabrykacji cukru, które w okresie wyrobu 1894/95 jeszcze nie były w ruchu, ustanawia się rzeczzone zabezpieczenie dla każdego w kwocie 23.000 zł. (dwadzieścia trzy tysiące złotych) waluty austryackiej.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVI. — Wydana i rozesłana dnia 19. maja 1896.

Treść: (№ 72—73.) 72. Obwieszczenie o umowie między Austryą i Węgrami a Rosyą, w przedmiocie środków zdrowotnych stosować się mających w obrocie na obszarach pogranicznych podczas cholery. — 73. Obwieszczenie o umowie pomiędzy Austryą i Węgrami a Włochami, w przedmiocie stosowania szczególnych środków zdrowotnych w obrocie na obszarach pogranicznych i na morzu w czasie pojawienia się cholery. — Sprostowanie.

72.

Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 20. kwietnia 1896,

o umowie między Austryą i Węgrami a Rosyą, w przedmiocie środków zdrowotnych stosować się mających w obrocie na obszarach pogranicznych podczas cholery.

(Ratyfikowana w Wiedniu dnia 25. stycznia 1896.)

(Pierwopis.)

Arrangement concernant le régime prophylactique à appliquer en temps d'épidémie au trafic-frontière entre la Russie et l'Autriche-Hongrie.

Disposition générale.

§ 1. Les principes adoptés par la Conférence sanitaire de Dresde seront en règle générale appliqués également dans le domaine du trafic-frontière. Ce n'est que dans le cas où le système de prophylaxie ne pourra, à cause des difficultés toutes particulières qui peuvent se présenter aux frontières, être considéré comme garantie suffisante qu'on pourra avoir recours à des mesures de prévention plus rigoureuses d'après les règles suivantes.

Délimitation de la zone-frontière et devoirs qui incombent aux autorités des districts-frontière.

§ 2. Les dispositions du présent Arrangement s'appliquent aux territoires limitrophes des deux

(Przekład.)

Umowa w przedmiocie środków zdrowotnych stosować się mających w obrocie pogranicznym między Rosyą a Austryą i Węgrami podczas epidemii.

Postanowienie ogólne.

§ 1. Zasady przyjęte przez Konferencję zdrowotną drezdeńską będą w ogólności stosowane w taki sam sposób do obrotu na obszarach pogranicznych. Tylko w tym przypadku, gdyby ogół środków zdrowotnych okazywał się nie dość skutecznym z powodu szczególnych trudności na granicach, można będzie zaprowadzić środki surowsze w myśl następujących postanowień:

Ustanowienie obszaru pogranicznego i powinności ciężące na Władzach w powiatach pogranicznych.

§ 2. Postanowienia umowy niniejszej stosują się na obszarach pogranicznych obu państw w o-

pays sur une zone d'une largeur ne dépassant pas dix kilomètres de chaque côté de la frontière.

§ 3. Seront appelées à veiller sur l'exécution des dispositions ci-dessus indiquées: en Russie, les Chefs des districts pour les territoires qui ne s'éloignent pas plus de 10 kilomètres de la frontière, et les Gouverneurs des Provinces limitrophes sous l'autorité supérieure desquels ces districts sont placés; en Autriche-Hongrie, toutes les autorités administratives de première instance dont la compétence s'étend sur un district qui ne s'éloigne pas plus de 10 kilomètres de la frontière, ainsi que les autorités de deuxième instance dont la compétence s'étend jusqu'à la frontière de l'Etat.

§ 4. Les autorités indiquées dans le paragraphe précédent s'informeront réciproquement sur l'apparition du choléra et sur les mesures prises contre la propagation de la maladie.

Afin de garantir l'efficacité des mesures de prévention prises aux frontières pour obvier à l'invasion du choléra d'un district contaminé, rentrant dans le sens du § 2 ainsi que pour restreindre la propagation du choléra dans le district-frontière même, il est indispensable que les autorités des districts - frontière des deux Etats limitrophes s'entraident autant qu'elles pourront.

En dehors des informations réciproques qu'aux termes des stipulations de la Conférence de Dresde, les Gouvernements sont tenus de se faire parvenir sur la première constatation cholérique et de mesures prises pour assainir le foyer contaminé, les Chefs des districts en Russie et les Chefs des autorités administratives de 1ère instance en Autriche-Hongrie de deux territoires limitrophes s'aviseront réciproquement, avec le moins de délai possible, c. a. d. immédiatement, sur l'apparition du choléra, et simultanément avec leurs rapports officiels adressés à leur Gouvernement, sur le progrès de l'épidémie, les mesures prises pour étouffer la maladie et les restrictions appliquées au commerce et au mouvement de la population. Ces dernières doivent être aussi communiquées par la voie régulière aux Consuls qui se trouvent dans les rayons des territoires limitrophes.

Les autorités promulgueront, en outre, dans leur propre district, le texte des ordonnances importantes émanant des autorités de l'Etat voisin, pour préserver la population indigène des conséquences fâcheuses que pourrait entraîner l'ignorance des mesures sanitaires en vigueur au delà de la frontière.

brębie pasa, którego szerokość nie ma przenosić dziesięciu kilometrów po jednej i po drugiej stronie granicy.

§ 3. Do nadzoru nad wykonaniem postanowień powyższych powołani są: w Rosyi naczelnicy powiatów obejmujących obszary oddalone nie bardziej jak o 10 kilometrów od granicy i gubernatorowie prowincyj pogranicznych, którym te powiaty podlegają; w Austrii i Węgrzech wszystkie Władze administracyjne I. instancyi, których okrąg urzędowy obejmuje powiat oddalony nie bardziej jak o dziesięć kilometrów od granicy, tudzież Władze II. instancyi, których zakres działania rozciąga się aż do granicy państwa.

§ 4. Władze, w paragrafie poprzedzającym oznaczone, będą się nawzajem uwiadamiały o pojawieniu się cholery i o środkach użytych, aby jej rozszerzaniu się zapobiedz.

Celem zabezpieczania skuteczności środkom zapobiegawczym, użytym na granicach dla przeszkodzenia przynoszeniu cholery z powiatu zapowietrzonego, do którego odnoszą się postanowienia §. 2, jakoteż celem powstrzymania rozszerzenia się cholery w powiecie pogranicznym, niezbędną jest rzeczą, żeby Władze powiatów pogranicznych obu państw sąsiednich wspierały się wzajemnie, o ile to będzie możebne.

Oprócz wzajemnych uwiadomień, które stosownie do postanowień konferencyi drezdeńskiej rządy mają sobie przysyłać o stwierdzeniu pierwszego przypadku cholery i o środkach użytych dla wytypienia gniazda cholerycznego, naczelnicy powiatów w Rosyi i przełożeni Władz administracyjnych I. instancyi w Austrii i Węgrzech obu obszarów pogranicznych będą się nawzajem uwiadamiały, jak można najrychlej, a to o pojawieniu się cholery niezwłocznie a o postępie epidemii, o środkach użytych dla wytypienia zarazy, jakoteż o ograniczeniach zaprowadzonych w handlu i ruchu ludności jednocześnie z sprawozdaniami urzędowemi do swego Rządu. O tych ostatnich ograniczeniach uwiadamiać nadto należy drogą zwyczajną konsulów rezydujących w obrębnie obszarów ze sobą graniczących.

Oprócz tego Władze ogłaszać będą w swoim własnym okręgu osnowę ważniejszych zarządzeń wydanych przez Władze sąsiedniego państwa, celem ochronienia ludności krajowej od skutków szkodliwych, na jakie mogłaby być narażona przez nieznaną przepisy z tamtej strony granicy obowiązujących.

§ 5. Il est à désirer que les autorités des districts intéressées soient informées, à temps, par les autorités compétentes de l'Etat voisin dans le cas où une troupe d'individus venant d'un territoire contaminé et par conséquent devant être placée sous contrôle sanitaire, doit être transportée dans le territoire de l'Etat voisin. v. aussi § 13.

Information sur les lieux par des fonctionnaires délégués dans le territoire de l'Etat limitrophe.

§ 6. Pour faciliter l'information réciproque des autorités-frontière, celles-ci seront tenues d'aider, autant que faire se pourra, les fonctionnaires de l'administration sanitaire du pays limitrophe, délégués en cas de nécessité par leur Gouvernement pour se renseigner sur les lieux sur l'état de santé du district voisin.

Ces fonctionnaires produiront, pour recueillir les renseignements voulus, leurs papiers de légitimation aux autorités de 1ère instance en Autriche-Hongrie, et aux personnes, désignées par les Chefs de districts en Russie, dont on fera connaître les noms et lieux de résidence au préalable.

Contrôle sanitaire dans le service de chemins de fer et de navigation fluviale.

§ 7. Les mesures sanitaires introduites dans le service des chemins de fer et de la navigation fluviale pour surveiller la circulation des voyageurs et le mouvement des marchandises, pourront être adoptées également dans le service de chemins de fer et de navigation locale pour les stations situées en proximité d'un district contaminé, ainsi que pour les stations situées à l'embranchement de routes fréquentées.

Pour les procédés à suivre dans le service de navigation fluviale, on s'en rapporte aux dispositions du règlement recommandé par la Conférence de Dresde du 15 avril 1893.

Prohibition partielle du passage de la frontière.

§ 8. Pour assurer le fonctionnement de ces stations de révision et pour garantir en même temps, sauf le contrôle sanitaire dans l'étendue admise par la dite Conférence, le passage de ces points-frontière, on pourra avoir recours à la prohibition du passage de la frontière aux points intermédiaires.

De même on pourra fermer les stations de chemins de fer et de navigation fluviale, dans lesquelles l'établissement de l'inspection sanitaire rencontrerait des difficultés.

§. 5. Pożądaną jest rzeczą, żeby w takim razie, gdy większe grono osób z obszaru zapowietrzonego przybywających i z tego powodu pod nadzór zdrowotny oddać się mających, ma być przewiezione na obszar sąsiedniego państwa, właściwe Władze sąsiedniego państwa zostały o tem wcześniej uwiadomione. Ob. także §. 13.

Zasięganie wiadomości na miejscu przez urzędników wysyłanych na obszar sąsiedniego państwa.

§. 6. Celem ułatwienia Władzom wzajemnego zasięgania wiadomości w obszarze pogranicznym, obowiązane są takowe dopomagać ile możności urzędnikom zarządu zdrowia sąsiedniego państwa, którzy w razie potrzeby wysłani będą przez swój Rząd dla przekonania się na miejscu o stanie zdrowia w sąsiednim powiecie.

Urzędnicy ci, aby otrzymać żądane wyjaśnienia, winni pokazywać swoje papiery legitymacyjne w Austrii i Węgrzech Władzom I. instancyi a w Rosyi osobom przez naczelników powiatu wskazanym, których nazwiska i siedziby będą im wprzód podane do wiadomości.

Nadzór zdrowotny w służbie kolei żelaznych i żeglugi rzecznej.

§. 7. Środki zdrowotne zaprowadzone w służbie kolei żelaznych i żeglugi rzecznej dla nadzoru nad ruchem podróżnych i obrotem towarów mają być stosowane zarówno w służbie lokalnej kolei żelaznych i żeglugi w stacjach leżących w pobliżu powiatu zapowietrzonego, jak i w stacjach leżących tam, gdzie się przecinają drogi, na których ruch jest bardziej ożywiony.

Co się tyczy postępowania, przestrzegać się mającego w służbie żeglugi rzecznej, bierze się na wzgląd postanowienia przepisów zaleconych przez Konferencyę drezdeńską z dnia 15. kwietnia 1893.

Częściowy zakaz przechodzenia przez granicę.

§. 8. Celem zabezpieczenia wykonywania re-wizyi w tych stacjach a zarazem osiągnięcia, żeby obrót przez te punkta graniczne odbywał się pod nadzorem zdrowotnym, w rozmiarze przez rzeczoną Konferencyę oznaczonym, może być zakazane przebywanie granicy w pośrednich stacjach pogranicznych.

Również zamknięte być mogą te stacje kolei żelaznych i żeglugi rzecznej, w których zaprowadzenie nadzoru zdrowotnego napotykałoby na trudności.

Toutefois ces mesures prohibitives à l'égard des points-frontière et des stations ne seront prises qu'en cas de nécessité absolue.

Les Gouvernements contractants échangeront la liste des points-frontière, dont la fermeture et où l'établissement de stations de révision pourraient être prévus.

Organisation des stations sanitaires de frontière.

§ 9. Dans chacune des stations sanitaires la visite médicale se fera par un médecin.

La station sera munie des appareils de désinfection nécessaires. Les deux Pays limitrophes se feront connaître les appareils et les moyens de désinfection qui seront employés sur des points sanitaires respectifs.

On portera dans ces stations les premiers secours aux individus atteints du choléra dans une localité isolée et spécialement affectée à ce service.

Chaque station disposera, en outre, d'un emplacement convenablement organisé destiné à recevoir les personnes devant rester sous contrôle sanitaire.

Tout malade y trouvera, sans retard, les secours indispensables.

La station ne pourra refuser ces soins non plus à un ressortissant de l'Etat limitrophe devant être secouru, avant qu'elle se soit mise en rapport avec l'autorité locale compétente du district-frontière.

Interdiction du passage de la frontière.

§ 10. Le passage de la frontière ne pourra être refusé qu'aux vagabonds, émigrants, indigents et pèlerins, lorsqu'ils viennent d'une zone-frontière contaminée et, dans ces conditions, aux personnes exerçant un commerce prohibé par ordonnance de l'autorité compétente, tels que: chiffonniers, marchands ambulants etc.

Cette défense ne peut entrer en vigueur qu'à partir du jour de la promulgation et notification simultanée prévue au § 4, par l'autorité compétente, de l'ordonnance respective.

Ces dispositions ne doivent nullement entraver la procédure d'extradition soit des vagabonds, des contrebandiers ou autres malfaiteurs.

Nécessité d'empêcher autant que possible le rassemblement d'hommes en temps d'épidémies.

§ 11. De même l'autorité compétente pourra, conformément aux ordonnances sur le mouvement des ses nationaux, restreindre ou interdire l'entrée

Atoli zakazy te co do punktów granicznych i stacyj wydawane będą tylko w razie nieodzownej potrzeby.

Rządy kontraktujące będą sobie przesyłały wykazy miejsc na granicy, których zamknięcie lub w których urządzenie stacyj rewizyjnych byłoby zamierzone.

Urządzenie stacyj zdrowotnych na granicy.

§. 9. Badanie lekarskie w każdej stacyi zdrowotnej wykonywać ma lekarz.

Stację zaopatrzyć należy w potrzebne przyrządy do odwietrzania. Obadwa kraje sąsiednie będą się nawzajem uwiadamiały o przyrządach i środkach do odwietrzania zaprowadzonych w odnośnych stacyach zdrowotnych.

W stacyach tych udzielać się będzie osobom dotkniętym cholerą pierwszej pomocy w lokalu odosobnionym i wyłącznie do tego celu przeznaczonym.

Nadto każda stacya będzie posiadała lokal odpowiednio urządony, przeznaczony na pomieszczenie osób zmuszonych do poddania się nadzorowi zdrowotnemu.

Każdy chory powinien niezwłocznie znaleźć tam potrzebną pomoc.

Stacya winna udzielać opieki także potrzebującemu pomocy obywatelowi państwa sąsiedniego bez porozumiewania się wprzód z właściwą Władzą miejscową powiatu pogranicznego.

Zakaz przekraczania granicy.

§. 10. Przekraczanie granicy może być wzbronione tylko włóczęgom, wychodźcom, żebrakom i pielgrzymom, gdy przybywają z obszaru pogranicznego zapowietrzonego, tudzież w podobnym przypadku osobom trudniącym się handlem przez Władzę właściwą zakazanym, jakoto: zbieraczom szmat, trudniącym się handlem obnośnym itp.

Zakaz ten nie może wejść w wykonanie przed upływem dnia ogłoszenia i przewidzianego w §. 4 jednoczesnego zakomunikowania odnośnego zarządzenia przez właściwą Władzę.

Postanowienia te nie mają bynajmniej stać na przeszkodzie wykonaniu wydalenia włóczęgów, przemytników i innych złoczyńców.

O potrzebie zapobiegania ile możności zgromadzeniu się ludzi w czasie epidemii.

§. 11. Również Władza właściwa może zgodnie z zarządzeniami tyżącemi się ruchu własnych obywateli ograniczyć lub zabronić tłumnego wstępu

en masse des individus venant non seulement d'un district-frontière infecté mais même indemne pour se rendre aux marchés, foires, aux lieux de pèlerinage, à des assemblées etc. Toutefois pareille interdiction ne pourra avoir lieu que dans des cas tout exceptionnels et par ordonnance des Gouvernements à communiquer réciproquement, à l'avance et à temps.

Contrôle sanitaire à la frontière.

§ 12. D'autres personnes ne seront soumises qu'à une révision médicale, au contrôle de leurs effets et éventuellement, à un traitement spécial de prévention conformément aux dispositions adoptées par la Conférence internationale de Dresde.

Mesures de révision plus rigoureuses pour des cas particuliers.

§ 13. Une surveillance plus rigoureuse et plus étendue pourra être appliquée aux ouvriers sans travail (Handwerksburschen auf Wanderung, Mastervoi bez déla) et en masse, bateliers et personnes vagantes venant d'un endroit infecté, en faisant passer ces individus plusieurs fois la visite médicale et le contrôle de leurs effets.

Les objets reconnus spécialement suspects pourront même, après échange contre des effets nouveaux, être brûlés. Afin de faciliter la surveillance sanitaire, les transports en masse de ces personnes seront effectués, autant que possible, dans des wagons ou compartiments exclusivement affectés à l'usage de ces voyageurs. Il sera désirable d'indiquer à l'avance aux stations-frontière l'arrivée de ces masses.

Facilités à apporter à la révision sanitaire.

§ 14. Les employés en fonction, y compris le personnel du service sanitaire, afin de ne pas entraver l'exercice de leurs devoirs, ne seront, au sens de la Convention de Dresde, soumis à aucun traitement de prévention.

La circulation nécessaire pour l'exploitation ou l'administration d'une terre s'étendant au delà de la frontière sera facilitée autant que faire se pourra et réglée à l'avance par les autorités compétentes. Toutefois les propriétaires mixtes feront leurs demandes à ces autorités en temps opportun, et doivent les faire même sans attendre l'apparition de l'épidémie pour que les autorités puissent régler d'avance les formalités nécessaires pour le passage d'un territoire à l'autre, en cas d'épidémies.

ludziom przybywającym nie tylko z powiatu pogranicznego zapowietrzonego, lecz także z wolnego od zarazy dla udawania się na targi, jarmarki, do miejsc pielgrzymek, na zgromadzenia itp. Atoli zakaz taki może być wydany tylko w przypadkach ściśle wyjątkowych i na polecenie Rządów, które winny wprzód uwiadomić się o tem wcześniej.

Nadzór zdrowotny na granicy.

§ 12. Inne osoby poddawane będą tylko rewizji lekarskiej, ich rzeczy oględzinom a według okoliczności osobnemu postępowaniu zapobiegawczemu stosownie do postanowień przyjętych przez międzynarodową drezdeńską Konferencję zdrowotną.

Surowsze środki rewizyjne w szczególnych przypadkach.

§ 13. Surowszy i rozciąglejszy nadzór może być stosowany do robotników bez zatrudnienia (chłopców rzemieślniczych na wędrowce) tudzież do gromad, żeglarzy i włóczęgów przybywających z miejsca zapowietrzonego a to przez poddawanie kilkakrotnie tych ludzi rewizji lekarskiej a ich rzeczy oględzinom.

Przedmioty uznane za szczególnie podejrzane mogą być nawet spalone po wymienieniu ich za nowe. Dla ułatwienia nadzoru zdrowotnego, tłumne przewozy takich osób uskuteczniane będą ile możności w wagonach lub przedziałach przeznaczonych wyłącznie na użytek tych podróżnych. Pożądaną jest rzeczą, żeby stacje pograniczne były uprzedzane o przybyciu takich gromad

Ułatwienia pod względem rewizji zdrowotnej.

§ 14. Stosownie do postanowień Konferencji drezdeńskiej, urzędnicy służbę pełniący, jakoteż osoby od służby zdrowia, ażeby nie doznawali przeszkody w dopełnianiu swoich powinności, nie będą poddawani postępowaniu zapobiegawczemu.

Obrót potrzebny w celach uprawy lub administracji gruntów leżących z tamtej strony granicy będzie ile możności ułatwiony i naprzód przez Władze właściwe urządzony. Właściciele posiadający grunta po jednej i po drugiej stronie, winni podawać prośby swoje do tychże Władz w czasie właściwym, nie czekając aż się epidemia pojawi, iżby Władze te mogły naprzód postanowić, w jaki sposób odbywać się ma obrót z jednego obszaru do drugiego, gdy epidemia wybuchnie.

Surveillance de la circulation des ouvriers à la frontière.

§ 15. En cas d'apparition du choléra dans un district-frontière on se réserve de restreindre, autant que possible, l'aller et le retour des ouvriers employés dans des établissements, usines, chantiers, mines etc. situés dans la zone-frontière.

Dans ce cas on se réserve également le droit de faire cesser complètement la circulation des ouvriers et d'insister à ce que les ouvriers, qui ont leur domicile dans un endroit contaminé au delà de la frontière, soient logés là où ils travaillent. Toutefois le passage de la frontière pourra, mais sous des précautions particulières, être accordé à ces personnes un jour par semaine, p. ex. les dimanches et dans des cas spéciaux à décider par les autorités compétentes.

Restrictions du commerce par rapport à certains objets provenant d'un district-frontière contaminé.

§ 16. Indépendamment des produits, dont l'importation est interdite par les dispositions de la Conférence de Dresde, les autorités de l'état limitrophe ont droit d'exiger, en temps d'épidémie cholérique, des importeurs de lait, de produits de laitage, de légumes et de fruits provenant d'un district-frontière contaminé, la production d'un certificat de l'autorité compétente du lieu de provenance attestant l'inocuité de ces produits quant à la contagion.

Afin d'empêcher une restriction par trop rigoureuse du trafic-frontière et pour éviter à la contravention des ordonnances respectives qui sans doute en résulterait, on est convenu d'appliquer les prohibitions d'exportation prises en vue par la Conférence de Dresde pour les marchandises et articles de provenance suspecte dont l'entrée a été interdite par les Etats limitrophes, également dans le domaine du trafic-frontière.

Umowę powyższą, która nabyła mocy obowiązującej od dnia 15. kwietnia 1896, ogłasza się niniejszem.

Badeni r. w.

Nadzór nad obrotem robotników na granicy.

§. 15. Na wypadek pojawienia się cholery w jednym z powiatów pogranicznych zastrzega się ograniczenie ile możliwości wychodzenia i wracania robotników zatrudnionych w fabrykach, hutach, przy budowie, w kopalniach itp., w obrębie obszaru pogranicznego leżących.

Również zastrzega się na ten wypadek zabranienie całkiem przechodu robotników i obstawanie przy tem, żeby robotnicy zamieszkali w miejscu zapowietrzonym z tamtej strony granicy, zostali pomieszczeni w tem miejscu, w którym pracują. Atoli osobom tym może być dozwolone, acz tylko z zachowaniem szczególnych ostrożności, przechodzenie przez granicę w jednym dniu tygodnia, np. w niedzielę, tudzież w przypadkach szczególnych, o czym decydować będą Władze właściwe.

Ograniczenie handlu pewnemi przedmiotami pochodzącymi z powiatu zapowietrzonego.

§. 16. Niezawisłe od przedmiotów, których wprowadzanie zabronione jest postanowieniami Konferencji drezdeńskiej, Władze państwa pogranicznego mają prawo wymagania w czasie cholery epidemicznej, od tych, którzy wprowadzają mleko, wyroby nabiałowe, jarzyny i owoce z powiatu pogranicznego zapowietrzonego, żeby okazywali świadectwo wystawione przez Władzę właściwą miejsca pochodzenia potwierdzające, że przedmioty te nie są podejrzane o zarazę.

Celem uniknięcia zbyt ścisłego utrudnienia obrotu pogranicznego i dla ochrony odnośnych przepisów od wykroczeń, któreby takowe niewątpliwie wywoływały, zgodzono się, że zakazy wywozu, wydawać się mające w myśl Konferencji drezdeńskiej, stosowane będą w taki sam sposób także w obrocie pogranicznym do towarów i przedmiotów podejrzanego pochodzenia, których wprowadzanie z państw sąsiednich zostało zabronione.

Glanz r. w.

73.

Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 25. kwietnia 1896,

o umowie pomiędzy Austryą i Węgrami a Włochami, w przedmiocie stosowania szczególnych środków zdrowotnych w obrocie na obszarach pogranicznych i na morzu w czasie pojawienia się cholery.

(Ratyfikowana w Wiedniu dnia 29. stycznia 1896.)

(Pierwopis.)

Arrangement entre l'Autriche-Hongrie et l'Italie pour l'application d'un régime sanitaire spécial au trafic des zones-frontière et au trafic par mer en temps de choléra.

Disposition générale.

Le présent arrangement conclu en exécution des dispositions contenues aux titres V, VI et VIII, annexe I, de la Convention sanitaire de Dresde du 15 avril 1893 concerne les mesures à appliquer dans les districts limitrophes des deux pays en cas de choléra, soit pour le trafic des zones-frontière, soit pour le trafic par mer.

1ère Partie.

Trafic des zones-frontière.

§ 1. Les dispositions contenues dans cette partie de l'arrangement s'appliquent aux territoires limitrophes des deux pays (y compris les fleuves et les lacs) sur une zone d'une largeur de dix kilomètres de chaque côté de la frontière.

§ 2. Seront appelées à veiller directement sur l'exécution de ces dispositions les autorités gouvernementales compétentes dans les zones-frontière des deux pays.

§ 3. Les autorités indiquées dans le paragraphe précédent s'informeront réciproquement sur l'apparition du choléra, constatée par voie gouvernementale, sur la marche de la maladie et sur les mesures prises pour la combattre.

§ 4. Les autorités du territoire où l'apparition du choléra a été constatée publieront en outre, dans leur propre district, les ordonnances importantes émanant des autorités de l'Etat voisin, pour préserver les habitants du district-frontière des inconvénients que pourrait entraîner l'ignorance des mesures sanitaires en vigueur dans la zone-frontière du pays voisin.

(Przekład.)

Umowa pomiędzy Austryą i Węgrami a Włochami, w przedmiocie stosowania szczególnych środków zdrowotnych w obrocie na obszarach pogranicznych i na morzu w czasie pojawienia się cholery.

Postanowienie ogólne.

Umowa niniejsza, zawarta w wykonaniu postanowień podanych w tytułach V, VI i VIII załączki I do umowy zdrowotnej drezdeńskiej z dnia 15. kwietnia 1893, tyczy się środków, które w czasie pojawienia się cholery mają być stosowane w graniczących ze sobą powiatach obu państw tak w obrocie lądowym na pasach pogranicznych jak i w obrocie morskim.

Część I.

Obrót na obszarach pogranicznych.

§ 1. Postanowienia zawarte w tej części umowy, stosują się na graniczących ze sobą obszarach obu państw (łącznie z rzekami i jeziorami) w obrębie pasa mającego dziesięć kilometrów szerokości po obu stronach granicy.

§ 2. Do bezpośredniego nadzoru nad wykonaniem postanowień niniejszych powołane są właściwe Władze państwa obu stron w pasach pogranicznych.

§ 3. Władze w poprzedzającym paragrafie oznaczone będą się nawzajem uwiadamiały o pojawieniu się cholery, jak tylko zostanie urzędowo stwierdzona, o postępie choroby i o środkach do jej zwalczania użytych.

§ 4. Władze obszaru, na którym pojawienie się cholery zostało stwierdzone, mają nadto ogłaszać w swoim okręgu ważniejsze zarządzenia wydane przez Władze państwa sąsiedniego, celem ochrony mieszkańców pogranicza od skutków szkodliwych, na jakie byłiby wystawieni przez niezajomość środków zdrowotnych na obszarze pogranicznym państwa sąsiedniego obowiązujących.

§ 5. Pour faciliter l'information réciproque des autorités-frontière, celles-ci seront tenues d'aider, autant que faire se pourra, les fonctionnaires sanitaires du pays limitrophe, délégués en cas de nécessité par leur Gouvernement pour constater sur place l'état de santé du district voisin.

Ces fonctionnaires produiront, pour recueillir les renseignements voulus, leurs papiers de légitimation, en Autriche-Hongrie aux autorités de 1ère instance et en Italie, aux syndics des communes.

§ 6. Les mesures qui pourront être adoptées pour le trafic-frontière sont les suivantes:

- a) Défense d'introduction de toute espèce de linge et d'effets d'usage sales. Cependant ces objets pourront être admis après avoir été soumis à une désinfection selon la manière prescrite par le Gouvernement intéressé. Les personnes voulant introduire de pareils objets par un point de la frontière qui n'est pas muni de l'outillage de désinfection nécessaire, seront renvoyées au passage le plus proche pourvu de ces moyens.

Les administrations intéressées des deux pays échangeront la liste des points-frontière où se trouvent les moyens de désinfection voulus.

- b) Défense absolue d'introduction de hardes, de linge de corps, et vêtements portés, destinés au commerce, de même des matelats, couvertures et autres effets de literie ayant servi.

Il est cependant entendu, qu'aux termes du titre IV, N^o I de la Convention de Dresde ne pourront être refusés les chiffons comprimés par la force hydraulique, qui sont transportés comme marchandises en gros, par ballots cerclés de fer et portant des marques et des numéros d'origine acceptés par l'autorité du pays de destination; les déchets neufs, provenant directement d'ateliers de filature, de tissage, de confection et de blanchiment; les laines artificielles (Kunstwolle, shoddy) et les rognures de papier neuf.

- c) Défense éventuelle du passage de la frontière aux bohémiens (zingari) et pèlerins venant en masse d'une circonscription contaminée de la zone-frontière, de même qu'aux vagabonds, mendiants et aux personnes exerçant un commerce prohibé pour cause de choléra par ordonnance de l'autorité compétente.

§ 5. Celem ułatwienia Władzom wzajemnego zasięgnięcia informacji w obszarze pogranicznym obowiązane są takowe dopomagać ile możliwości urzędnikom zdrowia sąsiedniego państwa, którzy w razie potrzeby wystąpi będą przez swój Rząd dla przekonania się na miejscu o stanie zdrowia w sąsiednim państwie.

Urzednicy ci, aby otrzymać żądane wyjaśnienia, winni pokazywać swoje papiery legitymacyjne w Austrii i Węgrzech Władzom I. instancyi, we Włoszech Władzom gminnym (syndykom gminnym).

§ 6. Środkami, które w obrocie pogranicznym mogą być stosowane, są następujące:

- a) Zakaz wprowadzania bielizny wszelkiego rodzaju i rzeczy używanych brudnych. Przedmioty te mogą jednak być przepuszczane, jeżeli były wprzód poddane odwietrzeniu według metody przez Rząd interesowany przepisanej. Osoby, chcące przewieźć takie przedmioty przez granicę w takim miejscu, w którym niema potrzebnych urządzeń do odwietrzenia, odsyłać należy do najbliższej stacyi wstępnej, urządzeniami tego rodzaju opatrzonej.

Władze administracyjne interesowane będą sobie nawzajem przysyłały wykazy tych punktów granicy, w których znajdują się potrzebne urządzenia do odwietrzenia.

- b) Bezwzględny zakaz wprowadzania szmat, bielizny wdzielalnej i odzieży noszonej, o ile przedmioty te przeznaczone są na handel, podobnież materaców, kołder i innej pościeli używanej.

Atoli zgodzono się, że stosownie do postanowień tytułu IV, Nr. I umowy drezdeńskiej nie mogą podlegać zakazowi szmaty siłą hydrauliczną ściśnięte w bele, opasane obręczami żelaznymi, opatrzone znakami i numerami pochodzenia, przez Władzę kraju przeznaczenia uzuanemi, i przewożone jako towary handlu hurtowego, tudzież nowe odpadki pochodzące bezpośrednio z przędzalni, tkalni, z zakładów konfekcyjnych i blicharskich, wełna sztuczna (Kunstwolle, Shoddy) i odpadki nowego papieru.

- c) Stosownie do okoliczności, zamknięcie, przejścia przez granicę dla cyganów i dla pielgrzymów przybywających gromadnie z zapowietrzonego okręgu obszaru pogranicznego, tudzież dla żebraków, włóczęgów i osób trudniących się handlem zakazanym przez Władzę właściwą z powodu cholery.

Cette disposition ne doit nullement entraver l'exécution des mesures d'extradition, d'expulsion ou de rapatriement.

- d) Tout individu venant d'un endroit contaminé, situé dans la zone-frontière, pour passer dans la zone-frontière de l'autre Etat, pourra être tenu à indiquer l'endroit où il se rend, afin d'être soumis à une surveillance médicale pendant cinq jours.
- e) Les employés en fonction, y compris le personnel du service sanitaire, afin de ne pas entraver l'exercice de leurs devoirs, ne seront, au sens de la Convention de Dresde, soumis à aucun traitement de prévention.
- f) Seront de même exemptées du traitement de prévention toutes les personnes ayant besoin de passer régulièrement la frontière pour leurs affaires de commerce ou pour la cultivation des terres. Cependant ces personnes devront se soumettre aux règles spécifiées aux alinéa a), b) et c) de ce paragraphe.
- g) Le passage de la frontière pourra être interdit aux individus présentant des symptômes suspects de choléra. Les autorités de frontière dénonceront ces cas aux autorités administratives de la zone-frontière voisine, afin qu'elles prennent les mesures nécessaires. En attendant elles prêteront tous les secours possibles à ces personnes.

§ 7. Les autorités de chaque Etat préviendront à temps les autorités-frontière de l'Etat voisin dans le cas où une troupe d'individus venant d'un territoire contaminé devrait se rendre sur le territoire de l'Etat voisin. Elles tâcheront autant que possible de les faire voyager dans des voitures spéciales et séparées et s'informeront des cas de maladie cholérique survenus en route.

§ 8. Dix jours après le dernier cas constaté de choléra les défenses ci-dessus indiquées, sauf celle contenue dans l'alinéa b) du § 6, devront être supprimées, à condition que les mesures de désinfection nécessaires aient été exécutées.

IIème Partie.

Trafic par mer.

§ 1. Les dispositions établies dans la première partie de cet arrangement seront appliquées aussi aux navires indemnes et en bonnes conditions hygiéniques qui font le trafic par mer le long des côtes faisant partie des zones-frontière.

Postanowienie to nie ma bynajmniej stać na przeszkodzie wykonaniu środków, dotyczących się wydawania, wydalania i odsyłania do ojczyzny.

- d) Każda osoba, przybywająca z miejsca zapowietrzonego w obszarze pogranicznym leżącego, obowiązana będzie podać przy wejściu na obszar pograniczny drugiego państwa miejsce, do którego się udaje, ażeby mogła tam być poddana pięciodniowemu nadzorowi lekarskiemu.
- e) Stosownie do postanowień Konferencji drezdeńskiej, urzędnicy służbę pełniący, jakoteż osoby od służby zdrowia, ażeby nie doznawali przeszkody w dopełnianiu swoich powinności, nie będą poddawani postępowaniu zapobiegawczemu.
- f) Podobnie wszystkie te osoby, które z powodu swoich interesów handlowych lub dla uprawiania gruntów zmuszone są przechodzić ciągle przez granicę, uwalniane będą od wszelkich środków zapobiegawczych. Osoby te winny jednak poddać się postanowieniom w ustępach a), b) i c) niniejszego paragrafu podanym.
- g) Przejście przez granicę może być wzbronione osobom, u których dają się widzieć objawy budzące podejrzenie o cholereę. Władze pograniczne winny donosić o tych przypadkach Władzom administracyjnym sąsiedniego obszaru pogranicznego, iżby zarządziły potrzebne środki. Rozumie się samo przez się, że osobom tym wszelka możebna pomoc będzie udzielana.

§. 7. W takim przypadku, gdy gromada osób idąca z obszaru zapowietrzonego, chce udać się do obszaru państwa sąsiedniego, Władze każdego z państw uwiadamiać będą o tem wcześniej Władze obszaru pogranicznego sąsiedniego państwa. Nadto starać się będą ile możności o to, żeby osoby te przewiezione zostały osobnemi i odosobnionemi wozami i będą się uwiadamiały o przypadkach zachorowania na cholereę, gdyby się w drodze zdarzyły.

§ 8. Środki powyższe, z wyjątkiem tych, które podane są w ustępie b) §. 6go, uchylone być mają w dni dziesięć po stwierdzeniu ostatniego przypadku cholery, z zastrzeżeniem, żeby potrzebne odwiezienie zostało uskutecznione.

Część II.

Obrót morski.

§ 1. Postanowienia zawarte w pierwszej części umowy niniejszej, stosowane być mają także do statków niepodjejranych i okazujących pomyślne stosunki zdrowotne a kursujących wzdłuż wybrzeży, należących do obszarów pogranicznych.

§ 2. Lorsque les navires exerçant ce trafic seront reconnus infectés ou suspects ou bien en mauvaises conditions hygiéniques on leur appliquera les mesures établies au titre VIII, annexe I, de la Convention de Dresde.

§ 3. Dans tous les cas les autorités compétentes des deux pays prendront les mesures nécessaires afin que le service des navires desservant une ligne régulière soit entravé le moins possible par l'application des mesures sanitaires. Elles veilleront en même temps à ce que les bateaux de pêche puissent exercer leur industrie et leur commerce avec toutes les facilités possibles.

§ 4. Une patente spéciale de santé sera exigée pour tous les navires lorsque l'existence du choléra aura été officiellement constatée dans la province à laquelle appartient le port de départ du navire.

En tout autre cas les navires exerçant le trafic entre les deux pays seront exemptés de l'obligation de produire une patente spéciale de santé. Il suffira d'une simple déclaration apposée sur les papiers de bord par l'autorité maritime compétente, constatant les conditions normales du lieu de départ et du navire.

§ 5. Les deux Gouvernements se communiqueront les listes des stations sanitaires et des points de révision et de désinfection, ainsi que les modifications qu'ils y apporteraient.

Le présent arrangement entrera en vigueur dès qu'il aura été sanctionné par échange de notes entre les deux Gouvernements et cessera ses effets six mois après dénonciation faite par l'une des deux Parties contractantes.

Fait à Vienne, en double expédition, le 10 décembre 1895.

Umowę powyższą ogłasza się niniejszem.

Badeni r. w.

§ 2. Jeżeli statki, uczestniczące w tym obrocie uznane zostaną za zapowietrzzone lub podejrzane, albo ich stosunki zdrowotne za niepomyślne, w takim razie stosowane będą do takowych środki w tytule VIII Załączki I do umowy drezdeńskiej podane.

§ 3. We wszystkich tych przypadkach Władze właściwe obu państw zaprowadzą potrzebne urządzenia, ażeby środki zdrowotne stosować się mające, jak najmniej tamowały służbę statków odbywających kursa regularne. Zarazem czuwać będą także nad tem, żeby łodzie rybackie doznawały w wykonywaniu swego przemysłu i handlu wszelkich ułatwień, jakie tylko będą możebne.

§ 4. Od wszelkich statków wymagany będzie osobny paszport zdrowia, jeżeli w prowincyi portu, z którego statek wypłynął, istnienie cholery zostało urzędownie stwierdzone.

We wszystkich innych przypadkach statki utrzymujące komunikację pomiędzy obszarami obu państw, uwalniane będą od obowiązku okazywania osobnego paszportu zdrowia. Dostatecznym będzie proste potwierdzenie na papierach okrętowych przez właściwą Władzę morską napisane, że w miejscu, z którego statek wypłynął, i na statku panują prawidłowe stosunki.

§ 5. Oba Rządy będą sobie przysyłały nawzajem wykazy stacyj zdrowotnych, tudzież miejsc rewizyi i odwietrzania i będą się uwiadamiały o zmianach, jakie pod temi względami zajdą.

Umowa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej, gdy zostanie zatwierdzona przez wymianę not pomiędzy obu Rządami a utraci taką w sześć miesięcy od dnia, w którym ją jedna z dwóch stron kontraktujących wypowie.

Spisano w Wiedniu w dwóch wygotowaniach dnia 10. grudnia 1895.

Glanz r. w.

Sprostowanie.

W Części XVII Dziennika ustaw państwa wydanej dnia 23. marca 1896 na stronie 118 w wierszu 6 od góry zamiast: „kapitał upłatami półrocznymi“ powinno być: „kapitał upłatami półrocznymi“.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVII. — Wydana i rozesłana dnia 19. maja 1896.

Treść: № 74. Ustawa o postanowieniach, dotyczących się zaopatrzeń dla urzędników cywilnych (osób stanu nauczycielskiego) państwa, dla sług, jakoteż dla wdów i sierot po urzędnikach i sługach.

74.

Ustawa z dnia 14. maja 1896,

o postanowieniach, dotyczących się zaopatrzeń dla urzędników cywilnych (osób stanu nauczycielskiego) państwa, dla sług, jakoteż dla wdów i sierot po urzędnikach i sługach.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Urzędnicy cywilni państwa i osoby stanu nauczycielskiego w służbie państwa, do pewnej klasy stopnia służbowego zaliczeni, jakoteż funkcjonariusze państwa do kategorii sług należący a roczną płacę pobierający, mają prawo do emerytur, wynoszących po wysłużeniu bez przerwy lat dziesięciu, czterdzieści procentów a za każdy następny rok służby dwa procenty ostatniej policzalnej płacy, jaką w czynnej służbie pobierali. Przeto po wysłużeniu lat czterdziestu należy się tytułem emerytury całą płacę policzalną.

Emerytura normalna urzędnika państwa lub osoby stanu nauczycielskiego w służbie państwa nie może być wymierzona w mniejszej kwocie jak 400 zł. a emerytura normalna sługi w mniejszej kwocie jak 200 zł.

Postanowienia niniejsze nie zmieniają prawideł przepisanych w §. 1, ustęp 2 ustawy z dnia 9. kwietnia 1870 o przenoszeniu na emeryturę osób stanu

nauczycielskiego w zakładach naukowych przez państwo utrzymywanych.

Przy obliczaniu czasu służby ułamki roku, wynoszące więcej niż sześć miesięcy, liczone będą za cały rok służby.

§. 2.

Z urzędnikami państwa, osobami stanu nauczycielskiego w służbie państwa i sługami, gdy staną się niezdolnymi do służby w skutek choroby lub w skutek uszkodzenia na ciele, które nie sami rozmyślnie na siebie sprowadzili, chociażby nie wysłużyli jeszcze lat dziesięciu, jeżeli wysłużyli najmniej całych pięć lat, postępować się będzie tak, jak gdyby wysłużyli rzeczywiście lat dziesięć.

§. 3.

Urzędnicy państwa, osoby stanu nauczycielskiego w służbie państwa i słudzy (§. 1), których policzalny czas służby nie wynosi jeszcze całych dziesięciu lat, jeżeli występują ze służby państwa nie w skutek dobrowolnego zrzeczenia się służby lub w skutek oddalenia ze służby drogą porządkowo-karną, otrzymują odprawę jednorazową, która za okres służby aż do lat pięciu wymierza się w jednokrotnej, za okres służby przenoszący lat pięć, w podwójnej kwocie płacy rocznej.

§. 4.

Urzędnicy państwa, osoby stanu nauczycielskiego w służbie państwa, którzy dopiero po wysłużeniu lat czterdziestu mają prawo do pobierania całej policzalnej płacy tytułem emerytury i słudzy, którzy skończyli 60ty rok życia a 35ty rok służby,

mogą być na własną prośbę przeniesieni na stały stan spoczynku bez potrzebnego w innych przypadkach udowadniania niezdolności do służby.

§. 5.

Bieżące emerytury wdów po urzędnikach państwa i osobach stanu nauczycielskiego w służbie państwa, do pewnej klasy stopnia służbowego zaliczonych lub tytułu i charakteru tej klasy stopniowej używających, według §§. 1 i 2 do emerytury uprawnionych, ustanawiają się w stałych kwotach rocznych, teje klasy stopniowej odpowiadających a mianowicie dla wdów po urzędnikach państwa i osobach stanu nauczycielskiego w służbie państwa

I. klasy stopnia służb. w kwocie .	3.000 zł.
II. " " " " " "	3.000 "
III. " " " " " "	3.000 "
IV. " " " " " "	2.000 "
V. " " " " " "	1.500 "
VI. " " " " " "	1.200 "
VII. " " " " " "	900 "
VIII. " " " " " "	700 "
IX. " " " " " "	600 "
X. " " " " " "	500 "
XI. " " " " " "	400 "

Wyjątek stanowią tylko wdowy po osobach mających posady z systemizowanymi płacami w szkołach rządowych i instytucjach naukowych a pobierających pensje większe od odpowiadających klasie ich stopnia; wdowom takim wyznaczają się emerytury podług tej klasy stopnia służbowego, która odpowiada pensji zmarłego małżonka, policzalnej do wymierzenia emerytury.

§. 6.

O ile dla poszczególnych kategorii funkcjonaryuszów państwa lub ich wdów istniejące osobne postanowienia są pod jakimkolwiek względem korzystniejsze aniżeli te, które w §§. 1, 2 i 5 niniejszej ustawy są zawarte, utrzymują się w mocy tamte korzystniejsze postanowienia.

§. 7.

Wdowy po funkcjonaryuszach państwa należących do kategorii sług, według §§. 1 i 2 do emerytury uprawnionych, pobierać będą tytułem emerytury wdowiej trzecią część pensji zmarłego małżonka, policzalnej do wymierzenia emerytury, najmniej zaś 200 zł.

§. 8.

Na ślubne lub przez zawarcie później małżeństwa uprawnione dzieci funkcjonaryusza państwa należy się wdowie, jeżeli sama ma prawo do emerytury bieżącej, dodatek na wychowanie, wynoszący bez względu na ilość dzieci, jedną piątą część eme-

rytury wdowiej na każde dziecko niezaopatrzone, pod jej pieczę zostające, aż do ukończenia 24. roku życia lub aż do uzyskania wcześniej zaopatrzenia.

Atoli dodatek na wychowanie jednego dziecka nie może przenosić kwoty trzystu złotych rocznie a suma wszystkich dodatków na wychowanie kwoty emerytury wdowiej.

§. 9.

Sieroty nie mające rodziców, lub z takimi na równi będące, o ile nie są zaopatrzone i nie skończyły jeszcze 24go roku życia, mają prawo do emerytury sieroczej w kwocie równej połowie emerytury wdowiej jaką ich matka lub macocha pobierała a względnie jaka w myśl §. 5 byłaby się jej należała.

Jeżeliby zaś suma normalnych dodatków na wychowanie, jaka stosownie do § 8go byłaby należała się matce, wynosiła więcej niż kwota emerytury sieroczej, w takim razie nadwyżkę asygnować należy jako dodatek do emerytury sieroczej z rozdzieleniem na głowy i z zastrzeżeniem, że wypłata tych kwot dodatku, na każde dziecko przypadających, ustawać będzie w miarę kolejnego wychodzenia dzieci z uprawnienia do poboru a to dopóty, dopóki nadwyżka ta całkiem nie zniknie i nie pozostanie sama tylko pełna kwota emerytury sieroczej.

Emerytura sieroca łącznie z dodatkami nie może w żadnym razie wynosić więcej niż emerytura wdowia, należąca się w myśl §. 5go.

§. 10.

Suma łączna bieżących normalnych płac zaopatrzenia wdów i dzieci po funkcjonaryuszu państwa zmarłym w stanie spoczynku nie może przewyższać normalnej emerytury zmarłego a zarazem nie może w żadnym razie wynosić mniej jak 400 zł. dla wdów po urzędnikach i osobach stanu nauczycielskiego w służbie państwa a względnie mniej jak 200 zł. dla wdów po sługach.

§. 11.

Po śmierci funkcjonaryuszów państwa, którzy nie nabyli jeszcze dla siebie prawa do emerytury (§§. 1 i 2), należy się wdowie lub sierotom niemającym rodziców, tudzież z takimi na równi będącym, mniej niż 24 lat liczącym, odprawa jednorazowa, wynosząca czwartą część rocznej pensji zmarłego.

§. 12.

Rodzinnie (§. 13) funkcjonaryusza państwa, zmarłego w czynnej służbie lub w stanie spoczynku należy się — niezawisłe od wszelkich innych ustawowych płac zaopatrzenia — ćwierć pośmiertna w potrójnej kwocie płacy miesięcznej, którą zmarły pobierał w ostatnim czasie tytułem pensji lub emerytury.

§. 13.

Ćwierć pośmiertna należy się wdowie lub gdy jej niema, potomkom ślubnym zmarłego.

Jeżeli niema także potomków ślubnych a inne osoby zdołają udowodnić, że pielęgnowały zmarłego przed śmiercią lub że pokryły z własnych funduszków koszta pogrzebu, ćwierć pośmiertna może być wypłacona także tym osobom za zezwoleniem a względnie za zgodą Ministerstwa skarbu.

§. 14.

Do ćwierci pośmiertnej stosują się postanowienia §§. 3 i 6 ustawy z dnia 21. kwietnia 1882 (Dz. u. p. Nr. 123).

§. 15.

Urzędnicy państwa i osoby stanu nauczycielskiego w służbie państwa, czynną służbę sprawujący, płacić mają na cele emerytalne do skarbu państwa wkładkę roczną bieżącą, wynoszącą trzy procenta pensyi w stanie czynnym pobieranej, do wymierzenia emerytury policzalnej i takowa pobierana będzie w ratach miesięcznych przy wypłacie pensyi. W ciągu okresu wyznaczonego ustawą na opłacenie taksy służbowej nie uiszcza się tej wkładki.

§. 16.

Ustawa niniejsza nie stosuje się do funkcyjnarjuszów państwa używających już zaopatrzenia z funduszków państwa, ani też do ich wdów i sierot.

Atoli normalne kwoty zaopatrzenia dotychczasowych wdów po funkcyjnarjuszach państwa podwyższyć należy o 25 procentów w taki sposób, żeby kwoty zaopatrzenia wdów po urzędnikach państwa i po osobach stanu nauczycielskiego w służbie państwa nie wynosiły mniej jak 400 zł. a kwoty zaopatrzenia wdów po slugach mniej jak 200 zł.

Łaskawizny wyznaczone dodatkowo do emerytur wdowich normalnych wliczają się w te 25 procentów.

Z rodzinami po tych funkcyjnarjuszach państwa, którzy obecnie znajdują się w stanie spoczynku, postępować się będzie po śmierci onychże według niniejszej ustawy.

§. 17.

Dotychczasowe postanowienia, tyczące się zaopatrzenia funkcyjnarjuszów państwa, tudzież ich wdów i sierot, o ile są niezgodne z przepisami ustawy niniejszej, uchylają się z następującemi wyjątkami:

1. Roszczeń wdów i sierot po funkcyjnarjuszach państwa z ustawy niniejszej wynikających nie wzrusza to, że funkcyjnarjusz skończył samobójstwem.

2. Separowana żona funkcyjnarjusza państwa traci prawa z ustawy niniejszej wynikające tylko w tym razie, jeżeli separacya nastąpiła dowodnie z jej winy.

§. 18.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

§. 19.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, dnia 14. maja 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 27. maja 1896.

Treść: (№ 75—77.) 75. Ustawa o zmianie §§. 206 i 248 ustawy górniczej powszechnej z dnia 23. maja 1854. — 76. Obwieszczenie o przedłużeniu ustanowionego w koncesyi terminu skończenia budowy kolei lokalnej od Schwarzenau do Zwettl. — 77. Rozporządzenie w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 14. maja 1896, o postanowieniach, dotyczących się zaopatrzeń dla urzędników cywilnych państwa (osób stanu nauczycielskiego w służbie państwa), dla sług, jakoteż dla wdów i sierot po takich urzędnikach i sługach.

75.

Ustawa z dnia 3. maja 1896,

o zmianie §§. 206 i 248 ustawy górniczej powszechnej z dnia 23. maja 1854.

Za zgodą obu Izb Rady Państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

§. 206 ustawy górniczej powszechnej z dnia 23. maja 1854 ma opiewać:

Każdy przedsiębiorca kopalni obowiązany jest obliczać się ze swoimi dozorcami i robotnikami przynajmniej co miesiąc, gdy zaś występują ze służby, niezwłocznie; wystąpienie ze służby nie może być dozorecy lub robotnikowi wzbronione z powodu pretensyi przedsiębiorcy kopalni lub trzeciej osoby.

Minister rolnictwa mocen jest ze względem na szczególne stosunki miejscowe i kopalniane a po wysłuchaniu gwarków i robotników, według okoliczności zaś także przełożonych bractwa górniczego ustanowić drogą rozporządzenia terminy nieprzekraczalne wypłaty zarobków z zachowaniem granicy w ustępie pierwszym oznaczonej.

Każdy przedsiębiorca kopalni obowiązany jest wydać przepisy powszechnie o udzielaniu zaliczek i zamieścić takowe w Porządku służbowym.

Artykuł II.

§. 248 ustawy górniczej powszechnej z dnia 23. maja 1854 ma opiewać:

Karze pieniężnej w kwocie od pięciu aż do pięćdziesięciu złotych podlega przedsiębiorca kopalni zaniedbujący obrachunku ze swoimi dozorcami i robotnikami, przepisanego w dwóch pierwszych ustępach §. 206.

Posiadacz kopalni podlega karze pieniężnej w kwocie od pięciu aż do pięćdziesięciu złotych za każdego górnika przyjętego do służby bez świadectwa uwolnienia w §. 208 przepisanego.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi rolnictwa.

Budapeszt, dnia 3. maja 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Ledebur r. w.

76.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 16. maja 1896,

o przedłużeniu ustanowionego w koncesyi terminu skończenia budowy kolei lokalnej od Schwarzenau do Zwettl.

Termin skończenia budowy kolei lokalnej od Schwarzenau do Zwettl, w §. 8 Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 22. października 1894 (Dz. u. p. Nr. 248) ustanowiony na dzień 22. kwietnia 1896, przedłużony został na mocy Najwyższego upoważnienia aż do dnia 30. czerwca 1896.

Guttenberg r. w.

77.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 22. maja 1896,

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 14. maja 1896 (Dz. u. p. Nr. 74), o postanowieniach, dotyczących się zaopatrzeń dla urzędników cywilnych państwa (osób stanu nauczycielskiego w służbie państwa), dla sług jakoteż dla wdów i sierot po takich urzędnikach i sługach.

Celem ujednostajnienia postępowania przy stosowaniu i wykonywaniu postanowień ustawy z dnia 14. maja 1896 (Dz. u. p. Nr. 74), która nabyła mocy obowiązującej od dnia 19. maja b. r., c. k. Ministerstwo skarbu uznaje za stosowne rozporządzić co następuje:

1. Ćwierć pośmiertną, należącą się stosownie do §§. 12 i 13 ustawy, likwidować będzie rodzinie zmarłego w jak najkrótszym czasie na prośbę tejże rodziny i za udowodnieniem uprawnienia do roszczenia, Władza, w odnośnym przypadku do wyznaczenia zaopatrzeń powołana.

Za podstawę do obliczenia ćwierci pośmiertnej bierze się w takim razie, gdy chodzi o rodzinę funkcjonariusza państwa zmarłego w czynnej służbie, pensję łącznie z dodatkiem osobistym z powodu dawności w służbie, jeżeli takowy pobierał lub z jakimkolwiek innym dodatkiem osobistym, wliczać się mającym w emeryturę; gdy zaś chodzi o rodzinę funkcjonariusza państwa, zmarłego w stanie spoczynku, jego emeryturę normalną.

Ćwierć pośmiertna nie podlega podatkowi dochodowemu.

2. Wkładkę 3procentową, którą czynni urzędnicy państwa i osoby stanu nauczycielskiego w służbie państwa, stosownie do §. 15 ustawy płacić mają na cele emerytalne, pobierać należy od pensyi, jaka się w czynnej służbie należy a do wymierzenia emerytury jest policzalna, przeto także od dodatków osobistych z powodu dawności w służbie pobieranych i od wszelkich innych dodatków osobistych do wymierzenia emerytury policzalnych.

W ciągu okresu wyznaczonego ustawą na opłacenie taksy służbowej, wkładka ta nie będzie pobierana nawet w takim razie, gdyby należytość miesięczna, na rachunek taksy służbowej przypadająca, nie dosięgała wysokości miesięcznej kwoty wkładki emerytalnej.

Rzeczona wkładka emerytalna nie wywiera żadnego wpływu na wymiar podatku dochodowego; przeto podatek dochodowy wymierzać należy bez względu na potrącanie wkładek emerytalnych tak

jak dotąd od całkowitej płacy pobieranej, w czynnej służbie a podlegającej podatkowi dochodowemu.

Wkładki przepisane na cele emerytalne potrącane będą począwszy od dnia 1. czerwca 1896 i takowe należy preliminować a względnie zaciągać jako przychód na rzecz powszechnego etatu emerytur cywilnych pod osobnym tytułem „Wkładki emerytalne urzędników państwa i osób stanu nauczycielskiego w służbie państwa.

3. Przez „normalne kwoty zaopatrzenia“ dotychczasowych wdów, którym stosownie do §. 16go ustawy kwoty zaopatrzenia począwszy od dnia 19. maja mają być najmniej o 25 procentów podwyższone, rozumieć należy tylko emerytury wdowie, w myśl dotychczasowych prawideł podług pensyi wymierzone, jakoteż emerytury w stałych kwotach podług charakteru wyznaczone a sumy 630 zł. nie przenoszące, nie zaś oraz i owe emerytury, które wdowom po urzędnikach państwa wyższych klas stopniowych przez Najjaśniejszego Pana w każdym z osobna przypadku zostały wyznaczone.

Te emerytury wdowie, które dla braku warunków, do wyznaczenia emerytury normalnej potrzebnych, w ogóle tylko na mocy aktu Najwyższej łaski, mogły być asygnowane, są wyłączone od podwyższenia w §. 16, ustęp 2 przewidzianego.

Dodatków na wychowanie, chociażby nawet prawidłowo były wyznaczone, nie należy wliczać w podwyższenie 25procentowe.

4. Emerytury cywilne tak zwane wspólne podwyższyć należy również o 25 procentów a według okoliczności najmniej aż do 400 zł. a względnie aż do 200 zł.

5. Emerytury wdowie, które nietylko zostały przyznane, lecz nadto są już zlikwidowane, mogą być w myśl §. 16 ustawy podwyższone tylko po stwierdzeniu, że na zasadzie punktu 3 niniejszego rozporządzenia roszczenie jest prawidłowe.

W tym celu mianowicie wdowy, którym emerytury zostały już asygnowane i zlikwidowane, jeżeli sądzą, że im służy ustawowe prawo do uzyskania rzeczzonego podwyższenia, winny najprzód dekrety, któremi dotychczasowe emerytury zostały im wyznaczone a które mają w ręku, albo na najkrótszej drodze złożyć w odnośnym likwidującym oddziale rachunkowym, albo posłać z podaniem niestępowaniem do tej Władzy, która dotychczasową placę likwidowała. O asygnowaniu nowych emerytur uwiadamiać należy strony osobnemi dekretami.

Co do tych wdów, dla których place zaopatrzenia, należące się im według dotychczasowych przepisów, nie zostały jeszcze zlikwidowane, roszczenie ich do 25procentowego podwyższenia badać należy z urzędu.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXIX. — Wydana i rozesłana dnia 6. czerwca 1896.

Treść: **M** 78. Ustawa zaprowadzająca ustawę o postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym.

78.

Ustawa z dnia 27. maja 1896, zaprowadzająca ustawę o postępowaniu egzeku- cyjnym i zabezpieczającym.

Za zgodą obu Izb Rady państwa rozporządzam
co następuje:

Artykuł I.

Ustawa o postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym (Ordynacya egzekucyjna) wejdzie w życie w królestwach i krajach, w Radzie państwa reprezentowanych, równocześnie z Ustawą o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (Procedura cywilna) i będzie odtąd prawem dla postępowania w tych egzekucjach i tymczasowych zarządzeniach, które Sądom zwyczajnym są przekazane.

Z dniem tym utracą moc swoją wszelkie w innych przepisach prawnych zawarte postanowienia, tyczące się przedmiotów, w Ordynacyi egzekucyjnej uporządkowanych, chyba że niniejsza Ustawa lub Ordynacya egzekucyjna co innego w tej mierze przepisuje.

Artykuł II.

W szczególności przestanie obowiązywać postanowienie rezolucyi z dnia 31. października 1785, Zb. ust. s. nr. 489 *lit. qq*, nadające stronom prawo poddawać się sędziemu polubownemu, chociaż egzekucya już jest w toku, tudzież zgaśnie upo-

ważnienie dozwalania egzekucyi, które na zasadzie owego postanowienia otrzymały niektóre sądy polubowne co do swoich wyroków polubownych drogą przywileju albo z mocy statutów, przez administracyę Państwa zatwierdzonych.

Artykuł III.

Moc obowiązującą zastrzymają istniejące przepisy ustawowe o prawach pierwszeństwa, tudzież o zabezpieczeniu i ściąganiu podatków i innych prestayj na cele publiczne, niemniej też innych powinności, pod względem ich ściągania z podatkami prawnie porównanych, jakoteż takich wierzytelności Skarbu państwa, o których władze administracyjne orzekają i które one likwidują; pozostaną też w mocy przepisy o zabezpieczeniu kar dochodowo-skarbowych, o zabezpieczeniu wierzytelności z umów dzierżawnych, tyczących się dochodów publicznych, i o ściąganiu tego rodzaju wierzytelności.

O ile w myśl owych przepisów może mieć miejsce postępowanie sądowe w celu zabezpieczenia i ściągnięcia roszczeń i wierzytelności, w ustępie pierwszym określonych, o tyle będą, pod względem dozwoleń i przeprowadzenia egzekucyi lub postępowania zabezpieczającego, przestrzegane przepisy Ordynacyi egzekucyjnej. Odrębne przepisy, w tym przedmiocie obowiązujące, rozstrzygają o tem, czyli zobowiązanemu lub osobie trzeciej służy droga prawa, by tego rodzaju roszczeniom lub wierzytelnościom albo egzekucyi tychże zaoponować.

Co się tyczy dochodzenia praw do przedmiotów, które drogą egzekucyi politycznej zajęto (§. 37 Ordynacyi egzekucyjnej), obowiązują wyłącznie przepisy

Procedury cywilnej i Ordynacji egzekucyjnej. Dla takiej skargi właściwym będzie Sąd powiatowy okręgu, w którym w chwili zaniesienia skargi znajdują się wszystkie przedmioty lub część tychże, na których zaskarżone prawa rzekomo istnieją.

Artykuł IV.

Nietkniętymi pozostaną prawa, które wyjątkowo służą niektórym spółkom, zakładom i towarzystwom na zasadzie ich statutów, prawnie postanowionych lub przez administrację Państwa zatwierdzonych, które im przyznają wyjątkowe korzyści pod względem egzekucji politycznej lub sądowej, ale z następującymi ograniczeniami, które bez względu na odmienne postanowienia ich statutów, obowiązują być, jako:

1. pod względem spółdziałania Sądów zwyczajnych w przeprowadzeniu egzekucji należy się wyłącznie trzymać odpowiednich przepisów Ordynacji egzekucyjnej;

2. jeżeli na rzecz tych spółek, zakładów i towarzystw ma być administracja przymusowa zaprowadzona, obowiązują co do zamianowania zarządcy przepisy §§. 106 do 108 Ordynacji egzekucyjnej;

3. według przepisów Ordynacji egzekucyjnej o przystąpieniu do postępowania egzekucyjnego ocenia się, czy komu wolno wstąpić do postępowania wiszącego i czyli istnieją warunki po temu;

4. pod względem udzielenia przybicia, odnoszącego się do fizycznych rzeczy ruchomych, na licytacji sprzedanych, będą obowiązywały przepisy §§. 277 i 280 ust. 2 Ordynacji egzekucyjnej,

Artykuł V.

Postanowienia artykułów III. i IV. lit. b) do d) ministeryalnego rozporządzenia z dnia 28. października 1865, Dz. u. p. Nr. 110, o wyjątkach od powszechnych ustaw sądowniczych, istniejących dla zakładów, które się trudnią czynnościami kredytowymi, pozostaną z tem ograniczeniem w mocy, że należy ocenić według przepisów Ordynacji egzekucyjnej o przystąpieniu do postępowania licytacyjnego, czy wolno wstąpić do wiszącego postępowania licytacyjnego (lit. d) i jakie są tego warunki.

Artykuł VI.

Dla postępowania egzekucyjnego zatrzymają również i nadal moc swoją te przepisy prawne, które albo oznaczone rzeczy zupełnie z obiegu wyjmują, albo ograniczają ich pozbycie lub nabywanie na nich własności.

Artykuł VII.

W mocy pozostaną przepisy prawne, tudzież układy, traktatami państwowymi objęte, które w przypadkach, gdy chodzi o egzekucję wierzytelności pieniężnych lub gdy postępowanie w celu zabezpieczenia tego rodzaju wierzytelności ma miejsce, bądź uwalniają niektóre rzeczy, prawa lub wierzytelności zupełnie, bądź co do nich na tego rodzaju środki egzekucyjne i zabezpieczające jedynie w pewnych granicach lub z pewnymi ograniczeniami pozwalają.

Artykuł VIII.

W szczególności pozostaną nietkniętymi:

1. przepisy ustawy o cłach i monopolach z dnia 11. lipca 1835 o ograniczonym używaniu sądowych środków egzekucyjnych i zabezpieczających, gdy się rozchodzi o zajęcie narzędzi, przyrządów i innych rzeczy, do wyrobu i przyrządzania przedmiotów monopolów rządowych potrzebnych, tudzież przepisy, ograniczające pozbycie i zastawienie przedmiotów, względem których zarząd państwowy wykonywa prawa, Państwu zastrzeżone;

2. przepisy dekretu nadwornego z dnia 11. maja 1841, Zb. ust. s. Nr. 535, ograniczające nabycie prawa zastawu na materyale tytoniowym, u trafikantów się znajdującym, tudzież pozbycie tegoż;

3. przepisy ministeryalnego rozporządzenia z dnia 31. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 91, które nie pozwalają na zastawienie i pozbycie upoważnienia do fabrykacji prochu strzelniczego i wyłączają od sądowego zabezpieczenia i egzekucji proch strzelniczy, materyały, do jego fabrykacji koniecznie potrzebne, jakoteż potrzebne do tego narzędzia i inne rzeczy;

4. przepisy ustawy o cłach i monopolach, odnoszące się do towarów, przedmiotem postępowania cłowego będących;

5. przepisy dekretu nadwornego z dnia 16. maja 1793, Zb. u. s. Nr. 103, ograniczające położenie sądowego zapowiedzenia i egzekucją sądową na okrętach, przeznaczonych do przewozu dobra rządowego w czasie wojny, i na sprzęcie do nich należącym, tudzież na płacy mistrza okrętowego;

6. przepisy dekretu nadwornego z dnia 13. maja 1814, Zb. u. s. Nr. 1086 i z dnia 15. lutego 1815, Zb. u. s. Nr. 1132, ograniczające sądowe zapowiedzenia i zajęcia w czasie trwania kontraktu dostawy, przewozu lub innej treści umowy, zawartej między Skarbem Państwa a osobą prywatną;

7. przepisy patentu z dnia 5. listopada 1837, Zb. u. s. Nr. 240, które nie pozwalają uzyskania zapowiedzenia lub nabycia prawa zastawu względem uprawnień, odnoszących się do służby pocztowej i dochodów, jakie z tych uprawnień ciągną poczmistrze, tudzież względem pieniędzy, które oni na rachunek Skarbu Państwa pobrali, niemniej też względem środków transportowych, przyrządów i narzędzi, do służby pocztowej przeznaczonych, w końcu względem przesyłek, zakładom pocztowym oddanych, ale jeszcze nie doręczonych;

8. przepisy ustawy z dnia 7. maja 1874, Dz. u. p. Nr. 50, o egzekucyi na majątku kościelnym i na majątku prebendy;

9. przepisy cesarskiego rozporządzenia z dnia 19. września 1886, Dz. u. p. Nr. 144 i ogłoszenia całego Ministerstwa z dnia 8. listopada 1886 Dz. u. p. Nr. 151, wzbraniające zajęcia środków ruchu, do obcych dróg żelaznych należących;

10. przepisy ustawy z dnia 28. kwietnia 1889, Dz. u. p. Nr. 64, które nie pozwalają na zarządzanie środkami egzekucyjnymi i zabezpieczającymi względem towarów, na które wydano list składowy, tudzież względem praw, służących na odpowiednim towarze temu, kto ma w rękach list składowy posiadawcy albo list składowy zastawniczy.

Artykuł IX.

Również pozostaną w mocy:

1. przepisy dekretu kancelaryi nadwornej z dnia 29. września 1835, Zb. u. s. Nr. 84, o ograniczeniu egzekucyi na wojskowych kaucyach małżeńskich;

2. przepisy Ordynacji notaryalnej (ustawa z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 75) o ograniczeniu egzekucyi na kaucyach notaryalnych;

3. przepisy ustawy z dnia 23. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 48, o ograniczeniu egzekucyi na kaucyach, składanych przez właścicieli zakładów zastawniczych;

4. przepisy ustawy z dnia 28. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 56, które wzbraniają położenia zapowiedzeń i prowadzenia egzekucyj na oszczędnościach, w pocztowym Urzędzie kasy oszczędności lokowanych, a względnie na książeczkach wkładkowych pocztowych kas oszczędności;

5. przepisy dekretu nadwornego z dnia 21. sierpnia 1838, Zb. u. s. Nr. 291, wzbraniające zapowiedzenia lub sądowego zajęcia wierzytelności, które jeszcze nie są płynnymi i w kasach publicznych jeszcze nie zostały wyasygnowane, ale ze zmianą, wynikającą z §. 299 Ordynacji egzekucyjnej;

6. przepisy ograniczające zapowiedzenia i egzekucye, odnoszące się do datków alimentacyjnych, do plac wdowich, do datków zaopatrzenia,

udzielanych ze strony następujących zakładów i towarzystw:

- a) instytutu zaopatrzenia subjektów handlowych, którzy utracili zdolność do służby (pensyjny Instytut prywatny wiedeńskich subjektów handlowych);
- b) Towarzystwa zaopatrzenia ubogich i ułomnych członków wiedeńskiego wydziału prawnego;
- c) pensyjnego Towarzystwa wiedeńskiego grona doktorskiego prawnego dla wdów i sierót;
- d) wiedeńskiego stowarzyszenia wdowiego medyczo-chirurgicznego;
- e) zakładu zaopatrzenia ubogich i ułomnych adwokatów pragskich i członków tamtejszego wydziału prawnego;
- f) pragskiego zakładu wdów, sierót i głuchoniemych;

7. przepisy dekretu nadwornego z dnia 23. marca 1793, Zb. u. s. Nr. 94, niedopuszczające zapowiedzenia prebendy kanoniczek;

8. przepisy ustawy z dnia 21. kwietnia 1882, Dz. u. p. Nr. 123, tyjące się egzekucyi na poborach osób, w publicznej służbie zostających i osób po nich pozostałych, ale z tą zmianą, że w przypadku, gdy ma być ściągniętą prawnie należąca się alimentacja, pozostanie zobowiązanemu wolną połowa tych rocznych poborów, któreby inaczej z pod egzekucyi były całkowicie wyjęte;

9. przepisy §§. 24 do 26 ustawy z dnia 12. lipca 1872, Dz. u. p. Nr. 112, ograniczające egzekucyę na poborach urzędników sędziowskich, gdy się rozchodzi o ściągnięcie roszczenia regresowego Państwa;

10. przepisy ustawy z dnia 29. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 68, tyjące się zabezpieczenia i egzekucyi, gdy przedmiotem tychże są pobory, ze stosunków robotniczych lub służbowych wynikające, niemniej też przepisy ustawy z dnia 26. maja 1888 Dz. u. p. Nr. 75, tyjące się egzekucyi na poborach osób, mających stałą służbę prywatną i pozostałych po nich osób, tudzież na pensyach, prowizjach, datkach na utrzymanie i wychowanie, które zakłady, towarzystwa albo spółki udzielają swoim członkom lub osobom po nich pozostałym, atoli z tą zmianą, że połowa tej części rocznych poborów, któraby inaczej była z pod egzekucyi całkowicie wyjęta, pozostanie wolną zobowiązanemu, gdy się rozchodzi o egzekucyę podatków i danin na cele publiczne, do których będą też zaliczone dodatki, na cele administracyi publicznej rozpisane, tudzież o należytości przenośne, jakoteż gdy świadczenie z tytułu alimentacyi, z prawa się należącej, ma być ściągnięte;

11. przepisy powszechnej ustawy górniczej z dnia 23. maja 1854, Dz. u. p. Nr. 146, które nie dopuszczają zapowiedzenia i egzekucji na zarobku ugodowym lub dziennym robotników górniczych;

12. przepisy ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1888, ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33, ustawy z dnia 28. lipca 1889, Dz. u. p. Nr. 127, i ustawy z dnia 16. lipca 1892, Dz. u. p. Nr. 202, ograniczające środki egzekucyjne i zabezpieczające, jeżeli one mają być wykonane na wierzytelnościach, które na zasadzie tych ustaw służą osobom do żądania odszkodowania uprawnionym, a względnie osobom ubezpieczonym, w obec zakładów ubezpieczenia od wypadków, kas chorych, kas brackich lub też w obec zarejestrowanych kas zapomogowych;

13. przepisy ustawy z dnia 16. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 120, ograniczające środki egzekucyjne i zabezpieczające, jeśli one mają być wykonane na wierzytelnościach do krajowego funduszu ubezpieczeń im. Ces. Franciszka Józefa I. w Pradze.

Artykuł X.

Pieniądze, które kolektanci loteryjni na rachunek Państwa podnoszą, nie mogą być na korzyść roszczeń przeciwko tymże kolektantom loteryjnym ani egzekucji poddane ani też zarządzeniom zabezpieczającym.

Przepisy prawne o uwolnieniu wygranych na loteryi od zapowiedzenia pozostaną nietkniętymi.

Artykuł XI.

Niema osobnej egzekucji na materyały, przeznaczone do utrzymania i prowadzenia zakładów żeglugi parowej, przewozu na rzekach, zakładów telegraficznych, telefonicznych i publicznych domów składowych, jak długo się znajdują w posiadaniu przedsiębiorstwa.

Artykuł XII.

Zarówno też i w postępowaniu konkursowem obowiązują przepisy artykułów VI. do XI., tudzież przepisy Ordynacji egzekucyjnej, które rzeczy, prawa i wierzytelności w zupełności z pod egzekucji sumy pieniężnej wyjmują, albo też względem owych rzeczy, praw i wierzytelności pozwalają używać środków, tego rodzaju egzekucji służących, jedynie w pewnych granicach i z pewnemi ograniczeniami.

Artykuł XIII.

Nietkniętymi pozostaną:

1. przepisy §. 47 ustawy z dnia 19. maja 1874, Dz. u. p. Nr. 70, tyjące się zakładania ksiąg kolejo-

wych, skutków praw hipotecznych, na drodze żelaznej uzyskanych, i hipotecznego zabezpieczenia prawa zastawu, służącego posiadaczom kolejowych obligacji pierwszeństwa;

2. przepisy o doręczaniu rezolucyj sądowych, na wpisy hipoteczne przyzwalających, mimo że doręczenie odbywa się w ciągu trwania egzekucji;

3. przepisy §. 19 cesarskiego patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, o tem, kiedy Sądy z urzędu wprowadzenie postępowania egzekucyjnego nakazują;

4. przepisy ministeryalnego rozporządzenia z dnia 5. listopada 1852, Dz. u. p. Nr. 227, i z dnia 11. lutego 1855, Dz. u. p. Nr. 30, o ściąganiu i o przemianie kar pieniężnych, które Sądy w postępowaniu cywilnem i karnem orzekają;

5. przepisy powszechnej ustawy hipotecznej o zabezpieczeniu praw i roszczeń zapomocą prenotacji w księdze gruntowej;

6. przepisy dekretu nadwornego z dnia 5. listopada 1819, Zb. u. s. Nr. 1621, o zastawniczem opisaniu wniesionych ruchomości, w celu zabezpieczenia komornego i dzierzawnego;

7. przepisy powszechnej ustawy hipotecznej o warunkach i skutkach uwidocznienia wypowiedzenia wierzytelności hipotecznej, uwidocznienia skargi hipotecznej, uwidocznienia wytoczonego sporu, tudzież przepisy o właściwości dla dozwolania tego rodzaju uwidocznień;

8. przepisy ustawy z dnia 16. marca 1884, Dz. u. p. Nr. 36, o uwidocznieniu skargi zaczepiającej w księdze gruntowej;

9. przepisy artykułu 310 ustawy handlowej i §. 47, ustawy ją zaprowadzającej, o publicznej sprzedaży zastawu.

Artykuł XIV.

Nietkniętymi pozostaną:

1. przepisy o przejściu ciężarów gruntowych na cele kościelne i szkolne, na nabywcę posiadłości;

2. przepisy udzielające ustawowego prawa zastawu lub prawa pierwszeństwa prestacyom na cele kościelne i szkolne.

Artykuł XV.

Nie uwłaczając postanowieniu §. 265 Ordynacji egzekucyjnej, pozostaną nietkniętymi przepisy §§. 1 do 3 rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości i skarbu z dnia 2. lipca 1859, Dz. u. p. Nr. 120, o prowadzeniu egzekucji na obligacjach publicznych, na oznaczone nazwisko opiekujących

lub przez winkulację na cel wyrażony przeznaczonych, jakoteż przepisy o uzyskaniu sądowego zapowiedzenia na powyższych obligacjach.

Porządek, w jakim po sobie idą prawa zastawu, na tego rodzaju obligacjach nabyte, jeżeli one się tyczą samej obligacji i kuponów procentowych, zależy od chwili dokonanego zajęcia (§§. 253, 256 i 257 Ordynacji egzekucyjnej); jeżeliby zaś procent był pobierany w kasie publicznej bez kuponów, zależy nabycie i pierwszeństwo prawa zastawu od przepisów §§. 295 i 300 Ordynacji egzekucyjnej.

Artykuł XVI.

Ilekró Ordynacja egzekucyjna powołuje się na powszechną ustawę hipoteczną (ustawa z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 95), będą w krajach, gdzie się księgi ingrosacyjne prowadzą, stosowane odpowiednie przepisy prawne, dla ksiąg ingrosacyjnych obowiązujące.

Postanowienia Ordynacji egzekucyjnej, które zależą od tego, aby istniała księga, według przepisów powszechnej ustawy hipotecznej prowadzona, będą w krajach, gdzie się księgi ingrosacyjne prowadzą, analogicznie stosowane. Drogą rozporządzeń będą wydane szczegółowe o tem przepisy, tudzież o tem, jak mają być wykonane wszelkie postanowienia Ordynacji egzekucyjnej, ksiąg publicznych się tyczące, w krajach, gdzie istnieją księgi ingrosacyjne; tą drogą też się postanowi, które z odnośnych przepisów Ordynacji egzekucyjnej w krajach tych nie będą obowiązywały i jakimi to instytucjami egzekucyjnymi, w takich przypadkach, akty hipoteczne zastąpione będą. Zawsze jednak będą w krajach, mających księgi ingrosacyjne, następujące zasady przestrzegane:

1. pod względem egzekucyi przez uzasadnienie przymusowego prawa zastawu (§. 87 i n. Ordynacji egzekucyjnej), jakoteż pod względem zabezpieczenia wiarytelności pieniężnych za pomocą prenotacyi prawa zastawu na dobrach nieruchomości (§. 374 Ordynacji egzekucyjnej), będą i nadal obowiązywały dotychczasowe przepisy prawne;

2. ilekró według Ordynacji egzekucyjnej mają być z powodu przymusowej administracyi i licytacyi, z powodu egzekucyi na prawa, na dobrach nieruchomości zahipotekowane, lub z powodu tymczasowych zarządzeń, uwagi w księdze gruntowej zapisane lub z niej wykreślone, to będzie miała miejsce ingrosacja odpowiednich uchwał (rezolucyj) z urzędu. Ta ingrosacja będzie miała skutki, które Ordynacja egzekucyjna do uwidocnień w księdze gruntowej

przywiązuje, z tym dodatkiem, że pierwszeństwo stosuje się do dnia dokonanej ingrosacyi;

3. w innych przypadkach aniżeli określonych pod l. 1 i 2, nie mogą być stosowane przepisy Ordynacji egzekucyjnej, które się odnoszą do prenotacyi lub uwidocnień hipotecznych;

4. przepisy §§. 145, ustęp 3 i 170, l. 1 Ordynacji egzekucyjnej, odnoszące się do posiadłości, które nie są wpisane do księgi publicznej, obowiązują względem wszelkich posiadłości;

5. przepis §. 184, l. 3, wcale nie będzie stosowany.

Artykuł XVII.

Nietkniętymi pozostaną przepisy §. 4 Ordynacji notaryalnej (ustawa z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 75). Dla skarg, mocy wykonawczej aktu notaryalnego zaprzeczających, będą obowiązywały postanowienia, które Ordynacja egzekucyjna zaprowadza dla skarg, w §. 36 określonych. Odłożenie egzekucyi (§. 42, l. 1 Ordynacji egzekucyjnej) może Sąd także w tym przypadku rozkazać, jeżeli sądowe oględziny lub dokument wykażą, jako przy spisaniu lub wygotowaniu aktu notaryalnego zostały naruszone przepisy, od zachowania których według Ordynacji notaryalnej zależy, aby akt posiadał znaczenie dokumentu publicznego lub miał moc wykonawczą.

Artykuł XVIII.

Pod względem ocenienia i przedaży miar kopalnianych i dziennych, odebranie których już zostało prawomocnie orzeczone, będą również i w przyszłości obowiązywały przepisy §§. 253 do 262 pow. ust. górniczej.

Artykuł XIX.

Przepisy §§. 86 i 373 Ordynacji egzekucyjnej obowiązują również co do wyroków sądowych i innych z nimi porównanych orzeczeń Sądów Bośni i Hercegowiny, jakoteż co do nakazów płatniczych, przez te Sądy wydanych, i co do ugód, przed nimi zawartych.

Artykuł XX.

Wyraz „Państwo“ w rozumieniu Ordynacji egzekucyjnej znaczy tyle co obszar królestw i krajów, w Radzie państwa reprezentowanych. Osoby, które na tym obszarze nie używają prawa obywatelstwa państwowego, będą wobec przepisów Ordynacji egzekucyjnej uważane za obce.

Artykuł XXI.

Ilekcio Ordynacya egzekucyjna powołuje się na postanowienia prawa cywilnego, rozumie przez nie tak przepisy powszechnej Księgi ustaw cywilnych, jakoteż przepisy prawa handlowego i Ordynacyi wekslowej, tudzież normy prawa prywatnego, w innych ustawach zawarte.

Artykuł XXII.

Zawarte w §. 4, l. 6 i w §§. 5 i 6 Ordynacyi egzekucyjnej przepisy o właściwości dla dozwoleń egzekucyi będą również stosowane w egzekucyach orzeczeń i ugód Sądów polubownych do spraw ubezpieczenia od wypadków (§. 38 ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1888), Sądów polubownych kas chorych (§. 41, ust. 2 ustawy z dnia 30. marca 1888. Dz. u. p. Nr. 33), Sądów polubownych kas brackich (§. 20, ust. 2 ustawy z dnia 17. stycznia 1890, Dz. u. p. Nr. 14) i Sądów przemysłowych (§. 75, ust. 2 ustawy z dnia 14. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 63).

Artykuł XXIII.

Ani urzędnicy sędziowscy, ani Państwo nie odpowiadają za uszczerbek w majątku, przez to powstały, że Sąd zaniechał polecić z urzędu odpowiednie korzystne umieszczenie złożonej u niego gotowizny, w myśl §. 77 Ordynacyi egzekucyjnej.

Artykuł XXIV.

Ilekcio z powodu prowadzonej egzekucyi okaże się potrzeba ustanowienia spólnego kuratora posiadaczy zapisów częściowych, na okaziciela opiekujących lub przez indos przenośnych, a to w tym celu, aby osoby trzecie nie miały przeszkody w dochodzeniu praw swoich, wolno Sądowi egzekucyjnemu przedstawić z urzędu wniosek ustanowienia kuratora Sądowi, który według ustawy z dnia 24. kwietnia 1874, Dz. u. p. Nr. 49, do tego jest właściwym.

Artykuł XXV.

Egzekucya na udziałach w majątku gwarentwa, dla prowadzenia przedsiębiorstwa górniczego założonego (kuksy), będzie przeprowadzoną według przepisów o egzekucyi na ruchomościach fizycznych.

Artykuł XXVI.

Postanowienia §. 72 powszechnej ustawy hipotecznej o uwidocznieniu przymusowej licytacji obowiązują też w sprawie uwidocznienia udzielonego przybicia (§. 183 Ordynacyi egzekucyjnej).

Artykuł XXVII.

Ilekcio istniejące ustawy i rozporządzenia, które mimo że Ordynacya egzekucyjna wejdzie w życie, w całości w mocy pozostaną, dopuszczają dozwoleń egzekucyi dla zabezpieczenia lub szczególnych środków zabezpieczających, będą do przedsiębrać się mających czynności zabezpieczających i w odpowiedniem postępowaniu stosowane przepisy Ordynacyi egzekucyjnej o czynnościach egzekucyjnych w celu zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych (§. 370 do 377) tudzież przepisy o tymczasowych zarządzeniach (§§. 378 do 402). O zarządzenie w mowie będących środków egzekucyjnych lub zabezpieczających należy prosić Sąd, który przepisy Ordynacyi egzekucyjnej do ich dozwoleń powołują, chyba że powyższe ustawy i rozporządzenia właściwość sądową w sposób odmienny urządzają.

Będą zatem w przyszłości przepisy Ordynacyi egzekucyjnej o czynnościach egzekucyjnych dla zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych tudzież o tymczasowych zarządzeniach w ten sposób obowiązywały:

1. że one zastąpią przepis §. 13 ustawy z dnia 18. kwietnia 1869, Dz. u. p. Nr. 44, dopuszczający egzekucyę dla zabezpieczenia na zasadzie wyroku, który zapadł zanim się spór kompetencyjny przed Trybunałem państwa rozpoczął;

2. że one zastąpią przepis §. 74 ustawy z dnia 14. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 63, zezwalający na egzekucyę dla zabezpieczenia na zasadzie wyroku sądu przemysłowego, który jeszcze podlega zaczepianiu;

3. że według nich nastąpi zabezpieczenie prawa regresowego Państwa w przypadku §. 25 ustawy z dnia 12. lipca 1872, Dz. u. p. Nr. 112, tyczącej się urzędzenia prawa skargi, służącego stronom z powodu naruszenia praw, popełnionego przez urzędników sędziowskich podczas urzędowania.

4. że zgodnie z owymi przepisami zarządzi sędzia cywilny zabezpieczenie wierzytelności w przypadkach §. 11 ustawy z dnia 28. maja 1881, Dz. u. p. Nr. 47, o pomocy przeciwko nierzetelnym praktykom przy zawieraniu interesów kredytowych;

5. że według nich otrzyma zabezpieczenie, kto po myśli §. 7 ustawy z dnia 6. czerwca 1887, Dz. u. p. Nr. 72, prosi o nie na podstawie orzeczenia, wydanego w drodze administracyjnej przez władze Armii czynnej, Marynarki wojennej i Obrony krajowej.

Artykuł XXVIII.

Wierzycielowi, który dla swej wykonalnej wierzytelności ma uzasadnione prawo zastawu na posiadłości albo którego wierzytelność już się na posiadłości egzekwuje, wolno dochodzić wykreślenia poprzednich wierzytelności hipotecznych tem samem

prawem, jakie służy właścicielowi posiadłości, który wierzytelność spłacił lub też z innej przyczyny prawo to uzyskał; w tym celu droga prawa stoi wierzycielowi otworem albo może on rozpocząć postępowanie amortyzacyjne. To wszystko jednak nie ma miejsca, gdy się rozchodzi o wierzytelność w annuitetach spłacalną, a jedynie raty zostały popłacone.

Wierzyciel, który drogą skargi dochodzi roszczenia do wykreślenia, jakie właścicielowi służy, winien temuż właścicielowi oznajmić spór sądownie; uchwała zarządzająca postępowanie amortyzacyjne będzie także właścicielowi doręczoną.

Artykuł XXIX.

Sąd zastanowi egzekucję na żądanie zobowiązanego, jeżeli roszczenie, na rzecz którego dozwolono egzekucji na zasadzie wyroku polubownego, opiera się na interesie dyferencyjnym, który za grę lub zakład powinien być poczytany, Żądanie to może być dochodzone tak zapomocą rekursu od dozwolenia egzekucji jakoteż drogą skargi. Skargę wnosi się do Sądu, któremu w pierwszej instancji przedstawiono wniosek na udzielenie egzekucji.

Po wniesionym rekursie lub skardze, może być, na wniosek, egzekucya aż do prawomocnego rozstrzygnięcia skargi odłożona; pod względem odłożenia obowiązują w tym przypadku przepisy §§. 43 i 44 Ordynacyi egzekucyjnej.

Artykuł XXX.

Niemniej będzie, na żądanie zobowiązanego, zastanowioną egzekucya, na zasadzie wyroku polubownego dozwolona, jeżeli zobowiązany przystąpił do umowy na sąd polubowny ze względu na porozumienie, jakie między członkami związku przedsiębiorców w tej osnowie stanęło (kartel), że materiały, narzędzia i inne środki pomocnicze, których on dla swej produkcji przemysłowej potrzebuje, mogą być w obrocie krajowym jedynie pod tym warunkiem pozbywane, że kupujący podda się orzeczeniu sądu polubownego co do sporów, jakie z tego rodzaju interesu mogą powstać. Pod względem dochodzenia żądania zastanowienia i w sprawie odłożenia egzekucyi, obowiązują przepisy artykułu XXIX; pochodzące od zobowiązanego żądanie zastanowienia będzie odrzucone, jeżeli on się podczas rozprawy przed sędziami polubownymi wyraźnie zrzekł zarzutów przeciwko egzekucyi, jakie wynikają z rzeczonyj wadliwości umowy na sąd polubowny.

Przepisy niniejszego i poprzedniego artykułu w niczem nie uwłaczają odrębnym postanowieniom o zaczepianiu orzeczeń giełdowych sądów polubownych na zasadzie artykułów XXIII, l. 1 i XXV, ustęp 1 ustawy zaprowadzającej Procedurę cywilną (ustawa z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 112).

Artykuł XXXI.

O ile następne artykuły inaczej nie rozporządzają, o tyle będą akty egzekucyjne, na które Sądy w instancyi pierwszej, przed wejściem w życie Ordynacyi egzekucyjnej pozwoliły, wykonane podług przepisów dotychczas dla nich obowiązujących i przez Sądy, które dotychczas były dla nich właściwymi.

Gdy już Ordynacya egzekucyjna zacznie obowiązywać, nie będzie to przeszkodą w stosowaniu jej przepisów, że wniosek na egzekucję lub na zabezpieczenie opiera się na tytule egzekucyjnym lub akcie sądowym, pochodzącym z czasu, gdy jeszcze dawne prawo obowiązywało.

Artykuł XXXII.

Sekwestracje egzekucyjne i sekwestracje dla zabezpieczenia, przed wejściem w życie Ordynacyi egzekucyjnej dozwolone, a jeszcze nie uchylone w dniu, kiedy Ordynacya egzekucyjna zaczęła obowiązywać, będą, poczynawszy od tego ostatniego dnia, odbywały się według przepisów Ordynacyi egzekucyjnej o administracyi przymusowej.

Na wniosek zobowiązanego lub wierzyciela, w sekwestracji udział biorącego, może Sąd uchylić zamianowanie sekwestra podług dotychczasowych przepisów dokonane, a to nawet po prawomocności odpowiedniej uchwały, i zamianować zarządcę po myśli §§. 106 i 107 Ordynacyi egzekucyjnej.

W miarę jak Ordynacya egzekucyjna powołuje Sądy do spółdziałania w administracyi przymusowej, do czego też zamianowanie zarządcy należy, będzie to odtąd zadaniem Sądu, który przepisy Ordynacyi egzekucyjnej do rozpoczęcia kroków w charakterze Sądu egzekucyjnego powołują.

Artykuł XXXIII.

Przymusowe licytacje posiadłości, dozwolone przed wejściem w życie Ordynacyi egzekucyjnej, będą od dnia, gdy Ordynacya egzekucyjna zacznie obowiązywać, przeprowadzone zgodnie z przepisami teje o przymusowej sprzedaży, jeżeli w tym dniu nie były jeszcze rozpisane termina do odbycia licytacji. Jeżeli równocześnie kilku wierzycieli prowadzi egzekucję na jedną i tę samą posiadłość, a to sposobem licytacji przymusowej, przyjmuje się w tym przypadku, że już od chwili, gdy Ordynacya egzekucyjna zaczęła obowiązywać, wszyscy inni wierzyciele przystąpili do postępowania licytacyjnego, odbywającego się dla wierzyciela, który nasamprzód przymusową licytację posiadłości uzyskał.

Jeżeli w chwili, gdy Ordynacya egzekucyjna zacznie obowiązywać, termina licytacyjne już były prawomocnie rozpisane, ale jeszcze się z tej przy-

czyny nie odbyły, że prowadzący egzekucję od postępowania licytacyjnego odstąpił albo dopuścił do tego, że ono spoczywa, i jeżeli następnie, po wejściu w życie Ordynacji egzekucyjnej, postępowanie licytacyjne zostaje podjętem, będą w tem postępowaniu obowiązywały przepisy Ordynacji egzekucyjnej.

Z chwilą, gdy przepisy Ordynacji egzekucyjnej mają być stosowane, należy egzekucyjne postępowanie licytacyjne przenieść do Sądu, który przepisy Ordynacji egzekucyjnej powołują do rozpoczęcia kroków w charakterze Sądu egzekucyjnego.

Artykuł XXXIV.

Egzekucya na rzeczach ruchomych, prawach lub wierzitelnościach, przed wejściem w życie Ordynacji egzekucyjnej rozpoczęta, może być od dnia, w którym Ordynacja egzekucyjna zaczęła obowiązywać, jedynie według postanowień tej Ordynacji dalej prowadzoną, jeżeli w dniu tym nie postąpiła dalej, aniżeli do prawomocnego uzasadnienia egzekucyjnego prawa zastawu na rzecz popierającego egzekucję wierzyciela.

Jeżeli w ślad za tem wypadnie Sądom spółdziałać w postępowaniu egzekucyjnem, należy odpowiednie czynności przekazać Sądowi, który przepisy Ordynacji egzekucyjnej do rozpoczęcia kroków w charakterze Sądu egzekucyjnego powołują.

Artykuł XXXV.

Jeżeli już po wejściu w życie Ordynacji egzekucyjnej wypadnie rozdzielić cenę kupna, uzyskaną w licytacji, która się według dotychczasowych przepisów odbyła, to będą Sądy postępowały zgodnie z odpowiednimi przepisami Ordynacji egzekucyjnej, chyba że w dniu, kiedy Ordynacja egzekucyjna zaczęła obowiązywać, sądowa rozprawa nad rozdziałem ceny kupna już była zagajona. Jednakowo mimo że przepisy Ordynacji egzekucyjnej wejdą w zastosowanie, pozostaną dla rozdziału ceny kupna te Sądy właściwymi, które dotychczasowe przepisy prawne do tego powołują.

Artykuł XXXVI.

Ileokroć w myśl poprzednich postanowień winny być przepisy Ordynacji egzekucyjnej stosowane do postępowania egzekucyjnego, które już wisi w chwili, gdy Ordynacja egzekucyjna weszła w życie, rozporządzi Sąd w nadarżającym się przypadku z urzędu, co w celu przeniesienia egzekucyi do nowego postępowania konieczne jest potrzebnem, a w szczególności, w duchu Ordynacji egzekucyjnej prośbę egzekucyjną pojmując, przystosuje Sąd dozwolenie egzekucyi, już przedtem udzielone, do przepisów tej Ordynacji; nadto w przypadku, gdy wykonanie egzekucyi do innego Sądu należy, odstąpi sprawę Sądowi właściwemu.

Artykuł XXXVII.

Co się tyczy egzekucyjnych praw zastawu na ruchomych rzeczach fizycznych, w chwili wejścia w życie Ordynacji egzekucyjnej już istniejących, to liczy się czas jednego roku, w §. 256 Ordynacji egzekucyjnej ustanowiony, od dnia, w którym Ordynacja egzekucyjna zaczęła obowiązywać.

Artykuł XXXVIII.

Na prośbę o egzekucję dla zaspokojenia, wniesioną po dniu, w którym Ordynacja egzekucyjna zaczęła obowiązywać, ale opierającą się na egzekucyi dla zabezpieczenia, przed owym dniem wykonanej, będzie egzekucya zarządzona według przepisów Ordynacji egzekucyjnej, zachowując pierwszeństwo dla nabytych praw zastawu.

Artykuł XXXIX.

Rozstrzygnięcie prośby o dozwoleńie środka tymczasowego zabezpieczenia, która w dniu, kiedy Ordynacja egzekucyjna zaczęła obowiązywać, już się w Sądzie znajduje, jakoteż wykonanie sądowego rozstrzygnięcia, na nią zapadłego, nastąpi według przepisów Ordynacji egzekucyjnej.

Skutki i trwanie środków zabezpieczających, podług dotychczasowych przepisów dozwolonych i wykonanych, ocenia się według przepisów w tej mierze dotąd obowiązujących. Co się zaś tyczy osobistych uwolnień od aresztu osobowego dla zabezpieczenia, tudzież jego wykonania, będą od wejścia w życie Ordynacji egzekucyjnej nawet w tym przypadku jej przepisy obowiązywały, gdy wykonanie już się przed owym dniem rozpoczęło.

Artykuł XL

Postanowienia artykułów XXIX i XXX, wejdą w życie z dniem ogłoszenia niniejszej ustawy, postanowienia zaś artykułów II do XXVIII i XXXI do XXXIX, z chwilą, gdy Ordynacja egzekucyjna zaczęła obowiązywać.

Artykuł XLI.

Wykonanie tej ustawy poruczam Ministrowi sprawiedliwości.

Minister ten wyda wszelkie rozporządzenia, do wprowadzenia i przeprowadzenia niniejszej ustawy potrzebne, a w szczególności te, które wchodzą w zakres innych Ministerstw, w porozumieniu z temi Ministerstwami.

Wiedeń, dnia 27. maja 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXX. — Wydana i rozesłana dnia 6. czerwca 1896.

Treść: № 79. Ustawa o postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym (Ordynacja egzekucyjna).

79.

Ustawa z dnia 27. maja 1896,

o postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym (Ordynacja egzekucyjna).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Część pierwsza.

Egzekucya.

Rozdział pierwszy.

Postanowienia ogólne.

Tytuł pierwszy.

Egzekucya aktów i dokumentów swojskich.

Tytuł egzekucyjny.

§. 1.

Tytułami egzekucyjnymi w rozumieniu tej ustawy są następujące akty i dokumenty, sporządzone na obszarze, na którym niniejsza ustawa obowiązuje:

1. wyroki końcowe i inne wyroki, uchwały i rezolucye Sądów cywilnych, w sprawach spornych zapadłe, jeżeli przeciwko nim dalszy tok prawa jest

wzbroniony albo przynajmniej niema od nich środka prawnego, egzekucyę wstrzymującego;

2. nakazy płatnicze (polecenia zapłaty), wydane w postępowaniu nakazowym i wekslowem, albo po myśli §. 19go ustawy z dnia 12. lipca 1872, Dz. u. p. Nr. 112, jeżeli przeciwko nim zarzutów w czasie należytych nie podano;

3. warunkowe polecenia zapłaty, wydane w postępowaniu wezwawczem (ustawa z dnia 27. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 67), które już nie podlegają zarzutom i nie utraciły swej mocy z powodu upływu czasu;

4. sądowe wypowiedzenia kontraktów najmu a względnie dzierżawy gruntów, budynków i innych rzeczy nieruchomości lub prawnie za nieruchomości poczytanych, młynów okrętowych i budowli na okrętach wzniesionych, jeżeli przeciwko wypowiedzeniu zarzuty w czasie należytych do Sądu nie weszły, a pod tymi samymi warunkami, także sądowe nakazy oddania lub odbioru przedmiotów najmu lub dzierżawy;

5. ugody, zawarte o roszczenia prawa prywatnego przed Sądami cywilnymi lub karnymi;

6. rozporządzenia Sądów cywilnych, wydane w sprawach niespornych o tyle, o ile one mogą być egzekwowane według przepisów co do nich obowiązujących (§. 12 ces. patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208);

7. w postępowaniu konkursowem zawarte i sądownie zatwierdzone ugody, uchwały sądowe, w ciągu tego postępowania prawomocnie zapadłe,

i mocą wykonawczą wyposażone wyciągi urzędowe z protokołu likwidacyjnego, podczas postępowania konkursowego spisane;

8. prawomocne orzeczenia Sądów karnych, które zapadają co do kosztów postępowania karnego albo co do roszczeń prawa prywatnego, albo też które dane zabezpieczenie za przepadłe uznawają;

9. prawomocne uchwały i rozstrzygnięcia Sądów cywilnych i karnych, orzekające kary lub grzywny pieniężne przeciw stronom lub tychże zastępcom;

10. rozstrzygnięcia roszczeń prawa prywatnego, które wydały władze administracyjne lub inne organa publiczne do tego powołane, względem których już niema dalszego toku prawnego egzekucję wstrzymującego, o tyle, o ile ustawy przekazują egzekucję tychże Sądom;

11. wyroki Sądów przemysłowych, które albo wcale, albo już nie podlegają zaczepianiu, tudzież ugody przed nimi zawarte;

12. w sprawach prawa publicznego zapadłe orzeczenia prawomocne Trybunału państwa, władz administracyjnych albo innych organów, do tego powołanych, o tyle, o ile przepisy prawne egzekucję tychże Sądom przekazują;

13. nakazy płatnicze i wykazy zaległości, sporządzone na podatki bezpośrednie i należności, jakoteż na dodatki krajowe, powiatowe i gminne o tyle, o ile im służy moc wykonawcza w myśl przepisów, dla nich istniejących;

14. prawomocne rozstrzygnięcia wymienionych pod l. 10 i 12 władz i organów publicznych, orzekające kary lub grzywny pieniężne albo zwrot kosztów postępowania o tyle, o ile przepisy prawne egzekucję tychże Sądom przekazują;

15. ugody zawarte przed gminnym urzędem rozjemczym, przed władzami policyjnymi albo przed innymi publicznymi organami, do przyjmowania ugód powołanymi, jeżeli istniejące przepisy nadają tym ugodom znaczenie ugody sądowej;

16. orzeczenia sędziów i sądów polubownych, które nie podlegają zaczepianiu przed wyższą instancją polubowną, tudzież ugody w obec nich zawarte;

17. akty notaryalne, określone w §. 3 ustawy z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 75;

18. zasądzone uczynione wypowiedzenia kontraktu najmu i dzierżawy przedmiotów, pod l. 4 wymienionych, jeżeli na dowód wypowiedzenia dołączono poświadczenie notaryalne, protokół urzędowy albo inny dokument dowodowy, a przeciwko wypowiedzeniu nie podano zarzutów w czasie należytych.

§. 2.

Pod względem egzekucji, stoją na równi z wymienionymi w §. 1, l. 1 do 10 i 12 do 15 aktami i dokumentami, na obszarze mocy obowiązującej niniejszej ustawy sporządzonymi, akta i dokumenty tego samego rodzaju, które pochodzą od władz i organów publicznych, znajdujących się poza obszarem mocy obowiązującej niniejszej ustawy, ale podlegających władzy, która na tym obszarze ma swą siedzibę. Jeżeli się rozchodzi o przytoczone w §. 1, l. 18 tytuły egzekucyjne, to pochodzące od tych władz lub od tych organów publicznych poświadczenia pisemne, stoją na równi z poświadczeniami tutejszych władz lub organów publicznych, które na obszarze Państwa mają swe siedziby.

Dozwolenie egzekucji.

§. 3.

Dozwalanie egzekucji na zasadzie tytułów egzekucyjnych, w §§. 1 i 2 wymienionych, należy do Sądów cywilnych.

Dozwolenie nastąpi na wniosek strony, mającej do tego prawne roszczenie (wierzyciel egzekucję popierający, egzekwujący). Na wniosek o dozwolenie egzekucji poweźmie Sąd uchwałę bez poprzedniej rozprawy ustnej i nie słuchając przedtem przeciwnika, chyba że niniejsza ustawa dla szczegółowego przypadku inaczej rozporządza.

§. 4.

O ile ustawa inaczej nie rozporządza, o tyle właściwymi są w sprawie dozwolenia egzekucji następujące Sady:

1. jeżeli wniosek opiera się na jednym z tytułów egzekucyjnych, w §. 1, l. 1, 2 i 3 określonych, na ugodzie w spornej sprawie cywilnej zawartej (§. 1, l. 5) albo na orzeczeniu kary, wydanem w ciągu jakiegoś postępowania w spornej sprawie cywilnej (§. 1, l. 9), ten Sąd, w którym proces w pierwszej instancji się toczył;

2. jeżeli wniosek opiera się na tytułach egzekucyjnych, w §. 1, l. 4 wymienionych, ten Sąd, któremu w instancji pierwszej podano wypowiedzenie albo przedstawiono wniosek na wydanie nakazu odania lub odebrania przedmiotu najmu lub dzierżawy;

3. pod względem tytułów egzekucyjnych, w §. 1, l. 6 wymienionych, tudzież ugód w niespornej sprawie cywilnej zawartych i orzeczeń kary w takiej sprawie wydanych (§. 1, l. 5 i 9), ten Sąd, w którym sprawa w pierwszej instancji wisiała;

4. jeżeli strona powołuje się na jeden z tytułów egzekucyjnych, w §. 1, l. 7 wymienionych, Sąd konkursowy;

5. jeżeli się strona powołuje na jeden z tytułów egzekucyjnych, w §. 1, l. 18 wymienionych, ten Sąd powiatowy, w okręgu którego znajduje się przedmiot najmu lub dzierżawy;

6. we wszystkich innych przypadkach ten Sąd powiatowy, który dla strony, egzekucją dotkniętej (Zobowiązany) jest w sprawach spornych Sądem powszechnym. Jeżeli zobowiązany nie ma takiego Sądu na obszarze mocy obowiązującej niniejszej ustawy, należy prosić o dozwole nie egzekucji ten z tutejszych Sądów powiatowych, w okręgu którego znajduje się majątek, na którym egzekucya ma być prowadzoną, albo jeżeli ma być prowadzoną na posiadłościach w księdze publicznej wpisanych i na prawach do tych posiadłości, właściwym będzie Sąd, który prowadzi wykaz odpowiedzialnej posiadłości. Jeżeli żaden z powyższych warunków nie zachodzi, będzie dla dozwole nia egzekucji właściwym ten z tutejszych Sądów powiatowych, w okręgu którego ma być pierwsza czynność egzekucyjna faktycznie wykonaną. Jeżeli jest zamierzona egzekucya na wierzytelności, ma być za miejsce położenia majątku poczytaną miejscowość, w której dłużnik egzekuta mieszka, ma swą siedzibę lub przebywa; a gdyby nie było wiadomem, gdzie on ma swe zamieszkanie, siedzibę lub gdzie przebywa, albo gdyby odpowiednia miejscowość nie leżała na obszarze mocy obowiązującej niniejszej ustawy, to będzie za miejsce położenia majątku poczytaną miejscowość, w której się znajduje zastaw, na rzecz wierzytelności oddany, a jeżeliby się rozchodziło o wierzytelność hipoteczną, miejsce siedziby Sądu, w którym się znajduje wykaz zastawionej posiadłości.

Ilekróć w myśl poprzedniego ustępu (l. 6) oznacza się właściwość sądową według wykazu hipotecznego, a tenże znajduje się w Trybunale pierwszej instancji, należy prosić o dozwole nie egzekucji Sąd powiatowy miejsca siedziby tegoż Trybunału. Wierzycielowi egzekucję popierającemu służy wybór z pomiędzy kilku Sądów powiatowych, jeżeliby ich tam więcej było.

§. 5.

Jeżeliby egzekucya była zamierzoną na zasadzie jednego z tytułów egzekucyjnych, w §. 1, l. 8 i 10 do 17 określonych, na zasadzie ugody o roszczenia cywilne, w obec jednego z tutejszych Sądów karnych zawartej (§. 1, l. 5), albo na zasadzie orzeczenia kary jednego z tutejszych Sądów karnych (§. 1, l. 9) i nadto miała być prowadzoną na majątku, znajdującym się poza obszarem mocy obowiązującej niniejszej ustawy, a zobowiązany nie miał Sądu powszechnego na obszarze mocy obowiązującej niniejszej ustawy, natenczas należy prośba o dozwole nie egzekucji do tego z tutejszych Sądów powiatowych, w okręgu którego ma swą siedzibę władza lub organ publiczny, od którego tytuł egzekucyjny pochodzi,

który wydał wyrok polubowny, albo w obec którego ugodę zawarto.

§. 6.

Jeżeli pod względem dozwole nia egzekucji oznacza się właściwość sądową podług Sądu powszechnego zobowiązanego, a dla niego kilka z tutejszych Sądów powiatowych za jego Sądy powszechne może być poczytanych, służy wierzycielowi wybór jednego z tych Sądów, który z nich zechce prosić o dozwole nie egzekucji.

W ten sam sposób służy wierzycielowi wybór z pomiędzy kilku Sądów, jakie mu się nadarzają ze względu na położenie przedmiotu egzekucji albo ze względu na miejsce, gdzie pierwszą czynność egzekucyjną przedsiębrać wypadnie (§. 4, l. 6), a mianowicie służy mu ten wybór także w następujących przypadkach:

1. jeżeli majątek, na którym egzekucya jest zamierzoną, znajduje się w okręgach rozmaitych Sądów;

2. jeżeli ze względu na granice rozmaitych okręgów sądowych niema pewności, w którymto okręgu sądowym znajduje się majątek, na którym egzekucya ma być prowadzona;

3. jeżeli wierzyciel prosił równocześnie o wdrożenie kilku rodzajów egzekucji przeciwko jednemu i temu samemu zobowiązanemu, a z tej przyczyny w rozmaitych okręgach sądowych wstępnę czynności egzekucyjne przedsiębrać należy.

§. 7.

Sąd jedynie wtedy pozwoli na egzekucję, jeżeli obok tego, kto jest uprawnionym i zobowiązanym, można z tytułu egzekucyjnego powziąć, jaki jest przedmiot i rodzaj należnego świadczenia lub winnego zaniechania, w jakich jedno lub drugie istnieje rozmiarach i w jakim czasie powinno być dopełnione.

Sąd odmówi egzekucji, o którą jest proszony, przed zapadnięciem wierzytelności i przed upływem czasu, jaki wyrok lub inny tytuł egzekucyjny dla świadczenia zakreśla. Jeżeli dzień płatności lub koniec czasokresu, dla świadczenia zakreślonego, nie jest w tytule egzekucyjnym oznaczonym, a to ani przez wymienienie dnia kalendarzowego, ani w ten sposób, że podany w tytule egzekucyjnym początek czasokresu według kalendarza da się stwierdzić, natenczas potrzeba dowodu zapomocą publicznych lub publicznie zawierzytelniczonych dokumentów na to, że zaszło zdarzenie, od którego płatność lub wykonalność świadczenia zależy; tak samo ma być, jeżeli według osnowy tytułu egzekucyjnego wykonalność roszczenia zależy od tego, aby się wydarzył fakt odpowiedni, a mianowicie też wtedy, gdy wykonalność roszczenia zależy od uprzedniego wykonania odpowiedniego świadczenia ze strony uprawnionego; udowodnienie tego faktu jest rzeczą uprawnionego.

§. 8.

Dozwolenie egzekucyi roszczenia, które zobowiązuje winien zaspokoić jedynie w zamian za inne świadczenie, równocześnie wykonać się mające, nie jest zależnem od dowodu, że świadczenie wzajemne już zostało dopełnione albo też dopełnienie tegoż zabezpieczone.

§. 9.

Egzekucya może jedynie o tyle nastąpić na korzyść innej osoby aniżeli tej, którą tytuł egzekucyjny jako zobowiązaną oznacza, o ile za pomocą dokumentów publicznych albo publicznie zawierzytelniowych będzie dowiedzionem, że roszczenie, w tytule egzekucyjnym uznane, albo zobowiązanie w nim opisane, przeszło od osób tam wymienionych na te osoby, od których wniosek dozwoleń egzekucyi pochodzi albo przeciwko którym jest wymierzony.

§. 10.

Jeżeli wymagane w §§. 7 i 9 dokumentne dowody nie mogą być dostarczone, musi przed dozwoleń egzekucyi albo dalszem jej prowadzeniem, zapaść wyrok sądowy.

§. 11.

Na podstawie tytułu egzekucyjnego, uzyskanego przeciwko jawnej spółce handlowej albo spółce komandytowej, może Sąd dozwolić bezpośredniej egzekucyi na majątku osobiście odpowiadającego spółnika, jeżeli mu się przedłoży wyciąg z rejestru handlowego i tem udowodni, że osoba, przeciwko której egzekucya jest zamierzona, w owej chwili należy jeszcze do spółki w charakterze osobiście odpowiadającego spółnika.

W tym przypadku odbędzie się w kwestyi odpowiedzialności spółnika, przed rozstrzygnięciem wniosku na dozwoleń egzekucyi, przesłuchanie zobowiązanego albo osób, do zastępowania spółki powołanych, jeżeli dopiero po rozwiązaniu spółki zażądano egzekucyi na zasadzie tego rodzaju tytułu egzekucyjnego przeciwko jednemu z byłych spółników, albo też uczyniono to podczas trwania spółki przeciwko osobiście odpowiadającemu spółnikowi, który jednak przedtem już z spółki wystąpił lub z niej został wyłączony, niemniej też w przypadku, jeżeli egzekucya ma być prowadzoną na majątku jawnej spółki handlowej albo spółki komandytowej, na zasadzie tytułu egzekucyjnego, uzyskanego w sprawach spółki przeciwko osobiście odpowiadającemu spółnikowi.

§. 12.

Jeżeli zobowiązanemu służy wybór między kilkoma świadczeniami, wolno wierzycielowi, po bezowocnym upływie czasu, dla świadczenia przeznaczonego, prosić o egzekucję jednego z owych świad-

czeń. Wierzyciel wypowie w swoim wniosku na udzielenie egzekucyi, którego z owych świadczeń sobie życzy.

Mimo to wolno zobowiązanemu tak długo wykonać swe prawo wyboru, jak długo jeszcze wierzyciel ani w całości ani w części nie otrzymał świadczenia, które sobie wybrał.

§. 13.

W przypadku, gdy prośba o egzekucję opiera się na rozstrzygnięciu, przysądzającym kilka roszczeń wzajemnie od siebie niezawisłych, a jedynie co do niektórych roszczeń wniesiono środki prawne, egzekucję wstrzymujące, może być dozwolona egzekucya na rzecz innych niezaprzeczonych roszczeń, jak tylko rozstrzygnięcie co do nich urosło w moc prawa.

§. 14.

Wolno zastosować kilka środków egzekucyjnych równocześnie; atoli Sąd mocen jest ograniczyć dozwoleń egzekucyi do jednego lub kilku środków egzekucyjnych, jeżeli z wniosku na egzekucję oczywiście wynika, że jeden lub kilka z zaproponowanych środków egzekucyjnych wystarczy do zaspokojenia egzekwenta.

§. 15.

O ile w egzekucyi wierzytelności pieniężnej nie rozchodzi się o urzeczywistnienie umownego prawa zastawu, o tyle wolno dozwolić egzekucyi przeciw gminom lub zakładom, które orzeczeniem władzy administracyjnej za publiczne lub za powszechnie pożyteczne uznane zostały, jedynie co do tych części majątku, które mogą być użyte na zaspokojenie wierzyciela bez nadwężenia interesów publicznych, ochrona których jest zadaniem gminy lub owego zakładu. Rządowe władze administracyjne są powołane do orzekania o tem, czyli takie względy co do oznaczonych części majątkowych istnieją.

Wykonanie egzekucyi.

§. 16.

O ile niniejsza ustawa inaczej nie postanawia, o tyle odbywa się wykonanie egzekucyi z urzędu.

Egzekucję przeprowadza Sąd cywilny bądź sam bezpośrednio, bądź przez organa egzekucyjne, które w takim razie działają z polecenia i pod kierownictwem Sądu.

Sąd egzekucyjny.

§. 17.

W miarę jak niniejsza ustawa Sądy cywilne do udziału w wykonaniu egzekucyi pociąga, będzie to zadaniem Sądów powiatowych (Sądy egzekucyjne),

chyba że ustawa w danym przypadku co innego postanawia.

Do Sądu egzekucyjnego należy też przeprowadzenie rozprawy i orzekanie we wszystkich sporach, które w ciągu postępowania egzekucyjnego lub z jego przyczyny powstają, o tyle, o ile niniejsza ustawa nie uznaje innego Sądu za właściwy w tej mierze.

§. 18.

O ile niniejsza ustawa inaczej nie rozporządza, o tyle będą następujące Sądy występowały jako Sądy egzekucyjne:

1. jeżeli egzekucya tyczy się dobra nieruchomego, w Państwie położonego i do księgi publicznej wpisanego, lub też prawa, na takiej nieruchomości zhipotekowanego. będzie, z utrzymaniem postanowienia §. 19, Sądem egzekucyjnym ten Sąd powiatowy, w którym się znajduje wykaz odpowiedniego dobra nieruchomego; gdyby jednak wykaz ten znajdował się w Trybunale pierwszej instancji, Sąd powiatowy miejsca siedziby tego Trybunału;

2. jeżeli egzekucya tyczy się rzeczy nieruchomej lub prawnie za nieruchomą poczytanej, która się znajduje na obszarze Państwa, ale nie jest zapisaną do księgi publicznej, tudzież młynów okrętowych lub na okrętach wzniesionych budowli, również na obszarze Państwa się znajdujących, będzie Sądem egzekucyjnym ten Sąd powiatowy, w okręgu którego owa rzecz jest położoną, a mianowicie, gdy chodzi o młyny okrętowe i o budowle na okrętach wzniesione, ten Sąd powiatowy, w okręgu którego one się znajdowały w chwili, gdy się wykonanie egzekucyi rozpoczęło;

3. gdy się rozchodzi o egzekucję na wierzytelnościach, które nie są hipotecznie zabezpieczone (l. 1), Sąd powiatowy, w §. 4, l. 6 określony;

4. we wszystkich innych przypadkach ten z tutejszych Sądów powiatowych, w okręgu którego w chwili, gdy wykonanie egzekucyi rozpoczęło, znajdują się rzeczy, na których egzekucya jest prowadzoną; w braku zaś takich rzeczy, ten Sąd powiatowy, w okręgu którego pierwszą czynność egzekucyjną faktycznie przedsiębrać wypadnie.

§. 19.

Jeżeli egzekucya tyczy się dobra nieruchomego, zapisanego w Tabuli, w księdze górniczej lub kolejowej, albo też gdy ona tyczy się prawa, na tego rodzaju dobrach nieruchomych zhipotekowanego, będzie Sądem egzekucyjnym Trybunał, u którego znajduje się Tabula, księga górnicza lub kolejowa, w której dobro to jest zapisane. Wolno jednak temu Trybunałowi, z urzędu lub na wniosek, poruczyć załatwienie niektórych części postępowania egzekucyjnego, a w szczególności też wszystkie czynności, jakie ze względu na administrację przymusową do Sądu egzekucyjnego należą, temu Trybunałowi,

w okręgu którego znajduje się całe dobro nieruchomości, na którym egzekucya jest prowadzona albo większa część tegoż. Od tej uchwały niema rekursu.

§. 20.

Zezwalając na egzekucję, ustanowi ów Sąd, z urzędu lub na wniosek, jeden ze Sądów powiatowych, o które tu rozchodzić się może, Sądem egzekucyjnym, jeżeli między kilkoma Sądami powiatowymi co do tego, który z nich ma być Sądem egzekucyjnym, z tej przyczyny niepewność zachodzi, że ze względu na granice rozmaitych powiatów sądowych jest rzeczą wątpliwą, który Sąd powiatowy według §. 18, w charakterze Sądu egzekucyjnego wkroczyć jest powołany, albo jeżeli w przypadku z §. 18, l. 1 znajduje się więcej Sądów powiatowych w miejscu siedziby Trybunału. Od jej uchwały niema rekursu.

§. 21.

Jeżeli wierzyciel popiera egzekucję przeciwko jednemu i temu samemu zobowiązanemu, równocześnie w kilku Sądach, znajdujących się w okręgu tego samego Sądu krajowego wyższego, wolno temuż Sądowi krajowemu wyższemu poruczyć szczegółowe akty egzekucyjne wykonawcze jednemu z owych Sądów, a to na doniesienie, pochodzące od Sądu, który na egzekucję zezwolił, albo też Sądowi, do wykonania egzekucyi powołanego, jakoteż na wniosek strony. Wniosek taki służy tak egzekwencji jakoteż egzekutowi.

Sąd tak rozporządzi, jeżeli to się może przyczynić do uproszczenia postępowania egzekucyjnego, do korzystniejszego spieniężenia przedmiotów egzekucyi albo do umniejszenia kosztów egzekucyi.

Wyznaczając Sąd egzekucyjny, należy mieć wzgląd na wartość i rodzaj przedmiotów egzekucyi, na odrębne potrzeby, z dozwolonymi środkami egzekucyjnymi połączone, a zarazem też na to, w jakich rozmiarach przepisy niniejszej ustawy pociągają każdy z owych Sądów do udziału w wykonywaniu egzekucyi.

Wniosek, po myśli pierwszego ustępu w Sądzie uczyniony, nie wstrzymuje postępowania egzekucyjnego. Niema rekursu od rozstrzygnięcia na ten wniosek zapadłego, ani też od rozporządzenia, poruczającego z urzędu wykonanie egzekucyi Sądowi, w ustępie pierwszym wspomnianemu. Sąd krajowy wyższy może przed rozstrzygnięciem tej sprawy zażądać opinii od wszystkich Sądów wyżej wspomnianych, lub też jedynie od niektórych z owych Sądów.

§. 22.

Jeżeli wierzyciel prowadzi więcej egzekucyj aniżeli jedną przeciwko jednemu i temu samemu zobowiązanemu i na kilku posiadłościach z osobna, a wykonanie tychże przypadnie jednemu i temu samemu Sądowi albo kilku Sądom sąsiednim,

w okręgu jednego i tego samego Sądu krajowego wyższego się znajdującym, i jeżeli zarazem dozwolone środki egzekucyjne są jednakowymi lub przynajmniej takimi, że skupienie egzekucyj w celu ich wykonania jest możebnem, wolno Sądowi rozporządzić, że te egzekucye winny być w celu ich wykonania ze sobą połączone; ale Sąd uczyni to li wtedy, jeżeli po takim połączeniu można się spodziewać uproszczenia postępowania egzekucyjnego, korzystniejszego spieniężenia przedmiotów egzekucyjnych albo obniżenia kosztów egzekucyjnych.

Tej treści zarządzenie może wyjść od Sądu, do wykonania wszystkich tych egzekucyj powołanego, z urzędu lub na wniosek. Jeżeli w sprawę wchodzi kilka Sądów egzekucyjnych, może to połączenie jedynie Sąd krajowy wyższy nakazać, a to albo na doniesienie jednego ze Sądów egzekucyjnych, albo na wniosek; zarazem może Sąd krajowy wyższy przekazać wspólne wykonanie owych egzekucyj jednemu ze Sądów egzekucyjnych wyłącznie (§. 21, ustęp 3).

Upoważnienie do przedstawienia tej treści wniosku służy zarówno egzekwentowi jakoteż egzekutowi. Wniosek ten nie wstrzymuje biegu postępowania egzekucyjnego. Od rozporządzenia Sądu krajowego wyższego nie ma rekursu. Sąd krajowy wyższy może przed rozstrzygnięciem wniosku zażądać opinii od odpowiednich Sądów egzekucyjnych, albo od niektórych z nich.

§. 23.

Jeżeli w jednej i tej samej miejscowości jest kilka Sądów powiatowych, może być dla tej miejscowości, drogą rozporządzenia, jednemu albo niektórym z nich poruczone wykonywanie wszystkich czynności sądowych, jakie niniejsza ustawa Sądowi egzekucyjnym przekazuje.

Nazwiska sędziów, którzy po myśli §. 5, ust. 3 Normy jurysdykcyjnej do samoistnego pełnienia wykonawczych czynności egzekucyjnych będą powołani (komisarze egzekucyjni), jakoteż uwolnienie komisarzy egzekucyjnych od ich funkcji, należy każdym razem obwieścić na tablicy sądowej.

Organa egzekucyjne.

§. 24.

Organami egzekucyjnymi są urzędnicy egzekucyjni, w niektórych Sądach ustanowieni, urzędnicy kancelaryi sądowej i woźni sądowi.

Gdzie niema osobno ustanowionych urzędników egzekucyjnych, tam wolno powierzać wykonanie szczegółowych czynności egzekucyjnych, ważniejszych lub trudniejszych, notaryuszom.

Czynności organów egzekucyjnych.

§. 25.

Przy spełnianiu otrzymanych poleceń są organa egzekucyjne obowiązane przestrzegać granic swojego zakresu działania, prawem opisanego, i ściśle trzymać się szczegółowych wskazówek, jakie im Sąd w danym przypadku udzielił.

Organa egzekucyjne mają upoważnienie do przyjmowania zapłat i innych świadczeń, które drogą egzekucyi mają być ściągnięte, do wystawiania prawnie ważnych pokwitowań na to co otrzymali, tudzież w przypadku, gdy egzekut odpowiedniem świadczeniem swej powinności dopełnił, do wydania mu, na żądanie, dokumentów dłużnych, jakie im w tym celu Sąd lub popierający egzekucyę wierzyciel wręczył, co egzekuta nie pozbawia prawa żądać dodatkowo pokwitowania od wierzyciela. W ciągu trwania postępowania egzekucyjnego może wierzyciel za pośrednictwem organów egzekucyjnych wręczyć egzekutowi, ze skutkiem prawnie ważnym, dokument, sumę pieniężną albo inne rzeczy, gdy to z tytułu świadczenia wzajemnego uczynić jest zniwolony.

Drogą rozporządzenia może upoważnienie wóźnych sądowych do przyjmowania pieniędzy w większej ilości uleść ograniczeniu. Każde takie ograniczenie będzie obwieszczone w sposób, zwyczajem miejscowym wskazany.

§. 26.

O ile cel egzekucyi tego wymaga, o tyle są organa egzekucyjne upoważnione do przeszukiwania mieszkania zobowiązanego, przechowków tam się znajdujących a nawet ubrania, jakie egzekut ma na sobie, obchodząc się przy tem z jego osobą w sposób odpowiedni. W celu dokonania egzekucyi wolno im rozkazać otworzenie zamkniętych drzwi domowych i pokojowych, tudzież zamkniętych przechowków. Jeżeliby jednak zobowiązany nie był obecnym, ani żadna osoba z jego rodziny, ani też żadna osoba dorosła, której zobowiązany nadzór mieszkania powierzył, należy do wymienionych czynności egzekucyjnych przyzwać na świadków dwie zaufania godne osoby pełnoletnie rodzaju męskiego.

Organom egzekucyjnym wolno bezpośrednio wezwać pomocy organów bezpieczeństwa a w razie potrzeby także żandarmeryi, a to w celu usunięcia stawianego im oporu. W celu uzyskania pomocy wojskowej udadzą się oni do naczelnika Sądu egzekucyjnego.

W egzekucyi przeciwko osobom, należącym do siły zbrojnej lub żandarmeryi, a w czynnej służbie pozostającym, należy się udać o pomoc w celu złamania oporu, do wojskowego przełożonego egzekuta, chyba że na to zachodzące niebezpieczeństwo ze zwłoki nie pozwala.

§. 27.

Nie wolno przeprowadzać egzekucyi w większych rozmiarach, aniżeli to do urzeczywistnienia roszczenia, w dozwoleniu egzekucyi określonego, jest koniecznie potrzebnem.

W egzekucyi wierzytelności pieniężnych należy zawsze mieć wzgląd także na koszty, które według wszelkiego prawdopodobieństwa urosną wierzycielowi, zanim otrzyma zaspokojenie.

§. 28.

Na własności publicznego zakładu komunikacyjnego, zostającego pod nadzorem rządowym, wolno przedsiębrać akty egzekucyjne, któreby utrzymaniu ruchu w obec publiczności mogły przeszkadzać, jedynie w porozumieniu z władzą nadzorczą i z ograniczeniami, jakie władza ta w interesie publicznym za konieczne uzna.

§. 29.

Nie wolno rozpoczynać wykonania egzekucyi przeciwko osobie, należącej do siły zbrojnej lub żandarmeryi, która właśnie służbę swoją pełni, zanim przełożona tej osobie komenda o dozwoleniu egzekucyi nie będzie zawiadomiona.

§. 30.

W niedziele i w dniach świątecznych, jakoteż w porze noonej wolno przedsiębrać czynności egzekucyjne jedynie w razie nagłej potrzeby, za pozwoleniem naczelnika Sądu powiatowego, w okręgu którego egzekucya ma się odbyć.

Uchwałę, na to zezwalającą, należy na żądanie okazać zobowiązanemu przy wykonaniu czynności egzekucyjnej, na piśmie.

Udzielenie lub odmówienie tego pozwolenia nie może być zaczepione żadnym środkiem prawnym.

§. 31.

W cesarskich zabudowaniach dworskich, w mieszkaniu członka domu cesarskiego, jakoteż w mieszkaniu osoby, używającej w Austrii prawa zakrajowości, wolno jedynie Urzędowi wielkiego Marszałka dworu przedsiębrać czynności egzekucyjne.

W budynkach wojskowych lub wojskiem obsadzonych wolno przedsiębrać czynności egzekucyjne dopiero po zawiadomieniu o tem komendanta budynku i w asystencyi osoby wojskowej, od komendy przydanej.

§. 32.

Wszystkim osobom, mającym udział w czynności egzekucyjnej, dozwolona jest obecność pod

czas wykonania tej czynności. Organ egzekucyjny może wydalić osoby, które czynnościom egzekucyjnym przeszkadzają lub nie zachowują się przyzwoicie.

Początek wykonania egzekucyi.

§. 33.

Wykonanie egzekucyi poczytuje się za rozpoczęte, jak tylko wezwanie o wykonanie egzekucyi weszło do Sądu egzekucyjnego; w przypadku zaś, gdy Sąd, dla dozwoleń egzekucyi właściwy, jest zarazem Sądem egzekucyjnym, jak tylko organ do jej wykonania przeznaczony otrzymał polecenie do przedsiębrania pierwszej czynności egzekucyjnej.

Śmierć zobowiązanego.

§. 34.

Jeżeli śmierć zobowiązanego nastąpiła po dozwoleniu egzekucyi, może się wykonanie teje rozpocząć lub w dalszym ciągu odbywać, a to na pozostałym majątku, bez ponownego dozwoleń, jeżeli tylko oświadczenie do spadku zostało zeznane lub kurator spadku zamianowany. W innych okolicznościach, powinien popierający egzekucyę wierzyciel prosić w tym celu o ustanowienie tymczasowego zastępcy spadku. Wniosek może być podany albo w Sądzie dla pertraktacji spadku, albo w Sądzie dla dozwoleń egzekucyi właściwym.

Egzekucya na posiadłości, za życia zobowiązanego rozpoczęta, może się bez poprzedniego ustanowienia tymczasowego zastępcy spadkowego dalej odbywać, jeżeli jeszcze przed śmiercią zobowiązanego wykonano uwidocznienie tabularne, jakie do wdrożenia administracyi albo licytacji przymusowej jest koniecznie potrzebne.

Zarzuty przeciwko roszczeniu.

§. 35.

W ciągu trwania egzekucyi są jedynie o tyle dozwolone zarzuty przeciwko roszczeniu, na rzecz którego Sąd egzekucyi dozwolił, o ile one opierają się na faktach, które roszczenie uchylają lub wstrzymują, i wydarzyły się już po chwili, gdy powstał tytuł egzekucyjny, na zasadzie którego odbywa się postępowanie. Jeżeli jednak owym tytułem egzekucyjnym jest rozstrzygnięcie sądowe, stanowi o tem chwila, aż do której zobowiązany był w stanie zrobić z odpowiedniego faktu użytek prawny w postępowaniu sądowym, które owe rozstrzygnięcie poprzedziło.

Z tymi zarzutami wystąpi strona w drodze skargi przed Sądem, do którego poszedł wniosek na dozwoleń egzekucyi w instancyi pierwszej; skarga

ta nie przeszkadza rekursovi od dozwoleń egzekucyi. Zarzuty przeciwko roszczeniu, opierającemu się na jednym z tytułów egzekucyjnych w §. 1, l. 10 i 12 do 14 przytoczonych, należy wnosić do władzy, od której tytuł egzekucyjny pochodzi.

Zobowiązany będzie zniewolony dochodzić równocześnie wszystkich zarzutów, z którymi w chwili zanieśienia skargi przed Sąd albo w chwili, gdy się do jednej z wymienionych w poprzednim ustępie władz udawał, wystąpić był w stanie, a to pod utratą tych zarzutów, z którymi w owej chwili nie wystąpił.

Sąd zastanowi egzekucyę, jeżeli zarzuty prawomocnie uwzględnione zostaną.

Zarzuty przeciwko dozwoleń egzekucyi.

§. 36.

Następujące zarzuty, jeżeli one nie nadają się do rekursu od dozwoleń egzekucyi, będzie zobowiązany dochodzić drogą skargi, a mianowicie:

1. jeżeli zaprzecza, iżby się ziszczyły fakty stanowcze, które sprowadziły zapadłość lub wykonalność roszczenia (§. 7, ustęp 2) albo też domniemane następstwo prawne (§. 9);

2. jeżeli zaprzecza, iżby był spółnikiem pośród spółki, przeciwko której uzyskano egzekucyę, albo jeżeli podnosi zarzuty, służące mu przeciwko wierzycielowi egzekucyę popierającemu, ze względu na tegoż osobę (§. 11);

3. jeżeli twierdzi, jako popierający egzekucyę wierzyciel zrzekł się w ogóle wdrożenia egzekucyi, albo zrzekł się tego na czas, który dotąd jeszcze nie upłynął.

Skargę należy wnieść do Sądu, w którym podano wniosek na dozwoleń egzekucyi w pierwszej instancyi. Do tej skargi stosują się w sposób odpowiedni postanowienia §. 35, ustęp przedostatni, o łączeniu wszystkich zarzutów, z którymi zobowiązany był w stanie wystąpić w chwili, gdy skargę przed Sąd zaniósł.

Sąd zastanowi egzekucyę, jeżeli skarga została prawomocnie uwzględnioną.

Opozycya osób trzecich.

§. 37.

Również i osobom trzecim wolno zaoponować egzekucyi, jeżeli one twierdzą, że im na przedmiocie, egzekucyą dotkniętym, na jakiej części tegoż lub na szczegółowych przedmiotach przynależności posiadłości, egzekucyi poddanej, służy prawo, które jest tego rodzaju, iż na przeprowadzenie egzekucyi nie pozwala.

Opozycya ta będzie dochodzoną za pomocą skargi; skarga może być skierowaną razem przeciwko egzekwentowi i egzekutowi, których w tym przypadku jako towarzyszy sporu traktować należy.

Dla tej skargi właściwym jest albo Sąd, w którym w pierwszej instancyi podano wniosek na dozwoleń egzekucyi, albo Sąd egzekucyjny, co zależy od tego, czyli skargę wniesiono przed rozpoczęciem wykonania egzekucyi, albo później.

Sąd stanowi egzekucyę, jeżeli skarga prawomocnie uwzględnioną została.

§. 38.

Jeżeli skargi, w §§. 35, 36 i 37 określone, w myśl powyższych przepisów konieczne przed Sąd powiatowy zanieść wypada, będzie Sąd ten właściwym dla rozprawy nad tą skargą i dla jej rozstrzygnięcia, jakkolwiekby po za tym przypadkiem dla tej sprawy Trybunał przedmiotowo był właściwym.

Zastanowienie, ograniczenie i odłożenie egzekucyi.

§. 39.

Oprócz przypadków, w §§. 35, 36 i 37 przytoczonych, będzie egzekucya zastanowioną, i zarazem będą wszystkie, dotąd wykonane akty egzekucyjne, uchylone:

1. jeżeli tytuł egzekucyjny, podstawą egzekucyi będący, został prawomocnym wyrokiem unieważniony, uchylony lub w ogóle za bezskuteczny uznany;

2. jeżeli prowadzi się egzekucyę na rzeczach, prawach lub wierzytelnościach, które według obowiązujących przepisów są w ogóle z pod egzekucyi wyjęte lub na których osobna egzekucya jest wzbronioną;

3. jeżeli egzekucya odbywa się na zasadzie wyroków lub ugód, które mimo przepisu Procedury cywilnej przysły do skutku bez współdziałania prawnego zastępcy, i prowadzi się na takim majątku małoletniego, którym on swobodnie rozporządzać nie ma prawa;

4. jeżeli odnośnie do egzekucyi, podjętej przeciwko gminie albo przeciwko zakładowi, który za publiczny i za powszechnie użyteczny uznany został, władza po myśli §. 15 niedopuszczalność egzekucyi orzekła;

5. jeżeli jakie prawomocne rozstrzygnięcie z innych przyczyn, niedopuszczalność egzekucyi orzeka;

6. jeżeli wierzyciel cofnął wniosek egzekucyjny, jeżeli zrzekł się wykonania dozwoleń egzekucyi w ogólności albo na czas, który jeszcze nie upłynął, albo też jeżeli od dalszego postępowania egzekucyjnego odstąpił;

7. w przypadku §. 12, jeżeli zobowiązany, po dozwoleń egzekucyi, wykonał swe prawo wyboru i innem świadczeniem zastąpił świadczenie egzekwowane;

8. jeżeli niema widoków, że w dalszym ciągu egzekucyi lub po jej przeprowadzeniu uzyska się sumę, koszta tej egzekucyi przewyższającą.

W przypadkach pod l. 1, 6 i 7 zastanowi Sąd egzekucyę tylko na wniosek, w innych zaś także z urzędu; o ile w przypadkach, pod l. 2, 3 i 8 podanych, Sąd nie otrzymał jeszcze prawomocnego rozstrzygnięcia o niedopuszczalności egzekucyi, przesłucha Sąd strony, zanim egzekucyę zastanowi. Jeżeli się prowadzi egzekucyę na wierzytelnościach pieniężnych zobowiązanego do Skarbu Państwa albo do funduszu, pod publicznym zarządem zostającego, należy za wniosek na zastanowienie egzekucyi uważać doniesienie urzędowe, Sądowi egzekucyjnemu uczynione, że istniejące przepisy w tym przypadku nie pozwalają na egzekucyę.

Jeżeli skarga dąży do unieważnienia albo do orzeczenia bezskuteczności, albo do uchylenia tytułu egzekucyjnego, albo jeżeli skarga zanesiona dochodzi zarzutów przeciw roszczeniu, przeciw dozwoleńiu egzekucyi, albo przeciw dopuszczalności egzekucyi, natenczas wolno połączyć ze skargą wniosek na zastanowienie egzekucyi.

§. 40.

Zobowiązany nie będzie zniewolony wytaczać skargę po myśli §§. 35 lub 36, lecz może na razie bez niej wnieść na zastanowienie egzekucyi, jeżeli egzekwujący wierzyciel po chwili, gdy powstał tytuł egzekucyjny, albo w razie, gdy tytułem egzekucyjnym jest sądowe rozstrzygnięcie, po chwili w §. 35, ustęp 1 oznaczonej, zaspokojenie otrzymał, udzielił zwłoki, albo też zrzekł się wdrożenia egzekucyi w ogólności lub na czas, który dotąd jeszcze nie upłynął. Przed rozstrzygnięciem tego wniosku będzie egzekwujący wierzyciel przesłuchany.

Sąd odeszle zobowiązanego na drogę prawa, jeżeli z tego przesłuchania wyniknie, jako rozstrzygnięcie wniosku zależy od zbadania i ustalenia spornych faktów.

§. 41.

Sąd nie zastanowi egzekucyi, lecz ją stosunkowo ograniczy, jeżeli przyczyny zastanowienia, w §§. 35 do 37, 39 i 40 opisane, zachodzą jedynie co do niektórych przedmiotów, egzekucyą objętych, lub co do części wykonalnego roszczenia.

Prócz tego nastąpi ograniczenie egzekucyi w przypadku, jeżeli ona w większych rozmiarach została wykonaną, aniżeli to w celu zupełnego zaspokojenia wierzyciela było koniecznie potrzebnem. Przed rozstrzygnięciem wniosku w tej mierze przesłucha Sąd egzekwującego wierzyciela.

§. 42.

Na wniosek mocen jest Sąd rozporządzić odłożenie (wstrzymanie) egzekucyi:

1. jeżeli zanesiono skargę na unieważnienie lub uznanie za bezskuteczny, albo też na uchylenie jednego z tytułów egzekucyjnych, w §. 1 przytoczonych, na którym się dozwolona egzekucya opiera;

2. jeżeli odnośnie do jednego z tytułów egzekucyjnych w §. 1 wyliczonych zażądano wznowienia postępowania albo przywrócenia do stanu poprzedniego, albo jeżeli drogą skargi uczyniono wniosek na uchylenie wyroku polubownego (§. 1, l. 16);

3. jeżeli pojawił się wniosek zastanowienia egzekucyi po myśli §. 39, l. 2 do 4, 6 i 8, lub §. 40;

4. jeżeli się odbywa egzekucya roszczenia, które zależy od wzajemnego świadczenia ze strony egzekwującego wierzyciela, równocześnie dopełnić się mającego, a wierzyciel tego wzajemnego świadczenia ani nie wykonał ani nie okazuje gotowości wykonania go lub zabezpieczenia;

5. jeżeli zanesiono jedną ze skarg, w §§. 35, 36 i 37 wymienionych, tudzież jeżeli z innych przyczyn zaskarżono niedopuszczalność egzekucyi (§. 39, l. 5), albo też jeżeli po myśli §. 35, ustęp 2, wniesiono przeciwko roszczeniu zarzuty u tej władzy, od której pochodzi jeden z tytułów egzekucyjnych, w §. 1, l. 10 i 12 do 14 przytoczonych;

6. jeżeli zwołanie wierzycieli spadkowych zostało dozwolone (§. 813 p. k. u. c.);

7. jeżeli pozwalająca egzekucyi uchwała została zaczepioną rekusem;

8. jeżeli Sąd otrzymał zażalenie z powodu postępowania podczas wykonania egzekucyi, a przesłuchanie stron lub innych uczestników, do rozstrzygnięcia tego zażalenia potrzebne, nie da się bezzwłocznie przeprowadzić (§. 68).

§. 43.

W razie odłożenia egzekucyi, pozostaną tymczasowo w mocy wszelkie akty egzekucyjne, które w chwili, gdy wniosek odłożenia się pojawił, już były wykonane, chyba że Sąd inaczej w tej mierze rozporządził.

Sąd może, w razie odłożenia egzekucyi, orzec uchylenie aktów egzekucyjnych już wykonanych, ale jedynie wtedy, jeżeli utrzymanie tych aktów może być dla starającego się o odłożenie połączone z niekorzyścią, która z trudnością da się powetować, a on nadto da zabezpieczenie na zupełne zaspokojenie roszczenia, które ma być wyegzekwowanem.

Jeżeli istnieją przyczyny odłożenia egzekucyi jedynie co do niektórych przedmiotów, egzekucyi poddanych, lub co do części roszczenia, będzie egzekucya dalej prowadzoną, a to w pierwszym przypadku jedynie na inne pozostałe przedmioty, a w drugim przypadku jedynie w celu ściągnięcia tej części roszczenia, która przyczyną odłożenia nie jest dotkniętą.

§. 44.

Sąd nie dozwoli odłożenia egzekucyi, jeżeli egzekucya może być w takich warunkach rozpoczętą lub dalej prowadzoną, że nie grozi niebezpieczeństwo niepewetowanego lub do powetowania trudnego uszczerbku, w majątku osoby, która odłożenia zażądała.

Sąd mocen jest swe zezwolenie na odłożenie uczynić zawisłem od dostarczenia zabezpieczenia ze strony zobowiązanego, jeżeli odłożenie egzekucyi mogłoby zaspokojenie egzekwującego wierzyciela uczynić niepewnem. Jeżeli dopiero po dozwolonym odłożeniu zajdą okoliczności, prawdopodobieństwo takiej niepewności wykazujące, może Sąd na wniosek nakazać osobie, która odłożenia żądała i je uzyskała, ażeby w oznaczonym terminie dała zabezpieczenie, gdyż w razie przeciwnym egzekucya na nowo podjętą zostanie.

Dozwalając odłożenia wypowie Sąd, na jak długo ma być egzekucya odłożoną.

O ile ustawa w szczegółowych przypadkach inaczej nie rozporządza, będzie odłożona egzekucya jedynie na wniosek podjętą.

§. 45.

Postanowienia §§. 39 do 44 nie wyłączają zastosowania odrębnych przepisów niniejszej ustawy, dotyczących się niektórych sposobów wykonania egzekucyj, a mających za przedmiot zastanowienie, ograniczenie lub odłożenie całej egzekucyi albo oznaczonych aktów tejże.

O ile dla szczegółowych przypadków nie ma odmiennych przepisów, należy podawać wnioski na zastanowienie, ograniczenie lub odłożenie egzekucyi, jakoteż wnioski na podjęcie egzekucyi odłożonej bądź w Sądzie, który otrzymał prośbę o dozwolenie egzekucyi w instancyi pierwszej, bądź też w Sądzie egzekucyjnym, a to stosownie do tego, czyli wniosek pojawił się w Sądzie dopiero wtedy, zanim się wykonanie egzekucyi rozpoczęło lub gdy jej wykonanie już było rozpoczętem.

Jeżeli dla niektórych przypadków nic innego nie jest przepisaniem, albo Sąd już otrzymał prawomocne rozstrzygnięcie o zastanowieniu lub ograniczeniu egzekucyi, odbędzie się z powodu wniosku

na zastanowienie lub ograniczenie egzekucyi, który nie pochodzi od samego egzekwującego wierzyciela, ustna między stronami rozprawa.

§. 46.

Organowi egzekucyjnemu wolno bez rozkazu sędziowskiego wstrzymać się z wykonaniem zleconej mu czynności egzekucyjnej jedynie wtedy, gdy mu się wykaże, jako wierzyciel egzekwujący otrzymał zaspokojenie po chwili, gdy Sąd egzekucyjny wydał organowi egzekucyjnemu rozkaz wykonania czynności egzekucyjnej, albo jeżeli egzekwujący wierzyciel po tej chwili zgodził się na zwłokę lub od dalszego postępowania egzekucyjnego odstąpił.

W przypadku, gdy zobowiązany miał świadczyć oznaczoną sumę pieniężną, wystarczy przedłożenie pocztowego rewersu nadawczego, z którego się okazuje, że w celu wypłacenia owej sumy pieniężnej wierzycielowi, wpłacił ją na poczcie przed chwilą, w pierwszym ustępie określonej. We wszystkich innych przypadkach należy wykazać okoliczności, w pierwszym ustępie opisane, przedłożeniem pierwopisu dokumentu publicznego lub publicznie zawierzonego.

Wyznanie pod przysięgą (przysięga wyjawienia).

§. 47.

Jeżeli rzeczy, w celu wydania lub świadczenia, których egzekucya jest prowadzoną, nie znalazły się u zobowiązanego, będzie tenże na wniosek zniewolony wyznać pod przysięgą, gdzie one są, albo że on ich nie posiada ani też wie, gdzie się znajdują.

Jeżeli egzekucya wierzytelności pieniężnej z tej przyczyny nie miała powodzenia, że u zobowiązanego nie przydybano rzeczy, które mogły być poddane egzekucyi, albo też są u niego takie rzeczy, ale one widocznie na pokrycie egzekwującego wierzyciela nie wystarczają, a to ze względu na swą niską wartość lub z tej przyczyny, że inni wierzyciele już nabyli na nich prawa zastawu albo je osoby trzecie dla siebie żądają, będzie zobowiązany, na wniosek, zniewolony, przedłożyć wykaz swego majątku, tudzież wyznać, gdzie się szczegółowe części jego majątku znajdują, określić tytuł prawny swych wierzytelności, tudzież wymienić dowody, a prócz tego wykonać przysięgę, że podał wszystko należycie i w zupełności i nic ze swego majątku rozmyślnie nie zataił.

W danych okolicznościach może też Sąd egzekucyjny nakazać przysięgę wyjawienia jeszcze na inne okoliczności, które mogłyby posłużyć do wyśledzenia rzeczy, do wydania przeznaczonych, lub na których ma być egzekucya prowadzoną.

Sąd przesłucha zobowiązanego, zanim jemu wykonanie przysięgi rozkaże. Przysięga będzie złożoną dopiero po prawomocności uchwały, wykonanie przysięgi wyjawienia polecającej.

§. 48.

Rozpisanie audyencji do wykonania przysięgi wyjawienia oznajmi się publicznie przez wywieszenie obwieszczenia na tablicy sądowej.

Zobowiązany uczyni wyznanie i wykona przysięgę jawnie.

Jeżeli zobowiązany nie stanął w Sądzie na wyznaczonej do tego audyencji, albo też odmówił wyznania lub wykonania przysięgi, rozkaże na wniosek Sąd egzekucyjny zamknąć zobowiązanego, aby go tem do wyznania pod przysięgą zniewolić. Zamknięcie to, po myśli §§. 360 do 366 wykonać się mające, ustaje z chwilą uczynionego wyznania i wykonanej przysięgi; cały czas zamknięcia nie może trwać dłużej aniżeli sześć miesięcy.

Zobowiązany, który został aresztowanym, może każdej chwili prosić Sąd powiatowy miejsca zamknięcia o dopuszczenie do wyznania pod przysięgą, jakie mu Sąd nakazał. Sąd uwzględni ten wniosek bez żadnego dalszego postępowania.

§. 49.

Kto zgodnie z przepisem §. 47, ustępu 2, wykonał przysięgę wyjawienia, ma w obec trzecich wierzycieli jedynie w takim przypadku obowiązek wykonania przysięgi po raz wtóry, jeżeli wiarogodnie zostanie wykazaniem, jako później nabył jakiś majątek. Również potrzeba uprawdopodobnienia tej samej okoliczności, jeżeli po wykonaniu wspomnianego w §. 48 zamknięcia przez sześć miesięcy, zamierzonym jest powtórne zamknięcie w celu zmuszenia zobowiązanego do wyznania majątku pod przysięgą.

Kto z tej przyczyny wykonał przysięgę wyjawienia, że u niego nie przydybano rzeczy, które miał wydać lub świadczyć, tego można na wniosek fednego i tego samego egzekwenta i ze względu na jedno i to samo roszczenie, jedynie wtedy zniewolić do powtórnego wykonania przysięgi, jeżeli zostanie uprawdopodobnionem, że potem zaszła jakaś zmiana w stosunkach, odnoszących się do dzierżenia owych rzeczy, lub też w umyśle zobowiązanego, pod względem wiadomości o nich.

Postępowanie.

§. 50.

W wykonywaniu sądownictwa w sprawach egzekucyjnych nie mają zastosowania prawne postanowienia o przybieraniu fachowych sędziów obywatelskich.

§. 51.

Sądy, niniejszą ustawą zaprowadzone, są wyłącznymi. Układy stron, odnoszące się do właściwości Sądów w postępowaniu egzekucyjnym, nie mają żadnych skutków prawnych.

§. 52.

W postępowaniu egzekucyjnym wolno stronom i innym uczestnikom działać tak osobiście jakoteż przez pełnomocników. Zastępstwo adwokackie nie jest w postępowaniu egzekucyjnym nakazane ani przed Sądami powiatowymi ani przed Trybunałami instancyi pierwszej.

§. 53.

O ile niniejsza ustawa inaczej nie postanawia, o tyle wolno w okresie postępowania egzekucyjnego podawać wnioski na piśmie, albo zeznawać ustnie do protokołu sądowego. Osobie, która wniosek czyni ustnie, udzieli Sąd potrzebnych wskazówek, aby wniosek był zgodny z prawem.

Wnioski pisemne należy podawać w tylu równobrzmiących okazach, ażeby każdemu z przeciwników jeden okaz mógł być doręczony, a nadto jeden zatrzymany w aktach sądowych; przeciwnikowi nie będą doręczane odpisy załączników pisma. Jeżeli niniejsza ustawa przepisuje, aby o uchwale, na wniosek zapadłej, oprócz przeciwnika, także inne osoby zostały powiadomione, doda wnioskodawca do pisma potrzebne w tym celu rubryki.

Odpis protokołu, na ustny wniosek spisane go, doręczy się przeciwnikowi równocześnie z uchwałą jedynie wtedy, jeżeli protokół zawiera przełożenia, w ocenieniu prawności powziętej uchwały istotne, o których nie można się dowiedzieć z treści samej uchwały.

§. 54.

Obok innych przepisanych szczegółów i załączek, będzie wniosek na dozwolenie egzekucyi zawierał:

1. dokładne oznaczenie osoby wnioskodawcy i tej osoby, przeciwko której on egzekucję prowadzi zamierza, jakoteż wszystkie daty, w oznaczeniu Sądu egzekucyjnego istotne;

2. dokładne określenie roszczenia, z powodu którego egzekucya ma się odbyć, tudzież tytułu egzekucyjnego tego roszczenia. Jeżeli się rozchodzi o wierzytelności pieniężne, oświadczy nadto egzekwent, w jakiej ilości ma być ona w drodze egzekucyi ściągnięta, tudzież jakich należytości ubocznych obok niej żąda;

3 oświadczenie, jakie środki egzekucyjne mają być użyte, a w egzekucyi majątkowej, wskazanie owych części majątkowych, na których egzekucya

ma być prowadzona, jakoteż gdzie się one znajdują; wreszcie wszystko to, co ze względu na zachodzące okoliczności, w danym przypadku, przez to ma swe znaczenie, że od tego zależy, jakie Sąd pozwalający lub Sąd egzekucyjny wyda zarządzenia w interesie egzekucyi.

Jeżeli wniosek opiera się na jednym z tytułów egzekucyjnych w §. 1, l. 8, 10 do 12 i 14 przytoczonych, albo na orzeczeniu karnem, przez Sąd karny wydanem (§. 1, l. 9), winien egzekwujący wierzyciel dostarczyć potwierdzenia władzy orzekającej lub tej, od której rozkaz pochodzi, że od rozstrzygnięcia lub rozporządzenia nie ma już dalszego toku prawnego egzekucyę wstrzymującego. Co się zaś tyczy wyroków polubownych (§. 1, l. 16), to należy dostarczyć potwierdzenia sędziów polubownych, że wyrok polubowny jest prawomocnym i wykonalnym.

§. 55.

O ile niniejsza ustawa nic innego nie przepi-
suje, o tyle zapadają w postępowaniu egzekucyjnym rozstrzygnięcia i będą wydawane rozporządzenia sądowe bez poprzedniej ustnej rozprawy. Dla przesłuchania stron i innych uczestników, prawem nakazanego, nie obowiązują przepisy o ustnych rozprawach. Sąd może przesłuchiwać ustnie lub żądać oświadczeń na piśmie; w pierwszym przypadku nie jest wymagana obecność innych osób przesłuchać się mających i nie ma potrzeby spisywania protokołu; wystarczy uwaga o wyniku przesłuchania, zwięźle w aktach zapisana. Tem mniej wymaga się od przesłuchania, aby każdej z przesłuchać się mających osób była dana sposobność do oświadczenia się na zeznania, przez inne osoby poczynione.

Wnioskodawca winien udowodnić wszystkie okoliczności, od których zażądane rozstrzygnięcie lub rozporządzenie sądowe istotnie zależy. W celu stwierdzenia faktów stanowczych wolno Sądowi, przed wydaniem uchwały, także w przypadkach, w których ustawa tego wyraźnie nie żąda, zarządzić ustne lub pisemne przesłuchanie jednej strony lub obydwóch stron, albo też innych uczestników i wzwąć te osoby, aby dostarczyły potrzebnych dokumentów lub innych dowodów; co jednak nie tyczy się wniosku na dozwolenie egzekucyi.

Wolno jednak Sądowi zasięgać wyjaśnień, które za potrzebne uznał, także bez pośrednictwa stron lub innych uczestników, i w tym celu przedsiębrać z urzędu odpowiednie dochodzenia, tudzież nakazać uprawdopodobnienia i dowodzenia w myśl przepisów Procedury cywilnej.

§. 56.

Jeżeli Sąd, stosownie do przepisów niniejszej ustawy, ustną rozprawę albo też przesłuchanie stron

lub innych uczestników zarządził, to niestawiennictwo osób, do rozprawy lub przesłuchania należycie zawezwanych, nie przeszkadza podjęciu i dalszemu prowadzeniu rozprawy, tudzież wydaniu uchwały.

Jeżeli rozprawa lub przesłuchanie odbywa się na zasadzie przedstawionego Sądowi wniosku, należy przyjąć, że osoby które mimo należytego zawezwania do Sądu nie stanęły, na ten wniosek się zgodziły, chyba że w danym przypadku ustawa inaczej postanawia. Zawezwania będą zawierały istotną treść wniosku i wzmiankę o skutkach prawnych, połączonych z niestawiennictwem.

Powyższe przepisy obowiązują również w razie niedotrzymania czasokresów, które Sąd do przedłożenia pisemnych oświadczeń lub zeznań stronom lub innym uczestnikom wyznaczył.

§. 57.

Osoby, które mimo należytego zawezwania nie stanęły na audyencyi, przeznaczonej dla czynienia wniosków, uwag lub zarzutów, nie mogą więcej z nimi występować w czasie późniejszym. Tak samo ma być w razie omieszkania audyencyi, przeznaczonej do wniesienia opozycji.

Osoby, które mimo należytego zawezwania na pierwszej audyencyi nie stanęły, nie będą zawiadomione o odroczeniu audyencyi, którą Sąd do ustnej rozprawy, do przesłuchania stron lub innych uczestników, do przedstawienia wniosków, uwag i zarzutów, albo też do wniesienia opozycji wyznaczył.

§. 58.

Czasokresy, w niniejszej ustawie przepisane, nie są odwłocznymi, z wyjątkiem tych, dla których ustawa odmiennie zawiera rozporządzenie.

Niema przywrócenia do stanu poprzedniego z powodu omieszkania czasokresu lub audyencyi; co jednak nie odnosi się do procesów, w ciągu postępowania egzekucyjnego i z przyczyny tego postępowania wynikłych, które będą prowadzone i rozstrzygane według postanowień Procedury cywilnej.

§. 59.

Rozprawy ustne w postępowaniu egzekucyjnym nie są jawnymi.

Na każdą taką rozprawę spisuje protokół sędzia albo zaprzysiężony protokolista.

Protokół zawiera nazwiska stron, na rozprawie obecnych i innych uczestników, potem zwięźle zapiski o przebiegu i treści rozprawy, o wnioskach

podczas audyencji przedstawionych, a przed ich rozstrzygnięciem nie cofniętych; w końcu: rozstrzygnięcia i rozporządzenia, które Sąd ogłosił. Dla zachowania praw swoich mogą osoby, na audyencji obecne, żądać w protokole szczegółowych oświadczeń, które one same lub inne osoby na audyencji zeznały.

O ile niniejsza ustawa nic innego nie przepi-
suje, nikt inny nie podpisuje protokołu jak tylko sędzia i protokolista, do audyencji przyzwany.

§. 60.

Organ egzekucyjny spisuje zwięzły protokół na czynność egzekucyjną, którą przedsiębrał.

Protokół ten zawiera wzmiankę, gdzie i kiedy został spisany, nazwiska osób obecnych, które brały udział w czynności egzekucyjnej, przedmiot czynności egzekucyjnej i poda o przebiegu proceduru to, co w nim było istotnem. W szczególności należy w protokole poświadczyć każdą zapłatę, którą zobowiązany z powodu wykonania czynności egzekucyjnej albo kto inny na jego korzyść świadczył. Organ egzekucyjny zamieści na protokole swój podpis.

§. 61.

Jeżeli organ egzekucyjny nie wykonał czynności egzekucyjnej zgodnie z otrzymanem poleceniem, udzieli mu Sąd wskazówek, do uchylenia zaszyłych pomyłek albo w ogóle do należytego wykonania czynności egzekucyjnej potrzebnych.

Uchwały.

§. 62.

O ile Sąd nie rozstrzyga sporu, rozpoczętego skargą, albo też ustawa inaczej nie rozporządza, o tyle wydaje w postępowaniu egzekucyjnym swe rozstrzygnięcia i wszelkie w niem nadarzające się rozporządzenia, we formie uchwały.

§. 63.

W szczególności, uchwała egzekucyjną dozwolajaca zawierać będzie:

1. nazwisko, zamieszkanie i zatrudnienie egzekucyjną popierającego wierzyciela i zobowiązanego;

2. wyegzekwować się mające roszczenie, dokładne określenie jego osnowy i przedmiotu, jakoteż wszelkich możebnych należytości ubocznych; co do procentujących się wierzycieli należy podać stopę procentową i dzień, od którego odsetki zalegają;

3. oznaczenie użyć się mających środków egzekucyjnych;

4. gdy chodzi o egzekucję na majątku zobowiązanego, oznaczy uchwała części majątkowe, na które egzekucya w celu zaspokojenia egzekwującego wierzyciela ma się rozciągać;

5. oznaczenie Sądu egzekucyjnego.

§. 64.

Uchwały po za audyencją zapadłe oznajmi Sąd stronom i wszystkim innym osobom, które ustawa o zapadłej uchwale każe zawiadamiać, przez doręczenie pisemnego wydania (rezolucya), chyba że w szczegółowym przypadku inna forma oznajmienia uchwały jest przepisana. Rezolucję, odrzucającą wnioski bez rozprawy lub bez przesłuchania przeciwnika, doręczy się temu ostatniemu tylko na żądanie wnioskodawcy.

Sąd ogłosi ustnie każdą uchwałę, którą podczas audyencji albo podczas wykonania czynności egzekucyjnej powziął. Uchwały te zostaną doręczone w pisemnym wydaniu osobom ich ogłoszeniu obecnym i innym uczestnikom, o ile tym osobom służy oddzielny środek prawny od uchwały lub też na jej podstawie prawo natychmiastowej egzekucyi. W przypadkach przewidzianych, a nadto we wszystkich innych, w których to w celu kierowania postępowaniem okaże się potrzebnem, należy doręczyć pisemne wydania stronom i innym uczestnikom, którzy nie byli obecnymi ogłoszeniu.

O ile w ślad za tem doręczenie pisemnego wydania nie jest potrzebnem, o tyle ustne ogłoszenie uzasadnia skutki doręczenia.

Rekurs.

§. 65.

Od uchwał, zapadłych w postępowaniu egzekucyjnym, jest dopuszczonym środkiem prawnym rekursu, jeżeli niniejsza ustawa nie uznaje uchwały za nieporuszoną lub w obec tejże nie odmawia osobnego środka prawnego.

O ile ustawa inaczej nie przepisuje, o tyle wynosi termin rekursowy dni ośm.

§. 66.

Nie ma osobnego środka prawnego od uchwał, wyznaczających lub odraczających audyencje albo nakazujących przesłuchanie stron lub innych osób, w postępowaniu egzekucyjnym udział mających, jakoteż od uchwał, zawierających polecenia, wydane do organów egzekucyjnych w celu przeprowadzenia szczegółowych aktów egzekucyjnych.

§. 67.

O ile niniejsza ustawa nic innego nie postanawia, o tyle w postępowaniu egzekucyjnym wolno rozpoczynać wykonanie uchwał sądowych jeszcze przed upływem terminu rekursowego.

Rekurs wstrzymuje wykonanie zaczepionej uchwały jedynie w przypadkach, w ustawie szczegółowo przewidzianych.

Zażalenie na sposób, w jaki egzekucję wykonano.

§. 68.

Kto uważa się za uciążonego przez to, że podczas wykonania egzekucyi zdarzyło się coś niewłaściwego, a w szczególności zdarzyło się w postępowaniu, jakiego się organ egzekucyjny trzymał, gdy przedsięwziął czynność urzędową, albo też gdy kto w tem widzi swą krzywdę, że czynność egzekucyjna została mu odmówioną lub jej wykonanie uległo zwłoce, ten może się udać z żądaniem zarządzenia temu do urzędnika sędziowskiego, który ma sobie powierzony nadzór nad kancelaryą sądową, do komisarza egzekucyjnego, albo do naczelnika Sądu egzekucyjnego; jeżeli zaś organ egzekucyjny, zachowanie się którego dało powód do zażalenia, otrzymał polecenie od jakiego innego Sądu, wolno się także do tego Sądu udać o pomoc.

Wezwanie innej władzy.

§. 69.

Jeżeli wykonanie dozwolonej egzekucyi należy do innego Sądu aniżeli do tego, który na egzekucję zezwolił, uda się ten ostatni Sąd z wezwaniem o wykonanie egzekucyi do Sądu, który jako egzekucyjny wkroczyć jest powołany, a mianowicie uczyni to z urzędu. Jeżeli nie jest jeszcze wiadomem, który Sąd jest egzekucyjnym, może Sąd pozwalający, na wniosek egzekwującego wierzyciela, mimo to wezwanie wygotować, nie wymieniając w niem Sądu egzekucyjnego, i wręczyć je wierzycielowi w celu oddania go Sądowi, który w danych warunkach do wkroczenia jako Sąd egzekucyjny będzie powołany. Sąd egzekucyjny, w ten sposób wezwany, zawiadomi o tem, że wezwanie otrzymał, ten Sąd, który na egzekucję zezwolił.

Sąd egzekucyjny rozeszle z urzędu potrzebne pisma wezwawcze, jeżeli w trakcie postępowania egzekucyjnego zajdzie konieczna potrzeba użycia pomocy innego Sądu, a to w celu wykonania szczegółowych zarządzeń egzekucyjnych po za okręgiem Sądu egzekucyjnego lub w ogóle w celu załatwienia wiszącego postępowania egzekucyjnego, albo też wtedy, gdy w ciągu postępowania egzekucyjnego spółdziałanie innych władz stało się koniecznem.

Wysyłając wezwanie do władz, które się znajdują po za obszarem mocy obowiązującej niniejszej ustawy, należy się stosować do szczegółowych przepisów o znoszeniu się z niemi w sprawach urzędowych.

§. 70.

Sąd wzywający jedynie wtedy zawiadomi Sąd egzekucyjny o rekursie, od dozwoleń egzekucyi wniesionym, jeżeli wykonanie zaczepionej uchwały z powodu wniesionego rekursu odłożył. O prawomocnem załatwieniu będzie Sąd egzekucyjny zawiadomiony, a to nie tylko w powyższym przypadku, ale też we wszystkich przypadkach, w których pozwalająca egzekucyi uchwała została na skutek rekursu uchyloną lub zmienioną.

Stosując się do treści otrzymanych zawiadomień, wyda też Sąd egzekucyjny wszelkie zarządzenia, jakie w celu dalszego wykonania albo zastanowienia, tudzież ograniczenia egzekucyi lub w celu odłożenia jej wykonania są potrzebne.

Sąd rozkaże egzekwującemu wierzycielowi, zwrot wezwania, wręczonego mu po myśli §. 69, ustępu 1, by je oddał gdzie należy, jeśli uchwała pozwalająca egzekucyi została uchyloną lub zmienioną, zanim jeszcze pismo wezwawcze zostało Sądowi egzekucyjnemu wręczone.

Obwieszczenie za pomocą edyktu.

§. 71.

We wszystkich przypadkach, w których ma miejsce obwieszczenie za pomocą edyktu, wywiesza się edykt, który Sąd wydaje, na tablicy sądowej i ogłasza to jedno- lub kilkakrotnie w dzienniku krajowym do urzędowych ogłoszeń przeznaczonym.

Z urzędu lub na wniosek wolno jednak Sądowi, według jego uznania, rozporządzić:

1. umieszczenie ogłoszenia edyktu także w innych dziennikach, w Państwie wychodzących, lub zagranicznych; albo też

2. aby w obec nieznaczej wartości przedmiotów egzekucyi, ogłoszenie w dziennikach zupełnie odpadło i zamiast tego nastąpiło ogłoszenie w dzienniku urzędowym powiatu, albo edykt został wywieszony na tablicy obwieszczeń w tej gminie miejscowej, na obszarze której znajdują się przedmioty, egzekucyi poddane, lub też egzekucya się prowadzi; może też Sąd rozkazać, aby ogłoszenie odbyło się według miejscowego zwyczaju, w tej gminie przyjętego.

Stronom i innym uczestnikom wolno zażądać, aby do ogłoszenia, jakie Sąd nakazał, dodano ich kosztem jeszcze inne sposoby ogłoszeń, w pierwszym i drugim ustępie podane.

Powszechne wezwania i zawiadomienia z powodu czynności egzekucyjnych.**§. 72.**

O ile niniejsza ustawa inaczej nie postanawia, o tyle zdarzające się z powodu przedsięwzięcia czynności egzekucyjnych wezwania i inne oznajmienia odbywają się we formie ustnej.

Wezwania i zawiadomienia, które z powodu nieobecności osób, dla których są przeznaczone, ustnie odbyć się nie mogą, będą im na piśmie doręczone. W protokole uczyni się uwagę, że temu przepisowi stało się zadosyć.

Akta egzekucyjne.**§. 73.**

Stronom i innym uczestnikom wolno przeglądać akta postępowania egzekucyjnego i kosztem własnym żądać odpisów aktów szczegółowych. Naczelnik Sądu egzekucyjnego może również i osobom trzecim pozwolić na przeglądanie i branie odpisów, jeżeli uprawdopodobnią, że w tem mają swój prawny interes. Przez to jednak, że odpisywanie jest w toku, nie wolno zatrzymywać aktów, których właśnie organ egzekucyjny natychmiast i koniecznie potrzebuje.

Koszta egzekucyjne.**§. 74.**

Jeżeli nie ma dla niektórych przypadków odmiennych przepisów, zwróci zobowiązany egzekwującemu wierzycielowi, na jego żądanie, wszystkie te koszta postępowania egzekucyjnego, jemu urosłe, które do urzeczywistnienia praw były koniecznie potrzebne; o tem zaś, które koszta były koniecznie potrzebne, postanowi Sąd po troskliwym rozważeniu wszystkich towarzyszących okoliczności.

Roszczenie do zwrotu kosztów egzekucyjnych, prawomocnie jeszcze nie przyznanych, gaśnie, jeżeli najpóźniej do miesiąca, od ukończenia lub zastanowienia egzekucyi licząc, nie weszła do Sądu prośba o ustanowienie tychże.

§. 75.

Egzekucyę popierający wierzyciel nie ma żadnego roszczenia do zwrotu kosztów egzekucyjnych, do chwili zastanowienia egzekucyi narosłych, jeżeli Sąd zastanowił postępowanie egzekucyjne dla jednej z przyczyn w §§. 35, 36 i 39, l. 1 przytoczonych, albo też zastanowienie musiało nastąpić z innych przyczyn, ale egzekwujący wierzyciel miał już o nich wiadomość w chwili, gdy o dozwolenie egzekucyi prosił, lub gdy się wykonanie egzekucyi rozpoczęło.

§. 76.

Jeżeli Sąd mniema, że w sprawie już po raz ostatni koszta egzekucyjne ustanawia, to uwzględni też z urzędu wydatki, które z powodu odbioru gotówki owych kosztów prawdopodobnie powstaną. Dodatkowe ustanowienie tych kosztów odbioru jest wzbronione.

Fruktyfikacya gotówki w Sądzie złożonej.**§. 77.**

Jeżeli wskazanem jest, ażeby nadwyżki dochodów, cena kupna, resztki kasowe albo jakakolwiek bądź inna gotówka, podczas postępowania egzekucyjnego w Sądzie składana, ze względu na większą ilość gotówki, na czas, przez jaki prawdopodobnie w Sądzie leżeć będzie, albo też z innych przyczyn była korzystnie lokowaną, rozkaże Sąd z urzędu lub na wniosek, co w celu fruktyfikacyi tychże potrzeba. Drogą rozporządzenia będą wydane bliższe postanowienia o sposobie fruktyfikacyi i o postępowaniu, jakie przy tem zachować należy.

Zastosowanie przepisów Procedury cywilnej.**§. 78.**

O ile niniejsza ustawa nic innego nie przepisuje, o tyle obowiązują także w postępowaniu egzekucyjnym ogólne postanowienia Procedury cywilnej o stronach, o postępowaniu i ustnej rozprawie, o dowodach, o tem, jak się dowody przeprowadza i o szczegółowych środkach dowodowych, o uchwałach sędziowskich i o rekursie jako środka prawnym.

Tytuł drugi.**Egzekucya na zasadzie aktów i dokumentów, za granicą sporządzonych.****§. 79.**

Na zasadzie aktów i dokumentów, które nie należą do tytułów egzekucyjnych w §. 2 określonych, ale są sporządzone po za obszarem mocy obowiązującej niniejszej ustawy i posiadają moc wykonawczą w myśl postanowień tamże obowiązujących, może na obszarze mocy obowiązującej niniejszej ustawy odbywać się egzekucya lub szczegółowe czynności egzekucyjne jedynie w takim przypadku i w takich rozmiarach, w jakich traktaty państwowe lub deklaracye rządowe, w Dzienniku ustaw Państwa ogłoszone, wzajemność zapewniają.

§. 80.

Nadto wolno uwzględnić wniosek egzekucyjny, który się opiera na orzeczeniu Sądu zagranicznego lub jakiej innej władzy zagranicznej albo też na ugodzie, przed nimi zawartej, jedynie w następujących warunkach:

1. jeżeli w miarę przepisów, w Państwie tutejszem w materji właściwości obowiązujących, sprawa ta mogła być w Państwie zagranicznym wdrożoną;

2. jeżeli zawezwanie lub rozporządzenie, którem postępowanie przed Sądem lub jaką inną władzą zagraniczną zostało wdrożone, otrzymała osoba, przeciwko której egzekucya jest zamierzona, do rąk własnych, a to bądź na obszarze odpowiedniego Państwa zagranicznego, bądź w skutku udzielonej pomocy prawnej na obszarze innego Państwa obcego, bądź też na obszarze Państwa tutejszego;

3. jeżeli odpowiednia sądowa lub też inna władza zagraniczna poświadczy, że w obec swego orzeczenia nie ma już żadnego dalszego toku prawnego, któryby w myśl przepisów, władze te obowiązujących, jego wykonalność wstrzymywał.

§. 81.

Sąd odmówi egzekucyi lub żądanej czynności egzekucyjnej, mimo że istnieją warunki, w §§. 79 i 80 przytoczone:

1. jeżeli stronie, przeciwko której egzekucya jest zamierzona, odjęto możność działania w postępowaniu przed Sądem lub władzą zagraniczną, a mianowicie przez to, że owe postępowanie nie odbywało się prawidłowo;

2. jeżeli ma być wyegzekwowana czynność prawem swojskiem w ogólności wzbронiona albo przynajmniej drogą egzekucyi niewykonalna;

3. jeżeli tytuł egzekucyjny odnosi się do stanu osobowego obywatela Państwa austriackiego i przeciwko niemu ma być egzekwowany;

4. jeżeli drogą egzekucyi lub zapomocą żądanej czynności egzekucyjnej ma być uznanie stosunku prawnego osiągnięte albo urzeczywistnione roszczenie, którego prawo swojskie na obszarze Państwa tutejszego bądź nie uznaje, bądź któremu przez wzgląd na publiczny porządek lub na obyczajność skargi odmawia.

§. 82.

Dla dozwoleń żądanej egzekucyi lub czynności egzekucyjnej właściwym jest Trybunał pierwszej instancyi, w obwodzie którego znajduje się Sąd powiatowy, w §. 4. l. 6. oznaczony.

Wniosek na to może przedstawić albo egzekucyę popierający wierzyciel, albo Sąd zagraniczny albo też inny zagraniczny a do tego powołany organ publiczny.

W razie potrzeby wolno Sądowi, przed rozstrzygnięciem wniosku, zażądać wyjaśnień od tej władzy zagranicznej, od której tytuł egzekucyjny pochodzi, albo która wniosła na dozwoleń egzekucyi.

§. 83.

Jeżeli Sąd wniosek uwzględnił, mimo że brakuje warunków prawnych dozwoleń egzekucyi, w §§. 79 do 81 przytoczonych, wolno osobie, przeciwko której egzekucya dozwołona została, wystąpić z opozycyą przeciwko dozwoleń egzekucyi, co zresztą jej nie pozbawia prawa rekursu.

Opozycyę należy, pod jej wyłączeniem, podać do dni czternastu po doręczeniu dozwoleń egzekucyi, w Sądzie, do jej dozwoleń w pierwszej instancyi powołanym; termin ten jednak nie odnosi się do przypadków, w których opozycya opiera się na nieistnieniu wzajemności albo na jednej z przyczyn, w §. 81, l. 2 do 4 wyliczonych. Opozycyę rozstrzygnie Sąd wyrokiem po ustnej rozprawie (§§. 461 i n. Procedury cywilnej). Po wniesionej opozycyi, mocen jest Sąd na wniosek nakazać wstrzymanie egzekucyi.

Czasokres do rekursu od rozstrzygnięcia wniosku na dozwoleń egzekucyi wynosi dni czternaście. Od rozstrzygnięcia rekursu, z powodu dozwoleń lub odmówienia egzekucyi wniesionego, jest dalszy rekurs nawet w tym przypadku dopuszczony, gdy Sąd drugiej instancyi zacepioną uchwałę sędziego pierwszego zatwierdził.

§. 84.

Powyższe postanowienia o tyle nie mają zastosowania, o ile traktaty państwowe lub ogłoszone w Dzienniku ustaw Państwa deklaracye rządowe zawierają odmienne rozporządzenia o warunkach dozwoleń egzekucyi na zasadzie zagranicznych aktów i takichże dokumentów z mocą wykonawczą.

§. 85.

Czynność egzekucyjna lub egzekucya, dozwołona na zasadzie aktów i dokumentów zagranicznych, moc wykonawczą posiadających, odbywa się i przeprowadza według postanowień ustawy niniejszej.

§. 86.

Przepisy niniejszego tytułu obowiązują również w egzekucyi na zasadzie aktów i dokumentów, sporządzonych w krajach korony węgierskiej.

W obec zapewnionej wzajemności (§. 79) należy rozkazać egzekucję na zasadzie sądowych orzeczeń, w krajach korony węgierskiej zapadłych, i na zasadzie ugód sądowych tamże zawartych, jeżeli tylko:

1. Sąd otrzymał świadectwo sądowe, że od orzeczenia nie ma już dalszego toku prawnego, egzekucję wstrzymującego, i

2. nie ma żadnej z przyczyn odmówienia, w §. 81, l. 2 do 4 przytoczonych.

Rozdział drugi.

Egzekucya wierzytelności pieniężnych.

Tytuł pierwszy.

Egzekucya na majątku nieruchomym.

Część pierwsza.

Przymusowe uzasadnienie prawa zastawu.

Dozwolenie i wykonanie.

§. 87.

Wierzyciel, który swą wykonalną wierzytelność pieniężną wyegzekwować zamierza, może, na wniosek, uzyskać dla niej uzasadnienie prawa zastawu na posiadłości zobowiązanego albo na należącej doń części jakiej posiadłości.

1. Posiadłości do księgi publicznej wpisane.

§. 88.

Jeżeli posiadłość jest wpisana do księgi publicznej, będzie dla wierzyciela prawo zastawu przez intabulacją tegoż prawa uzasadnione.

Pod względem dozwolenia i wykonania intabulacji obowiązują postanowienia powszechnej Ustawy hipotecznej z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 95, ale z następującymi odmianami:

1. stosownie do tego, jakim jest tytuł egzekucyjny, będzie dla dozwolenia egzekucyi właściwym jeden ze Sądów, w §. 4, l. 1 do 4 określonych, a jeżeli wniosek opiera się na jakim innym tytule egzekucyjnym, będzie właściwym Sąd przechowujący wykaz, w którym ma być intabulacja uskuteczniiona;

2. czasokres do wnoszenia rekursów wynosi czterdzieści dni.

W zapisanej intabulacji prawa zastawu należy wyrazić, że wierzytelność, na rzecz której prawo zastawu się wpisuje, jest wykonalną. Intabulacja wywiera ten skutek, że z powodu wierzytelności

wykonalnej wolno prowadzić egzekucję na posiadłości lub na części jakiej posiadłości przeciwko każdemu późniejszemu nabywcy też bezpośrednio.

§. 89.

Jeżeli stała się wykonalną wierzytelność, na rzecz której takie prawo zastawu już było intabulowane, które jeszcze przed zaistnieniem jej wykonalności zostało ustanowione, dozwoli Sąd, na wniosek egzekwującego wierzyciela, uwidocznienie tej wykonalności w księdze.

Pod względem dozwolenia i zapisania tej uwagi o tyle obowiązują postanowienia powszechnej Ustawy hipotecznej z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 95, o ile §. 88 od nich nie odstępuje. Uwaga powyższej treści nadaje wierzytelności bezpośredniej mocy wykonawczej przeciw każdemu, który posiadłość lub część jakiej posiadłości później nabył.

2. Posiadłości, które nie są wpisane do księgi publicznej.

§. 90.

Jeżeli posiadłość, na której w całości albo na części której ma być dla wierzytelności wykonalnej prawo zastawu uzasadnione, nie jest przyjętą do księgi publicznej, potrzeba w celu nabycia prawa zastawu uzyskać zastawnicze opisanie zajęć się mającej posiadłości, które Sąd egzekucyjny na zasadzie uzyskanego dozwolenia egzekucyi wykona.

Do wniosku na dozwolenie egzekucyi należy w tym przypadku dołączyć wyciąg katastralny, odnoszący się do tej posiadłości.

Zajęcie może mieć miejsce jedynie na rzecz kwoty liczebnie ustanowionej; nie ma potrzeby wymienienia cyfry należytości ubocznych, które zobowiązany winien świadczyć.

§. 91.

Zastawnicze opisanie zajęć się mającej posiadłości odbędzie się jedynie wtedy i o tyle, jeżeli i o ile zobowiązany jest posiadaczem lub współposiadaczem też. Jeżeli to jego posiadanie ani Sądowi egzekucyjnemu nie jest wiadomem, ani mu też dokumentnie uprawdopodobnionem nie zostało, przesłucha Sąd zobowiązanego w sprawie tego posiadania, zanim zastawnicze opisanie posiadłości rozkaże.

§. 92.

Sąd oznajmi zobowiązanemu, że zastawnicze opisanie posiadłości rozkazał, i zarazem mu oznajmi, gdzie i kiedy ono się odbędzie.

Zastawnicze opisanie odbywa się w ten sposób, że się w protokole wymienia: części składowe posiadłości według rodzajów kultury; ich wymiary i granice; osobę posiadacza, a gdyby do kilku osób należała, osoby współposiadaczy; liczby parcel katastralnych, w skład zająć się mającej posiadłości wchodzących. Do protokołu zaciąga się też oświadczenie, że posiadłość lub części tejże, do zobowiązanego należące, zostają wzięte w zastaw na rzecz wykonalnej wierzytelności, służącej osobie podanego nazwiska; niemniej też wskaże protokół miejsce zamieszkania wierzyciela i jego zastępcy.

Protokół określi wierzytelność pod względem kapitału i należytości ubocznych, tudzież tytułu egzekucyjnego i zaznaczy, że jest wykonalną.

Protokół dokonanego zastawniczego opisanie ma być Sądowi egzekucyjnemu przedłożony.

§. 93.

Jeżeli to się okazuje koniecznym, należy na miejscu przedsiębrać dochodzenia, do dokładnego zbadania przedmiotu zastawu potrzebnego.

Jeżeli się przy tej sposobności znajdzie dokument, który prawo własności zobowiązanego uzasadnia lub dowodnie wykazuje, należy na tym dokumencie dokonane zajęcia uwidocznić.

O dokonaniem zastawniczego opisanie zatwierdzą Sąd egzekwującego wierzyciela i zobowiązanego.

§. 94.

Jak długo zastawnicze opisanie, po raz pierwszy dokonane, pod względem swej prawidłowości lub dokładności nie jest zaprzeczonym, tak długo każde dalsze zajęcia, na rzecz innych wierzytelności wykonalnych dozwolone, uskutecznią się przez umieszczenie odpowiedniej treści uwagi na protokole, już poprzednio sporządzonym. Uwaga ta poda nazwisko wierzyciela, na wniosek którego dalsze zajęcia ma miejsce, i zaznaczy w myśl §. 92, że jego wierzytelność jest wykonalną. Również należy w niej wskazać miejsce zamieszkania wierzyciela i jego zastępcy.

§. 95.

Każde zajęcia posiadłości, przez zastawnicze opisanie lub przez uwidocznicie na protokole zajęcia dokonane, należy w gminie, gdzie ona się znajduje, obwieścić przez organa gminne, w sposób, miejscowym zwyczajem ustalony, a nadto podać do powszechnej wiadomości przez wywieszenie na tablicy Sądu egzekucyjnego.

Ograniczenie egzekucyi.

§. 96.

Jeżeli egzekwujący wierzyciel, bądź już przez same przymusowe uzasadnienie prawa zastawu bądź w połączeniu z innymi prawami zastawu, przedtem jeszcze na posiadłościach dla swej wykonalnej wierzytelności nabytemi (§. 89), osiągnął lepsze zabezpieczenie od tego, jakiego prawo dla pupiłarnych lokacyj gotowizny wymaga, może Sąd egzekucyjny, na wniosek obowiązanego, uchylić lub ograniczyć prawo zastawu, w sposób przymusowy uzasadnionego; w szczególności mocen jest Sąd rozkazać, że prawo zastawu, na rzecz wykonalnych wierzytelności na kiku posiadłościach ciężące, ma być do jednej lub do niektórych z owych posiadłości ograniczone: mianowicie orzeknie Sąd to w tym przypadku, jeżeli pozostałe zabezpieczenie jeszcze odpowiada przepisom o lokacjach funduszów pupiłarnych. Przy takim ograniczeniu pozostaną w każdym razie w mocy te prawa zastawu, które pierwotnie z umowy pochodzą.

Zobowiązany winien udowodnić okoliczności, wniosek jego popierające.

Uchwała ta może być wykonaną dopiero wtedy, gdy się stanie prawomocną.

Część druga.

Administracya przymusowa.

Zastosowanie administracyi przymusowej.

§. 97.

Na wniosek egzekwującego wierzyciela zezwoli Sąd na administracyę przymusową w tym celu, aby wierzytelność wykonalna została z pożytków i dochodów posiadłości lub części jakiej posiadłości umorzona.

Administracya przymusowa ma w szczególności miejsce także co do pożytków i dochodów z dóbr ordynackich i lennych o tyle, o ile w ogóle intrata z nich, w myśl istniejących ustaw o ordynacjach rodzinnych i o lennach, podlega egzekucyi.

Zaprowadzenie.

1. Posiadłości do księgi publicznej wpisane.

§. 98.

Gdy się rozchodzi o posiadłości, do księgi publicznej wpisane, zawiadzie Sąd, który na administracyę przymusową pozwolił, ten Sąd, który wykaz tej posiadłości przechowuje, z urzędu, aby tenże uwidocznił administracyę przymusową na karcie ciężarów odpowiedniej posiadłości; jeżeli Sąd dozwalający sam jest Sądem tabularnym, to uwidocznicie to sam z urzędu nakaże. W tej uwadze na-

leży podać nazwisko wierzyciela egzekucję popierającego i określić jego wykonalną wierzytelność.

Tej treści uwaga ma taki skutek, że dozwolona administracja może być przeprowadzoną przeciwko każdemu późniejszemu nabywcy posiadłości

Nakazując uwidocznienie tabularne, wezwie Sąd dozwolający równocześnie Sąd egzekucyjny o wykonanie administracji przymusowej.

§. 99.

Skoro tylko Sąd egzekucyjny na administrację przymusową zezwolił lub otrzymał wezwanie do wykonania administracji przymusowej już dozwolonej, zamianuje zarządcę i oznajmi zobowiązanemu, że mu niewolno więcej rozporządzać przychodami, egzekucyi poddaniem, ani też brać udziału w czynnościach zarządcy wbrew woli tegoż.

Uchwała ta będzie doręczoną wierzycielowi egzekucję popierającemu, zobowiązanemu, zamianowanemu zarządcy i tej Prokuratorji Skarbu, w okręgu urzędowania której grunt jest położony. Równocześnie rozkaże Sąd egzekucyjny, aby organ egzekucyjny oddał zarządcy posiadłość w zarządku tudzież w celu pobierania intraty.

Jeżeli administracja przymusowa zostaje dozwoloną przeciwko spółwłaścicielowi posiadłości co do części do niego należącej, należy o uchwale Sądu egzekucyjnego, obok osób i władz w ustępie 2 wymienionych, zawiadomić także innych spółwłaścicieli. Oddanie posiadłości zarządcy ma w tym przypadku miejsce jedynie w miarę praw posiadania, zobowiązanemu służących.

§. 100.

Jeżeli Sąd egzekucyjny przed zamianowaniem zarządcy tej treści zawiadomienie otrzymał (§. 99, ustęp 1), że jeszcze inny wierzyciel administrację przymusową uzyskał, to rozkaże zamianować się mającemu zarządcy, aby administrację także na korzyść tego ostatniego wierzyciela sprawował.

Jeżeli jaki wierzyciel uzyskał administrację przymusową posiadłości, dla której, na wniosek innego wierzyciela, zarządca już został zamianowany, to Sąd egzekucyjny nie ustanowi żadnego innego zarządcy, lecz rozkaże zarządcy już zamianowanemu, aby sprawował administrację także na korzyść wierzyciela, który świeżo przybył. O swej uchwale zawiadomi Sąd, obok nowego wierzyciela tudzież osób i władz w §. 99, ustęp 2, wymienionych, również i każdego z wierzycieli, który do owej chwili administrację przymusową tej samej posiadłości uzyskał.

§. 101.

Jeżeli w obec istniejącego stanu tabularnego administracja przymusowa nie może być przepro-

wadzoną, to Sąd egzekucyjny, z urzędu lub na doniesienie władzy tabularnej, stosownie do tego jak rzeczy w danym przypadku stoją, albo postępowanie zastanowi albo poleci egzekwującemu wierzycielowi, aby wykazał w terminie, który mu Sąd zarazem według swego uznania oznaczy, że spostrzeżona przeszkoda została usuniętą. Po bezowocnym upływie tego terminu zastanowi Sąd postępowanie z urzędu.

2. Posiadłości, które nie są wpisane do księgi publicznej.

§. 102.

Gdy się rozchodzi o posiadłości, które nie są wpisane do księgi publicznej, a Sąd, który na administrację przymusową zezwolił, sam nie jest Sądem egzekucyjnym, to Sąd ten zawiadomi Sąd egzekucyjny o dozwolonej administracji przymusowej i wezwie go, ażeby ją wykonał.

Jak skoro Sąd egzekucyjny sam na administrację przymusową zezwolił lub otrzymał wezwanie do wykonania administracji przymusowej już dozwolonej, to winien sobie postąpić w myśl §§. 99 i 100. Dozwolona administracja przymusowa ma być uwidocznioną na protokole, na poprzednio wykonane zastawnicze opisanie sporządzonym (§. 90 i n.).

Po oddaniu posiadłości zarządcy, może być administracja przymusowa, sądownie dozwolona, przeprowadzoną przeciw każdemu późniejszemu nabywcy.

Skutki zaprowadzenia.

§. 103.

Po tabularnem uwidocznieniu administracji przymusowej albo po oddaniu zarządcy posiadłości, która nie jest wpisana do księgi publicznej, wolno aż do prawomocnego zastanowienia administracji przymusowej, jedynie drogą takiejże administracji prowadzić egzekucję na przychodach od tej posiadłości, i to bez szkody dla praw, do tych przychodów poprzednio nabytych.

Jak skoro administracja przymusowa posiadłości w myśl pierwszego ustępu została zaprowadzoną, nie wolno więcej, aż do jej prawomocnego zastanowienia, zaprowadzać osobnej administracji przymusowej tej samej posiadłości na korzyść dalszych wierzytelności wykonalnych. Wszyscy wierzyciele, którzy w tym czasie administrację przymusową tej posiadłości uzyskali, przystępują przez to samo do administracji przymusowej już zaprowadzonej, ale muszą ją przyjąć w takim stanie, w jakim się ona w chwili ich przystąpienia znajduje. Od tej zaś chwili mają przystępujący wierzyciele takie same prawa, jak gdyby administracja przymusowa na ich wyraźny wniosek była zaprowadzoną.

ma być zwrócony, ustanawia Sąd egzekucyjny na wniosek zarządcy, gdy z powodu upływu okresu rachunkowego bada i załatwia rachunki z administracji składane.

Sąd egzekucyjny może zarządcę każdego ezasu, na jego prośbę, upoważnić, aby z przychodów zatrzymywał sobie odpowiednie zaliczki.

Nadzór nad czynnościami zarządcy.

§. 114.

Sąd egzekucyjny prowadzi nadzór nad czynnościami zarządcy i powinien z urzędu nalegać na zarządcę, aby usunął spostrzeżone braki i nieprawidłowości.

Sąd ten rozstrzyga uwagi, jakie zobowiązany, spółwłaściciel administrowanej posiadłości lub wierzyciel, w sprawie udziału mający, podali mu co do tego, ażali jaka czynność administracyjna może być dozwoloną albo jest właściwą, tudzież uwagi, z którymi te osoby przeciwko zachowaniu się zarządcy wystąpiły; w razie uznanej potrzeby wysłucha Sąd przed swem rozstrzygnięciem zarządcę i te osoby, których rozstrzygnięcie może co obchodzić.

Sąd egzekucyjny może, z urzędu lub na wniosek, rozkazać uwolnienie zarządcy od obowiązków albo zamianować innego zarządcę. Postanowienia o mianowaniu pierwszego zarządcy obowiązują również i w tym przypadku (§§. 106 do 108).

Składanie rachunków.

§. 115.

Zarządca składa rachunki corocznie w czasie, który Sąd egzekucyjny w dekreście zamianowania naprzód oznaczy, a nadto po ukończeniu administracji, chyba że Sąd egzekucyjny inaczej rozporządził. Jeżeli administracja trwa krócej niż rok, należy jedynie po ukończeniu administracji rachunki złożyć. Mianując zarządcę albo też skoro się administracja rozpocznie, postanowi Sąd, w jakich okresach należy składać w Sądzie pieniądze z przewyżek w inraeie uzyskane, przychem będzie miał wzgląd na rodzaj gospodarki i na terminy, w których dochody z posiadłości zazwyczaj stają się płynnymi.

Zarządca składa rachunki w ten sposób, że podaje rachunek z potrzebnymi załączkami; jeżeli jednak administracja jest mniejszych rozmiarów, może to również w ten sposób uczynić, że Sądowi bezpośrednio okaże swoje rejestra gospodarcze i księgi rachunkowe razem z dowodami na wydatki, i do nich doda ustne wyjaśnienia, które zostaną wciągnięte do protokołu. Protokolowanie rachunku z administracji może być w tym przypadku poruczone kancelaryi sądowej.

Zarządcę, który się z rachunkami opóźnia, przynagli Sąd do wypełnienia obowiązków, bądź karami porządkowymi, bądź przez potrącenie części wynagrodzenia, jakie mu się za administrację należy. Nadto mocen jest Sąd polecić sporządzenie rachunków delegatowi sądowemu lub jakiemu znawcy rachunkowemu, a to na koszt i niebezpieczeństwo zarządcy, jeżeli takie zarządzenie może w danych warunkach odnieść zamierzony skutek.

§. 116.

Dla załatwienia złożonego rachunku, jakoteż do rozprawy nad roszczeniami zarządcy do wynagrodzenia i do zwrotu poczynionych przezeń nakładów, rozpisze Sąd audyencyę. Audyencyi tej nie naznaczy Sąd nigdy na czas późniejszy aniżeli w ciągu miesiąca, i zavezwie do niej obok zarządcy, także zobowiązanego i wierzyciela egzekucyę popierającego.

Osobom tym wolno w czasie pośrednim przeglądać rachunki w Sądzie egzekucyjnym i czynić uwagi do całego rachunku lub do szczegółowych pozycji, ustnie do protokołu lub na piśmie. Jeżeli zavezwane osoby ani w Sądzie na audyencyi nie stanęły, ani też wcześniej nie wzniosły swoich uwag, to Sąd przyjmie, że one złożony rachunek za sprawdzony uznają. Sąd uwzględni uwagi osób, które na audyencyi nie stanęły, jedynie o tyle, o ile uzna, że w nich są wytknięte takie braki rachunkowe, które należy koniecznie z urzędu wyjaśnić lub prostować. Sąd zapowie powyższe następstwa prawne w swoim zavezwaniu.

§. 117.

W sprawie uznania rachunków zapadnie rozstrzygnięcie sądowe na podstawie uwag, po myśli §. 116 uwzględnić się mających, tudzież wyjaśnień, które zarządca do nich doda. Równocześnie postanowi Sąd o wynagrodzeniu, zarządcy przyznać się mającemu, i o wartości nakładu, który ma być jemu zwrócony.

Osoby, które mimo zavezwania na audyencyi nie stanęły, nie mają prawa rekursu od rozstrzygnięcia, w sprawie rachunków administracyjnych zapadłego.

§. 118.

Sąd egzekucyjny przynagli zarządcę do wypełnienia tego, co mu polecił w uchwale, rachunki załatwiającej, karami porządkowymi, potrąceniem części przyznanego wynagrodzenia lub zatrzymaniem tegoż w całości.

Zwroty, na zarządcę prawomocnie nałożone, będą ściągane przez wliczenie tychże do przyznanego wynagrodzenia lub do sumy, należącej się

jemu jako zwrot za nakłady, a gdyby to się okazało niewykonalnym lub skutku zupełnego nie odniosło, drogą egzekucyi na majątku zarządcy. Sąd egzekucyjny wdroży egzekucyę z urzędu.

Dochody z administracji.

§. 119.

Przychody, z administrowanej; posiadłości pobrane, będą według następujących postanowień użyte na opędzanie wydatków administracyjnych, jakoteż na zaspokojenie egzekwującego wierzyciela i innych uprawnionych.

Na te dochody składają się wszystkie pożytki i przychody z posiadłości, które należą się zobowiązanemu a nie są z pod egzekucyi wyjęte, a mianowicie: owoce, po oddaniu posiadłości zarządcy pobrane, jakoteż owoce, w chwili oddania już odłączone i na posiadłości jeszcze się znajdujące, tudzież przychody, w owej chwili już zapadłe ale jeszcze nie podniesione, jakoteż przychody, które zapadają już po oddaniu posiadłości zarządcy.

Jeżeli owoce odłączone jeszcze przed oddaniem posiadłości zarządcy przez wierzyciela zajęte zostały, należy do dochodów administracyjnych jedynie ta część uzyskanej ceny kupna, która pozostała po wyrównaniu wierzytelności zastawnej razem z jej należytościami ubocznymi; sprzedanie tych owoców jest rzeczą zarządcy, chyba że sam wierzyciel egzekucyę prowadzi. Tak samo ma być co do dochodów, w chwili oddania posiadłości zarządcy już zapadłych, które jeszcze nie były podniesione ale już zostały zajęte.

Bezpośrednie zaspokojenie z dochodów administracyjnych.

§. 120.

Zarządca będzie bez osobnego postępowania pokrywał z przychodów wydatki, połączone z administracją i ze zwykłą gospodarką na posiadłości.

Do tych wydatków należą:

1. podatki razem z dodatkami, od posiadłości płacić się mające, zalegające nie dłużej aniżeli za trzy lata licząc wstecz od chwili dozwoleń administracji przymusowej, jakoteż podatki z dodatkami, w czasie administracji przymusowej zapadające, tudzież inne daniny na cele publiczne, od posiadłości uiszczać się mające, w końcu odsetki zwłoki od tychże podatków i danin, które nie dłużej aniżeli za trzy lata zalegają;

2. świadczenia, które zobowiązany z kontraktów ubezpieczenia jest dłużnym, jeżeli umowy odnoszą się do administrowanej posiadłości, do szczegółowych części tejże, do jej przynależności lub do zapasów, administracją objętych;

3. wynagrodzenie, strawne i inne pobory służbowe osób, używanych w gospodarstwie na gruncie, do gospodarstwa lasowego lub wiejskiego przeznaczonym, lub zajętych nadzorowaniem i utrzymywaniem domów mieszkalnych, o tyle, o ile te wszystkie pobory w czasie administracji zapadają i z ostatniego roku przed dozwoleń administracji przymusowej zalegają; jeżeli administracja przymusowa obejmuje przedsiębiorstwa przemysłowe, z gospodarstwem lasowym lub wiejskiem połączone, należy w takiej samej rozciągłości pokrywać, bezpośrednio z intraty, również i pobory służbowe osób, w tego rodzaju przedsiębiorstwach używanych;

4. koszt administracji przymusowej, utrzymania i koniecznego polepszania posiadłości, tudzież zaliczki, w celu tymczasowego pokrywania tych kosztów świadczone;

5. procenta, renty, alimentacye i inne wracające się świadczenia, pochodzące z niewątpliwych wierzytelności i praw, na posiadłości zabezpieczonych, z dodaniem świadczeń z wymowy należnych, jakoteż opłaty w celu umorzenia kapitałów obliczone, które z mocy nieporuszonego, jeszcze przed dozwoleń administracji przymusowej zawartego układu winny być płacone w anuitetach albo w ratach równych, co najwyżej w rocznych odstępach zapadających, ale to wszystko o tyle, o ile powyższe wypłaty zapadają w czasie administracji przymusowej i za ostatni rok przed jej dozwoleń zalegają.

Bezpośrednie pokrywanie wydatków, pod l. 5 wymienionych, jest jedynie o tyle dozwoleń, o ile odpowiednim prawem poboru służy niewątpliwe pierwszeństwo przed prawem żądania zaspokojenia, służącego wierzycielowi egzekwującemu.

§. 121.

Wydatki, do utrzymania posiadłości i do gospodarki na niej konieczne potrzebne, z dodaniem świadczeń, w § 120, l. 2 i 3 określonych, należy z przychodów pokrywać przed podatkami i daninami na cele publiczne, bez różnicy, czy te ostatnie zalegają, czy w ciągu administracji zapadają (§. 120, l. 1).

Wypłatom, w §. 120, l. 5 określonym, służy takie pierwszeństwo, jakie ze stanu tabularnego lub z treści protokołu zastawniczego opisania dla samegoż prawa poboru wypada.

Rozdział nadwyżek w przychodach.

§. 122.

Co po strąceniu bezpośrednio czynionych wydatków (§ 120) pozostało (nadwyżki w przychodach),

rozdzieli się, z reguły, zaraz po załatwieniu każdego rachunku administracyjnego. Jednakowoż, na wniosek, mocen jest Sąd rozdzielać te nadwyżki, zanim jeszcze okres rachunkowy upłynął, jeżeli zebrano kwotę, do rozplaty wystarczającą; na wniosek zaś lub z urzędu, wolno Sądowi wstrzymać się z rozdziałem aż po upływie kilku okresów rachunkowych, jeżeli uzna, że rozpisanie osobnej rozprawy działowej, ze względu na nieznaczną kwotę przewyżki w rocznej intracie nie byłoby stosownem, a prawa wierzycieli przez taką zwłokę nic nie ucierpią.

§. 123.

Do rozprawy nad tym rozdziałem rozpisze Sąd audyencyę i zawozwie do niej, obok zobowiązanego i Prokuratorji skarbu (§. 99), egzekwującego wierzyciela i wszystkie osoby, dla których z wykazów, jakie Sąd ma u siebie, wynika, że im służą wierzytelności pieniężne i prawa, uzasadnione bądź na posiadłości samej bądź na prawach, na posiadłości ciężających. Sąd zaniecha zawezwania tych ostatnich osób, jeżeli ich roszczenia zostały z dochodów bezpośrednio zaspokojone.

Sąd z urzędu postara się o wyciągi z księgi publicznej lub z protokołów zastawniczego opisanja posiadłości, których mu do rozpisanja audyencyi działowej, jakoteż do przeprowadzenia rozdziału i do rozprawy nad rozdziałem niezbędnie potrzeba.

§. 124.

Z nadwyżek w przychodach, do rozdzielenia przeznaczonych, będą w następującym porządku zaspokojone:

1. nasamprzód roszczenia zarządcy do wynagrodzenia i do zwrotu tego, co on z własnych funduszów wydatkował o tyle, o ile on nie jest jeszcze pokrytym przyznanemi zaliczkami (§. 113); następnie

2. należności przenośne, od posiadłości przypadające, które nie zalegają z czasu wcześniejszego aniżeli za trzy lata przed dozwoleńniem administracyi przymusowej, tudzież z tego samego czasu pochodzące podatki i daniny na cele publiczne, w §. 120, l. 1 wymienione, razem z odsetkami zwiłki o tyle, o ile one w myśl §. 120 bezpośrednio zapłacone nie zostały;

3. procenta, renty, alimentacye i inne wracające się świadczenia, pochodzące z wierzytelności i praw, na posiadłości zabezpieczonych, doliczając do nich także upłaty na umorzenie kapitału, w §. 120, l. 5 określone, w porządku jaki odpowiednim prawom poboru służą, ale pod warunkiem, że te prawa poboru mają pierwszeństwo przed roszczeniem egzekwującego wierzyciela; jednakowoż nastąpi to jedynie o tyle, o ile te świadczenia zapadły podczas administracyi przymusowej lub zalegają z ostatniego

roku przed jej dozwoleńniem, tudzież o ile one po myśli §. 120, l. 5, już przedtem nie zostały uiszczone.

§. 125.

Pieniądze, po splaceniu powyższych należności pozostałe, będą użyte na umorzenie wierzytelności, w celu ściągnięcia której administracya przymusowa została dozwoleńnią. Jeżeli kilku wierzycieli egzekucyę za pomocą administracyi przymusowej prowadzi, zależy porządek, w jakim ich wierzytelności będą umorzone, od chwili, w §. 104 wskazanej, chyba że niektórym z nich służy pierwszeństwo na zasadzie prawa zastawu, przed ową chwilą nabytego. Na wierzyciela zatem, który musi czekać, przyjdzie kolej wtedy, gdy wszystkie roszczenia tych wierzycieli egzekwujących, którzy go wyprzedzili, razem z trzechletniemi odsetkami i wszelkiemi zaległościami, kosztami procesowymi i egzekucyjnymi zostały umorzone.

Wierzytelności, mające równe pierwszeństwo, będą umorzone w stosunku do kwot, jakie każda z nich z osobna w całości przedstawia. Wierzytelności, służące wierzycielom egzekucyę popierającym, będą zaspokojone z nadwyżek w dochodach przed podatkami, należnościami i daninami na cele publiczne, które nie są zabezpieczone prawem zastawu i zalegają z czasu dawniejszego aniżeli za trzy lata.

§. 126.

Nadwyżka w przychodach, która nie została użyta na cele w §§. 124 i 125 wskazane, będzie obróconą na wyrównanie świadczeń, w §. 124, l. 3 określonych, a podczas administracyi przymusowej zapadających lub z ostatniego roku przed jej dozwoleńniem zalegających, które idą po prawie żądania zaspokojenia, jakie ma wierzyciel egzekucyę popierający. Co po zaspokojeniu wszystkich wymienionych roszczeń pozostanie, należy przekazać zobowiązanemu.

§. 127.

Roszczenia, w §. 124, l. 1 do 3 przytoczone, będą przy rozdziale jedynie na zgłoszenia ze strony wierzycieli uwzględnione; ale co się tyczy wierzytelności, na rzecz których administracyę przymusową dozwoleńnią, to Sąd je z urzędu do rozdziału wciągnie.

Zgłoszenie roszczeń nastąpi najpóźniej na wyznaczonej do tego audyencyi, a to pod wyłączeniem od rozdziału, na porządku dziennym będącego; zgłoszenie wolno także podać na piśmie. Należy w niem wymienić kwotę, jakiej wierzyciel z nadwyżek w przychodach dla siebie żąda.

Wierzycielom, którzy swe roszczenia zgłosili są zniewoleni, oznajmi Sąd w zawezwaniu następstwa zaniechania lub omieszkania zgłoszenia.

§. 128.

Nad rozszczeniami zgłoszonymi i z urzędu uwzględnić się mającemi, odbędzie się rozprawa na audyencyi, która też obejmie sprawę porządku i sposobu zaspokojenia tychże.

Osoby, które w czasie tej rozprawy wniosły opozycję przeciw temu, aby zgłoszone lub z urzędu uwzględnić się mające wierzytelności i odsetki od nich z nadwyżek w intracie zapłacone zostały, tudzież przeciw wnioskom, dotyczącym się porządku, w jakim zapłaty mają być dokonane, przeciw wysokości kwot do wypłaty przeznaczonych, albo przeciwko istnieniu uprawnienia do przyjmowania zapłat, będą jedynie w tym przypadku na drogę prawa odesłane, jeżeli rozstrzygnięcie takiej opozycji zależy od zbadania i ustalenia spornych faktów.

Do wnoszenia opozycji mają prawo ci wszyscy wierzyciele, na których może przyjść kolej zaspokojenia ich wierzytelności z nadwyżek w przychodach, jeżeli zaprzeczone przez nich prawa odpadną; w szczególności służy pod tym warunkiem opozycya wierzycielom, mającym podzastawy. Zobowiązany jedynie o tyle jest do opozycji uprawniony, o ileby bez niej mogły być uwzględnione rozszczenia, dla których niema jeszcze tytułu egzekucyjnego.

Te same przepisy, które niniejsza ustawa o rozdziale ceny najwyższej oferty zawiera, normują też dalsze postępowanie, wniesioną opozycją rozpoczęte, stanowią o skutkach prawnych omieszkania skargi, tudzież o tem, jak ma być uchwała działowa wydana, w jaki sposób mają być przekazane uprawnionym kwoty wydawane i jaki wpływ wywiera wiszący proces opozycyjny na wykonanie uchwały działowej.

Zastanowienie administracji przymusowej.

§. 129.

Sąd zastanowi administrację przymusową z urzędu, jeżeli nastąpiło zaspokojenie wszystkich wierzytelności, dla ściągnięcia których administracja przymusowa została dozwoloną, a to z wszelkiemi należytościami ubocznymi.

Z urzędu lub na wniosek, mocen jest Sąd egzekucyjny zastanowić administrację przymusową, jeżeli dalsze jej trwanie wymaga nadzwyczajnych kosztów, których dochody z posiadłości nie pokrywają, a wierzyciel egzekwujący potrzebnych do tego pieniędzy nie zaliczył, albo jeżeli w ogóle nie ma widoków, że w danych stosunkach można się w ogóle spodziewać jakiej intraty, którą na zaspokojenie egzekwującego wierzyciela można obrócić, albo też jeśli jest taka nadzieja, ale ona dopiero w czasie odległym ziścić się może.

W przypadkach, w których Sąd administrację przymusową z urzędu zastanawia, winien przedtem wysłuchać strony.

Nadto zastanowi Sąd administrację przymusową każdej chwili na wniosek wierzyciela egzekucję popierającego. Jeżeli administracja przymusowa odbywa się równocześnie na korzyść kilku wierzycieli, a tylko jeden z nich prosił o zastanowienie tejże, to wniosek będzie miał jedynie ten skutek, że ów wierzyciel utraci prawa i obowiązki wierzyciela egzekucję popierającego, że dalej będzie wykreślona uwaga o dozwolonej administracji przymusowej, na jego korzyść w księdze zapisana, a nadto będzie w przyszłości rozszczenie tego wierzyciela jedynie o tyle przy rozdzielaniu przychodów uwzględnione, o ile mu jakie inne służy zabezpieczenie (§§. 120, l. 5, 124, l. 3 i 126).

§. 130.

O zastanowieniu administracji przymusowej zawiadomi Sąd zarządcę, zobowiązanego, wierzyciela egzekucję popierającego, Prokuratorę Skarbu (§. 99) i współwłaścicieli posiadłości.

Z chwilą, gdy uchwała na zastanowienie urosła w moc prawa, odzyskał zobowiązany upoważnienie do gospodarowania na posiadłości, do używania tejże, do pobierania z niej intraty i może swą posiadłością odtań rozporządzać. Sąd egzekucyjny poleci z urzędu wykreślenie tabularnej uwagi o administracji przymusowej i rozkaże zarządcy, aby posiadłość zobowiązanemu zwrócił, tudzież zawiadomił o tem osoby, które po myśli §. 110 do płacenia do rąk zarządcy zostały wezwane, i złożył rachunek końcowy. Reszta, jakaby się w rachunkach końcowych okazała, będzie wydana zobowiązanemu.

Administracja części posiadłości.

§. 131.

O ile niniejsza ustawa nic innego nie przepi-
suje, o tyle będą przepisy o administracji przymusowej posiadłości stosowane do takiej administracji, która jedynie część posiadłości obejmuje.

Rekurs.

§. 132.

Nie ma żadnego rekursu od uchwał, w §§. 99 i 100 wymienionych, tudzież od uchwał następujących:

1. w których Sąd, po myśli §. 110, osoby trzecie o dozwoleniu administracji przymusowej i o zamianowaniu zarządcy zawiadomił.

2. które wyznaczają zobowiązanemu ubikacye mieszkalne (§. 105);

3. które udzielają zarządcy wskazówek, jak ma prowadzić administrację, i tyczą się pokrywania wydatków, w §. 120 określonych;

4. w których Sąd egzekucyjny rozkazał usunąć spostrzeżone w administracji braki i nieprawidłowości;

5. w których Sąd innego zarządcę zamianował (§. 114, ustęp 3); albo

6. w których oznaczył czas do rozdzielania nadwyżek w przychodach (§. 122).

Część trzecia.

Licytacja przymusowa.

Wdrożenie.

§. 133.

Do wniosku na licytację przymusową należy dołączyć:

1. dokumentne poświadczenie, że posiadłość, sprzedaży której zażądano, jest własnością zobowiązanego, a nadto, jeżeli nie jest wpisana do księgi publicznej, iż się znajduje w posiadaniu lub współposiadaniu zobowiązanego;

2. dokumentne poświadczenie praw i ciężarów rzeczowych, jakie na tej posiadłości istnieją, tudzież wpisanego do księgi prawa najmu lub dzierżawy, odkupu i pierwokupu.

Gdy chodzi o posiadłości, do księgi publicznej wpisane, przedkłada się w tym celu urzędowy wyciąg z księgi publicznej, w datę jego wydania zaopatrzonej, który ostatni stan tabularny wykazuje. Co do innych posiadłości, uczyni się zadosyć przepisowi pod l. 2, gdy Sąd otrzyma urzędownie zawierzone odpisy wszystkich zastawniczych opisań posiadłości, o którą się rozchodzi; gdzie są prowadzone księgi ingrosacyjne, wystarczy certyfikat hipoteczny, w datę jego wydania zaopatrzonej, który wykazuje ostatnie obciążenia.

Jeżeli w obec tego, że posiadłość nie jest wpisana do księgi publicznej, egzekwujący wierzyciel nie był w stanie wydstać dokumentnego poświadczenia posiadania zobowiązanego, winien Sąd, na prośbę wierzyciela, przed rozstrzygnięciem wniosku na licytację przymusową, przesłuchać zobowiązanego w kwestyi posiadania owej nieruchomości.

O dozwolonej sprzedaży zawiadomi Sąd, obok egzekwującego wierzyciela i zobowiązanego, wszystkie osoby, na rzecz których, według wykazów Sądowi przedłożonych, na posiadłości prawo odkupu jest intabulowane lub ciężką wierzitelnością, prawem zastawu zabezpieczone. Osobom do odkupu uprawnionym należy oznajmić, że powinny, pod wyłączeniem, zrobić użytek z tego prawa w przeciągu miesiąca, licząc od doręczenia tego oznajmienia.

§. 134.

Jak skoro Sąd pozwolił na sprzedaż posiadłości, która nie jest wpisana do księgi publicznej, lub

też otrzymał wezwanie do wykonania sprzedaży, względem takiej posiadłości już dozwolonej, winien z urzędu nakazać zastawnicze opisanie tejże posiadłości (§§. 90 i n.), a to na korzyść wykonalnej wierzitelności egzekwującego wierzyciela. Dozwolenie sprzedaży będzie w protokole zastawniczego opisania uwidocznione.

Gdy chodzi o posiadłości, do księgi publicznej wpisane, wezwie Sąd, który na sprzedaż pozwolił, ten Sąd, który wykaz posiadłości utrzymuje, z urzędu, aby dozwolenie sprzedaży przy odpowiedniej posiadłości uwidocznili (uwidocznienie wdrożonego postępowania licytacyjnego); jeżeli zaś ten ostatni Sąd jest oraz władzą tabularną, to on sam z urzędu uwidocznili to rozkaże. W odnośnej uwadze należy wynienić egzekwującego wierzyciela i określić wykonalną wierzitelność.

W przypadku, gdy w obec istniejącego stanu tabularnego postępowanie licytacyjne nie da się przeprowadzić, postąpi Sąd egzekucyjny według przepisów §. 101.

§. 135.

Uwidocznienie wdrożonego postępowania licytacyjnego ma ten skutek, że dozwolona sprzedaż może się odbyć przeciw każdemu późniejszemu nabywcy posiadłości, tudzież że wierzyciel, który na rzecz swoją uzyskał uwidocznienie, wyprzedził, pod względem zaspokojenia z ceny kupna swej wykonalnej wierzitelności i teje ubocznych należytości, wszystkie te osoby, które dopiero po nim prawa tabularne na posiadłości nabywają lub jej sprzedaż sobie wyjednają. O pierwszeństwie, jakie służy prawu egzekucyjnego wierzyciela do żądania zaspokojenia, stanowi chwila, w której władza tabularna otrzymała wezwanie do wykonania, albo też chwila podania wniosku na licytację (§. 29 pow. ustawy hip.); ta ostatnia wtedy, gdy ta sama władza tabularna była zarazem do zezwolenia na licytację powołana.

§. 136.

Jeżeli zgodnie z §. 21 lub 22, odbycie postępowania licytacyjnego względem kilku posiadłości, do ksiąg kilku rozmaitych Sądów wpisanych, powierzono jednemu z tych Sądów wyłącznie, oznajmi Sąd, do odbycia postępowania licytacyjnego powołany, datę odpowiedniego wyciągu tabularnego, który ma u siebie, każdemu ze Sądów, które prowadzą księgi co do sprzedać się mającej posiadłości.

Na to oznajmienie każdy z owych Sądów udzieli Sądowi, do odbycia postępowania licyta-

cyjnego powołanemu, wiadomości o prawach i ciężarach, które po wydaniu wyciągu tabularnego świeżo zostały intabulowane. Zarazem Sądy te oznajmia, co im z aktów jest wiadomem o tem, jakie mają miejsca zamieszkania i gdzie mieszkają ci uprawnieni, którzy dopiero co weszli do księgi publicznej, tudzież o osobach ich zastępców.

W ten sam sposób należy Sąd, do odbycia postępowania licytacyjnego powołany, zawiadamiać o każdym wpisie tabularnym, a to ciągle aż do chwili, kiedy nadejdzie wezwanie o wykreślenie uwagi o wdrożonym postępowaniu licytacyjnym lub o uwidocznienie sprzedaży dokonanej.

Jeżeli w obec stanu księgi publicznej, postępowanie licytacyjne nie da się co do niektórych posiadłości przeprowadzić, należy to oznajmić Sądowi, do odbycia postępowania licytacyjnego powołanemu. W tym przypadku postąpią Sądy w duchu postanowień §. 101, ograniczając się w tej mierze do posiadłości w mowie będących.

§. 137.

Przepisy §. 136 należy w sposób odpowiedni stosować do sprzedaży posiadłości, które nie są wpisane do księgi publicznej, jeżeli postanowienia niniejszej ustawy pozwalają na to, aby zastawnicze opisanie sprzedać się mającej posiadłości, także inny Sąd wykonał, aniżeli do odbycia licytacji powołany.

Dozwolenie postępowania licytacyjnego ze strony Sądu egzekucyjnego.

§. 138.

Wierzyciele, mający dla swych wykonalnych roszczeń prawomocnie uzasadnione prawa zastawu, mogą podać wniosek na dozwolenie przymusowej sprzedaży w Sądzie egzekucyjnym bezpośrednio.

Jeżeli wniosek tyczy się posiadłości, które nie są wpisane do księgi publicznej, należy dozwolenie sprzedaży uwidocznic na protokole zastawniczego opisania takiej posiadłości, poprzednio dokonanego (§§. 90 i n.).

Przystąpienie.

§. 139.

Po tabularnem uwidocznieniu wdrożonego postępowania licytacyjnego, nie wolno tak długo, jak ono się toczy, rozpoczynać względem tej samej posiadłości osobnego postępowania licytacyjnego na korzyść innych wykonalnych wierzytelności. Co się tyczy posiadłości, które nie są wpisane do księgi publicznej, stanowiącą w tej mierze jest chwila dokonanego zastawniczego opisania albo

uwidocznienia dozwolonej sprzedaży na protokole zastawniczego opisanu, wcześniej odbytego (§. 138, ustęp 2).

Wszyscy wierzyciele, którzy w czasie, gdy postępowanie licytacyjne u Sądu wisi, uzyskali przymusową sprzedaż tej samej posiadłości, przystąpili tem samem do postępowania licytacyjnego już rozpoczętego i są zniewoleni przyjąć je w tym stanie, w jakim się w chwili ich przystąpienia znajduje.

Od tej chwili służą wierzycielom przystępującym takie same prawa, jak gdyby postępowanie na ich wnioski było wprowadzone.

Sąd egzekucyjny, który według treści aktów, w ustępie 1 wskazanych, zezwolił na sprzedaż tej samej posiadłości albo otrzymał wezwanie do przeprowadzenia licytacji już dozwolonej, zawiadomi wierzyciela, od którego wniosek na licytację pochodzi, że i do którego z wiszących postępowań licytacyjnych on przystąpił. Prócz tego zawiadomi Sąd egzekucyjny zobowiązanego o każdym takim przystąpieniu, jakoteż tych z wierzycieli, którzy swoimi wnioskami postępowanie licytacyjne wywołali albo już wcześniej doń przystąpili.

Opisanie i ocenienie.

§. 140.

Sąd egzekucyjny rozkaże ocenienie posiadłości, do sprzedania przeznaczonej; ocenienie nie może się odbyć przed upływem trzech tygodni po dozwoleniu licytacji. O zarządzonej ocenie zawiadomi Sąd zobowiązanego i wierzyciela egzekucję popierającego, udzielając im wiadomości o tem, gdzie i kiedy ono się odbędzie.

Jeżeli już do wniosku na licytację nie dodano wyciągu katastralnego lub urzędowego poświadczenia rocznej kwoty podatków zwyczajnych, od tej posiadłości płacić się mających, wydobędzie Sąd egzekucyjny, w celu dokonania ocenienia, te dokumenty z urzędu.

Równocześnie z ocenieniem posiadłości odbędzie się na rzecz wykonalnej wierzytelności egzekwującego wierzyciela, opisanie i ocenienie przynależności, na niej się znajdujących (§§. 294 do 297 p. k. u. c.; §§. 117, 118 i 121 pow. ust. górn.).

§. 141.

Drogą rozporządzenia postanowi się o tem, kiedy zbadanie wartości budynków drogą ocenienia może być zastąpione oznaczeniem wartości na podstawie przychodu, od którego wymiar podatków realnych istotnie zależy, albo też na podstawie podatków, za jeden rok płaconych.

Postanowienia niniejszej ustawy o wartości szacunkowej odnoszą się również do wartości posiadłości, oznaczonej w sposób, w ustępie pierwszym wskazany.

§. 142.

Na wniosek wierzyciela egzekucję popierającego lub zobowiązanego zaniecha Sąd ocenienia posiadłości, jeżeli jej ocenienie już miało miejsce w innem postępowaniu licytacyjnem, przed dokonaną sprzedażą zastanowionem, a od tego zastanowienia rok jeszcze nie upłynął i w czasie pośrednim posiadłość pod względem swej jakości nie uległa istotnym zmianom. Pod tymi samymi warunkami odpadnie powtórne opisanie i ocenienie przynależności, jeżeli w ciągu roku, który od owego postępowania licytacyjnego upłynął, nie zmieniła się jakość przynależności, ani też nic do niej nie przybyło i nic z niej nie ubyło.

W razie uwzględnienia tej treści wniosku uskuteczni Sąd opisanie przynależności przez umieszczenie odpowiedniej uwagi na protokole poprzednio dokonanego opisanie i przyjmie wyniki tego wcześniejszego opisanie lub ocenienia za podstawę niniejszego postępowania licytacyjnego.

Sąd rozstrzygnie powyższy wniosek po wysłuchaniu przeciwnika.

§. 143.

Do oszacowania posiadłości należy, stosownie do zachodzącej w każdym szczegółowym przypadku potrzeby, przybrać jednego lub dwóch zaprzysiężonych znawców; jeżeli wypadnie ocenić grunta rozmaitego rodzaju uprawy i to się do należytego zbadania wartości okaże niezbędnem, może Sąd dla ocenienia każdego rodzaju gruntów odrębnie zawezwać osobnych znawców.

Ocenienie przynależności posiadłości odbywa się, z reguły, przy udziale jednego zaprzysiężonego znawcy. Zobowiązany jakoteż egzekwujący wierzyciel mogą zaproponować przywołanie jeszcze drugiego znawcy, jeżeli oświadczą gotowość zapłacenia dalszych kosztów, jakie to za sobą pociągnie, i w kancelaryi sądowej złożą kwotę, która na pokrycie tych kosztów wystarczyć powinna.

Znawców mianuje Sąd egzekucyjny. Sąd ten winien jest, na wniosek wierzyciela egzekucyjnego popierającego albo zobowiązanego, z powodu stronności zamianowanego znawcy lub z innych przyczyn powołać w miejsce tegoż innego znawcę.

Opisanie i ocenienie posiadłości, która nie jest wpisana do księgi publicznej, i przynależności tejże odbywa się równocześnie. Tak samo należy ocenienie posiadłości, do księgi wpisanej, zawsze połączyć z opisaniem i ocenieniem jej przynależności.

§. 144.

Sąd poleci wykonanie opisanie i ocenienia organowi egzekucyjnemu. Nie wolno do tych aktów używać woźnych sądowych.

Ocenienie posiadłości powinno zawierać, jaką wartość ma posiadłość w obec służebności, które ją obciążają, tudzież w obec istniejących wymów i innych ciężarów gruntowych, a jaką ona ma wartość bez tych obciążeń; prócz tego winny być służebności, wymowy i inne ciężary gruntowe, a to każdy z tych ciężarów z osobna, ocenione i odpowiednie sumy kapitałowe w protokole ocenienia podane.

Ocenienie przynależności posiadłości odbywa się w sposób, odpowiadający postanowieniom §§. 253, 254, ustęp 1, i 257.

Drogą rozporządzeń będą wydane szczegółowe postanowienia o tem, w jaki sposób Sądy mianują i wybierają znawców, jakich zasad będą się Sądy przy ocenieniu trzymały, jak przytem będą postępowały, tudzież jakie wynagrodzenie należy się znawcom do ocenienia przywołałym.

Przedłożenie warunków licytacyjnych.

§. 145.

Jeżeli już do wniosku na licytację nie dodano zarysu warunków licytacyjnych, poleci Sąd egzekwującemu wierzycielowi, a to zaraz po nadejściu protokołów opisanie i ocenienia posiadłości, ażeby w ciągu oznaczonego terminu przedłożył taki zarys albo oświadczył się o warunkach licytacyjnych do protokołu, co on tem pewniej uczyni, ile że w razie przeciwnym Sąd postępowanie licytacyjne zastanowi.

Równocześnie zarządzi Sąd egzekucyjny, z urzędu lub na wniosek, co potrzeba, aby protokoły opisanie i ocenienia zostały uzupełnione, sprostowane i poprawione.

Prócz tego, gdy chodzi o posiadłości, które nie są wpisane do księgi publicznej, wezwie Sąd edyktem wszystkie osoby, które sobie roszczą prawa rzeczowe do posiadłości, na sprzedaż wystawionej, ażeby w terminie oznaczonym swe prawa i roszczenia tem pewniej w Sądzie zgłosiły, ile że w razie przeciwnym Sąd je w postępowaniu licytacyjnem jedynie o tyle może uwzględnić, o ile w aktach egzekucyjnych są wykazane.

Warunki licytacyjne.

§. 146.

Warunki licytacyjne zawierać będą:

1 dokładne oznaczenie posiadłości i krótką wzmiankę o przynależności, razem z nią sprzedaną się mającej, tudzież w przypadku, gdy jedynie część posiadłości jest na licytację wystawiona, ile ta część wynosi;

2. postanowiona, w jaki sposób i w jakiej ilości winni oferenci dostarczyć zabezpieczenia (wadyum);

3. oznaczenie służebności, wymowy i innych ciężarów, nie będących hipotecznymi, które nabywca będzie zniewolony objąć bez ich policzenia na cenę najwyższej oferty;

4. oznaczenie oferty najniższej;

5. postanowienia o sposobie spłacenia ceny najwyższej oferty;

6. postanowienie o chwili, kiedy niebezpieczeństwo, pożytki i ciężary przejdą na nabywcę;

7. postanowienia o czasie i warunkach oddania posiadłości nabywcy i o intabulacji jego praw własności.

Wadyum.

§. 147.

Jeżeli sędzia, na wniosek, inaczej nie postanowił, będzie należące się od oferentów zabezpieczenie wynosiło co najmniej dziesiątą część wartości szacunkowej posiadłości i przynależności teje.

Osoby, oferujące w imieniu Państwa, kraju lub zakładu, w administracji Państwa lub kraju zostającego, są uwolnione od dania zabezpieczenia.

Warunki licytacyjne mogą zawierać upoważnienie dla sędziego, postępowaniem na terminie sprzedaży kierującego, z mocy którego może on, w zupełności lub części, uwolnić od dostarczenia osobnego zabezpieczenia tak egzekwującego wierzyciela, który bierze udział w licytacji, jakoteż oferentów, którzy mają wierzytelności, na posiadłości tabularnie zabezpieczone.

§. 148.

Wadyum, które najlepszy oferent złożył, przechowuje Sąd u siebie aż do całkowitego dopełnienia obowiązków, które według treści warunków licytacyjnych spadły na nabywcę, albo aż do prawomocnego odmówienia przybicia.

O ile najlepszy oferent został od dania zabezpieczenia z mocy §. 147, ustęp 2, uwolniony, o tyle zostanie mu, zaraz po zakończeniu licytacji, wzbronione pozbycie, obciążenie lub zastawienie wierzytelności, tabularnie zabezpieczonej, i zakaz ten w księdze publicznej, obok owej wierzytelności, z urzędu uwidoczniiony. Wpisy, przeciwko niemu po takiej uwadze uzyskane, nie są przeszkodą w użyciu tej wierzytelności do zaspokojenia wszelkich roszczeń, jakie w obec najlepszego oferenta z licytacji wyniknęły.

§. 149.

Innym oferentom zwróci sędzia dane zabezpieczenie po zamknięciu terminu licytacyjnego i uczyni o tem wzmiankę w protokole licytacyjnym, który także ci oferenci podpiszą.

Najlepszy oferent może dane zabezpieczenie każdego czasu zastąpić innem dozwolonym zabezpieczeniem w tej samej wysokości, a mianowicie przez to, że później złoży w Sądzie wadyum w gotówce albo w papierach wartościowych, uzyskać zniesienie zakazu, w myśl §. 148 wydanego, tudzież wykreślenie odpowiedniej tabularnej uwagi.

Rzecz, w Sądzie na zabezpieczenie, ze strony najlepszego oferenta pocbidzące, przechowywana, odpowiada, od chwili jej oddania, jako zastaw za wszelkie roszczenia w obec najlepszego oferenta, z licytacji powstać mogące.

Objęcie ciężarów.

§. 150.

Jeżeli sędzia na skutek tego, że mu taki wniosek podano i za zgodą uprawnionego, nic innego nie postanowił, będzie nabywca zniewolony objąć, bez policzenia na swą najwyższą ofertę, służebności, wymowy i inne ciężary rzeczowe, którym służy pierwszeństwo przed prawem żądania zaspokojenia lub prawem zastawu, jakie ma wierzyciel egzekwujący; z tego rodzaju ciężarów, które po egzekwującym wierzycielu następują, obejmie nabywca jedynie te, które w porządku, w jakim po sobie idą, znajdują pokrycie w masie rozbiorowej. Jeżeli jest więcej wierzycieli egzekwujących, obejmie nabywca, bez policzenia na najwyższą ofertę, jedynie te ciężary, jakie idą przed prawami tego z wierzycieli egzekucję popierających, któremu najlepsze służy pierwszeństwo.

Prawa odkupu, niewykonane w czasie należytych (§. 133, ustęp ostatni), będą po przeprowadzonym postępowaniu licytacyjnym wykreślone z ceny najwyższej oferty, przez co nie powstanie żadne prawo do odszkodowania.

Co do intabulowanych praw najmu lub dzierżawy obowiązują przepisy §. 1121 p. k. u. c.

Oferta najniższa.

§. 151.

Nie wolno uwzględniać ofert na kupno domu, jeżeli one nie sięgają do połowy wartości szacunkowej posiadłości z przynależnościami, tudzież ofert na kupno dóbr wiejskich i gruntów, które nie sięgają do dwóch trzecich części wartości szacunkowej posiadłości z przynależnościami; na wniosek mocen jest sędzia, za zgodą egzekwującego wierzyciela, ustanowić większą jeszcze kwotę dla oferty najniższej.

Warunki licytacyjne wymienią cyfrę oferty najniższej.

Przeżądź nie może nastąpić, jeżeli na terminie licytacyjnym ofiarowano mniej aniżeli oferta najniższa wynosi. Co się tyczy dóbr wiejskich i gruntów, to nie może być w takim przypadku ponowiony wniosek na wdrożenie postępowania licytacyjnego zanim po terminie licytacyjnym pół roku nie upłynie.

Splata ceny najwyższej oferty.**§. 152.**

Jedna czwarta ceny najwyższej oferty ma być złożoną w Sądzie do dni czternastu po prawomocnem przybiciu, a to w gotowiznie. Nabywca o tyle jest uwolniony od płacenia reszty gotówką, o ile wierzyciele zastawni, którzy mają widoki, że na nich przyjdzie kolej do zaspokojenia ich wierzytelności z ceny najwyższej oferty, z tem się zgodzili, aby nabywca dług objął, albo też wierzytelności, prawem zastawu zabezpieczone, służebności, wymowy i inne ciężary rzeczowe, z mocy postanowień niniejszej ustawy lub warunków licytacyjnych, na najwyższą ofertę policzone być muszą; nie wolno w tem policzeniu uwzględnić zaległych rent, alimentacyj i innych wracających się prestacyj, ani odsetek zalegających od wierzytelności, do objęcia przeznaczonych, ani też kosztów procesowych i egzekucyjnych.

Co w ten sposób z reszty ceny najwyższej oferty jeszcze pozostało, ma być w przeciągu dwóch miesięcy po prawomocnem przybiciu złożone w Sądzie gotówką, a to w dwóch równych ratach; gotówka, na wadyum w Sądzie złożona, może być użytą do uzupełnienia ostatniej raty, jeżeli nabywca wszystkim innym postanowieniom warunków licytacyjnych uczynił zadosyć.

Za wyjątkiem tej części ceny najwyższej oferty, która przedstawia policzone na nią wierzytelności i ciężary, będzie nabywca od dnia udzielonego przybicia płacił od tej ceny odsetki, które razem z odsetkami od rat, na poczet ceny najwyższej oferty w gotówce składanych, przypadają masie rozbiorowej.

Nie wolno wliczać w najwyższą ofertę należności przenośnych, które się płacą za nabycie posiadłości.

Za zgodą egzekwującego wierzyciela, tudzież wierzycieli, na posiadłości prawem zastawu zabezpieczonych, wolno sędziemu, pod względem zaspokojenia ceny najwyższej oferty, postanowić na wniosek co innego, aniżeli wyżej jest przepisaniem.

§. 153.

Nabywcy wolno półrocznie wypowiadać wierzytelności, prawem zastawu zabezpieczone, które na poczet swej najwyższej oferty przyjął, i spłacić je bez względu na istniejące pod tym względem postanowienia umowne, jeżeli wracające się prestacje, które według treści istniejących umów, obok spłat kapitałowych, mają być wierzycielom od tych wierzytelności uiszczane, wszystkie razem wynoszą za rok jeden więcej aniżeli cztery od sta.

Nabywcy służą krótsze terminy wypowiedzenia, jeżeli istniejące umowy krótsze terminy zakreślają.

Relicytacja.**§. 154.**

Jeżeli nabywca nie zapłacił ceny najwyższej oferty w terminie i w sposób przepisany, odbędzie się, na wniosek, relicytacja posiadłości na koszt i niebezpieczeństwo opieszalego nabywcy. Wniosek taki może pochodzić od egzekwującego wierzyciela, od każdego wierzyciela, mającego wierzytelność, na posiadłości prawem zastawu zabezpieczoną, od organów publicznych w §. 172, l. 1 wymienionych i od zobowiązanego.

Relicytacja nie będzie miała miejsca, jeżeli opieszale nabywca, przed upływem czasokresu, jaki biegnie dla rekursu od dozwolenia relicytacji, złoży w Sądzie te zalegające raty ceny najwyższej oferty razem z odsetkami, które w gotowiznie płacić był obowiązany. Z chwilą prawomocności dozwolenia relicytacji staje się licytacja pierwsza bezskuteczną.

Relicytacja odbywa się podług przepisów o licytacji pierwszej, w odpowiedni sposób zastosowanych. Tej powtórnej licytacji służą za podstawę warunki, dla licytacji pierwszej ustanowione, ale z tą odmianą, że w relicytacji najniższa oferta (§. 151) wynosi zawsze połowę wartości szacunkowej posiadłości i jej przynależności.

O terminie dla powtórnej licytacji będą również zawiadomione osoby, na rzecz których dopiero po rozpisaniu licytacji pierwszej prawa i ciężary rzeczowe zostały uzasadnione, lub prawa odkupu i pierwokupu intabulowane.

§. 155.

Opieszale nabywca odpowiada za ubytek w najwyższej ofercie, jaki z relicytacji może wyniknąć, tudzież za koszt relicytacji i za wszelką inną szkodę, jego opieszaleścią spowodowaną, a to nie tylko swoim wadyum i ratami, na poczet najwyższej oferty złożonemi, ale też całym swoim majątkiem.

Sąd egzekucyjny, z urzędu i we formie uchwały, ustali ubytek w najwyższej ofercie, tudzież koszt relicytacji; po prawomocności tej uchwały nastąpi w celu ich ściągnięcia egzekucya o tyle, o ile te kwoty nie mogą być zaspokojone z wadyum i z rat, na poczet najwyższej oferty złożonych. Wniosek na egzekucyę może Sądowi egzekucyjnemu przedstawić egzekwujący wierzyciel, a z innych osób każda, którą do ceny kupna odesłano; egzekucya odbywa się na korzyść masy rozbiorowej.

Opieszale nabywca nie ma żadnego prawa do tej kwoty, o jaką najwyższa oferta, w relicytacji uzyskana, wynosi więcej aniżeli najwyższa oferta licytacji pierwszej.

Przejście niebezpieczeństwa, pożytków i ciężarów, tudzież oddanie posiadłości.**§. 156.**

Posiadłość zalicytowana przechodzi na niebezpieczeństwo nabywcy z dniem udzielonego przybicia. Od tego dnia należą do niego wszystkie owoce i dochody z posiadłości. Natomiast ponosi on odtąd ciężary, z własnością nieruchomości połączone, o tyle, o ile one na skutek przeprowadzonego postępowania licytacyjnego nie zgasyły, jakoteż podatki i daniny na cele publiczne, które mają być od posiadłości płacone, niemniej też winien płacić procent od długów, przez wliczenie do ceny najwyższej oferty objętych.

Posiadłość razem ze sprzedaną przynależnością będzie nabywcy oddaną i na jego własność intabulowaną dopiero wtedy, gdy on wypełni wszystkie warunki licytacyjne. Oddanie posiadłości odbędzie się według postanowień §. 349.

§. 157.

Nabywca zwróci pobrane owoce i dochody, jeżeli przybicie zostanie prawomocnie uchylone albo z tej przyczyny stało się bezskutecznem, że Sąd pozwolił na relicytację lub przyjął nadofertę. Jeżeli jednak relicytacja nie była spowodowaną jego opieszałością, wolno mu sobie potrącić podatki i daniny na cele publiczne, w czasie pośrednim opłacone, tudzież koszta, łożone na uzyskanie owoców i dochodów i procent od każdej raty, na poczet najwyższej oferty w Sądzie złożonej, policzony od dnia, w którym odpowiednią ratę w Sądzie zapłacił.

Sąd egzekucyjny nakaze zwrot pobranych owoców i dochodów we formie uchwały, na wniosek jednej z osób, w §. 154, ustęp 1 wymienionych; równocześnie rozporządzi co potrzeba w celu spieniężenia owoców. Przed wydaniem tej uchwały należy wysłuchać poprzedniego nabywcę. Gdy ta uchwała urośnie w moc prawa, wolno egzekwującemu wierzycielowi jakoteż każdej z osób, do ceny kupna odesłanych, prosić Sąd egzekucyjny o egzekucję na majątku poprzedniego nabywcy, którą Sąd na korzyść masy rozbiorowej przeprowadzi.

Powrócone kwoty lub cenę, za zwrócone owoce uzyskaną, weźmie Sąd w swoje przechowanie.

Administracja tymczasowa.**§. 158.**

Jak długo zlicytowana posiadłość nie została oddaną nabywcy, może wierzyciel egzekwujący i każdy wierzyciel, prawem zastawu na posiadłości

zabezpieczony, prosić Sąd egzekucyjny o zaprowadzenie tymczasowej administracji na sprzedanej posiadłości.

Również i nabywcy wolno przedstawić wniosek na zaprowadzenie takiej administracji, a to na terminie licytacyjnym lub później, jeżeli tylko nie dopuścił się zwłoki w dopełnieniu warunków licytacyjnych.

§. 159.

Z powodu administracji tymczasowej należy w tym przypadku postępować w duchu przepisów o administracji przymusowej, ale z następującymi odmianami;

1. zarządcą może być mianowany sam nabywca, jeżeli w danym przypadku nie zachodzą przeciw temu żadne obawy, ani ze względu na osobistość nabywcy ani z innych ważnych przyczyn;

2. wpływ na administrację, jaki wierzyciel egzekwujący ma sobie przyznany, służy w równej mierze wierzycielowi, który po licytacji przedstawił wniosek na zaprowadzenie administracji, jakoteż nabywcy o tyle, o ile on sam nie jest zarządcą, ale ostatniemu jedynie tak długo, dopóki nie poładnie w zwłokę w dopełnieniu warunków licytacyjnych;

3. administracja kończy się z chwilą prawomocnego zastanowienia postępowania licytacyjnego albo z chwilą oddania posiadłości nabywcy (§. 156, ustęp 2); do rozkazu oddania posiadłości nabywcy dołączy Sąd egzekucyjny polecenia, jakich §. 130 wymaga;

4. z przychodów pokrywa się jedynie koszta administracji, a z wydatków, w §. 120, l. 1 do 3 określonych, te, które podczas administracji wypłacić należało; pozostała w ten sposób część intryty składa się w Sądzie i wyda ją nabywcy dopiero po dopełnieniu z jego strony wszystkich warunków licytacyjnych; dochody w Sądzie składane, przypadną masie rozbiorowej, jeżeli prawomocne uchylenie przybicia wcześniej nastąpiło, albo jeżeli przybicie przez to się stało bezskutecznem, że Sąd zezwolił na relicytację albo przyjął nadofertę;

5. Sąd mocen jest mianować, z urzędu lub na wniosek, innego zarządcę w miejsce nabywcy, jeżeli tenże dopuścił się zwłoki w dopełnieniu warunków licytacyjnych albo jeżeli Sąd postanowił odebrać mu administrację z innych ważniejszych przyczyn, w obec których to mu się wydało koniecznem lub wskazanem.

§. 160.

Administracja, zaprowadzona na zasadzie §. 158, potrwa aż do wydania posiadłości nowemu nabywcy, jeżeli Sąd przybicie prawomocnie uchylił

albo jeżeli pozwolił na relicytację lub przyjął nadofertę, która przybicie ubezwładniła. Poprzedniego nabywcę należy uwolnić od administracji. Na jego miejsce może Sąd pod warunkami §. 159, l. 1, zamianować nowego nabywcę zarządcą, jeżeli on sam o to prosić będzie.

§. 161.

Administracja przymusowa, przed terminem licytacyjnym na korzyść jednego z wierzycieli zaprowadzona, nie przerywa się w dniu dokonanego przybicia, lecz przemienia od dnia tego na administrację, na korzyść nabywcy dalej prowadzoną (§§. 158 do 160). Sąd zawiadomi zarządcę o udzieleniu przybicia, z urzędu. Pod warunkami w §. 159, l. 1 opisanymi, wolno Sądowi, na jego miejsce zamianować zarządcą nabywcę, jeżeli on sam o to prosić będzie.

Rozdział dochodów, pochodzących z czasu przed dniem dokonanego przybicia, odbywa się według przepisów §§. 122 do 128; jeżeli Sąd postępowanie licytacyjne zastanowił, zanim ono jeszcze było ukończonem, odbywa się rozdział przychodów bez względu na to, czyli w czasie pośrednim administracja na korzyść nabywcy miała miejsce lub nie.

Ustalenie warunków licytacyjnych.

§. 162.

Jeżeli warunki licytacyjne, ze strony egzekwującego wierzyciela zaproponowane, odpowiadają przepisom prawnym, to je Sąd zatwierdzi, nie odbywając przedtem ustnej rozprawy. Jeżeli zaś egzekwujący wierzyciel przedstawił prawem dozwolony wniosek na ustanowienie warunków odmiennych (§§. 147, 150, 151, 152), rozpisze Sąd egzekucyjny audyencyę dla ustalenia warunków licytacyjnych. Na tę audyencyę zawezwie Sąd zobowiązanego, egzekwującego wierzyciela, tudzież wszystkie osoby, które według treści znajdujących się w Sądzie wykazów mają prawa i ciężary rzeczowe na posiadłości.

Sąd ustanowi kuratora dla osób, którym według wszelkiego prawdopodobieństwa zawezwanie nie da się w czasie należytych doręczyć lub którym je nadaremnie doręczyć usiłowano, i rozkaże, aby mu zawezwanie wręczonem zostało. Jedna i ta sama osoba może być mianowaną kuratorem kilku osób, jeżeli nie ma obawy, że między nimi zaidzie sprzeczność interesów. Obwieszczenie ustanowienia kuratora za pomocą edyktu może być zaniechanem.

Kurator zastępuje osobę, dla której został mianowany, aż do chwili, gdy osoba sama w Sądzie stanęła lub innego zastępcę Sądowi wymieniła, albo też odpadnie potrzeba dalszego zastępowania jej interesów.

§. 163.

Rozprawa nad warunkami licytacyjnymi powinna być, ile możności, bez odroczeń, na jednej i tej samej audyencyi do końca doprowadzoną; podczas tej rozprawy wolno wszystkim zawezwanym osobom wnosić na zmianę zaproponowanych warunków licytacyjnych. Sąd ustali warunki licytacyjne, opierając się na wypadkach tej rozprawy i mając wzgląd na przepisy §§. 147 do 157.

Jeżeli na audyencyi, do rozprawy nad warunkami licytacyjnymi rozpisanej, pojawił się wniosek na zastanowienie lub odłożenie postępowania licytacyjnego, to Sąd dopuści do rozprawy nad warunkami licytacyjnymi dopiero po odrzuceniu tej treści wniosku. Ale co do tego, ażali z orzeczeniem o warunkach licytacyjnych aż do prawomocności uchwały odrzucającej czekać należy, postanowi Sąd po rozważeniu wszelkich towarzyszących okoliczności.

Tymczasowe ustalenie stanu biernego.

§. 164.

Do dni ośmiu po otrzymaniu zawiadomienia o dozwolonej licytacji, wolno każdemu wierzycielowi, który dla swej wierzytelności, prawem zastawu zabezpieczonej, ma pierwszeństwo przed prawem żądania zaspokojenia lub przed prawem zastawu wierzyciela egzekucyę popierającego, wnieść do Sądu egzekucyjnego na tymczasowe ustalenie wierzytelności i ciężarów, które prawa egzekwującego wierzyciela wyprzedzają (tymczasowe ustalenie stanu biernego).

Sąd wyznaczy dla tego ustalenia audyencyę, po dokonaniem ocenieniu, na czas możebnie najbliższy i zawezwie do niej osoby, w §. 162 wymienione. Audyencyi tej nie wolno odraczać.

§. 165.

Tymczasowe ustalenie stanu biernego oprze się na ostatnim stanie księgi gruntowej, tudzież na zebranych w Sądzie drogą urzędową wiadomościach i wykazach o obciążeniu posiadłości, tudzież o roszczeniach i prawach, które, o ile to się da przewidzieć, przy rozdziale ceny kupna zostaną uwzględnione. Kto podczas ustnej rozprawy utrzymuje, że daty, w ustaleniu stanu biernego istotne, nie są prawdziwemi, a mianowicie kto zaprzeczył twierdzeniom, odnoszącym się do wartości lub pierwszeństwa roszczeń i ciężarów, jakie przy tej sposobności powinny być uwzględnione, albo też kto z tem występuje, że one już w zupełności lub części zgasły, będzie zniewolony uprawdopodobnić Sądowi te swoje twierdzenia, do dni pięciu po odbytej audyencyi, gdyż w razie przeciwnym ustali Sąd stan bierny podług treści aktów wyżej wskazanych i trzymając się zasad, w §. 166 wypowiedzianych.

§. 166.

Ustalając stan bierny tymczasowo, przyjmie Sąd warunkowe wierzytelności za bezwarunkowe, a terminowe za płatne, chyba że z ustnej rozprawy lub z aktów sądowych co innego pod jednym lub drugim względem wynika; roszczenia do wracających się prestacyj przyjmie Sąd w takej wysokości, jaką przedstawia obecna wartość kapitałowa prawa poboru. Do procentujących się wierzytelności należy dodać odsetki za rok zalegające; również do praw poboru wracających się prestacyj dodaje się wartość zategłości w zapadłych prestacyach za rok jeden. Postanowienia te nie obowiązują, jeżeli się pod względem owych zaległości co innego z nastnej rozprawy lub z aktów pokazuje. Hipoteki łączne uależy co do każdej posiadłości uwzględnić w stosunku, w §. 222, ustęp 2 wskazanym; atoli w przypadku, jeżeli wszystkie posiadłości łączną hipoteką obciążone, są na licytację wystawione, nie weźmie Sąd za podstawę tego obliczenia pozostałych resztek mas rozbiorowych, lecz zbadaną wartość szacunkową; natomiast w przypadku, gdy jedynie niektóre z posiadłości, łączną hipoteką objęte, na sprzedaż są wystawione, oprze Sąd to obliczenie na wartości wszystkich posiadłości, łącznie odpowiadających, obliczonej według podatków. Sąd wydobędzie z urzędu daty podatkowe, w tym celu potrzebne.

Wierzytelności, pod względem ilości nieokreślone, należy przyjąć w podanej ilości największej; wierzytelności prenotowane należy jedynie wtedy uwzględnić jeżeli termin do usprawiedliwienia prenotacyi jeshbze nie przeminął albo proces o usprawiedliwienie już wisi.

Przy tymczasowem ustaleniu stanu biernego zostaną pominięte ciężary i prawa, które nabywca bez ich policzenia na najwyższą ofertę objąć jest zniewolony, albo które po przeprowadzonym postępowaniu licytacyjnym w ten sposób będą wykreślone, że żadne prawo żądania odszkodowania nie pozostanie (§. 150).

§. 167.

Uchwałą, tymczasowo stan bierny ustalająca, będzie do dni ośmiu po audyencji, w pisemnem wydaniu, doręczoną wnioskodawcy jakoteż innym osobom, do audyencji zawezwanym. Ustalenie to jest podstawą do ocenienia opozycyi, z tej przyczyny wniesionej, że roszczeniom, prawem zastawu zabezpieczonym, braknie pokrycia (§§. 190 in.); uchwała ta nie obowiązuje w późniejszym rozdziale ceny kupna.

Od tego ustalenia służy rekurs każdej z osób, na audyencję zawezwanych.

Przedkładając rekurs Sądowi rekursowemu, doniesie mu Sąd egzekucyjny, na który dzień ter-

min licytacyjny wyznaczył. Rozstrzygnięcie rekursu musi nadejść do Sądu egzekucyjnego najpóźniej dnia trzeciego przed terminem licytacyjnym; od tego rozstrzygnięcia nie ma żadnego dalszego rekursu.

§. 168.

Tak zobowiązany jakoteż inne osoby, które na audyencji stanęły, odpowiadają wierzycielowi egzekucję popierającemu za szkodę przez to wyrządzoną, że podczas rozprawy świadomie coś nieprawdziwego przedstawiły; prócz tego mocen jest Sąd karać te osoby za pieniactwo.

Po przeprowadzonym postępowaniu licytacyjnym może egzekwujący wierzyciel podać w Sądzie egzekucyjnym wnioski na przyznanie mu wynagrodzenia za szkodę; Sąd ustanowi kwotę wynagrodzenia według swego wolnego przekonania (§. 273 Procedury cywilnej). Po prawomocności tej uchwały wolno egzekwującemu wierzycielowi prosić Sąd o egzekucję przeciwko osobie, do wynagrodzenia szkody obowiązanej.

Termin licytacyjny.

§. 169.

Po ustaleniu warunków licytacyjnych wyznaczy Sąd termin licytacyjny za pomocą publicznego obwieszczenia (Edykt).

Termin ten wyznaczy Sąd, według swego uznania, na czas po jednym miesiącu do dwóch miesięcy. Dozwolenie licytacji a termin licytacyjny musi przegradzać czas co najmniej trzech miesięcy; postanowienie to nie obowiązuje w relicytacji i w licytacji, na skutek odmówienia przybicia powtórzonej (§. 188).

Nie wolno odbywać licytacji przed prawomocnem dozwoleciem tejsze i przed prawomocnem ustaleniem warunków licytacyjnych.

Rozpisując termin licytacyjny, winien Sąd egzekucyjny, by zapobiedz udaremnieniu tego terminu, uwzględniać te możebnie zachodzące okoliczności, że w chwili rozpisania tego terminu jeszcze nie upłynął czasokres do zaczepiania uchwały, warunki licytacyjne ustalającej, albo że jeszcze wisi rekurs, od tej uchwały wniesiony.

§. 170.

Edykt licytacyjny zawierać będzie:

1. dokładne oznaczenie posiadłości, na licytację wystawionej, tudzież krótkie opisanie przynależności, razem z nią sprzedać się mającej, wzmiankę o wartości posiadłości i jej przynależności, a w przypadkach sprzedaży części posiadłości, także

wzmiankę o wysokości udziału. Prócz tego, jeżeli posiadłość nie jest wpisana do księgi publicznej, należy wymienić obecnego jej posiadacza;

2. czas i miejsce licytacji, tudzież wzmiankę, ile wynosi oferta najniższa;

3. wiadomość, że w oznaczonym Sądzie egzekucyjnym wolno przeglądać warunki licytacyjne i oduoszące się do posiadłości dokumenty, protokoły oszacowania itp.;

4. oznajmienie, że z osób, dla których uzasadnione na tej posiadłości prawa lub ciężary już istnieją lub dla których w ciągu postępowania licytacyjnego one mogą być uzasadnione, jedynie te będą za pomocą osobnych doręczeń o przebiegu dalszego postępowania licytacyjnego zawiadamiane, które mieszkają w okręgu Sądu egzekucyjnego albo wymieniły Sądowi pełnomocnika dla doręczeń, w miejscu siedziby Sądu mieszkającego; do tego doda Sąd dalsze oznajmienie, że wszystkie inne osoby będzie zawiadamiał o przebiegu dalszego postępowania przez wywieszenie obwieszczenia na tablicy sądowej. Ten ostatni przepis nie odnosi się do organów publicznych, w §. 172, l. 1 wymienionych;

5. wezwanie osób, mających tego rodzaju prawa do posiadłości, że w obec tych praw licytacja odbyć się nie może, ażeby je zgłosiły najpóźniej na terminie licytacyjnym, i to zanim się licytacja rozpocznie, ile że w razie przeciwnym nie będzie im więcej wolno poszukiwać tych praw na tej posiadłości.

§. 171.

Wydanie edyktu licytacyjnego należy doręczyć zobowiązanemu, wierzycielowi egzekucję popierającemu i wszystkim osobom, dla których według znajdujących się w Sądzie wykazów istnieją prawa i ciężary rzeczowe, bądź na posiadłości samej bądź na prawach, na tej posiadłości ciążyących, albo też prawa pierwokupu na niej są intabulowane. Jeżeli istnieją prawa zastawu na rzecz częściowych zapisów dłużnych, na posiadacza opiekujących i przez indos przenośnych, a te zapisy wydało przedsiębiorstwo, pod szczególnym nadzorem rządowym zostające, należy okaz edyktu licytacyjnego, dla tego przedsiębiorstwa przeznaczony, doręczyć organowi, do sprawowania nadzoru powołanemu (komisarz rządowy).

Za wyjątkiem wierzycieli z łącznej hipoteki tudzież wierzycieli, mających wierzytelności warunkowe, należy równocześnie wezwać wszystkich innych wierzycieli, mających wierzytelności, na posiadłości prawem zastawu zabezpieczone, aby się najpóźniej dnia ósmego przed licytacją oświadczyli, ażali domagają się zaspokojenia swych wierzytelności drogą zapłaty w gotowiznie, albo też,

uwalniając równocześnie dotychczasowego dłużnika, z tem się zgadzają, aby nabywca dług objął. Sąd im oraz oznajmi, że kto najpóźniej dnia ósmego przed licytacją nie zażąda zapłaty gotówką, o tym Sąd przyjmie, że zgadza się na to, aby nabywca dług objął a dotychczasowy dłużnik został zwolniony; w czasie późniejszym może być żądanie zapłaty gotówką jedynie za zgodą nabywcy uwzględnione.

Prócz tego, jeżeli prawo zastawu jest intabulowane na rzecz wierzytelności, które możebnie pochodzą z udzielonego kredytu, z prowadzenia interesów albo z tytułu ewikycji lub wynagrodzenia szkody, należy wezwać wierzyciela, ażeby najpóźniej na terminie licytacyjnym, ale przed rozpoczęciem aktu licytacji, oświadczył, w jakiej wysokości urosły mu w obec zobowiązanego, z wyżej wspomnianych stosunków prawnych, wierzytelności, które on zarazem dokładnie określić powinien.

Zgłoszenia te i oświadczenia wniesie wierzyciel do Sądu egzekucyjnego, na piśmie lub ustnie do protokołu.

Doręczenie edyktu licytacyjnego odbywa się według przepisów, w doręczeniu skargi obowiązujących. Sąd egzekucyjny połączy zawiadomienie o terminie licytacyjnym z oznajmieniem warunków licytacyjnych, chyba że uznał za stosowne czekać z rozpisaniem terminu licytacyjnego aż do czasu, gdy uchwała, warunki licytacyjne ustalająca, urośnie w moc prawa.

Prócz tego należy termin licytacyjny ogłosić w gminie, gdzie posiadłość na licytację wystawiona się znajduje, według zwyczaju miejscowego.

§ 172.

Okazy edyktu licytacyjnego będą dalej doręczone;

1. organom publicznym, u których podatki, dodatki i inne daniny na cele publiczne, na posiadłość przypadające, są przypisane, i które do ściągania tychże są powołane;

2. komisarzowi rządowemu, do sprawowania nadzoru rządowego ustanowionemu, jeżeli posiadłość jest własnością zjednoczenia, towarzystwa lub stowarzyszenia, pod nadzorem rządowym zostającego, albo jeżeli na korzyść tego rodzaju zjednoczeń, towarzystw lub stowarzyszeń ciąży wierzytelności lub prawa na posiadłości, do sprzedania przeznaczonej;

3. władzy nadzorującej, jeżeli posiadłość jest własnością zakładu publicznego, pod nadzorem rządowym zostającego, albo Wydziałowi kra-

jowemu, jeżeli ona należy do majątku pierwotnego gminy lub powiatu;

4. rządowej władzy administracyjnej pierwszej instancyi, w okręgu urzędowym której posiadłość się znajduje, jeżeli posiadłość jest własnością zakładu, o którym władza administracyjna orzekła, że jest publicznym lub powszechnie użytecznym; jeżeli posiadłość leży na terytorium miasta z własnym statutem, doręczy się edykt krajowej władzy politycznej.

Doręczając edykt licytacyjny organom publicznym, pod l. 1 wskazanym, należy je wezwać, aby się w myśl §. 171, ustęp 2, oświadczyły co do sposobu zaspokojenia podatków, dodatków, należności i innych danin na cele publiczne, które prawem zastawu już są zabezpieczone, a prócz tego najpóźniej na terminie sprzedaży, ale przed licytacją, zgłosiły te podatki, dodatki, należności i inne opłaty na cele publiczne z odsetkami i innymi ubocznymi należnościami, które od posiadłości aż do owej chwili zalegają, ale jeszcze ani przez intabulację ani sposobem zastawniczego opisanie nie są zabezpieczone, co te organa tem pewniej uczynić powinny, ile że w razie przeciwnym te na służące im pierwszeństwo, aż po zupełnym zaspokojeniu egzekwującego wierzyciela, z masy rozbiorowej splecone zostaną.

§. 173.

Sąd egzekucyjny rozkaże z urzędu uwidocznienie rozpisane terminu sprzedaży w księdze publicznej, na wykazie posiadłości, na licytację wystawionej.

Okaz edyktu licytacyjnego (§. 171, ustęp 2 i 3) doręczy się też osobom, na korzyść których przed owem uwidocznieniem weszły do Sądu prośby o intabulację praw i ciężarów rzeczowych albo prawa pierwokupu, chyba że te osoby już otrzymały zawiadomienie o rozpisanej licytacji.

§. 174.

Dla osób, którym doręczenie okazów edyktu prawdopodobnie nie da się skutecznym w czasie właściwym albo w obec których je nadaremnie usiłowano, ustanowi Sąd kuratora i rozkaże wręczyć mu okaz edyktu (§. 162, ustęp 2 i 3).

§. 175.

Najpóźniej dnia czternastego przed terminem sprzedaży ukończy Sąd badanie dokumentów, służących za dowody ogłoszeń i doręczeń, aby się o tem przekonać, ażali jego rozporządzeniom o oznajmieniu i doręczeniu edyktu licytacyjnego zadosyć się stało. Jeżeli spostrzeże braki, nakaze

potrzebne sprostowania i uzupełnienia, tudzież rozporządzi co potrzeba, aby kuratorowie zostali mianowani i w ogóle wszystkiemi tak pokieruje, żeby licytacja mogła się bez żadnej przeszkody odbyć na wyznaczonym terminie.

§. 176.

Zobowiązany winien dozwolić chętnym kupna oglądania posiadłości i jej przynależności, w czasie między ogłoszeniem a odbyciem licytacji.

Na wniosek wyznaczy Sąd do tego oglądania pewne dni i godziny, przyczem ile możności uwzględni stosunki zobowiązanego tudzież okoliczność, aby mimo to gospodarstwo bez przeszkody mogło być prowadzonym. Osobom, przeglądającym warunki licytacyjne i inne dokumenty (§. 170, l. 3), należy oznajmić, kiedy posiadłość jest do oglądnięcia.

§. 177.

Licytacja odbywa się jawnie i z reguły w Sądzie. Na wniosek wolno, z przyczyn ważnych, odbywać ją na miejscu, gdzie się posiadłość znajduje.

Na tym terminie będą w Sądzie wyłożone: obok warunków licytacyjnych, wszystkie dokumenty, odnoszące się do postępowania licytacyjnego, a mianowicie też wyciąg katastralny, poświadczenia opłacanych podatków, protokoły opisanie i ocenienia, jakoteż dokumenty, służące za dowód skutecznych ogłoszeń i doręczeń.

Terminem i licytacją kieruje sędzia, który jest upoważniony rozporządzać co potrzeba, aby panował spokój i porządek, i nie było żadnej zabronionej zмовy, ani też nie wywierano żadnego nacisku, i w ogóle podawanie ofert nie doznawało żadnej przeszkody; w razie potrzeby wolno mu swe rozporządzenia wykonać drogą przymusową, przy pomocy organów bezpieczeństwa. Sędzia rozstrzyga zarzuty i wnioski, z jakimi podczas licytacji wystąpiły osoby udział w niej biorące, co nie uwłacza prawu tych osób do wnoszenia opozycji przeciwko przybiciu w czasie późniejszym.

§. 178.

Na żądanie będą na terminie sprzedaży, po wywołaniu sprawy, odczytane warunki licytacyjne; poczem oznajmi sędzia:

1. ile wynoszą podatki, dodatki, należności i inne daniny na cele publiczne z ubocznymi należnościami, względem których Sąd otrzymał żądanie zapłaty w gotowiznie (§. 172, ustęp ostatni);

2. jakie oświadczenia wnieśli wierzyciele pod względem zaspokojenia swych roszczeń lub objęcia długu ze strony nabywcy (§. 171, ustęp drugi);

3. ile wynoszą wierzytelności, które odpowiedni wierzyciel z powodu istniejącego stosunku kredytowego lub kaucyjnego zgłosił (§. 171, ustęp trzeci).

Następnie udzieli Sąd, na zapytanie, bliższych wyjaśnień o warunkach licytacyjnych, o kwotach wierzytelności, na posiadłości zabezpieczonych, o ciężarach, które nabywca ma objąć, jakoteż o wszelkich innych stosunkach, odnoszących się do posiadłości, na sprzedaż wystawionej, jeżeli o nich można się czego dowiedzieć z aktów. W końcu ogłosi sędzia, w jakim porządku odbędą się licytacje kilku posiadłości jednego i tego samego dłużnika, lub części takich posiadłości, na jednym i tym samym terminie sprzedać się mających.

§. 179.

Następnie wezwie sędzia obecnych do wnoszenia ofert.

Wezwanie to nastąpi dopiero po upływie pół godziny od chwili, do rozpoczęcia terminu oznaczonej.

§. 180.

Zobowiązanemu nie wolno podawać ofert ani we własnym imieniu ani w obcym; co również jest wzbronione sędziemu, terminem kierującemu, protokoliście i wywoławcowi.

Ofertę zastępcy przyjmie Sąd jedynie pod warunkiem, że on upoważnienie do zastępstwa jest w stanie wykazać dokumentem publicznym lub pełnomocnictwem, publicznie zawierzytelniom. Dokumenty te zatrzyma sędzia w aktach. Jeżeli sędzia dowód na to jeszcze przed rozpoczęciem licytacji otrzymał, mocen jest na wniosek i z ważnych przyczyn pozwolić, aby nazwisko mocodawcy dopiero po skończonej licytacji do powszechnej wiadomości podaniem zostało.

Zastępcy zobowiązanego nie mogą być dopuszczeni do licytacji.

Sędzia odrzuca oferty, niezgodne z warunkami licytacyjnymi, a mianowicie też pochodzące od osób, które nie złożyły wadium, w warunkach licytacyjnych przepisanego, mimo że od złożenia tegoż nie zostały uwolnione.

Każdy oferent jest swoją ofertą, którą sędzia, terminem kierujący, przyjął, dopóty związany, dopóki żadna inna osoba nie podała oferty wyższej. Zastanowienie postępowania uwalnia oferenta od tego zobowiązania.

§. 181.

Licytacja ciągnie się tak długo, jak długo wyższe oferty wpływają. Na żądanie jednego lub kilku oferentów wolno sędziemu przyzwolić im krótki czas do namysłu.

Sędzia zamknie licytację, jeżeli mimo dwukrotnego wywołania, nikt przez pięć minut po drugim wezwaniu nie podał oferty wyższej. Sędzia zwróci na to uwagę obecnych.

Przed zamknięciem licytacji oznajmi sędzia, terminem kierujący, ostatnią ofertę po raz wtóry, głosem donośnym. Zamknięcie licytacji musi być ogłoszonym.

§. 182.

Po zamkniętej licytacji pouczy sędzia wszystkie osoby, które brały udział w licytowaniu, jakoteż wszystkie osoby obecne, które o terminie sprzedaży w myśl §§. 171 do 173 powiadomić należało, o tem, z jakich przyczyn wolno udzieleniu przybicia zaoponować, a następnie ich zapyta, czyli i z jakich przyczyn wnoszą opozycję przeciw udzieleniu przybicia. Co się tyczy udzielenia przybicia, to jedynie opozycya, na terminie sprzedaży przeciw niemu wniesiona, może być uwzględnioną. Tak samo ma być pod względem przytoczenia faktów, do ubezwładnienia zgłoszonej opozycji przeznaczonych.

Rozstrzygając sprawę udzielenia przybicia, pominię Sąd oświadczenia, po zamknięciu protokołu licytacyjnego wniesione, tudzież wszelkie zastrzeżenia i niejasne oświadczenia, niemniej też opozycję opartą na okolicznościach, które nie wzruszają praw oponenta.

Udzielenie przybicia.

§. 183.

Jeżeli nie ma opozycji, udzieli sędzia przybicia najlepszemu oferentowi, co do oferty którego uznał, że może być dopuszczoną, zaraz na terminie sprzedaży, we formie uchwały, i natychmiast tę uchwałę ogłosi. Prócz tego należy tę uchwałę doręczyć w pisemnym wydaniu, do dni ośmiu po terminie sprzedaży, zobowiązanemu, wierzycielowi egzekucję popierającemu i najlepszemu oferentowi.

W uchwale, na piśmie wydanej, oznaczy sędzia sprzedaną posiadłość i tę przynależność, która przechodzi na nabywcę, wymieni nabywcę, tudzież oznajmi, na jaką ofertę i pod jakimi warunkami przybicia udzielił. Sędzia nie potrzebuje opisywać przynależności, lecz może się w tej mierze powo-

łać na protokoły opisania i ocenienia, które ma u siebie; nie potrzebuje też podawać warunków przybicia, lecz może się powołać na warunki licytacyjne, sądownie ustalone.

Udzielone przybicie będzie obwieszczone na tablicy sądowej i w księdze publicznej uwidocznione (§. 72 pow. ust. hip.), do dni ośmiu po terminie sprzedaży. Ogłaszając udzielone przybicie, oznajmi Sąd w swem obwieszczeniu wysokość uzyskanej ceny najwyższej oferty, termin, który do wnoszenia nadofert stoi otworem i cenę najniższą, jaką w nadofercie wolno zaofiarować.

Każda osoba, którą o terminie sprzedaży powiadomić należało, może prosić o zamieszczenie tego ogłoszenia na swój koszt w dzienniku krajowym, do urzędowych ogłoszeń przeznaczonym.

Postanowienia ustępów 3 i 4 obowiązują również w tym przypadku, gdy sędzia udzielił przybicia, a wniesioną opozycję równocześnie odrzucił.

§. 184.

Opozycję przeciwko udzieleniu przybicia najlepszemu oferentowi wolno oprzeć, jedynie i wyłącznie, na następujących okolicznościach:

1. że między dniem rozpisania terminu sprzedaży a samym terminem sprzedaży nawet jeden miesiąc nie upłynął;

2. że obwieszczenie terminu sprzedaży nie zawierało tego, co jest przepisane, albo nie odbyło się w sposób prawem postanowiony;

3. że nie powiadomiono o terminie sprzedaży tych wszystkich osób, które o nim zawiadomić należało;

4. że postępowanie licytacyjne, mimo uchwalonego zastanowienia, dalej się odbywało;

5. że podczas licytacji nie przestrzegano postanowień §§. 180 i 181, albo że kogokolwiekbaż z oferentów, w brew ustawie, nie dopuszczono do licytowania;

6. że warunki, pod jakimi najwyższą ofertę podano, nie są zgodne z ustalonymi warunkami licytacyjnymi, albo też w obec tych warunków licytacyjnych nie wolno było Sądowi dopuścić oferty, dla której żądano przybicia;

7. że najlepszemu oferentowi braknie zdolności do zawarcia umowy lub do nabycia posiadłości, na licytację wystawionej, albo że najwyższą ofertę podał zastępca, nienależycie wylegitymowany;

8. że najwyższa oferta nie jest wystarczającą do zupełnego zaspokojenia wierzytelności oponującego wierzyciela razem z jej należyciami ubocznymi, a mianowicie takiej wierzytelności, która

jest prawem zastawu zabezpieczona i idzie przed roszczeniem wierzyciela egzekucję popierającego.

Okoliczności, na uzasadnienie opozycji przytoczone, winne być z urzędu ustalone.

§. 185.

Z reguły rozstrzygnie Sędzia wniesioną opozycję, zaraz na terminie sprzedaży, we formie uchwały.

Jeżeli sędzia z powodu opozycji przybicia odmówił, rozstrzygnie zarazem, po wysłuchaniu tych osób obecnych, których o terminie sprzedaży powiadomić należało, tudzież uwzględniając istotę podniesionego braku, o tem, czy licytacja, ewentualnie po usunięciu zachodzącego braku, ma być natychmiast ponownie podjęta i dalej prowadzona, albo czy do jej przeprowadzenia inny termin rozpisania wypada. W pierwszym z owych przypadków są oferenci, którzy brali udział w licytacji już zamkniętej, o tyle związani ofertami poprzednio wniesionymi a żadną wyższą ofertą nie obalonemi, o ile temu nie sprzeciwiają się okoliczności, na których zasada się opozycya, za usprawiedliwioną uznana.

Jeżeli wniesiona opozycya nie może być zaraz na terminie sprzedaży rozstrzygnięta, będzie uchwałą opozycję rozstrzygająca, do dni ośmiu po terminie sprzedaży, w pisemnem wydaniu następującym osobom doręczoną: najlepszemu oferentowi, egzekwującemu wierzycielowi, zobowiązanemu, jakoteż wszystkim osobom, w danym przypadku do rekursu uprawnionym (§. 183, ustęp 2).

§. 186.

Sąd odmówi przybicia, jeżeli wniesiono uzasadnioną opozycję albo jeden z braków, w § 184, l. 2, 3, 4, 6 i 7 przytoczonych, w inny sposób na jaw wyszedł.

Sąd nie odmówi przybicia z przyczyny, że zachodzi okoliczność, w §. 184, l. 3 podniesiona, jeżeli wymienione tam osoby, mimo że nie otrzymały zaważań, na terminie sprzedaży stanęły, lub na termin wystąpiły zastępców. Mimo wniesionej opozycji, nie będzie sędzia zważał na to, że nie ma wadyum, jakie prawo przepisuje, albo też braknie dowodów upoważnienia do zastępstwa lub pełnomocnictwa, jeżeli braki te jeszcze przed orzeczeniem przybicia zostały usunięte, a to przez dodatkowe złożenie lub uzupełnienie zabezpieczenia albo przez późniejsze przedłożenie dokumentów, w §. 180 określonych.

Odmówienie przybicia należy uwidocznnić w księdze publicznej. Uwaga taka ma ten skutek, że w razie uchylenia odpowiedniej uchwały w instancji wyższej, skutki uwidocznienia licytacji (§ 72

pow. ust. hip.) będą się odnosiły do chwili, w której odmówienie przybicia zostało uwidocznionem.

§. 187.

Uchwałę przybicia udzielającą wolno jedynie tym osobom zaczepiać rekuresem, które były obecne na terminie sprzedaży i których należało zapytać, ażali opozycję wnieść zamierzają. Wolno zaczepiać tę uchwałę, albo na zasadzie jednej z okoliczności, w §. 184 przytoczonych, albo z następujących dalszych przyczyn: że przybicie nie zgadza się z treścią protokołu terminu sprzedaży lub z innymi aktami, które Sąd, rozstrzygając sprawę przybicia, z mocy przepisów niniejszej ustawy uwzględnić powinien, albo że najwyżej-za oferta odnosi się do innego gruntu. Z powodu braków, w §. 184 przytoczonych, są jedynie te osoby do wniesienia rekursu upoważnione, które z powodu tych samych braków, na terminie sprzedaży, bezskutecznie oponowały.

Kogo Sąd jako nabywcę wymienił, ten może udzielone przybicie także i w tym przypadku zaczepić, jeżeli mu Sąd przybicia nie powinien był wcale udzielić albo też winien był udzielić go pod innymi warunkami aniżeli określonymi w uchwale o przybiciu, na piśmie wydanej.

Rekurs od uchwały, którą Sąd przybicia odmówił, wolno oprzeć jedynie na tem, że ta odmowa nie zgadza się z protokołem terminu sprzedaży lub z innymi aktami, które Sąd, rozstrzygając sprawę przybicia, z mocy przepisów niniejszej ustawy uwzględnić powinien albo że nie ma żadnej takiej przyczyny odmówienia, jaką niniejsza ustawa opisuje. Nie ma w tym przypadku prawa wnoszenia rekursu osoba, która na terminie sprzedaży udzieleniu przybicia zaoponowała.

O załatwieniu rekursu zawiadomi Sąd najlepszego oferenta, egzekwującego wierzyciela i zobowiązanego, chociażby z ich strony nie było żadnego zażalenia.

Sąd pierwszej instancji wyda z urzędu dalsze rozporządzenia, z powodu zapadłego rozstrzygnięcia rekursu potrzebne.

§. 188.

Skoro uchwała, przybicia odmawiająca, urośnie w moc prawa, zwróci Sąd najlepszemu oferentowi, na jego żądanie, zabezpieczenie przezeń złożone; w przypadku zaś §. 148, ustęp 2, uchyli Sąd zakaz, przeciwko najlepszemu oferentowi wydany i wykreślenie odpowiedniej tabularnej uwagi rozkaże.

Na wniosek egzekwującego wierzyciela rozpisać Sąd nowy termin do sprzedaży, jeżeli ponowna licytacja może być dozwoloną. Wszelako wniosek ten musi być w ciągu jednego miesiąca po prawo-

mocnem odmówieniu przybicia w Sądzie egzekucyjnym podany, gdyż w razie przeciwnym Sąd, na wniosek zobowiązanego, postępowanie licytacyjne zastanowi; to będzie miało ten skutek, że wierzycielowi przed upływem roku nie będzie wolno z powodu tej samej wykonalnej wierzytelności prosić o powtórny licytację posiadłości, egzekucyi podanej. Sąd oznajmi rzeczzone następstwa prawne wierzycielowi, egzekucję popierającemu, gdy go o odmówieniu przybicia zawiadomi.

Rozpisując powtórnie termin do sprzedaży, przestrzeżać będzie Sąd przepisów o wyznaczeniu i oznajmieniu pierwszego terminu sprzedaży, i przeprowadzi na nim licytację na podstawie warunków, dla poprzedniego terminu ustalonych. Postanowienie §. 170, l. 4 obowiązuje także co do oznajmienia terminu powtórnej sprzedaży.

Sąd zastanowi postępowanie licytacyjne, jeżeli licytacja nie da się powtórzyć po prawomocnem odmówieniu przybicia.

§. 189.

Prawa nabywcy, prawomocnie udzielonem przybiciem nabyte, nie mogą być z tej przyczyny zaczepione, że tytuł egzekucyjny, na którym dozwolenie licytacji się opiera, już został uchylony albo później uchylonym zostanie.

Nabywca nie ma prawa żądania ewikcyi z powodu, że warunki licytacyjne lub akta, jemu przed licytacją udzielone, zawierały mylne daty o posiadłości, na licytację wystawionej, lub o przynależności tejże.

Odrębne postanowienia o opozycji z powodu braku pokrycia dla roszczeń, prawem zastawu zabezpieczonych.

§. 190.

Jeżeli Sąd na zasadzie wniosku, po myśli §. 164 uczynionego, stan bierny tymczasowo ustalił, wolno z podanej w §. 184, l. 8 przyczyny, wnieść opozycję każdemu wierzycielowi, który dla swej wierzytelności, prawem zastawu zabezpieczonej, ma pierwszeństwo przed prawem żądania zaspokojenia lub prawem zastawu, jakie służy wierzycielowi egzekucję popierającemu.

W razie, gdy kilku wierzycieli popiera postępowanie licytacyjne, służy opozycja jedynie wierzycielom, którzy pod względem swych wierzytelności, prawem zastawu zabezpieczonych, idą przed tym z wierzycieli egzekwujących, który ma najlepsze pierwszeństwo.

W obec relicytacyi nie ma opozycyi z powodu, że braknie pokrycia roszczeniom, prawem zastawu zabezpieczonym (§. 184, l. 8).

§. 191.

By się przekonać, czyli wierzyciel, przybicu oponujący, znajdzie w cenie najwyższej oferty zupełne pokrycie dla swej wierzytelności, przyjmie Sąd za podstawę odpowiedniego obliczenia taki stan bierny, jaki tymczasowo ustalił (§§ 167 i 206), uwzględniając zarazem podatki, dodatki, należitościami ubocznymi, które do terminu sprzedaży zgłoszono, ewentualnie także zmiany, które później nastąpiły i do księgi gruntowej wpisane zostały.

Opozycja, po myśli §. 184, l. 8 założona, będzie zawsze natychmiast na terminie sprzedaży rozstrzygnięta.

W powyższym przypadku nie wolno zaczepiać rozstrzygnięcia, w sprawie przybicia zapadłego, z tej przyczyny, że sędzia opozycyę uwzględnił lub odrzucił.

§. 192.

Opozycja upada, jeżeli najlepszy oferent albo ten, co zaraz po nim na terminie sprzedaży najlepszą wniósł ofertę, natychmiast na terminie oświadczył gotowość nabycia posiadłości za cenę najwyższej oferty z dodaniem do niej kwoty, do zupełnego zaspokojenia wierzyciela oponującego jeszcze brakującej. Jeżeli obydwie te osoby z taką propozycyą wystąpiły, otrzyma przybicie najlepszy oferent.

§. 193.

Jeżeli Sąd z powodu wniesionej opozycyi przybicia odmówił, to zastanowi postępowanie licytacyjne z urzędu, gdy ta jego uchwała urośnie w moc prawa. W takim przypadku nie ma wierzyciel egzekwujący żadnego roszczenia do zwrotu kosztów postępowania licytacyjnego; jeżeli jest więcej wierzycieli, to oni ponoszą koszta w stosunku do swych wierzytelności.

Protokół terminu sprzedaży.

§. 194.

Protokół, na terminie sprzedaży spisany, zawierać będzie:

1. wymienienie sędziego, protokolisty i tych osób obecnych, które o terminie sprzedaży uwiadomić należało;

2. wzmiankę o czasie, kiedy się termin rozpoczął, kiedy sędzia wezwał do podania ofert i kiedy licytacja została zamknięta;

3. wymienienie oferentów tudzież wzmiankę o tem, jakie złożyli zabezpieczenie;

4. wszystkie oferty na terminie podane, które sędzia przyjął lub odrzucił;

5. rozstrzygnięcie co do przybicia, na terminie ogłoszone;

6. w razie wniesienia opozycyi przeciwko udzieleniu przybicia, wymienienie oponentów, określenie przyczyn, na uzasadnienie opozycyi przytoczonych, przedstawione dowody i stan sprawy, wynikający z oświadczeń osób, w opozycyi udział biorących;

7. wzmiankę, że oferentom zwrócono wadyum.

Protokół podpiszą osoby, które miały udział w akcie licytacji jako oferenci albo które przybicu zaoponowały. Odmówienie podpisu należy dokumentnie stwierdzić na dodatku do protokołu, wymieniając powody, na to przytoczone.

Najlepszy oferent podpisze również i warunki licytacyjne, które mu Sąd przedłoży.

Nadoferta.

§. 195.

Jeżeli najwyższa oferta, dla której Sąd udzielił przybicia, nie dosięga trzech czwartych wartości szacunkowej posiadłości i jej przynależności, może być licytacja za pomocą nadoferty ubezwładniona.

Sąd uwzględni nadofertę, jeżeli co do osoby nadoferenta nie zachodzi żadna przeszkoda w licytowaniu na terminie sprzedaży i jeżeli on oświadczy gotowość zapłacenia ceny, która przynajmniej o jedną czwartą poprzednią najwyższą ofertę przewyższa, tudzież gdy przyrzeknie dopełnić warunków licytacyjnych, dla poprzedniej licytacji ustalonych.

§. 196.

Nadofertę wnosi się do dni czternastu od oznajmienia o udzieleniu przybicia (§. 183, ustępy 3 i 5) do Sądu egzekucyjnego. Równocześnie należy Sądowi wykazać, że nadoferent czwartą część ofiarowanej ceny kupna w ten sposób zabezpieczył, że w Sądzie lub u notaryusza złożył gotówkę lub austriackie papiery wartościowe, do sądowego zabezpieczenia przydatne.

Wniesione nadoferty cofnąć nie wolno.

§. 197.

O każdej nadofercie należy uwiadomić nabywcę, któremu wolno podaną nadofertę przez to ubezwładnić, że skoro otrzymał wiadomość o ostatniej nadofercie, jaka w terminie do Sądu weszła, do trzech dni oświadczy, iż swą najwyższą ofertę, aż do kwoty najwyższej nadoferty podwyższa.

Oświadczenie to zezna on w Sądzie egzekucyjnym na piśmie lub do protokołu; nie wolno mu więcej oświadczenia swego cofnąć od chwili, gdy odpowiednio pismo jego weszło do Sądu egzekucyjnego albo też protokół został zamknięty.

§. 198.

Po upływie czasokresu, jaki nabywca miał dla owego oświadczenia, poweźmie Sąd egzekucyjny uchwałę co do przyjęcia nadeszłych nadofert. Sąd odrzuci wszystkie nadoferty, jeżeli nabywca najwyższą ofertę po myśli §. 197 podwyższył. Po za tym przypadkiem dopuści Sąd do kupna tego z pomiędzy kilku nadofertów, który najwyższą cenę ofiarował; jeżeli wszystkie nadoferty są równe, przyjmie Sąd tę, która inne wyprzedziła.

Sąd zawiadomi o swem rozstrzygnięciu nabywcę, nadofertów, egzekwującego wierzyciela, zobowiązanego, jakoteż wszystkie osoby, które wniosły rekurs od przybicia, przed nadejściem nadoferty udzielonego; osobom tym wolno rozstrzygnięcie sądowe zacząć rekuresem. Co się tyczy osób, które od udzielenia przybicia rekurowały, to jeżeli nie zaczęły uchwały sądowej, nadofertę przyjmującej, Sąd co do nich przyjmie, że od rekursu odstąpiły.

§. 199.

Z chwilą prawomocności uchwały, nadofertę przyjmującej, staje się poprzednia licytacja bezskuteczną. Sąd z urzędu uchyli dawniejsze przybicie i udzieli go nadofertowi. Uchwałę tę doręczy Sąd, do dni ośmiu po prawomocnem przyjęciu nadoferty, w pisemnem wydaniu (§. 183, ustęp 2), nadofertowi, którego nadofertę przyjął, zobowiązanemu, egzekwującemu wierzycielowi i poprzedniemu nabywcy. W tym samym terminie będzie ogłoszenie o udzielonem przybiciu na tablicy sądowej wywieszonem i w księdze publicznej uwidocznionem; to ostatnie ma taki sam skutek jak uwidocznienie licytacji (§ 72 pow. ust. hip.). Nie ma w tym przypadku dalszej nadoferty w obec uchwały, przybicia udzielającej.

Po przyjęciu nadoferty poczytuje się nadoferta, od dnia udzielonego mu przybicia, za nabywcę, który odtąd powinien wypełniać wszystkie obowiązki, jakie przepisy niniejszej ustawy i warunki licytacyjne na nabywcę wkładają, ale też ma on od tegoż dnia prawo do wszelkich użytków, jakie według treści przepisów niniejszej ustawy lub warunków licytacyjnych należą się nabywcy od dnia udzielonego przybicia.

Sąd zwróci poprzedniemu nabywcy wadium, które tenże w Sądzie złożył, razem z narośniętymi odsetkami, tudzież raty, na poczet najwyższej oferty przezeń złożone, razem z odsetkami, jakie one przy-

niosły, niemniej też zwróci Sąd pieniądze i wartości, złożone przez nadofertów, których nie dopuścił do kupna; z wierzytelnościami hipotecznymi, które służą jako wadium, postąpi Sąd podług przepisu §. 188, ustęp 1.

Administracya tymczasowa posiadłości, w myśl §. 158 dozwolona, odbywa się, począwszy od udzielonego przybicia, na korzyść nadoferta. Jeżeli posiadłość już została nabywcy oddaną, nakaze Sąd z urzędu tymczasową administracyę tejsze (§. 159 i n.).

Zastanowienie i odłożenie postępowania licytacyjnego.

§. 200.

Prócz przypadków, w niniejszej ustawie opisanych, orzeknie Sąd, we formie uchwały, zastanowienie postępowania licytacyjnego, jeszcze w następujących przypadkach:

1. jeżeli osoba trzecia, dając zarazem odpowiednie zabezpieczenie, objawi chęć objęcia posiadłości za cenę, która szacunek tejsze przynajmniej o jedną czwartą przewyższa, a zarazem oświadczy gotowość objęcia wszystkich obciążeń, które przy ustanowieniu wartości szacunkowej z tej przyczyny uwzględniono, że one nadal istnieć mają, a to bez wliczenia tychże do ofiarowanej ceny, tudzież przyjmie na siebie wszelkie koszta, jakieby miały spaść na zobowiązanego; jednakowoż muszą się jeszcze na taką propozycyę zgodzić te osoby, do ceny najwyższej oferty odesłane, które stanęły do rozprawy nad tą propozycyą i co do roszczenia których nie jest rzeczą pewną, że je cena objęcia w zupełności pokrywa; opozycya zobowiązanego nie stoi na przeszkodzie sądowemu przyjęciu wniosku; ale Sąd winien zobowiązanego przed swem rozstrzygnięciem przesłuchać; rozdział ceny objęcia, jakoteż tabularne wpisy i wykreślenia, na skutek tego rodzaju objęcia skutecznie się mające, nastąpią według przepisów §§. 209 do 237;

2. jeżeli który z wierzycieli zastawnych zapłaci wykonalną wierzytelność, na rzecz której licytacji dozwolono, a zarazem zwróci wszystkie koszta, jakie na zobowiązanego spadają i w Sądzie wniosek uczyni na zastanowienie licytacji; tej treści wniosek może też wyjść od egzekwującego wierzyciela, który spłacił wierzytelności wszystkich innych wierzycieli egzekwujących i zwrócił koszta, na zobowiązanego spadające;

3. jeżeli egzekwujący wierzyciel przed rozpoczętą licytacją od dalszej egzekucyi odstąpił; co się tyczy wykonalnej wierzytelności egzekwującego wierzyciela, to w tym przypadku nie wolno na rzecz tejsze prosić o nową licytację przez pół roku po zastanowieniu poprzedniej;

4. jeżeli zobowiązany przed rozpoczętą licytacją ofiarował wszystkim egzekwującym wierzy-

cielom całkowite zaspokojenie ich wierzytelności wykonalnych razem z ubocznymi należnościami, i zapłatę kosztów postępowania licytacyjnego, dotąd narosłych, tudzież wyliczył kwotę na to wszystko wystarczającą do rąk sędziego, terminem sprzedaży kierującego, albo też złożył ją w Sądzie i prosił o zastanowienie egzekucyi; o ile kosztu postępowania licytacyjnego nie są jeszcze oznaczone, o tyle należy w celu ich zabezpieczenia, wypłacić sędziemu kwotę, jaką on ustanowi.

§. 201.

Zamiast postępowania licytacyjnego mocen jest Sąd, na wniosek zobowiązanego, uchwalić na rzecz wykonalnej wierzytelności egzekwującego wierzyciela zaprowadzenie administracyi przymusowej posiadłości i postępowanie licytacyjne odłożyć, jeżeli przeciętna nadwyżka w rocznych przychodach, której z gospodarstwa na sprzedać się mającej posiadłości spodziewać się wolno, może wystarczyć na pokrycie anuitetów lub innych spłat na umorzenie kapitału razem z bieżącymi odsetkami, jakie przy zawarciu stosunku dłużnego albo później między wierzycielem a dłużnikiem zostały dodatkowo umówione.

To samo stać się może na wniosek zobowiązanego, jeżeli wprawdzie terminowa spłata wierzytelności wykonalnej nie była umówioną, ale są widoki, że wierzytelność ta razem z należnościami ubocznymi ze spodziewanych nadwyżek w przychodach w ciągu roku umorzona zostanie,

§ 202.

Wnioski na odłożenie postępowania licytacyjnego, oparte na §. 201, winny być, pod ich wyłączeniem, podane Sądowi do dni czternastu po zawiadomieniu zobowiązanego o dozwolonej licytacji. Sąd bez dalszego postępowania odrzuci wnioski na zastanowienie, według §. 200, l. 1 uczynione, które weszły do Sądu później aniżeli przynajmniej dnia ósmego przed rozpisaniem terminu sprzedaży.

Jeżeli w chwili, gdy podano wniosek na zastanowienie lub odłożenie, ocenienie jeszcze nie miało miejsca, a Sąd przewiduje, że kosztu na to wyłożone będą daremnymi, wolno mu, by temu zapobiedz, na wniosek lub z urzędu rozkazać, że na razie, aż do rozstrzygnięcia powyższego wniosku, nie odbędzie się żadne ocenienie.

§. 203.

Do ustnej rozprawy nad wnioskiem na zastanowienie, po myśli §. 200, l. 1 i 2, lub nad wnioskiem na odłożenie po myśli §. 201 przedstawionym, zawezwie Sąd wnioskodawcę, zobowiązanego, egzekwującego wierzyciela jakoteż wszystkie te osoby, do ceny najwyższej oferty odesłane, na prawa lub

roszczenia których może w danym składzie rzeczy oddziałać rozstrzygnięcie, na ten wniosek zapaść mające. W razie odrzucenia tego wniosku, poniesie wnioskodawca kosztu rozprawy i dochodzeń, które z powodu jego wniosku stały się koniecznymi.

Wnioski na zastanowienie, po myśli §. 200, l. 3 i 4, uczynione, rozstrzyga Sąd bez ustnej rozprawy.

§. 204.

Jeżeli się pojawił wniosek na objęcie posiadłości (§. 200, l. 1), zastanowi Sąd licytację posiadłości, której ten wniosek się tyczy, jak tylko wnioskodawca złożył zabezpieczenie, które Sąd za wystarczające uznał. Jeżeli wnioskodawca, gdy już Sąd wniosek jego przyjął, dopuszcza się zwłoki w płaceniu ceny objęcia i kosztów, to złożone przezeń zabezpieczenie przepada na korzyść masy zbiorowej, obok czego pozostaną w mocy wszelkie roszczenia, jakie z objęcia, na które Sąd już zezwolił, w obec wnioskodawcy wynikają. Pod względem ściągnięcia ceny objęcia z odsetkami, obowiązują postanowienia §. 155, ustępu 2.

Po sądowym przyzwoleniu na objęcie i po wypłaceniu ceny objęcia z ubocznymi należnościami, zastanowi Sąd postępowanie licytacyjne. W razie zwłoki w płaceniu ceny objęcia podejmie Sąd odłożone postępowanie licytacyjne, na wniosek lub z urzędu.

§. 205.

Obok zobowiązanego, uwiadomi Sąd o każdym zastanowieniu lub odłożeniu postępowania licytacyjnego, wierzyciela egzekucję popierającego, organa publiczne, w §. 172, l. 1 wymienione, jakoteż wszystkie inne osoby, które z mocy przepisów niniejszej ustawy każdym razem o wydarzeniach, w ciągu postępowania licytacyjnego zaszyłych, sposobem doręczenia pisemnej uchwały uwiadamiać należy, a to każdą z osobna. Równocześnie oznajmi Sąd egzekwującemu wierzycielowi, na rzecz którego wdrożenie postępowania licytacyjnego w księdze publicznej uwidocznił (§. 134), że mu służą upoważnienia, w §. 208 opisane, tudzież w jakim terminie on te upoważnienia wykonać powinien.

Prócz tego, należy po obwieszczeniu terminu sprzedaży, ogłosić publicznie zastanowienie lub odłożenie w ten sam sposób jak rozpisany termin sprzedaży.

§. 206.

Jeżeli zastanowienie lub odłożenie nastąpiło z przyczyny, która w obec wierzycieli postępowanie licytacyjne popierających nie jest w równej mierze

skuteczną (§§. 35 do 37, 39, 40, 145, 188, 200, l. 3, 201), to Sąd w udzielonej uchwale, zastanowienie lub odłożenie orzekającej, zawezwie wszystkich innych wierzycieli egzekwujących, aby do dni czternastu oznajmili, że postępowanie licytacyjne dalej prowadzić będą, a to tem pewniej, ile że w razie przeciwnym poniosą skutki prawne, w szczególności przypadku do zastanowienia lub odłożenia przywiązane.

Jeżeli w obec tego, że się jeden z wierzycieli egzekwujących usunął, dokonane ustalenie stanu biernego już nie zawiera tych wszystkich wierzycieli i ciężarów, które idą przed wierzycielem egzekwującym, obecnie w najlepszym pierwszeństwie zostającym, to Sąd egzekucyjny ustali brakujące pożyczki wcześniej przed terminem przedaży, z urzędu. Uzupelnienie to, we formie uchwały wydać się mające, przeprowadzi Sąd, trzymając się przepisów §§. 165 i 166, na podstawie przesłuchania zobowiązanego, egzekwującego wierzyciela i tych osób uprawnionych, które ze swojemi roszczeniami i prawami idą przed tym wierzycielem, a nadto mają także roszczenia i prawa, które w poprzednim ustaleniu stanu biernego nie zostały uwzględnione.

Od tej uchwały nie ma rekursu. Wolno jednak egzekwującemu wierzycielowi odmówienie przybicia zacząć rekuresem, jeżeli ono się opiera na opozycji po myśli §. 184, l. 8 wniesionej, a stan bierny, z powodu naruszenia przepisów §§. 165 i 166, jakie się podczas uzupełnienia tegoż zdarzyło, został za wysoko obliczony,

§. 207.

Po upływie dni czternastu, licząc od prawomocnego zastanowienia postępowania licytacyjnego, rozkaże Sąd wykreślenie wszelkich tabularnych uwag, dotyczących się tegoż postępowania licytacyjnego, z urzędu. O prawomocnem zastanowieniu zawiadomi Sąd również zarządcę posiadłości, na mocy §§. 158 lub 199 ustanowionego.

Jeżeli Sąd zastanowił postępowanie licytacyjne tylko ze względu na jednego lub niektórych wierzycieli, ale równocześnie na korzyść innych wierzycieli dalsze tegoż prowadzenie zarządził, należy wykreślić jedynie uwagi tabularne, uskutecznione na korzyść wierzyciela, który się z postępowania licytacyjnego usunął.

§. 208.

W ciągu terminu, w §. 207, ustęp 1 przepisanego, wolno wszystkim wierzycielom, na rzecz których wdrożenie postępowania licytacyjnego w księdze publicznej uwidoczniiono (§. 134), prosić Sąd egzekucyjny dla swych wykonalnych wierzycieli o intabulację prawa zastawu w stanie bier-

nym posiadłości egzekucyi poddanej, a to ze stopniem hipotecznym, odpowiadającym owemu uwidocznieniu.

Sąd dozwoli intabulacji tudzież ją wykona, trzymając się postanowień powszechnej Ustawy hipotecznej z dnia 25. lipca 1871, Dz. u p. Nr. 95, ale z odmianą, w §. 88, l. 2, niniejszej ustawy przepisanej. Intabulacja ta będzie wykonaną, mimo że zobowiązany tymczasem posiadłość pozbył lub obciążył.

Natomiast nie może być uwzględniony wniosek, w myśl ustępu 1 uczyniony, jeżeli zastanowienie postępowania licytacyjnego z tej przyczyny miało miejsce, że egzekucya na rzecz wierzyciela, o którą się rozchodzi, w ogóle nie jest dopuszczoną, że tytuł egzekucyjny został prawomocnie uchylony lub za bezskuteczny uznany, albo że wyegzekwować się mające roszczenie już zostało wyrównane lub wierzycielowi prawomocnie odmówione.

Kozdział ceny najwyższej oferty.

§. 209.

Najpóźniej po całkowitem spłaceniu ceny najwyższej oferty, rozpisze Sąd audyencyę do rozprawy nad jej rozdziałem, a to na wnioski lub z urzędu. Obok nabywcy służy prawo do przedstawienia odpowiedniego wniosku wszystkim tym osobom, którym z mocy §. 154 wolno prosić o relicytację posiadłości.

Obok zobowiązanego i organów publicznych, w §. 172, l. 1 wymienionych, zawezwie Sąd do tej audyencyi egzekwującego wierzyciela i wszystkie osoby, dla których, według treści odpowiednich wyroków, w Sądzie się znajdujących, istnieją prawa i ciężary rzeczowe na samej posiadłości sprzedanej albo na ciężających na niej prawach.

Nabywcę zawiadomi Sąd o rozpisanej audyencyi z tym dodatkiem, że mu wolno brać w niej udział.

Prócz tego będzie ogłoszenie rozpisanej audyencyi wywieszono na tablicy sądowej. To obwieszczenie sądowe a dzień audyencyi powinien przegradać czas, co najmniej czternastodniowy.

§. 210.

Wydając zawezwania do osób, które ze swojemi roszczeniami do ceny najwyższej oferty odeślane zostały, wezwie ich Sąd zarazem, ażeby swe roszczenia w kapitale, procencie, wracających się prestacjach, kosztach i innych ubocznych należnościach, zgłosiły przed audyencyą, albo podczas tejże, tudzież najpóźniej na audyencyi przedłożyły dokumenty, wykazujące owe roszczenia, jeżeli tych dokumentów jeszcze nie ma w Sądzie, w pierwopisie lub w odpisach wierzycielnych, gdyż w razie przeciwnym mogą być te roszczenia przy rozdziale

jedynie o tyle uwzględnione, o ile wynika z księgi publicznej, z aktów zajęcia i z innych aktów egzekucyjnych, że one prawnie istnieją i już powinny być zaspokojone.

§. 211.

Co się tyczy służebności, wymowy i innych ciężarów rzeczowych, intabulowanych praw najmu lub dzierżawy, tudzież innych praw i ciężarów, jeżeli obowiązek nabywcy do objęcia tychże ani w warunkach licytacyjnych ani też w rezultatach licytacji nie jest uzasadniony, to należy koniecznie oznaczyć kwotę, stanowiącą wynagrodzenie, za to żądane, że te prawa i ciężary nie zostały przekazane na cenę kupną; co się zaś dalej tyczy istniejącego zabezpieczenia zastawniczego dla wierzytelności, z udzielonego kredytu, ze sprawowania objętych interesów albo z tytułu ewikcji lub wynagrodzenia szkody możebnie powstałych, to należy oznaczyć kwotę, w celu ich zaspokojenia zażądaną, chyba że się to już przedtem stało dla użytku na terminie sprzedaży.

Kto oświadczy gotowość porzucenia swego zabezpieczonego roszczenia do renty lub innych wracających się prestacji i zapłat za oznaczoną kwotę kapitałową, winien oznajmić, ile za to w kapitale żąda.

Jeżeli sprzedana posiadłość nie jest przyjętą do księgi publicznej, oświadczą wierzyciele zastawni, jakie pierwszeństwo służy prawom zastawu, na które się powołują, i oznaczą chwilę, od której prawa tego dla siebie żądają; to się również odnosi do terytoriów, gdzie się księgi ingrosacyjne prowadzą.

Uzupełnienie zgłoszeń po zamkniętej audyencji działowej jest wzbronione.

§. 212.

Na audyencji rozprawiają osoby, które w Sądzie stanęły, nad roszczeniami, które przy rozdziale ceny najwyższej oferty mają być uwzględnione, tudzież nad porządkiem, w jakim ich roszczenia winny być zaspokojone. Jeżeli zobowiązany do audyencji się stawił, to na żądanie Sądu lub osób obecnych, powinien dawać wszelkie wyjaśnienia, potrzebne do zbadania roszczeń, z ceny najwyższej oferty pokryć się mających, pod względem ich rzetelności i pierwszeństwa.

Nie ma rozprawy nad roszczeniami, które z kolei nawet w tym przypadku nie będą z uzyskanej ceny sprzedaży zaspokojone, gdy odpadną poprzedzające je roszczenia zaprzeczone.

Jeżeli rozprawa nie da się jednego dnia ukończyć, naznaczy Sąd dalszy jej ciąg na jeden z dni najbliższych, i przerywając rozprawę, zaraz to obecnym oznajmi. Nie ma potrzeby powtórnego zawezwania osób, w §. 209 wymienionych.

§. 213.

Wszystkie osoby uprawnione, a na audyencji obecne, któreby, po odpadnięciu jakiego zaprzeczonego prawa, mogły dla swych roszczeń zaspokojenie z ceny kupna otrzymać, mają prawo założenia opozycji przeciw uwzględnieniu roszczeń, które zostały zgłoszone, albo które księgi publiczne, protokoły zajęcia lub inne akty egzekucyjne wykazują, tudzież przeciwko wysokości kwot, w kapitale lub w należnościach ubocznych żądanych, niemniej wolno im zaoponować pierwszeństwu, dla szczegółowych roszczeń żądanemu; pod tymi samymi warunkami służy opozycya zarówno też wierzycielom, mającym podzastawy. Zobowiązanemu wolno jedynie zaoponować uwzględnieniu roszczeń, które nie mają tytułu egzekucyjnego.

Sędzia, rozprawą kierujący, powinien w obec założonej opozycji ile możliwości starać się doprowadzić do porozumienia. Jeżeli ono do skutku nie przyjdzie, będzie sędzia dążył do tego, aby wszystkie okoliczności, od których rozstrzygnięcie sądowe zależy, zostały wyjaśnione za pomocą przesłuchania osób, odpowiednią opozycją dotkniętych.

Protokół audyencji będzie zawierał treść oświadczeń uczestników o tyle, o ile ona na rozdział istotnie wpłynąć może.

§. 214.

Uwzględniając wyniki tej rozprawy, uchwali Sąd rozdział na podstawie uczynionych zgłoszeń, aktów postępowania licytacyjnego i wyciągów tabularnych, uzupełnionych aż do dnia, w którym przybicie zostało w księdze uwidocznione.

Jeżeli w jakim szczegółowym przypadku między uprawnionymi osobami interesowanymi stanęło porozumienie, postanowi Sąd taki rozdział, jaki odpowiada treści tego układu; w innych przypadkach obowiązują następujące przepisy.

Masa rozbiorowa.

§. 215.

Masa rozbiorowa tworzy się:

1. z ceny najwyższej oferty lub nadoferty, z kwot, które na powiększenie najwyższej oferty złożono (§§. 192 i 197), i z procentu o tyle, o ile tenże, z mocy przepisów niniejszej ustawy lub według treści warunków licytacyjnych, nie dostaje się do rąk nabywcy;

2. z przychodów tymczasowej administracji, podczas postępowania licytacyjnego nakazanej (§. 159, l. 4);

3. z wadyum nabywcy opieszalego i z rat, które tenże na swą najwyższą ofertę złożył, o tyle, o ile one z mocy przepisów niniejszej ustawy lub według treści warunków licytacyjnych, przypadają masie

rozbiorowej, jakoteż z rozmaitych zwrotów, które świadczył nabywca, razem z procentem od tychże (§. 155);

4. z tego, co nabywca z mocy §. 157 masie powrócił, tudzież z wszelkich innych kwót, które według przepisów niniejszej ustawy do masy rozbiorowej wpływają.

Powszechne zasady rozdziału.

§. 216.

Z masy rozbiorowej będą w następującym porządku wyrównane:

1. wydatki i zaliczki, w §. 120, l. 4 oznaczone, jeżeli w ciągu postępowania licytacyjnego miała miejsce administracja na korzyść osób, do ceny najwyższej oferty odesłanych;

2. zalegające z ostatnich trzech lat przed udzieleniem przybiciem podatki, od posiadłości płacić się mające, razem z dodatkami, należności przenośne i inne daniny na cele publiczne, od posiadłości płacić się mające, którym istniejące przepisy nadają ustawowe prawo zastawu lub prawo pierwszeństwa, jakoteż odsetki zwłoki, od tych podatków i danin nie dłużej aniżeli za trzy lata zalegające, a mianowicie dodatki w tym samym stopniu, jaki mają podatki i daniny, które służą za podstawę do wymiaru owych dodatków, ale to wszystko o tyle, o ile z powodu spóźnionego zgłoszenia nie obowiązuje postanowienie §. 172, ustęp ostatni;

3. zasługi służby i zarobników dziennych, którzy są używani w gospodarstwie na gruntach, do gospodarstwa lasowego lub wiejskiego przeznaczonych, o tyle, o ile one zalegają z ostatniego półrocza przed dniem udzielonego przybicia;

5. wierzytelności, prawem zastawu na posiadłości zabezpieczone, do których też należą prawem zastawu zabezpieczone podatki i należności; wierzytelność egzekwującego wierzyciela, nie mająca zastawniczego zabezpieczenia; pokrycie za służebności, wymowy i inne ciężary rzeczowe, które nabywca przez policzenie tychże na najwyższą ofertę obejmuje, tudzież roszczenia z tytułu wynagrodzenia za intabulowane prawa najmu lub dzierżawy, jakoteż za inne prawa i ciężary, których nabywca według treści warunków licytacyjnych i ze względu na wyniki licytacji objąć nie jest zniewolony, a mianowicie to wszystko w porządku, w jakim po sobie następowały zastawnicze opisanie albo inne akty, dowodnie wykazane, które rzeczony prawa i ciężary uzasadniają.

Sądownie postanowione koszty procesowe i egzekucyjne, z powodu dochodzenia jednego z wyżej pod ll. 2 do 4 wymienionych roszczeń powstałe, tudzież należące się z umowy lub z ustawy procenta, renty, alimentacje i inne wracające się prestacje, które nie dłużej aniżeli za trzy lata, od dnia udzielonego przybicia wstecz licząc, zalegają, mają równe

pierwszeństwo z kapitałem lub z prawem poboru. Równe też pierwszeństwo z kapitałem służy roszczeniom z umowy, zawartej na wypadek spłaty wierzytelności hipotecznej przed dniem jej zapadłości. Jeżeli masa rozbiorowa na to wszystko nie wystarcza, winne być te należności uboczne wyrównane przed kapitałem.

§. 217.

Jeżeli dotąd wymienione świadczenia masy rozbiorowej nie wyczerpują, należy z niej zaspokoić:

1. podatki z dodatkami, dłużej aniżeli od trzech lat od posiadłości zalegające, należności przenośne, i wszelkie inne daniny na cele publiczne, od posiadłości płacić się mające, którym istniejące przepisy ustawowe prawo zastawu nadają;

2. po nich zaś, dłużej aniżeli za trzy lata zalegające, z umowy lub z ustawy wypadające procenta, renty, alimentacje i inne wracające się prestacje o tyle, o ile im służy jakie prawo zastawu, według pierwszeństwa kapitałów lub praw poboru.

Reszta, jakaby w masie rozbiorowej po zaspokojeniu wszystkich tych roszczeń pozostała, będzie zobowiązanemu przekazana.

Postanowienia odrębne.

§. 218.

Jeżeli masa rozbiorowa na wszystko nie wystarcza, będą roszczenia, mające równe pierwszeństwo, razem ze swojemi należnościami ubocznymi, zaspokojone częściowo, a to w stosunku, jaki wypadnie z porównania kwoty całkowitej każdego roszczenia do kwot całkowitych innych roszczeń tego samego stopnia.

Skutkiem tego, że dla wierzytelności hipotecznej pierwszeństwo zostało odstąpione i odstąpienie to do księgi wpisane, zajmie rzeczona wierzytelność miejsce tej wierzytelności, która się jej ustąpiła. Jeżeli wierzytelność, która się w ten sposób na wyższy stopień hipoteczny posunęła, większą jest od tej, która się jej ustępuje, to ona również na swem pierwotnem miejscu idzie przed wierzytelnością, która się jej ustąpiła, chyba że się strony inaczej w tej mierze umówiły.

Na wierzytelności, w celu ściągnięcia których Sąd jeszcze przed wdrożeniem postępowania licytacyjnego administrację przymusową nakazał, przychodzi kolej pokrycia z masy rozbiorowej, według stopnia, służącego z mocy §. 104 prawu żądania zaspokojenia, jakie ma wierzyciel, mimo że ten wierzyciel nie jest na posiadłości prawem zastawu zabezpieczonym, ani też do postępowania licytacyjnego nie przystąpił.

§. 219.

Prawem zastawu zabezpieczone roszczenia do rocznej renty, alimentacji i do innych wracających

się prestacy, będą z masy rozbiorowej w ten sposób wyrównane, że naprzód zostaną wypłacone świadczenia, zalegające po dzień udzielonego przybicia (§§. 216 i 217), a następnie ulokuje się na procent kapitał w takiej sumie, jakiej potrzeba, aby odsetki od niej wystarczały na pokrywanie świadczeń, od dnia udzielonego przybicia płatnych.

Na przypadek, że kapitał z powodu zgaśnięcia prawa poboru kiedyś będzie wolnym, winien Sąd, w przewidywaniu tej ewentualności i jeżeli to się da uczynić, poprzód już, w miarę pierwszeństwa roszczeń przekazać ten kapitał uprawnionym, którzy dla swych roszczeń już nie znajdują całkowitego zaspokojenia w masie rozbiorowej, a w braku takich uprawnionych, zobowiązanemu.

§. 220.

Prawem zastawu zabezpieczone wierzytelności, istniejące pod warunkiem rozwiązującym, będą w ten sposób wyrównane, że Sąd rozkaże wypłacić gotówkę, jaka w myśl §§. 216 i 217 na nie wypada; wierzyciel zabezpieczy zwrot tego, co otrzymał, na przypadek ziszczenia się warunku.

Jeżeli wierzyciel nie chce dać zabezpieczenia, będzie potrzebna do jego zaspokojenia kwota ulokowana na procent, a to aż do chwili, gdy nastanie pewność, że warunek już się nie ziści. Odsetki, przez ten czas bieżące, zostaną przekazane warunkowo uprawnionemu wierzycielowi tytułem wynagrodzenia za procent, jaki mu się z umowy należy; jeżeliby zaś wierzytelność jego była bezprocentową przekaże Sąd ów procent uprawnionym, którzy z masy rozbiorowej już nie mogą otrzymać zupełnego zaspokojenia, a to według pierwszeństwa ich roszczeń; w braku takich uprawnionych, otrzyma procent zobowiązany. Sąd przyjmie, że wierzyciel odmówił zabezpieczenia, jeżeli on, najpóźniej na ostatniej audyencji działowej, nie oświadczył się z gotowością złożenia tegoż, albo jeżeli zabezpieczenia, w czasie właściwym zaoferowanego, nie złożył przed dniem prawomocności uchwały działowej.

W obydwu tych przypadkach winien Sąd, rozdziałając cenę kupna, uwzględnić przewidywane ziszczenie się warunku po myśli §. 219, ustęp 2, w sposób odpowiedni.

Z wierzytelnościami, względem których w księdze publicznej spór lub skarga o wykreślenie została uwidocznią, postąpi Sąd jak z wierzytelnościami pod warunkiem rozwiązującym.

§. 221.

Kwoty, które po zaspokojeniu w gotowiznie wymienionych w §§. 216 i 217 należności ubocznych wierzyciela, z masy rozbiorowej przypadają na wierzytelności, prawem zastawu zabezpieczone i pod warunkiem zawieszającym istniejące, należy aż do ziszczenia się warunku lokować na procent.

Odsetki będą przekazane wierzycielowi, warunkowo uprawnionemu albo, jeżeli on nie ma prawa pobierania odsetek, osobom, w §. 220, ustęp 2, wymienionym. Uwolniony kapitał będzie użytym podług przepisu §. 219, ustęp 2.

§. 222.

Wierzytelności, mające hipotekę łączną, będą z masy rozbiorowej w gotowiznie zaspokojone (§§. 216 i 217).

Jeżeli wszystkie posiadłości, za jedną i tę samą wierzytelność niepodzielnie odpowiadające, uległy sprzedaży, przyczyni się każda z mas rozbiorowych do spłacenia tej wierzytelności w takiej części, która ma się do całkowitej sumy tej samej wierzytelności razem z jej należnościami ubocznymi, jak się ma reszta, w masie rozbiorowej każdej z owych posiadłości po wyrównaniu poprzedzających tę wierzytelność roszczeń pozostała, do sumy, jaka powstanie przez zliczenie resztek, we wszystkich masach rozbiorowych pozostałych.

Jeżeli wierzyciel w innym stosunku zaspokojenia zażądał, wolno następującym po nim uprawnionym, którzy z tej przyczyny mniej otrzymają, aniżeli gdyby się na wierzyciela, zgodnie z przepisem ustępu 2, wszystkie sprzedane posiadłości składały, przedstawić żądanie, aby każda z istniejących mas rozbiorowych tyle wypłaciła z kwoty, jaka z podziału, w ustępie 2 przewidzianego, wypada na wierzytelność, na owych posiadłościach niepodzielnie ciężącą, ile na pokrycie swoich niedoborów koniecznie potrzebują.

Jeżeli nie przyszło do sprzedaży wszystkich posiadłości, spółem odpowiadających, to zamiast kwot, jako reszty w masach rozbiorowych pozostałych, przyjmie Sąd co do wszystkich posiadłości, niepodzielnie odpowiadających, szacunek według podatku za podstawę do obliczenia wynagrodzenia, należącego się uprawnionym, którzy idą po wierzycielu. Bliższe postanowienia o oznaczeniu szacunku według podatków zostaną wydane drogą rozporządzenia. W tym przypadku należy prawo do wynagrodzenia, późniejszym uprawnionym zastrzeżone, wpisać na korzyść tychże w stanie biernym tych posiadłości spółem odpowiadających, które nie uległy sprzedaży, a to ze stopniem, jaki służy całkowicie lub częściowo umorzonej i równocześnie wykreślić się mającej wierzytelności, jaką ma wierzyciel z łącznej hipoteki, w ten sposób zaspokojony. Sąd nakaże tę intabulację, na wniosek.

§. 223.

Wszystkie inne wierzytelności zastawne, razem z roszczeniami z tytułu podatków i należności, prawem zastawu zabezpieczonych, będą na cenę najwyższej oferty policzone, jeżeli Sąd najpóźniej dnia ósmego przed terminem sprzedaży nie otrzymał żądania wypłacenia tychże w gotowiznie; w ten sposób

zostanie dług, tym roszczeniom odpowiadający, przez nabywcę objęty, a same roszczenia zaspokojone. Wierzyciele, którzy w czasie należytych zapłaty gotówką zażądali, mogą podczas audyencji działowej od tego żądania odstąpić i zgodzić się na objęcie długu przez nabywcę tudzież na zwolnienie swego poprzedniego dłużnika od tego długu.

Jeżeli wierzytelności, prawem zastawu zabezpieczone, przez objęcie długu zostały wyrównane, będą z masy rozbiorowej wypłacone gotówką jedynie odsetki, jakoteż inne należności uboczne, po dzień udzielonego przybicia zalegające (§§. 216 i 217).

Jeżeli zażądano zapłaty bezprocentowych wierzytelności terminowych, należy kwotę, z masy rozbiorowej na wierzytelność przypadającą, po termin płatności na procent ulokować. Odsetki, do dnia płatności bieżące, przekaże Sąd uprawnionym, którzy z masy rozbiorowej zupełnego zaspokojenia otrzymać nie mogą, według pierwszeństwa ich roszczeń, w braku zaś takich uprawnionych, zobowiązanemu.

Za bezprocentowe wierzytelności terminowe, przez policzenie na cenę najwyższej oferty objęte, będzie nabywca płacił ustawowe odsetki od dnia przybicia aż do dnia płatności. Odsetki te będą użyte w sposób, postanowieniami poprzedniego ustępu wskazany.

§. 224.

W przypadku, gdy na posiadłości jest ustanowione prawo zastawu dla wierzytelności, które z udzielonego kredytu, z podjęcia się sprawowania cudzych interesów albo też z tytułu rękojmi lub wynagrodzenia szkody (hipoteka kredytowa i kaucyjna) możełnie powstały, będą rzeczne wierzytelności, któreby aż do ostatniej audyencji działowej już były powstały, w kapitale i w należnościach ubocznych, zaspokojone bądź przez zapłatę w gotowiznie (przez umieszczenie na procent) bądź przez to, że je nabywca obejmie; stanie się to zresztą zgodnie z przepisami, odnoszącymi się do wierzytelności zastawnych tego samego rodzaju.

Jeżeli w następstwie tego nie zniknie cała suma, granice udzielonego kredytu lub danej kaucyi stanowiąca, należy pozostałość tejże wyrównać odpowiednią kwotą, wziętą z masy rozbiorowej, którą się na procent ulokuje. Odsetki będą przekazane uprawnionym, którzy zupełnego zaspokojenia z masy rozbiorowej otrzymać nie mogą, a to na zaspokojenie ich roszczeń, w miarę pierwszeństwa tychże, a w braku tychże, zobowiązanemu, co nie przeszkadza temu, aby złożona gotówka została użytą na zaspokojenie roszczeń, dla wierzyciela dopiero powstających. Osobom tym przypadnie, w miarę pierwszeństwa ich roszczeń, również i to, co po ustaniu stosunku kredytowego lub kaucyjnego z kapitału pozostanie (§. 219, ustęp 2.).

§. 225.

Uwzględniając wypadki oceny (§. 144), postanowi sędzia, jaką kwotę wynosi wartość służebności i ciężarów rzeczowych, co do czasu trwania nieokreślonych, które nabywca, zgodnie z treścią warunków licytacyjnych i stosownie do rezultatów odbytej licytacji, sposobem policzenia na najwyższą ofertę objąć jest zniewolony. Kwota wartości służebności i ciężarów rzeczowych, które uprawniają do pobierania wracających się świadczeń, równa się kapitałowi, jaki byłby potrzebny, aby z procentu od niego pokrywać świadczenia, od dnia udzielonego przybicia należne, albo wartość pieniężną tychże. Kwotę, przypadającą za ciężar, który nabywca objął, należy wydać temuż nabywcy.

Jeżeli się rozchodzi o służebności i ciężary rzeczowe, przez czas określony trwać mające, a nabywca je objął sposobem policzenia tychże na najwyższą ofertę, należy kapitał, do ich pokrycia przeznaczony, umieścić na procent. Procent do tego kapitału należy się, przez czas trwania tych ciężarów, nabywcy. W razie uwolnienia kapitału, na pokrycie przeznaczonego, postąpi z nim Sąd w myśl §. 219, ustęp 2.

§. 226.

Intabulowane wymowy należy, zgodnie z przepisami §. 225, traktować jako ciężary rzeczowe, pod względem trwania określone i do wracających się świadczeń obowiązujące.

Nabywca winien przysporzyć uprawnionemu świadczenia w naturze i w pieniądzu, które się jemu z mocy objętej wymowy należą. Jeżeli pokrycie, z masy rozbiorowej na wymowę przypadające, nie wystarcza do tego, aby świadczenie lub wartość pieniężna tegoż została w zupełności wyrównaną z procentu, który to pokrycie daje, wolno nabywcy pobrać z kapitału, na pokrycie przeznaczonego, kwoty, do uzupełnienia świadczeń z tytułu wymowy potrzebne, a to w tym celu, aby one bez żadnych ukróceń zostały utrzymane.

Za zgodą osoby, z wymowy uprawnionej, tudzież osób, do kapitału, na pokrycie przeznaczonego, odesłanych, może Sąd rozporządzić, aby w miejscowościach, gdzie istnieją kasy zaopatrzenia na starość, kapitał, na pokrycie przeznaczony, został na korzyść osoby, z wymowy uprawnionej, do takiej kasy wpłacony.

§. 227.

Służebności i ciężary rzeczowe, które w masie rozbiorowej już nie znajdują zupełnego pokrycia, będą zniesione; ale wymowy stanowią pod tym względem wyjątek. Miejsce owych służebności i ciężarów rzeczowych zajmie roszczenie do wynagrodzenia za ciężar, który nie został przekazany. Kwotę wynagrodzenia ustanowi sędzia; ona zostanie gotówką wypłacona, a to w miarę jak masa rozbiorowa na to

wystarczy i w porządku według pierwszeństwa, jakie służyło prawu zniesionemu.

To samo obowiązuje co do roszczeń z tytułu wynagrodzenia za intabulowane prawo najmu lub dzierżawy, które nie zostało przekazane nabywcy.

§. 228.

Sąd uwzględni tabularne prenotacye jedynie wtedy, jeżeli najpóźniej na ostatniej audyencji działowej będzie mu wykazanem, że postępowanie w celu usprawiedliwienia prenotacyi jest w toku, albo jeżeli w owym czasie termin do rozpoczęcia tego postępowania jeszcze nie upłynął.

Uchwała działowa.

§. 229.

Uchwała działowa wykaże nasamprzód całą sumę masy rozbiorowej. Następnie poda w niej Sąd co następuje: kwoty, które w gotowiźnie uprawnionym wypłacić lub na ich korzyść złożyć należy; ciężary i długi z należyciami ubocznymi, które nabywca objął przez ich policzenie na najwyższą ofertę, tudzież liczebnie oznaczone kwoty, na pokrycie objętych ciężarów i długów przeznaczone i za wartość tychże odpowiadające, a to w porządku, w jakim po sobie następują prawa i roszczenia, które mają być zaspokojone lub zabezpieczone; Sąd doda też uwagę o tem, w jakiej części zostały roszczenia uprawnionych, w kapitale i w należyciach ubocznych, umorzone.

Poczem Sąd w uchwale działowej wskaże, jak mają być użyte odsetki od kapitałów, na procent umieszczonych, co należy zrobić z kapitałami, które zostaną uwolnione, jakie zabezpieczenie ma być dane w obec tego, że wierzytelność, pod warunkiem rozwiązującym istniejąca, w gotowiźnie została zapłaconą, komu z uprawnionych służy prawo żądania wynagrodzenia z mocy §, 222, ile ono wynosi i w jakim porządku roszczenia tych uprawnionych po sobie następują, tudzież jaka kwota pozostała w masie dla zobowiązanego.

Uchwała działowa ma być doręczona wszystkim osobom, na audyencyę zawezwanym.

§. 230.

Jeżeli jaki wierzyciel hipoteczny nie jest znany, albo o nim nie wiadomo, gdzie przebywa, a przytem zachodzą okoliczności, które z mocy postanowień powszechnej ustawy hipotecznej dają prawo żądania amortyzacyi wierzytelności hipotecznej, oznaczy Sąd w uchwale działowej również i te roszczenia, które w razie zamortyzowania powinny być wyrównane kwotą, z masy rozbiorowej na zamortyzowaną wierzytelność przypadającą.

O wprowadzenie amortyzacyi może nietylko nabywca prosić, ale też każdy wierzyciel, który we-

dług treści uchwały działowej ma prawo żądania zaspokojenia z kwoty, która może być przez amortyzacyę uwolnioną. Kwota ta będzie na czas trwania postępowania amortyzacyjnego na procent umieszczoną. Odsetki, w czasie pośrednim bieżące, przekaże Sąd osobom, do podjęcia uwolnionej kwoty uprawnionym, a to w porządku pierwszeństwa, jakie służy ich roszczeniom, w celu oprocentowania i umorzenia tych roszczeń.

§. 231.

Jeżeli rozstrzygnięcie opozycyi, na audyencyi działowej podniesionej, zależy od zbadania i ustalenia spornych faktów, poleci Sąd w uchwale działowej, załatwienie opozycyi na drodze prawa; po za tym przypadkiem rozstrzygnie Sąd opozycyę w samejże uchwale działowej. Roszczenia, zaczepione opozycyą, na drogę prawa odesłaną, będzie Sąd w uchwale działowej w ten sposób traktował, jak gdyby nie były zaprzeczone ani pod względem zażądanej kwoty ani pod względem żadanego dla nich pierwszeństwa.

Kto ze swoją opozycyą na drogę prawa został odesłany, ten powinien do miesiąca po otrzymaniu uchwały działowej wykazać, że już rozpoczął proces, do załatwienia opozycyi koniecznie potrzebny, a to tem pewniej, ile że w razie przeciwnym zostanie uchwała działowa, bez względu na wniesioną opozycyę, wykonaną, jeżeli wniosek na to przedstawi którykolwiekbądź z uprawnionych, opozycyą dotkniętych. Sąd to oznajmi w uchwale działowej.

W duchu powyższych przepisów postąpi Sąd w przypadku, w którym opozycya ma być załatwiona w postępowaniu, przed właściwą władzą administracyjną rozpoczętem.

Ani niedotrzymanie terminu, do zaniesienia skargi ustanowionego, ani wykonanie uchwały działowej nie pozbawia osoby, która opozycyę założyła, upoważnienia poszukiwania drogą skargi swego lepszego prawa przeciw osobom, które otrzymały zaspokojenie na zasadzie uchwały działowej.

§. 232.

Dla rozstrzygnięcia opozycyj, na drogę prawa odesłanych, właściwym jest Sąd egzekucyjny. Osoby, które jednemu i temu samemu roszczeniu zaoponowały, mogą dochodzić swych opozycyj spólną skargą jako towarzysze sporu.

Tak korzystne jak niekorzystne skutki wyroku, zapadłego w procesie o opozycyę, na audyencyi działowej założoną, istnieją dla wszystkich wierzycieli i uprawnionych, w sprawie udział mających, jakoteż dla zobowiązanego (§. 14 Procedury cywilnej).

§. 233.

Wyrok, który założonej opozycyi daje miejsce, wypowie zarazem, a to nawet wtedy, gdy niema od-

powiedniego żądania, któremu wierzycielowi i w jakiej kwocie sporna część masy ma być wydana; Sąd o tem postanowi w wyroku, na zasadzie uchwały działowej i aktów postępowania działowego.

Jeżeli Sąd dojdzie do przekonania, że w obec istniejących znacznych trudności nie może o tem orzec, to rozporządzi w wyroku, aby się powtórne postępowanie działowe odbyło, i rozpocznie je z urzędu, gdy wyrok stanie się prawomocnym. Ten powtórny dział ograniczy się do części masy, do której odnosi się opozycja. Uczestnicy, którzy z ceny kupna już otrzymali zaspokojenie w gotowiznie, sposobem objęcia długu lub złożenia pokrycia, nie będą wzywani do powtórnego postępowania.

§. 234.

Uchwałę działową może zaczepiać rekuresem zobowiązany, tudzież ci uprawnieni, którzy stanęli na audyencji działowej, ale jeden i drudzy jedynie o tyle, o ile im z mocy §. 213 służy prawo opozycji. Sąd pominie przyczyny zaczepienia, które, mimo że z nimi było można wystąpić, na audyencji działowej nie zostały podniesione.

Postanowienia §. 233 stosują się również do rozstrzygnięcia rekursu.

§. 235.

Jeżeli została uwzględniona opozycja, założona przeciw temu, aby Sąd w uchwale działowej wierzytelność, prawem zastawu zabezpieczoną, na cenę najwyższej oferty policzył, i to zostało wypowiedziane w uchwale działowej, w rozstrzygnięciu, wydanem z powodu rekursu, od tej uchwały wniesionego, albo w wyroku, z powodu założonej opozycji zapadłym, to Sąd egzekucyjny, natychmiast po prawomocności owego rozstrzygnięcia lub wyroku, rozkaże nabywcy, aby w ciągu najbliższych dni czternastu złożył w Sądzie resztę ceny najwyższej oferty w takiej ilości, która się równa niepoliczalnej kwocie wierzytelności, prawem zastawu zabezpieczonej, razem z ubocznymi należnościami i z ustawowemi odsetkami od dnia udzielonego przybicia.

W celu ściągnięcia owej reszty najwyższej oferty razem z odsetkami, nastąpi po upływie tego terminu, na wniosek, egzekucya na majątku nabywcy. Egzekucyi wolno żądać każdej osobie, którą do audyencji działowej zawezwano; wniosek podaje się w Sądzie egzekucyjnym.

Z wpłaconą resztą ceny najwyższej oferty postąpi Sąd według §. 233, ustęp 2.

Wykonanie uchwały działowej.

§. 236.

Gdy już uchwała działowa nabierze mocy prawa, należy, na wniosek, wydać uprawnionym kwoty,

do wypłacenia tymże gotówką przekazane, za pokwitowaniem, jeżeli względem nich żaden spór prawny nie wisi, albo termin do wniesienia skargi już bezwocnie przeminął.

Sąd egzekucyjny zarządzi co potrzeba w celu wykonania swego polecenia co do korzystnej lokacyi pieniędzy, chyba że osoby, którym te kwoty lub odsetki od nich zostały przekazane, inaczej się w tej mierze łożyły (§. 77).

O ile uchwała działowa, z powodu wiszącego sporu prawnego, nie może być wykonaną, pozostaną odpowiednie kwoty, aż do prawomocnego rozstrzygnięcia tego sporu, w sądowym przechowaniu.

Hipoteczne wpisy i wykreślenia.

§. 237.

Nabywca może prosić Sąd egzekucyjny, jeszcze przed załatwieniem działu ceny najwyższej oferty, o intabulację prawa własności na sprzedanej mu posiadłości, przybiciem nabytego, tudzież o to, aby prawa, z własnością posiadłości nabyte, zostały na niego przeniesione, a uwagi o licytacji, o udzieleniu przybicia i wszelkie inne uwagi tabularne, tyczące się postępowania licytacyjnego, wykreślone, jeżeli wykaże, jako dopełnił wszystkich warunków licytacyjnych w czasie należytych i w sposób przepisany.

Zanim Sąd prośbę przychylnie załatwi, może przesłuchać egzekwującego wierzyciela, tudzież wszystkie osoby, mające prawa rzeczowe na posiadłości, lub też niektóre z nich, jeżeli mu się to wyda koniecznym potrzebnem do wyjaśnienia stanu rzeczy, a mianowicie też do uzupełnienia przedłożonych dowodów; przesłuchanie odbywa się kosztem nabywcy. Sąd mocen jest odstąpić od przesłuchania osób wymienionych, a zamiast tego rozporządzić, aby one zostały uwiadomione o tem, że Sąd powyższą prośbę uwzględnił, jeżeli to dla zachowania i obrony praw, jakie tym osobom służą, wyda się więcej odpowiednim. Zezwalając na tę prośbę, rozporządzi Sąd równocześnie, co do wykonania wpisów tabularnych jest potrzebnem.

Na wniosek nabywcy zezwoli Sąd egzekucyjny na wykreślenie ciężarów i praw, na posiadłości intabulowanych, ale ze strony nabywcy nie objętych, dopiero po prawomocności uchwały działowej; z wnioskiem tym może być połączona prośba, w ustępie pierwszym określona.

Przymusowa sprzedaż poszczególnych części posiadłości.

§. 238.

O ile ustawa nie czyni różnicy, o tyle obowiązują postanowienia tejsze o przymusowej sprzedaży

posiadłości także w przypadkach, w których egzekucya prowadzi się na poszczególnych częściach posiadłości, i zatem jedynie te części są na licytację wystawione.

Rekurs.

§. 239.

Niema wcale żadnego rekursu od uchwał:

1. w których Sąd oznajmił uprawnionym do odkupu lub wierzycielom zastawnym dozwoleń licytacji (§. 133, ustęp ostatni), lub nakazał tabularne uwidocznienie wdrożonego postępowania licytacyjnego;

2. w których Sąd po myśli §§. 134 i 140 rozkazał opisanie i ocenienie posiadłości i tychże przynależności na licytację wystawionych;

3. w których Sąd, na zasadzie §. 142, postanowił, że nie potrzeba powtórnego opisanie i ocenienia;

4. w których Sąd rozkazał, aby wierzyciel egzekucję popierający przedłożył zarys warunków licytacyjnych albo odpowiednie oświadczenia wniósł do protokołu;

5. w których Sąd, na zasadzie §. 158, nakazał administrację sprzedanej posiadłości;

6. które ocenienie, po myśli §. 202, na czas późniejszy odkładają;

7. w których Sąd wezwał znawców do przeprowadzenia ocenienia podczas postępowania działowego;

8. w których Sąd, z powodu prawomocnego zastanowienia postępowania licytacyjnego lub z powodu ukończenia tegoż, polecił wykreślić tabularne uwagi, które się do tego postępowania odnoszą.

Niema osobnego rekursu od uchwały, w której Sąd oznaczył liczbę znawców, do ocenienia przybrać się mających, i w której znawców zamianował, jakoteż od uchwał, które Sąd na terminie sprzedaży i podczas audyencji działowej wydał i ogłosił.

Od uchwał, zawierających rozstrzygnięcie rekursu, przeciw uchwale działowej wniesionego, jest dalszy rekurs nawet w tym przypadku dozwolony, w którym Sąd instancyi drugiej zaczepioną uchwałę sędzię pierwszego zatwierdził.

Część czwarta.

Odrębne postanowienia o egzekucyi na przedmiotach własności górniczej.

Administracya przymusowa.

§. 240.

W egzekucyi na udziale w kopalni, za pomocą administracyi przymusowej prowadzonej, może być

zarządcą mianowana osoba, którą uczestnicy kopalni spólnym pełnomocnikiem (§. 188 pow. ust. gór.) ustanowili. Jeżeli w poszczególnym przypadku, ze względu na osobę tego pełnomocnika poważne wątpliwości przeciw temu przemawiają, należy przed zamianowaniem zarządcy przesłuchać wszystkich uczestników kopalni.

Zarządca, którego Sąd egzekucyjny następnie zamianował, będzie również na korzyść reszty uczestników kopalni i w charakterze ich pełnomocnika administrację prowadził; pełnomocnictwo osoby, którą uczestnicy kopalni poprzednio spólnym swym pełnomocnikiem ustanowili, staje się na czas trwania administracyi przymusowej bezskutecznem. Tego rodzaju zarządca jest z mocy swego ustanowienia upoważniony do wszystkich aktów i czynności prawnych, do przedsięwzięcia których, według §. 188 pow. ust. gór., posiadanie pełnomocnictwa uprawnia.

O zamianowaniu zarządcy egzekucyjnego zawiadomi Sąd egzekucyjny właściwe Starostwo górnicze z urzędu.

§. 241.

Do wydatków, które w myśl §. 120 zarządca z przychodów bezpośrednio pokryje, należą też szczególnie:

1. należytości za podkop ściekowy i rewirowy, tudzież inne datki na cele zakładów rewirowych, należytości wodne, szybowe i belkowe, tudzież świadczenia za udzielone służebności górnicze, jakoteż roczne świadczenia, należące się posiadaczowi powierzchni, które w czasie trwania administracyi przymusowej stają się płatnemi, niemniej te, które zalegają z ostatniego roku przed dozwoleńniem administracyi przymusowej;

2. kwoty, należące się od posiadacza kopalni kasom brackim, które w ciągu trwania administracyi przymusowej do zapłaty przypadają lub zalegają z ostatniego roku przed dozwoleńniem administracyi przymusowej;

3. zarobek i inne pobory służbowe osób, przy kopalni zatrudnionych, które w ciągu trwania administracyi przymusowej do zapłaty przypadają lub zalegają z ostatniego roku przed dozwoleńniem administracyi przymusowej.

Licytacya przymusowa.

§. 242.

Obok dokumentnych poświadczeń, w §. 133, l. 1 i 2 wskazanych, należy do prośby o dozwoleńniem licytacji przymusowej dołączyć odpisy dokumentu nadawczego, koncesyi na budowlę pomocnicze lub na podkop rewirowy, przez władze górnicze lub w ogóle publicznie zawierzytelnione, albo też zawierzytelnione wpisy z księgi nadań i koncesyj.

W obwieszczeniu terminu sprzedaży poda Sąd do wiadomości nazwę kopalni lub pola, tudzież rozmiary pola i oznajmi, na jakie minerały prawo poszukiwania zostało nadane, tudzież która stacya kolejowa lub stacya żeglugi okrętowej najbliższej kopalni jest położona.

§. 243.

Służebności górnicze, opierające się na umowie, ze strony władzy górniczej zatwierdzonej, lub w rozstrzygnięciu tej władzy uzasadnione (§. 191 pow. ust. górn.), winien nabywca objąć bez względu na służące im pierwszeństwo i bez ich policzenia na cenę najwyższej oferty.

§. 244.

W licytacji przedmiotów własności górniczej dopuści Sąd taką ofertę jako najniższą, która ofiaruje jedną trzecią część wartości, za podstawę licytacji przyjętej.

§. 245.

Jeżeli wniosek idzie na przymusową sprzedaż kopalni, która nie jest w ruchu lub nie może być eksploatowana, należy kwotę wierzytelności, drogą egzekucyi poszukiwanej, przyjąć za cenę wywołania i za podstawę licytacji. W tym przypadku nie obowiązują przepisy o tymczasowem ustaleniu stanu biernego, o ofercie najniższej i o opozycyi z powodu niedostatecznego pokrycia wierzytelności, prawem zastawu zabezpieczonych.

W obwieszczeniu licytacji oznajmi Sąd, że przedmiot, na licytację wystawiony, będzie sprzedany także poniżej wymienionej ceny szacunkowej lub ceny wywołania.

§. 246.

Z powodu rozdziału ceny, przez licytację kopalni albo innego przedmiotu własności górniczej uzyskanej, należy przed wierzytelnościami, w §. 216, l. 4 określonymi, w oznaczonym tu porządku wypłacić z masy:

1. zarobek i inne pobory służbowe osób, przy robotach w sprzedanym przedmiocie górniczym zatrudnionych, które z ostatniego roku przed udzieleniem przybicia zalegają;

2. część zarobku, którą posiadacz kopalni na zasadzie regulaminu służbowego, ze strony władzy górniczej zatwierdzonego, dla zabezpieczenia swoich możebnych roszczeń do dozorców i robotników u siebie zatrzymał;

3. wierzytelności kas brackich, odnoszące się do kwot, które posiadacz kopalni winien był do niej

wpłacić, tudzież kwot, które dla niej robotnicy wypłacili lub z ich zarobku zostały potrącone, ale które bądź do kasy nie zostały złożone bądź w niej brakuja;

4. należitości za podkop ściekowy i rewirowy tudzież inne datki na cele zakładów rewirowych, należitości wodne, szybowe i belkowe, tudzież inne roczne prestacje za przyznane służebności górnicze, jakoteż świadczenia, należące się posiadaczowi powierzchni, które zalegają z ostatniego roku, od dnia udzielonego przybicia wstecz licząc. Rzeczony wierzytelności, datki i należitości, dłużej aniżeli rok zalegające, będą zaspokojone z masy rozbiorowej po roszczeniach, w §. 217, l. 2 określonych.

Doręczenie.

§. 247.

Za wyjątkiem uchwały na egzekucję zezwalającej, wolno wszelkie inne doręczenia, jakie mogą się zdarzyć w ciągu egzekucyi na przedmiotach własności górniczej, a które są przeznaczone dla przedsiębiorców górniczych lub dla uczestników zakładu górniczego, przez większą ilość osób prowadzonego, uskuteczniać do rąk ustanowionego pełnomocnika, któremu administrację kopalni powierzono.

Egzekucya na prawie wydobywania żywicy ziemnej.

§. 248.

Jeżeli wniosek na dozwole nie licytacji tyczy się prawa wydobywania rozmaitego rodzaju żywicy ziemnej lub minerałów, z powodu zawartości żywicy ziemnej używalnych (§. 2 ustawy z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71), to wejdą w zastosowanie przepisy o licytacji przymusowej posiadłości.

Obok poświadczeń, w §. 133, l. 1 i 2 wymaganych, należy w tym przypadku przedłożyć wyciąg z księgi naftowej z datą wygotowania, który wykazuje stan księgi, odnoszący się do prawa wydobywania, na licytację wystawionego.

Tytuł drugi.

Egzekucya na majątku ruchomym.

Część pierwsza.

Egzekucya na rzeczach fizycznych.

§. 249.

Egzekucya na rzeczach fizycznych odbywa się za pomocą zajęcia tychże i sprzedaży.

Rzeczy z pod egzekucyi wyjęte.**§. 250.**

Nie wolno prowadzić egzekucyi na rzeczach, których prawnie uznane kościoły lub stowarzyszenia religijne w swych nabożeństwach używają, jakoteż na częstkach krzyża świętego i relikwiach, za wyjątkiem oprawy tychże. Egzekucya na oprawie krzyża świętego lub relikwii musi być tak wykonana, aby autentyki nie zostały uszkodzone.

§. 251.

Następnie są z pod egzekucyi wyjęte:

1. ubranie, łóżka, bielizna, sprzęt domowy i kuchenny, a mianowicie też piece izbowe i kuchenne o tyle, o ile te przedmioty są niezbędnymi zobowiązanemu i członkom jego rodziny, z nim w spółności domowej żyjącym, tudzież jego służbie;

2. żywność i paliwo, których potrzeba na dni czternaście zobowiązanemu i członkom rodziny, z nim w spółności domowej żyjącym, tudzież jego służbie;

3. jedna krowa dojna albo, jak sobie zobowiązany wybierze, dwie kozy lub trzy owce, a do tego zapasy żywności i pościółki potrzebne dla tych zwierząt do utrzymania tychże i do posłania, na czas aż do najbliższych żniw, ale jedynie o tyle, o ile te zwierzęta są niezbędnie potrzebne do wyżywienia zobowiązanego i członków rodziny, z nim w spółności domowej żyjących tudzież jego służby;

4. wsparcie, udzielone zobowiązanemu z funduszów publicznych w naturaliach z powodu klęski, która cały kraj lub część jego dotknęła;

5. u urzędników, duchownych, nauczycieli, adwokatów, notaryuszy, lekarzy i artystów, jakoteż u innych osób, które się zawodowo trudnią nauką, przedmioty, potrzebne do pełnienia służby lub wykonania zawodu, jakoteż przyzwoite ubranie; tak samo ma być co do wszelkich przedmiotów, potrzebnych osobom siły zbrojnej i żandarmeryi do pełnienia służby;

6. u rzemieślników, robotników rękodzielnych i fabrycznych, jakoteż u akuszerok, przedmioty do osobistego wykonywania ich zatrudnienia potrzebne;

7. u osób, pobierających płace pieniężne, które ustawa lub przywilej, w całości lub części od egzekucyi uwalnia, taka część przydybanej u nich gotówki, która odpowiada dochodom z pod egzekucyi wyjętym, przypadającym na czas od dokonanego zajęcia do najbliższego terminu zapadłości ich poborów;

8. gotowizna, pochodząca widocznie ze wsparcia lub ze zwrotnej zaliczki, którą zobowiązany z powodu klęski (1, 4), z funduszów publicznych otrzymał;

9. sprzęty, naczynia i zapasy towarowe, do prowadzenia apteki niezbędne, co zresztą nie przeszkadza zaprowadzeniu administracji przymusowej;

10. książki, przeznaczone do użytku zobowiązanego i członków rodziny, z nim w spółności domowej żyjących, w kościele lub szkole;

11. obrączka ślubna zobowiązanego, listy i inne pisma zobowiązanego, tudzież portrety rodzinne za wyjątkiem ram;

12. ordery i odznaki honorowe.

§. 252.

Na znajdującej się na posiadłości przynależności teje (§§. 294 do 297 p. k. u. c.), wolno prowadzić egzekucyę jedynie razem z tą posiadłością.

Nie ma osobnej egzekucyi na przynależności górniczej i na przynależności okrętów i spławów.

Zajęcie.**§. 253.**

Zajęcie rzeczy fizycznych, znajdujących się w przechowaniu zobowiązanego, odbędzie się w ten sposób, że organ egzekucyjny spisze je i opisze w protokole (protokół zajęcia).

W protokole zamieści organ egzekucyjny oświadczenie, jako spisane rzeczy zostają zajęte na korzyść wykonalnej wierzytelności, służącej wierzycielowi, którego wymienić należy. Wierzytelność ma być określoną pod względem kapitału i ubocznych należytości, z powołaniem się na jej tytuł egzekucyjny. Zajęcie może mieć miejsce jedynie na rzecz sumy liczebnie oznaczonej; nie potrzeba podawać cyfry ubocznych należytości, ze strony zobowiązanego świadczyć się mających. Protokół zajęcia wskaże miejsce zamieszkania wierzyciela i jego zastępcy.

Jeżeli podczas zajęcia wystąpią osoby trzecie z takimi prawami względem rzeczy, w protokole spisanych, że w obec praw tych egzekucya nie jest dozwoloną, należy o ich roszczeniach zamieścić w protokole zajęcia odpowiednią uwagę.

Przystępując do zajęcia, doręczy organ egzekucyjny zobowiązanemu uchwałę, na zajęcie zezwalającą. O dokonaniem zajęcia będzie zawiadomiony wierzyciel egzekucyę popierający, niemniej też zobowiązany, jeżeli zajęcia nie był obecny.

§. 254.

Organ egzekucyjny przedłoży protokół zajęcia Sądowi egzekucyjnemu.

Każde dokonane zajęcie będzie wciągnięte do osobnego rejestru, w tym celu w każdym Sądzie powiatowym założyć się mającego (rejestr grabieży), wymieniając w odpowiednim zapisku zobowiązanie, egzekwującego wierzyciela i cyfrę wierzytelności. Jeżeli w jednej i tej samej miejscowości jest kilka Sądów powiatowych, będzie rejestr grabieży prowadził jeden ze Sądów powiatowych, do wykonywania sądownictwa w sprawach egzekucyjnych powołanych (§. 23, ust. 1).

Drogą rozporządzenia postara się Rząd o to, aby rejestra grabieży zawierały także wzmianki, odnoszące się do praw zastawu, w drodze administracyjnej na rzeczach zajętych uzasadnionych.

§. 255.

Wiadomości o zapiskach w rejestrze grabieży otrzyma każda osoba, która uprawdopodobni, że jej potrzeba takich wiadomości w celu wytoczenia sporu albo rozpoczęcia egzekucyi, w celu wystąpienia z zarzutami przeciw egzekucyi już wdrożonej albo z innych ważnych powodów.

§. 256.

Przez zajęcie nabywa egzekwujący wierzyciel dla swej wykonalnej wierzytelności prawo zastawu na rzeczach fizycznych, w protokole zajęcia spisanych i opisanych.

To prawo zastawu zgaśnie, jeżeli Sąd, po dokonaniu zajęcia, nie otrzymał do jednego roku wniosku na dozwoleń sprzedaży (§. 264) i dalszy ciąg postępowania sprzedażnego nie odbywa się jak należy.

Jeżeli zajęcie zostało równocześnie na korzyść kilku wierzycieli dokonane, mają prawa zastawu, tem zajęciem uzasadnione, równe pierwszeństwo. Każdemu z owych wierzycieli służą prawa wierzyciela egzekucyę popierającego.

§. 257.

Zajęcie rzeczy fizycznych, już na korzyść innych wykonalnych wierzytelności zastawniczo spisanych i opisanych, odbywa się w ten sposób, że się na istniejącym protokole zajęcia zamieszcza odpowiednią uwagę. W tej uwadze należy wymienić tego egzekwującego wierzyciela, który swym wnioskiem dalsze zajęcie spowodował, wskazać miejsce, gdzie on i jego zastępca mieszkają, tudzież określić jego wykonalną wierzytelność (§. 253, ustęp 2.).

Jeżeli żądanie idzie wyłącznie na zajęcie rzeczy fizycznych, na korzyść innych wierzycieli już zajętych, to może być taka uwaga bez dalszych dochodzeń na protokole wypisaną. Uchwałę, na zajęcie zezwalającą, doręczy Sąd, w tym przypadku, zobo-

wiązanemu równocześnie zawiadomieniem, w §. 253, ustęp ostatni, wspomnianem.

Każdy wierzyciel, który uzyskał zajęcie, ma prawa wierzyciela egzekucyę popierającego.

Dochodzenie praw zastawu i praw pierwszeństwa ze strony osób trzecich.

§. 258.

Osoba trzecia, która rzeczy nie posiada, nie może zajęciu tejże oponować z powodu służącego jej prawa zastawu lub prawa pierwszeństwa. Ma jednak prawo żądać swego zaspokojenia z uzyskanej za ową rzecz ceny przed innymi wierzycielami, drogą skargi, chociaż jej wierzytelność, prawem zastawu zabezpieczona lub mająca prawo pierwszeństwa jeszcze nie jest płatną. Od chwili, gdy się wykonanie egzekucyi rozpoczęło, jest dla rozstrzygnięcia tej skargi Sąd egzekucyjny właściwym. Jeżeli skarga została wytoczona egzekwującemu wierzycielowi i zobowiązanemu, to się obydwóch za towarzyszy sporu uważa.

Jeżeli przed prawomocnem rozstrzygnięciem skargi rzecz uległa sprzedaży egzekucyjnej, a roszczenie powoda jest dostatecznie uprawdopodobnionem, to na wniosek mocen jest Sąd rozkazać tymczasowe złożenie uzyskanej ceny do swego depozytu.

Przechowanie.

§. 259.

Za wyjątkiem pieniędzy u zobowiązanego przydybanych, będą rzeczy zajęte na wniosek egzekwującego wierzyciela, wzięte w przechowanie. Jeżeli nie ma takiego wniosku, należy dokonane zajęcie w ten sposób uwidocznić, aby każdy był w stanie łatwo to poznać.

Wniosek na zarządzenie przechowania może być połączony z wnioskiem na dozwoleń zajęcia.

Jeżeli rzeczy zajęte do tego się nadają, uskutecznią się przechowanie złożeniem tych rzeczy w Sądzie, w innych zaś przypadkach w ten sposób, że się je powierza zakładowi, który się tego rodzaju przechowywaniem trudni i pod nadzorem rządowym zostaje, albo też osobie, którą Sąd egzekucyjny, na niebezpieczeństwo egzekwującego wierzyciela, zachowcą ustanowił (§. 968 p. k. u. c.). W tym ostatnim przypadku może być, za zgodą zobowiązanego, egzekwujący wierzyciel przez Sąd egzekucyjny zachowcą ustanowiony, albo gdy jest więcej takich wierzycieli, jeden z tychże.

Koszta przechowania ponosi, na razie, egzekwujący wierzyciel, a gdyby było więcej takich wierzycieli, oni wszyscy, w stosunku do swych wykonalnych wierzytelności.

W obec wniosku na zarządzanie przechowania przez złożenie rzeczy w Sądzie lub powierzenie tychże zakładowi, trudniącemu się tego rodzaju przechowywaniem, jeżeli tej treści wniosek podczas wykonania zajęcia został uczyniony, winien organ egzekucyjny temu wnioskowi zadosyć uczynić, nie zasięgając przedtem uchwały Sądu.

Co się tyczy wniosku na zarządzanie przechowania, który Sąd egzekucyjny po dokonaniu zajęcia otrzymał, to Sąd go rozstrzygnie po wysłuchaniu zobowiązanego i wszystkich innych wierzycieli egzekucję popierających, chyba że istnieje niebezpieczeństwo ze zwłoki.

Zarządzenie przechowania będzie uwidocznione w rejestrze grabieży z wymienieniem osoby zachowcy.

§. 260.

Jeżeli zachowca bez zgody zobowiązanego i egzekwującego wierzyciela został ustanowiony, zawiadomi Sąd ich o tem, z wymienieniem nazwiska zachowcy. Osoby te mają prawo prosić każdego czasu Sąd egzekucyjny o zamianowanie innego zachowcy, jeżeli na to przedstawią odpowiednie przy czyny.

§. 261.

Pieniądze podczas zajęcia znalezione, weźmie organ egzekucyjny w swe przechowanie; jeżeli zaś egzekucya odbywa się na korzyść tylko jednego wierzyciela, to wypłaci je temu wierzycielowi, w miarę jego roszczenia, w egzekucyi będącego, za pokwitowaniem. Zabranie pieniędzy przez organ egzekucyjny, poczytuje się w tym przypadku za zapłatę, ze strony zobowiązanego dokonaną.

Przed wypłatą, zasięgnie organ egzekucyjny u Sądu egzekucyjnego polecenia, jeżeli ma jakie wątpliwości co do wysokości kwoty, jaka się egzekwującemu wierzycielowi należy, albo pod tym względem, czyli i jakich dokumentów dłużnych w zamian za zapłatę żądać wypada, albo też w kwestyi, czyli jaką kwotę na tych dokumentach odpisać należy.

Wartość monet i zagranicznych znaków pieniężnych oblicza się według kursu, urzędownie w dniu zajęcia notowanego na giełdzie, najbliższej Sądowi istniejącej.

Jeżeli zajęcie odbyło się na korzyść kilku wierzycieli (§. 256, ustęp 3), to organ egzekucyjny złoży przydybane pieniądze w kancelaryi sądowej, a Sąd egzekucyjny stosownie do tego, co w danym przypadku jest lepszem, bądź osobno je rozdzieli bądź razem z ceną, za rzeczy zajęte uzyskaną. Osobny rozdział odbywa się według postanowień o rozdzieleniu sumy ze sprzedaży uzyskanej.

§. 262.

Te same przepisy obowiązują w zajęciu i przechowaniu ruchomości fizycznych zobowiązanego,

znajdujących się w dzierżeniu egzekwującego wierzyciela lub osoby trzeciej, która okazała gotowość wydania tychże.

Ograniczenie zajęcia.

§. 263.

Jeżeli egzekwujący wierzyciel dzierży jaką ruchomość fizyczną zobowiązanego, na której on ma prawo zastawu lub prawo zatrzymania na korzyść swej wykonanej wierzytelności, to wolno zobowiązanemu, w miarę jak ta wierzytelność ową rzeczą jest pokrytą, prosić Sąd egzekucyjny o ograniczenie zajęcia, względem tej rzeczy dokonanego. Jeżeli istniejące prawo zastawu lub zatrzymania służy zarazem innej wierzytelności egzekwującego wierzyciela, natenczas uwzględni Sąd ten wniosek jedynie pod warunkiem, że również i ta druga wierzytelność jest ową rzeczą pokrytą.

Sprzedaż.

§. 264.

Rzeczy zajęte będą sprzedane na wniosek jednego z wierzycieli, dla których w celu ściągnięcia ich wykonanych wierzytelności one zostały zajęte.

Wniosek na dozwoleńie sprzedaży należy podać w Sądzie egzekucyjnym, bezpośrednio; on jednak może być połączony z wnioskiem na dozwoleńie zajęcia. Również i w tym ostatnim przypadku należy rozstrzygnięcie wniosku na dozwoleńie sprzedaży do Sądu egzekucyjnego.

Występując z takim wnioskiem, oznaczy wierzyciel sprzedać się mające rzeczy przez powołanie się na protokół zajęcia, w Sądzie złożony; nie potrzeba przedkładać odpisu tego protokołu.

Dozwoleńie sprzedaży rzeczy zajętych będzie w rejestrze grabieży uwidocznione.

§. 265.

Sprzedaż papierów wartościowych, jako kaucya na rzecz Skarbu lub funduszu krajowego winkulowanych lub do depozytu złożonych, może być dopiero wtedy dozwoloną, gdy odpowiedni stosunek obowiązkowy się skończył i możebne roszczenia zwrotów będą w drodze administracyjnej ustalone.

O dokonaniem ustaleniu należy zawiadomić wszystkie osoby, które nabyły prawa zastawu na odpowiednim papierze wartościowym.

§. 266.

Wolno przystąpić do sprzedaży, zanim dozwoleńie zajęcia nabierze mocy prawa, ale jedynie wtedy, jeżeli zostały zajęte rzeczy, które ze względu na swe przymioty nie mogą być bez szkody przez czas dłuższy przechowane albo jeżeli na skutek odłożenia

sprzedaży mogłyby rzeczy zajęte wiele stracić na wartości, a zarazem wierzyciel egzekwujący da zabezpieczenie za wszelkie niekorzyści, jakie zobowiązanemu z wcześniejszej sprzedaży mogą wyniknąć.

Nie wolno przystąpić do sprzedaży, zanim wierzyciel dostarczył zabezpieczenia, które Sąd egzekucyjny oznaczył.

§. 267.

Po dozwolonej sprzedaży i jak długo jedno postępowanie sprzedażne się toczy, nie wolno względem tej samej rzeczy wprowadzać osobnego postępowania sprzedażnego, na korzyść dalszych wierzycieli wykonalnych.

Wszyscy wierzyciele, którzy w ciągu wiszącego postępowania sprzedażnego uzyskali dozwoleń sprzedaży rzeczy, także na swą własną korzyść zajętych, przystępują tem samem do postępowania sprzedażnego już rozpoczętego i są zniewoleni przyjąć je w tym stanie, w jakim się w chwili ich przystąpienia znajduje.

Wierzyciele przystępujący mają od chwili swego przystąpienia takie same prawa, jak gdyby postępowanie na ich wniosek zostało wprowadzone. Sąd egzekucyjny zawiadomi wierzyciela, który wniosek na dozwoleń sprzedaży przedstawił, że i do którego wiszącego postępowania sprzedażnego przystąpił. Prócz tego zawiadomi Sąd egzekucyjny o każdym przystąpieniu organ egzekucyjny, do wykonania sprzedaży powołany, zobowiązanego, jakoteż wierzycieli, na wniosek których postępowanie sprzedażne zostało wprowadzone lub którzy już doń wcześniej przystąpili.

§. 268.

Zajęte papiery wartościowe, cenę giełdową mające, będą za pośrednictwem stręczyciela handlowego z wolnej ręki sprzedane, przy czem należy jak najwięcej o to się starać, aby każdoczesna cena giełdowa została osiągnięta.

Inne przedmioty, mające na miejscu, gdzie się znajdują, cenę giełdową lub targową, będą z wolnej ręki za pośrednictwem stręczyciela handlowego sprzedane, a jeżeli takiego stręczyciela niema, to je sprzeda z wolnej ręki urzędnik, do przeprowadzania licytacji upoważniony lub też organ egzekucyjny; przy tych sprzedażach należy się jak najwięcej o to starać, aby każdoczesna cena giełdowa lub targowa została osiągnięta.

Jeżeli rzeczy zajęte należą do tego rodzaju przedmiotów, które w miejscu, gdzie się znajdują, nie mają ani ceny giełdowej ani targowej, może Sąd egzekucyjny, na wniosek i po wysłuchaniu zobowiązanego, rozkazać, aby je w celu ich sprzedania z wolnej ręki i przy możebnem uwzględnieniu każdoczesnej ceny giełdowej lub targowej, wysłano do innej miejscowości, która ma giełdę dla tego rodzaju przedmiotów lub gdzie one się targują; ale Sądowi

wolno też rozkazać, aby te przedmioty, bez ich wysłania do owego miejsca, zostały tamże, przy możebnem uwzględnieniu każdoczesnej ceny giełdowej lub targowej, za pośrednictwem stręczyciela handlowego lub urzędnika, do odbywania licytacji upoważnionego, z wolnej ręki sprzedane. Wysyłka odbywa się na koszt i niebezpieczeństwo zobowiązanego.

Na wniosek i po wysłuchaniu zobowiązanego, mocen jest Sąd zarządzić wysyłkę lub sprzedaż drogą polecenia, danego stręczycielowi handlowemu, również i w tym przypadku, jeżeli się w jakiej innej wiadomej miejscowości nadarza sposobność korzystniejszej sprzedaży tego rodzaju przedmiotów z wolnej ręki.

Zezwalając na sprzedaż z wolnej ręki, ustanowi Sąd egzekucyjny, na wniosek, cenę, poniżej której nie wolno rzeczy sprzedać, tudzież czas, w ciągu którego sprzedaż ma być dokonana. W braku takiego sądowego postanowienia o cenie, należy w przypadku, gdy Sąd na sprzedaż po cenie giełdowej lub targowej zezwolił, dołączyć do relacji o dokonanej sprzedaży wykaz urzędowy ceny giełdowej lub targowej dnia sprzedaży, tudzież wykaz urzędowy popłaconych należności stręczycielskich i innych wydatków.

Zezwalając na sprzedaż papieru wartościowego, na imię opiekującego, upoważni Sąd egzekucyjny organ egzekucyjny, aby przepisanie papieru na imię kupującego uzyskał, tudzież zeznał w zastępstwie zobowiązanego wszelkie dokumentne oświadczenia, w celu dokonania sprzedaży potrzebne; oświadczenia te wiążą zobowiązanego. Sąd egzekucyjny może zeznanie tych oświadczeń zastrzedz dla siebie lub dla Sądu, do spółdziałania w sprzedaży wezwanego. Drogą rozporządzenia będą ogłoszone szczegółowe postanowienia o tem, jakie odrębne zarządzenia będą Sądy wydawały z powodu sprzedaży obligów publicznych, na imię wystawionych.

§. 269.

Postanowienia §. 367 p. k. u. c. o nabywaniu własności na rzeczach, na publicznej licytacji sprzedanych, obowiązują także w sprzedażach z wolnej ręki, które zgodnie z §. 268, za pośrednictwem stręczyciela handlowego, tudzież urzędnika, do odbywania licytacji upoważnionego, albo też przez organ egzekucyjny zostały dokonane.

§. 270.

Wszelkie inne przedmioty zajęte sprzedają się na publicznej licytacji, chyba że one w ogóle sprzedaży nie ulegają.

Również będą, na wniosek egzekwującego wierzyciela, drogą publicznej licytacji sprzedane przedmioty, które na zasadzie sądowego zezwolenia, po myśli §. 208, z wolnej ręki miały być sprzedane,

jeżeli one do trzech tygodni, po sądowym poleceniu sprzedaży, nie zostały z wolnej ręki sprzedane.

§. 271.

Jeżeli Sąd najpóźniej dnia trzeciego przed terminem sprzedaży, otrzyma od kogoś, który zarazem odpowiednie zabezpieczenie daje, oświadczenie, że jest gotów wszystkie rzeczy zajęte lub większe partie tychże kupić za cenę, która cenę szacunkową najmniej o jedną czwartą przewyższa, i zarazem oświadczy, że obok kosztów szacunkowych, gdyby jakie wypadły, poniesie również wszystkie dotąd urosłe, a na zobowiązanym ciężące koszty egzekucyjne, bez ich policzenia na cenę, za którą rzeczy przyjmuje, to Sąd mocen jest wniosek ten, po wysłuchaniu zobowiązanego i pod tym warunkiem uwzględnić, że na niego zgodzi się egzekwujący wierzyciel i wszystkie osoby, mające na tych rzeczach prawa zastawu dla wiarygodności, co do których wątplić należy, czy je cena objęta w zupełności pokryje.

W dalszem postępowaniu, a mianowicie też w odłożeniu i zastanowieniu licytacji, obowiązują przepisy §. 204.

§. 272.

Termin sprzedaży wyznacza organ egzekucyjny, któremu przeprowadzenie sprzedaży zostało polecone, chyba że Sąd w tej mierze inaczej postanowił. Licytacja będzie edyktem obwieszoną. Edykt oznajmi, gdzie rzeczy są i kiedy się licytacja odbędzie, oznaczy sprzedać się mające rzeczy według ich gatunków i zawierać będzie wzmiankę o tem, czyli i gdzie je można przed licytacją oglądnać.

O wyznaczeniu terminu sprzedaży zostanie zawiadomiony zobowiązany i egzekwujący wierzyciele przez doręczenie okazów edyktu.

§. 273.

Między zajęciem a licytacją musi upłynąć czas, conajmniej trzech tygodni. Sąd mocen jest czasokres ten skrócić, jeżeli zachodzą okoliczności, w których Sąd z mocy §. 266 jest upoważniony zezwolić na sprzedaż zastawu, zanim dozwolenie zajęcia urośnie w moc prawa, albo jeżeliby dłuższe przechowywanie zastawu wymagało niestosunkowych kosztów.

Organ egzekucyjny, do przeprowadzenia licytacji powołany, przekona się wcześniej przed terminem o tem, czy dozwolenie sprzedaży zostało uczestnikom doręczone i termin sprzedaży należyście obwieszony, i doniesie Sądowi egzekucyjnemu o

spostrzeżonych wadliwościach. Na takie doniesienie postąpi Sąd egzekucyjny w myśl §. 175.

§. 274.

Licytacja odbywa się na miejscu, gdzie się zajęte rzeczy znajdują, chyba że się uczestnicy na inne miejsce zgodzili, albo Sąd egzekucyjny, na wniosek zobowiązanego lub egzekwującego wierzyciela, pozwoli, aby te przedmioty, w celu uzyskania lepszej ceny, na innym miejscu sprzedane i w tym celu tam przesłane zostały. A mianowicie to ostatnie zarządzenie jest dozwolone, gdy chodzi o przedmioty wielkiej wartości, o rzeczy złote lub srebrne i inne kosztowności, o utwory sztuki, zbiory itp.

Drogą rozporządzenia mogą być ustanowione odrębne urządzenia, mające na celu przeprowadzenie licytacji w publicznych lokalach do sprzedaży urządzonych.

§. 275.

Licytacje przeprowadza organ egzekucyjny. Należy do niej przywołać jednego znawcę, który szczegółowe rzeczy, w miarę jak idą na sprzedaż, ocenia. Jeśliby się nie znalazł znawca, do ocenienia wszystkich do sprzedaży przeznaczonych przedmiotów uzdolniony, a rozchodzi się o znaczniejsze ilości lub o przedmioty większej wartości, to wolno dla każdej grupy takich przedmiotów przybrać znawców odpowiedniego fachu. Przy ocenianiu wyrobów ze złota i srebra należy także oznaczyć wartość kruszcu samego.

Organ egzekucyjny postara się, jeszcze przed licytacją, o ocenienie kosztowności, towarów na składzie i innych przedmiotów, które podczas aktu licytacji ocenić się nie dają. We wszystkich innych przypadkach odbywa się przed licytacją ocenienie tylko na żądanie i koszt jednego z wierzycieli; wierzyciel ten może się domagać zwrotu owych kosztów jedynie o tyle, o ile z powodu wcześniejszego ocenienia późniejsze przywołanie znawcy do licytacji stało się zbytecznem.

Jeżeli na sprzedaż idą tylko przedmioty, które w myśl poprzednieg ustępu już zostały ocenione, to licytacja odbywa się bez znawcy.

Znawcę mianuje Sąd egzekucyjny.

§. 276.

Licytacja odbywa się w ten sposób, że zastawy z osobna, a w przypadku, gdy większe ilości

tego samego rodzaju przedmiotów na sprzedaż idą, partjami, po cenie szacunkowej, zostają wywoływane (cena wywołania).

Wywoływacz nie jest potrzebny.

Oferenci nie składają żadnego wadyum.

§. 277.

Nie wolno przy licytacji uwzględniać ofert, które nie wynoszą przynajmniej jednej trzeciej części ceny wywołania. Na wniosek egzekucyjnego wierzyciela i za zgodą innych wierzycieli, którym termin sprzedaży oznajmić należało (§. 56), może też Sąd egzekucyjny, przed terminem sprzedaży, ustanowić dla oferty najniższą kwotę, która wynosi więcej aniżeli jedną trzecią ceny wywołania.

Rzeczy złote i srebrne nie mogą być przybite za cenę niższą od wartości kruszcu.

Po oznajmieniu ceny wywołania poda kierujący sprzedażą organ egzekucyjny do wiadomości obecnych cenę dozwolonej oferty najniższej, a nadto wartość kruszczową rzeczy złotych i srebrnych.

§. 278.

Przybicie zostanie udzielonem najlepszemu oferentowi, jeżeli mimo dwukrotnego wezwania oferentów nikt wyższej oferty nie zgłosił. Zresztą obowiązują przepisy §§. 179, 180, ustępy 1, 3 i 5, i §. 181, ustępy 1 i 3, również i w licytacji rzeczy ruchomych.

Przedmioty, na licytację wystawione, będą jedynie za gotówkę sprzedane i musi je najlepszy oferent natychmiast objąć w posiadanie. Nabywca nie ma żadnego prawa do ewikcji z powodu wadliwości rzeczy jemu sprzedanych.

Jeżeli nabywca przed zamknięciem aktu licytacji ceny kupna nie złożył, ma być rzecz, jemu już przybita, na tym samym terminie powtórnie na licytację wystawiona. Nie wolno najlepszemu oferentowi wnosić ofert podczas tej powtórnej licytacji; on odpowiada za możebny ubytek, ale nie ma prawa do nadwyżki, w cenie kupna uzyskanej. Pod względem dochodzenia ubytku w cenie kupna obowiązuje postanowienie §. 155, ustęp 2.

§. 279.

Licytacja będzie zamkniętą, jeżeli uzyskana cena kupna wystarcza na zaspokojenie wszystkich wykonalnych wierzytelności razem z należnościami ubocznymi i kosztami, służącymi egzekucyjnym wierzycielom, którzy swego zaspokojenia drogą sprzedaży poszukają.

Protokół terminu sprzedaży spisuje się według zasad postanowień §. 194, ll. 1 i 2. Prócz tego należy w protokole, obok ceny wywołania, podać uzyskane ceny najwyższych ofert i wymienić kupujących.

W rejestrze grabieży zapisze się wzmiankę o dokonanej sprzedaży przedmiotów zajętych.

§. 280.

Na wniosek egzekucyjnego wierzyciela lub zobowiązanego, mocen jest Sąd egzekucyjny, po wysłuchaniu zobowiązanego, rozkazać, ażeby spieniężenie rzeczy zajętych, które nie należą do przedmiotów, w §. 268 oznaczonych, i względem których nie ma wniosku na ich objęcie, po myśli §. 271 uczynionego, nie odbyło się drogą publicznej licytacji, lecz w inny sposób, jeżeli to niewątpliwie będzie korzystnym dla wszystkich uczestników. Nie potrzeba przesłuchiwać zobowiązanego, jeżeli mają być spieniężone rzeczy tego rodzaju, że w dłuższem przechowaniu mogą uleść zepsuciu lub znacznie stracić na wartości.

Takie same rozporządzenia wyda Sąd, na wniosek lub z urzędu, jeżeli podczas licytacji nie osiągnięto ceny najniższej oferty, dla szczegółowych rzeczy naznaczonej; nie wolno jednak w ten sposób sprzedawać rzeczy poniżej jednej trzeciej ceny szacunkowej, a co się tyczy rzeczy złotych i srebrnych, mających wyższą wartość kruszczową, poniżej tej wartości.

Drogą rozporządzenia mogą być ustanowione osobne urządzenia, służące spieniężeniu takich zastawów, które w licytacji nie uzyskały oferty, równej cenie wywołania.

§. 281.

Na wniosek może Sąd egzekucyjny pozwolić, aby zastawy nieznacznej wartości, gdy już ich sprzedaż została dozwoloną, były poddane licytacji bez uprzedniego obwieszczenia licytacji tych rzeczy, przy sposobności innej sprzedaży, rozpisanej i obwieszczonej na korzyść innego wierzyciela lub przeciw innemu zobowiązanemu.

§. 282.

W obec oświadczonego odstąpienia od egzekucji, tudzież pod względem dalszego prowadzenia postępowania licytacyjnego, spowodowanego wnioskiem przystępującego doń wierzyciela, jakoteż pod względem zastanowienia i odłożenia postępowania licytacyjnego, obowiązują przepisy §§. 200, ll. 3 i 4, 203, ustęp 2 i 206, ustęp 1, w odpowiedni sposób zastosować się mające.

Jeżeli Sąd otrzymał wniosek na dalsze prowadzenie postępowania licytacyjnego, po myśli §. 206 uczyniony, należy z ceny kupna zaspokoić wierzycieli, w obec których przyczyna zastanowienia lub odłożenia ma skutki prawne, a w przypadku, gdyby oni mieli prawa zastawu, w miarę tychże praw zastawu.

O zastanowieniu lub odłożeniu postępowania licytacyjnego będą zawiadomione tylko osoby, w §. 272, ustęp 2 wymienione. Zastanowienie postępowania licytacyjnego należy uwidocznnić w rejestrze grabieży.

Użycie uzyskanej ceny kupna.

§. 283.

Jeżeli egzekucya była prowadzoną tylko na korzyść wierzyciela, który według treści aktów zajęcia sam jeden miał prawo zastawu na rzeczach sprzedanych lub też miał prawo zastawu na pierwszym miejscu, to z uzyskanej na licytacji ceny, doliczając do niej zabezpieczenie, po myśli §. 271 przepadłe, i wynagrodzenie, jakie nabywca, po myśli §. 278, uiscił, wypłaci organ egzekucyjny temu wierzycielowi kwotę, jaka po potrąceniu kosztów licytacji i ocenienia pozostała, a do zaspokojenia jego wykonalnej wierzytelności, razem z należnościami ubocznymi, jest potrzebną.

Jeżeli od wierzytelności płaci się procent, to oblicza się odsetki niezadawnione po termin sprzedaży.

Wydanie tych kwot wierzycielowi egzekucyę popierającemu, poczytuje się za zapłatę, uczynioną przez zobowiązanego.

Możebnie pozostałą resztę wypłaci się zobowiązanemu, chyba że tymczasem który z później następujących wierzycieli zastawnych po nią sięgnął.

§. 284.

Wierzyciel egzekwujący, który żąda wynagrodzenia kosztów, sądownie jeszcze nie ustanowionych, powinien równocześnie przedłożyć organowi egzekucyjnemu spis tych kosztów. W tym przypadku ustanowi Sąd egzekucyjny odpowiednie koszta na doniesienie organu egzekucyjnego.

Organ egzekucyjny zatrzyma kwotę, według twierdzenia wierzyciela do pokrycia żądanych kosztów potrzebną i złoży ją w kancelaryi sądowej. W ten sam sposób należy postąpić z kwotą, którą organ egzekucyjny dla pokrycia kosztów licytacji razem z należnościami znawców za ocenienie sprzedanych przedmiotów u siebie zatrzymał.

Jeżeli deponowane sumy nie zostały wyczerpane kosztami, egzekwującemu wierzycielowi są-

downie przyznanemi lub sądownie ustanowionemi kosztami licytacji i ocenienia, należy pozostałej reszty użyć do dalszego zaspokojenia egzekwującego wierzyciela, a po zupełnem zaspokojeniu jego roszczeń, tak jak §. 283, ustęp ostatni, przepisuje.

Wierzyciel przedstawi żądanie zwrotu kosztów, pod wyłączeniem tegoż, przed zamknięciem terminu sprzedaży.

§. 285.

Organ egzekucyjny złoży uzyskaną cenę w kancelaryi sądowej, poczem ją Sąd egzekucyjny rozdzieli, jeżeli według treści aktów zajęcia wierzycielowi nie służy wyłączne prawo zastawu albo ono nie ma pierwszego miejsca, albo jeżeli licytacya odbyła się na korzyść kilku wierzycieli, egzekucyę popierających.

Odsetki, przez korzystną lokacyę ceny narosłe, dobija się do masy rozbiorowej; tak samo wciąga się do masy rozbiorowej zabezpieczenie, w myśl §. 271 przepadłe, tudzież wynagrodzenie, które najlepszy oferent, z powodu swej opieszałości, po myśli §. 278 zapłacił.

Sąd egzekucyjny rozpisze audyencyę działową z urzędu i zawiadzie do niej zobowiązanego i wszystkich wierzycieli, w aktach zajęcia wykazanych i jeszcze w zupełności nie zaspokojonych, prawa zastawu których w myśl §. 256, ustęp 2, jeszcze nie zgasły. Sąd wezwie zarazem tych wierzycieli, aby swe roszczenia w kapitale, procencie, kosztach i innych ubocznych należnościach, przed audyencyą albo podczas tejeż zgłosili i wszystkie dokumenty, których jeszcze nie ma w Sądzie, a które do wykazania ich roszczeń są potrzebne, w pierwopisach lub w odpisach wierzytelnych, najpóźniej na tej audyencyi Sądowi przedłożyli, i to wszystko tem pewniej uczynili, ile że w razie przeciwnym mogą być ich roszczenia przy rozdziale jedynie o tyle uwzględnione, o ile na ich korzyść licytacya przymusowa dozwolona została.

§. 286.

Sąd egzekucyjny będzie przy rozdziale uzyskanej ceny postępował w duchu przepisów §§. 212 do 214, 229, 231 do 234 i 236.

Z masy rozbiorowej będą nasamprzód zaspokojone koszta ocenienia i licytacji, a następnie wierzytelności zastawne, w czasie należytem zgłoszone, jakoteż wierzytelności wykonalne, w celu ściągnięcia których Sąd na licytację zezwolił. Sąd obliczy kwoty wierzytelności, trzymając się treści zgłoszenia i tegoż załączek, jakoteż treści uchwał sądowych, dozwalających egzekucyi.

Wyżej wymienione wierzytelności będą wypłacone w porządku, w jakim sądownie zajęcia po sobie

następowały, co nie uwłacza ani pierwszeństwu, służącemu dłom, opłatom spożywczym i innym daninom na cele publiczne, tudzież karom majątkowym, ani też pierwszeństwu, jakie istniejące prawo zastawu, ustawowe lub umowne, dla niektórych wierzytelności uzasadnia.

Zaspokojenie procentu, wracających się wypłat, kosztów procesowych i egzekucyjnych, nastąpi według zasad, w §§. 216, 217, 218, ustęp 1, i 219 wypowiedzianych.

§. 287.

Jeżeli co do szczegółowych pozycji nie ma potrzeby czekać na ich załatwienie drogą procesu, oznajmi Sąd egzekucyjny, gdy uchwała działała już nabędzie mocy prawa, urzędowi depozytowemu lub podatkowemu, z urzędu, nazwiska osób, do pobrania pieniędzy z uzyskanej ceny uprawnionych, i oznaczy kwoty, tymże wypłacić się mające, tudzież oznajmi owym osobom uprawnionym, jakie kwoty im się należą i że je z masy rozbiorowej podjąć mogą.

Sąd może to wszystko już w uchwale działowej, na przypadek jej prawomocności, rozporządzić, jeżeli się tem sprawa uprości, a mianowicie też wtedy, jeżeli na audyencji działowej nikt się temu nie sprzeciwi.

§. 288.

Sąd rozporządzi ceną ze sprzedaży z wolnej ręki uzyskaną, w sposób odpowiadający postanowieniom §§. 283 do 287. W tym przypadku winien egzekwujący wierzytel przedstawić żądanie zwrotu kosztów, pod wyłączeniem tegoż, w ciągu terminu, w §. 74, ustępie 2, ustanowionego. Przed upływem tego terminu nie może zobowiązany niczego otrzymać z uzyskanej ceny kupna.

Rekurs.

§. 289.

Niema rekursu od uchwał, nakazujących przechowanie przedmiotów zajętych, ocenienie tychże przed terminem sprzedaży, lub ich wysłanie do innego miejsca w celu ich sprzedania, tudzież od uchwały, która rozporządza, aby zajęte przedmioty zostały wciągnięte do licytacji, względem innych zastawów dozwolonej, jakoteż od uchwały, mianującej zachowcę lub rozpisującej termin sprzedaży.

Część druga.

Egzekucya na wierzytelnościach pieniężnych.

Roszczenia z pod egzekucyi wyjęte.

§. 290.

Ograniczenia egzekucyi na wierzytelnościach pieniężnych, w innych ustawach i w ogóle w obowiązujących rozporządzeniach postanowione, pozostaną w mocy. Nadto są z pod egzekucyi zupełnie wyjęte:

1. dary z łaski i te jałmużny, pieniądze z prebendy pochodzące i inne podobne wsparcia, które są wyasygnowane osobom, zaopatrzeniu z powodu ubóstwa podlegającym, z fundacyj, z kasy gminnej lub z innej jakiej kasy publicznej, jakoteż roszczenia z tytułu należenia do jakiego towarzystwa chorych lub pogrzebowego;

2. sumy asekuracyjne, należące się zobowiązanemu z umowy o ubezpieczenie budynku lub przynależności jakiejś posiadłości, jeżeli sumy te z mocy istniejącego statutu muszą być użyte na odbudowę lub na odrestaurowanie uszkodzonego budynku lub na uzupełnienie przynależności;

3. zaliczki, pochodzące z kas aprowizacyjnych, na zasadzie rządowego pozwolenia istniejących.

§. 291.

O ile roczne pobory przewyższają kwotę pięciuset złotych, o tyle podlegają egzekucyi:

1. alimentacye i emerytury, udzielone z fundacyj lub od zakładów, które dla udzielania wsparć zostały założone, chyba że te alimentacye i emerytury, z mocy §. 290, l. 1, są w zupełności z pod egzekucyi wyjęte;

2. alimentacye i renty, płacone zobowiązanemu na zasadzie umów asekuracyjnych, jakoteż ustawowe roszczenia z tytułu alimentacji, jeżeli zobowiązany nie ma zdolności zarobkowania i jest zmuszony żyć z tych alimentacji i z tej renty;

3. renty, należące się z powodu doznanego uszkodzenia na ciele.

Wkładki płacone do kas oszczędności lub do kas stowarzyszeń oszczędnościowych, istniejących przy fabrykach, stowarzyszeniach kopalnianych lub przy innych przedsiębiorstwach przemysłowych, jeżeli jedynie robotnikom przemysłowym oznaczonego zakładu wolno tam składać pieniądze, podlegają egzekucyi o tyle, o ile wkładka wynosi więcej, aniżeli pięćset złotych.

Jeżeli jedna i ta sama osoba ma kilka z roszczeń pod ll. 1 do 3 określonych, dopuszczoną jest

na nich egzekucya o tyle, aby zobowiązanemu roczny pobór pięciuset złotych wolnym pozostał.

§. 292.

Pobory i wierzytelności, w §. 291 wyliczone, są w obec egzekucyi w celu ściągnięcia roszczenia z tytułu ustawowej alimentacyi, wolne od egzekucyi jedynie do połowy kwoty, którą §. 291 z pod egzekucyi wyjmuje.

Istniejące przywileje lub ciągle jeszcze obowiązujące rozporządzenia, jakie z wyżej określonych poborów i wierzytelności jeszcze więcej od egzekucyi uwalniają, aniżeli to w poprzednich postanowieniach jest przewidzianem, pozostaną w mocy i nadal.

§. 293.

Zastosowanie postanowień §§. 290 do 292 nie może być układem między zobowiązanym a wierzycielem ani uchylonem ani ograniczonem. Wszelkie tym przepisom przeciwne rozporządzenie za pomocą cesyi, przekazu, zastawienia albo też jakiego innego aktu prawnego, nie ma żadnych skutków prawnych.

Zajęcie.

§. 294.

Egzekucya na wierzytelnościach pieniężnych zobowiązanego przychodzi do skutku za pomocą zajęcia tychże. Za wyjątkiem przypadków, w których obowiązuje przepis §. 296, odbywa się zajęcie w ten sposób, że Sąd, który egzekucyi dozwolił, wydaje do dłużnika zobowiązanego zakaz płacenia tego, co się odeń zobowiązanemu należy. Równocześnie otrzyma zobowiązany od Sądu zakaz rozporządzania w jakikolwiek sposób swoją wierzytelnością jakoteż zastawem, dla niej ustanowionym, a mianowicie też otrzyma on zakaz zrealizowania swej wierzytelności.

Sąd oznajmi dłużnikowi zobowiązanego i samemu zobowiązanemu, że egzekwujący wierzyciel nabył prawo zastawu na odpowiedniej wierzytelności.

Zajęcie uważa się za dokonane z chwilą, w której dłużnikowi zobowiązanego doręczono zakaz płacenia. Jeżeli doręczenie ma być w Państwie uskutecznione, nie wolno do tego użyć poczty, lecz należy je wykonać przez inne organy dla doręczeń.

Dłużnikowi zobowiązanego służy rekurs od zakazu płacenia.

§. 295.

W egzekucyi na wierzytelności pieniężnej, która służy zobowiązanemu w obec Skarbu albo funduszu, pod zarządem publicznym zostającego, należy zakaz płacenia doręczyć kasie, w której zobowią-

zany może żądać zapłaty, jakoteż władzy, która jest powołaną do wydania polecenia wypłaty. Zajęcie poczytuje się za dokonane z chwilą doręczenia zakazu płacenia tej ostatniej władzy. Wskazanie kasy, która ma wypłacić, jest rzeczą wierzyciela egzekucyę popierającego. Przepisy, jakie dla odpowiedniej kasy istnieją, rozstrzygają o tem, czyli z powodu otrzymanego zakazu płacenia wolno jej na razie wstrzymać wypłatę kwot zapadłych zobowiązanemu.

Władza, która sądowy zakaz płacenia otrzymała, może bądź niedopuszczalność danej egzekucyi Sądowi oznajmić (§. 39, ustęp 2), bądź zacząć zakaz płacenia rekusem, jeżeli jest zdania, że egzekucya na zajętej wierzytelności sprzeciwia się istniejącym przepisom prawnym.

§. 296.

Zajęcie wierzytelności z wekslu tudzież innych papierów, przez indos przenośnych, jakoteż wierzytelności z czeków, przez indos nieprzenośnych, z kupieckich przekazów i kart zobowiązania się, tudzież z książek wkładkowych banków, kas oszczędności i zaliczkowych, uskutecznia się w ten sposób, że organ egzekucyjny na rozkaz Sądu egzekucyjnego papiery te zabiera, spisując na to protokół zajęcia (§§. 253, 254, ustęp 1), i składa je w Sądzie lub w kancelaryi sądowej.

Co do zajęcia tej samej wierzytelności, później na korzyść innego wierzyciela dozwolonego, obowiązuje postanowienie §. 257.

§. 297.

Jak długo papier w Sądzie leży, winien, zamiast zobowiązanego, sam organ egzekucyjny przedsięwziąć, na zasadzie otrzymanego od Sądu upoważnienia, to wszystko, czego się domagają ustawy w celu utrzymania lub wykonania praw, wynikających z papierów, w §. 296 oznaczonych, jako: okazać te papiery komu należy, wnieść protesta, notyfikować i w ogóle przedsięwziąć wszelkie czynności, w powyższym celu potrzebne. Sąd udzieli organowi egzekucyjnemu upoważnienia do przedsięwzięcia owych czynności ze skutkiem prawnym, bądź z urzędu, bądź na wniosek zobowiązanego lub egzekwującego wierzyciela.

Mianowicie, w obec istniejącego niebezpieczeństwa ze zwłoki, może organ egzekucyjny otrzymać od Sądu egzekucyjnego upoważnienie do ściągnięcia płatnej wierzytelności z tego rodzaju papieru, w Sądzie leżącego. Kwoty, przez to uzyskane, należy złożyć w Sądzie; prawo zastawu, na rzecz egzekwującego wierzyciela na wierzytelności istniejące, rozciąga się na pieniądze, skutkiem ściągnięcia owej wierzytelności uzyskane.

Jeżeli w celu przerwania, przedawnienia lub uniknięcia innych niekorzyści wierzytelność zaskarżyć

wypadnie, ustanowi Sąd egzekucyjny w tym celu kuratora, a to z urzędu lub na wniosek.

§. 298.

Na wniosek egzekwującego wierzyciela należy zastaw ręczny, dla zajętej wierzytelności ustanowiony, wziąć w przechowanie (§. 259). Wniosek na zarządzenie przechowania może być przedstawiony Sądowi egzekucyjnemu, razem z wnioskiem na zajęcie wierzytelności, albo oddzielnie po dozwolonym zajęciu.

§. 299.

Prawo zastawu, nabyte przez zajęcie roszczenia z tytułu płacy lub innej wierzytelności, na bieżących poborach polegającej, rozciąga się również na pobory, po zajęciu płatne; prawo zastawu, na procentowanej wierzytelności uzyskane, rozciąga się na odsetki, po zajęciu płatne.

Zajęcie dochodów służbowych obejmuje również dochód, który zobowiązany otrzymuje skutkiem podwyższenia swych poborów, powierzenia mu nowego urzędu, przeniesienia go na inny urząd lub w stan spoczynku. Postanowienie to jednak nie obowiązuje w przypadkach zmiany służbodawcy.

§. 300.

W przypadku, gdy kilku wierzycieli, różnymi czasy, jedną i tę samą wierzytelność zajęło a rozchodzi się o wierzytelności, z wymienionych w §. 296 papierów wynikające, rozstrzyga o pierwszeństwie chwila, kiedy organ egzekucyjny wziął papier w przechowanie albo późniejsze zajęcie tegoż uwidocznił na protokole zajęcia, już istniejącym.

We wszystkich innych przypadkach zależy pierwszeństwo prawa zastawu od chwili, kiedy zakazy płacenia, na korzyść wierzycieli wydane, doszły dłużnika zobowiązanego, a jeżeli idzie o wierzytelności do Skarbu lub do funduszu, pod publicznym zarządem zostającego, kiedy one doszły władzy, do polecenia odpowiednich wypłat powołanej.

Jeżeli papiery, w ustępie 1 oznaczone, równocześnie na korzyść kilku wierzycieli w posiadanie objęte zostały, albo jeżeli kilka zakazów płacenia, jednego i tego samego dnia, doszło dłużnika zobowiązanego, mają prawa zastawu, tym sposobem uzasadnione, równe pierwszeństwo. Poczem jeżeli zajęte roszczenie nie jest wystarczającym, należy wykonalne wierzytelności razem z należnościami ubocznymi wyrównać w stosunku do kwot całkowitych tychże.

§. 301.

Na wniosek egzekwującego wierzyciela, rozkaże Sąd dłużnikowi zobowiązanego, aby się do dni czternastu oświadczył co do tego:

1. czyli i o ile on wierzytelność zajęłą za uzasadnioną uznaje i do jej zapłaty jest gotów;

2. czyli i od jakich świadczeń wzajemnych zależy jego obowiązek płacenia;

3. czyli i jakie roszczenia inne osoby względem wierzytelności zajętej podnoszą;

4. czyli i dla jakich roszczeń istnieje na tej wierzytelności prawo zastawu na korzyść innych wierzycieli;

5. czyli i jacy wierzyciele, tudzież którzy z nich zajęłą wierzytelność zaskarżyli, i do jakiego Sądu.

Wniosek ten może być połączony z żądaniem dozwolenia zajęcia. W tym przypadku rozkaże Sąd, równocześnie z dozwoleniem egzekucyi i z wydaniem zakazu płacenia, dłużnikowi zobowiązanego, aby się na wyżej określone punkta do dni czternastu oświadczył.

Dłużnik zobowiązanego odpowiada egzekwującemu wierzycielowi, który swem żądaniem ów rozkaz sądowy wywołał, za szkodę, powstałą z odmówienia oświadczenia, jakoteż z oświadczeń świadomie nieprawdziwych lub niepełnych. Sąd mu to oznajmi przy doręczeniu swego rozkazu.

Oświadczenia dłużnika zobowiązanego, dla Sądu egzekucyjnego przeznaczone, mogą być zeznane w Sądzie egzekucyjnym albo w Sądzie, który doręczenie zakazu płacenia uskutecznił, do protokołu sądowego albo na piśmie. Dłużnik zobowiązany może natychmiast przy doręczeniu mu zakazu płacenia, w obec organu, któremu doręczenie powierzono, odpowiedzieć na zadane sobie pytania. Protokół, na to spisany, będzie z urzędu wysłany do Sądu egzekucyjnego.

Egzekwujący wierzyciel będzie o tem, że dłużnik zobowiązany poczynił zażądane zeznania, w tym celu zawiadomiony, aby mógł przegłądać pismo lub protokół, które pozostaną w Sądzie.

Koszta, dla dłużnika zobowiązanego z zeznaniem tych oświadczeń połączone, poniesie na razie egzekwujący wierzyciel, a gdyby ich było więcej, wszyscy ci wierzyciele, w stosunku do swych wykonalnych wierzytelności.

§. 302.

Postanowienia §. 301 nie obowiązują w egzekucjach na wierzytelnościach, służących zobowiązaniom.

wiązanemu do Skarbu lub do funduszu, pod publicznym zarządem zostającego.

Przekaz sądowy.

§. 303.

Na wniosek egzekwującego wierzyciela, przekaże mu Sąd wierzytelność zajętą do ściągnięcia lub dla zapłaty, a to w miarę służącego mu prawa zastawu.

Wniosek na przekazanie przedstawi wierzyciel Sądowi egzekucyjnemu, bądź razem z żądaniem dozwoleń zajęcia, bądź oddzielnie. W każdym razie wniosek ten Sąd egzekucyjny rozstrzygnie.

Jeżeli Sąd wydał do dłużnika zobowiązanego rozkaz po myśli §. 301, należy się wstrzymać z rozstrzygnięciem wniosku na przekazanie do chwili, gdy termin do oświadczenia się upłynie. Sąd wysłucha przed swem rozstrzygnięciem wszystkich innych wierzycieli, którzy na tej samej wierzytelności egzekucję prowadzą, tudzież zobowiązanego i osoby, o których dłużnik zobowiązanego zeznał, że roszczą sobie prawa do zajętej wierzytelności, jeżeli przesłuchanie zobowiązanego i dopiero co wymienionych uprawnionych sprawy zanadto nie przeciągnie.

§. 304.

Jeżeli wierzytelność opiera się na papierze, przez indos przenośnym, albo jeżeli w ogóle jej pochodzenie od posiadania papieru, na nią sporządzonego, jest zależnem, wolno Sądowi przekazać zajętą wierzytelność tylko w jej kwocie całkowitej; w przypadku, gdy kwota całkowita zajętej wierzytelności wyższą jest od kwoty wierzytelności wykonanej, wolno tamtę przekazać jedynie pod warunkiem, że egzekwujący wierzyciel wypłacenie nadwyżki zabezpieczy. Tak samo ma być w przypadku, gdy zajęta wierzytelność z innych przyczyn, pod względem jej przeniesienia lub dochodzenia, jest niepodzielna.

Tak samo da zabezpieczenie wierzyciel żądający przekazu, jeżeli zajęta wierzytelność jest częściowo z pod egzekucyi wyjętą albo jeżeli ją poprzednio inny wierzyciel na swą korzyść zajął; dane zabezpieczenie odpowiada za to, że kwota, z pod egzekucyi wyjęta albo poprzedniemu wierzycielowi zastawnemu należna, będzie w miarę, jak wpływające pieniądze na to wystarczą, wydaną zobowiązanemu lub poprzedniemu wierzycielowi zastawnemu. Sąd nakaże zabezpieczenie z urzędu lub na wniosek.

Z pomiędzy kilku wierzycieli, którzy prowadząc egzekucję o przekazanie proszą, jeżeli oni ofiarują zabezpieczenie w tej samej wysokości, służy pierwszeństwo temu, na korzyść którego zajęcie wierzytelności wcześniej miało miejsce; ale w przypadku, gdy ofiarowane zabezpieczenia nie są rów-

nemi, temu z wierzycieli, który najlepsze zabezpieczenie ofiarował. Jeżeliby zaś w ogóle tylko jeden z wierzycieli oświadczył gotowość dania zabezpieczenia, przekaże Sąd wierzytelność temuż wierzycielowi, bez względu na to, jakie pierwszeństwo służy jego prawu zastawu.

§. 305.

Przekaz jest dokonany z chwilą, kiedy dłużnikowi zobowiązanego będzie doręczona uchwała, która wnioskowi na przekazanie daje miejsce; jeżeli zaś chodzi o wierzytelności, wynikające z papierów przez indos przenośnych, tudzież co do wierzytelności, dochodzenie których w ogóle zależy od posiadania papieru, na tę wierzytelność sporządzonego, odbywa się przekazanie przez wydanie papieru, z wypisanemi na nim potrzebnymi oświadczeniami przeniesienia, temu z wierzycieli egzekwujących, któremu Sąd wierzytelność przekazał. Oświadczenie przeniesienia zeznaje Sąd egzekucyjny albo, z jego polecenia, organ egzekucyjny.

Postanowienia §§. 295 i 300, ustęp 2, obowiązują również pod względem doręczenia uchwały przekazującej, gdy się rozchodzi o wspomniane tamże wierzytelności do Skarbu lub funduszy, pod zarządem publicznym zostających.

O ile Sąd przekazał wierzycielowi daną wierzytelność do ściągnięcia lub w miejsce zapłaty, o tyle wzbronionem jest powtórne przekazanie tejże innemu wierzycielowi.

§. 306.

Zobowiązany winien wierzycielowi egzekwującemu, któremu Sąd wierzytelność zobowiązanego przekazał, udzielić wyjaśnień, w celu dochodzenia tejże potrzebnych i wydać dokumenty, na tę wierzytelność istniejące. Jeżeli wierzyciel ma sobie tylko część zajętej wierzytelności przekazaną, powinien, na wniosek, zabezpieczyć zwrot dokumentów, odnoszących się do całości tej wierzytelności.

Na wniosek egzekwującego wierzyciela, może być wydanie dokumentów na zobowiązanym wyegzekwowanem (§§. 346, 347). Wniosek ten należy podać w Sądzie egzekucyjnym. Od osób trzecich, te dokumenty posiadających, może egzekwujący wierzyciel żądać ich wydania drogą skargi.

Kancelarya sądowa uwidoczni dokonane przekazanie na dokumentach, wierzycielowi wydanych.

§. 307.

W przypadku, gdy do wierzytelności, do ściągnięcia lub dla zapłaty przekazanej, nietylko sam wierzyciel egzekwujący rości sobie prawa, ale obok niego inne jeszcze osoby, jest dłużnik zobowiązanego upoważniony, a na żądanie wierzyciela, któremu Sąd wierzytelność w całości lub w części przekazał, jest on prawnie zniewolony, złożyć w Sądzie egzekucyj-

nym kwotę wierzytelności, do ściągnięcia lub zapłaty przekazanej, razem z należościami ubocznymi, a to w miarę jej płatności, na korzyść wszystkich tych osób (§. 1425 p. k. u. c.). Żądanie to rozstrzygnie Sąd, po wysłuchaniu dłużnika zobowiązanego, w formie uchwały.

Dłużnik wierzyciela, któremu o zapłacenie wierzytelności skargę wydano, może po złożeniu odpowiedniej kwoty w Sądzie procesowym, prosić o wypuszczenie go ze sporu prawnego.

Przekaz sądowy do ściągnięcia.

§. 308.

Przekaz do ściągnięcia upoważnia egzekwującego wierzyciela, żądać w imieniu zobowiązanego, od dłużnika tegoż, zapłaty kwoty, w uchwale przekazowej oznaczonej, a to w miarę, jak zajęta wierzytelność prawnie istnieje i jak się staje płatną, tudzież upomnieniem lub wypowiedzeniem doprowadzić do tego, aby ona stała się płatną, skutecznie prezentacye, wnieść protest, notyfikować i wszelkie inne przedsiębrać czynności, do utrzymania i wykonania prawa wierzytelności niezbędnie potrzebne, przyjmować zapłaty w celu zaspokojenia swego roszczenia i na rachunek tegoż, zaskarżyć w imieniu zobowiązanego przeciwko jego dłużnikowi wierzytelność w terminie niezapłaconą lub niespłaconą jak należy, niemniej też dochodzić prawa zastawu, na korzyść przekazanej wierzytelności uzasadnionego. Atoli uchwała przekazowa nie nadaje egzekwującemu wierzycielowi upoważnienia ani do zawierania ugód na rachunek zobowiązanego pod względem przekazanej mu do ściągnięcia wierzytelności, ani do darowania długu dłużnikowi zobowiązanego, ani też do poddania sprawy o prawne istnienie wierzytelności sędziom polubownym.

Skardze, którą wierzyciel na zasadzie otrzymanego przekazu przed Sąd znosi, nie wolno przeciwstawić zarzutów, wynikających ze stosunków prawnych, między egzekwującym wierzycielem a dłużnikiem zobowiązanego istniejących.

Odstąpienie przekazanej wierzytelności, które zobowiązany zeznał, nie ma żadnego wpływu na prawa wierzyciela, w przekazie sądowym uzasadnione, a mianowicie też pozostanie ono bez wpływu na jego prawo do żądania świadczenia przedmiotu wierzytelności.

§. 309.

Jeżeli obowiązek dłużnika zobowiązanego, idący na jakieś świadczenie, zależy od takiego świadczenia wzajemnego, które polega na wydaniu rzeczy, a rzeczy te znajdują się w majątku zobowiązanego, będzie tenże, na wniosek egzekwującego wierzyciela, który wierzytelność ma sobie do ściągnięcia

przekazaną, zniewolony, wydać rzeczy te w celu ich dostarczenia swojemu dłużnikowi.

Egzekwujący wierzyciel może zobowiązanego zmusić do wydania owych rzeczy drogą egzekucyi (§§. 346 do 348), jeżeli obowiązek świadczenia wzajemnego jest ustalony wyrokiem, przeciw dłużnikowi zobowiązanego lub przeciw samemu zobowiązanemu zapadłym, albo może być sędziemu dowodnymi dokumentami wykazany.

Wniosek na dozwoleńie tego rodzaju egzekucyi należy przedstawić Sądowi, który wniosek na przekazanie w pierwszej instancji rozstrzygnął. Sąd wysłucha zobowiązanego przed rozstrzygnięciem tego wniosku.

§. 310.

Wierzyciel egzekwujący, który przekazaną sobie wierzytelność zaskarża, winien zobowiązanemu oznajmić spór, jeżeli zamieszkanie zobowiązanego znajduje się w Państwie i wierzycielowi jest wiadome.

Każdy wierzyciel, który zaskarżoną wierzytelność także i na swoją korzyść zajął, może na koszt własny przystąpić do sporu jako interwenient uboczny. Tak korzystne jakoteż niekorzystne skutki rozstrzygnięcia, które w takim sporze co do zaskarżonej wierzytelności zapada, odnoszą się w równej mierze do wszystkich wierzycieli, którzy wierzytelność na swą korzyść prawem zastawu obłożyli.

Z powodu zwłoki w poszukiwaniu wierzytelności, do ściągnięcia przekazanej, jakoteż z powodu zaniechania oznajmienia sporu, odpowiada egzekwujący wierzyciel, który wierzytelność ma sobie przekazaną, za wszelką szkodę, przez to zobowiązanemu wyrządzoną, jakoteż wszystkim wierzycielom, którzy obok niego na tej samej wierzytelności egzekucję prowadzą.

Nadto może, w razie zwłoki w poszukiwaniu, każdy inny wierzyciel, który na tej samej wierzytelności egzekucję prowadzi, wystąpić z wnioskiem, aby Sąd egzekucyjny przekaz wierzytelności, na korzyść opieszalego wierzyciela wydany, odwołał i w celu ściągnięcia zajętej wierzytelności kuratora ustanowił. Przed rozstrzygnięciem tego wniosku przesłucha Sąd wierzyciela, któremu wierzytelność została przekazaną.

§. 311.

Wierzyciel może zrzec się praw, z przekazu do ściągnięcia nabytych, co w niczem nie szkodzi jego wykonalnemu roszczeniu i prawu zastawu, na korzyść tego roszczenia na wierzytelności zobowiązanego nabytemu.

Zrzeczenie się następuje przez to, że je wierzyciel w sposób odpowiedni oznajmi Sądowi egzekucyjnemu, który o tem zawiadomi zobowiązanego, jego dłużnika i wszystkich innych wierzycieli. Zrze-

czenie się ma być uwidocznione na dokumentach, które wierzyciel zwróci.

Zrzekający się praw swych wierzyciel ponosi wszystkie koszty, które przekaz sądowy spowodował, a mianowicie też koszty zaskarżenia przekazanej wierzytelności.

§. 312.

Zapłata ze strony dłużnika zobowiązanego umarza wierzytelność egzekwującego wierzyciela aż do wysokości kwoty, należącej się jemu w miarę służącego mu prawa zastawu.

Co wierzyciel egzekwujący po nad to otrzymał, winien, za zwrotem zabezpieczenia, od siebie danego, albo wydać wierzycielom, do poboru uprawnionym, bezpośrednio, albo złożyć w Sądzie, albo też wypłacić zobowiązanemu, jeżeli się temu ostatniemu, z powodu że wierzytelność jest w części z pod egzekucyi wyjętą, część zapłaty należy lub też nikt zresztą nie rości sobie prawa do ściągniętej kwoty.

Na wniosek, postanowi Sąd egzekucyjny już wtedy, gdy przekaz wydaje, jak ma być użytą kwota, która się egzekwującemu wierzycielowi nie należy. Jeżeli wniosek podano osobno, przesłucha Sąd wszystkich uczestników, zanim wniosek ten rozstrzygnie.

§. 313.

Dłużnik zobowiązanego staje się wolnym od swych zobowiązań w stosunku do tego, co egzekwującemu wierzycielowi, który wierzytelność ma sobie do ściągnięcia przekazaną, na nią zapłacił.

Pokwitowanie zapłaty, które egzekwujący wierzyciel dłużnikowi zobowiązanego wystawił, ma taki sam skutek, jak gdyby ono pochodziło od samego zobowiązanego.

Ściągnięcie przez kuratora.

§. 314.

Jeżeli przekaz do ściągnięcia z tej przyczyny miejsca mieć nie może, że nikt z wierzycieli egzekwujących nie dał zabezpieczenia, przepisem §. 304 wymaganego, albo jeżeli przekaz, z powodu odmówienia zabezpieczenia, w §. 306 ustanowionego, musi być uchylony, to na wniosek, zamianuje Sąd egzekucyjny kuratora, który zajętą wierzytelność ściągnie.

Nadto zamianuje Sąd, z urzędu lub na wniosek, kuratora do ściągnięcia wierzytelności, jeżeli części jednej i tej samej wierzytelności rozmaitym wierzycielom do ściągnięcia są przekazane, a ci wierzyciele nie mogli się zgodzić na ustanowienie spólnego pełnomocnika.

§. 315.

Kurator, z mocy postanowień niniejszej ustawy (§§. 297, 310 i 314) do ściągnięcia zajętej wierzytelności sądownie ustanowiony, ma wszelkie prawa, jakie ustawa przyznaje temu wierzycielowi, egzekucyę popierającemu, który wierzytelność ma sobie do ściągnięcia przekazaną. Sąd egzekucyjny prowadzi nadzór nad czynnościami kuratora i wywiera nań odpowiedni nacisk, gdy chodzi o to, aby sprawa nie doznawała zwłoki, lub w celu usunięcia dostrzeżonych wadliwości, jakoteż w selu zniewolenia go do wykonania danych poleceń z możebnym pospiechem; Sąd to uczyni z urzędu lub na uwagi, które od wierzycieli albo od zobowiązanego o zachowaniu się kuratora otrzymał.

Kwoty, przez dłużnika zobowiązanego zapłacone, będą w Sądzie składane; pod względem użycia tychże obowiązują postanowienia §§. 285 do 287 z tym dodatkiem, że koszty, które Sąd kuratorowi w procesie przeciwko dłużnikowi zobowiązanemu przyznał, należą do masy rozbiorowej, a koszty, z ustanowieniem i czynnościami kuratora połączone, na równi z kosztami postępowania licytacyjnego, przed wszystkimi innemi wierzytelnościami wyrównane zostaną.

Przekaz sądowy dla zapłaty.

§. 316.

Przekaz sądowy dla zapłaty przenosi, w granicach w nim oznaczonych, zajętą wierzytelność na egzekwującego wierzyciela z tymi samymi skutkami, jakieby miała odpłatna cesya, przez zobowiązanego zeznana. Skutek przekazu jest ten, że się wierzyciela, co do jego wierzytelności, za zaspokojonego uważa; atoli nie przestaje istnieć odpowiedzialność, jaka ciąży na zobowiązanym z mocy przepisów prawa cywilnego (§. 1397 i n., p. k. u. c.).

Spieniężenie.

§. 317.

Na wniosek wierzyciela, który wierzytelność na swą korzyść zajął, może Sąd egzekucyjny, zamiast mu wierzytelność zajętą przekazać, rozkazać jej spieniężenie:

1. jeżeli ściągnięcie zajętej wierzytelności z powodu zależności tejże od świadczenia wzajemnego jest połączone z trudnościami, a to świadczenie nie da się osiągnąć drogą egzekucyi, w §. 309 wskazaną;

2. jeżeli płatność zajętej wierzytelności zależy od wypowiedzenia, dłużnikowi zobowiązanego służącego, albo dla wypowiedzenia, zobowiązanemu

zastrzeżonego, czas dłuższy aniżeli pół roku został umówiony, albo jeżeli w ogóle wierzytelność dopiero za pół roku po jej zajęciu do zapłaty przypada;

3. jeżeli po wydanym przekazie do ściągnięcia podjęto ściąganie przekazanej wierzytelności, a ono z innych przyczyn nie doprowadziło do celu aniżeli z następujących: że dłużnik zobowiązanego był niewypłacalnym, że Sąd wierzytelności w wyroku nie uznał albo że się jej zrzekł wierzyciel, do ściągnięcia tejże upoważniony, albo w końcu, jeżeli jedna z wymienionych pod ll. 1 i 2 okoliczności dopiero po wydanym przekazie na jaw wyjdzie.

Zanim Sąd o tym wniosku orzeknie, przesłucha innych wierzycieli, którzy na wierzytelności prawa zastawu nabyli, tudzież zobowiązanego, jeżeli ten ostatni bez znacznej zwłoki może być przesłuchany. Jeżeli Sąd wniosek uwzględni, to zarazem poprzednio wydaną uchwałę przekazującą odwoła i o tem dłużnika zobowiązanego tudzież wszystkich innych uczestników zawiadomi.

§. 318.

Sprzedaż zajętej wierzytelności będzie dokonaną według postanowień o sprzedaży zajętych rzeczy ruchomych (§§. 264 do 276, 278, 281, 282 i 289), odpowiednio zastosowanych. Ceną wywołania jest wartość imienna wierzytelności. Organ egzekucyjny wyda kupującemu, gdy tenże cenę kupną złoży, dokumenty, jakie na sprzedaną wierzytelność znajdują się w Sądzie. Co się zaś tyczy pisemnych oświadczeń, do przeniesienia wierzytelności potrzebnych, to obowiązują w tej mierze postanowienia §. 305, ustęp 1, do potrzeb niniejszej sprawy zastosowane.

Co do sposobu użycia uzyskanej ceny obowiązują przepisy §§, 283 do 287.

§. 319.

Sąd odmówi pozwolenia na sprzedaż wierzytelności drogą publicznej licytacji:

1. jeżeli wierzytelność jest zastawem ręcznym dostatecznie pokrytą;

2. jeżeli wierzytelność ta służy zobowiązanemu w obec wierzyciela samego i może być z poszukiwaniem roszczeniem skompensowaną;

3. jeżeli wierzytelność ma za przedmiot roczne renty, alimentacje lub inne wracające się prestacje;

4. jeżeli wierzytelność opiera się na książeczce wkladkowej banku, kasy oszczędności lub zaliczkowej;

5. jeżeli wierzytelność, zasadzająca się na papierach, w §. 296 określonych, ma cenę giełdową;

6. jeżeli kwota wierzytelności nie da się z wszelką pewnością oznaczyć albo istnienie wierzytelności samej uprawdopodobnić.

Sąd udzieli pozwolenia na sprzedaż z wolnej ręki jedynie w tym przypadku, gdy wierzyciel egzekwujący lub zobowiązany wymieni Sądowi kupca, który oświadczy gotowość objęcia wierzytelności pod przystępnymi warunkami.

Administracja przymusowa wierzytelności, jeżeli Sąd na nią zezwoli, będzie przeprowadzoną według przepisów §§. 334 do 339.

Odrębne postanowienia o egzekucyi na wierzytelnościach tabularnych.

§. 320.

Do prowadzenia egzekucyi na wierzytelnościach, dla których istnieje prawo zastawu, w stanie biernym posiadłości lub części posiadłości wpisane, jest w celu zajęcia tychże potrzebną intabulacja prawa zastawu. Jeżeli jednak na korzyść poszukiwanej wierzytelności, poprzednio ustanowione prawo zastawu do stanu biernego wierzytelności tabularnej jest wpisane, wystarczy do zajęcia tejże tabularna uwaga, że wierzytelność stała się wykonalną.

Wniosek na dozwoleństwo zajęcia wierzytelności tabularnej zawiera w sobie wniosek na dozwoleństwo intabulacji prawa zastawu; zezwalając na zajęcie, rozporządzi Sąd równocześnie co do wykonania intabulacji potrzeba. W intabulacji prawa zastawu należy wspomnieć, że Sąd prawa tego w celu egzekucyi wykonalnej wierzytelności pieniężnej udzielił.

Jeżeli kilku wierzycieli zajęcie tabularnej wierzytelności uzyskało, to obowiązują przepisy powszechnej ustawy hipotecznej pod względem porządku, w jakim prawa zastawu po sobie następują.

Dozwalając intabulacji prawa zastawu lub uwidocznienia wykonalności tegoż, wyda Sąd równocześnie zakazy, w §. 294 oznaczone, a to w obec zobowiązanego i jego dłużnika.

§. 321.

Nie wolno spieniężać wierzytelności tabularnych drogą sprzedaży na publicznej licytacji.

§. 322.

Przekaz do ściągnięcia, odnoszący się do wierzytelności tabularnej, będzie z urzędu w księdze publicznej uwidoczniony.

Nietylko osobom uprawnionym, w §. 308 wymienionym, ale także wierzycielowi egzekwującemu służy w tym przypadku upoważnienie do uzyskania tabularnego uwidocznienia wypowiedzenia i skargi hipotecznej, tudzież do zeznawania, w imieniu zobowiązanego, wszelkich oświadczeń, które są potrzebne do wykreślenia prawa zastawu, na rzecz przekazanej wierzytelności do księgi publicznej wpisanego. Oświadczenia na wykreślenie zezwalające potrzebują do swej skuteczności zatwierdzenia ze strony Sądu egzekucyjnego.

§. 323.

Jeżeli wierzyciel egzekwujący zrzeknie się praw, z przekazu do ściągnięcia dla niego wynikających, będzie uwaga o przekazie z urzędu wykreślona.

§. 324.

W razie przekazania wierzytelności tabularnej w miejsce zapłaty, nastąpi na zasadzie prawomocnego przekazu sądowego i w miarę jego treści, tabularne przeniesienie praw zobowiązanego na wierzyciela egzekucję popierającego, z urzędu.

Zarządzając o przeniesienie, nakaże Sąd równocześnie wykreślenie prawa zastawu, dla egzekwującego wierzyciela po myśli §. 320, ustęp 1, do księgi wpisanego. Skutki prawne tego wykreślenia rozciągają się też na prawa podzastawu, zainstabulowane w czasie pośrednim na prawie zastawu wierzyciela egzekucję popierającego; prawa te zostaną przeniesione na wierzytelność hipoteczną, którą wierzyciel egzekwujący nabył drogą przekazu dla zapłaty.

Część trzecia.

Egzekucya na roszczeniach o wydanie i świadczenie rzeczy fizycznych.

Zajęcie.

§. 325.

Zajęcie roszczeń zobowiązanego, mających za przedmiot wydanie lub świadczenie rzeczy fizycznych, odbywa się według przepisów §§. 294 do 298.

Do dalszych kroków egzekucyjnych będą odpowiednio zastosowane przepisy §§. 300 do 319, ale z uwzględnieniem następujących postanowień.

Ściągnięcie.

§. 326.

Roszczenie zajęte nie może być przekazaniem dla zapłaty.

§. 327.

Jeżeli Sąd roszczenie do wydania lub świadczenia ruchomości fizycznych do ściągnięcia przekazał, winien dłużnik zobowiązanego, gdy roszczenie stanie się wymagalnym, wydać rzecz organowi egzekucyjnemu, którego mu Sąd wskaże. W przypadku, gdy rzecz nie ma być świadczoną w okręgu Sądu egzekucyjnego, będzie odpowiedni organ egzekucyjny, na wezwanie Sądu egzekucyjnego, przez ten Sąd powiatowy wymieniony, w okręgu którego rzecz musi być wydana lub świadczoną.

Pod względem spieniężenia rzeczy świadczonych, obowiązują przepisy o sprzedaży zajętych rzeczy ruchomych.

Jeżeli dłużnik zobowiązanego nie wydał lub nie świadczył rzeczy w okręgu Sądu egzekucyjnego, należy ją przesłać Sądowi egzekucyjnemu, aby tenże względem niej przeprowadził postępowanie sprzedażne i działowe. Ale Sąd, w okręgu którego rzecz świadczono, na wniosek lub z urzędu sam postępowanie sprzedażne i działowe przeprowadzi, jeżeli przesłanie rzeczy Sądowi egzekucyjnemu byłoby ze znacznymi kosztami lub trudnościami połączone, a nie obiecywało szczególnych korzyści. albo przesyłka z innych przyczyn okazała się niewykonalną lub przeciwną zamierzonemu celowi. O tem należy bezzwłocznie Sąd egzekucyjny zawiadomić.

Wykonalna wierzytelność pieniężna egzekwującego wierzyciela i wierzytelności pieniężne innych wierzycieli, którzy na tem samym roszczeniu prawa zastawu ponabychwali, będą z uzyskanej ceny kupna zaspokojone według przepisów §§. 283 do 287.

§. 328.

Jeżeli przekaz sądowy ma za przedmiot roszczenie służące zobowiązanemu, a to idzie na świadczenie dobra nieruchomego, należy dłużnikowi zobowiązanego odebrać tę nieruchomość i oddać ją w administracyę zarządcy, którego na wniosek egzekwującego wierzyciela Sąd ustanowi, a to od chwili, gdy roszczenie stało się wymagalnym. Jeżeli rzecz nie jest w okręgu Sądu egzekucyjnego położoną, zamianuje zarządcę, na wezwanie Sądu egzekucyjnego, Sąd powiatowy okręgu, w którym nieruchomość jest położona.

Wierzyciel egzekucję popierający będzie dla zaspokojenia swej wykonalnej wierzytelności pieniężnej prowadził egzekucję na rzeczy, zarządcy wydanej, według przepisów o egzekucyi na majątku nieruchomym, za pomocą administracyi albo licytacyi przymusowej; do przeprowadzenia licytacyi przymusowej nie potrzeba intabulacyi zobowiązanego; jeżeli egzekwujący wierzyciel uzyskał administracyę przymusową, to służy jemu, tudzież zarządcy upoważnienie do żądania intabulacyi zobowiązanego

za właściciela owej nieruchomości. Dla dozwoleń i przeprowadzenia tej egzekucyi właściwym jest Sąd powiatowy okręgu, w którym rzecz jest położoną.

Sąd z urzędu egzekucyę zastanowi, jeżeli egzekwujący wierzyciel, w przeciągu jednego miesiąca, licząc od dnia wydania rzeczy zarządcy, nie przedstawił wniosków na zaprowadzenie administracyi lub na wdrożenie licytacji przymusowej.

§. 329.

Postanowienie §. 307 odnosi się również do roszczeń o wydanie i świadczenie rzeczy fizycznych. Jeżeli rzecz, przedmiotem świadczenia będąca, nie nadaje się do przechowywania w składzie sądowym, winien dłużnik zobowiązanego udać się do Sądu egzekucyjnego z prośbą o ustanowienie zachowcy lub zarządcy, a gdy to nastąpi, rzecz tym osobom wydać.

Część czwarta.

Egzekucya na innych prawach majątkowych.

Prawa z pod egzekucyi wyjęte.

§. 330.

Zupełnie z pod egzekucyi wyjęte są wymowy, jeżeli wartość całorocznych użytków w pieniądzu i w świadczeniach w naturze, razem z mieszkaniem, nie wynosi więcej aniżeli trzysta złotych, ale jedynie pod warunkiem, że pozwany i w spółności domowej z nim zostająca rodzina bez tych poborów obejść się nie może.

O ile zaś wymowy, ze względu na wysokość przychodów, egzekucyi podlegają, o tyle zobowiązanemu i rodzinie jego, z nim w spółności domowej zostającej, muszą być pozostawione niezbędne ubikacje mieszkalne i świadczenia, do trzystu złotych rocznie wynoszące.

Zajęcie.

§. 331.

W celu przeprowadzenia egzekucyi na prawach majątkowych zobowiązanego, które nie są wierzytelnościami, rozkaże Sąd, który na egzekucyę pozwala, na wniosek egzekwującego wierzyciela, zobowiązanemu, aby swem prawem więcej nie rozporządzał (zajęcie), chyba że i tutaj przepisy o egzekucyi na majątku nieruchomym winne być zastosowane (§§. 240 i n., 248). Jeżeli z mocy prawa, względem którego zakaz wydano, jakaś oznaczona osoba do świadczeń jest obowiązana, będzie zajęcie dopiero wtedy za dokonane poczytanem, gdy także owej

osobie doręczono zakaz sądowy świadczenia zobowiązanemu. Prawo egzekucyi poddane może też być zastawniczo opisanem (§. 253), jeżeli to ze względu na istotę tego prawa jest możebne.

Sposób spieniężenia prawa ustanowi Sąd, na wniosek wierzyciela egzekwującego i po wysłuchaniu zobowiązanego, tudzież wszystkich wierzycieli, na korzyść których zajęcie miało miejsce.

Spieniężenie.

§. 332.

Sąd pozwoi na sprzedaż prawa pozbywalnego drogą publicznej licytacji jedynie wtedy, gdy spieniężenie w inny sposób w ogóle nie da się przeprowadzić lub da się przeprowadzić tylko z niestosunkowo wielkimi kosztami.

Sprzedaż odbędzie się według postanowień o sprzedaży zajętych rzeczy ruchomych, a rozdział uzyskanej ceny kupna w duchu zasad, wypowiedzianych w przepisach §§. 283 do 287.

§. 333.

Jeżeli z mocy prawa, które uległo zajęciu, służy zobowiązanemu roszczenie o wydanie mu pewnej masy majątkowej, albo o dział tejże i wydzielenie mu z niej odpowiedniej części, to może na wniosek Sąd egzekucyjny umocować egzekwującego wierzyciela, aby prawa, zobowiązanemu służącego, w imieniu tegoż dochodził i w tym celu, zgodnie z przepisami praw cywilnych, żądał podziału lub wdrożenia postępowania obrachunkowego, wnosił wypowiedzenia i ze skutkiem prawnym dla zobowiązanego zeznawał wszelkie oświadczenia, do wykonania i wyzyskania zajętego prawa w ogólności potrzebne. Upoważnienie to nadaje też wierzycielowi uprawnienie do zaskarżenia zajętego prawa, jakoteż roszczeń szczegółowych, z prawa tego wynikających (§. 308).

Majątek, w ten sposób wydobyty, należy odpowiednio do istoty rozmaitych części składowych tegoż, drogą odpowiedniego rodzaju egzekucyi obrócić na zaspokojenie wierzyciela egzekucyę popierającego. Dla dozwoleń egzekucyi jest w tym przypadku właściwym Sąd, któremu wierzyciel egzekwujący powinien w pierwszej instancyi przedstawić wniosek w celu uzyskania upoważnienia do dochodzenia prawa, które uległo zajęciu.

§. 334.

Na wniosek wierzyciela egzekwującego wolno Sądowi orzec i zaprowadzić administracyę przymusową praw, które pozwalają na kilkakrotny pobór owoców lub na innego rodzaju używanie rzeczy ruchomych lub nieruchomych w takich warunkach,

że prawa te dadzą się na korzyść egzekwującego wierzyciela wyzyskać, tudzież administrację upoważnienia do wykonywania zawodu ekonomicznego, przywileju przemysłowego, prawa polowania i rybołówstwa, prawa wyłącznego poszukiwania górniczego itp.

Sąd zaprowadzi, przeprowadzi i zastanowi administrację zgodnie z zasadami postanowień o administracji przymusowej posiadłości ale z odmianami podanemi w §§. 335 do 339.

O dozwoleniu administracji przymusowej prawa wyłącznego poszukiwania górniczego zawiadomi Sąd urząd górniczy właściwego okręgu.

§. 335.

W razie gdy wykonywanie prawa, zastawem obłożonego, polega też na używaniu oznaczonych rzeczy ruchomych lub nieruchomych lub też na posługiwaniu się nimi, wykonywa prawa i pełni obowiązki, w §. 99 do 130 Sądowi egzekucyjnemu przekazane, ten Sąd powiatowy, w okręgu którego odpowiednia rzecz się znajduje; co do rzeczy ruchomych rozstrzyga o tem chwila dozwolenia administracji przymusowej.

We wszystkich innych przypadkach zastępuje sądowe upoważnienie zarządcy do wykonywania prawa, zastawem obłożonego, miejsce sądowego oddania rzeczy.

§. 336.

Jeżeli zobowiązany winien za swoje prawo, co uległo zajęciu, płacić czynsz lub innego rodzaju peryodyczne prestacje uiszczać, to należą świadczenia te do wydatków, które zarządca bezpośrednio z przychodów administracyjnych pokrywać będzie; do takich wydatków należą też świadczenia na utrzymanie dziecka, stanowi jego odpowiadające, jeżeli administracji przymusowej uległo użytkowanie, służące ojcu na majątku dziecka (§. 150 p. k. u. c.). Alimentację na dziecko płacić się mającą ustanowi Sąd opiekuńczy na odpowiednią prośbę zarządcy, z góry.

§. 337.

Sąd wysłucha właściciela rzeczy, do której odnosi się prawo, zastawem obłożone, zanim udzieli swego przyzwolenia na zarządzenia gospodarcze, w §. 112 określone. Właścicielowi służy też prawo wnoszenia zarzutów i czynienia uwag po myśli §. 114.

§. 338.

Zarządca przymusowy prawa wyłącznego poszukiwania górniczego użyje wszelkich środków, do utrzymania tego prawa potrzebnych; a mianowicie wolno mu w tym celu postarać się o przedłużenie prawa poszukiwania górniczego.

§. 339.

Administracja przymusowa kończy się z upływem czasu, do którego istnienie zajętego prawa zobowiązanego jest ograniczone.

§. 340.

Na wniosek może Sąd, zamiast administracji przymusowej, rozkazać wydzierżawienie, jeżeli się przez to uniknie znacznych kosztów administracyjnych lub się to z innych przyczyn jako korzystniejszy sposób wyzyskania przedmiotu egzekucyi przedstawia.

Dzierżawa może być oddaną drogą publicznej licytacji najlepszemu oferentowi. W tej licytacji obowiązują zasady, wypowiedziane w postanowieniach o licytacji zajętych rzeczy ruchomych; rozdział funduszów, powstałych z rat dzierżawnych w Sądzie składanych, odbędzie się zgodnie z przepisami o rozdziale nadwyżek w przychodach, przez administrację przymusową uzyskanych.

Oddębne postanowienia o egzekucyi na przedsiębiorstwach przemysłowych, na zakładach fabrycznych itd.

§. 341.

Na wniosek, może być egzekucya na przedsiębiorstwach przemysłowych, na zakładach fabrycznych, na przedsiębiorstwie handlowem i na innych podobnych przedsiębiorstwach ekonomicznych, prowadzoną za pomocą administracji przymusowej (§. 334) albo przez wydzierżawienie (§. 340). Egzekucya za pomocą administracji przymusowej lub przez wydzierżawienie nie może być prowadzoną na rzemiośle i na tego rodzaju przemyśle koncesyonowanym, który tylko odpowiednio uzdolnionym osobom wolno rozpoczynać, jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi sam pryncypał bez wszelkiej pomocy lub co najwyżej z czterema robotnikami pomocniczymi.

Jeżeli skutkiem dozwolenia administracji przymusowej prowadzenie rzemiosła lub przemysłu albo też innego przedsiębiorstwa ma być zastępcy powierzone, a istniejące przepisy wymagają na to pozwolenia władzy administracyjnej, należy uchwałę Sądu egzekucyjnego, która mianuje zarządcę, przedłożyć właściwej władzy administracyjnej do zatwierdzenia, zanim się ją uczestnikom sprawy egzekucyjnej doręczy.

Tak samo ma być co do uchwały o wydzierżawieniu przedsiębiorstwa, jeżeli dla wydzierżawienia zatwierdzenie ze strony władzy administracyjnej jest przepisane.

§. 342.

Dozwolenie administracji przymusowej przedsiębiorstwa, które ma firmę do rejestru handlowego wpisaną, tudzież nazwisko zarządcy, muszą być

w rejestrze uwidocznione i ogłoszone. Ogłoszenie ma skutki prawne artykułu 46 ustawy handlowej, Sąd egzekucyjny postara się o uwidocznienie w rejestrze handlowym, z urzędu.

Zarządca winien podpisać się osobiście przed Sądem handlowym albo przedłożyć temu Sądowi swój zawierzytelny podpis.

Na wniosek, mocen jest Sąd egzekucyjny rozkazać ogłoszenie dozwolonej administracyi przymusowej i nazwiska ustanowionego zarządcy w pismach publicznych lub w sposób, zwyczajem miejscowym ustalony, jeżeli administracya tyczy się innego jakiego przedsiębiorstwa, aniżeli jednego z wyżej wymienionych.

§. 343.

Prowadzenie przedsiębiorstwa odda zarządcy organ egzekucyjny; zarządca jest z mocy swego ustanowienia upoważniony do zawierania wszystkich aktów prawnych i do przedsiębrania wszelkich czynności prawnych, które są połączone z tego rodzaju przedsiębiorstwem, zwykłym trybem prowadzonym.

W szczególności ma zarządca prawo odwołania prokury lub pełnomocnictwa handlowego, którego zobowiązany udzielił do prowadzenia przedsiębiorstwa, administracyi poddanego. Niemniej też jest on upoważniony do przyjmowania przesyłek pocztowych, jako przesyłki wartościowe oznaczonych i do administrowanego przedsiębiorstwa (zakład fabryczny, handel) adresowanych.

W jakiej mierze upoważnienia, posiadaczowi przedsiębiorstwa pod względem przemysłowym służące, przechodzą na zarządcę, oznacza się podług przepisów ustawy przemysłowej.

§. 344.

Z powodu administracyi przymusowej przedsiębiorstw przemysłowych, zakładów fabrycznych, przedsiębiorstw handlowych i innych podobnych przedsiębiorstw ekonomicznych, będzie zarządca bez osobnego postępowania pokrywał z przychodów zarobek, strawne i inne pobory służbowe osób, zatrudnionych w przedsiębiorstwie, administracyi poddanem, jeżeli te pobory w ciągu administracyi przymusowej stają się płatnymi lub z ostatniego roku przed jej dozwoleciem zalegają.

Rekurs.

§. 345.

Niema rekursu od uchwały:

1. w której Sąd, po dozwolonem zajęciu, wzbronił zobowiązanemu rozporządzać zajętem prawem, tudzież zastawem, na korzyść zajętej wierzytelności ustanowionym (§§. 294, 331);

2. w której Sąd rozkazał dłużnikowi zobowiązanego zeznać oświadczenie podług §, 301;

3. w której Sąd, w myśl §§. 304 i 306, polecił wierzycielowi egzekwującemu dać zabezpieczenie;

4. w której Sąd, po myśli §§. 297, 310 i 314, ustanowił kuratora w celu ściągnięcia wierzytelności przekazanej;

5. w której Sąd, w przypadku z §. 327, orzekł, że postępowanie sprzedażne i działowe przeprowadzi Sąd powiatowy miejsca świadczenia;

6. w której Sąd uwidocznienie i obwieszczenie dozwolonej administracyi przymusowej dozwolił.

Co do uchwał, które polecają przechowanie przedmiotów lub mianują zarządcę, obowiązują postanowienia §. 289.

Rozdział trzeci.

Egzekucya dla wymożenia czynności lub zaniechań.

Wydanie lub świadczenie rzeczy ruchomych.

§. 346.

W przypadku, w którym zobowiązany jest prawnie zniewolony wydać oznaczone rzeczy ruchome lub rzeczy ruchome oznaczonego gatunku, a one się w jego dzierżeniu znajdują, to je organ egzekucyjny, z polecenia Sądu egzekucyjnego, zobowiązanemu zabierze i wręczy wierzycielowi egzekwującemu, za potwierdzeniem odbioru.

Przepis ten będzie stosowanym również w przypadku, gdy zobowiązany winien świadczyć papiery wartościowe lub oznaczoną ilość rzeczy zamiennych.

§. 347.

W ten sam sposób może być drogą egzekucyi wykonane roszczenie o wydanie rzeczy ruchomych, jeżeli wydać się mające rzeczy osoba trzecia u siebie trzyma i do ich wydania jest gotową.

W razie, gdy owa osoba trzecia rzeczy wydać nie chce, wolno egzekwującemu wierzycielowi przedstawić Sądowi egzekucyjnemu wniosek, aby mu Sąd przekazał to roszczenie o wydanie rzeczy, jakie zobowiązany ma w obec dzierżyciela tychże. W sprawie tego przekazania obowiązują, w sposób odpowiedni, przepisy, wydane o przekazie wierzytelności pieniężnej do jej ściągnięcia.

§. 348.

Jeżeli rzeczy są tego rodzaju, że fizyczne oddanie tychże nie jest możebnem, postąpi organ

egzekucyjny w myśl postanowień §. 427 p. k. u. c. Organ egzekucyjny zabierze wtedy zobowiązanemu odpowiednie dokumenty i narzędzia, i wręczy je wierzycielowi, egzekucję popierającemu.

Na dokumentach, które organ egzekucyjny w myśl §. 427 p. k. u. c. wręczy wierzycielowi egzekwującemu, uwidoczni ten organ, że wręczenie to miało miejsce w egzekucyi roszczenia, które w tej uwadze dokładnie określić należy. Wszelkie inne oświadczenia pisemne, z mocy przepisów praw cywilnych do przeniesienia praw potrzebne, zezna Sąd egzekucyjny albo, z jego upoważnienia, organ egzekucyjny.

Odstąpienie dóbr nieruchomości, przedmiotów własności górniczej i okrętów, tudzież ustąpienie z tych przedmiotów.

§. 349.

Jeżeli kto winien odstąpić posiadłość lub część jakiej posiadłości, jakiś przedmiot własności górniczej lub okręt, albo też jest obowiązany ustąpić się z tego rodzaju przedmiotów, to organ egzekucyjny uczyni co potrzeba, aby osoby zostały wydalone, a rzeczy ruchome usunięte, i wprowadzi egzekwującego wierzyciela w posiadanie przedmiotu, który ma być jemu oddany. W razie gdy obok posiadłości ma być także jej przynależność oddana, postąpi organ według zasad przepisów §§. 346 i 348.

Uprzątnąć się mające rzeczy ruchome, które nie są przedmiotem egzekucyi, odda organ egzekucyjny zobowiązanemu, a w razie, gdy tenże nie jest obecnym, jego pełnomocnikowi lub osobie dorosłej, która do jego rodziny należy, lub u niej służy. Jeżeli nie ma żadnej osoby, która rzeczy te odebrać ma prawo, postara się organ egzekucyjny o przechowanie tych rzeczy w jaki inny sposób, kosztem zobowiązanego; o tem zawiadomi organ egzekucyjny osoby, o których Sądowi wiadomo, że na ich korzyść rzeczy zostały zajęte, lub które w ogóle mogą wystąpić z roszczeniami o te rzeczy; nakoniec, jeżeli zobowiązany dopuszcza się zwłoki w dochodzeniu prawa żądania zwrotu owych przedmiotów lub w płaceniu kosztów przechowania, a nikt inny sobie praw do nich nie rości, to organ egzekucyjny sprzeda je na rachunek zobowiązanego; ale organ egzekucyjny potrzebuje do tego polecenia Sądu egzekucyjnego i winien porzód sprzedaniem zagrozić. Tak organ egzekucyjny jakoteż każdy uszczelnik mają prawo spowodować wydanie takiego polecenia sądowego.

Co z ceny kupna, po pokryciu kosztów przechowania i sprzedaży, pozostanie, będzie na korzyść zobowiązanego w Sądzie złożone.

Udzielenie lub zniesienie praw tabularnych.

§. 350.

Egzekucya roszczenia o udzielenie, przeniesienie, ograniczenie lub zniesienie prawa tabularnego dokonywa się za pomocą odpowiedniej treści wpisu do księgi publicznej.

Wierzyciel egzekucję popierający ma prawo żądać, aby Sąd, na zasadzie wykazanego tytułu egzekucyjnego, polecił wpisać go za właściciela przysądzonej mu posiadłości lub części tejże, albo też tabularne przeniesienie prawa, jemu przysądzonego, na jego osobę przeprowadzić kazał, jakkolwiek zobowiązany dotąd za właściciela posiadłości lub prawa tabularnego jeszcze nie jest wpisany. Prośba o egzekucję ma w takim przypadku wykazać poprzedników, jak tego §. 22 powszechnej ustawy hipotecznej wymaga.

Jeżeli na mocy tytułu egzekucyjnego winny w księdze publicznej nastąpić wpisy odnoszące się do posiadłości lub do części tejże, do zobowiązanego należącej, a tenże nie jest jeszcze za właściciela posiadłości lub części tejże intabulowany lub prenotowany, niemniej w przypadku, gdy za pomocą wpisów mają być obciążone prawa zobowiązanego, które dla niego jeszcze nie są intabulowane lub prenotowane, może egzekwujący wierzyciel wykazać, że zobowiązany odpowiednie prawa nabył, i na tej podstawie prosić równocześnie o egzekucję i o intabulację własności lub odpowiedniego prawa, na korzyść zobowiązanego dokonać się mającą.

Sąd, dla dozwoleń egzekucyi właściwy, zarządzi co w celu dokonania wpisu jest potrzebnem.

Orzeczenie Sądu, na egzekucję zezwalającego, zastępuje oświadczenia zobowiązanego, któreby według przepisów powszechnej ustawy hipotecznej w celu osiągnięcia odpowiedniego wpisu były potrzebne.

Sąd równocześnie postąpi w myśl §. 349, jeżeli obok tego, że prawo tabularnie zaistniało, zachodzi potrzeba wydania posiadłości egzekwującemu wierzycielowi lub wprowadzenia go w posiadanie tejże.

Te same postanowienia obowiązują na ten przypadek, gdy roszczenie egzekwującego wierzyciela idzie na udzielenie, przeniesienie, ograniczenie lub zniesienie prawa do wydobywania żywic ziemnych lub innych minerałów, z powodu zawartości żywicy ziemnej używalnych (§. 2 ustawy z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71).

Zniesienie spółności i sprostowanie granic.

§. 351.

Podział fizyczny spółnego dobra nieruchomego, w tytule wykonalnym nakazany, w ten sam sposób

nakazany dział spadku lub innej masy majątkowej, tudzież sprostowanie spornej granicy, w tytule wykonanym nakazane, przeprowadzi urzędnik sędziowski Sądu egzekucyjnego, przy udziale uczestników sprawy, uważając na zasady przepisów §§. 841 do 853 p. k. u. c.

Za wyjątkiem uchwały, która dział lub kierunek granicy ostatecznie ustanawia, to wszelkie inne uchwały, które podczas postępowania działowego i postępowania w celu sprostowania granic Sędziego wydaje, nie podlegają zaczepianiu drogą rekursu.

Licytacja posiadłości wspólnej.

§. 352.

W egzekucyi roszczenia o sądową sprzedaż posiadłości w celu zniesienia spółki, obowiązują postanowienia §§. 272 do 280 cesarskiego patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208.

Wymogi innych czynności.

§. 353.

W razie, gdy zobowiązany, mając dopełnić jakiej czynności, może w tem być zastąpiony przez osobę trzecią, upoważni Sąd, na egzekucyę zezwalający, wierzyciela egzekwującego, gdy tenże na to wniosek uczyni, aby się mógł postarać o wykonanie tej czynności na koszt zobowiązanego.

Wierzyciel egzekwujący może równocześnie przedstawić wniosek, aby Sąd polecił zobowiązanemu naprzód złożyć kosztą, za wykonaniem czynności połączone. Uchwała na ten wniosek zapadła, może być na majątku zobowiązanego wykonaną.

§. 354.

Jeżeli się rozchodzi o egzekucyę roszczenia o czynność, której osoba trzecia nie może wykonać, i jeżeli zarazem jej wykonanie wyłącznie od woli zobowiązanego zależy, to odbywa się egzekucya w ten sposób, że na wniosek, przynagła Sąd egzekucyjny zobowiązanego do wykonania tej czynności karami pieniężnymi lub aresztem, który razem wzięty dłużej aniżeli sześć miesięcy trwać nie może.

Egzekucya rozpoczyna się zagrożeniem nieokrzyści, na jaką się zobowiązany w razie zwłoki naraża. Jeżeli czas do wykonania czynności, w rozporządzeniu sądowem przywołony, bezskutecznie upłynął, zastosuje Sąd, na wniosek egzekwującego wierzyciela, ten środek przymusowy, którym zobowiązanemu zagroził, i równocześnie ostrzejszym środkiem przymusowym na przypadek niedopełnienia świadczenia zagrozi, wyznaczając dla dopełnienia tegoż terminu powtórny; poczem Sąd, w razie dalszej zwłoki, groźbę swą stopniując, coraz dotkliwszym

środkiem przymusowym zobowiązanemu zagrozi i każdym razem ponowny termin dla egzekwowanego świadczenia określi. Wykonanie środka przymusowego może jednak nastąpić tylko na wniosek.

W jednym i tem samym orzeczeniu kary nie może kara, którą Sąd grozi, wynosić więcej, aniżeli dwa tysiące złotych, a wszystkie kary pieniężne, przeciw zobowiązanemu orzeczone, razem wzięte, nie mogą wynosić więcej aniżeli dziesięć tysięcy złotych.

Przynaglenie do znoszenia czegoś lub zaniechania.

§. 355.

Egzekucya przeciw osobie, która ma obowiązek zaniechania czynności albo też obowiązek zoszczenia czynności, przez kogo innego przedsiębranej, odbywa się w ten sposób, że Sąd egzekucyjny każdym razem, gdy zachowanie się tej osoby jest prawu przeciwnem, orzeka przeciw niej, na wniosek, kary pieniężne lub areszt, który razem wzięty nie może trwać dłużej niż jeden rok. Środki te należy w stosunku do kary lub aresztu, po raz pierwszy orzeczonego, podwyższać, jeżeli je kilkakrotnie zastosować wypadnie.

Na wniosek egzekwującego wierzyciela, mocen jest Sąd egzekucyjny nakazać dostarczenie zabezpieczenia dla szkody, która w następstwie dalszego oporu może powstać. Sąd oznaczy przy tem wysokość i jakość dostarczyć się mającego zabezpieczenia, również i czas, za który to zabezpieczenie odpowiadać będzie. Dla egzekucyi tej uchwały obowiązują postanowienia §. 354, ustęp 2.

Kara pieniężna, którą Sąd w jednym orzeczeniu grozi, nie może przekroczyć sumy dwóch tysięcy złotych.

§. 356.

Jeżeli w przypadku z §. 355 zachowanie się zobowiązanego spowodowało zmiany, prawu egzekwującego, wierzyciela przeciwnie, upoważni Sąd egzekucyjny wierzyciela egzekwującego, gdy o to prosić będzie, aby się mógł postarać o przywrócenie do stanu poprzedniego, na niebezpieczeństwo i na koszt zobowiązanego.

Uchwała, która ustanawia kosztą takiego przywrócenia do stanu poprzedniego, może być wykonaną na majątku zobowiązanego.

§. 357.

Jeżeli zobowiązany stawia opór wykonaniu czynności, którą wedle osnowy §. 356, ustęp 1, znosić powinien, przyda Sąd egzekwującemu wierzycielowi, gdy o to prosić będzie, organ egzekucyjny dla usunięcia oporu i dla ochrony wykonać się mającej roboty.

§. 358.

Jeżeli niema niebezpieczeństwa ze zwłoki, przesłucha Sąd zobowiązanego, zanim wyda rozstrzygnięcia i rozporządzenia, o których w §§. 353 do 357 jest mowa.

Kary pieniężne.

§. 359.

Kary pieniężne, wymierzone w celu wymożenia czynności, tudzież w celu przymuszenia do znoszenia lub zaniechania czegoś, wpływają do funduszu ubogich miejsca zamieszkania zobowiązanego; gdyby zaś zobowiązany nie miał zamieszkania na obszarze mocy obowiązującej niniejszej ustawy, wpływają one do funduszu ubogich miejsca siedziby Sądu egzekucyjnego.

Areszt.

§. 360.

Areszt będzie wykonany przez zatrzymanie osoby w lokalnościach (publicznych), na areszt przeznaczonych. One muszą być oddzielone od lokalu, używanego w celu wykonania kary lub w celu zatrzymania osób, przeciw którym areszt śledczy został orzeczony.

Aresztowanie wykona organ egzekucyjny na zasadzie rozkazu przyaresztowania, który Sąd egzekucyjny wydaje; w tym rozkazie określi Sąd przyczynę aresztowania. Rozkaz przyaresztowania musi być zobowiązaniem, przy jego aresztowaniu, doręczony.

§. 361.

Nigdy nie wolno Sądowi wymierzać w jednym rozkazie dłuższego aresztu aniżeli na dwa miesiące. Po upływie czasu trwania aresztu, w rozkazie aresztowania naznaczonego, będzie zobowiązany z urzędu z aresztu uwolniony.

§. 362.

O tem, że areszt został orzeczony przeciw osobie, w publicznym urzędzie lub służbie zostającej, albo przeciw osobie, pełniącej służbę w przedsiębiorstwie dla powszechnej komunikacji, należy równocześnie z aresztowaniem donieść o tem bezpośrednio przełożonemu owej osoby lub przełożonej władzy służbowej.

Jeżeli w celu zapewnienia bezpieczeństwa publicznego lub obrony innych interesów publicznych, jest rzeczą nieodzowną, aby osoba aresztowana miała zastępcę, to może być aresztowanie dopiero wtedy wykonane, gdy zastępstwo zostało zapewnione. Przełożony zobowiązanego rozporządzi, co w tym

celu potrzeba, bezzwłocznie w chwili, gdy otrzyma wiadomość o rozkazie aresztowania.

§. 363.

O orzeczeniu aresztu przeciw osobom siły zbrojnej, w czynnej służbie zostającym, lub przeciw żandarmom, zawiadomi Sąd egzekucyjny przełożoną komendę. Dalsze postępowanie urzędą odrębne przepisy, które drogą rozporządzenia wydane zostaną.

W razie gdy Sąd egzekucyjny orzeknie areszt przeciw osobie, należącej do policji wojskowej lub straży bezpieczeństwa, zawezwie przełożoną komendę tej osoby lub jej przełożonego o wykonanie aresztu.

§. 364.

Nie wolno wykonać aresztu na żeglarzu, na osobach należących do załogi okrętowej, tudzież na innych osobach, na statku morskim zatrudnionych, jeżeli odpowiedni statek jest już gotów wyjść pod żagle a niepodobna znaleźć natychmiast uzdolnionego zastępcy dla osoby, należącej do załogi okrętowej, lub w ogóle na statku morskim zatrudnionej.

Jeżeli osoby aresztowane będą powołane do zmobilizowanego oddziału wojskowego lub do służby na statku, w pogotowiu wojennem postawionym, należy przerwać areszt na czas tej służby.

§. 365.

Nie wolno wykonać aresztu, jeżeliby przez to było zdrowie zobowiązanego wystawione na bliskie i znaczne niebezpieczeństwo, i tak długo, jak to niebezpieczeństwo istnieje. Areszt będzie z urzędu zniesiony, jeżeliby po rozpoczęciu tegoż takie niebezpieczeństwo powstało.

§. 366.

Wierzyciel egzekwujący zaliczy koszta, z wykonaniem aresztu i wyżywieniem osoby aresztowanej połączone i złoży je, na każdy tydzień z góry, w kancelaryi sądowej, w wymiarze, w obwieszczeniu sądownym ustanowionym.

Odpowiednia osoba nie będzie aresztowaną, ani też wykonanie aresztu rozpoczętem, zanim pierwsza zaliczka nie zostanie złożoną. Areszt będzie natychmiast z urzędu zniesiony, jeżeli wierzyciel nie odmówi zaliczki najpóźniej do południa tego dnia, który jest ostatnim dniem czasu, na który poprzednią zaliczkę złożono. Tak w tym przypadku, jakoteż wtedy, gdy wierzyciel zgodził się na uwolnienie zobowiązanego z aresztu, poczytuje się areszt, w ostatnim orzeczeniu kary wymierzony, za odbyty.

ten sam wierzyciel nie ma prawa żądać powtórzenia aresztu na zasadzie faktów, na których się to orzeczenie opiera. Za uwolnienie z aresztu nie będzie poczytanem, gdy wierzyciel zgodził się na krótkie, do trzech dni trwające przerwanie aresztu, nagłami okolicznościami spowodowane.

Zeznanie oświadczenia woli.

§. 367.

W razie gdy zobowiązany, treścią tytułu egzekucyjnego do zeznania oświadczenia woli jest zniewolony, poczytuje się to oświadczenie za zeznane, jak tylko wyrok nabrał mocy prawa, albo gdy powstał inny tytuł egzekucyjny tej samej treści, nadający uprawnienie do wniosku na dozwoleństwo egzekucyi.

O ile obowiązek do zeznania oświadczenia woli zależy od świadczenia wzajemnego, o tyle skutek prawny, w ustępie 1 określony, wchodzi w życie dopiero z chwilą, gdy wierzyciel egzekwujący świadczenia wzajemnego dopełnił.

Interes.

§. 368.

Postanowienia niniejszego rozdziału w niczem nie uwłaczają prawu egzekwującego wierzyciela żądania zapłaty interesu z powodu, że zobowiązany swej powinności nie dopełnił, ani prawu żądania wynagrodzenia szkody, ztąd powstałej.

Wierzyciel może dochodzić swoich roszczeń, a mianowicie tego roszczenia, które wybierze, drogą skargi, w Sądzie, który z reguły jest dla niej właściwym, lub w Sądzie egzekucyjnym, jeżeli się zrzeknie dalszego popierania wdrożonej egzekucyi albo po nadaremnie usiłowaniu tejże.

Koszta egzekucyi.

§. 369.

Uchwała sądowa, zezwalająca na egzekucję dla urzeczywistnienia roszczeń o wydanie lub odstąpienie rzeczy, o czynności lub zaniechania, zawiera też w sobie zezwolenie na egzekucję kosztów, które wierzycielowi egzekwującemu na postępowanie egzekucyjne wyłożyć wypadnie.

Jak to z §. 54 wynika, wskaże wierzyciel egzekwujący, zaraz w pierwszym swoim wniosku na dozwoleństwo egzekucyi, majątek zobowiązanego, z którego koszta te mają być pokryte, tudzież środki egzekucyjne, jakie w tym celu winne być użyte.

Część druga.

Zabezpieczenie.

Rozdział pierwszy.

Czynności egzekucyjne dla zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych (Egzekucya dla zabezpieczenia).

§. 370.

Na wniosek, mocen jest Sąd dozwolić przedsiębrania czynności egzekucyjnych dla zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych, a to na zasadzie rozporządzeń tutejszych Sądów cywilnych, w sprawach niespornych wydanych, ale na razie jeszcze nie wykonalnych, jakoteż na zasadzie wyroków końcowych tutejszych Sądów cywilnych, zanim jeszcze upłynął czas, do świadczenia przeznaczony, jeżeli Sądowi zostanie uprawdopodobnionem, że bez tego może być ściągnięcie sądownie przyznanej wierzytelności pieniężnej udaremnione lub znacznie utrudnione, albo też mogłyby zajść okoliczności, pośród których wypadłoby wyrok, w celu ściągnięcia owej wierzytelności, po za granicami Państwa wykonać.

§. 371.

Dla zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych dozwoli Sąd, na wniosek, wykonania czynności egzekucyjnych, nawet bez takiego uprawdopodobnienia:

1. na podstawie wyroku końcowego pierwszej instancji na zasadzie uznania zapadłego (§. 395 Procedury cywilnej), jeżeli od tego wyroku założono apelację;

2. na zasadzie nakazów płatniczych (poleceń zapłaty), w §. 1, l. 2 przytoczonych, jeżeli przeciw nim wniesiono zarzuty;

3. na zasadzie poleceń zapłaty, w postępowaniu wezwawczem warunkowo wydanych, jeżeli dłużnik w celu wniesienia zarzutów prosił o przywrócenie do stanu poprzedniego;

4. na zasadzie orzeczeń Sądów karnych o roszczeniach prawa prywatnego, jeżeli wznowienie postępowania karnego zostało dozwolone.

§. 372.

Dla zabezpieczenia roszczeń o płacenie alimentacji, zezwoli Sąd, na wniosek, na wykonanie czynności egzekucyjnych, jeżeli przeciw zobowiązanemu (§. 4, l. 6) już raz egzekucya w celu ściągnięcia rat alimentacyjnych musiała być prowadzoną. Sąd udzieli każdym razem zabezpieczenia jedynie dla takiej sumy, jaką wynoszą raty alimentacyjne jednego roku.

§. 373.

W obec zapewnionej wzajemności (§. 79) może Sąd dla zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych dozwolnić wykonania czynności egzekucyjnych na zasadzie wyroków końcowych i poleceń zapłaty, wydanych przez Sądy cywilne krajów korony węgierskiej, które nie są jeszcze prawomocnymi lub bezwarunkowo wykonalnymi:

1. jeżeli tego żąda Sąd procesowy albo ten Sąd, który wydał polecenie zapłaty;

2. jeżeli Sąd ten potwierdzi, że bez wykonania zażądanych czynności egzekucyjnych może być ściągnięcie przysługującej wierzytelności pieniężnej udaremnionem lub znacznie utrudnionem; w końcu

3. jeżeli nie ma żadnej z przyczyn odmówienia egzekucyi, w §. 81, l. 2 do 4, wyliczonych.

§. 374.

W celu zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych zezwoli Sąd tylko na zajęcie przedmiotów majątku ruchomego, na prenotację prawa zastawu w stanie biernym posiadłości lub praw, na posiadłościach ciężających, na administrację przymusową, albo przekaże zajętą wierzytelność do ściągnięcia; na to ostatnie zezwoli Sąd pod warunkiem, że wierzytelność zobowiązanego uległa zajęciu a wszelka zwłoka w jej dochodzeniu może jej ściągnięcie uczynić niepewnym lub spowodzić utratę praw regresowych do osób trzecich.

Sąd może równocześnie zezwolić na kilka z powyższych czynności egzekucyjnych, jeżeli to do osiągnięcia wystarczającego bezpieczeństwa konieczne jest potrzebnem.

Pieniądze, które z administracji przymusowej pochodzą i na zabezpieczyć się mającą wierzytelność przypadają, albo pieniądze, które skutkiem ściągnięcia zajętej wierzytelności wpłynęły, pozostaną tak długo w sądowym przechowaniu, aż wierzytelność lub raty alimentacyjne staną się wykonalnymi, albo też Sąd uchyli czynności egzekucyjne, dla zabezpieczenia dozwolone.

§. 375.

Dla dozwolenia czynności egzekucyjnych są następujące Sądy właściwymi: w przypadku §§. 370, 371, l. 1 i 2, tudzież 372, Sąd procesowy instancyi pierwszej lub Sąd, u którego wisiła sprawa sądownictwa dobrowolnego w instancyi pierwszej; w przypadku §. 371, l. 3, Sąd powiatowy, który wydał warunkowe polenie zapłaty; w przypadku w §. 371, l. 4, Sąd powiatowy, w §. 4, l. 6 wskazany; natomiast w przypadku §. 373 Trybunał pierwszej instancyi, w obwodzie którego ów Sąd powiatowy się znajduje.

(Poinłach.)

W uchwale pozwalającej wymieni Sąd zabezpieczyć się mającą kwotę z należnościami ubocznymi, wskaże okoliczność, od której, gdy się spełni, wykonalność roszczenia zależy, i wypowie, na jak długo zabezpieczenia dozwolił.

§. 376.

Na wnioszek, zaniecha Sąd wykonania dozwolonej czynności egzekucyjnej i orzeknie zniesienie czynności egzekucyjnych już wykonanych, w następujących przypadkach:

1. jeżeli mu zostanie uprawdopodobnionem, jako wierzytelność pieniężna, na korzyść której czynność egzekucyjna została dozwolona, już w chwili udzielonego dozwolenia była wyrównaną lub dostatecznie zabezpieczoną;

2. jeżeli mu zostanie uprawdopodobnionem, że ta wierzytelność w chwili obecnej została wyrównaną lub dostatecznie zabezpieczoną, a mianowicie też w takim przypadku, gdy zobowiązany kwotę, jaką zabezpieczyć się mająca wierzytelność wynosi, razem z należnościami ubocznymi, złoży w Sądzie w gotowiznie lub w papierach wartościowych; jeżeli wierzytelność się procentuje, należy również złożyć odsetki za cały czas, na który Sąd zabezpieczenia dozwolił;

3. jeżeli wierzyciel został odsądzony od wierzytelności, na korzyść której Sąd czynności egzekucyjnej dozwolił, albo jeżeli jej zgaśnięcie prawomocnie ustalone zostało;

4. jeżeli w przypadku §. 371, l. 3, Sąd prośbę restytucyjną prawomocnie uwzględnił.

W przypadkach, pod ll. 1, 3 i 4 określonych, ponosi egzekwujący wierzyciel wszystkie koszty, przez dozwolenie, wykonanie i zniesienie czynności egzekucyjnych powstałe i zwróci zobowiązanemu szkodę, jaką mu przez to wyrządził.

§. 377.

Jeżeli zobowiązany jest w stanie uprawdopodobnić, że dla zabezpieczenia wierzytelności pieniężnej dozwolono czynności egzekucyjnych lub je wykonano w większych rozmiarach, aniżeli dla zupełnego zabezpieczenia wierzytelności z należnościami ubocznymi było niezbędnie potrzebnem, to Sąd, na jego wnioszek, ograniczy te czynności egzekucyjne w odpowiednim stosunku.

Po upływie czasu, na przeciąg którego Sąd zabezpieczenia dozwolił, uchyli Sąd, na wnioszek zobowiązanego, wykonane czynności egzekucyjne, jeżeli w tym czasie zabezpieczona wierzytelność nie stała się wykonalną.

Wniosek na zaniechanie wykonania dozwolonych czynności egzekucyjnych lub na uchylenie lub ograniczenie tychże, należy podać w Sądzie, który według §. 375 dla dozwolenia był powołany, albo w Sądzie egzekucyjnym, co zależy od tego, czyli

wniosek przed lub po rozpoczęciem wykonaniu czynności egzekucyjnych był uczyniony (§. 33). Rozstrzygnięcie tych wniosków poprzedzi przesłuchanie egzekwującego wierzyciela.

Rozdział drugi.

Tymczasowe zarządzenia.

Dopuszczalność.

§. 378.

Tak przed rozpoczęciem sporu prawnego jako też podczas procesu i w ciągu postępowania egzekucyjnego, mocen jest Sąd dla zabezpieczenia prawa strony, poczynić, na jej wniosek, tymczasowe zarządzenia.

Tymczasowe zarządzenie jest dopuszczonem, pomimo że roszczenie strony proszącej (strona zagrożona) jest terminowem lub warunkowem.

1. Zabezpieczenie wierzytelności pieniężnych.

§. 379.

Tymczasowe zarządzenia w celu zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych są wzbronione, jeżeli strona jest upoważnioną żądać w tym samym celu wykonania czynności egzekucyjnych na majątku przeciwnika (§. 370 i n.).

Po za tym przypadkiem mogą być, w celu zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych, tymczasowe zarządzenia poczynione, jeśli jest rzeczą prawdopodobną, że bez nich przeciwnik strony zagrożonej mógłby ściągnąć wierzytelności pieniężnej udaremnić lub znacznie utrudnić, a to w ten sposób, że części swego majątku uszkodzi, zniszczy, zatai lub pochowa, że szczegółowe przedmioty swego majątku pozbędzie lub w inny sposób nimi rozporządzi, a mianowicie to ostatnie też drogą układow, z osobami trzecimi zawartych, uczynić jest w stanie.

Dla zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych mocen jest Sąd:

1. rozkazać, aby fizyczne rzeczy ruchome, do przeciwnika strony zagrożonej należące, zostały oddane w przechowanie i zarząd (§. 259 i n.), a pieniądze złożone;

2. wydać zakaz pozbywania lub zastawiania fizycznych rzeczy ruchomych, co ten skutek odnieść, że pozbycie lub zastawienie, takiemu zakazowi przeciwne, poczytuje się za nieważne, chyba że prawa nabywcy mają zapewnioną ochronę w postanowieniach §§. 367 i 456 p. k. u. c., zasadniczo do niniejszego przypadku zastosowanych, albo też w przepisach artykułów 306 i 307 ustawy handlowej;

3. położyć zapowiedzenie na wierzytelności pieniężnej, służącej przeciwnikowi strony zagrożonej do osoby trzeciej, lub na takim roszczeniu tegoż przeciwnika, które idzie na świadczenie lub

na wydanie innych rzeczy aniżeli pieniądze. Zapowiedzenie takie przeprowadza się tym trybem, że przeciwnikowi strony zagrożonej zostaje wzbronionem w jakikolwiek sposób rozporządzać roszczeniem, a mianowicie też roszczenie ściągnąć, i że odpowiednia osoba trzecia otrzyma rozkaz, aby aż do dalszego sądowego rozporządzenia ani płaciła przeciwnikowi strony zagrożonej tego, co mu jest dłużną, ani wydawała rzeczy, które jemu się od niej należą, ani też względem tych rzeczy nic takiego nie przedsiębrała, co by mogło udaremnić lub znacznie utrudnić prowadzenie egzekucji na wierzytelności pieniężnej albo na rzeczach, które się od osoby trzeciej należą, lub które ona wydać jest obowiązana.

Wzbronione jest wydawanie zakazu pozbywania, obciążania lub zastawiania posiadłości, części posiadłości i praw hipotecznych, w celu ubezpieczenia wierzytelności pieniężnych; tem mniej może być w tym celu dozwolona administracja posiadłości.

§. 380.

O ile roszczenia i prawa, po myśli §. 290 do 292 i 330 niniejszej ustawy lub z mocy innych przepisów, w tej materii istniejących, z pod egzekucji są wyjęte, o tyle nie ma względem nich ani sądowego zapowiedzenia ani żadnego innego tymczasowego zarządzenia, które Sąd dla zabezpieczenia wierzytelności pieniężnej wydaje.

2. Zabezpieczenie innych roszczeń.

§. 381.

W celu zabezpieczenia innego rodzaju roszczeń może Sąd wydawać tymczasowe zarządzenia:

1. jeżeli zachodzi obawa, że innaczej zostałyby sądowe dochodzenie lub urzeczywistnienie odpowiedniego roszczenia udaremnione lub znacznie utrudnione, a mianowicie też przez to, że istniejący stan rzeczy ulegnie zmianie; za tego rodzaju utrudnienie ma być poczytaną okoliczność, gdyby wyrok za granicami Państwa musiał być egzekwowany;

2. jeżeli zachodzi potrzeba tego rodzaju zarządzeń, by zapobiedz grożącym gwałtom lub odwrócić grożącą a niepowetowaną szkodę.

§. 382.

Sąd mocen jest wydawać, na wniosek, następujące tymczasowe zarządzenia, a z pomiędzy nich zawsze takie wybierze, jakich wymaga cel, w każdym szczegółowym przypadku osiągnąć się mający, a mianowicie:

1. rozkazuje złożyć w Sądzie rzeczy ruchome, znajdujące się w dzierżeniu przeciwnika strony zagrożonej, jeżeli roszczenie tej ostatniej strony, z którem ona występuje lub które jej sądownie już jest przyznane, idzie na wydanie lub świadczenie owych rzeczy; jeżeli się te rzeczy nie nadają do złożenia ich w Sądzie. to Sąd zarządzi przechowanie po myśli §. 259;

2. oddaje w zarząd rzeczy ruchome, pod l. 1 oznaczone, albo dobra nieruchome lub prawa, do których odnosi się roszczenie, na jakie się strona zagrożona powołuje lub które jej Sąd już przyznał;

3. upoważnia stronę zagrożoną, aby ona aż do prawomocnego rozstrzygnięcia co do swego roszczenia, zatrzymała rzeczy przeciwnika, w jej dzierżeniu się znajdujące, a mianowicie te, do których się odnosi roszczenie, na które ona się powołuje lub które jej Sąd już przyznał;

4. rozkazuje przeciwnikowi strony zagrożonej przedsiębrać niektóre czynności, jakie dla ochrony rzeczy, pod ll. 1 i 2 oznaczonych, albo dla utrzymania obecnego stanu za konieczne uzna;

5. zabrania przeciwnikowi strony zagrożonej przedsiębrać niektóre szkodliwe czynności albo też zabrania mu dokonywać niektórych oznaczonych lub jakichkolwiek bądź zmian na rzeczach, pod ll. 1 i 2 oznaczonych;

6. wydaje zakaz pozbywania, obciążania lub zastawiania posiadłości lub praw, do księgi publicznej wpisanych, jeżeli do nich się odnosi roszczenie, na jakie się strona zagrożona powołuje lub które już zostało jej przyznane.

7. orzeka zapowiedzenie, jeżeli przeciwnik strony zagrożonej może przeciwko osobie trzeciej podnieść roszczenie, opiewające na świadczenie lub wydanie rzeczy, do których odnosi się roszczenie, z jakim strona zagrożona występuje lub które już zostało jej przyznane. Zapowiedzenie takie przeprowadza się tym trybem, że przeciwnikowi strony zagrożonej zostaje wzbronionem rozporządzać w jakikolwiek bądź sposób jego roszczeniem, a mianowicie też owe rzeczy przyjmować, osoba zaś trzecia otrzymuje rozkaz, ażeby aż do dalszego sądowego rozporządzenia, ani przeciwnikowi strony zagrożonej nie wydawała rzeczy, które się jemu należą, ani też w ogóle nic takiego względem nich nie przedsiębrała, coby mogło udaremnić lub znacznie utrudnić prowadzenie egzekucyi na tych rzeczach;

8. rozkazuje mężowi płacić tymczasowo alimentacy żonie i dzieciom, pozwala na oddzielne mieszkanie, albo nakazuje tymczasowe przyjęcie do wspólności domowej.

§. 383.

Administracya, w §. 382, l. 2 wspomiana, będzie co do posiadłości przeprowadzoną stósownie do przepisów, dla przymusowej administracyi posiadłości istniejących, we wszystkich zaś innych przypadkach zgodnie z zasadami postanowień §§. 334 do 339 i 341 do 344. Organ egzekucyjny zabierze przeciwnikowi strony zagrożonej rzeczy ruchome, do przechowania przeznaczone lub w administracyę oddać się mające, i wyda je zachowcy lub zarządcy.

Nadwyżki w przychodach, pozostałe po opędzeniu wszelkich kosztów i wydatków, które z przychodów pokrywać należy, będą o tyle przeciwnikowi strony zagrożonej wydawane, o ile to się nie sprzeciwia prawom osób trzecich; jeżeli prawo własności na rzeczy jest spornem, pójdą te nadwyżki do depozytu sądowego.

§. 384.

Jeżeli Sąd zobowiązał przeciwnika strony zagrożonej, aby tenże niektóre oznaczone czynności i zmiany przedsiębrał lub niektórych oznaczonych czynności i zmian zaniechał, to Sąd wykona swe rozporządzenia w sposób, odpowiadający przepisom §§. 353 do 358.

Zakaz pozbywania, obciążania lub zastawiania posiadłości i praw tabularnych będzie z urzędu uwidocziony w księdze publicznej, do której posiadłość lub prawo to jest wpisane.

Wpisy, które po uwidocznieniu uwagi tej treści, na zasadzie dobrowolnego ale zakazowi przeciwnego rozporządzenia przeciwnika strony zagrożonej zostały dokonane, uzasadniają w obec strony zagrożonej prawa jedynie na przypadek, gdy jej roszczenie do posiadłości albo do prawa tabularnego prawomocnie odsądzonem zostanie.

§. 385.

Osobę, u której rzecz się znajduje, obowiązuje zapowiedzenie, w §. 382, l. 7 określone, dopiero od chwili, gdy zostanie jej doręczone.

Od tej chwili odpowiada dzierżyciel za wszelką szkodę, która z niedopełnienia sądowego zakazu powstaje; wolno mu wszakże uwolnić się od tej odpowiedzialności przez to, że rzeczy zakazem objęte złoży w Sądzie, albo odda je zachowcy lub zarządcy, którego Sąd, na wniosek jego, ustanowi.

Postanowienia te obowiązują dłużnika zobowiązanego albo dzierżyciela rzeczy również w przypadku, gdy Sąd wydał zakaz na zasadzie §. 379, l. 3.

§. 386.

Aby się zapewnić osoby przeciwnika strony zagrożonej, wolno go jedynie przyaresztować i zatrzymać. Sąd wyda rozkaz aresztowania tylko wtedy, jeżeli przeciwnik strony zagrożonej uciekł lub o zamiar ucieczki jest podejrzany, a zarazem istnieje uzasadniona obawa, że ucieczka jego może udaremnić urzeczywistnienie prawa strony zagrożonej.

Pod względem dopuszczalności zatrzymania w areszcie i wykonania tego zamknięcia obowiązują przepisy §§. 360 do 366. z następującymi odmianami:

1. że aresztu, jako tymczasowego zarządzenia, nie wolno orzec przeciwko osobie, należącej do siły zbrojnej lub żandarmeryi i na niej wykonać, jak długo ona w czynnej służbie pozostaje;

2. że areszt z powodu podejrzenia o zamiar ucieczki może być na żądanie aresztowanego wykonany w ten sposób, że go się przytrzymuje w jego mieszkaniu lub w innym jakim lokalu prywatnym, jeżeli tylko przez to cel tymczasowego zarządzenia nie będzie udaremniony lub chybyony.

Koszta zamknięcia w lokalu, który nie jest aresztem publicznym, a mianowicie też koszta, ze strzeżeniem aresztowanego połączone, ponosi sam aresztowany. Postanowienia §. 366 stosują się do tych kosztów w ten sposób, że w razie, gdy aresztowany w czasie właściwym kosztów nie zaliczył, będzie odstawiony do aresztu publicznego.

Właściwość.

§. 387.

O ile niniejsza ustawa nic innego nie postanawia, o tyle właściwym jest Sąd, w którym w chwili, gdy strona po raz pierwszy o tymczasowe zarządzenie prosi, sprawa główna w odpowiednim procesie wisi, albo też toczy się postępowanie egzekucyjne, z powodu którego wypada wydać tymczasowe zarządzenie; do tych Sądów właściwych należy zezwalać na tymczasowe zarządzenia i rozporządzić, co do wykonania tychże niezbędnie jest potrzebnem, jakoteż przyjmować wszelkie wnioski, jakie z powodu tych zarządzeń będą Sądowi przedstawione, i przeprowadzać wynikię stąd rozprawy.

W przypadku, gdy strona prosi o tego rodzaju zarządzenia przed rozpoczętym sporem prawnym, albo po jego prawomocnem zamknięciu, ale przed rozpoczętą egzekucją, będzie dla wyżej oznaczonych dozwoleń, rozporządzeń, wniosków i rozpraw, ten Sąd powiatowy właściwym, który w chwili, gdy pierwszy wniosek się pojawił, był w sprawach spornych Sądem powszechnym przeciwnika strony zagrożonej; jeżeli on nie ma takiego Sądu na obszarze mocy obowiązującej niniejszej ustawy, będzie owym Sądem właściwym ten z tutejszych Sądów powiatowych, w okręgu którego znajduje się rzecz, względem której Sąd ma wydać tymczasowe zarządzenie albo pod którym dłużnik zobowiązanego zamieszkał, ma swą siedzibę lub przebywa, albo też Sąd, w okręgu którego będzie spełniona czynność, do wykonania tymczasowego zarządzenia zmierzająca.

§. 388.

Jeżeli w myśl §. 387, ustępu 1, dla dozwoleń tymczasowego zarządzenia i dla postępowania, które się z niem łączy, Trybunał jest właściwym, może w przypadkach niezwykle nagłych, rozstrzy-

gnąć wniosek na tymczasowe zarządzenie przewodniczący Senatowi, odpowiednią sprawą zajętego.

Wniosek na wydanie tymczasowych zarządzeń.

§. 389.

Strona zagrożona wypowie w swoim wniosku na wydanie tymczasowych zarządzeń, jakiego zarządzenia żąda, w którym czasie ma być ono wydane, tudzież określi dokładnie roszczenie, z którym występuje lub które jej Sąd już przyznał, i wyłoży okoliczności, wniosek uzasadniające, szczegółowo i zgodnie z prawdą. W przypadku, gdy do wniosku nie zostały dołączone potrzebne uprawdopodobnienia dokumentne, będzie na żądanie Sądu rzecz strony zagrożonej te okoliczności uprawdopodobnić niemniej też podniesione roszczenie; ten ostatni warunek odpada, gdy strona przedłożyła Sądowi wyrok, jej to roszczenie przysądżający.

Co się mianowicie tyczy wierzytelności pieniężnej, należy też wymienić kwotę dłużną; jeżeli ona opiewa na inny przedmiot, należy podać wartość pieniężną przedmiotu świadczenia, tudzież odpowiednią sumę pieniężną w tym przypadku, gdy strona procząca oświadczyła, że nie obstaje przy tymczasowem zarządzeniu, o które prosiła, lecz się zadowolni zabezpieczeniem przez złożenie oznaczonej sumy pieniężnej w Sądzie.

Rozporządzenia wykonawcze.

§. 390.

Sąd mocen jest wydać tymczasowe zarządzenie, mimo że strona prosząca nie uprawdopodobniła swego roszczenia jak należy, ale uczyni to jedynie wtedy, gdy niekorzyści, jakimi to zarządzenie przeciwnikowi zagraża, dadzą się wynagrodzeniem pieniężnem wyrównać, a nadto wnioskodawca da w tym celu zabezpieczenie, jakie Sąd według swego uznania ustanowi.

Jakkolwiek strona prosząca wystarczające uprawdopodobnienia przedłożyła, wolno Sądowi, jeżeli stan rzeczy tego wymaga, dozwoleń tymczasowego zarządzenia uczynić zawisłym od dnia zabezpieczenia.

W takich przypadkach nie wolno rozpoczynać wykonania zarządzenia, zanim strona wykaże Sądowi, że dostarczyć się mające zabezpieczenie w Sądzie złożyła.

§. 391.

W uchwale, na tymczasowe zarządzenie zezwalającej, oznaczy Sąd czas, na jaki swe zarządzenie wydaje, a jeżeli nakazał złożyć rzeczy w Sądzie lub przedsiębranie czynności rozkazał, wyznaczy czasokres, w ciągu którego ma przeciwnik strony zagrożonej rozkaz ten wypełnić. Jeżeli to w danym przypadku, jaki Sąd ma przed sobą, do bezpieczeń-

stwa wnioskodawcy wystarczy, ustanowi też Sąd w tej samej uchwale kwotę pieniężną, którą może przeciwnik strony zagrożonej w Sądzie z tym skutkiem złożyć, że wykonanie dozwolonego zarządzenia zostanie wstrzymane, a wymieniony przeciwnik uzyska prawo żądania uchylecia zarządzenia, nawet już wykonanego.

Sąd ustanowi w owej uchwale odpowiedni czasokres do wniesienia skargi lub do przedstawienia wniosku o dozwolecie egzekucyi, jeżeli zezwała na tymczasowe zarządzenie, zanim jeszcze prawo, na które się wnioskodawca powołuje, stało się wymagalnem, albo jeżeli w ogóle zezwała na zarządzenie, zanim się proces rozpoczął lub egzekucya została dozwoloną. Sąd uchyli wydane zarządzenie tymczasowe, na wniosek lub z urzędu, jeżeli powyższy termin bezowocnie upłynął.

§. 392.

Na wniosek mocen jest Sąd, na korzyść jednego i tego samego roszczenia, dozwolnić równocześnie kilku zarządzeń, jeżeli to ze względu na istotę danego przypadku, w celu osiągnięcia zupełnego zabezpieczenia, za konieczne uzna.

Z pomiędzy kilku rozmaitych zarządzeń, które wszystkie w danym przypadku zarówno zastosować wolno, wybierze Sąd to zarządzenie, które w istniejących stosunkach odrębnych najlepiej się nadaje do odwrócenia niebezpieczeństwa, którego zachodzi obawa; jeżeli za pomocą każdego owych z zarządzeń cel ten w równej mierze da się urzeczywistnić, wybierze Sąd zarządzenie, dla przeciwnika strony zagrożonej najmniej uciążliwe.

§. 393.

Koszta tymczasowych zarządzeń ponosi wnioskodawca, co nie uwłącza jego prawu żądania wynagrodzenia tych kosztów. To się szczególnie odnosi do kosztów złożenia, przechowania lub administracyi rzeczy, zapowiedzeniem obłożonej (§. 385).

Zezwalając na tymczasowe zarządzenie, może Sąd i to nie tylko wtedy, gdy na areszt zezwała, rozkazać wnioskodawcy, aby pieniądze, do wykonania dozwolonego zarządzenia potrzebne, naprzód w kancelaryi sądowej złożył. Nie wolno rozpoczynać wykonania zarządzenia, zanim złożenie tych pieniędzy zostanie Sądowi wykazane.

§. 394.

Strona, która prosiła o tymczasowe zarządzenie, wynagrodzi swemu przeciwnikowi wszystkie ubytki w jego majątku, tymczasowem zarządzeniem spowodowane, jeżeli roszczenie strony zagrożonej, z którym ona wystąpiła i dla którego Sąd na tymczasowe zarządzenie zezwolił, zostanie prawomocnie

odsądzone, jeżeli prośba tejże strony w ogóle okaże się nieuzasadnioną, albo jeżeli ona nie dotrzyma czasokresu, do wniesienia skargi lub rozpoczęcia egzekucyi ustanowionego. Sąd ustanowi kwotę wynagrodzenia, na wniosek, we formie uchwały, według swego wolnego przekonania (§. 273 Procedury cywilnej). Prawomocna uchwała może być wyegzekwowaną na majątku strony, która o tymczasowe zarządzenie prosiła.

Nadto, jeżeli strona oczywiście swawolnie tymczasowe zarządzenie uzyskała, nałoży na nią Sąd, na wniosek jej przeciwnika, karę za pieniactwo, wymierzoną ze względu na szczególne okoliczności, w danym przypadku zachodzące.

§. 395.

W doręczeniu uchwały, na tymczasowe zarządzenie zezwalającej, przeciwnikowi strony zagrożonej, dłużnikowi zobowiązanego i dzierżycielowi rzeczy, zapowiedzeniem obłożonych, obowiązują postanowienia o doręczeniu skargi.

Uchwała zarządzająca areszt będzie doręczona zatrzymania się mającej osobie przy jej aresztowaniu.

Kiedy wykonanie tymczasowego zarządzenia nie może mieć miejsca.

§. 396.

Wykonanie dozwolonego tymczasowego zarządzenia jest wzbronionem, jeżeli od dnia, w którym Sąd dozwolecie ogłosił lub wnioskodawcy uchwałę o tem na piśmie doręczył, więcej czasu upłynęło, aniżeli jeden miesiąc; wszakże wyjątek stanowi przypadek, gdy wykonanie z powodu rekursu odłożone zostało.

Opozycya.

§. 397.

Przeciwnik strony zagrożonej może przeciw dozwoleciu tymczasowego zarządzenia założyć opozycję, jeżeli go Sąd jeszcze przed wydaniem uchwały nie przesłuchał.

Opozycję wnosi się w ciągu dni czternastu po doręczeniu uchwały, do Sądu, w którym podano wniosek na dozwolecie tymczasowego zarządzenia.

Opozycya nie wstrzymuje wykonania dozwolonych zarządzeń.

§. 398.

Na opozycję odbędzie się ustna rozprawa nad tem, czy dozwolone zarządzenie było dopuszczalnem i stosownem, co potem Sąd uchwałą rozstrzygnie.

Sąd mocen jest zatwierdzenie, zmianę i uchylenie swego zarządzenia uczynić zawisłem od złożenia zabezpieczenia, które według swego wolnego uznania ustanowi.

Uchylenie lub ograniczenie wydanych zarządzeń.

§. 399.

Obok przewidzianych w §§. 386 i 391 przypadków uchylenia wydanych zarządzeń, wolno przedstawić wniosek na uchylenie lub ograniczenie zarządzenia, a to nawet po odrzuceniu opozycji, w myśl §. 397 założonej, jeszcze w następujących przypadkach:

1. jeżeli zarządzenie zostało wykonane w większych rozmiarach, aniżeli to dla zabezpieczenia strony zagrożonej było potrzebne;

2. jeżeli się tymczasem stosunki, w obec których Sąd na tymczasowe zarządzenie zezwolił, w ten sposób zmieniły, że już odpadła potrzeba, aby to zarządzenie dalej istniało dla bezpieczeństwa strony, która je swym wnioskiem spowodowała;

3. jeżeli przeciwnik strony zagrożonej dał zabezpieczenie, jakie Sąd dla niego zastrzegł, lub też inne jakie zabezpieczenie, które Sąd za wystarczające uznał, i przeciwnik z tego się w obec Sądu wykazał;

4. jeżeli roszczenie strony zagrożonej, dla którego Sąd na tymczasowe zarządzenie zezwolił, zostało zaspokojone lub prawomocnie odsądzone, albo też Sąd prawomocnie ustalił, że ono zgasło.

Odpowiednie wnioski, uczynione w czasie, gdy proces w sprawie głównej jeszcze wisi, rozstrzyga Sąd procesowy instancyi pierwszej; we wszystkich zaś innych przypadkach, Sąd, w którym wniosek na dozwoleńie tymczasowego zarządzenia podano; rozstrzygnięcie zapada we formie uchwały. Przed rozstrzygnięciem odbędzie się ustna rozprawa.

§. 400.

Zabezpieczenie, które złożyła strona zagrożona na pokrycie kosztów albo roszczeń z tytułu wynagrodzenia szkody (§§ 390 i 398), może być jej wydane dopiero po upływie dni czternastu, licząc od prawomocności uchwały, którą Sąd tymczasowe zarządzenie uchylił.

Rozporządzenia, odnoszące się do rzeczy wziętych w przechowanie.

§. 401.

Sąd, w §. 399, ustęp ostatni, wskazany, może na wniosek, zezwolić na zarządzenia, które z tej przyczyny są koniecznymi lub pożytecznymi, że się przy ich pomocy zapobiegnie znacznemu uszczerpleniu wartości rzeczy, w przechowanie wziętych, tudzież się co do nich uniknie niestosunkowo wielkich kosztów lub innych niekorzyści, albo też osiągnie z nich korzyści. Jeżeli niema między stronami zgody na poczynić się mające zarządzenia, rozporządzi Sąd, co w przypadku, jaki się wydarzył, jest potrzebnem, uwzględniając przy tem, ile tylko można, prawa właściciela.

W przypadkach szczególnie nagłych, może Sąd wydać odpowiednie rozporządzenie, nie słuchając przedtem przeciwnika. To się przedewszystkiem odnosi do czynności, które są potrzebne do utrzymania i wykonywania praw, wynikających z papierów, w §. 296 określonych.

§. 402.

O ile w tej części nic innego nie jest postanowionem, o tyle należy się stosować do treści i zasad postanowień o postępowaniu egzekucyjnym.

Wiedeń, dnia 27. maja 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gleispach r. w.

T r e ś ć.

Część pierwsza.

E g z e k u c y a.

	Strona
Rozdział pierwszy. Postanowienia ogólne. §§. 1—86	269
Tytuł pierwszy. Egzekucya aktów i dokumentów swojskich. §§. 1—78	269
Tytuł drugi. Egzekucya na zasadzie aktów i dokumentów, za granicą sporządzonych. §§. 79—86	283
Rozdział drugi. Egzekucya wierzytelności pieniężnych. §§. 87—345	285
Tytuł pierwszy. Egzekucya na majątku nieruchomym. §§. 87—248	285
Część pierwsza. Przymusowe uzasadnienie prawa zastawu. §§. 87—96	285
Część druga. Administracya przymusowa. §§. 97—132	286
Część trzecia. Licytacya przymusowa. §§. 133—239	294
Część czwarta. Odrębne postanowienia o egzekucyi na przedmiotach własności górniczej. §§. 240—248	317
Tytuł drugi. Egzekucya na majątku ruchomym. §§. 249—345	318
Część pierwsza. Egzekucya na rzeczach fizycznych. §§. 249—289	318
Część druga. Egzekucya na wierzytelnościach pieniężnych. §§. 290—324	326
Część trzecia. Egzekucya na roszczeniach o wydanie i świadczenie rzeczy fizycznych. §§. 325—329	333
Część czwarta. Egzekucya na innych prawach majątkowych. §§. 330—345	334
Rozdział trzeci. Egzekucya dla wymożenia czynności lub zaniechań. §§. 346—369	336

Część druga.

Zabezpieczenie.

Rozdział pierwszy. Czynności egzekucyjne dla zabezpieczenia wierzytelności pieniężnych (Egzekucya dla zabezpieczenia). §§. 370—377	340
Rozdział drugi. Tymczasowe zarządzenia. §§. 378—402	342

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXI. — Wydana i rozesłana dnia 9. czerwca 1896.

Treść: (№ 80—84.) 80. Ustawa o uzyskaniu funduszów na kupienie budynku dla gimnazjum wyższego rządowego w Nowym Sączu i na przerobienie takowego. — 81. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Mszena do Dolnego Cetna. — 82. Ustawa o sprzedaży części realności skarbowej pod Numerem konskrypcyjnym 101 w Ustiu nad Łabą. — 83. Ustawa, którą wydają się dalsze postanowienia co do wykonania zakładów komunikacyjnych publicznych w Wiedniu. — 84. Rozporządzenie, którem zmienia się nazwę Sądu powiatowego lomnickiego pod Jiczynem w Czechach.

80.

Ustawa z dnia 13. kwietnia 1896,

o uzyskaniu funduszów na kupienie budynku dla gimnazjum wyższego rządowego w Nowym Sączu i na przerobienie takowego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby drogą kupna nabył w Nowym Sączu na własność budynek na pomieszczenie tamtejszego gimnazjum wyższego rządowego, pożarem dotkniętego.

§. 2.

Ogół wydatków na kupno realności razem z przynależnym gruntem, jakoteż na przerobienie budynku i według okoliczności na odsetki interkalarne, ustanawia się w sumie nieprzekraczalnej 68.000 zł.; takową można uzyskać na zasadzie ustawy z dnia 11. lipca 1894 (Dz. u. p. Nr. 165), przez zaciągnięcie pożyczki w kasach oszczędności lub innych publicznych instytucjach kredytowych, w taki sposób, żeby umówiona stopa procentowa

nie przenosiła czterech od sta i żeby kapitał umorzony został ratami ryczałtowymi w najwięcej 45 latach.

Kontrakt, zawrzeć się mający w przedmiocie nabycia realności, uwalnia się od stępli i należności.

§. 3.

Dochód z odsetek od tej pożyczki uwalnia się od podatku dochodowego i od wszelkiego innego podatku, któryby w przyszłości na jego miejsce został zaprowadzony, a potwierdzenia odbioru odsetek i rat kapitałowych, z niniejszego powodu wygotowywać się mające, od stępli i należności.

§. 4.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi wyznań i oświaty, tudzież Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 13. kwietnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Biliński r. w.

81. Dokument koncesyjny z dnia 16. kwietnia 1896,

na kolej lokalną od Mszena do Dolnego Cetna.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Apostolski Węgierski, Król Czeski, Dalmacki, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Arcyksiążę Austriacki, Wielki Książę Krakowski, Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górno- i Dolno-Sląski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrołu itd. itd. itd.

Gdy Józef Veprzik w Sodomierzu, Dr. Józef Ciewarek w Lobeczu i Wacław Honzu, przewodniczący reprezentacji powiatowej w Bieli pod Bezdezem podali prośbę o udzielenie im koncesyi na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu kolei lokalnej od Mszena do Dolnego Cetna, przeto ze względu na powszechną użyteczność tego przedsięwzięcia, widzimy się spowodowani nadać rzeczonym koncesyonaryuszom koncesyą niniejszą na zasadzie ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238), jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895), w sposób następujący:

§. 1.

Nadajemy koncesyonaryuszom prawo wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako lokalna ze szlakiem normalnym od stacyi w Mszenie projektowanej kolei lokalnej Mielnik—Mszeno, na Vratno—Lobecz do Dolnego Cetna z dobiegiem do kolei dozwozowej Chotietow—Dolne Cetno.

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewnia się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 3.

Koncesyonaryusze obowiązani są rozpocząć budowę kolei żelaznej w §. 1 wzmiankowanej niezwłocznie po uzyskaniu pozwolenia budowania,

skończyć najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmią dotrzymania powyższego terminu budowy, dać mają koncesyonaryusze kaucyę w sumie dwa tysiące złotych a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 4.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszom prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszom do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinni koncesyonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu pozwala się odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu, ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszenie chyżości, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za możebne, a natomiast trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§. 6.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wnijsć ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Emisya obligacyj pierwszorzędných jest wzbro-niona.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami sprawienia taboru kolejowego, jakoteż na uposażenie funduszu zasobnego w sumie, którą Rząd ustanowi, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji przez Rząd zatwierdzonego.

Statut Spółki jakoteż formularze akcji, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych niższych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach państwa obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich, i żandarmeryi a to nie tylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesjonariusze zobowiązują się przystąpić także do zawartej przez spółki kolei austriackich umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem służbą i swojemi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek

obowiązywały, nabywają dla koncesjonariuszów mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesyonowanej. Przepisy rzeczono rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, staną się dla koncesjonariuszów obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesjonariuszach tylko o tyle, o ile będzie możliwym dopełnienie ich na kolei drugorzędnej a w skutek tego zbudowanej, urządzonej i eksploatowanej z dozwoleńmi ułatwieniami.

Koncesjonariusze zobowiązują się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

O ile podobne zniżenia, jakie w §. 7 dla transportów wojskowych są przepisane, mają być udzielane także korpusom straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) lub innym funkcjonariuszom publicznym, postanowione będzie w warunkach koncesyjnych.

§. 9.

Koncesyą nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §fu 9go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec wygaśnięcie koncesyi przed upływem przereczonego czasu, gdyby określone w §fie 3cim zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie da się usprawiedliwić w myśl §u 11go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 10.

Wyjąwszy przypadek wyraźnego zezwolenia Rządu, koncesjonariusze nie są upoważnieni do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na kolei koncesyonowanej.

Rząd zastrzega sobie prawo objęcia ruchu na kolei koncesyonowanej i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesjonariuszów mianowicie w tym przypadku, gdyby kolej ta została bezpośrednio połączona z jedną z tych kolei, na których ruch utrzymuje Rząd.

W przypadku takim koncesyonaryusze mają zwracać Rządowi koszta z powodu utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone lub według okoliczności ryczałtowo oznaczone.

Zresztą warunki tego utrzymywania ruchu przepisane będą w kontrakcie, który Rząd zawrze z koncesyonaryuszami.

§. 11.

Koncesyonaryusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz u. p. Nr. 2 z r. 1895) podanemi dozwolić Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których Rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przesyłać lub pozwolić przesyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy kolejną współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 12.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu a z nich strącone będą czyste dochody dwóch lat najniepomyślniejszych, poczem obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

Dochód średni czysty w myśl powyższego postanowienia obliczony, będzie koncesyonaryuszom płacony aż do upływu okresu koncesyjnego jako wynagrodzenie za odstąpienie kolei a to w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku.

2. Gdyby jednak odkupienie miało nastąpić przed upływem siódmego roku ruchu, lub gdyby średni dochód czysty, w myśl postanowień ustępu 1. obliczony, nie wynosił najmniej takiej kwoty rocznej, któraby wyrównywała racie rocznej potrzebnej na umówione oprocentowanie i spłacenie zaciągniętej w Banku krajowym królestwa czeskiego pod gwarancją kraju pożyczki hipotecznej, jakoteż na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu całego okresu koncesyjnego, natenczas wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za odstąpienie kolei, będzie polegało na tem, że państwo weźmie na siebie spłacenie z własnych funduszków

w umówionych terminach płatności w miejsce koncesyonaryuszków, powyższej pożyczki hipotecznej aż do zupełnego umorzenia takowej a oznaczoną powyżej sumę roczną za kapitał akcyjny płacić będzie w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku.

3. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych w myśl ustępu 1 przypadających a względnie zamiast sumy rocznej w myśl ustępu 2 za kapitał akcyjny płacić się mającej, zapłacić kapitał wyrównywający sumie rat według postanowień ustępu 1 i 2 półrocznie płacić się mających, zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą po kursie średnim, jaki obligacye długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

4. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów i używanie kolei niniejszem koncesyonowanej ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materyałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 13.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od tego dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materyałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 12, ustępie ostatni.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 12), zatrzymają koncesyonaryusze na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i należące się im aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryuszków z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, żeby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego do tego funkcyjaryusza, a w szczególności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami i wydelegowania do nadzoru nad tem funkcyjaryuszów na koszt koncesyjaryuszów.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru; w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 15.

Nadto zastrzega sobie Rząd prawo, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Ostrzegając surowo, aby nikt nie czynił nic przeciwnego postanowieniom koncesyi niniejszej i nadając koncesyjaryuszom prawo uciekania się do Naszych Sądów w sprawach o wynagrodzenie udowodnionej szkody, rozkazujemy wyraźnie wszystkim Władzom, do których to należy, aby nad koncesyą i wszystkimi postanowieniami w niej zawartemi, ściśle i troskliwie czuwały.

W dowód czego wydajemy niniejszy list, pod Naszą większą pieczęcią, w Naszem głównem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia szesnastego miesiąca kwietnia w roku zbawienia tysiąc ośmset dziewięćdziesiątym szóstym, Naszego panowania czterdziestym ósmym.

 Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Biliński r. w.

§ 2.

Ustawa z dnia 12. maja 1896,

o sprzedaniu części realności skarbowej pod Numerem konskrypcyjnym 101 w Ustiu nad Łabą.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważniam Mojego Ministra skarbu do sprzedania zbędnej części realności pod Numerem konskrypcyjnym 101 w Ustiu nad Łabą, wykaz hipoteczny liczba 101, obecnie po części przez Komorę używanej, po części w najem puszczonej.

§. 2.

Za sumę z tej sprzedaży uzyskaną wystawić należy na pozostałej części rzeczonyj realności nowy budynek dla Komory głównej.

§. 3.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia a wykonanie jej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, dnia 12. maja 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

§ 3.

Ustawa z dnia 23. maja 1896,

którą wydają się dalsze postanowienia co do wykonania zakładów komunikacyjnych publicznych w Wiedniu.

Za zgodą obu izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Zatwierdza się dołączoną uchwałę Komisji zakładów komunikacyjnych w Wiedniu, jednogłośnie przez wszystkie trzy kurye dnia 11. lipca 1895 wydaną, której przedmiotem jest dalsza zmiana programu finansowego zapewnienia i wykonania rzeczonych zakładów komunikacyjnych artykułem I ustawy z dnia 18. lipca 1892 (Dz. u. p. Nr. 109) zatwierdzonej a ustawą z dnia 9. kwietnia 1894

(Dz. u. p. Nr. 73) zmienionego, jakoteż kilka postanowień stosownie do artykułu IV powyższej ustawy ustawodawstwu zastrzeżonych.

Artykuł II.

Upoważnia się Rząd, żeby stosownie do powyższej uchwały zezwolił na wykonanie w pierwszym okresie budowy (aż do końca 1897) zakładów komunikacyjnych, które według programu ustawą z dnia 18. lipca 1892 (Dz. u. p. Nr. 109) zatwierdzonego, miały być w drugim okresie budowy (1898 aż do 1900) wykonane i na potrzebne w skutek tego użycie sumy kosztów według programu na te zakłady preliminowanej.

Artykuł III.

Udział państwa w pokryciu kosztów, które stosownie do artykułu II mają być zaliczone, ustanawia się podług tego, czy takowe mają być poniesione na koleje pierwszorzędne, czy na koleje lokalne w sumie 87·5 a względnie 85 od sta.

W skutek tego do sumy nieprzekraczalnej, w artykule IV ustawy z dnia 18. lipca 1892 (Dz. u. p. Nr. 109) i w artykule I ustawy z dnia 9. kwietnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 73) wyznaczonej, której oprocentowanie i umorzenie, odnośnie do zakładów komunikacyjnych aż do końca 1897 wykonać się mających, państwo może zapewnić, przybywa suma pożyczkowa 13,107.200 zł. w. a.

Artykuł IV.

Gdyby do wykonania planu ruchu, jaki Komisya zakładów komunikacyjnych w Wiedniu stosownie do potrzeb komunikacji za zezwoleniem Ministerstwa kolei żelaznych ustanowi, okazało się potrzebnem pomnożenie taboru kołowego linii kolei miejskiej, w pierwszym okresie budowy wykonać się mających, w takim razie sumę nieprzekraczalną w artykule III ustanowioną można powiększyć o dalszą kwotę częściową pożyczki, stosunkowemu udziałowi państwa w kosztach pomnożenia taboru kołowego odpowiednią, najwięcej zaś o 1,653.300 zł. wal. austr.

Artykuł V.

Do zakładów komunikacyjnych, w myśl artykułu I wykonać się mających, stosują się w zupełności ulgi przyznane według artykułu V i VI ustawy z dnia 18. lipca 1892 (Dz. u. p. Nr. 109), jakoteż według artykułu II ustawy z dnia 9. kwietnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 73).

Artykuł VI.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Wykonanie onejże poruczam Mojemu Ministrowi kolei żelaznych, Mojemu Ministrowi skarbu i Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 23. maja 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

Uchwała Komisji zakładów komunikacyjnych w Wiedniu z dnia 11. lipca 1895,

co do zmiany programu zapewnienia pod względem finansowym i wykonania zakładów komunikacyjnych publicznych, zatwierdzonego artykułem I i §. 1 ustaw z dnia 18. lipca 1892 (Dz. u. p. Nr. 109 i Dz. u. i rozp. kr. Nr. 42), a względnie uchwałami wiedeńskiej Rady gminnej z dnia 27. stycznia i 8. lipca 1892.

Komisya zakładów komunikacyjnych w Wiedniu, w myśl punktu VII, ustęp 6 programu zapewnienia pod względem finansowym i wykonania zakładów komunikacyjnych publicznych w Wiedniu, artykułem I ustawy z dnia 18. lipca 1892 (Dz. u. p. Nr. 109) zatwierdzonego, postanawia jednomyślną uchwałą wszystkich trzech kuryi, celem pokrycia nadmiaru wydatków, jakiego oczekiwać należy z powodu wykończenia linii kolei lokalnej jako kolei pierwszorzędnych i celem lepszego wykonania tego programu, co następuje:

1. Przedłużenie kolei łączącej wiedeńskiej od Praterstern, z użyciem do tego ulicy Arcyksięcia Rudolfa w c. k. Praterze, do dzielnicy dunajskiej i dalej, wzdłuż kolei naddunajskiej z dobiegiem do stacyi nussdorfskiej kolei Cesarza Franciszka Józefa (tymczasowa linia dzielnicy dunajskiej), które według programu (punkt II, A, I, b) miało być wykonane w pierwszym okresie budowy a to, aż do zabudowania dzielnicy dunajskiej po części jako linia tymczasowa, ma być całkiem wyrzucone z programu. Przewidziane na ten cel pokrycie w sumie rzeczywistej 3,960.000 zł. obrócić należy na inne linie kolei miejskiej a względnie na częściowe pokrycie nadmiaru wydatków, jakiego co do takowych oczekiwać należy.

2. Poczynić należy stosowne kroki celem zapewnienia kapitału w sumie rzeczywistej okrągło 13,800.000 zł. potrzebnego na zupełne pokrycie tego nadmiaru wydatków, jakoteż na wybudowanie

szlaku przedmiejskiego Hernalš — Penzing w ciągu I. okresu budowy, tudzież na wybudowanie szlaku obwodowego Gumpendorferstrasse — Matzleinsdorf.

3. Aż do chwili zezwolenia na tę dotację dodatkową, roboty na linii kanałowej ograniczyć należy tylko do odbycia komisij politycznych, do wygotowania ogłoszeń licytacyjnych i do wykupu gruntów.

Fundusze wolne z powodu odroczenia właściwej budowy tej linii obrócić należy najprzód na dalsze prowadzenie wszystkich innych robót, z wyjątkiem właściwych robót budowniczych na szlaku przedmiejskim Hernalš — Penzing.

4. Przedstawiony projekt szczegółowy przekształcenia i zagłębienia dworca na komorze głównej zatwierdza się pod tym warunkiem, że gmina miasta Wiednia odstąpi przedsiębiorstwu kolei miejskiej bezpłatnie części placu ślizgawkowego pod budowę kolei potrzebne. Natomiast komisya zakładów komunikacyjnych gotowa jest nadać gminie wiedeńskiej prawo przykrycia dworca zagłębionego w rozciągłości potrzebnej do rozszerzenia budynku targowicy głównej i wybudowania mostu w celu przeprowadzenia po nim ulicy Marxergasse, we względzie zaś technicznego wykonania tych zakładów, komisya będzie czyniła gminie wiedeńskiej wszelkie dogodności, jakie tylko będą możebne.

Wzmiankowany powyżej projekt dworca kolejowego przestać należy do c. k. Ministerstwa handlu z prośbą o wydelegowanie komisji lokalnej o oględziny przez komisję polityczną i o rokowania w sprawie wywłaszczenia.

5. Budowa części linii obwodowej od Gumpendorferstrasse do Matzleinsdorfu wykonana być ma dopiero wtedy, gdy stosunki kolei południowej do zarządu ruchu kolei państwa zostaną ostatecznie uregulowane.

84.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 1. czerwca 1896, którem zmienia się nazwę Sądu powiatowego lomnickiego pod Jiczynem w Czechach.

Ponieważ Ministerstwo spraw wewnętrznych, w porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami, pozwoliło zmienić a względnie uzupełnić nazwę gminy miejskiej Lomnice (Lomnitz) w powiecie politycznym semilskim na nazwę Lomnice nad Popelką (Lomnitz an der Popelka), przeto też Sąd powiatowy, w teźże gminie siedzibę mający, używać będzie odąd nazwy: „Lomnice nad Popelką“ (Lomnitz an der Popelka).

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXII. — Wydana i rozesłana dnia 11. czerwca 1896.

Treść: № 85. Rozporządzenie, którem zabrania się przywozu i przewozu pewnych przedmiotów i towarów z Egiptu.

85.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 10. czerwca 1896,

którem zabrania się przywozu i przewozu pewnych przedmiotów i towarów z Egiptu.

Ze względu na grożące niebezpieczeństwo przyniesienia cholery z Egiptu, zakaz wydany rozporządzeniem z dnia 31. grudnia 1893 (Dz. u. p.

Nr. 3 z r. 1894) co do przywozu i przewozu przedmiotów i towarów z Turcyi europejskiej i azyatyckiej pochodzących a w rozporządzeniu z dnia 3. czerwca 1893 (Dz. u. p. Nr. 88) pod 1 i 2 oznaczonych rozciąga się w porozumieniu z Rządem królewsko węgierskim także na Egipt.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia, w którym odnośne komory a względnie Władze zdrowotne morskie otrzymają o niem wiadomość.

Badeni r. w.

Glanz r. w.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 16. czerwca 1896.

Treść: (№ 86—88.) 86. Ustawa o budowie kolei żelaznej z Chodorowa do Podwysokiego. — 87. Obwieszczenie o wybiciu jednokoronówek zarządzanem przez Rząd królewsko węgierski z powodu święcenia tysiąclecia. — 88. Obwieszczenie o zmianie rysunku nabrzeżnego u dziesięciokoronówek podanego do wiadomości powszechnej obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 26. grudnia 1892.

86.

Ustawa z dnia 1. czerwca 1896,

o budowie kolei żelaznej z Chodorowa do Podwysokiego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się Rząd do wybudowania na koszt państwa nakładem preliminowanym w sumie 3,650.000 zł, mającej oraz uważać się za nieprzekraczalną, kolei żelaznej jako odnogi kolei lwowsko-czerniowieckiej od Chodorowa na Rohatyn do Podwysokiego z dobiegiem do kolei Halicz—Ostrów (Tarnopol), będącej przedmiotem ustawy z dnia 26. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 9 z r. 1894).

Artykuł II.

Wykonanie kolei, która w myśl artykułu I. ma być wybudowana, podlega warunkowi, że królestwo Galicyi przyczyni się do pokrycia kosztów rzeczonyj kolei udzieleniem z funduszków krajowych zasiłku niezwrotnego w takiej sumie, jaka będzie potrzebna dla uzupełnienia zasiłków, również niezwrotnych, jakie złożą strony interesowane, do sumy 1,000.000 zł. w. a.

Jedną połowę zasiłków wyżej zawarowanych wypłacić należy przy rozpoczęciu budowy kolei a drugą po jej skończeniu.

Świadczenia w naturze (odstąpienie gruntów, dostawy materiałów itp), jeżeli są przyręczone, mogą być w te zasiłki wliczone, o ile w tej mierze nie zostały zawarte odmienne układy.

Wartość takich świadczeń w naturze oceniana być ma w porozumieniu między Władzą państwa a stronami interesowanymi, gdyby zaś porozumienie nie przyszło do skutku, drogą dobrowolnego sądownego oszacowania.

Artykuł III.

Budowę linii kolejowej w artykule I oznaczonej, która wykonana być ma jako kolej główna drugiego rzędu, rozpocząć należy w roku 1896 a skończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od rozpoczęcia budowy.

Artykuł IV.

Na pokrycie części kosztów budowy, przypadającej na rok 1896, wyznacza się Rządowi na tenże rok dotację osobną w sumie 2,000.000 zł.

Co się tyczy uzyskania funduszków na dotację powyżej wyznaczoną, część jej w sumie 500.000 zł. pokryje pierwsza, według artykułu II. przy rozpoczęciu budowy płatna rata zasiłków królestwa Galicyi i stron interesowanych. Co się tyczy pozostałej reszty w sumie 1,500.000 zł. tudzież dalszych kwot, jakie do opędzenia kosztów budowy po strąceniu drugiej raty zasiłków od kraju i stron interesowanych, płatnej przy skończeniu budowy, będą jeszcze potrzebne, żądać należy pokrycia drogą konstytucyjną.

Artykuł V.

Oдноśnie do kolei żelaznej, która stosownie do artykułu I. ma być wybudowana, uwalnia się od stępli i należytości wszelkie kontrakty, podania i dokumenty, tyżące się wykupu gruntów, budowy i zaopatrzenia kolei a wykup gruntów także od opłaty przypadającej za przeniesienie własności.

Artykuł VI.

Kolej żelazną, w artykule I ustawy niniejszej oznaczoną, utrzymywać ma w ruchu Władza państwa na rachunek państwa i przeniesienie prawa utrzymywania ruchu na osobę prywatną lub na jakąś spółkę mogłoby nastąpić tylko na podstawie ustawy, gdyby w tej mierze została wydana.

Artykuł VII.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi kolei żelaznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, dnia 1. czerwca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Biliński r. w.

87.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 7. czerwca 1896,

o wybitciu jednokoronówek zarządzonem przez Rząd królewsko węgierski z powodu święcenia tysiąclecia.

Oдноśnie do obwieszczenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 26. grudnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 228) podaje się do wiadomości powszechnej, że z powodu święcenia tysiąclecia Rząd królewsko węgierski na zasadzie LI. artykułu ustawy węgierskiej z r. 1893 wybił i puścił w obieg jednokoronówki za jeden milion koron według następujących postanowień:

Strona główna tych monet zawiera popiersie Jego c. i k. Apostolskiej Mości z koroną i w płaszczu świętego Szczepana z następującym napisem: „Az ezeréves Magyarország emlékére 1896“. Nadto znajduje się tu oznaczenie wartości „1 Korona“ i znak menniczy królewsko węgierskiego urzędu menniczego w Kremnicy „K. B.“. Odwrotna strona przedstawia postać Arpada na koniu, w pośrodku grupy symbolizującej objęcie kraju.

Monety te są przez utlenienie pozbawione połysku.

Zresztą, mianowicie co się tyczy napisu nabrzeżnego, wielkości, wagi i ilości czystego kruszcu, monety te są całkiem takie same jak jednokoronówki bite w myśl postanowień artykułu XI. Umowy menniczej i walutowej z dnia 2. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 127), których wyobrażenie podane zostało do wiadomości obwieszczeniem z dnia 26. grudnia 1892.

Do monet tych stosują się w myśl umowy menniczej i walutowej także w tutejszym obszarze monarchii wszystkie te postanowienia, które pod względem przyjmowania jednokoronówek we wszystkich kasach państwa i innych publicznych, jakoteż w obrocie prywatnym zawiera artykuł XIX ustawy z dnia 2. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 126) a względnie artykuł XI ustawy z dnia 2. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 127).

Dołączają się ryciny wyobrażające te jednokoronówki.

Biliński r. w.

88.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 7. czerwca 1896,

o zmianie rysunku nabrzeżnego u dziesięciokoronówek podanego do wiadomości powszechnej obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 26. grudnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 228).

Rysunek nabrzeżny u dziesięciokoronówek, podany do wiadomości powszechnej obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 26. grudnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 228), zmienia się w ten sposób, że rysunek ten, jak to widać na rycinie do niniejszego dołączonej, składa się z gwiazdki pomiędzy dwoma berłami wielokrotnie powtórzonej.

Biliński r. w.

Sprostowanie.

W Części XIII Dz. u. p. z r. b. zawierające pod Nr. 31 rozporządzenie o tworzeniu zakładów ubezpieczenia ich urządzaniu i zawiadywaniu ich czynnościami, na stronie 73, w drugiej kolumnie, wierszu 9 od góry, zamiast: 5. od gradobicia, powinno być: 5. od szkód pożarowych.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 23. czerwca 1896.

Treść: № 89. Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmu krajowego arcyksięstwa austriackiego poniżej Anizy.

89.

Patent cesarski z dnia 17. czerwca 1896,

tyczący się zwołania sejmu krajowego arcyksięstwa austriackiego poniżej Anizy.

**My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;**

król węgierski i czeski, dalmacki, kroacki, sławoński, galicyjski, ledomeryjski i illiryski; król jerozolimski itd.; arcyksiążę austriacki; wielki książę toskański i krakowski; książę lotaryński, salzburski, styryjski, karyntyjski, krański i bukowiński; wielki książę siedmiogrodzki; margrabia morawski; książę górno- i dolno-śląski, modeński, parmański, piacenccki i gwastalski, oświęcimski i zatorski, cieszyński, friaulski, dubrownicki i zadarski; uksiążęcony hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycy i Gradysce; książę na Try-

dencie i Bryksenie; margrabia górno- i dolno-łużycki i istryjski; hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; pan na Tryeście, Kotorze i windyjskiej marchii; wielki wojewoda województwa serbskiego itd. itd. itd. wiadomo czynimy:

Sejm krajowy arcyksięstwa austriackiego poniżej Anizy zwołuje się na dzień 1. lipca b. r. do miejsca na jego zebrania ustawą wyznaczonego, w celu wzięcia pod obradę i uchwalenia projektów rządowych, dotyczących się zmian w ordynacyi krajowej i w ordynacyi wyborczej sejmowej, które będą mu przedstawione.

Dan w Budapeszcie dnia 17. czerwca tysiąc ośmset dziewięćdziesiątego szóstego, Naszego panowania czterdziestego ósmego roku.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Ledebur r. w.

Glanz r. w.

Weltersheimb r. w.

Biliński r. w.

Gleispach r. w.

Rittner r. w.

Guttenberg r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXV. — Wydana i rozesłana dnia 26. czerwca 1896.

Treść: (№ 90—94.) 90. Obwieszczenie o uchyleniu koncesyi z dnia 25. grudnia 1886 na kolej lokalną od Maryańskich Łaźni do Karłowych Warów z odnogami. — 91. Dokument koncesyjny na kolej żelazną parową od Maryańskich Łaźni do Karłowych Warów. — 92. Ustawa o uwolnieniu od stępli i opłat bezpośrednich tych fundacyi i nadań, które będą uczynione gwoli pięćdziesiątego roku Mojego panowania. — 93. Obwieszczenie o taryfie opłat za badania analityczno-chemiczne w c. k. Urzędzie probierczym głównym w Wiedniu. — 94. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy miejscowej Oberkreuzstetten do okręgu Sądu powiatowego mistelbaskiego w Dolnej Austrii.

90.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z d. 13. czerwca 1896,

o uchyleniu koncesyi z dnia 25. grudnia 1886 (Dz. u. p. Nr. 12 z r. 1887) na kolej lokalną od Maryańskich Łaźni do Karłowych Warów z odnogami.

Koncesyą na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu kolei lokalnej od Maryańskich Łaźni do Karłowych Warów z odnogami od Schönwehru do Łokietu i od Karłowych Warów do Dallwitz, Najwyższym dokumentem koncesyjnym z dnia 25. grudnia 1886 (Dz. u. p. Nr. 12 z r. 1887) inżynierowi W. Danielowi w Pilzni nadaną, atoli nie wykonaną, uchyla się na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 21. maja 1896.

Guttenberg r. w.

91.

Dokument koncesyjny z dnia 21. maja 1896,

na kolej żelazną od Maryańskich Łaźni do Karłowych Warów.

My Franciszek Józef Pierwszy,

z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Apostolski Węgierski, Król Czeski, Dalmacki, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Arcyksiążę Austriacki, Wielki Książę Krakowski, Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górno- i Dolno-Śląski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu itd. itd. itd.

Gdy prałat Alfred Clementso, opat klasztoru w Tepli, przewodniczący powiatowy w Tepli w związku z Dr. Antonim Stöhrem, adwokatem nadwornym i sądownym w Wiedniu, Dr. Ferdynandem Fleisch-

nerem, radnym miasta Karłowych Warów, Dr. Augustem Herzigiem, burmistrzem Maryańskich Łaźni, Dr. Józefem Zintlem, burmistrzem Tepli i Ernestem Veitem, przewodniczącym powiatowym w Beczowie podali prośbę o udzielenie im koncesyi na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu kolei żelaznej od Maryańskich Łaźni do Karłowych Warów, przeto ze względu na powszechną użyteczność tego przedsięwzięcia, widzimy się spowodowani nadać rzeczonym koncesyonaryuszom koncesyę niniejszą na zasadzie ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238), jakoteż ustaw z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) i z dnia 19. czerwca 1895 (Dz. u. p. Nr. 83) w sposób następujący:

§. 1.

Nadajemy koncesyonaryuszom prawo wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako główna drugiego rzędu od stacyi w Maryańskich Łaźniach linii kolei państwa Pilzeń—Cheb na Teplę, Beczów i Schönwehr do Karłowych Warów z dobiegiem do dworca głównego, który na gruntach donickich gminy miasta Karłowych Warów ma być wybudowany.

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewniają się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 3.

Kolei, w §. 1 oznaczonej, zapewnia państwo gwarancyę czystego dochodu rocznego, który wyrównywać ma sumie potrzebnej na oprocentowanie po cztery od sta i umorzenie pożyczki w celu zgromadzenia kapitału zaciągnąć się mającej w Banku krajowym królestwa czeskiego w sumie imiennej 4,050.000 zł. w. a. w monecie papierowej, która w przeciągu 76 lat, licząc od dnia dzisiejszego, ma być umorzona a to w taki sposób, że gdyby czysty dochód roczny nie dorównywał sumie zagwarantowanej, część niedostającą uzupełni Rząd.

Zagwarantowany czysty dochód roczny ustanawia się na czas od otwarcia ruchu aż do upływu 76go roku okresu koncesyjnego w sumie nieprzekraczalnej 172.000 zł. w. a.

§. 4.

Z czystego dochodu rocznego w §. 3 zagwarantowanego obracać należy na umorzenie pożyczki, która ma być zaciągnięta, taką kwotę, jaką Rząd wyznaczy, stosownie do planu amortyzacyjnego, pod-

legającego jego zatwierdzeniu, według którego cały kapitał zakładowy (§. 12) umorzony być ma w ciągu okresu koncesyjnego.

Umorzenie pożyczki ma pierwszeństwo przed umorzeniem akcyj.

§. 5.

Dodatek, który Rząd ma płacić z tytułu przyjęcia gwarancyi, wydawany będzie po poprzedniemu sprawdzeniu przedstawionego ze wszystkimi dowodami rachunku rocznego, najpóźniej w trzy miesiące po przedstawieniu tego rachunku.

Jednakże na wypłatę odsetek od pożyczki w terminach płatności, skarb będzie i pierwszej wydawał kwoty częściowe w miarę potrzeby, sprawdzanej na podstawie preliminarza przychodów, a to z zastrzeżeniem obliczenia się na podstawie rachunku rocznego i jeżeli koncesyonaryusze będą o to prosili na sześć tygodni przed terminem płatności.

Gdyby po ostatecznym stwierdzeniu rachunku rocznego, który przedstawić należy najpóźniej w przeciągu trzech miesięcy po upływie roku ruchu, okazało się, że zaliczki wymierzono za wysoko, koncesyonaryusze winni niezwłocznie zwrócić otrzymaną nadwyżkę z sześcioprocetowymi odsetkami.

Z roszczeniem do dopłaty od państwa zgłaszać się należy najpóźniej w przeciągu roku po upływie odpowiedniego roku ruchu, w przeciwnym razie roszczenie to upada.

§. 6.

Kwotę, którą Rząd zapłaci w skutek przyjęcia gwarancyi, uważać należy tylko za zaliczkę podlegającą oprocentowaniu po cztery od sta rocznie.

Gdy czysty dochód kolei przewyższy zagwarantowaną sumę roczną, nadwyżka odsyłana być ma niezwłocznie Rządowi na spłacenie udzielonej zaliczki z odsetkami aż do całkowitego umorzenia.

W przypadku tym zaspokojenie płatnych odsetek ma pierwszeństwo przed zwrotem zaliczek.

Pretensye państwa z tytułu zaliczek lub odsetek, nie wypłaconych jeszcze Rządowi w chwili, gdy koncesya moc swoją utraci, lub gdy kolej zostanie odkupiona, zaspokojone będą z pozostałego jeszcze majątku przedsiębiorstwa.

§. 7.

Koszta notowania papierów na giełdach krajowych i zagranicznych, opłaty stęplowe od kuponów jakoteż podatki, które po upływie lat swobody podatkowej przedsiębiorstwo ma opłacać, wolno umieszczać w rachunku ruchu jako pozycyą wydatkową.

Toż samo rozumie się o dodatku za zawiadownictwo, Bankowi krajowemu królestwa czeskiego od pożyczki płacić się mającym w wysokości $\frac{1}{8}$ od sta każdoczesnej nieumorzonej kwoty pożyczki, jakoteż o podatkach i należyciach, któreby temu Bankowi miały być zwracane.

Od dopłat państwa niema przedsiębiorstwo opłacać podatku dochodowego.

§. 8.

Budowę kolei żelaznej w §. 1ym wzmiankowanej rozpocząć należy jak najrychlej i skończyć najpóźniej w przeciągu półtrzecia roku, licząc od dnia dzisiejszego. Gotową kolej oddać należy niezwłocznie na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać mają koncesyonaryusze na żądanie Rządu stosowną kaucyę a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższych zobowiązań z winy koncesyonaryuszów, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 9.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszom prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszom do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 10.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinni koncesyonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież do ustaw i rozporządzeń, które w przyszłości wydane by zostały.

§. 11.

Budowa kolei koncesyonowanej wykonana być ma podług zarządzeń, jakie w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych pod bezpośrednim kie-

runkiem i nadzorem Ministerstwa kolei żelaznych a względnie Dyrekcyi głównej austriackich kolei państwa.

Budowa i dostawy powierzane być mają z bezpośrednim współudziałem Rządu i ile możności według warunków stosowanych pospolicie przy budowie kolei państwa.

Roboty budownicze powierzać należy drogą ofert oddzielnie od zbierania kapitału.

Wartość dostaw materyałowych, gruntów odstąpić się mających i wszelkich innych świadczeń, które objęciem akcyj zakładowych mają być zapewnione, oceniana będzie w porozumieniu między państwem a stronami interesowanemi, w braku zaś takowego, drogą dobrowolnego sądowego oszacowania.

Tabor kolejowy, szyny i wszelkie inne części składowe kolei, jakoteż wszelkie przedmioty do urządzenia potrzebne, nabywane być mają wyłącznie z fabryk krajowych.

Wyjątku od tego postanowienia dowolić może Ministerstwo kolei żelaznych tylko w takim razie, gdyby udowodniono, że fabryki krajowe nie zdołają dostarczyć wszystkiego pod tymi samymi warunkami co się tyczy ceny, jakości i czasu dostawy, jakie podają fabryki zagraniczne.

§. 12.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, osobnej Spółki akcyjnej do prowadzenia przedsiębiorstwa kolei lokalnej koncesyonowanej, która wniść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, na kosztą sprawienia parku kolejowego, za zezwoleniem Rządu rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, tudzież kwoty, którą Rząd wyznaczy na zakupno zapasu materyałów i dotacyj kasowych łącznie z odsetkami interkalarnemi, ratami amortyzacyjnemi w ciągu czasu budowy rzeczywiście zapłaconymi i stratą na kursie rzeczywiście poniesioną przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po upływie pierwszego roku ruchu jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, kosztą przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżei Rząd pozwolił na wzniesienie pro-

jektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Kontrakt zawrzeć się mający z Bankiem krajowym królestwa czeskiego w przedmiocie pożyczki, statut Spółki jakoteż formularze akcji, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

W statucie Spółki akcyjnej, która ma być utworzona, zamieścić należy postanowienie, że wszyscy członkowie grona kierującego (rady zarządczej, dyrekcyi), winni być obywatelami austriackimi i winni mieć siedzibę w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

§. 13.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych znizowanych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach państwa obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i do żandarmeryi a to nietylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesjonaryusze zobowiązują się przystąpić do zawartej przez austriackie spółki kolejowe umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem swoją służbą i swoimi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesjonaryuszków mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesjonowanej. Przepisy rzeczonożego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesjonaryuszków obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Koncesjonaryusze zobowiązują się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych pod-

oficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 14.

Do przewozu korpusów straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) stosowane będą podobnie postanowienia taryfowe znizowane dla transportów wojskowych.

§. 15.

Ruch na kolei, na którą daje się niniejszy dokument koncesyjny, będzie utrzymywało państwo w ciągu całego okresu koncesyjnego na rachunek koncesjonaryuszków a koncesjonaryusze będą obowiązani zwrócić administracyi kolei żelaznych państwa koszta z powodu tego utrzymywania ruchu rzeczywiście poniesione lub według okoliczności ryczałtowo oznaczone. Warunki utrzymywania ruchu określone będą w osobnej umowie, którą w tym względzie Rząd zawrze z koncesjonaryuszkami.

Dopóki kolej będzie istotnie używała gwarancyi państwa lub dopóki zaliczki z tytułu gwarancyi wypłacone, nie będą państwu zwrócone, Rząd będzie miał prawo wydawania według własnego uznania postanowień co do urządzeń ruchu, co do ustanowienia taryf dla przewozu osobowego i towarowego, jakoteż klasyfikacyi towarów i wszelkich warunków pobocznych, dotyczących się przewozu towarów, tudzież świadczeń przedsiębiorstwa kolejowego na rzecz niektórych gałęzi służby publicznej, mianowicie na rzecz zarządu pocztowego i zakładu telegrafów państwa, przyczem będzie miał wzgląd na istniejące stosunki obrotu.

Zresztą uregulowanie taryf pasażerskich i towarowych, jakoteż świadczeń na cele publiczne, zastrzeżone jest na zawsze ustawodawstwu i koncesjonaryusze obowiązani są poddać się takiej regulacyi.

§. 16.

Koncesjonaryusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przepisaniem dozwolić Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których państwo ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przesyłać lub pozwolić przesyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 17.

Koncesję nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne na lat 90, licząc od dnia dzisiejszego a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec unieważnienie koncesyi przed upływem przerzeczonego czasu, gdyby określone w §. 3im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia i utrzymywania ruchu z winy koncesyonaryuszów nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11go ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 18.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu, z nich strącone będą czyste dochody dwóch lat najniepomyślniejszych i obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby jednak odkupienie miało nastąpić przed upływem siódmego roku ruchu, lub gdyby średni dochód czysty, w myśl postanowień ustępu 1. obliczony, nie wynosił najmniej takiej sumy rocznej, któraby wyrównywała racie rocznej potrzebnej do zawarowanego oprocentowania i umorzenia pożyczki w Banku krajowym królestwa czeskiego zaciągniętej (§. 3) z doliczeniem raty rocznej potrzebnej do oprocentowania po cztery od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i do umorzenia go w ciągu całego okresu koncesyjnego, natenczas kwota roczna, powyżej oznaczona, uważana będzie za dochód czysty, mający służyć za podstawę do wymierzenia ceny odkupu.

3. Wynagrodzenie, które ma być zapłacone, będzie polegało na tem, że w ciągu pozostałych lat okresu koncesyjnego płacić się będzie koncesyonaryuszom kwoty potrzebne do zawarowanego oprocentowania i umorzenia pożyczki aż do zupełnego umorzenia takowej w umówionych terminach płatności, natomiast za kapitał akcyjny płacić się będzie dochód średni w myśl ustępu 1go po strąceniu tych kwot pozostały a względnie, o ileby zachodził jeden z przypadków w ustępie 2 przewidzianych, sumę roczną tamże wzmiankowaną w ratach pół-

rocznych z dołu dnia 30. czerwca 31. grudnia każdego roku płatnych.

4. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych, które w myśl ustępu 3go mają być płacone, wziąć na siebie spłacenie nie umorzonych jeszcze w owym czasie części pożyczki i nadto zapłacić kapitał wyrównywający sumie zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok wartości kapitałowej rat, które oprócz kwot na programowe oprocentowanie i umorzenie pożyczki według postanowień ustępu 3go mają być półrocznie płacone.

Gdyby państwo zamierzało wtaki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyj długu państwa. Obligacje długu państwa liczone będą po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacje długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półroczna bezpośrednio poprzedzającego.

5. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów a względnie obciążone tylko resztą jeszcze nie spłaconą zaciągniętej pożyczki i w używanie kolei niniejszem koncesyonowanej, ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów i kasowe, koleje podjazdowe, jeżeliby koncesyonaryusze je posiadali i przedsiębiorstwa poboczne koncesyonaryuszów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 19.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów i kasowe, koleje podjazdowe, jeżeliby koncesyonaryusze je posiadali i przedsiębiorstwa poboczne Spółki, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 18, l. 5.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 18), zatrzymają koncesyonaryusze na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i akty-

wa z rachunku wynikające, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryuszów z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 20.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiadawczej lub innej reprezentacji, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach ile razy uzna to za potrzebne, i wieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru lub interesom finansowym skarbu państwa gwarancją dającego; w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 21.

Nadto zastrzega sobie Rząd, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczano się naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie miał prawo zapobiegać temu środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem okresu, na który została nadana.

Ostrzegając surowo, aby nikt nie czynił nic przeciwnego postanowieniom koncesyi niniejszej i nadając koncesyonaryuszom prawo uciekania się do Naszych Sądów w sprawach o wynagrodzenie udowodnionej szkody, rozkazujemy wyraźnie wszystkim Władzom, do których to należy, aby nad koncesyą i wszystkimi postanowieniami w niej zawartymi ściśle i troskliwie czuwały.

W dowód czego wydajemy niniejszy list, pod Naszą większą pieczęcią, w Naszem głównem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia dwudziestego pierwszego miesiąca maja w roku zbawienia tysiąc ośmset dziewięćdziesiątym szóstym, Naszego panowania czterdziestym ósmym.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Biliński r. w.

92.

Ustawa z dnia 5. czerwca 1896,

o uwolnieniu od stępli i opłat bezpośrednich tych fundacyi i nadań, które będą uczynione gwoli pięćdziesiątego roku Mojego panowania.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Fundacye i nadania na cele naukowe, dobroczynne i humanitarne gwoli pięćdziesiątego roku Mojego panowania, o ile aż do końca 1898 roku będą uczynione lub zostały już uczynione, uwalnia się od stępli i opłat bezpośrednich.

Od takowych uwalnia się także te akty prawne i pisma, które aż do końca roku 1898 będą wygotowane, jakoteż te czynności urzędowe, które aż do tego czasu będą uskutecznione celem wprowadzenia w wykonanie fundacyi i nadań w ustępie pierwszym oznaczonych.

Artykuł II.

Upoważnia się Rząd, żeby uwolnienia w artykule I ustanowione rozciągnął także na takie fundacye i nadania gwoli pięćdziesiątego roku Mojego panowania uczynić się mające lub już uczynione, których przedmiotem jest jakikolwiek inny cel dobru pospolitemu służący, mianowicie polepszenie położenia ekonomicznego i socyalnego najemników i w ogóle mniej zasobnych klas ludności.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Lainz, dnia 5. czerwca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

93.**Obwieszczenie Ministerstwa skar-
bu z dnia 8. czerwca 1896,**

o taryfie opłat za badania analityczno-chemiczne
w c. k. Urzędzie probierczym głównym w Wiedniu.

Taryfa opłat, za badania analityczno-chemiczne
w c. k. Urzędzie probierczym głównym pobierać się
mających, rozporządzeniem z dnia 29. grudnia 1875
(Dz. u. p. Nr. 3 z r. 1876) ogłoszona, traci moc
obowiązującą od dnia 30. czerwca 1896, nową zaś
taryfę można przeglądać w rzeczonym urzędzie lub
tamże nabywać.

Biliński r. w.

94.**Rozporządzenie Ministerstwa spra-
wiedliwości z d. 20. czerwca 1896,**

tyczące się przyłączenia gminy miejscowej Ober-
kreuzstetten do okręgu Sądu powiatowego mistel-
baskiego w Dolnej Austrii.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868
(Dz. u. p. Nr. 59) oddziela się gminę miejscową
Oberkreuzstetten od okręgu Sądu delegowanego
miejsko-powiatowego korneuburskiego i przyłącza
do okręgu Sądu powiatowego mistelbaskiego.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obo-
wiązującej od dnia 1. stycznia 1897.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 27. czerwca 1896.

Treść: (№ 95—96.) 95. Ustawa o uwolnieniach od należności w sprawach sług. — 96. Rozporządzenie w przedmiocie ustanowienia terminu, w którym nabyć ma mocy obowiązującej rozporządzenie z dnia 10. kwietnia 1896, zabraniające handlu obnośnego na obszarze Pragi, stolicy krajowej, tudzież gmin przedmiejskich Karlina, Smichowa, Winohradów Królowych, Żyżkowa i Werszowiec.

95.

Ustawa z dnia 13. czerwca 1896, o uwolnieniach od należności w sprawach sług.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Uwalnia się od stępli i należności:

1. Wszelkie w sprawach sług wnoszone do Władz politycznych podania i uskuteczniane przed nimi protokoły, czynności urzędowe i wygotowania tudzież zawarte ugody;

2. potwierdzenia sług co do odbioru zadatku, bez względu, czy takowe zawierają oraz potwierdzenie zawarcia kontraktu służbowego, dopóki nie będą służyły do użytku sądowego, lub do takiego użytku urzędowego, któryby przekraczał zakres spraw sług;

3. książki służbowe i świadectwa w nich zapisywane.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, dnia 13. czerwca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

96.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu z dnia 25. czerwca 1896,

w przedmiocie ustanowienia terminu, w którym nabyć ma mocy obowiązującej rozporządzenie z dnia 10. kwietnia 1896 (Dz. u. p. Nr. 49), zabraniające handlu obnośnego na obszarze Pragi, stolicy krajowej, tudzież gmin przedmiejskich Karlina, Smichowa, Winohradów Królowych, Żyżkowa i Werszowiec.

Dodatkowo do rozporządzenia z dnia 10. kwietnia 1896 (Dz. u. p. Nr. 49) wydanego przez Ministerstwo handlu w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych i skarbu, którem zakazany został handel obnośny na obszarze Pragi, stolicy krajowej, tudzież gmin przedmiejskich Karlina, Smichowa, Winohradów Królowych, Żyżkowa i Werszowiec, postanawia się, że rozporządzenie to zamiast 1. lipca 1896, nabyć ma mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1897.

Badeni r. w.

Glanz r. w.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 30. czerwca 1896.

Treść: (№ 97—99.) 97. Rozporządzenie, dotyczące się upoważnienia c. k. Stacyi doświadczalnej rolniczo-chemicznej w Spljencie do wykonywania rozbioru chemicznego win włoskich. — 98. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy miejscowej Krips do Sądu powiatowego weseryckiego w Czechach. — 99. Rozporządzenie, zmieniające a względnie uzupełniające niektóre postanowienia instrukcyi Urzędu depozytowego Sądu cywilnego gradeckiego.

97.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i rolnictwa z dnia 24. czerwca 1896,

tyczące się upoważnienia c. k. Stacyi doświadczalnej rolniczo-chemicznej w Spljencie do wykonywania rozbioru chemicznego win włoskich.

Odnośnie do rozporządzeń z dnia 10. sierpnia i z dnia 1. grudnia 1892 (D. u. p. Nr. 125 i 201) podaje się do wiadomości, że c. k. Stacya doświadczalna rolniczo-chemiczna w Spljencie wciągnięta została do rzędu stacyj doświadczalnych oenologicznych, upoważnionych do badania chemicznego win włoskich, w rozporządzeniu z dnia 10. kwietnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 125) wymienionych.

[Glanz r. w.

Biliński r. w.

Ledebur r. w.

98.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 25. czerwca 1896,

tyczące się przyłączenia gminy miejscowej Krips do Sądu powiatowego weseryckiego w Czechach.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 59) oddziela się gminę miejscową

Krips od okręgu Sądu powiatowego teplańskiego i przyłącza do okręgu Sądu powiatowego weseryckiego.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1897.

Gleispach r. w.

99.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i Najwyższą Izbą obrachunkową z dnia 27. czerwca 1896,

zmieniające a względnie uzupełniające niektóre postanowienia instrukcyi Urzędu depozytowego Sądu cywilnego gradeckiego.

Ze względu, iż postanowieniem Najwyższem z dnia 17. lutego 1896 dozwolone zostało pomnożenie składu osobowego w Urzędzie depozytowym Sądu cywilnego gradeckiego, Ministerstwo sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem skarbu i Najwyższą Izbą obrachunkową uznaje za stosowne zmienić a względnie uzupełnić postanowienia §§. 6, 14, 17, 20, 37, 40, 41 i 53 instrukcyi dla tego Urzędu depozytowego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 21. lipca 1881 (Dz. u. p. Nr. 85) zaprowadzonej, jakoteż punkta 1 i 4 rozporządzenia mi-

nisteryjalnego z dnia 3. stycznia 1889 (Dz. u. p. Nr. 3), którem instrukcja ta została zmieniona — a to w następujący sposób:

1. Obowiązek zachowywania wszystkich zasobów depozytowych, z wyjątkiem kasy podręcznej i obowiązek zamykania lokalu kasy, szaf znajdujących się w tymże jakoteż kasy głównej, który stosownie do §§. 6 i 37 instrukcji ciążył na kasyerze urzędu depozytowego i na adjunkcie urzędu depozytowego, przechodzi na dwóch zachowawców urzędu depozytowego. Oni w razie wydawania wręczać mają odnośne wartości kasyerowi.

Wartości te wydaje stronom kasyer, a czy takowe wręcza im bezpośrednio, czyli też posyła pocztą, czyni to zawsze w obecności drugiego urzędnika, którego przełożony urzędu depozytowego (teraz dyrektor urzędu depozytowego) do tego wyznaczy.

Kasy podręcznej nie będzie już odtąd obliczał przełożony urzędu depozytowego, lecz czynić to będą codziennie dwaj zachowawcy.

Zachowawcy obrachowywać się mają z kasyerem codziennie. Wszelką zaś gotowiznę, którą się łącznie zachowuje, obliczać ma co tydzień dyrektor urzędu depozytowego.

2. Dzienniki szczegółowe (§. 14 instrukcji i punkt 1 rozporządzenia ministeryjalnego z dnia 3. stycznia 1889) utrzymywać mają i podpisywać zachowawcy.

W razie wielkiego nawału czynności może dyrektor przydać zachowawcom do pomocy urzędnika, ażeby mogli tej pracy podolać.

Dzienniki sumaryczne (punkt 1 rozporządzenia ministeryjalnego z dnia 3. stycznia 1889) utrzymywać ma urzędnik do czynności likwidacyjnych przeznaczony, któremu to dyrektor urzędu depozytowego poruczy. Tenże urzędnik sprawdzać ma zgodność dzienników sumarycznych z szczegółowymi i takową potwierdzać dokładaniem swego podpisu.

3. Likwidacyą (§. 40 instrukcji) skutecznie ma likwidator, w razie potrzeby z pomocą urzędników, jeśli będą mu przydani, którzy odpowiedzialni są za ścisłość klauzul asygnacyjnych, jakie piszą na dokumentach wypłaty.

Likwidator ma nadto zawsze osobiście sprawdzać zapiski w księdze kontowej (§. 17 instrukcji ustęp 10 i punkt 4 rozporządzenia ministeryjalnego z dnia 3. stycznia 1889) i po tem sprawdzeniu dzienniki szczegółowe co tydzień zamykane podpisywać (§. 14 instrukcji, ustęp 7).

Likwidator winien także sprawdzać i podpisywać wygotowane ekstrakty depozytowe (§. 20 instrukcji) zanim je dyrektor podpisze. Przy wydawaniu depozytów tożsamość osoby udowodniana być ma (§. 41 instrukcji) odtąd nie przed dyrektorem lecz przed likwidatorem.

Przy tem udowadnianiu można odstąpić od przeprowadzania drugiego świadka tożsamości, jeżeli strona odbierająca depozyt okaże dokumenty legitymacyjne, jakoto wyciągi z metryk urodzin i zaślubin, świadectwa swojszczyzny, paszporty, nominacje, urzędowe legitymacje kolejowe, świadectwa immatrykulacji, świadectwa służbowe, zawiadomienia urzędowe itp., których posiadanie przemawia za uznaniem tożsamości okazującego z tym, dla którego dokument taki został wygotowany; nadto na drugich świadków tożsamości można przyprowadzać niewiasty.

4. Upoważnienie nadane urzędowi depozytowemu w myśl §. 53 instrukcji do załatwiania komisowo czynności obrotowych tamże bliżej określonych, na bezpośrednie wezwanie sądów, znajdujących się poza obrębem Grazu, ale należących do okręgu gradeckiego Sądu krajowego, wyższego, rozszerza się do wszystkich sądów królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

5. Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. lipca 1896.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 1. lipca 1896.

Treść: № 100. Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmu krajowego księstwa kraińskiego.

100.

Patent cesarski z dnia 29. czerwca 1896,

tyczący się zwołania sejmu krajowego księstwa kraińskiego.

**My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;**

Król Węgierski i Czeski, Dalmacki, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modeński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Friański, Dubrownicki i Zadarski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia

Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda województwa serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejm krajowy księstwa kraińskiego, na mocy postanowienia Naszego z dnia 12. grudnia 1895 odroczone, zwołany jest na dzień 6. lipca 1896 do miejsca na jego zebrania ustawą wyznaczonego, w celu podjęcia na nowo swoich czynności.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyonalnem mieście Wiedniu dnia 29. czerwca tysiąc ósmset dziewięćdziesiątego szóstego, Naszego panowania czterdziestego ósmego roku.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.	Welsersheimb r. w.
Gautsch r. w.	Biliński r. w.
Ledebur r. w.	Gleispach r. w.
Glanz r. w.	Rittner r. w.
	Guttenberg r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 1. lipca 1896.

Treść: № 101. Ustawa, którą uzupełniają się a względnie zmieniają postanowienia, dotyczące się postępowania w takich przypadkach, gdy przeciw decyzjom i zarządzeniom Władz politycznych używane są środki prawne.

101.

Ustawa z dnia 12. maja 1896,

którą uzupełniają się a względnie zmieniają postanowienia, dotyczące się postępowania w takich przypadkach, gdy przeciw decyzjom i zarządzeniom Władz politycznych używane są środki prawne.

Za zgodą obu Izb Rady Państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Rekursa (odwołania się) od decyzji i zarządzeń Władz politycznych powiatowych, o ile takowe podlegają jeszcze tokowi instancyi, wnosić należy we wszystkich tych przypadkach, dla których osobny termin do podania rekursu nie jest przepisany, w terminie 14-dniowym; rekursa (odwołania się) zaś od decyzji i zarządzeń Władz politycznych krajowych, w takich samych okolicznościach, w terminie czterotygodniowym, licząc od dnia, który nastąpi po doręczeniu.

Rekursa wnosić można ustnie, piśmiennie lub telegraficznie.

Dzień oddania na pocztę lub do urzędu telegraficznego uważany będzie również za dzień wniesienia rekursu.

Jeżeli ostatni dzień terminu przypada na niedzielę lub święto, termin kończy się dopiero w następnym dniu powszednim.

Co do pytania, czy rekurs nie jest dopuszczalny lub czy za późno został podany, orzekać ma instancja rekursowa.

§. 2.

O ile ustawy istniejące nie zawierają wyraźnego odmiennego postanowienia, wnosić należy rekursa do tej Władzy, która wydała decyzję w pierwszej instancji.

§. 3.

Władze polityczne, w §. 1 wymienione, winny w swoich decyzjach i zarządzeniach wyraźnie oznajmiać, czy takowe podlegają jeszcze dalszemu tokowi instancyi, jeżeli mu zaś podlegają, podawać wyraźnie termin do wniesienia rekursu i Władzę, do której go wnieść należy.

Jeżeli w razie mylnego wyznaczenia terminu w decyzji lub zarządzeniu wniesiono rekurs wprawdzie w terminie zakreślonym, ale dopiero po upływie właściwego terminu ustawowego, w takim razie zbijaną decyzję lub zarządzenie należy uchylić z powodu mylnego podania terminu i zarządzić wydanie decyzji lub zarządzenia opatrzonego właściwem podaniem terminu i podlegających ponownemu tokowi instancyi.

Ostatnie to postanowienie stosuje się odpowiednio do przypadków mylnego wskazania Władzy, do której rekurs podać należy, lub mylnego oznajmienia czy decyzja lub zarządzenie podlega jeszcze tokowi instancyi.

W razie zaniedbania przepisu w ustępie 1 podanego, służy stronom prawo wniesienia osobnego rekursu o uchylenie tego usterku.

§. 4.

Mocą ustawy niniejszej uchylają się wszystkie rozporządzenia odnoszące się do przedmiotów ustawy niniejszej a z nią niezgodne, mianowicie zaś postanowienia ustępu 3. rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. października 1859 (Dz. u. p. Nr. 196).

§. 5.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Co do tych przypadków, w których decyzje lub zarządzenia Władz krajowych zostały przed tym dniem doręczone, postępować należy — jeżeli środek prawny jest jeszcze dopuszczalny — tak, jak gdyby w tymże dniu były doręczone.

§. 6.

Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych poruczam wykonanie ustawy niniejszej w porozumieniu z innymi Moimi interesowanymi Ministrami.

Budapeszt, dnia 12. maja 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XI. — Wydana i rozesłana dnia 4. lipca 1896.

Treść: (№ 102—107.) 102. Dokument koncesyjny na kolej lokalną wązko-torową od Zell am See do Krimml (kolej lokalna pinzgauska). — 103. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy miejscowej Brzezki z Jindrzychowem i Jestrzabami do okręgu Sądu powiatowego wielko-byteckiego a względnie Sądu obwodowego igławskiego w Morawie. — 104. Ustawa, uzupełniająca ustawę z dnia 26. maja 1882, o zaprowadzeniu podatku konsumcyjnego od oleju skalnego. — 105. Ustawa o nabywaniu bez opłaty podatku oleju skalnego, którego gęstość wynosi mniej niż 770 stopni do poruszania motorów i do czyszczenia szymbów naftowych. — 106. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy miejscowej Lhota—Podkopna do okręgu Sądu powiatowego wyzowickiego w Morawie. — 107. Rozporządzenie, dotyczące się nabywania bez opłaty podatku oleju skalnego rafinowanego, którego gęstość wynosi mniej niż 770 stopni, do poruszania motorów i do czyszczenia szymbów naftowych.

102.

Dokument koncesyjny z dnia 19. maja 1896,

na kolej lokalną wązko-torową od Zell am See do Krimml (kolej lokalna pinzgauska).

My Franciszek Józef Pierwszy,

z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Apostolski Węgierski, Król Czeski, Dalmacki, Kroatycki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Arcyksiążę Austriacki, Wielki Książę Krakowski, Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górno- i Dolno-Słaski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu itd. itd. itd.

Gdy Rudolf Stummer-Traunfels, radca budowniczy, inżynier cywilny i przedsiębiorca budowy w Wiedniu podał prośbę o udzielenie mu koncesyi na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu kolei lokal-

nej wązko-torowej od Zell am See na Mittersill do Krimml, przeto ze względu na powszechną użyteczność tego przedsięwzięcia, widzimy się spowodowani nadać rzeczonemu koncesyonaryuszowi koncesyę niniejszą na zasadzie ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238), jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895), w sposób następujący:

§. 1.

Nadajemy koncesyonaryuszowi prawo wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako lokalna wązko-torowa od stacyi Zell am See linii Bischofshofen—Wörgl kolei państwa na Mittersill do Krimml (kolej lokalna pinzgauska).

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewnia się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 3.

Koncesyonaryusz obowiązany jest rozpocząć budowę kolei żelaznej w §. 1 wzmiankowanej niezwłocznie, skończyć najpóźniej w przeciągu półtora

roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową koleją oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmią dotrzymania powyższego terminu budowy, dać ma koncesyonaryusz kaucyę w sumie 5000 złotych w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 4.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszowi do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinien koncesyonaryusz do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu pozwala się odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu, ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a mianowicie ze względu na budowę tej kolei wązko-torowej i na zmniejszenie chyżości, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za możebne, a natomiast trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§. 6.

Nadaje się koncesyonaryuszowi prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która winiś ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryusza.

Emisyja obligacyj pierwszorzędných, które opiewać mogą tylko na walutę ustawową krajową, jest o tyle dozwolone, o ile się okaże, że dochód czysty,

przez kraj Salzburg zagwarantowany, zapewnia trwale oprocentowanie i umorzenie takowych.

Nadto nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wypuszczenia w obieg akcyj pierwszorzędných, które mieć będą pod względem wypłaty odsetek i umorzenia, pierwszeństwo przed akcyami zakładowemi, za sumę, którą Rząd ustaliowi.

Dywidenda należąca się od akcyj pierwszorzędných, zanim akcje zakładowe nabędą prawa do pobierania dywidendy, nie może być wymierzana w większej kwocie jak po cztery od sta i dopłaty z dochodów późniejszych lat są wzbronione.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami nabycia taboru kolejowego, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacyi przez Rząd zatwierdzonego.

Statut Spółki jakoteż formularze obligacyj pierwszorzędných, akcyj zakładowych i akcyj pierwszorzędných, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

W statucie Spółki akcyjnej, która ma być utworzona, zamieścić należy postanowienie, że wszyscy członkowie grona kierującego (rady zawiadowczej, dyrekcji) winni być obywatelami austriackimi i winni mieć siedzibę w obszarze królestwa i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

§. 7.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych niższych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach państwa obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich, i żandarmerji a to nie tylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesjonaryusz zobowiązuje się przystąpić także do zawartej przez spółki kolei austriackich umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem służbą i swojemi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesjonaryusza mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesyonowanej. Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, staną się dla koncesjonaryusza obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciążą na koncesjonaryuszu tylko o tyle, o ile będzie możliwem dopełnienie ich na kolei drugorzędnej a w skutek tego zbudowanej, urządzonej i eksploatowanej z dozwołnieniami ułatwieniami.

Koncesjonaryusz zobowiązuje się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

O ile podobne zniżenia, jakie w §. 7 dla transportów wojskowych są przepisane, mają być udzielane także korpusom straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) lub innym funkcjonaryuszom publicznym, postanowione będzie w warunkach koncesyjnych.

§. 9.

Koncesyą nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §fu 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec wygaśnięcie koncesyi przed upływem przerzeczonego czasu, gdyby określone w §fie 3cim zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie da się usprawiedliwić w myśl §u 11go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 10.

Ruch kolei, na którą daje się niniejszy dokument koncesyjny, będzie utrzymywało państwo na rachunek koncesjonaryusza. Warunki tego utrzymywania ruchu określone będą w osobnej umowie, którą w tym względzie Rząd zawrze z koncesjonaryuszem.

§. 11.

Koncesjonaryusz obowiązany jest pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) podanemi dozwolić Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których Rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przesyłać lub pozwolić przesyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 12.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

W razie odkupienia kolei, państwo weźmie na siebie spłacenie obligacyj pierwszorzędnych, nie umorzonych jeszcze według zatwierdzonego planu amortyzacyi w chwili odkupienia a akcje pierwszorzędne i zakładowe w obiegu będące, o ile te ostatnie nie znajdowałyby się w posiadaniu państwa, wykupić według pełnej wartości imiennej.

Posiadaczom akcji pierwszorzędnych i zakładowych może Rząd zapłacić rzeczony kapitał podług własnego wyboru gotówką lub obligacyami długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą po kursie średnim, jaki obligacye długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów i używanie kolei niniejszem koncesyjonowanej ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materiałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 13.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od tego dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyjonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materiałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 12, ustęp ostatni.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 12), zatrzyma koncesyonaryusz na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i należące się mu aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryusza z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, żeby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego do tego funkcyonaryusza, a w szczególności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami i wydelegowania do nadzoru nad tem funkcyonaryuszów na koszt koncesyonaryusza.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, kon-

cesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru; w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 15.

Nadto zastrzega sobie Rząd prawo, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Ostrzegając surowo, aby nikt nie czynił nic przeciwnego postanowieniom koncesyi niniejszej i nadając koncesyonaryuszowi prawo uciekania się do Naszych Sądów w sprawach o wynagrodzenie udowodnionej szkody, rozkazujemy wyraźnie wszystkim Władzom, do których to należy, aby nad koncesyą i wszystkimi postanowieniami w niej zawartymi, ściśle i troskliwie czuwały.

W dowód czego wydajemy niniejszy list, pod Naszą większą pieczęcią, w Naszem głównem i rezydencyonalnem mieście Wiedniu, dnia dziewiętnastego miesiąca maja w roku zbawienia tysiąc ośmset dziewięćdziesiątym szóstym, Naszego panowania czterdziestym ósmym.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Biliński r. w.

103.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 28. czerwca 1895,

tyczące się przyłączenia gminy miejscowej Brzezki z Jindrychowem i Jestrzabami do okręgu Sądu powiatowego wielko-byteckiego a względnie Sądu obwodowego igławskiego w Morawie.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, a względnie ustawy z dnia 26. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 62, oddziela się gminę miejscową Brzেকę z Jindrychowem i Jestrzabami od okręgu Sądu powiatowego namieskiego a obwodowego znojmskiego i przyłącza się do okręgu

Sądu powiatowego wielko-byteckiego a obwodowego igławskiego.

Rozporządzenie niniejsze wejdzie w wykonanie od dnia 1. stycznia 1897.

Gleispach r. w.

104.

Ustawa z dnia 29. czerwca 1896,

uzupełniająca ustawę z dnia 26. maja 1872 (Dz. u. p. Nr. 55), o zaprowadzeniu podatku konsumcyjnego od oleju skalnego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Oleje skalne, których gęstość przy ciepłocie 12 stopni Réaumura przenosi 880 stopni i które przeto w myśl uwagi 1 do pozycyi Nr. 121 powszechnej taryfy cłowej obszaru cłowego austriacko-węgierskiego z dnia 21. maja 1887, Dz. u. p. Nr. 52, nie podlegają podatkowi konsumcyjnemu, zakazuje się mieszać z lżejszemi olejami skalnymi, w tym celu, żeby zdziałać olej skalny sposobny do oświetlania.

Zakaz niniejszy nie odnosi się do tych mieszanin olejów skalnych, które robią się w obrębie rafinerji oleju skalnego (§. 10 ustawy z dnia 26. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 55).

§. 2.

Wykroczenie przeciw zakazowi w §. 1 wyrażonemu karane będzie jak ciężkie przestępstwo defraudacyjne a za podstawę do wymierzenia kary od każdych 100 kilogramów mieszaniny brać się będzie stopę podatku od oleju skalnego.

Kwota nałożonej kary pieniężnej nie ma jednak w żadnym razie wynosić mniej jak 100 zł.

Przestępca jest nadto obowiązany zapłacić do skarbu państwa podatek konsumcyjny przypadający od mieszaniny wbrew zakazowi zdziałanej.

§. 3.

Okres przedawnienia dla kary pieniężnej, orzeczeniem karnem jeszcze nie nałożonej, ustanawia się co do przestępstwa w §. 2 przewidzianego, na trzy lata.

§. 4.

Posiadacze magazynów lub składów sprzedaży oleju skalnego, którzy za wzmiankowane przestęp-

stwo byli już karani, albo, którzy tylko ze względu na zaszcze przedawnienie uznani zostali za nieulegających karze, mogą być oddani pod dozór urzędu skarbowego i zobowiązani do uwiadomiania piśmiennie o każdym wzięciu na skład oleju skalnego, najpóźniej na sześć godzin przed tem, funkcyonaryusza skarbowego do tego przeznaczonego, jakoteż do utrzymywania rejestru nabywania i odbytu olejów skalnych.

§. 5.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Wykonanie onejże poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 29. czerwca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

105.

Ustawa z dnia 29. czerwca 1896,

o nabywaniu bez opłaty podatku oleju skalnego, którego gęstość wynosi mniej niż 770 stopni do poruszania motorów i do czyszczenia szybów naftowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby olej skalny do poruszania motorów, tudzież do czyszczenia szybów naftowych przeznaczony, którego gęstość przy ciepłocie 12 stopni Réaumura wynosi mniej niż 770 stopni (tysiącznych części gęstości czystej wody), oswobadzał od przypadającego według ustawy z dnia 26. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 55 podatku konsumcyjnego za dopełnieniem warunków i przezornościom, które będą drogą rozporządzenia przepisane.

§. 2.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia. Wykonanie poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 29. czerwca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

106.**Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 29. czerwca 1896,**

tyczące się przyłączenia gminy miejscowej Lhota — Podkopna do okręgu Sądu powiatowego wyzowskiego w Morawie.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, oddziela się gminę miejscową Lhotę—Podkopną od okręgu Sądu powiatowego holeszowskiego i przyłącza do okręgu Sądu powiatowego wyzowskiego.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. stycznia 1897.

Gleispach r. w.

107.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 3. lipca 1896,**

tyczące się nabywania bez opłaty podatku oleju skalnego rafinowanego, którego gęstość wynosi mniej niż 770 stopni, do poruszania motorów i do czyszczenia szybów naftowych.

W wykonaniu ustawy z dnia 29. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 105, upoważniającej Rząd, żeby olej skalny do poruszania motorów, tudzież do czyszczenia szybów naftowych przeznaczony, którego gęstość przy ciepłocie 12 stopni Réaumura wynosi mniej niż 770 stopni (benzynę), oswobadzał od przypadającego według ustawy z dnia 26. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 55, podatku konsumcyjnego za dopełnieniem warunków i przezorności, które będą drogą rozporządzenia przepisane, rozporządza się w porozumieniu z królewsko węgierskiem Ministerstwem skarbu co następuje:

Udzielanie pozwolenia.

1. Kto olej skalny do poruszania motorów lub do czyszczenia szybów naftowych, którego gęstość przy ciepłocie 12 stopni Réaumura wynosi mniej niż 770 stopni (benzynę), chce nabywać z rafinerii tutejszo-krajowej bez opłacania podatku, potrzebuje do tego osobnego pozwolenia.

Pozwolenie to udzielane będzie tylko osobom a względnie przedsiębiorcom, wykonywającym przemysł przy pomocy motorów benzynowych a względnie wydobywającym olej skalny surowy, o ile nie był otworzony konkurs wierzycieli do ich majątku i

o ile takowi nie byli skazani ani za zbrodnię lub przestępstwo z chciwości zysku popełnione, ani za przemytnictwo lub za ciężkie przestępstwo defraudacyjne.

Utrata pozwolenia.

2. W razie stwierdzonego nadużycia, pozwolenie odbiera się natychmiast niezawisłe od skutków ustawy karnej skarbowej.

Mianowicie odstępowanie innym osobom benzyny nabytej bez opłacenia podatku, jakoteż używanie takowej bez poprzedniego oznajmienia i opłacenia podatku do jakiegokolwiek innego celu, prócz do dozwolonego, np. do oświetlania, pociąga za sobą cofnięcie pozwolenia.

Prośba o pozwolenie.

3. Prośbę o pozwolenie, która jest wolna od stępla i ma być wystosowana do Władzy skarbowej pierwszej instancji, podać należy za pośrednictwem Izby handlowo-przemysłowej tego powiatu, w którym znajduje się odnośne przedsiębiorstwo.

W prośbie podać należy:

- a) nazwisko, zatrudnienie i miejsce zamieszkania proszącego, tudzież siedzibę przedsiębiorstwa;
- b) cel, do którego benzyna, bez opłacenia podatku nabywana, ma być używana (do poruszania motorów lub do czyszczenia szybów naftowych);
- c) przybliżoną ilość rocznie potrzebną, tudzież jaka ilość benzyny ma być za każdym razem do powyższego celu nabywana;
- d) siedzibę rafinerii oleju skalnego, z której benzyna ma być nabywana.

Źródło, z którego się nabywa, można każdego czasu zmienić za poprzedniem wczesnem uwiadomieniem Władzy skarbowej pierwszej instancji;

- e) sposób zabezpieczenia podatku konsumcyjnego od oleju skalnego.

Jeżeli chodzi o nabywanie benzyny bez opłacania podatku do poruszania motorów, podać nadto należy w szczególności:

- f) system, największą skuteczność motoru, tudzież największą ilość benzyny potrzebnej na godzinę do poruszania używanego motoru benzynowego.

Szczegóły te powinny być udowodnione świadectwem fabryki maszyn, która motor zrobiła; następnie

- g) przybliżoną ilość godzin, przez które motor będzie dziennie w ruchu.

Izby handlowo-przemysłowe badają wniesione do nich prośby pod względem prawdziwości szcze-

gółów i ze swoją opinią przesyłają je do decyzji tej Władzy skarbowej pierwszej instancji, w której okręgu odnośne przedsiębiorstwo ma siedzibę.

Trwanie pozwolenia. Nabytek najmniejszy.

4. Pozwolenie opiewa na oznaczoną ilość benzyny i daje się takowe na okres jednoroczny. Na prośbę, podaną przed upływem roku pozwolenia, przedłuża się pozwolenie na rok następny.

Ilość najmniejszą, jaką naraz nabyć można, ustanawia się na jeden cetnar metryczny.

Zabezpieczenie podatku konsumcyjnego przez uprawnionego do nabywania.

5. Zanim benzynę zacznie się nabywać, złożony należy na podstawie udzielonego pozwolenia zabezpieczenie podatku konsumcyjnego po 6 zł. 50 c. od 100 kilogramów w takiej kwocie, żeby takowa pokrywała każdorazowy nabytek i posiadany jeszcze nieużyty zapas benzyny.

Zabezpieczenie można składać w sposób przepisany w §. 14 przepisu wykonawczego, Dz. u. p. Nr. 78 z r. 1882, do ustawy o zaprowadzeniu podatku konsumcyjnego od oleju skalnego. Zabezpieczenie staje się wolnem w miarę rzeczywistego wypotrzebowania benzyny bez opłacenia podatku nabytej.

Nadzór urzędowo-skarbowy.

6. Przedsiębiorstwa uprawnione do nabywania benzyny bez opłacania podatku oddają się na czas tego uprawnienia pod nadzór urzędowo-skarbowy i odnośni przedsiębiorcy obowiązani są utrzymywać osobne rejestry benzyny na podstawie pozwolenia nabywanej i spotrzebowanej. Nadto obowiązani są dozwalać funkcjonaryszom skarbowym na każde żądanie wstępu do lokali przemysłowych w celu przeglądania zapisków, kontrolowania użycia benzyny bez opłacenia podatku nabytej, jakoteż jej zapasów i porównywania z zapiskami.

Warunki szczególne:

Co się tyczy benzyny do poruszania motorów.

7. Nabywanie benzyny bez opłacenia podatku do poruszania motorów podlega w szczególności warunkowi, żeby benzyna przed wyprowadzeniem z rafinerji oleju skalnego poddana była zabarwieniu pod l. 12 niniejszego rozporządzenia przepisaniemu.

Co się tyczy benzyny do czyszczenia szybów.

Używanie zaś benzyny, nabytej bez opłacenia podatku, do czyszczenia szybów naftowych, dozwolone jest tylko pod kontrolą urzędową.

Drożne.

Jeżeli siedziba funkcjonaryszów skarbowych, którzy kontrolować mają odbiór benzyny w odnośnem przedsiębiorstwie a względnie użycie jej do czyszczenia szybów naftowych, nie znajduje się w siedzibie tego przedsiębiorstwa, w takim razie przedsiębiorca obowiązany jest składać w kasie państwa, która mu będzie wymieniona, drożne dla funkcjonarysza skarbowego służbę pełniącego w kwocie aż do 60 c. od głowy za dzień jeden.

Coroczne badanie zapasów.

9. Z końcem każdego roku, na który dane było pozwolenie, badane będą zapasy benzyny nabytej bez opłacenia podatku. Jeżeli nie postarano się wcześniej o przedłużenie pozwolenia, opłacić należy od tych zapasów podatek konsumcyjny po 6 zł. 50 c. od 100 kilogramów wagi netto. Jeżeli pozwolenie zostało wcześniej przedłużone, znalezione zapasy wliczyć należy w ilość potrzebną na rok następny.

Zabezpieczenie podatku konsumcyjnego przez posiadającego na czas transportu.

10. Przedsiębiorca rafinerji oleju skalnego, z której benzyna przeznaczona do poruszania motorów i do czyszczenia szybów naftowych ma być nabywana, winien podatek konsumcyjny od takowej zabezpieczyć w urzędzie poborczym jeszcze przed wprowadzeniem z rafinerji.

Zabezpieczenie dać należy w sposób wzmiankowany w §. 14 przepisu wykonawczego o zaprowadzeniu podatku konsumcyjnego od oleju skalnego, Dz. u. p. Nr. 78 z r. 1882. Zresztą można także korzystać z kredytu na podatek konsumcyjny, jeżeli przedsiębiorcy rafinerji oleju skalnego jest udzielony, o ile odnośny akt deklaracji jest odpowiednio wygotowany.

Dane zabezpieczenie staje się wolnem, jak tylko wróci urzędowe potwierdzenie, że ilość benzyny bez opłacenia podatku wyprowadzona nadeszła do lokalu przedsiębiorstwa, dla którego jest przeznaczona.

Oznajmienie w urzędzie poborczym o zamierzonym wyprowadzeniu.

11. Rafinerja oleju skalnego, z której benzyna dla uprawnionego do jej nabycia przeznaczona ma być bez opłacenia podatku wyprowadzona, winna takową tak samo, jak każdy inny olej skalny, podatkowi podlegający, oznajmić przed wyprowadzeniem, w tym urzędzie, do którego gwoili płacenia podatku konsumcyjnego jest przyłączona, z tem dołożeniem, że wyprowadzona będzie z prawem do oswobodzenia od podatku.

Oprócz szczegółów, w §. 23 ustawy, Dz. u. p. Nr. 55 z r. 1882, pod l. 1, 2, 3 przepisanych, podawać należy w odnośnych oznajmieniach nadto jeszcze przedsiębiorstwo, dla którego i cel, do którego benzyna jest przeznaczona, jakoteż datę i liczbę podawczą pozwolenia udzielonego przedsiębiorcy do nabywania benzyny bez opłacania podatku.

Oznajmienie wysłania i zabarwienia benzyny przeznaczonej do poruszania motorów.

12. Jeżeli benzyna, która bez opłacenia podatku ma być wyprowadzona, przeznaczona jest do poruszania motorów, trzeba ją przed wyprowadzeniem z rafinerii oleju skalnego poddać jeszcze przepisanej zabarwieniu (l. 7).

W tym celu, jakoteż w celu przekazania do miejsca przeznaczenia, winno przedsiębiorstwo rafinerii oleju skalnego, zanim olej skalny wyprowadzić się mający poddany będzie czynności urzędowej, podać do funkcjonariusza skarbowego, któremu nadzór nad rafinerią jest poruczony, oznajmienie według dołączonego wzoru *A*, w dwóch wygotowaniach.

Blankiety do oznajmień wydawane będą za zwrotem kosztów nakładu.

Za środek do zabarwiania służy skoncentrowany roztwór barwnika smołowego sudan IV w benzolu surowym (benzolu smoły węgla kamiennych). Rozczyn ten robi się w ten sposób, że trzy gramy sudanu IV rozpuszcza się w 1 litrze surowego benzolu o gęstości 878 aż do 880 stopni.

Środek do zabarwienia nabywać należy wyłącznie z ekonomicznych skarbowych krajowych, które wydają takowy za zwrotem kosztów wyrobu we fiaskach urzędownie zamkniętych, zawierających po 1000 cm^3 (1 litr).

Środek do zabarwienia należy dodać a względnie przymieszać do benzyny pod kontrolą urzędową w stosunku 33 cm^3 na 100 kilogramów benzyny.

Oznajmienie wysłania benzyny przeznaczonej do czyszczenia szybów naftowych.

13. Gdy benzyna bez opłacenia podatku wyprowadzona być ma z rafinerii oleju skalnego do czyszczenia szybów naftowych, natenczas celem przekazania posyłki do miejsca przeznaczenia, podawać także należy do funkcjonariusza skarbowego, któremu nadzór nad rafinerią jest poruczony, oznajmienie według wzoru *A*, w którym jednak rubryki 10 i 11 odnoszące się do zabarwienia benzyny, trzeba przekreślić.

Przepisy dotyczące się transportu.

14. W ciągu transportowania posyłki benzyny z rafinerii oleju skalnego aż do siedziby przedsię-

biorstwa, dla którego jest przeznaczona, zachowywać należy przepisy, dotyczące się transportu towarów wchodowych przekazanych bez ocenia.

Czynność urzędowa w miejscu przeznaczenia.

15. Gdy posyłka nadejdzie do przedsiębiorstwa, dla którego jest przeznaczona, funkcjonariusz skarbowy, któremu nadzór nad niem jest poruczony, porównywa ilość, znaki i numera naczyń posyłki z cedułami przewodnimi, bada wagę jakoteż gęstość benzyny i zapisuje w obu egzemplarzach oznajmienia znaleziony stan rzeczy z odwołaniem się do pozycji pod którą posyłka jest zapisana w rejestrze wzmiankowanym w punkcie 16.

Strony uprawnione do nabywania benzyny bez opłacenia podatku obowiązane są dostarczyć wagi według przepisu sprawdzonej i sprawdzonych ciężarków.

Boletę odbytu, tudzież jeden egzemplarz (unikat) potwierdzonego oznajmienia, wydaje się przedsiębiorcy benzynę nabywającemu celem załączenia do rejestru przepisanego w punkcie 16 niniejszego rozporządzenia, drugi zaś egzemplarz (duplikat) oznajmienia, jakoteż potwierdzone uwiadomienie odsyła się niezwłocznie do funkcjonariusza skarbowego, który o posyłce uwiadomił.

Jeżeli w miejscu przeznaczenia okaże się, że ilość benzyny jest najwięcej o dwa procenty mniejsza od tej, którą znalazł urząd wysyłkowy, pomija się tę różnicę. Od większych ubytków winien przedsiębiorca rafinerii oleju skalnego, z której benzynę wyprowadzono, opłacić natychmiast pod groźbą egzekucji podatek konsumcyjny, jak tylko duplikat oznajmienia i potwierdzone uwiadomienie wróci do urzędu wysyłkowego, w którym to celu funkcjonariusz skarbowy, posyłkę odbierający, podać ma w załatwieniu oznajmienia stwierdzony ubytek, tudzież podatek konsumcyjny od niego przypadający.

Jeżeli ubytek wynosi więcej niż pięć procentów, wytoczyć nadto należy postępowanie karne.

Gdy ilość benzyny okaże się mniejszą o więcej niż dwa procenty, atoli nie o więcej niż pięć procentów, Władza skarbową pierwszej instancji może wyjątkowo odstąpić od poboru przypadającego podatku konsumcyjnego, jeżeli różnica będzie wiarygodnie wyjaśniona, tudzież, jeżeli zresztą nie zachodzi żadna wątpliwość lub niema doniesień o przekroczeniu defraudacyjnym.

Jeżeli potwierdzenie, że posyłka benzyny, z rafinerii oleju skalnego bez opłacenia podatku wyprowadzona, odstawiła została należycie do lokalu odnośnego przedsiębiorstwa, nie nadejdzie w przeciągu dni 14, który to termin Władza skarbową pierwszej instancji może w razie potrzeby

przedłużyć aż do czterech tygodni, w takim razie funkcjonaryusz skarbowy, do bezpośredniego nadzorowania rafinerji oleju skalnego przeznaczony, wezwać ma przedsiębiorcę rafinerji, żeby przypadający podatek konsumcyjny zapłacił niezwłocznie, jeżeli nie chce narazić się na egzekucję.

Utrzymywanie rejestru.

16. Uprawniony do nabywania benzyny bez opłacania podatku obowiązany jest utrzymywać rejestr nabytych i użytych ilości benzyny a mianowicie, jeżeli benzynę nabywa bez opłacenia podatku do poruszania motorów, według wzoru *B*, jeżeli zaś benzynę nabywa bez opłacenia podatku do czyszczenia szybów naftowych, podług wzoru *C*, tak, żeby w każdej chwili można było dowiedzieć się, ile benzyny znajdować się powinno.

Druki do tych rejestrów wydawane będą w zeszytach oliczbowanych i paraflowanych za zwrotem kosztów nakładu.

Zaniedbanie wpisania do rejestru w czasie właściwym, jakoteż wszelkie niewłaściwe wpisanie, karane będzie według ustawy o przestępstwach skarbowych.

W obu rejestrach zapisywać należy każdy nabytek benzyny z odwołaniem się do odnośnego oznajmienia, niezwłocznie po dokonaniu czynności urzędowej.

Co się tyczy odpisywania, rozróżniać należy, czy benzyny używa się do poruszania motorów, czy do czyszczenia szybów naftowych.

W pierwszym przypadku ilość benzyny braną z zapasu zapisać należy w rejestrze za każdym razem, bezpośrednio po napełnieniu przyrządu do wytwarzania gazu benzynowego. Jeżeli zaś benzynę pompuje się nieprzerwanym przewodem rurowym z naczyń zapasu do przyrządu wytwarzającego gaz benzynowy a względnie do motora, w takim razie zamiast poszczególnych napełnień tego przyrządu a względnie motora, zapisywać należy dzień założenia i odjęcia połączenia rurowego z podaniem ilości benzyny (wagi) w odnośnym naczyniu zawartej.

Nadto notować należy w rejestrze chwile, w których ruch motoru rozpoczyna się i kończy. Chwile te zapisuje się natychmiast po wprawieniu w ruch i bezpośrednio przed zastanowieniem ruchu.

Gdy benzyny używa się do czyszczenia szybów naftowych, odpisuje się w rejestrze niezwłocznie po użyciu odbywającym się pod kontrolą urzędową.

Oznajmienie użycia do czyszczenia szybów naftowych.

17. Każdorazowe użycie benzyny bez opłacenia podatku nabytej do czyszczenia szybów naftowych oznajmić należy na 24 godziny przedtem właściwemu

oddziałowi straży skarbowej a to piśmiennie w jednym wygotowaniu podług wzoru *D* i czyszczenie odbywać się ma bez wyjątku tylko w obecności funkcjonaryusza skarbowego do tego przeznaczonego.

Oznajmienie, opatrzone potwierdzeniem właściwego wykonania, zwraca się stronie celem dołączenia do rejestru, który według wzoru *C* ma być utrzymywany.

Blankiety do oznajmień wydawane będą za zwrotem kosztów nakładu.

Obliczenie.

18. Celem obliczenia, które odbywać się ma z końcem każdego roku pozwolenia (l. 9 niniejszego rozporządzenia), funkcjonaryusze skarbowi zamknąć mają rejestr pod l. 16 przepisany i razem z załączkami (boletami odbytu, potwierdzonymi egzemplarzami oznajmień) posłać do Władzy skarbowej pierwszej instancyi, zbadawszy poprzednio wagę netto i gęstość benzyny w lokalu przedsiębiorstwa w zapasie pozostającej, które to szczegóły mają zarazem tak w zamkniętym jak i w nowo otworzonym rejestrze zapisać i podpisać.

Władza skarbowa pierwszej instancyi porównywa zapiski z załączkami, sprawdza obliczenie i jeżeli nie ma powodu do zarzutu, zarządza całkowite lub częściowe uwolnienie a według okoliczności zwrócenie złożonego zabezpieczenia, jeżeli tymczasem nie proszono o przedłużenie w celu nabywania benzyny.

Jeżeli przy obliczaniu powyżej przepisaniem i badaniu zapasów jednocześnie odbywać się mającym, z uwzględnieniem ubytku przez ulotnienie, na który liczyć można pięć procentów ilości benzyny otrzymanych od ostatniego badania zapasu, okaże się dalszy ubytek benzyny w porównaniu z zamknięciem odnośnych zapisków i jeżeli ubytek ten nie będzie zupełnie usprawiedliwiony, wezwać należy przedsiębiorcę, żeby niezwłocznie opłacił od tego ubytku przypadający podatek konsumcyjny po 6 zł. 50 c. od 100 kilogramów.

Nadto wytoczyć należy postępowanie według ustawy karnej skarbowej.

Obliczenia skuteczniciać ma kierownik oddziału straży skarbowej lub jego zastępca i takowe powinny być podpisane także przez przedsiębiorcę lub jego pełnomocnika.

Obliczenia te wygotowywać należy w dwóch egzemplarzach, z których jeden wydaje się przedsiębiorcy, drugi zaś razem z zamkniętymi zapiskami przedkłada się niezwłocznie Władzy skarbowej pierwszej instancyi.

Biliński r. w.

Wzór A.

(Do l. 12 rozporządzenia.)

1. Oddano dnia
2. Do bolety podatkowej Nr.
3. Porównanie z $\frac{\text{unikatem}}{\text{duplikatem}}$

Oznajmienie.

Unikat
Duplikat

Rafinerya oleju skalnego w oznajmia niniejszem posyłkę
benzyny na zasadzie pozwolenia c. k. w z dnia
189 . . l. celem zabarwienia i wyprowadzenia bez opłaty podatku do
w (kraj)

Dzień wyprowadzenia	Naczynia, w których benzyna się znajduje		Waga netto benzyny, która ma być wyprowadzona		Gęstość benzyny przy 12° R. w stopniach	Numer bolety odbytu	Wywód funkcyjonusza skarbowego					Uwaga
	ilość	znaki i numera	w każdym naczyniu	razem			pod względem wagi netto w kilogramach	pod względem gęstości przy 12° R. w stopniach	ilość użytego barwnika w centymetrach sześciennej	potwierdzenie dokonanego zabarwienia	czas, w ciągu którego po- syłka przekazana nadejść ma do miejsca przeznaczenia	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

N. N.,
Rafinator oleju skalnego.

.....(Miejsce), dnia.....189..

N. N.,
c. k.

Z a ł a t w i e n i e .

Oddano dnia

Wynik badania urzędowego w miejscu przeznaczenia pod względem:

Naczyń	Ilość (wagi netto) w kilo- gramach	Gęstości przy 12° R. w stopniach	Stwierdzo- nego ubytku w kilo- gramach	Ilość, od któ- rej jeszcze trzeba opła- cić podatek, w kilo- gramach	Kwoty przy- padającej od tego ubytku		Zabarwienia	Zapisano pod liczbą bieżącą rejestru
					zł.	c.		
1	2	3	4	5	6		7	8

Uwiedomienie potwierdzone odesłano do

. (Miejsce), dnia 189 .

N. N.,

c. k.

Wzór B.

(Do l. 16 rozporządzenia.)

Kraj koronny	Okrąg skarbowy
	Okrąg podatkowy
	Okrąg kontroli

R e g e s t r

. w Nr. co do nabytych i użytych ilości benzyny,
nabywanej bez opłacania podatku do poruszania motorów za czas od
aż do

W rejestrze tym zapisywać należy każdy nabytek benzyny z odwołaniem się do odnośnego oznajmienia, niezwłocznie po dokonaniu czynności urzędowej. Ilość benzyny, braną z zapasu, zapisać należy za każdym razem, bezpośrednio po napełnieniu przyrządu do wytwarzania gazu benzynowego.

Jeżeli benzynę pompuje się nieprzerwanym przewodem rurowym z naczyń zapasu do przyrządu wytwarzającego gaz benzynowy, w takim razie zamiast poszczególnych napełnień tego przyrządu, zapisywać należy dzień założenia i odjęcia połączenia rurowego z podaniem ilości benzyny (wagi) w odnośnym naczyniu zawartej. Nadto notować należy w rejestrze chwile, w których ruch motoru rozpoczyna się i kończy. Chwile te zapisuje się natychmiast po wprawieniu w ruch i bezpośrednio przed zastanowieniem ruchu. Przez przedpołudnie rozumie się czas od 12 godziny w nocy aż do 12 godziny w południe a przez popołudnie czas od 12 godziny w południe aż do 12 godziny w nocy.

Zaniedbanie wpisania do rejestru w czasie właściwym, jakoteż wszelkie niewłaściwe wpisanie karane będzie według ustawy o przestępstwach skarbowych.

Rejestr ten zachowywać należy w miejscu odpowiednim i oddać z końcem roku pozwolenia właściwemu funkcyjaryuszowi skarbowemu za potwierdzeniem odbioru.

O . . . arkuszach.

Z . . . załączkami, a mianowicie:

Wzór C.

(Do l. 16 rozporządzenia.)

Kraj kołomy	Okrąg skarbowy
	Okrąg podatkowy
	Okrąg kontroli

R e g e s t r

. w Nr. co do nabytych i użytych ilości benzyny,
 nabywanej bez opłacania podatku do czyszczenia szybów naftowych za czas od
 aż do

W rejestrze tym zapisywać należy każdy nabytek benzyny z odwołaniem się do odnośnego oznajmienia, niezwłocznie po dokonaniu czynności urzędowej.

W razie użycia benzyny do czyszczenia szybów naftowych, zapisywać należy w rejestrze niezwłocznie po użyciu odbywającym się pod kontrolą urzędową.

Rejestr ten zachowywać należy w miejscu odpowiednim i oddać z końcem roku pozwolenia właściwemu funkcjonaryuszowi skarbowemu za potwierdzeniem odbioru.

O arkuszach.

Z załączkami, a mianowicie:

Wzór D.

(Do l. 17 rozporządzenia.)

Oddano dnia.....

Dołączono do poz. reg. Nr. bież.....

O z n a j m i e n i e

podpisanego przedsiębiorcy w Nr. konskr.
o zamierzonym użyciu benzyny nabytej bez opłacenia podatku do czyszczenia szybów naftowych.

Dzień	Godzina				Potwierdzenie funkcjonariusza skarbowego co do właściwego wykonania
czyszczenia szybu naftowego a względnie przyrządu pompowego		Ilość benzyny do tego potrzebnej, w kilogramach	Oznaczenie szybu naftowego, który ma być czyszczony	Prawdopodobne trwanie czyszczenia	

Podpis strony:

Druki płatne.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLI. — Wydana i rozesłana dnia 4. lipca 1896.

Treść: № 108. Ustawa o uzupełnieniu artykułu VIII. ustawy z dnia 27. grudnia 1875, dotyczącej się wojskowego zaopatrzenia osób c. k. wojska, c. k. marynarki wojennej i c. k. obrony krajowej.

108.

Ustawa z dnia 29. czerwca 1896,

o uzupełnieniu artykułu VIII. ustawy z dnia 27. grudnia 1875 (Dz. u. p. Nr. 158), dotyczącej się wojskowego zaopatrzenia osób c. k. wojska, c. k. marynarki wojennej i c. k. obrony krajowej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Artykuł VIII ustawy z dnia 27. grudnia 1875 (Dz. u. p. Nr. 158) o wojskowym zaopatrzeniu osób c. k. wojska, c. k. marynarki wojennej i c. k. obrony krajowej uzupełnia się następującym postanowieniem:

Gdy osoby, ze stanu czynnego c. i k. wojska do stanu czynnego c. k. obrony krajowej przeniesione, jeszcze w czynnej służbie zostające, tudzież te, któreby się w przyszłości przeniosły, przejdą w stan spoczynku, ta kwota emerytury, która należy się im stosownie do czasu czynnej służby w c. i k. wojsku odbytej i stosownie do stopnia jaki mieli w chwili przejścia ze stanu czynnego wojska, wypłacana im będzie — o ile nie zachodzi przypadek w §. 128 przewidziany — z etatu wojskowego.

Podobniez gdy osoby, ze stanu czynnego c. k. obrony krajowej do stanu czynnego c. i k. wojska przeniesione, jeszcze w czynnej służbie zostające, tudzież te, któreby się w przyszłości przeniosły, przejdą w stan spoczynku, ta kwota emerytury, która należy się im stosownie do czasu służby odbytej w obronie krajowej i stosownie do stopnia, jaki mieli w chwili przejścia ze stanu czynnego obrony krajowej, wypłacana im będzie z etatu ogólnego emerytur cywilnych.

Jeżeli zaś osoby te staną się niezdolnymi do służby w skutek uruchomienia lub w skutek sprawowania obowiązków na rzecz wspólnych celów państwa lub wojennych, w takim razie wszystkie należności zaopatrzenia, przypadające na podstawie całego policzalnego czasu służby, wypłacać im należy z etatu wojskowego.

§. 2.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia a wykonanie onejże poruczam Mojemu Ministrowi obrony krajowej, który w tym względzie porozumieć się ma z wspólnym Ministrem wojny i z Ministrem skarbu.

Wiedeń, dnia 29. czerwca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Welsersheimb r. w.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLII. — Wydana i rozesłana dnia 7. lipca 1896.

Treść: (№ 109—111.) 109. Obwieszczenie o wyjątkowej nowej klasyfikacji gmin Lublany, Gródka i Wadowic. — 110. Obwieszczenie, którem ogłasza się roczne wynagrodzenia tytułem czynszów za pomieszczenia kompetencyjne, należące się osobom I. klasy stopnia służbowego w stacyach drugiej aż do piątej włącznie klasy czynszów. — 111. Ustawa o czasowej zmianie kilku postanowień ustawy o opodatkowaniu cukru.

109.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 30. czerwca 1896,

o wyjątkowej nowej klasyfikacji gmin Lublany, Gródka i Wadowic.

Na zasadzie końcowego ustępu §. 30go noweli z dnia 25. czerwca 1895 (Dz. u. p. Nr. 100) do ustawy kwaterunkowej i w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny poddaje się gminę miasta Lublany w Krainie, jakoteż gminy Gródek i Wadowice w Galicyi nowej klasyfikacji na okres od dnia 1. stycznia 1896 aż do końca roku 1900 a mianowicie przenosi się gminę miasta Lublany z piątej do czwartej a gminy Gródek i Wadowice z siódmej do szóstej klasy taryfy czynszów za pomieszczenia dla wojska, aż do końca roku 1900 obowiązującej.

Biliński r. w.

Welsersheimb r. w.

110.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 30. czerwca 1896,

którem ogłasza się roczne wynagrodzenia tytułem czynszów za pomieszczenia kompetencyjne, należące się osobom I. klasy stopnia służbowego w stacyach drugiej aż do piątej włącznie klasy czynszów.

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 225) ustanawia się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny roczne wynagrodzenie tytułem czynszów za pomieszczenia kompetencyjne, należące się osobom I. klasy stopnia służbowego w stacyach

drugiej klasy czynszów na . .	2044 zł.
trzeciej " " " . .	1752 " "
czwartej " " " . .	1572 " a
piątej " " " . .	1400 " "

Biliński r. w.

Welsersheimb r. w.

111.**Ustawa z dnia 5. lipca 1896,**

**o czasowej zmianie kilku postanowień ustawy
o opodatkowaniu cukru.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam
co następuje:

§. 1.

Podatek konsumcyjny od cukru burakowego i od wszelkiego cukru tego samego rodzaju (cukru trzcinowego), jakiegokolwiek stanu czystości, z jedynym wyjątkiem syropu, którego ludzie pożywać nie mogą, ustanowiony w §. 1, l. 1 ustawy o opodatkowaniu cukru z dnia 20. czerwca 1888, Dz. u. p. Nr. 97, na 11 zł. za każde 100 kilogramów netto, podwyższa się na 13 zł.

§. 2.

Sumę nieprzekraczalną bonifikacyi wywozowej za wszystkie cukier w ciągu jednej kampanii z obszaru cłowego austriacko-węgierskiego wywieziony,

ustanowioną w §. 3, ustęp pierwszy rzeczonej ustawy na 5 milionów złotych, podwyższa się na dziewięć milionów złotych waluty austriackiej, tak, że za cukier tego rodzaju, który w §. 1 jest oznaczony, przedsiębiorcy zakładów fabrykacyi cukru zwracać mają kasie państwa sposobem w §. 3 ustawy o opodatkowaniu cukru przepisany, tylko kwotę, te dziewięć milionów złotych przewyższającą

§. 3.

Postanowienia §. 1go ustawy niniejszej nabywają mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, postanowienia §. 2go od dnia 1. sierpnia 1896 a od dnia 31. lipca 1897 ustawa ta traci moc swoją.

§. 4.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 5. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XLIII. — Wydana i rozesłana dnia 12. lipca 1896.

Trześć: № 112. Rozporządzenie, ustanawiające na kampanią 1896/97 wymiar zabezpieczenia niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacji płaconej przy wywozie cukru.

112.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. lipca 1896,

ustanawiające na kampanią 1896/97 wymiar zabezpieczenia niechybnej płatności na wypadek zwrotu bonifikacji płaconej przy wywozie cukru.

W porozumieniu z królewsko węgierskiem Ministerstwem skarbu postanawia się na zasadzie §. 3 ustawy z dnia 20. czerwca 1888 (Dz. u. p. Nr. 97) o opodatkowaniu cukru, ze zmianą rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 12. maja 1896 (Dz. u. p. Nr. 71), że w okresie wyrobu cukru 1896/97 rękojmia zwrotu bonifikacji, jeżeliby na mocy §. 2 usta-

wy z dnia 5. lipca 1896 (Dz. u. p. Nr. 111) miał nastąpić, wynosić będzie dla każdego zakładu fabrykacji 30 procentów (30%) tej kwoty, którą tenże zakład fabrykacji zapłacił tytułem zwrotu bonifikacji wywozowej, odnośnie do wywozu cukru w okresie wyrobu 1894/95.

Kwoty zabezpieczenia, w taki sposób obliczone, należy zaokrąglić przez podwyższanie kwot mniejszych od 50 zł. na 50 zł., a kwot większych od 50 zł. na 100 zł.

Dla tych zakładów fabrykacji cukru, które w okresie wyrobu 1894/95 jeszcze nie były w ruchu, ustanawia się rzeczzone zabezpieczenie dla każdego w kwocie 5.000 zł. (pięć tysięcy złotych).

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIV. — Wydana i rozesłana dnia 15. lipca 1896.

Treść: (№ 113—114.) 113. Rozporządzenie, którem farmaceutów bez charakteru urzędników publicznych w aptekach szpitalnych równa się z farmaceutami aptek publicznych. — 114. Rozporządzenie w przedmiocie zmiany i uzupełnienia kilku postanowień rozporządzenia z dnia 20. listopada 1895, dotyczącego się przyzwalania na ustępstwa taryfowe w obrocie towarowym kolei żelaznych i przepisującego sposób postępowania przy ogłaszaniu takowych.

113.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. lipca 1896,

którem farmaceutów bez charakteru urzędników publicznych w aptekach szpitalnych równa się z farmaceutami aptek publicznych.

Na zasadzie § 2, lit. e ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 (Dz. u. p. Nr. 68) i w uzupełnieniu rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 9. maja 1890 (Dz. u. p. Nr. 81) postanawia się, że farmaceuci w zaprowadzonym od 1. października 1895 Zarządzie lekarstw c. k. zakładów dla chorych funduszu c. k. wiedeńskich zakładów dla chorych, o ile nie są wcieleni do pocztu urzędników stałych funduszu c. k. zakładów dla chorych, mają być uważani za równych farmaceutom aptek publicznych we wszystkich stosunkach służby farmaceutycznej i mają być przez przynależyle zgromadzenie aptekarskie w ewidencji utrzymywani.

Postanowienie to stosuje się także do farmaceutów bez charakteru urzędników publicznych w tych aptekach szpitalnych, których urządzenie i utrzymywanie Władza krajowa polityczna uzna za równorzędne z urządzeniem i utrzymywaniem aptek publicznych.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Badeni r. w.

114.

Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 8. lipca 1896,

w przedmiocie zmiany i uzupełnienia kilku postanowień rozporządzenia z dnia 20. listopada 1895 (Dz. u. p. Nr. 167), dotyczącego się przyzwalania na ustępstwa taryfowe w obrocie towarowym kolei żelaznych i przepisującego sposób postępowania przy ogłaszaniu takowych.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 20. listopada 1895 (Dz. u. p. Nr. 167), dotyczące się przyzwalania na ustępstwa taryfowe w obrocie towarowym kolei żelaznych i przepisujące sposób postępowania przy ogłaszaniu takowych, zmienia się a względnie uzupełnia z mocą obowiązującą od dnia 1. sierpnia 1896 w sposób następujący:

We wstępie po wyrazach „w §. 7 Regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 10. grudnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 207)“ dodać należy:

„w §§. 5 (l. 14) i 6 (l. 24) Statutu organizacyjnego zarządu kolei żelaznych w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych przez państwo sprawowanego (Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1896)“.

§. 1.

W ustępie 1 wykreślić należy wyrazy „(I i II część taryfy)“.

§. 2.

W punkcie 2, ustęp 1 i 2 zamiast wyrazów „Władza nadzorcza“, „Władzy nadzorczej“ napisać należy: „Ministerstwo kolei żelaznych“, „Ministerstwa kolei żelaznych“.

§. 3.

W ustępie 1, w ustępie 3, lit. *n* i w ustępie 6 zamiast wyrazów „Władzy nadzorczej“ położyć należy: „Ministerstwa kolei żelaznych“.

W ustępie 3, lit. *a*, po wyrazach „miejsce zamieszkania“, dodać należy: „lub siedziba“.

W ustępie 3, lit. *c*, po wyrazach: „i droga transportu“, dodać należy: „jeżeli jest przepisana“.

W ustępie 3, lit. *h*, l. 1, wyrazy: „Ministerstwo handlu“ należy wykreślić.

W ustępie 6 zamiast „tej Władzy“, położyć należy: „tego Ministerstwa“.

§. 4.

W ustępie 2 zamiast „Władzy nadzorczej“, położyć należy: „Ministerstwa kolei żelaznych“ a poniżej zamiast „Władzę nadzorczą“, położyć należy: „Ministerstwo kolei żelaznych“.

§. 5.

W punkcie *a*, ustęp 1, wykreślić należy wyrazy: „Ministerstwa handlu“.

W punkcie *a*, ustęp 3, l. 4, przed „z podaniem“, dodać należy: „według okoliczności“.

W punkcie *a*, ustęp 3, l. 10, zamiast „terminu, aż do którego“, położyć należy: „czasu, w ciągu którego“.

W punkcie *a*, ustęp 5, zamiast „Władza nadzorcza“, położyć należy: „Ministerstwo kolei żelaznych“.

W punkcie *c* wykreślić należy „Ministerstwa handlu“.

§. 6.

W ustępie 2 po wyrazie „wywieszonemi“, dodać należy: „także“.

W ustępie 3 wykreślić należy wyrazy: „Ministerstwa handlu“;

nadto w ustępie 3 zamiast „także okres, na który uwzględnienia składowe zostały przyzwolone, oznaczyć należy choćby zwykłym zastrzeżeniem“,

położyć należy: „także okres, na który uwzględnienia składowe zostały przyzwolone, oznaczyć należy zastrzeżeniem według okoliczności“.

§. 9.

W ustępie 3 zamiast „Władzy nadzorczej“, położyć należy: „Ministerstwa kolei żelaznych“.

§ 11.

W ustępie 4 zamiast „Ministerstwo handlu“, położyć należy: „Ministerstwo kolei żelaznych“.

§. 14.

W ustępie 3, l. 4 zamiast „§. 5go, ustęp 3“, położyć należy: „§. 5, lit *a*, ustęp 3, l. 3“.

§. 15.

W ustępie 4 zamiast „rubryce 8“, położyć należy: „rubryce 9“.

§. 16.

W ustępie 3 wykreślić należy wyrazy: „Ministerstwa handlu“.

§ 17.

W ustępie 2 zamiast wyrazów „Władza nadzorcza“, położyć należy: „Ministerstwo kolei żelaznych“.

Ustępy 5 i 6 należy wykreślić.

§. 19.

Ustęp 4 opiewać ma następnie:

„(4) Przepisy rozporządzenia niniejszego stosują się odpowiednio także do kolei żelaznych państwa, jakoteż do kolei żelaznych prywatnych, których ruch takowe utrzymują“.

Załączka B.

W uwagach umieszczonych ponad głową tablicy, po wyrazach „(Ogłoszona w wykonaniu rozporządzenia c. k. Ministerstwa handlu z dnia“, dodać należy: „20. listopada 1895, Dz. u. p. Nr. 167)“.

Załączka D.

W głowie tablicy przydać należy nową rubrykę 4: „Oznaczenie zarządu kolejowego, który ogłasza.“

W skutek tego dalsze rubryki oznaczone liczbami 4, 5, 6, 7 i 8, oznaczyć należy liczbami 5, 6, 7, 8 i 9.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLV. — Wydana i rozesłana dnia 18. lipca 1896.

Treść: (№ 115—116.) 115. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Cieplic (Rzetenic) do Liberca. — 116. Obwieszczenie o nadaniu koncesyi na sieć małych kolei wązko-torowych w Pilzni i okolicy, które utrzymywane być mają w ruchu zapomocą elektryczności.

115.

Dokument koncesyjny z dnia 13. czerwca 1896,

na kolej lokalną od Cieplic (Rzetenic) do Liberca.

My Franciszek Józef Pierwszy, z Bożej łaski Cesarz Austryacki;

Król Apostolski Węgierski, Król Czeski, Dalmacki, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryjski; Arcyksiążę Austryacki, Wielki Książę Krakowski, Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński, Bukowiński, Górno- i Dolno-Śląski; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Mórawski; uksiążęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu itd. itd. itd.

Gdy uprzyw. Spółka kolei żelaznej uściecko-cieplickiej podała prośbę o udzielenie jej koncesyi na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu kolei lokalnej od Cieplic (Rzetenic) na Lowosice, Litomierzycy i Czeską Lipę do Liberca, przeto ze względu na powszechną użyteczność tego przedsięwzięcia, widzimy się spowodowani nadać rzeczonyj Spółce

koncesyą niniejszą na zasadzie ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238), jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895), w sposób następujący:

§. 1.

Nadajemy uprzyw. Spółce kolei uściecko-cieplickiej prawo wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako lokalna o torze normalnym od stacyi w Rzetenicach przy głównej linii uściecko-cieplickiej tejże Spółki, z kądem wybudowane być ma połączenie ze stacją Cieplice—Waldthor linii kolei państwa duchcowsko-podmokielskiej, do Lowosic z koleją podjazdową do portu Łaby, który tamże ma być założony, ztąd w poprzek Łaby na Litomierzycy i Ouszek do Czeskiej Lipy a ztąd po części z użyciem istniejącej linii kolei państwa Czeska Lipa—Mimonie na Jabłonne i Rynoltyce do Liberca.

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewniają się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 3.

Budowę kolei koncesyonowanej rozpocząć należy niezwłocznie po udzieleniu pozwolenia do bu-

dowania i prowadzić w taki sposób, żeby szlak Rzetenicze—Lowosice był skończony najpóźniej do 1. października 1897, dalszy szlak Lovosice—Czeska Lipa najpóźniej do 1. października 1898, nakoniec ostatni szlak częściowy Czeska Lipa—Liberec najpóźniej do 1. października 1899.

Kolej łączącą od stacyi w Rzetenicach do stacyi Cieplice—Waldthor wybudować należy wtedy, gdy grunt, w skutek robót górniczych teraz jeszcze podkopany, o tyle osiedzie, że według zdania Ministerstwa kolei żelaznych można będzie budować na nim kolej.

Gotowe szlaki kolei oddać należy niezwłocznie na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmią dotrzymania powyższych terminów budowy, dać ma Spółka kaucyę w sumie 150.000 zł. a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce albo we własnych obligacjach pierwszorzędnych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 4.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się Spółce prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie Spółce do wybudowania tych kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinna Spółka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo kolei żelaznych przepisze, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane.

§. 6.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, łącznie z kosztami sprawienia taboru kolejowego rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w o-breńbie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego podlegającego zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych niższych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych na austryackich kolejach państwa kiedykolwiek obowiązująć będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i do żandarmeryi, a to nietylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Spółka zobowiązuje się przystąpić do zawartej przez austryackie spółki kolejowe umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem swoją służbą i swoimi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązowały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis tyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązował, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązowały, nabywają dla Spółki mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei kon-

cesyonowanej. Przepisy rzezonego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla Spółki obowiązującymi wtedy, gdy zostaną jej urzędownie podane do wiadomości.

Spółka zobowiązuje się przy obsadzaniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

O ile podobne zniżenia, jakie w §. 7 dla transportów wojskowych są przepisane, mają być udzielane korpusom straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) lub innym organom publicznym, postanowione będzie w warunkach koncesyjnych.

§. 9.

Koncesyą nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §. 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec wygaśnięcie koncesyi przed upływem przerzeczonego czasu, gdyby określone w §. 3im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §. 11go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 10.

Wyjąwszy przypadek wyraźnego zezwolenia Rządu, Spółka nie jest upoważniona do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na kolei koncesyonowanej.

§. 11.

Spółka obowiązana jest pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) podanymi, dozwolić Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których państwo ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przysyłać lub pozwolić przysyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współ-

używaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 12.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Wynagrodzenie zapłacić się mające będzie polegało na tem, że aż do upływu okresu koncesyjnego państwo będzie płaciło Spółce w ustanowionych planem terminach płatności kwoty potrzebne na oprocentowanie i zupełne umorzenie według planu obligacyj pierwszorzędných wypuszczonych w obieg za zezwoleniem Rządu w celu zgromadzenia kapitału na kolej koncesyonowaną, tudzież w takim razie, gdyby w kolej koncesyonowaną włożono za zezwoleniem Rządu jeszcze dalszy kapitał, kwoty potrzebne na oprocentowanie po cztery od sta i umorzenie tego kapitału w ciągu całego okresu koncesyjnego.

2. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych zapłacić kapitał wyrównywający sumie obligacyj pierwszorzędných w chwili odkupienia jeszcze według zatwierdzonego planu amortyzacyi nie umorzonych i sumie dalszego kapitału, gdyby za zezwoleniem Rządu był w kolej koncesyonowaną włożony.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyj długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą po kursie średnim, jaki obligacye długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

3. Gdyby kolej miała być odkupiona przed upływem roku 1910, cena odkupu, którą według powyższego Rząd zapłacić ma w ratach rocznych lub w kapitale, podwyższa się o dodatek, wynoszący dziesięć procentów w razie odkupienia przed upływem 1905 roku a pięć procentów w razie odkupienia w latach 1906 aż do 1910 włącznie.

4. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wyplatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów i używanie kolei niniejszem koncesyonowanej ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materyałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu

nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 13.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od tego dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materyałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 12, l. 4.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 12), zatrzyma Spółka na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił Spółkę z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego do tego funkcjonariusza, a w szczególności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami i wydelegowania do nadzoru nad tem funkcjonaryszów na koszt Spółki.

§. 15.

Nadto zastrzega sobie Rząd prawo, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Ostrzegając surowo, aby nikt nie czynił nic przeciwnego postanowieniom koncesyi niniejszej i nadając Spółce prawo uciekania się do Naszych sądów w sprawach o wynagrodzenie udowodnionej szkody, rozkazujemy wyraźnie wszystkim Władzom,

do których to należy, aby nad koncesyą i wszystkimi postanowieniami w niej zawartymi ściśle i troskliwie czuwały.

W dowód czego wydajemy niniejszy list, pod Naszą większą pieczęcią, w Naszem głównem i rezydencyjnym mieście Wiedniu, dnia trzynastego miesiąca czerwca w roku zbawienia tysiąc ośmset dziewięćdziesiątego szóstego, Naszego panowania czterdziestego ósmego.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Biliński r. w.

116.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 30. czerwca 1896,

o nadaniu koncesyi na sieć małych kolei wązkotorowych w Pilzni i okolicy, które utrzymywane być mają w ruchu zapomocą elektryczności.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895), c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami, tudzież c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny nadało gminie królewskiego miasta Pilzni na prośbę onejże, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu następujących małych kolei wązkotorowych, na których ruch utrzymywany być ma zapomocą elektryczności pod następującymi bliżej określonymi warunkami i zastrzeżeniami:

A. Od cegielni Wiesnera przy ulicy Doudleweckiej do Skurznian a to ulicą Prokopa i Göthego, ulicą Franciszkańską, tudzież rynkiem w ulicę Saską i Karłowarską aż do gospody browaru mieszczańskiego na Lochotyńie, według okoliczności z przedłużeniem aż do Zawadilki i z odnogami do stacyi głównej i do linii pod *B* oznaczonej;

B. od pewnego punktu ulicy Nepomuckiej w pobliżu papierni Piettego a według okoliczności przy domu Nr. 245 ulicami Mikołajską, Kolejową i Podjebradzką rynkiem w ulicę Państwa w poprzek sadu Szczepana ulicą Palackiego, następnie placem tejże nazwy a nakoniec ulicą Przemysłową i Skurzniąską do Skurznian z odnogami do dworca kolejowego i do cmentarza, który ma być nowo założony, i

C. od zakładu karnego dla mężczyzn w Borach ulicami Klattowską i Ferdynandową do sadu Szczepana z dobiegiem do linii pod B oznaczonej.

§. 1.

Kolejom koncesyonowanym zapewniają się dobrodziejstwa finansowe wyszczególnione w artykule V ustawy na wstępie wzmiankowanej.

Okres przewidzianego w artykule V, lit. d) ustawy powyższej uwolnienia od podatku zarobkowego i dochodowego, od opłaty stępla od kuponów, jakoteż od wszelkiego nowego podatku państwa, któryby w przyszłości mocą ustaw został na ich miejsce zaprowadzony, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

Gdyby stępel od biletów osobowych miał być zamieniony na opłatę procentową, zastosowane być ma postanowienie artykułu XX, ustęp drugi ustawy przerzeczonej.

§. 2.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest rozpocząć niezwłocznie budowę kolei na wstępie oznaczonych, skończyć ją najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać ma koncesyonaryuszka na żądanie Rządu stosowną kaucyę a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanych nadaje się koncesyonaryuszce prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszce do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 4.

O ileby do wybudowania kolei koncesyonowanych użyte być miały drogi nie pod zarządem gminy zostające, koncesyonaryuszka winna postarać się o zezwolenie tych, którzy do utrzymywania owych

dróg są obowiązani a względnie Władz lub urzędów, którym według istniejących ustaw służy prawo udzielania pozwolenia do używania drogi.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanych i ruchu na nich zastosować się powinna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych technicznych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), o ile takowe w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) znajdują zastosowanie na małych kolejach, tudzież do ustaw i rozporządzeń, jakieby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i w ogóle Władz do tego powołanych.

§. 6.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei, jakoteż kosztów sprawienia taboru kolejowego i uposażenia funduszu zasobnego rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, tudzież odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w obrębie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego podlegającego zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest dozwalać podoficerom i ordynansom na razie służbę pełniącym bezpłatnego przejazdu kolejami.

Co do bliższych szczegółów w tym względzie, umówić się należy z właściwymi Władzami wojskowymi.

Koncesyonaryuszka zobowiązuje się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

Gdyby z powodu uroczystości, marszów wojska, parad, tudzież w razie budowy kanałów, przewodów rurowych itp. Władze uznały za potrzebne wstrzymanie na pewien czas ruchu na jednej z kolei koncesyonowanych, koncesyonaryuszka ma poddać się odnośnym zarządzeniom Władz bez oporu i bez jakiegokolwiek roszczenia do wynagrodzenia za stratę poniesioną w skutek czasowego wstrzymania ruchu.

§. 9.

Urzędnicy rządowi, funkcyonaryusze i służący jadący koleją z polecenia Władz sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub dla zabezpieczenia interesów państwa z powodu koncesyi lub w sprawach podatkowych, gdy się wywiodą certyfikatami urzędowymi, jakie c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla wylegitymowania się wystawiać im będzie, przewożeni być powinni z pakunkiem podróznym bezpłatnie.

§. 10.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przewozić pocztę tudzież funkcyonaryuszów zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia, jakoteż za wszelkie inne na rzecz zakładu pocztowego może koncesyonaryuszka żądać odpowiedniego wynagrodzenia, które ustanowione będzie drogą ugody.

Korespondencye, tyżące się zarządu kolei, wymieniane między dyrekcją lub gronem kierującym przedsiębiorstwa kolejowego a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez służbę zakładu kolejowego.

§. 11.

Koncesyą nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec unieważnienie koncesyi przed upływem przewidzianego czasu, gdyby określone w §fie 2gim zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie da się usprawiedliwić w myśl §fu 11, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 12.

Prawo kaduku na rzecz państwa, ustanowione w §. 8 ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) nie stosuje się do kolei koncesyonowanych.

§. 13.

Koncesyonaryuszka nie jest upoważniona do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na kolejach koncesyonowanych, wyjąwszy, gdyby Rząd wyraźnie na to zezwolił.

§. 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i ich urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

§. 15.

Rząd zastrzega sobie, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Guttenberg r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVI. — Wydana i rozesłana dnia 18. lipca 1896.

Treść: № 117. Rozporządzenie, dotyczące się uchylenia zakazów przywozu i przewozu wydanych odnośnie do Rosyi rozporządzeniem z dnia 3. czerwca 1893.

117.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 16. lipca 1896,

tyczące się uchylenia zakazów przywozu i przewozu wydanych odnośnie do Rosyi rozporządzeniem z dnia 3. czerwca 1893 (Dz. u. p. Nr. 88).

Ze względu na terażniejsze stosunki zdrowotne w Rosyi uchylają się w porozumieniu z Rządem

królewsko węgierskim zakazy przywozu i przewozu pewnych towarów z Rosyi wydane rozporządzeniem z dnia 3. czerwca 1893 (Dz. u. p. Nr. 88).

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVII. — Wydana i rozesłana dnia 21. lipca 1896.

Treść: (№ 118—119.) 118. Ustawa o odpisywaniu podatku gruntowego z powodu uszkodzenia plonu w skutek wydarzeń żywiołowych. — 119. Rozporządzenie w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 12. lipca 1896, o odpisywaniu podatku gruntowego z powodu uszkodzenia plonu w skutek wydarzeń żywiołowych.

118.

Ustawa z dnia 12. lipca 1896,

o odpisywaniu podatku gruntowego z powodu uszkodzenia plonu w skutek wydarzeń żywiołowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Z przyczyny uszkodzenia plonu w skutek wydarzeń żywiołowych, podatek gruntowy ma być według postanowień niżej podanych stosunkowo odpisywany, a to tak co do gruntów sposobem rolniczym uprawianych — o ile co do takowych już według postanowień §§. 6, 31 aż do 33 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83, nie następuje uwolnienie od podatku gruntowego (a względnie odpisanie takowego) — jak i co do lasów.

I. Co do gruntów sposobem rolniczym uprawianych.

§. 2.

Co do gruntów sposobem rolniczym uprawianych, powstaje roszczenie do odpisania podatku:

1. Jeżeli na parcelach gruntowych aż do czterech hektarów rozległości mających, najmniej czwartą część plonu parceli, na parcelach zaś przeszło cztery hektary rozległości mających, plon najmniej z jednego hektara uległ zniszczeniu przez grad, wodę, ogień lub zgryzieniu przez myszy, albo został zniszczony przez mszycę winną.

2. Jeżeli w skutek innych nadzwyczajnych i nie dających się odwrócić wydarzeń (posuchy, wilgoci, wymarznienia w zimie, mrozu, objęci przez owady, chorób pasożytnych, peronospory i oidium, śnieci wszelkiego rodzaju [główni, śnieci próchnowej, śmierdzącej, murzu pszenicznego], jakoteż sporysza, rdzy itd.) bez winy posiadacza, parcele gruntowe uszkodzone zostały w wymiarze minimalnym pod 1 oznaczonym i przez to plon odnośnego korpusu gospodarczego zniszczony został w takiej rozciągłości, że owa intrata czysta na uszkodzone parcele według wypracowania podatku gruntowego przypadająca, którą stosownie do stopnia uszkodzenia uważać należy za zniszczoną, wynosi więcej niż czwartą część ogólnej czystej intraty z gruntów sposobem rolniczym uprawianych, stanowiących posiadłości kontrybuenta podatku gruntowego w jednej gminie podatkowej.

§. 3.

Celem ocenienia stopnia szkody zrzędzonej w plonie na przestrzeniach rolniczo uprawianych, bierze się na uwagę jedynie część uprawioną parceli a następnie oznacza się stopień zniszczenia tego plonu, którego z owej uprawionej części oczekiwano.

Parceli lub części parcel, które wtedy, gdy zdarzenie żywiołowe nastąpiło, nie były jeszcze uprawione sposobem rolniczym, lecz były przeznaczone do uprawy według metody gospodarczej w gminie używanej, wciągnąć należy w oznaczenie szkody w takim razie, jeżeli w skutek wydarzenia stały się na ten rok gospodarczy całkiem niezdolnymi do wydania plonu.

§. 4.

Jeżeli jedno z wydarzeń żywiołowych w §. 2 wzmiankowanych nastąpi w czasie, w którym plody ziemne rolnicze są już zebrane, to jest, umieszczone pod dachem lub zachowane na polu w sposób w kraju używany, natenczas z powodu uszkodzenia ziemiopłodów zebranych, podatek nie ma być odpisywany.

Wyjątek ma miejsce tylko w takim razie, jeżeli po zbiorach powódź lub inne wydarzenie żywiołowe, nie dające się odwrócić, zniszczy ziemiopłody rolnicze całkiem lub po części.

§. 5.

Przy ocenianiu rozmiarów szkody w uprawach rolniczych, trzeba mieć na względzie intratę roczną, jaka miała być osiągnięta w owym roku gospodarczym, w którym nastąpiło wydarzenie.

W tym względzie przestrzegać trzeba co następuje:

1. Jeżeli w gminie odbywają się zwyczajnie dla tej uprawy, do której parcela jest użyta, co roku dwa zbiory, oznaczyć należy wartość pierwszego plonu w dwóch trzecich częściach a drugiego w jednej trzeciej części intraty rocznej.

2. W podobny sposób pierwszą uprawę zniszczoną przyjąć należy tylko w dwóch trzecich częściach intraty rocznej w tym przypadku, jeżeli przez nową uprawę plon mógł być osiągnięty.

3. Gdzie są mieszane uprawy, uszkodzenie głównego płodu przyjąć należy w dwóch trzecich częściach, uszkodzenie pobocznego w jednej trzeciej części intraty rocznej.

Za główny płód uważać należy ten, który odpowiada rodzajowi uprawy zapisanemu w wypracowaniu katastru podatku gruntowego. Co do ról, zasadzonych winoroślami, wino uważać należy za płód główny.

4. W razie ponownego uszkodzenia parceli w tym samym roku gospodarczym, trzeba mieć wzgląd na uzasadnione według ustawy lub już przyzwolone z przyczyny poprzedniego uszkodzenia odpisanie podatku o tyle, że kwota podatku w jednym roku odpisana nie może przewyższać podatku rocznego przypadającego od gruntu.

§. 6.

Wysokość odpisania podatku, gdy chodzi o uprawy rolnicze, stosuje się do wielkości poniesionej szkody w plonie parceli i stopniuje się następnie:

1. Gdy jest zniszczona czwarta część aż do połowy plonu, pozwala się odpisać 25 od sta podatku rocznego;

2. gdy jest zniszczona połowa aż do trzech czwartych części plonu, 50 od sta podatku rocznego;

3. gdy zniszczone są trzy czwarte części plonu, 75 od sta podatku rocznego;

4. gdy cały plon jest zniszczony, cały podatek roczny, od parceli zniszczonej przypadający.

Gdy w myśl §. 2go bierze się na uwagę tylko część ułamkową, lub w myśl §. 3go, ustęp 1 tylko uprawioną część parceli, odpisanie stosuje się także tylko do kwoty podatku przypadającej od tej części parceli.

§. 7.

Podatek odpisuje się zwyczajnie tylko na ten rok, w którym plon został uszkodzony.

Atoli, jeżeli wydarzenie żywiołowe sprawiło, że parcela lub jej część przez dłuższy czas nie będzie przynosiła plonu, w takim razie pozwolić należy, żeby podatek odpisywany był dopóki parcela plonu wydawać nie będzie, wyjąwszy te przypadki, w których już na zasadzie §§. 6 i 31 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83 i ustawy z dnia 26. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 139, następują kilkoletnie odpisanie podatku.

II. Co się tyczy lasów.

§. 8.

Co się tyczy lasów, prawo do odpisania podatku powstaje:

1. jeżeli pożar zniszczył najmniej czwartą część drzewostanu parceli katastralnej, gdyby zaś parcele miały więcej niż po 20 hektarów rozległości, drzewostan najmniej na 5 hektarach takich parcel.

Za szkodę pożarową uważać należy także zniszczenie drzewostanów ogniem lub przez wyrąb, gdy w skutek objedzi (toczenia przez owady) okaże się to koniecznym dla zapobieżenia dalszemu rozszerzaniu się szkody;

2. gdy śnieżnica zrządzi w obrębie leśnym takie spustoszenie, że na jednej lub kilku parcelach katastralnych tego obrębu leśnego do tego samego właściciela należących a czyniących najmniej trzecią część tego obrębu, całe partye drzewostanu są

zgniecione lub połamane tak, że przestrzenie takie jedynie przez zalesienie mogą być znowu uczynione plennemi.

§. 9.

Za podstawę do odpisania podatku od lasów wziąć należy zniszczony zapas miąższości drzewa (masę), którą otrzymuje się mnożąc roczny przyrost drzewa według wypracowania katastralnego na hektar przypadający (plon roczny) a do przestrzeni, na której drzewostan uległ zniszczeniu odniesiony, przez wiek zniszczonego drzewostanu.

Jeżeli przestrzeń, na której drzewostan został zniszczony, nie może być oznaczona na podstawie istniejących środków pomocniczych (aktów katastralnych, map leśnych itp.), ani też przez pomiar, ponieważ zniszczenie nastąpiło nie na łącznym obszarze, lecz miejscami, natenczas co do tego obszaru rozpoznać należy na przestrzeni próbnej najmniej półhektarowej stopień zniszczenia na jeden hektar przypadający i przyjąć go dla całej uszkodzonej przestrzeni.

Plon roczny (przyrost drzewa) policzyć należy w tej kwocie pieniężnej, która w wypracowaniu katastru podatku gruntowego jest zapisana według średniego wieku zrębności jako czysta intrata roczna z hektara uszkodzonej parceli katastralnej lasu.

§. 10.

Co do szkód leśnych oznaczyć należy rzeczywistą kwotę podatku, która była wzięta na przepis od hektara, licząc od roku, w którym zdarzenie żywiołowe nastąpiło, wstecz za ilość lat równą oznaczonemu wiekowi drzewostanu a względnie, jeżeli peryod opodatkowania wynosi mniejszą ilość lat, za tę mniejszą ilość lat i następnie obliczyć, ile według tego przypada na przestrzeń, na której drzewostan został zniszczony.

Jeżeli na parceli leśnej znajdują się drzewostany rozmaitych klas wieku, a na podstawie istniejących środków pomocniczych lub przez zmierzenie można stwierdzić, ile wynoszą przestrzenie pojedynczych klas wieku, w takim razie dla każdej klasy wieku oddzielnie oznaczyć należy kwotę podatku, która rzeczywiście była wzięta na przepis od hektara na rok.

Gdy zaś w razie, jeżeli wiek drzewostanu nie jest jednakowy, oznaczenie oddzielne według poszczególnych klas wieku jest niemożliwe, stwierdzić należy średni wiek zniszczonego drzewostanu podług wykonanego na przestrzeni próbnej oznaczenia średniego wieku pni.

Gdzie korpus lasu zaliczony został do kilku klas wydatności, pojedyncze klasy wydatności należy oddzielnie brać na uwagę, jeżeli są dokładnie odgraniczone.

Jeżeli nie są tak odgraniczone, oznaczyć należy do odpisania podatku średnią czystą intratę z hektara.

Przy oznaczaniu wieku pojedynczych klas wieku, nie wolno przekraczać wieku zrębności (kolei), który w wypracowaniu katastru podatku gruntowego przyjęty został za podstawę opodatkowania.

W żadnym też razie nie wolno przyjąć wyższego wieku ponad ilość lat, w ciągu których las był jako las opodatkowany.

Jeżeli uszkodzenie lasu jest tego rodzaju, że miąższość drzewa, jaka była, nie została zniszczona, lecz tylko w całkiem inny stan przemieniona i w skutek tego zmniejszyła się wartość tej miąższości, w takim razie przy obliczaniu szkody i odpowiedniego onejże odpisania podatku uwzględniać należy wartość istniejącego zapasu miąższości drzewa a względnie kwotę, którą można za nią otrzymać.

III. Postanowienia wspólne.

§. 11.

O każdym uszkodzeniu plonu, za które posiadacz żąda odpisania podatku na zasadzie §. 1go ustawy niniejszej, winien tenże lub jego pełnomocnik pod utratą tego prawa, uwiadomić Władzę podatkową pierwszej instancji (starostwo, administrację podatkową, komisję podatkową miejscową) w przeciągu dni ośmiu od poniesienia szkody.

Jeżeli uwiadomienie uczynione jest piśmiennie, dni przewozu pocztą nie wliczają się w ten termin.

Za pełnomocnika posiadacza uważa się jego małżonka, ustawowych zastępców osób nieusamowolnionych, dzierżawców gruntu lub takowy użytkujących, kierującego i upełnomocnionego urzędnika leśnego lub ekonomicznego, jakoteż przełożonego gminy a względnie przełożonego wyłączzonego obszaru dworskiego, w którym leżą grunta uszkodzone.

Także kilku posiadaczy gruntów mogą wspólnie podać uwiadomienie o szkodzie.

Do uwiadomień o uszkodzeniu plonu przez mszycę winną stosują się odnośne postanowienia ustaw z dnia 3. października 1891, Dz. u. p. Nr. 150 i z dnia 26. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 139.

Uwiedomienia o szkodzie i wszelkie inne podania tyczące się stosunków w związku z tem będących, są wolne od stępla.

§. 12.

W razie niezwykłego przerwania komunikacyi między gminą, w której nastąpiła szkoda a siedzibą Władzy podatkowej pierwszej instancyi, pozwala się wyjątkowo podać uwiedomienie o szkodzie w ustanowionym terminie nieodwlocznym z tym samym skutkiem, do urzędu podatkowego, którego siedziba leży bliżej.

§. 13.

Władza podatkowa pierwszej instancyi bada nadesłane uwiedomienia pod względem warunków odpisania podatku i jeżeli te warunki zachodzą, zarządza komisyjne rozpoznanie szkody.

§. 14.

Szkodę rozpoznawać ma na miejscu delegat Władzy skarbowej z współdziałaniem dwóch biegłych mężów zaufanych, których Władza skarbowa wyznaczy z grona członków gminy na wniosek przełożonego gminy a względnie przełożonego wyłączzonego obszaru dworskiego. Gdyby pomiędzy członkami gminy nie było mężów zaufanych, znajdujących się na lasownictwie, zdalnych do badania szkód leśnych, Władza skarbowa winna przyzwać z kądinąd biegłych w leśnictwie urzędownie upoważnionych. Do tej czynności urzędowej, którą ogłosić należy w gminie sposobem także używanym, przybrać należy nadto dwóch członków gminy do udzielania objaśnień, poszkodowanym zaś wolno być obecnymi.

Co do zarzutów przeciw wywodom komisyi, gdyby je poszkodowani czynili, komisya orzekać ma niezwłocznie.

Gdy dwaj biegli mężowie zaufani różnią się w zdaniu, rozstrzyga przewodniczący komisyi.

§. 15.

Jeżeli wydarzenie żywiołowe nastąpi bezpośrednio przed zbiorem, w skutek czego zachodzi obawa, że chociaż uwiedomienie o szkodzie zostało w porę podane, komisya rozpoznawcza nie zastanie już plodów polnych w miejscu uprawy, ponieważ zostaną tymczasem sprzątnięte, w takim razie przełożony gminy (przełożony obszaru dworskiego ze związku gminy wyłączonego), obowiązany jest, przy-

zwawszy dwóch członków gminy, tudzież po dwóch godnych zaufania posiadaczy gruntów z dwóch gmin sąsiednich i interesowanych posiadaczy gruntów, zbadać natychmiast dokładnie stopień uszkodzenia plonu na poszczególnych parcelach i spisawszy w tym względzie protokół, który wszyscy obecni mają podpisać, złożyć takowy niezwłocznie Władzy podatkowej pierwszej instancyi.

W przypadku tym komisya rozpoznawcza winna sprawdzić dokładnie wyniki badania zarządzonego przez przełożonego gminy, w tym zaś celu oprócz obejrzenia na parcelach podanych za uszkodzone, śladów wydarzenia żywiołowego, jeżeliby jeszcze były, może także zbadać wyniki zbioru w miejscach zachowywania plonu.

§. 16.

Mężowie zaufani, jakoteż członkowie reprezentacyi gminnej przybrani do rozpoznania komisijnego dla udzielania wyjaśnień, nie mają prawa do wynagrodzenia od skarbu państwa za udział w rozpoznaniu szkody. Koszta udziału w komisyi delegata Władzy skarbowej ponosić będzie skarb państwa.

Gdyby jednak przy badaniu komisijnem pokazało się oczywiście, że uwiedomienie o szkodzie podano bez podstawy, włożyć należy na winowatego uwiedomiciela obowiązek wynagrodzenia kosztów komisyi a względnie stosunkowego udziału w takowej.

§. 17.

Na podstawie wyniku rozpoznania komisijnego, kwotę podatku, która ma być odpisana, oznaczać będzie Władza skarbowa krajowa a od jej orzeczeń można odwołać się do Ministerstwa skarbu.

§. 18.

Ponieważ odpisanie podatku, uczynione na zasadzie ustawy niniejszej, polega na zmniejszeniu się podstawy wymiaru na odnośne lata podatkowe, przeto wynika z niego nie samo odpuszczenie zapłaty, lecz zmiana odnośnej należności podatkowej.

Przeto sumę wziętą na przepis należy sprostować ze względem na kwotę, która ma być odpisana, jeżeli zaś co do poszczególnych posiadaczy gruntów okaże się, że przez uiszczone tymczasem zapłaty powstała nadpłata, takową należy albo zapisać na rachunek podatku, który w przyszłości ma być wzięty na przepis, albo, gdyby tego wyraźnie żądano, zwrócić interesowanemu gotówką.

Co do szkód leśnych, z powodu których podatek odpisuje się zwyczajnie na więcej lat, nie zwraca się nic gotówką, lecz tylko zapisuje się na rachunek przyszłego podatku.

§. 19.

Ustawa niniejsza, która uchyla ustawę z dnia 6. czerwca 1888, Dz. u. p. Nr. 81, nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

§. 20.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 12. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

119.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 16. lipca 1896,

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 118, o odpisywaniu podatku gruntowego z powodu uszkodzenia plonu w skutek wydarzeń żywiołowych.

W przedmiocie wykonania ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 118, o odpisywaniu podatku gruntowego z powodu uszkodzenia plonu w skutek wydarzeń żywiołowych, rozporządza się co następuje:

Do §§. 2 i 3.

Ustawa czyni co do upraw rolniczych różnicę między wydarzeniami żywiołowymi, w obec których bierze się na uwagę jedynie poszczególne parcele i uszkodzenie, jakie w ich plonie nastąpiło a takimi, w obec których bierze się na uwagę całą intratę czystą z korpusu gospodarczego.

Co do wydarzeń żywiołowych pierwszego rzędu rozróżnić nadto należy, czy parcele o które chodzi, mają aż do 4 hektarów rozległości, czyli też rozległość ich wynosi przeszło 4 hektary.

Co do tych ostatnich prawo do odpisania podatku nastaje dopiero wtedy, gdy plon zniszczony został najmniej na jednym hektarze zupełnie, lub na $1\frac{1}{3}$ hektara w trzech czwartych częściach, albo na 2 hektarach w połowie, albo na 4 hektarach w jednej czwartej części.

Gdy chodzi o wydarzenie żywiołowe drugiego rzędu, przez korpus gospodarczy (przedsiębiorstwo rolnicze) rozumieć należy ze względu na okoliczność, że podatki rozkładają się gminami, zwyczajnie ogół gruntów jednego posiadacza sposobem rolniczym uprawianych, w tej samej gminie podatkowej leżących, bez względu, czy siedzibą zarządu tego ogółu gruntów jest ta sama czy inna gmina.

Wyjątek może zachodzić, jeżeli gospodarz wiejski posiada w tej samej gminie dwa lub więcej przedsiębiorstw rolniczych (korpusów gospodarczych), z których każde prowadzi się oddzielnie czy to we własnym zarządzie czy przez puszczenie w dzierżawę, w którym to razie każde z tych przedsiębiorstw rolniczych (naprzykład folwarków) bierze się na uwagę oddzielnie.

Pod względem wielkości (stopnia) uszkodzenia, służy za miarę nie sama przez się parcela uszkodzona, lecz wziąć należy na uwagę plon korpusu gospodarczego jako całości, ponieważ pozwolenie na odpisanie podatku zależy od tej okoliczności, czy stosownie do stopnia uszkodzenia w wymiarze, który w §. 6 ustawy jest oznaczony, czysta intrata katastralna na pojedyncze parcele przypadająca, wynosi razem więcej niż czwartą część całej czystej intraty z gruntów sposobem rolniczym uprawianych, która dla odnośnego korpusu gospodarczego w wypracowaniu katastru podatku gruntowego jest przyjęta.

Co się tyczy wyrażenia: „grunta sposobem rolniczym uprawiane“ nadmienia się, że przy obliczaniu ogólnej czystej intraty z korpusu gospodarczego wyłączać należy zarówno czystą intratę z lasów jak i przyjętą czystą intratę z gruntów na równi z nimi uważanych, tudzież, jeżeli może być udowodnione, że część parcel nie jest uprawiana sposobem rolniczym, lecz leży odłogiem a względnie nie wydaje plonu, także intratę czystą z takich parcel w katastrze przyjętą.

Do §. 4.

Ustęp 2 §. 4go polega na tej myśli, że także wtedy, gdy ziemioplody są już od ziemi oddzielone i sposobem w kraju używanym na polu w stogi, kopy itp. ułożone, wydarzenie żywiołowe, np. powódź, pożar, oberwanie się ziemi itp. może całkiem lub po części zniszczyć plon odnośnych parcel a względnie korpusu gospodarczego.

Do §. 5.

Postanowienie, że co do ról zasadzonych wino-rosłami, wino uważać należy za plód główny, ściągają

się do krajów cieplejszych, w których istnieje zwyczaj hodowania także na rolach w dość znacznej ilości winorośli, między którymi sięją kukurydzę na paszę dla bydła, w którym to razie intrata z winorośli ma oczywiście większą wartość.

Do §. 7.

W §. 6 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83, przewidziany jest taki przypadek, że w skutek zasypania żwirem lub piaskiem, parcela lub jej część staje się na czas dłuższy bezpłodną a ustawa z dnia 26. czerwca 1894 Dz. u. p. Nr. 139, określa sposób uwzględniania bezpłodności co do parcel winnicznych mszycą winną dotkniętych.

Według ustawy niniejszej bezpłodność uwzględniana być ma także wtedy, gdy jest następstwem innych wydarzeń żywiołowych.

Przeto w przypadkach takich z decyzją co do odpisania podatku za rok, w którym uszkodzenie nastąpiło, orzec należy zarazem, przez ile lat parcelę lub część parceli uwolnić należy z powodu bezpłodności od podatku gruntowego.

Do §§. 8 aż do 10.

Co do postanowień dotyczących się lasów, takowe nie potrzebują dalszego rozstrząsania, zwraca się uwagę jedynie na to, że za szkodę uważać należy także wyrąb drzewostanu, gdy ten środek jest z powodu objedzi potrzebny.

Atoli w przypadku tym stosuje się postanowienie ostatniego ustępu §. 10, według którego przy obliczaniu szkody uwzględniać należy wartość istniejącej miąższości drzewa.

Do §§. 11 aż do 13.

Na uwiadomieniach o uszkodzeniu plonu, nadchodzących do Władzy podatkowej pierwszej instancji, zanotować należy datę nadejścia (zaciągnięcia).

Jeżeli uwiadomienie nadeszło pocztą, dołączyć należy do podania kopertę celem stwierdzenia dni przewozu.

W podobny sposób postępować ma urząd podatkowy w tym razie, gdy uwiadomienie nadejdzie do niego w myśl §. 12go ustawy; urząd ten winien podania, które do niego nadejdą, odsyłać niezwłocznie do Władzy podatkowej pierwszej instancji.

Ponieważ według ustawy uwiadomienie podać należy w przeciągu dni ośmiu po dostrzeżeniu

szkody, tedy niema zgola stałej podstawy do liczenia tego terminu.

Gdy jednak w razie pewnych wydarzeń żywiołowych, np. w razie gradu, skutek szkodliwy można bardzo prędko dostrzedz, przeto w przypadkach takich chwila, w której zdarzenie nastąpiło, służy za podstawę do ocenienia, czy w podaniu uwiadomienia zasła opieszalność, czy nie.

W razie innych wydarzeń, których wpływ szkodliwy daje się dostrzedz dopiero po dłużej trwającym działaniu, prawo do odpisania podatku nastaje i tak dopiero wtedy, gdy uszkodzenie przybierze większe rozmiary. O przypadkach takich Władza podatkowa pierwszej instancji dowiaduje się zwyczajnie już zkądinąd, a przeto ma sposobność do postarania się o dowód wyjaśniający, kiedy uszkodzenie można już było dostrzedz.

W ogólności jednak roszczenie do odpisania podatku można odrzucić z powodu uchybienia terminu tylko w takim razie, jeżeli istotna wina uwiadomającego da się udowodnić a w szczególności, jeżeli uwiadomienie podano dopiero wtedy, gdy stwierdzenie szkody jest już niemożliwe.

Jeżeli pod tym względem istnieje potwierdzenie, o które postarać się należy u przełożonego gminy, a które jest tem bardziej stanowcze, ile że przełożony gminy według §. 15go ustawy jest obowiązany, w takim razie, gdy zdarzenie żywiołowe nastąpi bezpośrednio przed zbiorami, przystąpić niezwłocznie do zbadania szkody, można roszczenie odrzucić natychmiast z wskazaniem na tę okoliczność i na oczywiste uchybienie terminu.

We wszystkich innych przypadkach trzeba zarządzić zbadanie szkody a odrzucenie z przyczyny uchybienia terminu następować ma dopiero wtedy, gdy to uchybienie będzie udowodnione.

Ponieważ w razie wydarzeń przez dłuższy czas szkodliwie działających, całkowity rozmiar szkody można stwierdzić dopiero w późniejszym czasie, przeto wybór czasu, który byłby najstosowniejszy do zbadania szkody, winien być zostawiony uznaniu Władzy podatkowej pierwszej instancji.

W każdym jednak razie powinno by to odbyć się przed zbiorem a względnie w takim czasie, gdy rozmiary szkody można jeszcze w zupełności stwierdzić.

Do §. 14.

Obowiązki delegata Władzy skarbowej sprawować ma zwyczajnie referent podatkowy, przydany Władzy podatkowej pierwszej instancji.

Władza skarbową krajową może jednak delegować do rozpoznania szkody także funkcjonariuszów urzędów podatkowych. W nagłych przypadkach funkcjonariuszów takich wyznaczyć może Władza pierwszej instancji wymiaru podatku, pod warunkiem uwiadomienia później Władzy skarbowej krajowej i uzasadnienia tego kroku.

Wybór dwóch biegłych mężów zaufanych z grona członków gminy, może Władza skarbową krajową poruczyć Władzy podatkowej pierwszej instancji.

Wybrać ich należy na wniosek przełożonego gminy a względnie przełożonego wyłączonego obszaru dworskiego.

Właściwą przeto będzie rzeczą już na początku roku rozciągnąć ten wniosek na cały rok a według okoliczności na czas jeszcze dłuższy, i nie ograniczać go do dwóch mężów zaufanych, ażeby w razie potrzeby, gdyby jeden z mężów zaufanych był nieobecny lub gdyby go zaszała przeszkoda, nie powstała niekonieczna zwłoka.

Przybranie dwóch członków reprezentacji gminnej do udzielania objaśnień należy do delegata.

Gdyby pomiędzy członkami gminy nie było mężów zaufanych, znających się na lasownictwie, uczynić należy z tego powodu wniosek uzasadniony do Władzy skarbowej krajowej, a ta wydać ma zarządzenie co do przyzwania biegłych w lasownictwie urzędownie upoważnionych.

Jak tylko dzień do rozpoznania szkody zostanie oznaczony, Władza podatkowa pierwszej instancji winna nakazać właściwej gminie, aby tę czynność urzędową ogłosiła w sposób w miejscu używany.

Delegat Władzy skarbowej, przybywszy do gminy, winien zażądać dowodu, iż się ogłoszenie odbyło i dołączyć ten dowód do wypracowania.

Do §. 15.

W tym przypadku, jeżeli przełożony gminy wykonał badanie przygotowawcze, ponieważ zbiór miał niezwłocznie nastąpić, ustawa nadaje komisji powołanej do sprawdzenia tego przygotowawczego badania, także prawo zbadania wyników zbioru w miejscach zachowywania plonu.

Badanie to w związku ze spostrzeżeniami poczynionymi na parcelach, które wskazano jako uszkodzone i ze spostrzeżeniami co do stosunków uprawy takowych, ułatwi skontrolowanie tego co poszkodowany podaje o stopniu uszkodzenia poszczególnych parcel a tem samem zapobieżenie przesadnym roszczeniom.

Do §. 16.

Rachunek kosztów podróży winien delegat podać w przeciągu dni 14 po skończeniu się komisji, do Władzy podatkowej pierwszej instancji, która, potwierdziwszy w nim wykonanie czynności, tudzież przebyte odległości, przesłać go ma niezwłocznie do Władzy skarbowej krajowej celem zarządzenia sprawdzenia i likwidacji.

Władza skarbową krajową winna nadto utrzymywać registr tych kosztów badania, osobno dla upraw ekonomicznych a osobno dla lasów, w którym zapisywać należy oddzielnie koszta rozpoznania szkody z powodu każdego wydarzenia.

Co do pytania, czy z powodu takiego uwiadomienia o szkodzie, które jest rzeczywiście bezpodstawne, nakazać należy zwrot kosztów komisji, orzekać ma Władza skarbową krajową z dozwoleństwem rekursu.

Zbadanie istotnych stosunków, w tym względzie decydujących, należy do delegata, o ile takowe nie są już uwidocznione w wypracowaniu, tyczącem się uszkodzenia żywiolowego, gdy np. plon albo wcale nie był uszkodzony albo tak nieznacznie, że oczywiście nie można było zgłaszać się z żądaniem odpisania podatku.

Do §. 17.

Stwierdzenie wszystkich istotnych okoliczności decydujących pod względem zezwolenia na odpisanie podatku jest zadaniem komisji rozpoznawczej, która pod względem wykonywania odnośnych badań i dochodzeń, tudzież pod względem sposobu postępowania w tej mierze trzymać się ma dołączonego przepisu, tudzież przydanych do niego wzorów *A I* i *A II*.

Komisya rozpoznawcza przedstawiać ma dochodzenia, tyczące się gruntów sposobem rolniczym uprawianych, w wykazie podług wzoru *A I* (kolumna 1 aż do 12), tyczące się zaś uszkodzenia lasów, w wykazie podług wzoru *A II* (kolumna 1 aż do 14).

Wzór *A I*.

Wzór *A II*.

Pod względem dalszych potrzebnych czynności urzędowych zachowywać należy co następuje:

Oznaczenia wymiarów rozległości, rodzajów uprawy i czystej intraty parcel uszkodzonych, brać winien urząd podatkowy do wykazu dla upraw ekonomicznych z odnośnych arkuszy posiadania.

Gdy przedmiotem wykazów jest las, urząd podatkowy winien także na podstawie tych arkuszy sprawdzić z całą dokładnością podane już przez komisję rozpoznawczą szczegóły, tyczące się klasy wydajności, rozległości i czystej intraty i w obu

przypadkach zamieścić ma w wypracowaniu formułę sprawdzenia.

Nadto co do upraw ekonomicznych, urząd podatkowy oznaczyć ma kwotę czystej intraty, którą ze względu na rodzaj uprawy i ze względu na to, czy uszkodzony został jedyny, pierwszy lub drugi plód, na koniec ze względu na stopień uszkodzenia przez komisję rozpoznany, uważać należy za straconą dla każdej z osobna parceli.

Kwoty czystej intraty z uszkodzonych parcel zesumowane dla każdego z osobna kontrybuenta, dają kwotę, którą wziąć należy za podstawę do oznaczenia kwoty, jaka każdemu z osobna kontrybuentowi ma być z podatku odpisana.

Co się tyczy lasów, oznaczyć należy kwotę rzeczywiście wziętą na przepis według istniejących przepisów o opodatkowaniu a względnie według tych, jakie przedtem istniały, zwracając uwagę na to, czy, a względnie od którego czasu parcela leśna była według tych przepisów jako leśna opodatkowana.

Czas ten i podatek, który w każdym z osobna peryodzie przypadał na hektar według kwoty rzeczywiście wziętej na przepis, zapisać należy w wykazach według wzoru *A II* (kolumna 18, 19, 20).

Dla upraw ekonomicznych urząd podatkowy oznaczyć ma także i zapisać w wykazie według wzoru *A I*, kolumna 24, tak kwoty podatku, które stosownie do §. 6go ustawy należałoby odpisać każdemu kontrybuentowi.

Jeżeli parcela doznała kilkakrotnie klęski w tym samym roku gospodarczym, zapisać należy w kolumnie Uwag z odwołaniem się do odnośnego wypracowania szkód, jaka kwota podatku z przyczyny poprzedniego uszkodzenia powinna być lub została już odpisana.

Dla lasu urząd podatkowy podać ma w kolumnie Uwag roczną kwotę podatku gruntowego, którą posiadacz uszkodzonych parcel ma opłacać od swojej posiadłości gruntowej, w okręgu podatkowym leżącej.

Oznaczenie szczegółów, dotyczących się wieku zrębności i ilości lat, które uzasadniają odpisanie podatku (wzór *A II*, kolumna 15, 16, 17, 21 aż do 24) jest rzeczą Władzy skarbowej krajowej.

Po zupełnem ukończeniu czynności urzędowej, dotyczącej się wykazów, przydaje się do nich wygotowany według dołączonego wzoru *B*, kolumna 1 aż do 4, wykaz kontrybuentów podatku grunto-

wego, na których bierze się wzgląd przy odpisywaniu podatku gruntowego i posyła się takowe Władzy podatkowej pierwszej instancji, która zaopatrzywszy je nadto uwiadomieniami i wszelkimi aktami pertraktacyjnymi lub dołączonywszy rozstrząśnienie szczególnych okoliczności, przełożyć je ma Władzy skarbowej krajowej.

Władza skarbowa krajowa winna nadchodzące wypracowania o szkodach poddać dokładnemu sprawdzeniu tak pod tym względem, czy zachodzą warunki ustawowe do pozwolenia na odpisanie podatku, jak i pod względem liczebnego oznaczenia tego odpisania, z uwagą na rzeczywistą kwotę podatku, wziętą na przepis, gdyby zaś potrzebne były uzupełnienia, zarządzić je ma spieszenie.

Gdy chodzi o uszkodzenie lasu, Władza skarbowa krajowa winna nadto ze względu na trzeci od końca ustęp §. 10go ustawy wyciągnąć z wypracowań szacunkowych regulacji podatku gruntowego, wiek zrębności, dla odnośnych klas wydatności owego okręgu szacunkowego przyjęty a następnie, ze względu na decydujące okoliczności, jakoto: wiek zniszczonego drzewostanu i przestrzeń, na której został zniszczony, oznaczyć wymiar odpisania podatku (wzór *A II*, kolumna 15, 16, 17, 21 aż do 24).

Kwoty odpisania podatku gruntowego przyzwolone przez Władzę skarbową krajową zapisać ma takowa dla każdej osoby oddzielnie w wykazie według wzoru *B* przez urząd podatkowy przysposobionym.

Co się tyczy uwiadomiania posiadaczy gruntowych o przyzwolonem odpisaniu podatków, postępować należy w tej mierze według tych samych postanowień, które obowiązują obecnie lub w przyszłości obowiązywać będą pod względem uwiadomiania o corocznem wzięciu podatku gruntowego na przepis.

Gdy jednak chodzi o szkody leśne, jeżeli suma odpisania podatku przenosi podatek roczny od posiadłości gruntowej poszkodowanego w okręgu podatkowym leżącej, i jeżeli w skutek tego zastosowany być ma ostatni ustęp §. 18go ustawy, w takim razie posiadaczowi uszkodzonych parcel leśnych przesłać należy bezwarunkowo uwiadomienie piśmienne za potwierdzeniem odbioru.

Zwroty w gotówce mogą mieć miejsce tylko na osobne podanie posiadacza uszkodzonych parcel.

Podania te, w których wyrazić należy, ile podatek gruntowy wynosił, i ile na niego zapłacono, przesyłane będą Władzy skarbowej krajowej, która sprawdzi, czy proszącemu służy czy nie służy prawo otrzymania zwrotu i zarządzi co potrzeba.

Do §. 18.

Ponieważ z wyraźnej osnowy tego paragrafu wynika niewątpliwie, że z odpisaniem podatku gruntowego z powodu szkód żywiołowych na zasadzie ustawy niniejszej skutecznym, łączy się także odpisanie wszystkich dodatków do niego, przeto urząd podatkowy winien wykaz według wzoru *B* pod tym względem, jakoteż pod względem sumy w poszczególnych pozycjach uzupełnić a następnie całą sumę odpisaną zaciągnąć w myśl ustawy do rachunku podatkowego i do książki kontowej podatku.

Aż do załatwienia prośby o odpisanie podatku, wyłączyć należy od przymusowego ściągania wszelką taką kwotę podatku, która prawdopodobnie zostanie odpisana.

U Władzy skarbowej krajowej utrzymywane będą zapiski wszystkich przyzwolonych odpisań podatku gruntowego a to oddzielnie według poszczególnych przyczyn odpisania podatku.

Z końcem stycznia każdego roku wygotować należy podług dołączonego wzoru *C* i przesłać Ministerstwu skarbu wykaz odpisań podatku gruntowego przyzwolonych w roku poprzedzającym z powodu szkód żywiołowych, jakoteż kosztów rozpoznania.

• Biliński r. w.

Przepis

dla komisji, która w celu odpisania podatku gruntowego na zasadzie ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 118, rozpoznawać ma szkody zrządzone w plonie przez wydarzenia żywiołowe.

§. 1.

Skład komisji rozpoznawczej jest następujący:

1. delegat Władzy skarbowej, który przewodniczy w komisji,

2. dwaj biegli mężowie zaufani, których z grona członków gminy wybiera Władza skarbowa,

3. dwaj członkowie reprezentacji gminnej do udzielania objaśnień, których przybiera przewodniczący komisji.

§. 2.

Poszkodowanemu wolno być obecnym rozpoznawaniu.

Gdyby tenże mniemał, że komisja czyni mu ujmę swoim orzeczeniem, ma prawo podać swoje zarzuty.

§. 3.

Rozpoznanie odbywać się powinno na miejscu, a przeto komisja powinna obejść i obejrzeć uszkodzone parcele w taki sposób, żeby członkowie komisji mogli nabrać zupełnego przekonania o stosunkach rzeczywistych, decydujących i aby mogli potwierdzić sprawiedliwość wydanej opinii.

§. 4.

Pod względem badania stosunków rzeczywistych, pierwszym obowiązkiem komisji rozpoznawczej jest wyszukanie według wypracowania katastru podatku gruntowego posiadacza gruntu kłeską dotkniętego i numerów parcel tego gruntu.

Do tego celu użyć ma komisja rozpoznawcza uwiadomień posiadacza gruntu o kłesce, arkuszy posiadania, według okoliczności protokołu parcel i szkicu objaśniającego.

Co się tyczy szczegółów, które oprócz tego mają być zbadane i mają posłużyć do stwierdzenia rozciągłości a względnie stopnia szkody, postępuje się odmiennie według tego, czy chodzi o uszkodzenie upraw ekonomicznych, czy też o uszkodzenie lasu.

I. Co się tyczy upraw ekonomicznych.

§. 5.

Ustęp 1 §. 2go ustawy czyni różnicę między parcelami aż do czterech hektarów rozległości mającymi a większymi i nadaje prawo do odpisania podatku, co do parcel aż do czterech hektarów rozległości mających, gdy najmniej czwarta część plonu tej parceli została zniszczona, a co do parcel przeszło cztery hektary rozległości mających, gdy zniszczeniu uległ plon najmniej z jednego hektara.

Nadto stosownie do § 6, ustęp 2 w związku z §. 3, ustęp 1 ustawy, gdy parcele mają aż do czterech hektarów rozległości, bierze się na uwagę tylko uprawioną część parcel, gdy zaś mają przeszło cztery hektary rozległości, tę przestrzeń parceli, na której plon uległ zniszczeniu.

Co do parcel aż do czterech hektarów rozległości mających, potrzeba więc rozpoznać, czy są uprawione całe, lub którekrotna ich część i jakiego rodzaju płodem jest uprawiona.

Co do parcel przeszło cztery hektary mających, rozpoznać należy najprzód przestrzeń, na której plon uległ zniszczeniu i rodzaj płodu na tej przestrzeni uprawionego, a wreszcie stopień uszkodzenia płodu na tej przestrzeni.

Nie wykonywa się do tych celów pomiaru, lecz komisya rozpoznawcza obowiązana jest ocenić sumiennie od oka część uprawioną parceli a względnie jej przestrzeń uszkodzoną.

§. 6.

Co się tyczy parcel lub części parcel, które wtady, gdy zdarzenie żywiołowe nastąpiło, nie były jeszcze uprawione sposobem rolniczym, lecz były przeznaczone do uprawy według metody gospodarczej w gminie używanej, komisya rozpoznawcza ma stwierdzić, w jakim okresie uprawy znajdowały się te parcele lub części parcel w chwili, gdy zdarzenie żywiołowe nastąpiło a potem — czy w skutek zdarzenia żywiołowego stały się na ten rok gospodarczy całkiem niezdolnymi do wydania plonu, czyli też mogą jeszcze wydać plon w tym samym roku gospodarczym a według okoliczności jakie plody.

Gdyby zaś zwierzechnia płodna warstwa parcel lub części parcel zasypiana została żwirem lub piaskiem w takim stopniu, że zupełna bezpłodność będzie trwała jeszcze i po roku gospodarczym, zostawić należy posiadaczowi gruntu wolność żądania, aby je uwolniono czasowo od podatku na zasadzie §§. 6, 31 aż do 33 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83.

Parcel takich lub części parcel nie należy więc wciągać w wypracowanie, tyżące się odpisania podatku za rok, w którym uszkodzenie nastąpiło.

Atoli, jeżeli bezpłodność sprowadzona została nie przez zasypianie żwirem lub piaskiem lecz przez inne wydarzenie żywiołowe, w takim razie, wyjąwszy przypadek uszkodzenia winnic przez mszycę winną, do którego stosuje się ustawa z dnia 26. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 139, zbadać należy zarazem, przez jaki czas parcela, pomimo zastosowania pospolitej w gminie metody gospodarczej, nie może wydawać plonu.

§. 7.

W myśl §. 4go ustawy podatek ma być odpisywany także za te ziemiopłody, które zostały już od ziemi oddzielone, jeżeli po oddzieleniu ich od ziemi zostaną na polu w sposób pospolicie w miejscu używany w kopy ułożone i w ciągu tego czasu ulegną zniszczeniu w skutek klęski żywiołowej.

Do tego jednak potrzeba, żeby komisya rozpoznawcza przekonała się w stosowny sposób o rozmiarach uszkodzenia.

§. 8.

Komisya ma nadto zbadać:

- a) czy w gminie odbywają się zwyczajnie dwa zbiory w roku i co do których plodów;
- b) czy jedyna, pierwsza lub druga uprawa uległa uszkodzeniu;
- c) czy przez nową uprawę plon może być osiągnięty;
- d) gdzie uprawy były mieszane, które rodzaje plodów zostały uszkodzone.

§. 9.

Wynik rozpoznania zapisać ma komisya w wykazie ułożonym według dołączonego i przykładami objaśnionego wzoru *A I*, w kolumnach 1 aż do 11.

Pamiętać należy, iż parcele należące do tego samego posiadacza gruntu, zapisane być powinny pod tą samą liczbą bieżącą.

Pod względem stopnia uszkodzenia uprawy przez wydarzenie żywiołowe, podać nadto należy w kolumnie 12 wykazu, czy czwarta część plodu, połowa, trzy czwarte części lub czy cały plód został zniszczony.

Tych parcel lub części parcel, co do których już przy rozpoznaniu miejscowem pokaże się, że nie najmniej czwarta część ich plonu, lub — jeżeli mają przeszło cztery hektary rozległości — że plon nie z najmniej 1 hektara został zniszczony, nie trzeba wciągać do wykazu.

§. 10.

Gdyby przeciwko wywodom komisji poszkodowani czynili zarzuty, komisya winna co do tychże orzec niezwłocznie.

Gdyby dwaj biegli mężowie zaufani różnili się w zdaniu, uważa się za uchwałę to zdanie, do którego przychylił się przewodniczący komisji.

Gdyby zarzuty poszkodowanych nie mogły być uwzględnione, podać je należy w krótkości, równie jak odnośne uchwały komisji przy końcu wykazu.

Wykaz zamyka się formułą: „Jako uszkodzenie plonu powyżej wyszczególnione zgadza się z rzeczywistym stanem rzeczy, stwierdzamy podpisami własnoręcznymi“ — pod którą podpisują się wszyscy członkowie komisji.

Wykaz w takiej formie zamknięty oddać ma przewodniczący komisji urzędowi podatkowemu do załatwienia dalszej czynności urzędowej.

II. Co się tyczy lasów.

§. 11.

Według §. 8go ustawy podatek gruntowy ma być co do lasów odpisywany albo wtedy, gdy pożar lub śnieżnica zniszczyła drzewostan albo, gdy dla zapobieżenia dalszemu rozszerzaniu się objędzi zasza konieczność zniszczenia ogniem lub przez wyrąb drzewostanu przez owady opadniętego.

§. 12.

Za podstawę do odpisania podatku dla parcel leśnych brać należy zniszczony zapas miąższości drzewa.

Do obliczenia tego zapasu miąższości drzewa potrzebne są według ustawy (§. 9, ustęp 1) następujące czynniki:

1. roczny przyrost drzewa (plon roczny) na parceli,
2. przestrzeń, na której drzewostan uległ zniszczeniu,
3. wiek zniszczonego drzewostanu.

§. 13.

Komisya rozpoznawcza nie potrzebuje oznaczać poszczególnie plonu rocznego (przyrostu drzewa), według ustawy bowiem (§. 9, ustęp 3) podać go ma w tej kwocie pieniężnej, która według wypracowania katastru podatku gruntowego przypada jako czysta intrata roczna na hektar.

Z wypracowania arkusza posiadania trzeba się jednak przekonać, czy parcela leśna jest zaliczona do kilku klas wydatności i czy wycinki odmiennych klas wydatności są wymierzone i na mapie katastralnej wyrysowane, w tym bowiem przypadku poszczególne wycinki odmiennych wydatności względnie do innych przeważnych czynników wziąć należy oddzielnie na uwagę.

Czysta intrata z hektara parceli lub wymierzonego wycinka odmiennych wydatności otrzymuje się przez rozwiązanie proporcji: tak się ma znana przestrzeń do odpowiedniej czystej intraty w arkuszu posiadania zapisanej, jak 1 hektar do x ; po rozwiązaniu której znalezionej wartości x przedstawiać będzie czystą intratę na hektar przypadającą.

§. 14.

Przeźren na której drzewostan uległ zniszczeniu, ocenia się zwyczajnie według mapy katastralnej lub też według map lasu, jeżeli są, a to bez osobnego wymierzania, jeżeli regularna figura parceli i rozciągłość uszkodzenia na łącznym obszarze

dozwalają nieochybnego oznaczenia, w przeciwnym zaś razie przez wymierzenie uszkodzonej a dla kontroli, także i tej części parceli, która nie doznała kłeski.

Jeżeli zaś przestrzeń, na której drzewostan uległ zniszczeniu, nie może być w taki sposób oznaczona z tej przyczyny, ponieważ zniszczenie nastąpiło nie na łącznym obszarze lecz miejscami, natenczas, co do tego obszaru, rozpoznać należy na przestrzeni próbnej rozległości najmniej pół hektara stopień uszkodzenia jednego hektara i tenże przyjąć dla całej uszkodzonej przestrzeni.

Chodzi tu więc o oznaczenie stosunku, w jakim przestrzeń uszkodzona ma się do nieuszkodzonej.

Za punkt oparcia do tego ocenienia posłużyć ma według okoliczności zliczenie pni, które na jednym hektarze ocalały i oznaczenie ilości pni zniszczonych według sterzących z ziemi pniaków lub korzeni.

§. 15.

Szczególnego starania dokładać ma komisya rozpoznawcza przy oznaczaniu wieku pni zniszczonego drzewostanu.

Wiek ten a mianowicie z rozróżnieniem jego klas, jakoteż rozciągłość przestrzeni tych klas wieku można zwyczajnie wziąć z zupełnym spokojem z zapisów w gospodarstwie leśnem utrzymywanych.

Gdyby zapisków takich nie było, natenczas ocalony drzewostan parceli, w porównaniu z pniakami ze zniszczonego drzewostanu pozostałymi nastęrczyć może postawę do oznaczenia wieku drzewostanu według zasad techniki leśnej.

Stosownie do ustawy (§. 10, ustęp 2) mieć należy wzgląd na to, że te przestrzenie parcel, na których wiek pni jest jednakowy, należy oddzielnie brać na uwagę.

W przypadku takim jest więc zadaniem komisji rozpoznawczej oznaczyć na podstawie środków pomocniczych (map lasu itp.) lub przez pomiar także przestrzenie pojedynczych klas wieku i część tych przestrzeni, na której drzewostan został zniszczony.

Gdy zaś wiek pni drzewostanu nie jest jednokowy i w skutek tego nie można brać na uwagę każdej klasy osobno, stwierdzić należy średni wiek zniszczonego drzewostanu a to podług dokonanego na przestrzeni próbnej oznaczenia średniego wieku pni.

§. 16.

Spisać należy protokół postępowania przy rozpoznawaniu okoliczności, podług których oznacza się przestrzeń zniszczonego drzewostanu, tudzież wiek tego drzewostanu a w nim zanotować także obliczenia do owych celów wykonane, jakoteż nie uwzględnione zarzuty poszkodowanych i uchwały co do tych zarzutów wydane.

Protokół ten stanowić ma istotną część składową wykazu, który wygotowany być ma według dołączonego wzoru *A II*, a w którym komisya, wypełniając jego kolumny 1 aż do 14 zapisywać ma tylko ostateczne wyniki poczynionych oznaczeń.

Do wzoru wykazu *A II* przydane są Uwagi objaśniające przykłady we wzorze zawarte.

§. 17.

Wypełniając wykaz *A II* pamiętać należy o zastawieniu odpowiedniego ustępu pomiędzy osobnemi pozycjami, ażeby było miejsce potrzebne, jak to objaśniają przykłady, do zapisania podatku rzeczywiście wziętego na przepis.

Wykaz, jakoteż protokół, opatrzone formułą w §. 10 podaną, podpisać mają wszyscy członkowie komisji, poczem przewodniczący komisji oddaje go urzędowi podatkowemu do załatwienia dalszej czynności urzędowej.

§. 18.

Jeżeli miąższość drzewa jaka istniała, nie została zniszczona lecz tylko sprowadzona w stan odmienny, przez co wartość miąższości drzewa się zmniejszyła, w takim razie przy ocenianiu szkody i oznaczaniu odpowiedniej kwoty odpisania podatku uwzględniać należy także wartość miąższości drzewa a względnie kwotę, którą można za nią otrzymać.

Zadaniem przeto komisji rozpoznawczej jest ustanowienie czynników służących za podstawę do

tego oznaczenia wartości a w tym względzie postępować należy według następujących postanowień.

§. 19.

Gdy przestrzenie a według okoliczności wyćinki odmiennej wydajności, na których nastąpiło uszkodzenie i klasy wieku są stwierdzone i wiek uszkodzonego drzewostanu oznaczony, przystąpić należy do rozpoznania zapasu miąższości drzewa na uszkodzonych przestrzeniach, a to ile możności co do każdej klasy wieku osobno.

Rozpoznanie to oprzeć należy na stosunkach rzeczywistych.

Przeto według zasad szacowania lasu, stwierdzić należy najprzód objętość sześcienną miąższości drzewa na uszkodzonych przestrzeniach, którą można spieniężyć a następnie obliczyć, ile z tego zapasu miąższości drzewa przypada na 1 hektar.

§. 20.

W celu oznaczenia wartości bierze się na uwagę cenę sprzedaży miąższości drzewa ze względem na to, czy drzewo może być sprzedane w samymże lesie, czy w składzie lub z odstawą do miejsca zbytu.

W pierwszym przypadku obliczyć należy kosztą produkcji (licząc tu kosztą ochrony i uprawy), w dwóch drugich zaś przypadkach także jeszcze kosztą odwiezienia i inne z odstawą połączone a to ze względu na miejscowość lasu i kosztą te potrącić z ceny sprzedaży.

Pozostałą czystą wartość plonu (pieniężną) istniejącej na hektarze miąższości drzewa, zapisać należy w kolumnie 14 wykazu *A II*.

Spisać należy szczegółowy protokół co do rozpoznanych istotnych stosunków i dołączyć do wykazu.

Powiat polityczny

Wzór A I.

Okrąg urzędu podatkowego

Gmina podatkowa

W y k a z

rozpoznanego przez komisję uszkodzenia plonu upraw rolniczych przez grad
(pożar, powódź), który (a) dnia 18 . .
nawiedził

gminę miejscową

1	2	3	4	5	6	7		8	9	10	11	12	13		
						Na parcelach							Gruntu		
Liczba bieżąca tego wykazu	Numer aktu posiadania	Posiadacza gruntu			Numer parcel gruntu uszkodzonego	aż do	przeszło	4 hektary rozległości mających	Czy w gminie odbywały się zwracalnie dwa zbiory do roku czy nie?	Czy uszkodzona została jedyna uprawa, pierwsza czy druga?	Czy w razie uszkodzenia pierwszej uprawy niemiejska może być osiunięty plon przez drugą uprawę?	Rozpoznanie komisyjne wykazało, że czwartą część, połowę, trzy czwarte części plodu lub cały plód niegł zniszczeniu	według wypracowa-		
		Nazwisko	Miejsce zamieszkania	Nr. domu		Czy grunt uszkodzony był cały uprawiony lub kilkokrotna część jego i jakim rodzajem plodów?	Na jakiej przestrzeni plon został uszkodzony i jakiego rodzaju plodem ta przestrzeń była uprawiona?						ha	a	m ²
1	2	N. N.	N.	2	195	cały żytem	.	.	tak	pierwszą	tak	$\frac{3}{4}$	1	61	85
					205	$\frac{3}{4}$ pszenicą $\frac{1}{4}$ ugor	.	.	nie	jedyną	nie	$\frac{1}{2}$.	64	74
					324/2	cały winoroślami	.	.	.	jedyną	.	całkiem	.	46	76
					530	$\frac{1}{2}$ żytem $\frac{2}{3}$ winoroślami	.	.	tak	pierwszą jedyną	tak	$\frac{1}{2}$ całkiem	.	52	15
					840	cały łąką	.	.	nie	pierwszą	.	$\frac{1}{4}$.	70	13
					140	cały winoroślami	.	.	.	jedyną	.	$\frac{3}{4}$.	96	06
2	5	N. N.	N.	6	230*)	cały winoroślami mieszano z kukurydzą	.	.	nie	jedyną "	nie	$\frac{1}{2}$.	71	93
					231	cały żytem	.	.	nie	jedyną	nie	$\frac{1}{2}$ do $\frac{3}{4}$ $\frac{1}{2}$ całkiem	.	4	12
					236	.	43 ha kukurydzą 10 ha koniczyną 32 ha pszenicą	.	.	nie tak nie	jedyną obie jedyną	nie " "	$\frac{1}{2}$ $\frac{3}{4}$ $\frac{1}{2}$	85	.
3	12	N. N.**))	N.	20	250	.	1.5 ha pszenicą	nie	jedyną	nie	całkiem	10	5	50	
4	30	N. N.**))	N.	45	955	cały łąką	.	.	tak	drugą	.	całkiem	1	33	08
					957	cały łąką	.	.	nie	jedyną	nie	$\frac{1}{2}$.	14	39
5	40	N. N.**))	N.	50	1012	cały winoroślami mieszano z drzewami owocowymi	.	.	.	jedyną	.	owoce całkiem wino 0	.	75	53
6	80	N. N.	N.	93	2020	cały winoroślami mieszano z drzewami owocowymi	.	.	.	jedyną	.	owoce wino 0	.	75	53
7	92	N. N.	N.	16	2140	przysposobiony pod zasiew, jednak w skutek powodzi nie zdolny do wydzania plonu w roku gospodarczym						1	15	60	
8	93	N. N.	N.	14	25	.	3 ha cały żytem	nie	jedyną	nie	$\frac{1}{4}$	13	80	.	

14		15		16		17		18		19		20		21		22		23		24		25		26					
uszkodzonego		Za podstawę do odpisania podatku wziąć należy																						24		25		26	
rodzaj uprawy	czysta intrata		czystej intraty z całej parceli ze względu na stosunek uprawy (kol. 7 i 8)		z części czystej intraty branej tu na uwagę (kol. 17)				ze względu na rozpoznany stopień uszkodzenia		ze względu na postanowienie §. 6go ustawy		ze względu na sumę wziętą na przelicz., kwota odpisania podatku od czystej intraty, wyszczególnionej w kol. 24, licząc po 22. 1/100 wynosi		Suma ogólna czystej intraty z uprawianej posiadłości kontrybucenta podatku gruntowego, leżącej w jednej gminie podatkowej		U w a g a												
	nia podatku gruntowego				część		kwota												część		kwota		część		kwota		zł. c.		zł. c.
	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.	zł.	c.			
rola	57	66	4/3	57	66	2/3	38	44	3/4	28	83	1/2	28	83															
rola	35	87	3/6	26	90	4/3	26	90	1/2	13	45	1/2	13	45															
winnica	34	13	4/3	34	13	4/4	34	13	4/3	34	13	4/3	34	13															
winnica	38	06	1/3 2/3	12 25	09 37	2/3 4/4	8 25	46 37	1/2 4/3	4 25	23 37	3/4	28	55															
łąka	29	28															
rola	80	22	4/3	80	22	4/3	80	22	3/4	60	17	3/4	60	17															
															165	13					37	48			275	19			
rola	25	62	2/3 1/3	17	08 8	4/4 4/4	17	08 54	4/3 1/2	17	08 27	3/4	19	22															
rola	6	17	4/3	6	17	4/3	6	17	1/2 do 3/4 1/2 do 4/4	2 3	31 09	3/4	4	63															
rola	1025	76	43 ha 10 ha 32 ha	518 120 386	91 68 17	4/3 4/3 4/4	518 120 386	91 68 17	1/2 3/4 1/2	259 90 193	46 51 08	1/2	512	88															
															536	73					121	84			1.057	55			
rola	369	.	1.5 ha	55	05	4/3	55	05	4/4	55	05	4/3	55	05															
łąka	55	50	4/3	55	50	1/3	18	50	4/4	18	50	1/2	13	88															
łąka	6	.	4/3	6	.	4/4	6	.	1/2	3	.	1/2	3	.															
															16	88					3	83			140				
winnica	55	12	1/3 2/3	18 36	37 75	4/4 .	18 .	37 .	4/3 .	18 .	37 .	1/4	18	78											3	13	206	18	
winnica	55	12												96	.		
rola	12	05	4/3	12	05	4/4	12	05	4/4	12	05	1/4	12	05											2	74	12	05	
rola	72												72	.		
															Suma	.					181	52							

Od parceli 840 nie należy się odpisanie podatku, ponieważ tylko szоста część jej plonu uległa zniszczeniu.

*) Co się tyczy parceli Nr. 230 obacz §. 5, punkt 3, ustęp 3 ustawy.

**) Posiadacze gruntów pod ll. 3, 4 i 5 mają tylko w takim razie prawo do odpisania, jeżeli uszkodzenie nastąpiło w skutek jednego z wydarzeń wzmiankowanych w punkcie 1 §. 2.

Od parceli 2020 nie należy się odpisanie podatku, ponieważ uszkodzony został tylko plód poboczny = 1/3 całego plonu, ten zaś tylko w 1/2.

Od parceli 25 nie należy się odpisanie podatku, ponieważ nie został zniszczony plon najmniej z 1 hektara.

Powiat polityczny

Wzór A II.

Okrąg urzędu podatkowego

Gmina podatkowa

W y k a z

rozpoznanego przez komisję uszkodzenia plonu lasu z powodu zniszczenia drzewo-
stanu w dniu 189.. przez

1	2	3			5	6					9					10					11			12			13			14	
		Posiadacz gruntu				Gruntu uszkodzonego					Drzewostan parceli został uszkodzony					Wiek zniszczonego drzewostanu			Cena sprzedaży młazszości drzewa po stry- czeniu kosztów wyrobienia i wywożenia, udział nakładu na ochronę i uprawę lasu z hektara												
		Nazwisko	Miejsce zamieszka- nia	Nr. domu		Nr. parceli	Klasa wykuności	rozległość			dochód czysty		na przeźreni			czysta intrata z hektara wynosiła		lat	na przeźreni		zł.	c.									
								według wypracowania podatku gruntowego			ha		a		m ²		zł.		c.				ha		a		m ²		zł.		c.
1	4	N. N.	N.	6	16	II.	11	48	37	80	.	5	98	84	6	95	15	5	98	84	.	.									
2	5	N. N.	N.	10	25	$\left. \begin{array}{l} \frac{1}{5} \text{ I.} \\ \frac{2}{5} \text{ II.} \\ \frac{1}{5} \text{ III.} \\ \frac{1}{5} \text{ IV.} \end{array} \right\} 288$.	.	1.995	.	105	83	33	6	68	20	50										
																30	33	33	33	.	.										
																40	22										

15		16		17	18	19		20	21	22		23			24		25	
Intraca, czyta według wieku drzewostanu (czytelisz opodatkowana wynosi z hektara		Wynikające ztąd zmniejszenie się intraty		odpowiada czystej formole za lat		Oznaczenie, od którego roku parcela jest opodatkowana jako las	Stosownie do kwoty rzeczywiście wziętej na przepis podatek przypadający za okres w kolumnie 12 lub 17 nadany, licząc w tył od roku, w którym zdarzenie nastąpiło, wynosi		za lata	od hektara	razem		Według tego przypadają na przestrzeń, na której drzewostan został zniszczony			kwota odpisania podatku		
											Hofé lat	podatek od hektara						
zl.	c.	zl.	c.				zl.	c.	zl.	c.		ha	a	m ³	zl.	c.		
.	1850	1895 aż do 1883	1	58	13	20	54							
						1882 i 1881	1	54	2	3	08							
						Ogółem .			15	23	62	5	98	84	141	45		
.	1850	1895 aż do 1883	1	52	13	19	76							
						1882 i 1881	1	48	2	2	96							
						1880 aż do 1876	1	30	5	6	50							
									20	29	22	50			1.461			
.	1850	1895 aż do 1883	1	52	13	19	76							
						1882 i 1881	1	48	2	2	96							
						1880 aż do 1866	1	30	15	19	50							
									30	42	22	33	33	33	1.407	33		
.	1850	1895 aż do 1883	1	52	13	19	76							
						1882 i 1881	1	48	2	2	96							
						1880 aż do 1856	1	30	25	32	50							
									40	55	22	22			1.214	84		
						Ogółem .						105	33	33	4.088	17		

U w a g a

1	2	3			4						5					6					7				
		Posiadacz gruntu			Gruntu uszkodzonego						Drzewostan parceli został uszkodzony					Wiek zniszczonego drzewostanu					14				
		Nr. arkusza posiadania	Nazwisko	Miejsc. zamieszkania	Nr. parceli	Klasa wydumnień	rozległość			dochód czysty	na przestrzeni		czysta intrata z hektara wynosiła			lat	na przestrzeni			Cena sprzedaży mierzonych drzewa po stry- ceniu korzeni wyrębienia i wywieżenia, tuziąc nakładu na ochronę i uprawę lasu z hektara					
							według wypracowania podziału gruntowego						ha		zł.			ha							
Nr. domu			ha	a	m ²	xl.	c.	ha	a	m ²	zł.	c.	ha	a	m ²	zł.	c.								
3	16	N. N.	N.	20	40	VI.	57	54	60	120	27	38	36	40	2	09	20	38	36	40	.	.			
						VII.	57	54	60	50	07	33	36	40	.	87	25	38	36	40	.	.			
						VIII.	28	77	30	14	06	19	18	20	.	52	30	19	18	20	.	.			
4	12	N. N.	N.	28	25	$\left. \begin{array}{l} I. \\ II. \\ III. \\ IV. \end{array} \right\} 288$.	.	.	1.925	.	17	26	39	6	68	15	5	75	46	39	10			
																	10	8	68	20	20	85			
																	5	2	87	73	.	.			

15		16		17	18	19	20	21	22	23			24		25		
Intraty czyste według wieku drzewostanu dotychczas opodatkowana wynosi z hektara		Wynikające z tytułu zmniejszenia się intraty		Odpowiada czystej intracie za lat	Oznaczenie, od którego roku parcelę jest opodatkowana jako las	Stosownie do kwoty rzeczywiście wziętej na przepis podatek przypadający za okres w kolumnie 12 lub 17 nadany, licząc w tył od roku, w którym zdarzenie nastąpiło, wynosi					Według tego przypadająby na przestrzeń, na której drzewostan został zniszczony					U w a g a	
						za lnta	od hektara	razem		w rozległości	kwota odpisaną podatku						
		zi. c.	zi. c.					zi. c.	zi. c.				ha a m ²	zi. c.			
					1850	1895 aż do 1888	47	13	6	11							
						1882 i 1881	46	2		92							
						1880 aż do 1876	52	5	2	60							
								20	9	63	38	36	40	369	45		
					1850	1895 aż do 1888	20	13	2	60							
						1882 i 1881	19	2		38							
						1880 aż do 1871	21	10	2	10							
								25	5	08	38	36	40	194	89		
					1850	1895 aż do 1888	12	13	1	56							
						1882 i 1881	11	2		22							
						1880 aż do 1866	14	15	2	10							
								30	5	88	19	18	20	74	43		
							Ogółem .				95	91		688	77		
100	20	61	10	9	1850	1895 aż do 1887	1	52	9	13	68	5	75	46	78	72	W wypracowaniu katastru podatku gruntowego oznaczono: Kolej rabność na 80 lat. Miaższność drzewa w ilości 474 metrów sześciennych na hektarze. Stosunek mieszany drzewo { twar. . . — { mięk. . 1— Przyrost średni drzewo { twar. — { mięk. 3 1/2 m. sz. Cenę po straceniu kosztów wyrobienia i wywiezienia w kwocie 1 zł 36 c. za metr sześcienny. Nakład na ochronę i uprawę lasu w kwocie 1 zł. 39 c. rocznie na hektarze.
66	80	45	95	7	"	1895 aż do 1889	1	52	7	10	64	8	63	20	91	84	
33	40	33	40	5	"	1895 aż do 1891	1	52	5	7	60	2	87	73	21	87	
							Ogółem .				17	26	39	182	43		

Uwagi objaśniające do wykazu podług wzoru A II.

Do pierwszego przykładu.

Parcela Nr. 16 mająca 11·4837 hektarów rozległości, zaciągnięta została cała do drugiej klasy wydajności lasowej.

Przez obejrzenie na miejscu stwierdzono zgodnie z zapiskami urzędu leśnego, że drzewostan tej parceli należał do jedynej klasy wieku i że wiek drzewostanu wynosił lat 15.

Zresztą przekonano się o tem przez ścięcie na próbę i policzenie stojów.

Ocenienie przestrzeni, na której drzewostan uległ zniszczeniu, ułatwił regularny kształt parceli, równie jak okoliczność, że w skutek kierunku wiatru, który dał podczas pożaru, część, ogniem nietknięta, ograniczona jest linią prawie prostą.

Według mapy katastralnej parcela (o czem przekonano się na miejscu) tworzy prostokąt, którego długość ma 379 a szerokość 303 metry.

Aż do 190 metrów długości drzewostan zniszczony został całkiem.

W przytykającym bezpośrednio kawałku, mającym 19 metrów długości a 303 metry szerokości a więc 0·5757 hektara przestrzeni, drzewostan zniszczony jest na nieco więcej niż połowie przestrzeni, którąto przestrzeń oceniono sumiennie na 0·2314 hektara.

Do drugiego przykładu.

Parcela leśna Nr. 25 zaliczona jest do kilku klas wydajności, różnice ich nie są jednak odgraniczone ani też nawet w przybliżeniu na mapie nie oznaczone.

Nie można więc było uczynić rozpoznania co do każdej z osobna klasy wydajności.

Natomiast stwierdzono według zapisków urzędu leśnego, zgodnych ze stanem rzeczy na miejscu badanym, że na tej parceli leśnej był drzewostan trojakiemu wieku na 100 hektarach 20letni, na 100 hektarach 30 letni a na 88 hektarach 40letni.

Pożar nie ogarnął łącznej przestrzeni, lecz spustoszył rozmaite części lasu tu i owdzie rozrzucone.

Przez pomiar tych części nie można było oznaczyć jak wielka przestrzeń drzewostanu każdej klasy wieku została całkiem zniszczona.

Wytyczono więc dla każdej klasy wieku przestrzeń próbną rozległości pół hektara i na tejsze rozpoznano stopień uszkodzenia, to jest stosunek drzewostanu zniszczonego do nietkniętego na jednym hektarze a to przez policzenie pni nietkniętych i porównanie z ilością pni zniszczonych do oznaczenia której posłużyły sterzące pniaki lub szczątki korzeni, w skutek czego przekonano się, że w klasie wieku 20 lat, połowa drzewostanu jednego hektara, w klasie wieku 30 lat, trzecia część drzewostanu jednego hektara a w klasie wieku 40 lat, czwarta część drzewostanu jednego hektara uległa zniszczeniu.

Według tego szkoda wynosi ogółem:

w klasie wieku 20 lat $\frac{1}{2}$ 100 hektarów = 50 hektarów;

w klasie wieku 30 lat $\frac{1}{3}$ 100 hektarów = 33·3333 hektarów;

w klasie wieku 40 lat $\frac{1}{4}$ 88 hektarów = 22 hektary.

Do trzeciego przykładu.

Parcela leśna Nr. 40 mająca 143·865 hektara rozległości, z powodu niekorzystnego położenia na gruncie wznoszącym się po części stromo, podzielona została na trzy wycinki odmiennej wydajności, które są wykreślone na mapie katastralnej.

Rozległość tych wycinków wynosi:

VI klasa wydajności z czystą intratą z hektara 2 zł. 09 c 57·546 hektara;

VII klasa wydajności z czystą intratą z hektara 87 c. 57·546 hektara;

VIII klasa wydajności z czystą intratą z hektara 52 c. 28·773 hektara.

Przekonano się, że pożar dotknął jednakowo wycinki wszystkich trzech jakości i że w każdej klasie wydajności trzecia część drzewostanu została nietknięta.

Co do wieku drzewostanu pokazało się, że ponieważ parcela odmładniała się przez obsiew naturalny, wiek był tak rozmaity, że podzielenie na klasy wieku było niemożliwe, przystąpiono więc do oznaczenia średniego wieku drzewostanu.

W tym celu wytyczono na każdym wycinku odmiennej wydajności w części nietkniętej przestrzeń próbną rozległości pół hektara a pnie stojące na tej przestrzeni próbnej podzielono na tyle klas, ile różnic wieku dawało się widzieć ze względu na grubość i wysokość pni, jakoteż inne okoliczności.

Pnie do każdej klasy wieku należące policzono. Następnie oznaczono wiek każdej klasy przez ścięcie na próbę po jednym pniu w każdej klasie wieku i policzenie słoików

Średni wiek pni znaleziono mnożąc ilość pni każdej klasy wieku przez jej wiek i dzieląc potem sumę tych iloczynów przez ogólną ilość pni.

Średni wiek zniszczonego drzewostanu tym sposobem oznaczony, wynosił:

w	VI.	klasie	wydajności	20	lat
„	VII.	„	„	25	„
„	VIII.	„	„	30	„

Kraj

Wzór C.

W y k a z

kwot podatku gruntowego w roku z powodu szkód żywiołowych na zasadzie ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 118 odpisanych, tudzież kosztów badania.

1	2	3		4		5
Podatek gruntowy odpisano				Koszta badania		U w a g a
ilość gmin, którym odpisano	z powodu uszkodzenia plonu przez	w kwocie		wynosiły		
		zł.	c.	zł.	c.	
	Grad					Bieżąca należność podatku gruntowego całego kraju z tego samego roku, bez względu na kwoty odpisane z powodu szkód żywiołowych wynosi
	Wodę					
	Ogień (w uprawach ekonomicznych) . .					
	Ogień (w lesie)					
	Mszycę winną					
	Zgryzienie przez myszy					
	Mróz					
	Długo trwałą posuchę					
	Długo trwałą słotę podczas zbiorów . .					
	Objedź					
	<i>Peronospora viticola</i>					
	Oidium (grzyb winny)					
	Śnieżnicę					
	itd. itd.					
	Razem .					
	W procentach należności podatku gruntowego					
	W procentach sumy odpisania					

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XLVIII. — Wydana i rozesłana dnia 21. lipca 1896.

Treść: (№ 120—122.) 120. Ustawa o opodatkowaniu budynków według intryaty czynszowej na podstawie wyjawów obejmujących dwa lata. — 121. Ustawa o rewizyi katastru podatku gruntowego. — 122. Ustawa, którą przedłuża się czasowe zawieszenie postępowego podwyższania podatku czynszowego i pięcio-procentowego podatku od intryaty czystej z budynków w mieście Tryeście i w okręgu Tryestu, ustawami z dnia 30. grudnia 1891 i z dnia 9. sierpnia 1892 zarządzone.

120.

Ustawa z dnia 12. lipca 1896,

o opodatkowaniu budynków według intryaty czynszowej na podstawie wyjawów obejmujących dwa lata.

Za zgodą obu izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

W tych miejscach, w których według istniejących przepisów wszystkie budynki podlegają podatkowi czynszowemu, podatek ten, tudzież podatek pięcio procentowy od czystej intryaty z budynków od podatku czasowo uwolnionych, wymierzany będzie począwszy od roku 1897, co dwa lata.

§. 2.

Za podstawę (skalę) do wymierzenia podatku na okres dwuletni a względnie na każdy z dwóch lat podatkowych, służyć ma średnia miara czynszów umówionych a względnie wartości czynszowych równoważnych z dwóch lat (czynszowych) okres podatkowy poprzedzających.

W tym celu wyjawy intryaty czynszowej a względnie protokoły tabelaryczne, w których prze-

łożeni gmin zapisywać mają czynsze przez posiadaczy domów oznajmiane, podawać należy za te dwa lata tylko raz a to w roku okres podatkowy bezpośrednio poprzedzającym, t. j. po raz pierwszy w roku 1896 za lata czynszowe 1895 i 1896 w terminie przepisany.

§. 3.

Podawać należy intryaty czynszowe z obu lat.

W takim jednak przypadku, jeżeli w drugim roku czynszowym intryata nie zmieniła się w porównaniu z pierwszym rokiem, wolno do wyjawu sporządzonego za jeden rok czynszowy, dodać formułę, którą posiadacz domu lub jego pełnomocnik ma podpisać, wyrażającą, że w obec niezmienionych stosunków najmu, wyjaw ten odnosi się do obu lat czynszowych.

Atoli, jeżeli zaszły zmiany co do osób biorących w najem, takowe i w tym przypadku uwidocznienie należy w odnośnych rubrykach wyjawu.

Oprócz imion i nazwisk najemców podawać należy w wyjawach także ich zatrudnienie (charakter).

§. 4.

Co do przedmiotów podatku czynszowego nowo powstałych (nowo wybudowanych, przebudowanych, dobudowanych lub podwyższonych) wyjaw

intryaty czynszowej podać należy pod groźbą ukarania za zatajenie czynszu do Władzy I. instancyi wymiaru podatku, w przeciągu dni 14 po puszczeniu w najem lub objęciu we własne używanie.

Podstawę do wymierzenia podatku za czas od rzeczonoego terminu aż do najbliższego dwuletniego okresu podatkowego stanowi czynsz za ten czas (*pro rata temporis*) umówiony a względnie zrównoważony. Na następny dwuletni okres podatkowy obliczyć należy podług czynszu w poprzedzającym okresie umówionego a względnie zrównoważonego, ile wypada na dwulecie a następnie połowę tej sumy wziąć za podstawę wymiaru na każdy z dwóch lat okresu podatkowego.

§. 5.

Zmiany w intracie czynszowej (podwyższenia lub niżenia), jeśli zdarzą się w ciągu dwulecia podatkowego, nie wywierają wpływu na sumę, wziętą na przepis na ten okres, lecz uwzględnia się takowe dopiero na następny okres podatkowy.

Pod względem postępowania z mieszkaniami próżno stojącymi, zatrzymują moc swoją przepisy istniejące.

§. 6.

Do budynków, które stosownie do §. 1, lit. b ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, tylko w tym razie podlegają podatkowi czynszowemu, jeśli całkiem lub po części są przez puszczenie w najem używane i których używanie takie jest zwyczajnie tylko przemijające, nie stosują się po stanowienia powyższe.

Gdyby jednak budynek taki wszedł w używanie przez puszczenie trwale w najem, ustawa niniejsza ma być do niego na żądanie posiadacza domu stosowana.

§. 7.

W Dalmacyi opodatkowanie na podstawie wyjąków dwa lata obejmujących, nastąpić ma począwszy dopiero od roku podatkowego 1901.

§. 8.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 12. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

121.

Ustawa z dnia 12. lipca 1896,

o rewizyi katastru podatku gruntowego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Pierwsza rewizya katastru podatku gruntowego, mająca odbyć się stosownie do §. 41go ustawy z dnia 24. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 88, wykonana być ma na podstawie następujących postanowień.

I. Cel rewizyi.

§. 1

Celem rewizyi jest:

1. wywód i uwzględnienie zaszłych trwałych zmian w uprawie, licząc do nich i te, które nastąpiły w skutek połączenia gruntów (komasacyi);

2. uchylene uderzających dysproporcji w stopach taryfowych czystej intryaty dla poszczególnych dystryktów klasyfikacyi i dla poszczególnych upraw w obrębie dystryktów klasyfikacyi;

3. uchylene omyłek lub grubych błędów w zaliczeniu do rozmaitych klas wydatności odnośnych rodzajów uprawy i uwzględnienie trwałych zmian w jakości ziemi, jeżeli z biegiem czasu zaszły a mianowicie:

a) co do poszczególnych parcel lub

b) co do całych łąnów lub większych obszarów ziemi tej samej jakości.

II. Funkcyonaryusze do wykonania rewizyi.

a) Pod względem trwałych zmian w uprawie.

§. 2.

Wywód trwałych zmian w uprawie, które zaszły, uwidocznianie ich w wypracowaniach katastru podatku gruntowego i uwzględnianie przy braniu podatku na przepis, uskuteczniają funkcyonaryusze, ustawami z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83 i 84, do utrzymywania w ewidencji katastru podatku gruntowego ustanowieni.

b) Pod względem stóp taryfowych i zakładowania.

§. 3.

Uchylenie oznaczonych w §. 1, punkt 2 i 3 dysproporcji, omyłek i błędów, tudzież uwzględnienie zmian skutecznie mieć z urzędu komisya krajowa, która dla każdego kraju będzie ustanowiona.

Wyniki rewizyj, przez komisję krajową uskutecznionej, rozpoznaje i ustala ostatecznie Komisya naczelna w Wiedniu.

1. Komisje krajowe.

§. 4.

Skład komisyj krajowych urządzony jest ustawą z dnia 1. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 3.

2. Komisja naczelna.

§. 5.

Komisja naczelna w Wiedniu pod prezydencją Ministra skarbu lub jego zastępcy składa się z 48 członków i tyluż zastępców.

Z tych 48 członków i zastępców wybiera Izba panów Rady państwa 12 członków i 12 zastępców bez ograniczenia w wyborze. Izba deputowanych Rady państwa wybiera 24 członków i 24 zastępców w taki sposób, że na każdy z 24 okręgów w celu regulacji podatku gruntowego utworzonych, przypada po jednym członku i po jednym zastępcy z grona posiadaczy gruntów odnośnego okręgu.

Minister skarbu powołuje 12 członków i 12 zastępców.

Członkowie lub zastępcy komisyj krajowych nie mogą być ani wybrani ani powołani na członków lub zastępców komisji naczelnej.

Referentowi, którego ustanawia Minister skarbu, jakoteż jego zastępcy, służy prawo głosowania tylko w tym przypadku, jeżeli zarazem jest członkiem lub pełni czynności zastępcy członka komisji.

§. 6.

Członkowie komisji naczelnej a względnie ich zastępcy, o ile pełnią czynności nie jako urzędnicy państwa, mają prawo do dyet po dziesięć złotych za dni rzeczywistego sprawowania obowiązków.

Nadto koszta podróży na przyjazd i na powrót będą im zwracane w kwocie 1 zł. 50 c. za każdy miryometr odległości od miejsca stałego zamieszkania.

III. Postępowanie.

1. Co do trwałych zmian w uprawie.

§. 7.

Za podstawę do wyvodu i uwzględnienia zaszytych trwałych zmian w uprawie służyć zapiski trwałych zmian w uprawie, utrzymywane w myśl §§. 7 i 38 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83, tudzież, według okoliczności, doniesienia posiadaczy gruntów, jakoteż materiały dostarczone przez funkcjonaryszów do łączenia gruntów (komasacyi), tyczące się rozkładu posiadłości gruntowej po przeprowadzeniu postępowania komasacyjnego.

§. 8.

Trwałe zmiany uprawy uwzględniają się przy rozkładzie podatku gruntowego, począwszy od roku 1897.

O ileby jednak zmiana uprawy nie była jeszcze przez lat dziesięć wykonywana, a przy zastosowaniu stopy taryfowej czystej intraty ustanowionej dla klasy wydajności nowej uprawy, przypadał większy podatek niż przedtem, ten większy podatek będzie brany na przepis dopiero od jedenastego roku po dokonaniu zmiany w uprawie.

§. 9.

Począwszy od roku 1897, każdy posiadacz gruntu obowiązany jest o trwałych zmianach w uprawie, uczynionych aż do końca 1896 roku, a które nie zostały już przy rewizji uwzględnione, donieść aż do końca marca 1897; o tych zaś, które później zajdą, donosić ma w taki sam sposób, jak to jest przepisane w §. 16 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83 pod względem zmian w osobie posiadacza lub w przedmiocie podatku gruntowego, w przeciągu sześciu tygodni po uczynieniu zmiany w uprawie.

UrządNIK biura ewidencyjnego winien zmiany w uprawie zbadać na miejscu z przybraniem przełożonego gminy lub jego zastępcy (reprezentanta samoistnego obszaru dworskiego), posiadaczy i dwóch biegłych męzów zaufanych z tej samej gminy, przez reprezentację gminy (wydział gminy) wyznaczonych.

Badanie ma na celu stwierdzenie rodzaju uprawy, do jakiej grunt został trwale przeznaczony i jego wydajności.

Przytem należy mieć odpowiednio na względzie szczegóły potrzebne do ustanowienia klas wydajności, zawarte w wypracowaniach katastru podatku gruntowego odnośnej gminy a w szczególności w wykazie gruntów typowych i w protokole klasyfikacji.

Zbadane stosunki rzeczywiste winien urzędnik biura ewidencyjnego przedstawić w arkuszu oznajmień, który w myśl §. 16 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83 i przepisu wykonawczego do tej ustawy z dnia 11. czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 91, ma być wygotowany i arkusz ten dać wszystkim obecnym do podpisania.

Różnice w zdaniach, gdyby się zdarzyły, zapisać także należy w arkuszu oznajmień.

Na podstawie wyniku badania, urzędnik biura ewidencyjnego winien zarządzić uwzględnienie zmiany uprawy, począwszy od roku, który po jej uczynieniu nastąpi albo, jeżeli się ziszcza warunek do udzielenia dziesięcioletniego dobrodziejstwa, począwszy od jedenastego roku, tudzież uwiadomienie posiadacza gruntu, z pozostawieniem 30-dniowego terminu na wypadek, gdyby chciał wnieść rekurs.

Rekursy takie rozstrzyga ostatecznie Władza skarbowa krajowa po zasięgnięciu opinii dwóch biegłych, których mianuje powołana główna instytucja rolnicza krajowa.

Niedotrzymanie terminów w ustępie 1 oznaczonych ma taki skutek szkodliwy, że jeżeli zmiana uprawy sprowadza zmniejszenie podatku, zmniejszenie to następuje dopiero od roku, który nastąpi po doniesieniu albo po stwierdzeniu z urzędu dokonaniem, jeżeli zaś zmiana w uprawie sprowadza podwyższenie podatku, nie udziela się rzeczonoego dziesięcioletniego dobrodziejstwa. Postanowieniami niniejszemi uchylają się §§. 21, 28, 29, tudzież 7 i 38 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83, ten ostatni o tyle, o ile odnosi się do trwałych zmian w uprawie, tudzież artykuł II ustawy z dnia 28. marca 1880, Dz. u. p. Nr. 34, o ileby sprzeciwiał się wykonaniu powyższego postanowienia.

§. 10.

Postanowienia powyższe nie stosują się do tych zmian w uprawie, które uczynione zostały z powodu ukazania się mszycy winnej, z któremi przeto postąpić należy według ustawy z dnia 27. czerwca 1885, Dz. u. p. Nr. 3 z r. 1886.

Uwzględnienie zmiany w uprawie zawiesza się także w tym razie, gdy na gruncie leśnym przestano hodować drzewo bez uzyskania pozwolenia, które

do tej zmiany w uprawie jest potrzebne stosownie do §. 2go ustawy leśnej z dnia 3. grudnia 1852, Dz. u. p. Nr. 250.

Urzędnik biura ewidencyjnego obowiązany jest uwiadamić Władzę polityczną pierwszej instancyi o każdym dostrzeżeniu wykroczenia tego rodzaju przeciwko ustawie leśnej.

Władza polityczna pierwszej instancyi uwiadamić ma urzędnika biura ewidencyjnego, czy zarządzone zostało zalesienie napowrót, czyli też zezwolono dopiero teraz na zmianę uprawy.

W tym ostatnim przypadku zmianę w uprawie uwzględnić należy od roku, który po jej uczynieniu następował; nie ma jednak miejsca dobrodziejstwo pozostawienia na lat dziesięć przy mniejszym podatku.

§. 11.

Parcele zapisane w katastrze podatku gruntowego jako lasy, które atoli w poprzedzającym wypracowaniu podatku gruntowego były zaliczone do uprawy innego rodzaju, przenieść należy na żądanie posiadaczy, jeżeli takowe podane będzie aż do końca czerwca 1897 do tego innego rodzaju uprawy, do którego rzeczywiście należą i przeważnie są używane i nie potrzeba do tego pozwolenia w myśl §. 2go ustawy leśnej z dnia 3. grudnia 1852, Dz. u. p. Nr. 250, ani też wyraźnego urzędowego odwołania poleceń zalesienia, jeżeli były dane.

Postanowienie to nie stosuje się do tych parcel, co do których na zasadzie osobnych ustaw o zalesieniu dla Dalmacyi, Tryestu, Gorycyi, Gradyski, Istrii i Krainy istniejących lub na zasadzie ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 117 o urzędzeniach do nieszkodliwego odprowadzania wód górskich zostało uznane, że mają być utrzymane jako grunt leśny; lub które na zasadzie §. 19go ustawy leśnej z dnia 3. grudnia 1852, Dz. u. p. Nr. 250, zostały zamknięte przepisem nakazującym użytkowanie ich sposobem leśniczym.

Pod względem udowodniania, że do żadanego przez posiadacza gruntu zapisania innego rodzaju uprawy, niema przeszkody w myśl poprzedzającego ustępu, wydać należy przepisy szczegółowe drogą rozporządzenia.

2. W komisjach krajowych.

§. 12.

Komisya krajowa jest w komplecie do wydania uchwały potrzebnym, jeżeli oprócz przewodniczącego obecna jest najmniej połowa członków lub powołanych zastępców.

Gdyby jednak na wyznaczone posiedzenie nie przybyła potrzebna do wydania uchwały ilość członków lub zastępców, komisya krajowa ma prawo wydania uchwały na najbliższem posiedzeniu bez względu na ilość obecnych członków lub zastępców.

Komisya krajowa uchwała dla siebie porządek czynności jakoteż podział czynności i wolno jej wysyłać w razie potrzeby delegatów ze swego grona, celem wykonania badań na miejscu, tudzież tworzyć podkomitety do obrady przygotowawczej.

W krajach, w których istnieje kilka okręgów, podkomitety takie tworzyć należy koniecznie, do takowych zaś należeć mają członkowie lub zastępcy dla tych okręgów wybrani i powołani.

Postanowienie artykułu III. ustawy z dnia 1. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 3, stosuje się w podobny sposób do podróży rzeczonych delegatów.

§. 13.

Stosownie do celu rewizyi w §. 1 wytkniętego, komisya krajowa ma całkiem zaniechać ponowienia postępowania (szacunkowego i klasyfikacyjnego), którego trzymano się według ustawy z dnia 24. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 88, dla ustanowienia stóp taryfowych i dla indywidualnego zaklasowania parcel. Ma ona zająć się głównie rozpoznaniem i uchYLENIEM powstałych z biegiem czasu a względnie istniejących i w obec rzeczywistych stosunków intraty, uderzających niejednostajności w opodatkowaniu poszczególnych okręgów klasyfikacji a względnie poszczególnych parcel, całych łań lub większych obszarów ziemi, jednak bez względu na ulepszenia zaprowadzone wprawdzie, lecz z zatrzymaniem rodzaju uprawy.

Komisya krajowa ma więc gruntownie rozważyć, czy stosunki produkcji i gospodarki w poszczególnych dystryktach klasyfikacji odnośnego kraju, w skutek trwałego działania pewnych czynników, osobliwie w odnośnych dystryktach doznały tak znacznej zmiany, że zatrzymanie stóp taryfowych czystej intraty, ustanowionych swego czasu dla rozmaitych klas wydatności poszczególnych rodzajów uprawy sprowadzałoby oczywistą niejednostajność co do postępowania w poszczególnych dystryktach.

O ileby taka oczywista niejednostajność w poszczególnych przypadkach wynikała z grubych wad lub dysproporcji w istniejących stopach taryfo-

wych, komisya krajowa winna także te przypadki wziąć pod rozwagę.

Komisya krajowa ma zatem stwierdzić, dla których dystryktów klasyfikacji a względnie dla których rodzajów uprawy i klas wydatności, tudzież w jakiej mierze uznaje potrzebę zmiany istniejących stóp taryfowych, a mianowicie podwyższenia lub niżenia takowych.

Jeżeli w tym względzie okaże się, że ośm klas wydatności nie wystarczają do uwzględnienia różnic intratności tego samego dystryktu, komisya krajowa może także uchwalić powiększenie ilości klas wydatności, i ustanowić stopy taryfowe, które do nich mają być stosowane.

§. 14.

Zmiany w istniejących pozycjach taryfowych, przez komisję krajową uchwalone, ogłosić należy w urzędowych gazetach krajowych.

Gminy, obszary dworskie ze związku gminy wyłączone, i ci posiadacze gruntów, którzy opłacają najmniej szóstą część całego podatku gruntowego gminy, nakoniec referent komisji krajowej mogą w przeciągu sześciu tygodni od dnia ogłoszenia tych uchwał, podać zarzuty swoje przeciwko tymże na piśmie do komisji krajowej.

§. 15.

W celu uchylecia omyłek lub grubych błędów w zaliczeniu poszczególnych parcel do rozmaitych klas wydatności odnośnej uprawy udzielone będą komisjom krajowym wyniki badań wykonanych z urzędu przez urzędników biura ewidencyjnego katastru podatku gruntowego, co do których komisya krajowa orzec ma stanowczo.

Komisya krajowa wziąć ma także pod rozwagę uwiadomienia o omyłkach lub błędach, jakieby otrzymała od innych korporacji, np. od Wydziału krajowego, od reprezentacji gminnych, towarzystw rolniczych itp.

Uchylenie omyłek lub grubych błędów w zaklasowaniu całych łań lub większych obszarów ziemi jednakowej jakości, tudzież uwzględnienie trwałych zmian w jakości ziemi z biegiem czasu zaszytych, może być osiągnięte bądź przez zaliczenie do innej klasy wydatności bądź drogą pomnożenia klas wydatności, do czego komisya jest upoważniona.

§. 16.

Wyniki uchwał komisji krajowej uwidoczniać mają urzędnicy biura ewidencyjnego w zestawieniach klas i przeglądach powiatowych nowo sporządzić się mających, poczem komisja krajowa pośleć ma Ministrowi skarbu wszystkie wypracowania i protokoły posiedzeń z opinią co do nadeszłych zarzutów przeciw zmianom taryfy a Minister skarbu zarządza prace przygotowawcze, jakie będą potrzebne, ażeby Komisya naczelna mogła czynności swoje rozpocząć.

§. 17.

Komisje krajowe rozpocząć mają swoje czynności w ciągu 1896 roku i skończyć takowe najpóźniej w przeciągu sześciu miesięcy.

Po upływie terminu do wnoszenia zarzutów nastąpić ma wydanie opinii i przesłanie wypracowań najpóźniej w przeciągu miesiąca.

3. W komisji naczelnej.

§. 18.

Komisya naczelna jest w komplecie do wydania uchwały potrzebnym, jeżeli oprócz przewodniczącego obecna jest najmniej połowa członków lub powołanych zastępców.

§. 19.

Komisya naczelna winna zbadać dokładnie uchwały i opinie komisji krajowych i z przestrzeganiem zasad w §. 13 i 15 wypowiedzianych zwracać głównie uwagę na to, żeby z uwzględnieniem rozmaitych stosunków produkcji, gospodarki i intryaty postępowano co do wszystkich krajów, ile możliwości jak najjednostajniej.

Jeżeli przy rozstrząsaniu uchwał i opinii komisji krajowych następczą się istotne wątpliwości, Komisya naczelna ma prawo zarządzić za pośrednictwem Ministra skarbu dalsze badania co do stosunków stanowiących do ocenienia i poczynić sprostowania stosownie do wyniku tych badań potrzebne, zasięgnąwszy wprzód opinii odnośnych komisji krajowych.

Co się tyczy zniżenia taryf czystej intryaty przez komisje krajowe uchwalonego, Komisya naczelna ma jako cyfrę maksymalną zniżenia głównej

sumy czystej intryaty utrzymać ową sumę, która przy procencie podatkowym $22\frac{7}{10}$ odpowiada kwocie podatku gruntowego półtrzecia miliona złotych.

Sumy czystej intryaty przypadające obecnie na poszczególne kraje i okręgi nie mogą być podwyższone.

§. 20.

Komisya naczelna ma czynności swoje rozpocząć w ciągu roku 1897 a skończyć w przeciągu trzech miesięcy.

IV. Uwidocznienie wyników rewizji.

§. 21.

Minister skarbu zarządza uwidocznianie wyników rewizji w protokołach parcel, zestawieniach klas, przeglądach powiatowych i głównych, jakoteż w arkuszach posiadania.

Rozkład podatku gruntowego według wyników rewizji nastąpić ma od roku 1897.

Począwszy od tego terminu, suma główna podatku gruntowego, zatrzymać się mająca aż do tego czasu w wymiarze ustawą z dnia 7. czerwca 1881, Dz. u. p. Nr. 49 ustanowionym, zmniejszona będzie o $2\frac{1}{2}$ miliona złotych z zastrzeżeniem dalszych 10cio- a względnie 15-procentowych odpuszczeń, jakie nastąpią według ustawy o podatkach osobistych bezpośrednich.

§. 22.

We wszystkich wypracowaniach katastru-podatku gruntowego wprowadzone być mają w zastosoowanie od początku 1898 roku metryczne miary powierzchni.

Artykuł II.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 12. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

122.**Ustawa z dnia 12. lipca 1896,**

którą przedłuża się czasowe zawieszenie postępowego podwyższania podatku czynszowego i pięcio-procentowego podatku od intraty czystej z budynków w mieście Tryeście i w okręgu Tryestu, ustawami z dnia 30. grudnia 1891, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1892 i z dnia 9. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 139, zarządzone.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Ze zmianą ustaw z dnia 30. grudnia 1891, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1892 i z dnia 9. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 139, rozporządza się, że postępowe podwyższanie podatku czynszowego i pięcio-procentowego podatku od intraty czystej z budynków

w mieście Tryeście i w okręgu Tryestu rozpocząć się ma na nowo dopiero od roku 1900 i że przeto brać należy na przepis i ściągać podatek za rok 1900 w ilości 85 procentów, za rok 1901 w ilości 90 procentów, za rok 1902 w ilości 95 procentów, począwszy zaś od roku 1903 w pełnej kwocie należyłości podatkowej przypadającej według ustawy.

§. 2.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1896.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 12. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLIX. — Wydana i rozesłana dnia 28. lipca 1896.

Treść: (M 123—127.) 123. Obwieszczenie o rozszerzeniu upoważnień celniczych c. k. Komory pomocnicze w Schönwaldzie. — 124. Dokument koncesyjny na kolej lokalną wązko-torową od St. Pölten do Kirchbergu nad Pielachem (kolej nadpielaska) z odnogą do Mank, według okoliczności do St. Leonhard am Forst (Ruprechtshofen). — 125. Ustawa o uzyskaniu funduszków na kupno placu w Karłowych Warach celem wystawienia na nim nowego budynku dla poczty i telegrafu. — 126. Ustawa o dozwoleniu używania obligacji kolejowych, przez Bank krajowy królestwa czeskiego emitować się mających, do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych. — 127. Rozporządzenie, którem ustanawia się termin wykonania zmiany w rozgraniczeniu terytoryalnem powiatu politycznego gross-enzersdorfskiego.

123.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 6. lipca 1896,

o rozszerzeniu upoważnień celniczych c. k. Komory pomocniczej w Schönwaldzie.

Upoważnia się c. k. Komorę pomocniczą II. klasy w Schönwaldzie do poddawania oczeniu „prosiąt, nie nad 10 kilogramów“ T. Nr. 47 aż do 40 sztuk w każdym z osobna transporcie.

Biliński r. w.

124.

Dokument koncesyjny z dnia 11. lipca 1896,

na kolej lokalną wązko-torową od St. Pölten do Kirchbergu nad Pielachem (kolej nadpielaska) z odnogą do Mank, według okoliczności do St. Leonhard am Forst (Ruprechtshofen).

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia uznaje za stosowne w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami nadać Wydziałowi krajowemu dolnoaustriackiemu, o to proszącemu, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej

parowej, która wybudowana być ma jako lokalna wązko-torowa od stacyi St. Pölten linii kolei państwa wiedeńsko-salzburskiej na Ober-Grafendorf, Hofstetten i Rabenstein do Kirchbergu nad Pielachem z odnogą do Mank, według okoliczności do St. Leonhard am Forst (Ruprechtshofen) — a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Koncesyonaryuszowi służy prawo wybudowania odnogi wązko-torowej od kolei lokalnej na wstępie wzmiankowanej do Mank, według okoliczności do St. Leonhard am Forst a względnie do Ruprechtshofen, z tem zastrzeżeniem, że postanowienia niniejszego dokumentu koncesyjnego stosować się mają do całego przedsięwzięcia.

Uprawnienie koncesyonaryusza do wybudowania rzeczzonej odnogi straci moc swoją, gdyby koncesyonaryusz nie zrobił z niego użytku w przeciągu pięcioletniego okresu, licząc tenże od dnia dzisiejszego. Również zastrzega sobie Rząd, że także przed upływem pięciolecia powyżej ustanowionego będzie mu służyło prawo uznania uprawnienia koncesyonaryusza do wybudowania odnogi powyższej za wygaśnię i nadania innemu przedsiębiorcy koncesyi na

takową, gdyby koncesyonaryusz nie mógł wybudować tej linii pod warunkami przez innych kompetentów ofiarowanymi a przez Rząd zatwierdzonymi.

Do złożenia odnośnej deklaracji wyznaczony będzie koncesyonaryuszowi termin trzechmiesięczny, liczyć się mający od urzędowego uwiadomienia o staraniu się innych osób o koncesyę.

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewniają się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 3.

Koncesyonaryusz obowiązany jest rozpocząć budowę kolei żelaznej w §. 1 wzmiankowanej niezwłocznie po uzyskaniu pozwolenia budowania, skończyć najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać ma koncesyonaryusz na żądanie Rządu stosowną kaucyę a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 4.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszowi prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszowi do wybudowania wszelkich kolei publicznych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinien koncesyonaryusz do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu

kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości wydane zostały. Pod względem ruchu pozwala się odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu, ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a w szczególności ze względu na zmniejszenie chyżości, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za możebne, a natomiast trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§. 6.

Nadaje się koncesyonaryuszowi prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wniść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryusza.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami sprawienia taboru kolejowego, jakoteż na uposażenie funduszu zasobnego w sumie, którą Rząd ustanowi, rzeczywistocie wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywistocie zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywistocie poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji przez Rząd zatwierdzonego.

Statut Spółki jakoteż formularze obligacji pierwszorzędných i akcyj, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych znizonych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach państwa obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i do żandarmerji a to nie tylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesjonaryusz zobowiązuje się przystąpić do zawartej przez austriackie spółki kolejowe umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem swoją służbą i swoimi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesjonaryusza mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesyonowanej. Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesjonaryusza obowiązującymi wtedy, gdy zostaną mu urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesjonaryuszu tylko o tyle, o ile będzie możliwem dopełnienie ich na kolei jako drugorzędnej a w skutek tego zbudowanej, urządzonej i eksploatowanej z dozwolonymi ułatwieniami.

Koncesjonaryusz zobowiązuje się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

O ile podobne zniżenia, jakie w §. 7 dla transportów wojskowych są przepisane, mają być udzielane korpusom straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) lub innym organom publicznym, postanowione będzie w warunkach koncesyjnych.

§. 9.

Koncesyę nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne na lat dziewięćdziesiąt, licząc od dnia dzisiejszego a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec unieważnienie koncesyi przed upływem przerzeczonego czasu, gdyby określone w §. 3im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 10.

Wyjąwszy przypadek wyraźnego zezwolenia Rządu, koncesjonaryusz nie jest upoważniony do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na kolei koncesyonowanej.

Rząd zastrzega sobie prawo objęcia ruchu na kolei koncesyonowanej i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesjonaryusza.

W przypadku takim koncesjonaryusz ma zwracać Rządowi koszta z powodu utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone lub według okoliczności ryczałtowo oznaczone.

Zresztą warunki tego utrzymywania ruchu przepisane będą w kontrakcie, który Rząd zawrze z koncesjonaryuszem.

§. 11.

Koncesjonaryusz obowiązany jest pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przepisanimi dozwolić Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których państwo ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przesyłać lub pozwolić przesyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 12.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu, z nich stracone będą czyste dochody dwóch

lat najniepomyślniejszych i obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

2. Gdyby jednak odkupienie miało nastąpić przed upływem siódmego roku ruchu, lub gdyby średni dochód czysty, w myśl postanowień ustępu 1. obliczony, nie wynosił najmniej takiej sumy rocznej, któraaby wyrównywała racie rocznej potrzebnej do oprocentowania i umorzenia podług planu obligacyj pierwszorzędnych za zezwoleniem Rządu emitowanych, z doliczeniem raty rocznej potrzebnej do oprocentowania po cztery od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i do umorzenia go w ciągu całego okresu koncesyjnego, natenczas kwota roczna, powyżej oznaczona, uważana będzie za dochód czysty, mający służyć za podstawę do wymierzenia ceny odkupu.

3. Wynagrodzenie, które ma być zapłacone, będzie polegało na tem, że w ciągu pozostałych lat okresu koncesyjnego płacić się będzie koncesyonaryuszowi kwoty potrzebne do oprocentowania i umorzenia podług planu obligacyj pierwszorzędnych aż do zupełnego ich spłacenia, w umówionych terminach płatności, natomiast za kapitał akcyjny płacić się będzie dochód średni w myśl ustępu 1go po strąceniu tych kwot pozostały a względnie, o ileby zachodził jeden z przypadków w ustępie 2 przewidzianych, sumę roczną tamże wzmiankowaną w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku piątnych.

4. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych, zapłacić kapitał wyrównywający sumie obligacyj pierwszorzędnych, w chwili odkupienia jeszcze nie umorzonych według zatwierdzonego planu amortyzacji, z doliczeniem zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok wartości kapitałowej rat, które oprócz kwot potrzebnych na oprocentowanie i umorzenie według planu obligacyj pierwszorzędnych mają być według postanowień ustępu 3go półrocznie płacone.

Gdyby państwo zamierzało wtaki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyj długu państwa. Obligacje długu państwa liczone będą po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacje długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

5. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów i w używanie kolei niniejszem koncesyonowanej, ze wszystkimi do niej należąciami

ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 13.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materyałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 12, ustęp ostatni.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 12), zatrzyma koncesyonaryusz na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i należące się mu aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryusza z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, żeby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego do tego funkcyonaryusza, a w szczególności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami, i wydelegowania do nadzoru nad tem funkcyonaryuszów na koszt koncesyonaryusza.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru;

w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 15.

Nadto zastrzega sobie Rząd, że gdyby pomiom poprzedniego ostrzeżenia dopuszczano się naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie miał prawo zapobiegać temu środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem okresu, na który została nadana.

Guttenberg r. w.

125.**Ustawa z dnia 13. lipca 1896,**

o uzyskaniu funduszów na kupno placu w Karłowich Warach celem wystawienia na nim nowego budynku dla poczty i telegrafu.

Za zgodą obu Izb Rady Państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby celem wystawienia w Karłowich Warach nowego budynku dla poczty i telegrafu, wystarał się o fundusze na nabycie stosownego placu pod tę budowlę potrzebne w sumie 140.000 zł., wyraźnie sto czterdzieści tysięcy złotych, przez zaciągnięcie pożyczki w taki sposób, żeby odsetki od potrzebnego kapitału wynosiły najwięcej cztery od sta i żeby tenże umorzony został w najwięcej czterdziestu pięciu ratach ryczałtowych.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi skarbu i Ministrowi handlu

Ischl, dnia 13. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

126.**Ustawa z dnia 14. lipca 1896,**

o dozwoleniu używania obligacji kolejowych, przez Bank krajowy królestwa czeskiego emitować się mających, do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Obligacje kolejowe, które emitować ma Bank krajowy królestwa czeskiego, mogą być używane aż do sumy nieprzekraczalnej 50,000.000 zł. w. a. do korzystnego lokowania kapitałów fundacji, zakładów pod nadzorem publicznym zostających, Urzędu pocztowych kas oszczędności, tudzież pieniędzy sierocych, powierczniczych i depozytowych, jakoteż po kursie giełdowym, jednakże nie ponad wartość imienną, na kaucye służbowe i na kaucye w interesach.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, skarbu i kolei żelaznych.

Ischl, dnia 14. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gleispach r. w.

Biliński r. w.

Guttenberg r. w.

127.**Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 20. lipca 1896,**

którem ustanawia się termin wykonania zmiany w rozgraniczeniu terytoryalnym powiatu politycznego gross-enzersdorfskiego.

Zmiana w rozgraniczeniu terytoryalnym powiatu politycznego gross-enzersdorfskiego, rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 4. listopada 1895, Dz. u. p. Nr. 166, ogłoszona, wejść ma w wykonanie od dnia 1. września 1896.

Atoli siedziba urzędowa starostwa przeniesiona będzie z Gross-Enzersdorfu do Floridsdorfu dopiero w dniu 1. stycznia 1897.

Badeni r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część L. — Wydana i rozesłana dnia 28. lipca 1896.

Treść: № 128. Patent cesarski, tyczący się rozwiązania Sejmów krajowych austriackiego powyżej Anizy, styryjskiego, karyntyjskiego i śląskiego.

128.

Patent cesarski z dnia 25. lipca 1896,

tyczący się rozwiązania Sejmów krajowych austriackiego powyżej Anizy, styryjskiego, karyntyjskiego i śląskiego.

My Franciszek Józef Pierwszy,
z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Węgierski i Czeski, Dalmacki, Krocacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Kraiński i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogrodzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modęński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Friaulski, Dubrownicki i Zadarski; uksiążęcony Hrabia na Habs-

burgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysce; Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda województwa serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejmy krajowe arcyksięstwa austriackiego powyżej Anizy, tudzież księstw styryjskiego, karyntyjskiego i śląskiego są rozwiązane i rozpisać należy nowe wybory do tych Sejmów krajowych.

Dan w Ischlu dnia 25. lipca tysiąc ośmset dziewięćdziesiątego szóstego, Naszego panowania czterdziestego ósmego roku.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.	Weltersheimb r. w.
Gautsch r. w.	Biliński r. w.
Ledebur r. w.	Gleispach r. w.
Glanz r. w.	Rittner r. w.
	Guttenberg r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LI. — Wydana i rozesłana dnia 30. lipca 1896.

Treść: (Lp. 129—130.) 129. Obwieszczenie o zupełnem wprowadzeniu w wykonanie od dnia 1. sierpnia 1896 nowej organizacji zarządu kolei żelaznych sprawowanego przez państwo w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych. — 130. Rozporządzenie, dotyczące się wydania instrukcyi służbowej dla c. k. Inspekyi głównej kolei żelaznych austriackich.

129.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 28. lipca 1896,

o zupełnem wprowadzeniu w wykonanie od dnia 1. sierpnia 1896 nowej organizacji zarządu kolei żelaznych sprawowanego przez państwo w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

Stosownie do rozporządzenia Ministra handlu i Ministra kolei żelaznych z dnia 19. stycznia 1896 (Dz. u. p. Nr. 16) Statut organizacyjny zarządu kolei żelaznych sprawowanego przez państwo w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, Najwyższem postanowieniem z dnia 15. stycznia 1896 najmiłościwiej zatwierdzony, wejść ma w zupełności w wykonanie od dnia 1. sierpnia 1896.

Przeto począwszy od tego dnia, Dyrekcyje kolei żelaznych państwa w Wiedniu, Linzu, Innsbrucku, Bielaku, Tryeście, Pilzni, Pradze, Ołomuńcu, Krakowie, Lwowie i Stanisławowie urzędować będą w tym zakresie działania, który nadał im nowy Statut organizacyjny, pod bezpośrednim zwierzchnictwem Ministerstwa kolei żelaznych a c. k. Dyrekcyja główna austriackich kolei państwa, której jednoczesne rozwiązanie było postanowione, zamknie ostatecznie swoje urzędowanie z dniem 31. lipca 1896.

Guttenberg r. w.

130.

Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 28. lipca 1896,

tyczące się wydania instrukcyi służbowej dla c. k. Inspekyi głównej kolei żelaznych austriackich.

W wykonaniu ostatniego ustępu §. 8. Statutu organizacyjnego z dnia 19. stycznia 1896 (Dz. u. p. Nr. 16) dla zarządu kolei żelaznych sprawowanego przez państwo w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, wydaje się zamieszczoną poniżej instrukcyę służbową dla Inspekyi głównej kolei żelaznych austriackich, wchodzącą w wykonanie od dnia 1. sierpnia b. r.

W skutek zmienionego tąż instrukcyą zakresu działania Inspekyi głównej, także udział jej w komisjach budowniczych, mianowicie w rozprawach, tyczących się wywłaszczenia, który dotychczas był jej poruczony, przechodzi od tego samego terminu na urzędy Ministerstwa kolei żelaznych.

Guttenberg r. w.

Instrukcja służbowa

dla:

c. k. Inspekcji głównej kolei żelaznych austriackich.

§. 1.

Stosownie do §. 8go zatwierdzonego Najwyższem postanowieniem z dnia 15. stycznia 1896 Statutu organizacyjnego dla zarządu kolei żelaznych, sprawowanego przez państwo w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, Inspekcja główna kolei żelaznych austriackich, jest urzędem pomocniczym Ministerstwa kolei żelaznych, przeznaczonym do sprawowania nadzoru i kontroli nad stanem budowy i ruchem kolei żelaznych państwa i prywatnych na użytek publiczny oddanych, w celu przestrzegania porządku i bezpieczeństwa w myśl istniejących ustaw i rozporządzeń a w szczególności w myśl postanowień Regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852.

§. 2.

W ogólności więc zadaniem Inspekcji głównej jest czuwanie nad tem, żeby na kolejach państwa jak i na prywatnych, na użytek publiczny oddanych (licząc do nich także koleje ząbione, linowe, elektryczne, tramwaje, koleje dowozowe łączące się z kolejami publicznymi itp.), wszelkie ustawy, rozporządzenia, przepisy i instrukcje, tyżące się bezpieczeństwa i porządku ruchu kolejowego, były ściśle wykonywane, żeby dostrzeżone wady jak najrychlej bywały uchylane i żeby w razie szkodliwego dla służby postępowania winni pociągani byli do ustawowej odpowiedzialności.

Badanie postępowania w służbie kolejowej pod względem ekonomicznym i finansowym, jakoteż nadzór nad służbą handlową, manipulacyjną, taryfową i nad służbą kontroli przychodów nie należy do zakresu działania Inspekcji głównej.

§. 3.

W szczególności do zakresu Inspekcji głównej należy:

a) wykonywanie badania techniczno-policyjnego na wszystkich liniach kolejowych nowo wybudowanych jakoteż udzielanie pozwolenia używania budowli rozszerzonych lub odnowionych na kolejach prywatnych w ruchu będących, badanie według przepisów wszystkich mostów nowo wybudowanych i odbudowanych i dozwalanie tymczasowego ruchu lokomotyw na kolejach, których budowa się rozpoczęła a które nie przez samo państwo na własny lub cudzy rachunek są budowane i zezwalanie na zaprowadzenie ruchu lokomotyw na kolejach

dowozowych utrzymywanych w ruchu z pomocą sił zwierzęcych a łączących się z kolejami prywatnymi i na kolejach kopalnianych (§. 2 Regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852. rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 25. stycznia 1879, Dz. u. p. Nr. 19, z dnia 15. września 1887, Dz. u. p. Nr. 109 i z dnia 29. maja 1880, Dz. u. p. Nr. 57);

- b) nadzór nad konserwacją kolei tudzież jej przynależności i taboru kołowego (§§. 2, 3, 20 aż do 24, 41, 43 aż do 54, 75 i 76 Regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 16. listopada 1851 i rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 15. września 1887, Dz. u. p. Nr. 109);
- c) wykonywanie urzędowych prób ciśnienia z kołami lokomotyw i techniczno-policyjnego badania lokomotyw (§. 21 Regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 16. grudnia 1851);
- d) nadzór nad właściwą służbą ruchu (§§. 4, 5, 6, 7, 12, 13, 25 aż do 40 i 77 Regulaminu ruchu kolei żelaznych);
- e) rozpoznawanie ostateczne przygód nieszczęsnych na kolejach i nadzór nad zarządzeniami w tym względzie wydawanymi, jakoteż utrzymywanie statystyki przygód nieszczęsnych (§§. 16, 17 i 18 Regulaminu ruchu kolei żelaznych);
- f) nadzór nad urzędnikami kolejowymi i służbą (czuwanie nad zachowywaniem instrukcji, nad dotrzymywaniem wypoczynków normalnych itp.) (§§. 14, 15, 42, 55, 57, 61, 62, 63 Regulaminu ruchu kolei żelaznych);
- g) czuwanie nad szczególnymi powinnościami przedsiębiorstw kolejowych w obec publiczności i nawzajem (przewóz osób i rzeczy, uszkodzenia budowli kolejowych i sąsiednich itp.) (§§. 8, 9, 11, 93, 95, 96 aż do 103 Regulaminu ruchu kolei żelaznych);
- h) odbieranie przysięgi od służby zarządów kolei prywatnych, przeznaczonej do sprawowania policyi kolejowej (§. 102 Regulaminu ruchu kolei żelaznych);
- i) czuwanie nad trzymaniem w pogotowiu i w należytem stanie, według poleceń Ministerstwa kolei żelaznych, wszelkich budowli i urządzeń na potrzeby wojska używającego kolei żelaznych;
- k) udział w rozprawach komisyjnych, tyżących się kolei w ruchu będących, o ile stosownie do ustaw lub rozporządzeń branie w nich udziału należy do Inspekcji głównej, lub o ile Ministerstwo kolei żelaznych poleci Inspekcji głównej wziąć w nich udział;

l) wydawanie opinii co do nowej redakcyi i zmiany wszelkich, w jednakowej osnowie dla wszystkich kolei austryackich układać się mających przepisów, dotyczących się obrotu, przewozu pociągów, konserwacyi kolei i dozoru kolejowego, tudzież co do wszelkich kwestyj względnie których Ministerstwo kolei żelaznych zażąda od Inspekyi głównej objawienia zdania;

m) nadzór w imieniu państwa nad ubezpieczeniami na wypadek choroby i nieszczęsnej przygody w myśl rozporządzeń z dnia 5. stycznia 1889, Dz. u. p. Nr. 4 i z dnia 29. maja 1890, Dz. u. p. Nr. 95, nie naruszając zakresu, w jakim pod tym względem działa samoistnie zarząd kolei żelaznych państwa i z wyłączeniem nadzoru pod względem finansowym nad kasami chorych, zastrzeżonego Ministerstwu kolei żelaznych.

§. 4.

Czynności urzędowe, istniejącemi przepisami dotychczas Inspekyi głównej poruczone, ale zakres w powyższych punktach a) aż do m) §. 3go oznaczony, przekraczające, poruczać będzie w przyszłości Ministerstwo kolei żelaznych swoim własnym funkcjonaryuszom, lub, o ileby tyczyły się linii, na których państwo ruch utrzymuje, załatwiać je będą także dyrekcye kolei państwa w obrębie swego zakresu działania. (Ustęp drugi §. 8go Statutu organizacyjnego.)

§. 5.

Inspekyą główną kieruje przewodniczący, używający tytułu: „Inspektor główny kolei żelaznych austryackich“ i mający stopień IV. klasy urzędników państwa.

Przydaje się mu zastępcę w stopniu V. klasy urzędników państwa.

Do regularnego sprawowania służby nadzorczej poruczonej Inspekyi głównej, a mianowicie tak nadzoru technicznego nad stanem budowy kolei i ich przynależności, jak i nad właściwą służbą ruchu, utworzona będzie przy Inspekyi głównej ze względu na miejscowe kompleksy kolejowe, jakoteż na poszczególne gałęzie techniczne (mosty, tabory kołowe itp.) pewna ilość inspektoratów, z których każdym kierować będzie zwyczajnie „Inspektor starszy“ w stopniu VI. klasy urzędników państwa a którym przydana będzie do sprawowania służby nadzorczej odpowiednia ilość „Inspektorów“ w stopniu VII. i „Komisarzy“ w stopniu VIII. klasy urzędników państwa.

Inspektorami starszymi, inspektorami i komisarzami Inspekyi głównej do nadzoru nad służbą ruchu mogą być mianowane tylko takie osoby, które nietylko czynią zadość przepisanyim wymaganiam

do uzyskania posady urzędnika w służbie koncepcyjnej a względnie w jednej z gałęzi technicznych służby państwa, lecz nadto udowodnią, że zdały z dobrym skutkiem wszystkie egzamina przepisane do samodzielnego pełnienia wykonawczej służby ruchu i że najmniej przez lat pięć sprawowały w tej służbie obowiązki.

§. 6.

Inspektor główny kieruje całą służbą w Inspekyi głównej.

Jemu podlega cały poczet osób Inspekyi głównej i jemu służy władza porządkowo-karna nad tymże.

Inspektor główny winien mieć o to staranie, żeby pod względem służby nadzorczej, poruczonej Inspekyi głównej, wszyscy jej funkcjonaryusze działali zgodnie, jakoteż o to, żeby nad porządkiem i bezpieczeństwem ruchu kolejowego na wszystkich kolejach państwa i prywatnych, na użytek publiczny oddanych, wykonywana była ciągła, zgodna z planem i skuteczna kontrola. Winien troskliwie brać na uwagę wyniki podróży inspekcyjnych odbywanych przez funkcjonaryusów Inspekyi głównej i wszelkie środki, które uzna za potrzebne do utrzymania bezpieczeństwa i porządku w ruchu kolejowym, proponować Ministerstwu kolei żelaznych lub sam zarządzać w obrębie zakresu działania Inspekyi głównej (§§. 2, 3 i 8).

Z końcem każdego roku słonecznego winien Inspektor główny złożyć Ministerstwu kolei żelaznych sprawozdanie generalne o działaniu Inspekyi głównej i osiągniętych skutkach, jakoteż o stanie kolei żelaznych pod względem porządku i bezpieczeństwa ruchu kolejowego i według okoliczności przyłączyć do niego wnioski, jakie uzna za pożądane.

§. 7.

Urzędnicy należący do poszczególnych inspektoratów Inspekyi głównej obowiązani są w celach poruczonego im nadzoru i kontroli objeżdżać jak najczęściej tak peryodycznie jak i przy szczególnych sposobnościach koleje żelazne przydzielone do oddzielnych inspektoratów.

Przy postanawianiu podróży inspekcyjnych należy mieć szczególny wzgląd na stopień ważności rozmaitych linii, na wypadki krytyczne jakie zaszły, jakoteż na doniesienia i zażalenia.

Także sam Inspektor główny i jego zastępca mają prawo i obowiązek odbywać podróże inspekcyjne tak w przypadkach bardzo wielkiej wagi, jak i w zwyczajnych stosunkach co pewien czas, za uprzedniem uwiadomieniem prezydium Ministerstwa kolei żelaznych.

Wszyscy funkcyonaryusze Inspekyi głównej winni utrzymywać porządne dzienniki podróży co do swoich objazdów.

Funkcyonaryusze Inspekyi głównej używać mają według potrzeby pociągów wszelkiego rodzaju i wszelkich klas wozowych, tudzież w razie potrzeby objechać szlaki kolejowe także na lokomotywie lub na dresynie albo obejść je pieszo.

Gdy funkcyonaryusze Inspekyi głównej odbywają inspekyę, osoby należące do służby wykonawczej kolei obowiązane są udzielać im wyjaśnień do czynności urzędowej potrzebnych i nadto, o ile służba pozwala, towarzyszyć tym funkcyonaryuszom, jeżeli tego żądają, w swoim obrębie służbowym.

§. 8.

O wadach i brakach, dostrzeżonych przez funkcyonaryuszów Inspekyi głównej w podróżyach inspekyjnych, o ile nie są tak małoznaczne, że ich uchylenie mogłoby być bez formalności przez porozumienie się zarządzane, winna Inspekyja główna najprzód uwiadomić drogą rozporządzenia dotyczące dyrekcyę a mianowicie co do kolei prywatnych najwyższe biuro administracyjne wykonawcze a co do kolei państwa, dotyczącą dyrekcyę kolei państwa, w której okręgu zrobiono spostrzeżenie.

Gdyby dotyczące biuro zarządu a względnie dyrekcyja kolei państwa zaniedbała uchylić wady, o których ją uwiadomiono, lub gdyby rzecz była bardzo ważna i wymagała niezwłocznych kroków, Inspektor główny winien z zachowaniem przepisów ogólnych i zarządzeń szczególnych Ministerstwa kolei żelaznych, wydać stosowne do okoliczności polecenia lub, o ileby chodziło o zmianę istniejących lub o wydanie nowych przepisów, uczynić w tym względzie wnioski do Ministerstwa kolei żelaznych.

Funkcyonaryusze Inspekyi głównej objeżdżający szlaki kolejowe nie są zwyczajnie uprawnieni wydawać sami z własnej władzy urzędowej na miej-

scu jakiegokolwiek polecenia i zarządzenia z powodu odkrytych braków lub wad. Obowiązani są tylko zbadać jak najdokładniej dostrzeżone braki i wady, zwrócić niezwłocznie na takowe uwagę interesowanych funkcyonaryuszów kolejowych i zdać sprawę Inspektorowi głównemu.

Atoli w przypadkach nagłych, gdy zwłoka grozi niebezpieczeństwem a troskliwość o odwrócenie złego, bezpieczeństwu zagrażającego, wymaga natychmiastowego zarządzenia, wszyscy funkcyonaryusze Inspekyi głównej mają na mocy swego pełnomocnictwa z ustawy wynikającego, prawo i obowiązek wydać niezwłocznie pod własną odpowiedzialnością stosowne do okoliczności zarządzenie i takowe na piśmie złożyć.

Wszyscy urzędnicy i służy kolei żelaznej obowiązani są uczynić natychmiast zadosyć takim zarządzeniem a natomiast każdemu, który poczytywałby się za uciążonego takim zarządzeniem, służy prawo odwołania się później do Inspekyi głównej przepisaną drogą służbową.

W takich nagłych przypadkach funkcyonaryusze Inspekyi głównej mają także prawo natychmiastowego zawieszania w urzędowaniu urzędników i sług kolei żelaznych, gdyby bezpieczeństwo służby tego wymagało. Dalsza Władza porządkowo karna służy Inspekyi głównej co do urzędników i sług kolei prywatnych w granicach postanowień Regulaminu ruchu kolei żelaznych z dnia 16. listopada 1851, takowa nie służy jej atoli co do urzędników i sług kolei państwa.

§. 9.

Od wszelkich zarządzeń i orzeczeń Inspekyi głównej można odwołać się do Ministerstwa kolei żelaznych w terminie 14dniowym.

§. 10.

Funkcyonaryusze Inspekyi głównej mają prawo używać do swoich czynności urzędowych telegrafów ruchu.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LII. — Wydana i rozesłana dnia 1. sierpnia 1896.

Treść: (№ 131—138.) 131. Ustawa o zniesieniu udziałów imaczy przestępstwa defraudacyjne wykrywających. — 132. Ustawa o udzieleniu krajowi Krainie pożyczki z funduszków państwa z powodu trzęsienia ziemi, które ją w roku 1895 nawiedziło. — 133. Ustawa o wyznaczeniu dotacyj dodatkowych do preliminarza państwa na rok 1896. — 134. Rozporządzenie, dotyczące się wykonania ustawy z dnia 2. lipca 1896 o zniesieniu udziałów imaczy wykrywających przestępstwa defraudacyjne. — 135. Obwieszczenie o ustanowieniu starostwa w Melk w Dolnej Austrii. — 136. Obwieszczenie o ustanowieniu komory głównej II. klasy w Heinersdorfie Pruskim i o zwinieniu komory pomocniczej I. klasy w Barzdorfie. — 137. Obwieszczenie o nadaniu koncesyi na małą kolej wązko-torową w Czerniowcach, która utrzymywana być ma w ruchu za pomocą elektryczności. — 138. Rozporządzenie, dotyczące się rozpoczęcia urzędowania w Sądzie powiatowym floridsdorfskim w Dolnej Austrii.

131.

Ustawa z dnia 2. lipca 1896,

o zniesieniu udziałów imaczy przestępstwa defraudacyjne wykrywających.

Za zgodą obu Izb Rady Państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Postanowienia, dotyczące się wynagradzania (udziałów) imaczy, przestępstwa defraudacyjne wykrywających, obecnie w mocy będące, uchylają się a z podwyższonych w skutek tego nadwyżek grzywien defraudacyjnych przekazują się 74 procenty do skarbu państwa.

Artykuł II.

Artykuł poprzedzający nie stosuje się do tych przypadków:

1. w których istnieją prawa do udziałów imaczy już nabyte zanim ustawa niniejsza zaczęła obowiązywać, albo

2. w których osobna ustawa lub kontrakt pozostawia wpływające grzywny, za wynagrodzeniem kosztów postępowania, dzierżawcy dochodów niestających lub towarzystwu ugodnemu podatku konsumcyjnego.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Począwszy od tego dnia uchylają się postanowienia z ustawą niniejszą w sprzeczności będące.

Artykuł IV.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 2. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

132.

Ustawa z dnia 8. lipca 1896,

o udzieleniu krajowi Krainie pożyczki z funduszków państwa z powodu trzęsienia ziemi, które ją w roku 1895 nawiedziło.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważniam Mój Rząd, żeby krajowi Krainie z powodu trzęsienia ziemi, które ją w r. 1895 nawiedziło, udzielił z funduszków państwa na cele poniżej oznaczone pożyczkę w sumie 1,500.000 zł. na trzy od sta.

Z sumy tej wyłożyć należy 550 000 zł. na odbudowanie budynków stanowych, 450.000 zł. na udzielenie gminie miasta Lublany pożyczki trzechprocentowej w celu uposażenia funduszu regulacji miasta a 500.000 zł. na udzielenie pożyczek trzechprocentowych potrzebującym wsparcia posiadaczom takich budynków, które trzęsienie ziemi zburzyło lub uszkodziło w Lublanie i postronnych powiatach Krainy.

§. 2.

Suma ogólna 1,500.000 zł. dana będzie krajowi do rozrządzenia trzema ratami rocznymi po 500.000 zł. w latach 1896, 1897 i 1898.

W tym celu wyznacza się Rządowi dotację dodatkową do preliminarza państwa na rok 1896, wydatki, rozdział „Ogólna administracja kasowa“ w sumie 500.000 zł.; dwie następne raty zamieścić należy w preliminarzach państwa lat 1897 i 1898.

§. 3.

Pożyczka w sumie 1,500.000 zł. zwrócona być ma w dwudziestu równych ratach rocznych, z których pierwsza będzie płatna dnia 1. stycznia 1901.

§. 4.

Dokumenty prawne, podania, wpisy hipoteczne i czynności urzędowe, tyżące się tej pożyczki, jako też pożyczki udzielone z niej gminie miasta Lublany i osobom prywatnym są wolne od stępli i należności.

§. 5.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Ischl, dnia 8. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

133.**Ustawa z dnia 8. lipca 1896,****o wyznaczeniu dotacji dodatkowych do preliminarza państwa na rok 1896.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Na pokrycie kilku wydatków, w ustawie skarbowej na rok 1896 nie przewidzianych, wyznaczają się następujące dotacje dodatkowe.

A. Rozdział 7. Ministerstwo spraw wewnętrznych.**I. Tytuł 1. Kierownictwo naczelne.****a) Departamenty techniczne ubezpieczeń.**

Wydatek zwyczajny	10.725 zł.
Wydatek nadzwyczajny	11.800 „
Suma	22.525 zł.

b) Na wykonanie badań statystycznych co do stosunków urzędników prywatnych.

Wydatek nadzwyczajny	12.000 zł.
--------------------------------	------------

II. Tytuł 6. Budownictwo wodne.**Styrya.****Wydatek nadzwyczajny:**

Dodatek skarbowy na konserwację budowli regulacyjnych w rzece Murze na przestrzeni od Grazu na dół aż do granicy styryjsko-węgierskiej (1 rata) 45.000 zł.

B. Ministerstwo skarbu.**Rozdział 11. Ogólna administracja kasowa.****Wydatek nadzwyczajny:**

a) Zaliczka bezprocentowa krajowi Styryi na konserwację budowli regulacyjnych w rzece Murze na przestrzeni od Grazu na dół aż do granicy styryjsko-węgierskiej (1 rata) 45.000 zł.

Wsparcia nadzwyczajne:

. Dodatek drożyzniany dla funkcjonaryuszów państwa tudzież kolei żelaznych państwa z powodu katastrofy, jaką w roku 1895 trzęsienie ziemi zrządziło w Krainie 62.500 zł.

C. Rozdział 30. Ministerstwo sprawiedliwości.**Tytuł 4. Nowe budowle zarządu sprawiedliwości.**

Galicya wschodnia.

Na wystawienie budynku urzędowego w Żydaczowie (1 rata) 15.000 zł.

Artykuł II.

Do używania dotacji zwyczajnej w sumie 10.725 zł. dla departamentów technicznych ubezpieczenia w Ministerstwie spraw wewnętrznych wyznacza się okres aż do 31. grudnia 1896, do używania wszystkich dotacji nadzwyczajnych okres aż do 31. grudnia 1897.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu.

Ischl, dnia 8. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Gleispach r. w.

107.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 9. lipca 1896,**

tyczące się wykonania ustawy z dnia 2. lipca 1896 (Dz. u. p. Nr. 131) o zniesieniu udziałów imaczy wykrywających przestępstwa defraudacyjne.

§. 1.

Ustawa o zniesieniu udziału imaczy, wykrywających przestępstwa defraudacyjne, nie narusza obowiązujących postanowień, dotyczących wynagradzania osób donoszących o przestępstwach defraudacyjnych.

§. 2.

Osoby, które położyły szczególne zasługi przez wykrycie w zakresie swojej powinności służbowej przestępstw defraudacyjnych, albo — chociażby nawet w tym względzie nie istniał obowiązek służbowy — przez przytrzymanie defraudanta, albo przez uchwycenie przedmiotu przestępstwa lub środków, które do popełnienia go służyły, mogą być nagradzane ze skarbu państwa w miarę ważności przypadku karnego i trudności wykrycia, przytrzymania lub uchwycenia.

§. 3.

Na udzielenie tej nagrody nie wpływa okoliczność, czy w skutek wykrycia przypadku defraudacji, defraudant ściągnął na siebie karę majątkową czy karę aresztu, lub czy grzywny, na które go prawomocnie skazano, zostały rzeczywiście zapłacone.

Nagroda może być udzielona nawet w tym razie, jeżeli kara za defraudację już się umorzyła, o ile tylko odnośnie do opłaty, przestępstwem na uszczerbek wystawionej, służy jeszcze państwu prawo wymiaru.

§. 4.

Gdy w celu udzielania nagrody, w §. 2 oznaczonej, ocenia się stopień zasługi około wyśledzenia przypadku defraudacji, brać należy na uwagę mianowicie następujące okoliczności:

- a) szczególne niebezpieczeństwo, na które skarbu był wystawiony przez owo przestępstwo defraudacyjne, czyto ze względu na wysokość przypadającej opłaty lub na wartość przedmiotu przestępstwa, czy też ze względu na niebezpieczeństwo przestępcy albo na rozmiar, skrytość i przebiegłość szkodliwego dla skarbu przedsięwzięcia;
- b) szczególne trudy, natężenie lub niebezpieczeństwo osobiste, które łączyło się z wykryciem przypadku defraudacji.

§. 5.

Każdy, kto w sposób w §. 2 oznaczony, był czynny w wykryciu przypadku defraudacji, ma prawo, gdyby to chciał wykazać, żądać potwierdzenia od Władzy, urzędu lub urzędnika, której a względnie któremu składa się opis istoty czynu, że on ów przypadek wyśledził, w potwierdzeniu zaś tem podać należy liczbę dziennika, pod którą opis istoty czynu nadszedł do urzędowego załatwienia.

Biliński r. w.

135.**Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z d. 24. lipca 1896,**

o ustanowieniu starostwa w Melk w Dolnej Austrii.

Jego cesarska i królewska Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. września 1895 raczył najmiłościwiej z częściową zmianą podziału administracyjnego Dolnej Austrii rozporzą-

dzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. lipca 1868, Dz. u. p. Nr. 101, ogłoszonego, zezwolić na ustanowienie w Melk starostwa, którego okrąg urzędowy obejmować ma okręgi sądowe Mank, Melk i Ybbs, oddzielić się mające od teraźniejszych powiatów politycznych Scheibbs, St. Pölten i Amstetten.

Starostwo Melk rozpocząć ma urzędowanie dnia 1. października 1836.

Badeni r. w.

136.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 24. lipca 1896,

o ustanowieniu komory głównej II. klasy w Heinersdorfie Pruskim i o zwinieniu komory pomocniczej I. klasy w Barzdorfie.

Odnosnie do wykazu urzędów cłowych na obszarze cłowym austriacko-węgierskim ustanowionych, który rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 1. sierpnia 1891, Dz. u. p. Nr. 154, został ogłoszony, podaje się do wiadomości powszechnej, że w Heinersdorfie Pruskim ustanowiona została w dworcu kolejowym komora główna II. klasy, która oprócz odpowiednich jej kategorii upoważnień celniczych, otrzymała także upoważnienie do postępowania awizacyjnego w obrocie kolejowym, tudzież do ekspedycyowania uwolnionych od cła rzeczy podróżnych naprzód i później wysłanych i do postępowania wywozowego z cukrem, wyprowadzanym z prawem do bonifikacji wywozowej.

Komora pomocnicza I. klasy w Barzdorfie została zwiniona.

Biliński r. w.

137.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 26. lipca 1896,

o nadaniu koncesyi na małą kolej wązko-torową w Czerniowcach, która utrzymywana być ma w ruchu zapomocą elektryczności.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895), c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami, tudzież c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny nadało gminie miasta Czerniowiec

na prośbę onejże, koncesyę do wybudowania i utrzymania w ruchu małej kolei wązko-torowej, na której ruch utrzymywany być ma zapomocą elektryczności od mostu na Prucie ulicami Mostową, Dworcową, Główną, przez Rynek, ulicami Ratuszową, Siedmiogrodzką, Strzelecką aż do dziedzińca stacji Ogród ludowy kolei żelaznej lwowsko-czerniowieckiej. z odnogami, od uścia ulicy Mostowej do ulicy Dworcowej, aż do dziedzińca budynku głównego stacji czerniowieckiej i od uścia ulicy Ogrodowej do ulicy Siedmiogrodzkiej, aż do wozowni, pod następującymi bliżej określonymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Kolei koncesyonowanej zapewniają się dobrodziejstwa finansowe wyszczególnione w artykule V ustawy na wstępie wzmiankowanej.

Okres przewidzianego w artykule V, lit. d) ustawy powyższej uwolnienia od podatku zarobkowego i dochodowego, od opłacania należności stęplowych od kupouów, jakoteż od wszelkiego nowego podatku państwa, któryby w przyszłości mocą ustaw został na ich miejsce zaprowadzony, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

Gdyby stępel od biletów osobowych miał być zamieniony na opłatę procentową, zastosowane być ma postanowienie artykułu XX, ustęp drugi ustawy rzeczowej.

§. 2.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest rozpocząć niezwłocznie budowę kolei na wstępie oznaczonej, skończyć ją najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać ma koncesyonaryuszka na żądanie Rządu stosowną kaucyę a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszce prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszce do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 4.

O ileby do wybudowania kolei koncesyonowanych użyte być miały drogi nie pod zarządem gminy zostające, koncesyonaryuszka winna postarać się o zezwolenie tych, którzy do utrzymywania owych dróg są obowiązani a względnie Władz lub urzędów, którym według istniejących ustaw służy prawo udzielania pozwolenia do używania drogi.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych technicznych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), o ile takowe w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) znajdują zastosowanie na małych kolejach, tudzież do ustaw i rozporządzeń, jakieby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i w ogóle Władz do tego powołanych.

§. 6.

Nadaje się koncesyonaryuszce prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wnijść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszki.

Emisya obligacyj pierwszorzędných jest wzbroniona.

Natomiast nadaje się koncesyonaryuszce prawo wypuszczenia w obieg akcyj pierwszorzędných, które mieć będą pod względem wypłaty odsetek i umorzenia, pierwszeństwo przed akcjami zakładowemi, za sumę, którą Rząd ustanowi.

Dywidenda należąca się od akcyj pierwszorzędných, zanim akcje zakładowe nabędą prawa do pobierania dywidendy, nie może być wymierzana w większej kwocie jak po cztery od sta i dopłaty z dochodów późniejszych lat są wzbronione.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami nabycia taboru kolejowego i uposażenia funduszu zasobnego, rze-

czywiście wyłożonych i należyte udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wydaniu zatwierzonego kapitału zakładowego jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należyte wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacyi przez Rząd zatwierzonego.

Statut Spółki jakoteż formularze akcyj zakładowych i akcyj pierwszorzędných, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest dozwalać podoficerom i ordynansom na razie służbę pełniącym bezpłatnego przejazdu kolejami.

Co do bliższych szczegółów w tym względzie, umówić się należy z właściwemi Władzami wojskowemi.

Koncesyonaryuszka zobowiązuje się przy obsadzaniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

Gdyby z powodu uroczystości, marszów wojska, parad, tudzież w razie budowy kanałów, przewodów rurowych itp. Władze uznały za potrzebne wstrzymanie na pewien czas ruchu na jednym ze szlaków kolei koncesyonowanej, koncesyonaryuszka ma poddać się bez oporu odnośnym zarządzeniom Władz, bez jakiegokolwiek roszczenia do wynagrodzenia za stratę poniesioną w skutek czasowego wstrzymania ruchu.

§. 9.

Urzednicy państwa, funkcyonaryusze i sludzy jadący koleją z polecenia Władz sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub dla zabezpieczenia interesów państwa z powodu koncesyi lub w sprawach dochodów niestałych, gdy się

wywiada certyfikatami urzędowymi, jakie c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla wylegitymowania się wystawiać im będzie, przewożeni być powinni z punktem podróznym bezpłatnie.

§. 10.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przewozić pocztę tudzież funkcyonaryuszów zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia, jakoteż za wszelkie inne na rzecz zakładu pocztowego może koncesyonaryuszka żądać odpowiedniego wynagrodzenia, które ustanowione będzie drogą ugody.

Korespondencye, tyczące się zarządu kolei, wymieniane między dyrekcją lub gronem kierującym przedsiębiorstwa kolejowego a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez sługi zakładu kolejowego.

§. 11.

Koncesyą nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na lat pięćdziesiąt (50), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec unieważnienie koncesyi przed upływem przerzeczonego czasu, gdyby określone w §cie 2gim zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie da się usprawiedliwić w myśl §fu 11, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 12.

Prawo kaduku na rzecz państwa, ustanowione w §. 8 ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) nie stosuje się do kolei koncesyonowanej.

§. 13.

Koncesyonaryuszka nie jest upoważniona do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na kolej koncesyonowanej, wyjąwszy, gdyby Rząd wyraźnie na to zezwolił.

§. 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

§. 15.

Rząd zastrzega sobie, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Guttenberg r. w.

138.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 28. lipca 1896,

tyczące się rozpoczęcia urzędowania w Sądzie powiatowym floridsdorfskim w Dolnej Austrii.

Sąd powiatowy floridsdorfski, stosownie do rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 23. października 1895 (Dz. u. p. Nr. 160) nowo ustanowiony, rozpocząć ma urzędowanie dnia 1. września 1896.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIII. — Wydana i rozesłana dnia 1. sierpnia 1896.

Treść: *M* 139. Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych, dotyczące się umundurowania urzędników państwa do wydziału tego Ministerstwa należących.

139.

Rozporządzenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 30. lipca 1896,

tyczące się umundurowania urzędników państwa do wydziału tego Ministerstwa należących.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia z dnia 29. lipca 1896 postanawia się odnośnie do §. 5go rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 20. października 1889 (Dz. u. p. Nr. 176), że kołnierze mundurów, wyłogi rękawów, jakoteż wypustki u mundurów i znamiona na kołnierzu płaszcza urzędników państwa, należących do wydziału Ministerstwa kolei żelaznych, mają być barwy pomarańczowej i że mundury te, dla odróżnienia od mundurów urzędników Ministerstwa handlu, które ujednostajnione są również zapomocą barwy pomarańczowej, opatrzone być mają następującymi szczególnymi oznakami:

Na kołnierzu stojącym munduru galowego urzędników VIII. klasy stopnia służbowego i wyższych klas umieścić należy po obu stronach, obok rozet dystynkcyi, koło ze skrzydłami w jedną stronę zwróconemi, barwy tychże rozet, to jest srebrne, na kołnierzu zaś wykładanym munduru służbowego wszystkich urzędników, po obu stronach, takżeż koło

skrzydlate złotem haftowane (wzór 1 i 2); nadto na stronie czołowej czapki w dolnej części obłogi zamiast małego połączanego guziczka z orłem, znajdować się ma małe koło metalowe złote ze skrzydłami w dwie strony zwróconemi (wzór 3). Nakoniec obłoga po prawej stronie kapelusza przytwierdzona być ma nie guzikiem mundurowym dotychczas używanym, lecz kołem ze skrzydłami w dwie strony zwróconemi, złotem wyhaftowanemi (wzór 4).

Wzór 1 i 2.

Wzór 3.

Wzór 4.

Na zasadzie tegoż samego Najwyższego upoważnienia pozwala się, żeby ci urzędnicy używali w służbie wewnętrznej, to jest do użytku biurowego i w obrębie dworca kolejowego, zamiast służbowego surduta mundurowego, bluzy mundurowej ze sukna ciemno-zielonego ze stojącym kołnierzem i umieszczonemi na nim znamionami aksamitnemi barwy pomarańczowej.

Dla urzędników od XI. klasy stopnia służbowego aż do IX. włącznie, umieszczać należy na znamionach, oprócz haftowanego złotem koła ze skrzydłami w jedną stronę zwróconem, 1 aż do 3 złotych rozet dystynkcyi, dla urzędników zaś VIII. klasy stopnia służbowego i wyższych klas odznaki dystynkcyi do munduru galowego przepisane, z kołem skrzydlatem, srebrem haftowanem na znamionach.

Guttenberg r. w.

Wzór 1.

Wzór 2.

Wzór 3.

Wzór 4.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIV. — Wydana i rozesłana dnia 4 sierpnia 1896.

Treść: № 140. Ustawa o dozwalaniu dróg pomocniczych.

140.

Ustawa z dnia 7. lipca 1896,

o dozwalaniu dróg pomocniczych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Jeżeli nieruchomości pozbawiona jest połączenia drogowego z siecią dróg publicznych, potrzebnego do celów porządnej gospodarki lub użytkowania a to bądź dlatego, że połączenie drogowe wcale nie istnieje, bądź też, że takowe okazuje się niedostatecznym, natenczas w tych przypadkach, w których dla zaspokojenia potrzeby komunikacji nie ziszczają się warunki potrzebne do tego, żeby według §. 365 Powszechnej księgi ustaw cywilnych lub według jakichkolwiek innych ustaw w tym względzie wydanych, uzyskać wywłaszczenie lub pozwolenie pod tytułem darmym, właściciel takiej nieruchomości może żądać od Sądu dozwolenia drogi pomocniczej przez cudze nieruchomości na zasadzie postanowień ustawy niniejszej.

Przy stosowaniu ustawy niniejszej przez wyrazy „połączenia drogowe“ rozumie się tak szlak drożny (drogę utorowaną), jak niemniej prawo do drogi, wykonywane bez istnienia szlaku drożnego.

Odnośnie do gruntów leśnych nie ma miejsca dozwolanie drogi pomocniczej według ustawy niniejszej.

§. 2.

Żądanie dozwolenia drogi pomocniczej jest niedopuszczalne, jeżeli korzyści drogi pomocniczej

nie przeważają szkód, jakieby z niej dla nieruchomości obciążyc się mającej ogółem wynikły tudzież, jeżeli brak połączenia drogowego przypisać należy uderzającemu niedbalstwu właściciela gruntu, którego tenże dopuścił się, gdy ustawa niniejsza miała już moc obowiązującą.

Dla uzyskania połączenia drogowego krótszego od istniejącego, nie dozwala się drogi pomocniczej.

§. 3.

Droga pomocnicza zasadza się na służebności ścieżki dla pieszych, drogi do gonu bydła lub drogi jezdnej, albo na rozszerzeniu takich już istniejących praw do drogi; w szczególności pod tytułem drogi pomocniczej może być także dozwolone współużywanie istniejącej drogi prywatnej lub poprowadzenie szlaku drożnego przez cudzy grunt.

§. 4.

Pod względem rodzaju, rozmiarów i kierunku drogi pomocniczej, jakoteż pod względem bliższych warunków jej używania decyduje interes nieruchomości potrzebującej drogi. Zarazem jednak należy mieć wzgląd na to, żeby cudze nieruchomości jak najmniej były obciążone a ich właściciel jak najmniej obciążony, a zarazem i na to, żeby właściciel potrzebujący drogi, jak najmniejsze poniósł wydatki; osobliwie starać się należy ograniczać ile możliwości przypadki zezwalania na prowadzenie szlaku.

Drogi pomocniczej można dozwalać tylko o tyle, o ile przez takową regularna gospodarka lub używanie nieruchomości obciążyc się mających nie stanie się niemożliwym lub nie dozna znacznego uszczerbku.

Dozwalanie drogi pomocniczej przez budynki, przez zamknięte dziedzińce i przez ogrody znajdu-

jące się przy domach mieszkalnych a ogrodzone w tym celu, żeby tam osoby obce nie wchodziły, tudzież przez takie grunta, których względy publiczne nie pozwalają użyć na drogę pomocniczą, miejsca mieć nie może.

§. 5.

Właściciel gruntu, potrzebujący drogi pomocniczej, obowiązany jest zapłacić stosowne wynagrodzenie w pewnej kwocie kapitałowej za wszelkie szkody, jakieby przez dozwoleństwo drogi pomocniczej wyrządzone zostały nieruchomościom takową obciążonym.

Odnośne prawo do żądania wynagrodzenia służy właścicielowi obciążonej nieruchomości bezpośrednio w obec potrzebującego drogi właściciela. Inni, na tej nieruchomości prawa mający (posiadający prawo użytkowania, dzierżawcy itp.), winni ze swemi roszczeniami do wynagrodzenia, o ile nie chodzi o prawa rzeczowe, na zaspokojenie których ma służyć wynagrodzenie kapitałowe (§. 22), zwrócić się do właściciela; przy ustanawianiu wynagrodzenia należy mieć wzgląd także na te uszczerbki, które ci uprawnieni poniosą przez dozwoleństwo drogi pomocniczej.

§. 6.

Jeżeli się dozwala współużywania cudzej drogi prywatnej, przyrost wydatków na utrzymanie drogi, z tego wynikający, wliczyć należy w kwotę wynagrodzenia.

§. 7.

Jeżeli zaś szlak drożny ma być poprowadzony, właściciel nieruchomości, którą się obciąża, ma prawo żądać, żeby właściciel potrzebujący drogi, objął na własność grunt pod drogę pomocniczą potrzebny. W przypadku takim, przy oznaczeniu ceny odkupu mieć należy na względzie nie tylko wartość gruntu odstąpić się mającego, lecz także zmniejszenie się wartości owej części gruntu, która odnośnemu właścicielowi zostanie, w szczególności zaś uwzględnić należy także utrudnienia w prowadzeniu gospodarstwa na pozostałej posiadłości gruntowej, jeżeliby takowe wynikały z odstąpienia.

§. 8.

Roszczenie prawa do dozwoleństwa drogi pomocniczej nie ulega przedawnieniu.

§. 9.

Rozprawa, tycząca się roszczenia w przedmiocie dozwoleństwa drogi pomocniczej, odbywa się na prośbę właściciela nieruchomości, która drogi potrzebuje.

Do odbycia rozprawy powołany jest Sąd powiatowy (także Sąd delegowany miejsko-powiatowy),

w którego okręgu leży nieruchomość potrzebująca drogi pomocniczej.

Pod tym względem, o ile w ustawie niniejszej co innego nie jest postanowione, stosują się zasady postępowania w sprawach niespornych.

Co się tyczy pytania, czy i o ile względy publiczne nie pozwalają użyć pewnego gruntu pod drogę pomocniczą (§. 4, ustęp 3), winien Sąd w każdym z osobna przypadku zasięgnąć oświadczenia właściwej Władzy administracyjnej i przy wydawaniu decyzji uważać takową za wiążącą.

§. 10.

W prośbie oznaczyć należy żadaną drogę pomocniczą podaniem rodzaju i kierunku onejże z wymienieniem numerów katastralnych i rodzajów uprawy odnośnej nieruchomości i z dodaniem nazwiska, stanu i miejsca zamieszkania jej właściciela, tudzież wyłuszczyć powody wyrażonego żądania. Jeżeli nieruchomości są przedmiotem księgi gruntowej, wymienić należy także wykazy hipoteczne.

Prośbę wnieść należy w tylu wygotowaniach, żeby można było każdemu właścicielowi nieruchomości, obciążonej się mających, doręczyć jeden egzemplarz i nadto jeden egzemplarz zatrzymać w sądzie; oprócz tego dołączyć należy jeden egzemplarz nie stęplowany dla doręczenia Władzy politycznej powiatowej.

Dla kilku nieruchomości ze sobą sąsiadujących, którym jednakowo droga pomocnicza jest potrzebna, można jedną prośbą żądać dozwoleństwa takiej drogi pomocniczej.

§. 11.

Otrzymawszy prośbę, winien Sąd najprzód przekonać się z ksiąg publicznych o prawdziwości szczegółów w prośbie zawartych pod względem stosunków własności nieruchomości, o które idzie, i jeżeli nic nie stoi na przeszkodzie rozpoczęciu postępowania, zarządzić audyencyę do rozprawy z wezwaniem wszystkich stron. Właściciele nieruchomości, które mają być obciążone, wzywa się z zachowaniem przepisów obowiązujących pod względem doręczenia do rąk własnych.

O zarządzeniu audyencyiawiadomić należy także Władzę polityczną powiatową gwoli względów publicznych, które może będą brane na uwagę (§. 4, ustęp 3). Władza ta, jeżeli w zachodzącym przypadku nie jest upoważniona do strzeżenia interesu publicznego, winna niezwłocznie przestać właściwej Władzy administracyjnej odpowiednio uwiadomienie.

§. 12.

Sąd ma zbadać zwyczajnie na miejscu wszystkie stosunki, które dla kwestyi potrzeby drogi pomocniczej i jej postaci, jakoteż dla oznaczenia wy-

nagrodzenia szkody są stanowcze, a to z przyzwaniem dwóch biegłych.

W przypadkach całkiem prostych można zaniechać badania na miejscu.

Badanie rozciągnąć można także na takie nieruchomości, których właściciel potrzebujący drogi nie objął żądaniem w prośbie wyrażonem, o ile użycie ich do jak najodpowiedniejszego celowi poprowadzenia drogi pomocniczej okazuje się potrzebnem. W przypadku tym przybrać należy do rozprawy także właścicieli owych nieruchomości.

§. 13.

Na biegłych powoływać należy ludzi miejscowość znających i obeznanych ze stosunkami ekonomicznymi, o które idzie. Nazwiska tychże oznajmić należy stronom w wezwaniu na rozprawę.

Aż do rozpoczęcia się rozprawy, strony mogą czynić zarzuty co do zdadności lub bezstronności biegłych. Zarzuty te, jeżeli wydają się sędziemu uzasadnionemi, należy uwzględnić. Na miejsce biegłego, który został wyłączony, przybrać należy niezwłocznie innego biegłego.

§. 14.

Od biegłych odebrać należy przysięgę przed rozpoczęciem się rozprawy, jeżeli wszystkie strony nie zrzekną się tego, żeby wykonywali przysięgę.

Biegli mają po dokładnem zbadaniu stanu rzeczy wydać opinię co do drogi pomocniczej, dozwolić się mającej, jakoteż co do wynagrodzenia, które ma być zapłacone.

Każdy biegły obowiązany jest podać istotne podstawy swego rozumowania i wszelkie inne zasady, na których opiera się jego opinia.

§. 15.

Ze względem na wyniki rozprawy, acz bez ujmy dla postanowienia §. 9, ustęp 4, winien Sąd wydać decyzję co do drogi pomocniczej dozwolić się mającej i co do wynagrodzenia, które ma być zapłacone, według naturalnego przekonania, nie kępując się prawidłami dowodowemi, atoli okoliczności, na których opiera swoje przekonanie, wyluszczyć ma w uzasadnieniu decyzji.

Zarazem postanowić należy, kto ponieść ma kosztą postępowania (§. 25).

Drogę, której się dozwala, opisać należy jak najdokładniej, w razie potrzeby z odniesieniem się do planu szkicowego, który ma być wygotowany.

Jeżeli droga pomocnicza przechodzić ma przez kilka parcel, będących własnością rozmaitych osób,

albo należących do rozmaitych ciał hipotecznych, ustanowić należy wynagrodzenie dla każdego w szczególności właściciela a względnie dla każdej grupy odnośnych parcel z rozdzieleniem według ciał hipotecznych.

Termin do zapłacenia wynagrodzenia wynosi cztery tygodnie od dnia, w którym decyzja nabędzie mocy prawa. Atoli na prośbę obowiązanego może Sąd wyznaczyć mu dłuższy termin, a to aż do lat trzech od dnia, w którym decyzja stanie się prawomocną, pod warunkiem opłacania przez ten czas odsetek od kwoty wynagrodzenia.

Decyzję doręczyć należy stronom z zachowaniem przepisów, tyjących się doręczania do rąk własnych.

§. 16.

Środkiem prawnym do zbijania decyzji Sądu jest tylko rekurs.

Termin do podania rekursu wynosi dni 14.

Rekurs podać należy w tylu wygotowaniach, żeby można było jeden egzemplarz zatrzymać w Sądzie a po jednym egzemplarzu doręczyć tym przeciwnikom żałącego się, których interes wzrusza się zażaleniem. Przeciwnikom tym wolno w przeciągu dni 14 wnieść oświadczenie swoje co do rekursu.

Po nadejściu tych oświadczeń a względnie po bezskutecznym upływie czternastodniowego terminu wyznaczonego do ich wniesienia, przedstawić należy akta z urzędu Sądowi drugiej instancji.

Postanowienia powyższe stosują się także wtedy, gdy zbijane są decyzje drugiej instancji.

Jeżeli w przypadku rekursu idzie o rozstrzygnięcie pytania, czy i o ile względy publiczne sprzeciwiają się użyciu pewnego gruntu pod drogę pomocniczą (§. 4, ustęp 3), odnośna deklaracja właściwej wyższej Władzy administracyjnej, o którą postarać się należy, ma być dla drugiej i trzeciej instancji stanowczą.

O ile orzeczenie Sądu opiera się na deklaracji danej co do owego pytania przez przynależyte Ministerstwo, rekurs przeciw niemu miejsca mieć nie może.

Udanie się na zwyczajną drogę prawa celem dochodzenia roszczeń, co do których orzekać się ma w postępowaniu ustawą niniejszą urzędzonym, jest niedopuszczalne.

§. 17.

Jeżeli stosownie do prawomocnej decyzji dozwala się drogi pomocniczej za wynagrodzeniem, natenczas, po upływie czterech tygodni od dnia, w którym decyzja stanie się prawomocną, winien

Sąd zarządzić z urzędu na podstawie decyzji odpowiednio wpisanie drogi pomocniczej do księgi gruntowej, stosownie do przepisów o księgach gruntowych; zarazem ma także polecić zhipotekowanie w księgach gruntowych prawa zastawu dla przyznanej kwoty wynagrodzenia z odsetkami na nieruchomości uprawnionej do drogi pomocniczej, gdyby zaś nieruchomość ta w chwili wykonania czynności urzędowej zhipotekowania, złączona była z innymi nieruchomościami w jedno ciało hipoteczne, na całym ciele hipotecznym. Przytem kwotę, która ma być wpisana, oznaczyć należy wyraźnie jako wynagrodzenie ustanowione z powodu dozwolenia drogi pomocniczej i wymienić numer katastralny, tudzież wykaz hipoteczny realności, na rzecz której ta kwota jest ustanowiona.

Jeżeli nieruchomość uprawniona do drogi pomocniczej nie jest wciągnięta do księgi gruntowej, w takim razie, celem ustanowienia prawa zastawu na rzecz kwoty wynagrodzenia z odsetkami, skutecznie należy z urzędu opisać nieruchomość jako prawem zastawu obciążonej.

Jeżeli zaś w wzmiankowanym czterotygodniowym terminie zostanie Sądowi udowodnione, że w ciągu tego czasu zapłacono już a względnie złożono w Sądzie kwotę wynagrodzenia z przypadającymi odsetkami (§. 22), w takim razie zabezpieczenie wynagrodzenia, w pierwszym i drugim ustępie niniejszego paragrafu zarządzone, staje się zbytecznym. W przypadku takim rezolucya do urzędu księgi gruntowej, zarządzająca wpisaniem drogi pomocniczej, zawierać powinna odwołanie się do udowodnionego uiszczenia a względnie złożenia w Sądzie kwoty wynagrodzenia.

Jeżeli decyzją prawomocną dozwolono drogi pomocniczej, ale nie przyznano za to wynagrodzenia, w takim razie wpisanie drogi pomocniczej do księgi gruntowej, w pierwszym ustępie niniejszego paragrafu przepisane, zarządzić należy niezwłocznie, jak tylko decyzya stanie się prawomocną.

§. 18.

Gdy Sąd dowie się o zmianach w osobie właściciela, które zaszyły w dotyczących nieruchomościach po rozpoczęciu się postępowania odnoszącego się do dozwolenia drogi pomocniczej, winien te zmiany uwzględnić, ażeby nowi właściciele weszli w dalsze postępowanie na miejsce swoich poprzedników prawnych.

W każdym razie stan prawny, przez decyzję sądową utworzony, o ile po rozpoczęciu się postępowania zajdą zmiany własności, jest obowiązującym także dla następców prawnych stron w decyzji wymienionych i to nawet w takim przypadku, jeżeli ci następcy prawni nabyli własność na podstawie licytacji sądowej. Przeto zmiana własności odnośnych

nieruchomości, jeżeli tymczasem zajdzie, nie stoi na przeszkodzie czynnościom urzędowym w §. 17 przepisany, atoli ten, który przed otrzymaniem od Sądu uwiadomienia o czynności urzędowej zhipotekowania a względnie o obciążeniu prawem zastawu pewnych nieruchomości, nabył jedną z nich drogą kontraktu bez świadomości o postępowaniu wytoczonym gwoi drogi pomocniczej, ma prawo rzucić się z kontraktu, co jednak winien drugiej stronie kontraktującej oświadczyć w tym samym terminie, który mu służy do wniesienia rekursu przeciw odnośnej rezolucyi sądowej.

§. 19.

Gdzie istnieją księgi wpisów, tam pod względem skutecznie się mającego wpisania decyzji sądowej, stosują się odpowiednio postanowienia §§. 17 i 18.

§. 20.

W razie sprzedaży przymusowej majątku służebnego, służebność drogi pomocniczej utrzymać należy w swojej mocy jako ciężar tego majątku i przekazać na nowego nabywcę bez policzenia na cenę kupną.

§. 21.

Kwocie wynagrodzenia, zabezpieczonej prawem zastawu, należy się pierwszeństwo przed wszystkimi innymi wierzytelnościami na przedmiocie za zastaw służącym ciężąciami, po podatkach monarszych i wszelkich innych poborach publicznych.

§. 22.

Oprócz przypadków, oznaczonych w §. 1425 Powszechnej księgi ustaw cywilnych, wynagrodzenie złożyć należy w Sądzie, w instancyi rzeczoney, także w tym przypadku, gdy na realności obciążonej drogą pomocniczą istnieją prawa rzeczowe trzecich osób.

Złożenie w Sądzie staje się jednak zbytecznym, jeżeli i o ile te prawa rzeczowe pomimo zmniejszenia się wartości odnośnej nieruchomości, wynikającego z dozwolenia drogi pomocniczej są o tyle niezagrożone, że hipoteki zatrzymują takie bezpieczeństwo, jakie w §. 1374 Powszechnej księgi ustaw cywilnych jest przepisane, inne zaś prawa nie mogą oczywiście być wystawione na niebezpieczeństwo.

Sąd powołany do utrzymywania ksiąg publicznych ma prawo wydawać proszącemu o to właścicielowi nieruchomości potwierdzenie na podstawie własnego przekonania, nabytego przez zbadanie stanu rzeczy, że wymagane bezpieczeństwo istnieje.

Złożonej sumy wynagrodzenia użyć należy na zaspokojenie roszczeń osób rzeczowo uprawnionych (ustęp 1) z odpowiednim zastosowaniem postanowień o rozdzielaniu ceny kupna uzyskanej drogą sprzedaży przymusowej, chyba że wierzyciele zrękną się takiego użycia owej sumy; w tym ostatnim przypadku złożoną sumę wynagrodzenia lub część tejże, której wierzyciele nie wzięli, wydać należy uprawnionemu właścicielowi gruntu.

§. 23.

Jeżeli na rzecz pewnej nieruchomości dozwolono drogi pomocniczej na zasadzie ustawy niniejszej, natenczas w przyszłości można o tyle tylko żądać według ustawy niniejszej rozszerzenia istniejącej, lub dozwolenia nowej drogi pomocniczej, o ile odnośne istotne stosunki zmieniły się tymczasem w ważnych względach.

§. 24.

Jeżeli służebność drogi pomocniczej, której na zasadzie ustawy niniejszej dozwolono, stanie się w przyszłości zbędną, winien Sąd na prośbę jednej lub drugiej strony, po poprzednim zbadaniu stanu rzeczy, wydać w tym względzie decyzję i ze staraniem rozważeniem wszystkich stanowczych stosunków, postanowić według słuszności, czy właściciel służebnej nieruchomości ma właścicielowi gruntu władającego zwrócić część zapłaconego w swoim czasie kapitału wynagrodzenia i w jakiej wysokości. Do postępowania w takich przypadkach stosują się odpowiednio postanowienia, wydane pod względem dozwalania drogi pomocniczej.

W podobny sposób postąpić należy na prośbę właściciela realności obciążonej służebnością drogi pomocniczej w takim razie, jeżeli nieruchomość ta z powodu budowania, odmiány rodzaju uprawy itp. ma uleść zmianom, nie pozwalającym w myśl 2 i 3 ustępu §. 4go na dalsze istnienie służebności. Jeżeli zamierzone odmiány w nieruchomości zostaną wiarogodnie udowodnione, służebność drogi pomocniczej należy uchylić, uskuteczniając to uchylenie w związku ze stosownymi ostrożnościami co do rzeczywistego wykonania odnośnych odmián.

Na miejsce uchylonej służebności drogowej ustanowić należy zarazem, na żądanie właściciela potrzebującego drogi, inną drogę pomocniczą.

§. 25.

Koszta postępowania ustawą niniejszą urzędzonego pokryć ma właściciel gruntu potrzebujący drogi, o ile takowych nie sprowadzają nieusprawiedliwione kroki strony przeciwnej.

Koszta, jakieby powstały z powodu interwencji Władz administracyjnych, podjętej w celu zabezpieczenia względów publicznych (§. 4, ustęp 3), nie ciężą na właścicielu gruntu.

W przypadkach późniejszego uchylenia służebności drogi pomocniczej, przewidzianych w §. 24, Sąd wyda decyzję co do poniesienia kosztów przez strony, według zasad słuszności, ze względem na korzyść, jaką każda strona osiągnie z wyniku postępowania.

§. 26.

O ile zajdzie potrzeba przymusowego wykonania decyzji prawomocnych, stosownie do ustawy niniejszej wydanych, można prowadzić egzekucję na podstawie tychże decyzji według przepisów, tyczących się postępowania w sprawach spornych.

§. 27.

Wynagrodzenie w Sądzie złożone uwalnia się od opłacania należytości za zachowanie.

§. 28.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Wykonanie onejże poruczam Moim Ministrom sprawiedliwości, spraw wewnętrznych i skarbu.

Ischl, dnia 7. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gleispach r. w.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LV. — Wydana i rozesłana dnia 4. sierpnia 1896.

Treść: № 141. Ustawa o kolejach niższego rzędu, których budowa zapewniona być ma w roku 1896.

141.

Ustawa z dnia 21. lipca 1896,

o kolejach niższego rzędu, których budowa zapewniona być ma w roku 1896.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się Rząd, żeby pod warunkami ustawy niniejszej zapewnił wybudowanie kolei niższego rzędu poniżej wymienionych, a mianowicie:

1. od stacyi w Niemieckim Brodzie austriackiej kolei północno-zachodniej na Przybysław do Żdaru;

2. od stacyi w Skuczu austriackiej kolei północno-zachodniej na Krounę i Kamienicę pustą do Policzki z dobiegiem do kolei lokalnej switawsko-policzkiej, będącej przedmiotem dokumentu koncesyjnego z dnia 10. września 1894, Dz. u. p. Nr. 207;

3. od stacyi w Prachatycach kolei lokalnej wodniańsko-prchatyckiej na Górny Hařd do Wallernu;

4. od stacyi w Wimperku kolei lokalnej strakonicko-wimperkiej na Eleonorenhain do Wallernu;

5. od stacyi w Gstadt kolei nadybbsańskiej, będącej przedmiotem dokumentu koncesyjnego z dnia 22. października 1894, Dz. u. p. Nr. 219, do Ybbsitz;

6. od stacyi w Kostelcu linii kolei państwa igławsko-cerekowskiej na Trzest do Telczu;

7. od stacyi w Mauthausen linii kolei państwa St. Valentin—Gaisbach-Wartberg na Schwertberg i Perg do Grein;

8. od stacyi w Bregency na Kennelbach i Andelsbuch do Bezau (kolej bregenzka leśna);

9. od stacyi w Gorycyi linii kolei południowej nabrzeżnicko-kormińskiej doliną nadwipawską do Aidussiny;

10. od stosowego punktu linii kolei południowej wiedeńsko-tryestyńskiej pod Lublaną do Werhenka;

11. od stacyi Treibach—Starydwór linii kolei państwa St. Michael—Glandorf doliną Kerki do Małego Glödnitzu (kolej w dolinie Kerki);

12. od stacyi w Trzebani zadniej linii kolei państwa prasko-pilzeńskiej na Hostomice do Lochowic z dobiegiem do linii kolei państwa rakonicko-zdyckiej;

13. od stacyi w Błatnej projektowanej kolei lokalnej brzeżnicko-strakonickiej na Lnarze i Kasejowice do Nepomuku z dobiegiem do linii kolei państwa zawodzko-chebskiej;

14. od stosownego punktu linii kolei państwa protiwińsko-zdyckiej pod Brzeżnicą do Rożmitalu;

15. od stacyi w Karłowych Warach wyłącznie uprzywilejowanej kolei żelaznej busztiehradzkiej na Hroznietyn do Merklsgrün;

16. od stacyi w Ober-Grafendorf projektowanej kolei lokalnej St. Pölten—Kirchberg nad Pielachem na Kilb do Mank;

17. od stacyi w Jenbachu linii kolei południowej Wörgl—Innsbruck na Zell nad Zillera do Mairhofen (kolej nadzillerska);

18. od stacyi w Kralikach linii kolei państwa Sternberg—Kraliki (Lichkow) na Czerwoną Wodę do Szimbergu;

19. od stacyi Berun—Ondrejow linii kolei państwa olomuniecko-karniowskiej do Dworu;

20. od stosownego punktu linii kolei państwa Karniów—Hennersdorf w pobliżu stacji w Olbersdorfie na Rosswald do Hotzenplotz;

21. od stacji w Barzdorfie budującej się linii kolei państwa Lipowa—Barzdorf do Jawornika;

22. od stacji w Hukowicach powyższej linii kolei państwa do Widnawy.

Artykuł II.

Z wyjątkiem linii Gorycyja—Ajdušina, pod l. 9 wzmiankowanej, którą pod względem stosunków kierunku i spadku wybudować należy jako kolej główną, wszystkie inne koleje wykonane być mają jako lokalne, a mianowicie linie Gstadt—Ybbsitz (l. 5), Bregencya—Bezau (l. 8), Treibach—Mały Głódnitz (l. 11), Ober-Grafendorf—Mank (l. 16), Berun—Dworec (l. 19) i Olbersdorf—Hotzenplotz (l. 20) jako wązko-torowe, wszystkie zaś inne linie jako normalno-torowe.

Kolej lokalna Jenbach—Mairhofen, pod l. 17 oznaczona, może być wykonana jako wązko-torowa w tym razie, gdyby Rząd uznał to za odpowiednie ułatwienie w celu zapewnienia budowy tej kolei pod względem finansowym.

Okresy koncesyjne wynosić mają najwięcej po 90 lat, licząc od dnia nadania koncesyi.

Artykuł III.

Kolejom żelaznym w artykule I, ll. 1 aż do 11 oznaczonym, może państwo przy nadaniu koncesyi zapewnić na przeciąg 76 lat, licząc od dnia nadania koncesyi, gwarancję czystego dochodu rocznego a to w sumie odpowiadającej wydatkowi na oprocentowanie czterech od sta nie przewyższające i na umorzenie pożyczek, które celem uzyskania kapitału na koleje powyższe będą zaciągnięte a to w taki sposób, że gdyby czyste dochody roczne tych kolei nie wynosiły sum, jakie im będą zagwarantowane, to, coby niedostawało, uzupełni Rząd.

Czysty dochód roczny, jaki Rząd ma kolejom powyższym zagwarantować, ustanawia się ze względem na wzmiankowane pożyczki dla każdej z osobna kolei w następujących kwotach maksymalnych:

	złotych wal. a. w mon. pap.
Niemiecki Brod—Żdar	58.900
Skucz—Policzka	41.200
Prachatyce—Wallern	35.600
Wimperk—Wallern	50.500
Gstadt—Ybbsitz	11.200

złotych wal. a.
w mon. pap.

Kostelec—Telcz	42.500
Mauthausen—Grein	51.000
Bregencya—Bezau	69.500
Gorycyja—Ajdušina	64.500
Lublana—Werhenek	17.000
Treibach—Mały Głódnitz	27.800

Artykuł IV.

Ze względu, że ile możności dążyć należy do tego, żeby koncesyę na wybudowanie i utrzymywanie w ruchu linii kolejowych, w artykule I, l. 1 aż do 5 wymienionych, objęły i wykonywały przedsiębiorstwa kolei lokalnych z niemi się łączących a również używających udzielonej przez państwo gwarancji czystego dochodu, jakoteż w tym celu, żeby przedsiębiorstwa tego rodzaju ze sobą się zlewały, może Rząd liniom kolejowym, uważać się mającym w takim razie za całość zespoloną, gwarantować ogólny czysty dochód roczny, wyrównywający sumie czystych dochodów zagwarantowanych każdej w szczególności z linii zjednoczonych.

Do przedsiębiorstw, w myśl powyższego postanowienia utworzonych a w szczególności odnośnie do akcji i obligacyj, jakie przedsiębiorstwa te będą emitowały, tudzież odnośnie do wszystkich aktów prawnych (kontraktów, tyczących się zespolenia), które w przypadkach takich muszą być wygotowywane, stosować należy odpowiednio dobrodziejstwa finansowe w artykułach IV i V ustawy z dnia 31 grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895 przewidziane. Postanowione w artykule V pod lit a) uwolnienie od podatku zarobkowego i dochodowego tudzież od należności stęplowej, której podlegają kupony, służy rzeczonym przedsiębiorstwom w takiej samej rozciągłości, w jakiej takowe przyznane zostało koncesyą każdej w szczególności z linii kolejowych zespolonych.

Artykuł V.

Gwarancya państwa oznaczona w artykule III, zapewniona być ma pod tym warunkiem, że na pokrycie kosztów wykonania tych linii kolejowych wniesione będą dodatki poniżej wyrażone, a to albo przez interesowane królestwa i kraje z funduszków krajowych łącznie z osobami interesowanemi, albo przez samą jedną z tych stron:

Niemiecki Brod—Żdar	400 000 zł.
Skucz—Policzka	500.000 „
Prachatyce—Wallern	300.000 „
Wimperk—Wallern	400 000 „
Gstadt—Ybbsitz	56.000 „
Kostelec—Telcz	300 000 „
Mauthausen—Grein	220.000 „

Bregencya—Bezau	440.000 zł.
Gorycyca—Aidussina	150.000 „
Lublana—Werhenek	50.000 „
Treibach—Mały Glödnitz	200.000 „

Dopłaty powyżej ustanowione uiścić należy przez objęcie akcji zakładowych spółek akcyjnych, jakie się dla każdej z owych kolei zawiązą, albo — o ileby zachodził jeden z przypadków, w artykule IV przewidzianych, akcji spółek tamże oznaczonych, od tych zaś akcji, które policzyć się mają w pełnej wartości imiennej, nie będą w ciągu trwania budowy (Artykuł XII) płacone odsetki interkalarne.

Subskrypcyę wszystkich akcji, które interesowani mają objąć i wnoszenie w czasie właściwym kapitału na takowe zapewnić należy jeszcze przed nadaniem koncesyi a to w taki sposób, jak to Rząd przepisze.

Artykuł VI.

Upoważnia się Rząd do stosunkowego zniżenia, na rzecz stron interesowanych, dopłat w artykule poprzedzającym zastrzeżonych a to w takim razie i o tyle, o ile w skutek postępu w przygotowaniach lub przy wykonaniu budowy powyższych kolei lokalnych można będzie z pewnością oczekiwać oszczędności w preliminowanych kosztach budowy.

W podobny sposób może Rząd dozwolić pod powyższymi warunkami zniżenia zawarowanych w artykule IV ustaw z dnia 22. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 129 i z dnia 19. czerwca 1895, Dz. u. p. Nr. 83, dopłat stron interesowanych na pokrycie kosztów wykonania linii kolejowych tamże wymienionych, o ile owe linie kolejowe nie są jeszcze w ruchu.

Artykuł VII.

Do wykonania artykułu III. i IV. stosować należy postanowienia artykułu IV. ustawy z dnia 26 grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 33 z r. 1894 o budowie kolei nadyhbsańskiej z tą zmianą, że opłaty stęplowe od kuponów mogą być umieszczane w rachunku ruchu jako pozycya wydatkowa.

Również wolno także umieszczać jako pozycyę wydatkową w rachunku ruchu kolei w artykule I, ll. 1 aż do 11 wymienionych, dodatki na koszt zarządu, gdyby je płacono od pożyczek zaciągniętych mających, tudzież kwoty, któreby zakładowi finansowemu, pożyczkę dającemu, zwracano za podatki i opłaty.

Artykuł VIII.

Co do kolei lokalnych, w artykule I, ll. 12 aż do 17 oznaczonych, upoważnia się Rząd do objęcia przy nadaniu koncesyi akcji zakładowych spółek akcyjnych, jakie się dla tych kolei zawiązą, lub, gdyby koleje te miały być wybudowane przez spółki akcyjne kolei z niemi się łączących, akcji zakładowych tych ostatnich spółek, w następujących sumach maksymalnych, a mianowicie:

Trzebań zadni—Lochowice	160 000 zł.
Blatna—Nepomuk	22.000 „
Brzeźnica—Rożmital	32.000 „
Karłowe Wary—Merkelsgrün	40.000 „
Ober-Grafendorf—Mank	80.000 „
Jenbach—Mairhofen	150.000 „

Artykuł IX.

Udział skarbu państwa w zgromadzeniu kapitału na koleje lokalne, w artykule VIII wymienione, podlega warunkom następującym:

1. że zgromadzenie reszty kapitału na budowę tych kolei lokalnych, o ile tenże nie będzie uzyskany objęciem akcji zakładowych w pełnej wartości imiennej przez interesowane gminy, powiaty i strony prywatne, zapewnione będzie według okoliczności współudziałem finansowym królestw i krajów interesowanych bez dalszego obciążenia państwa;

2. że tym akcyom zakładowym, które państwo obejmie a co do których statutowe ograniczenie prawa głosowania do maksymalnej ilości głosów, ani też w obec posiadaczy akcji pierwszorzędnych, gdyby emitowane były, nie może nastąpić, nadane będą te same prawa co innym akcyom zakładowym, i

3. że dywidenda, która by należała się od akcji pierwszorzędnych, zanim akcyce zakładowe nabędą prawa do poboru dywidendy, wymierzana będzie najwyżej po cztery od sta.

Artykuł X.

Kapitał na akcyce zakładowe, które stosownie do artykułu VIII. państwo ma objąć, wnosić należy w miarę wydatków na budowę kolei lokalnych atoli dopiero od tej chwili, gdy według uznania Rządu i według wykazów jego sprawdzeniu podlegających, pokaże się, że dotrzymanie wyznaczonych w koncesyach terminów do wybudowania kolei i uzyskanie kapitałów na budowę potrzebnych bez dalszego obciążenia skarbu państwa uważać należy za zapewnione.

Państwo wypłacać ma za niestępowanemi potwierdzeniami odbioru i ma czuwać nad tem, żeby wypłacanych sum używano tylko na cele budowy i urządzenia kolei oznaczonych.

Artykuł XI.

Upoważnia się Rząd, żeby celem pokrycia wkładek na akcye, które na zasadzie artykułu VIII. państwo ma objąć, zaciągnął pożyczki pod jak najkorzystniejszymi warunkami, z zastrzeżeniem, żeby odsetki od nich wynosiły najwięcej po cztery od sta rocznie i żeby amortyzacya skończyła się w ciągu najwięcej 75 lat.

Artykuł XII.

Budowa kolei lokalnych w artykule I, ll. 1 aż do 17 oznaczonych, skończona być ma w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia nadania koncesyi i gotowe koleje oddać należy w tych terminach na użytek publiczny.

Dopełnienie tego zobowiązania winni koncesyonaryusze zapewnić państwu złożeniem w sposób, który on oznaczy, odpowiedniej kaucyi, którą w razie niedopełnienia powyższego zobowiązania uznać należy za przepadłą.

Artykuł XIII.

Budowa kolei lokalnych w artykule I, ll. 1 aż do 11 oznaczonych, tudzież dostawy dla nich powierzane być mają z bezpośrednim współdziałaniem Rządu na podstawie projektu szczegółowego i preliminarza kosztów wypracowanych z odpowiednim wpływem funkcyonaryuszów państwa, ile możliwości na warunkach, stawianych pospolicie przy budowie kolei państwa.

Roboty budownicze powierzać należy oddzielnie od gromadzenia kapitału.

Wartość tych dostaw materyału, gruntów odstąpionych i w ogóle wszelkich tych świadczeń, które mają być zapewnione objęciem akcji zakładowych, oceniać się będzie drogą porozumienia między państwem a stronami interesowanemi, gdyby zaś nie zdołano się porozumieć, drogą dobrowolnego oszacowania sądowego.

Co się tyczy kolei lokalnych w artykule I, ll. 12 aż do 17. oznaczonych, projekty szczegółowe i kosztorysy onychże mają być wygotowywane a ich budowa i dostawy mają być powierzane w porozumieniu z Wydziałami krajowymi odnośnych królestw i krajów z współdziałaniem Rządu i ile możliwości na warunkach stawianych pospolicie przy budowie kolei państwa.

Artykuł XIV.

Ruch na kolejach lokalnych w artykule I, ll. 1 aż do 17 oznaczonych, o ile pod względem utrzymania ruchu na kolejach pod ll. 9, 10, tudzież 12 aż do 17 wzmiankowanych nie zostanie zawarta inna umowa z odnośnymi Wydziałami krajowymi, utrzymywać ma państwo przez cały okres koncesyjny na rachunek koncesyonaryuszów i koncesyonaryusze obowiązani będą zwracać Zarządowi kolei państwa koszta z powodu tego utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone, które według okoliczności oznaczone będą w sumie ryczałtowej.

Przytem co do kolei lokalnych, których budowa według artykułu III. zapewniona być ma na podstawie gwarancyi państwa, dopóki będą istotnie korzystały z gwarancyi państwa lub dopóki zaliczki gwarancyjne przez państwo udzielone, będą jeszcze zalegały, Zarządowi kolei państwa, obejmującemu ruch na tych kolejach, będzie służyło prawo urządzania ruchu i ustanawianie taryf według własnego uznania z uwzględnieniem potrzeb obrotu, jakie będą kiedykolwiek zachodziły.

Artykuł XV.

Upoważnia się Rząd, żeby koleje lokalne, w artykule I, ll. 18 aż do 22 oznaczone, wybudował kosztem państwa, z wyłożeniem na wydalki ogółem następujących sum, które uważać należy za maksymalne:

Kraliki—Szimberg	780.000 zł.
Berun—Dworec	375.000 „
Olbersdorf—Hotzenplotz	660.000 „
• Barzdorf—Jawornik	246.000 „
Hukowice—Widnawa	227.000 „

Wybudowanie powyższych kolei lokalnych podlega warunkowi, żeby interesowane królestwa i kraje razem ze stronami interesowanemi złożyły na koszta budowy *à fonds perdu* następujące dodatki:

Kraliki—Szimberg	200.000 zł.
Berun—Dworec	67.000 „
Olbersdorf—Hotzenplotz	287.000 „
Barzdorf—Jawornik	50.000 „
Hukowice—Widnawa	45.000 „

Artykuł XVI.

Koszta kolei lokalnych w artykule XV oznaczonych, pokryć należy z funduszów wkładowych, utworzonych według artykułu III. ustaw z dnia 11. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 229 i z dnia 27. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 199, a mianowicie koszta linii Kraliki—Szimberg z funduszu wkładowego kolei Granicznej Morawskiej, koszta linii Berun—Dworec

i Olbersdorf—Hotzenplotz z funduszu wkładowego kolei Centralnej morawsko-śląskiej a koszta linii Barzdorf—Jawornik i Hukowice—Widnawa z funduszu wkładowego linii Austriackiej Spółki kolei lokalnych.

Gwoli kolei żelaznych, według powyższego postanowienia wybudować się mających, zezwala się na uwolnienie od stępli i opłat, którymby podlegały kontrakty, podania i dokumenty, tyżące się wykupu gruntów, budowy i urządzenia kolei, jakoteż od opłaty za przeniesienie własności wykupionych gruntów.

Artykuł XVII.

Ruch na kolejach żelaznych, w artykule XV oznaczonych, utrzymywać ma Rząd na własny rachunek i przeniesienie ruchu na osobę prywatną lub na spółkę mogłoby nastąpić tylko na zasadzie ustawy, gdyby w tym względzie została wydana.

Artykuł XVIII.

Upoważnia się Rząd, żeby na miejsce przewidzianego w artykułach V i VIII ustawy z dnia 22. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 129 o kolejach lokalnych, których budowa miała być zapewniona w roku 1894, udziału państwa w uzyskaniu kapitału na koleje żelazne Zeltweg—Wolfsberg i Dolny Drauburg—Welenije, zapewnił tym dwom liniom kolejowym, pod zastrzeżeniami i warunkami w artykule III ustawy niniejszej przepisaniem, gwarancją państwa co do czystego dochodu rocznego w sumie 272.000 zł. waluty austriackiej w monecie papierowej, odpowiadającego sumie potrzebnej na oprocentowanie najwięcej po 4 od sta i na umorzenie pożyczki, celem uzyskania kapitału zaciągnąć się mającej, jeżeli księstwa Styrya i Karyntya z funduszków krajowych, razem ze stronami interesowanymi miejscowymi, obejmą akcje zakładowe spółki akcyjnej wspólnej, dla obu powyższych kolei zawiązać się mającej, w pełnej wartości imiennej, najmniej za sumę 1,000.000 zł. waluty austriackiej.

W takim razie postanowienia zawarte w artykule V, ustęp drugi i trzeci, następnie w artykule VII,

XII i XIII, ustęp pierwszy aż do trzeciego, tudzież w artykule XIV tej ustawy mają być odpowiednio stosowane, z tem zastrzeżeniem, żeby przy zakładaniu obu powyższych linii kolejowych uwzględniano jak najtroskliwiej późniejsze przekształcenie ich na koleje główne drugiego rzędu i żeby budowa ich skończyła się najpóźniej w przeciągu półtrzecia roku, licząc od dnia nadania koncesyi.

Artykuł XIX.

Z częściową zmianą rozporządzeń zawartych w artykule IV ustawy z dnia 22. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 137, postanawia się, że kolej lokalna Nepolokowce—Wyżnica, będąca przedmiotem dokumentu koncesyjnego z dnia 25. września 1895, Dz. u. p. Nr. 161, a która według ustawy wykonana być miała jako kolej wązko-torowa, ma być wybudowana jako kolej lokalna o torze normalnym.

Artykuł XX.

Upoważnia się Rząd, żeby polecił wygotować na koszt państwa projekt szczegółowy połączenia kolejowego wybudować się mającego jako kolej główna drugiego rzędu od stacyi w Przeworsku linii kolei państwa krakowsko-lwowskiej do Rozwadowa.

W tym celu wyznacza się Rządowi na rok bieżący dotację osobną w sumie 15.000 zł. jako wydatek nadzwyczajny z dozwoleń użycia aż do końca 1897 roku.

Artykuł XXI.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi kolei żelaznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 21. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVI. — Wydana i rozesłana dnia 12. sierpnia 1896.

Treść: (№ 142—144.) 142. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Rawy ruskiej do siódmej klasy taryfy czynszów wojskowych. — 143. Rozporządzenie, którem zmienia się §. 3 tymczasowego rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa z dnia 28. kwietnia 1875, w przedmiocie egzaminu dla uzyskania dyplomu w c. k. Szkole głównej ziemiaństwa w Wiedniu. — 144. Ustawa o pożyczkach zaciąganych w celu ulepszenia gruntu (o pożyczkach amelioracyjnych).

142.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 23. czerwca 1896,

którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Rawy ruskiej do siódmej klasy taryfy czynszów wojskowych (Dz. u. p. Nr. 225 z roku 1890).

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 225) zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Rawę ruską w Galicyi do siódmej klasy taryfy czynszów za pomieszczenia dla wojska, obowiązujące aż do końca 1900 roku.

Weltersheimb r. w.

Biliński r. w.

143.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa z dnia 27. czerwca 1896,

którem zmienia się §. 3 tymczasowego rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa z dnia 28. kwietnia 1875 (Dz. u. p. Nr. 82), w przedmiocie egzaminów dla uzyskania dyplomu w c. k. Szkole głównej ziemiaństwa w Wiedniu.

Na miejsce ostatniego ustępu §. 3go tymczasowego rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa z dnia

28. kwietnia 1875, Dz. u. p. Nr. 82, tyczącego się egzaminów dla uzyskania dyplomu w c. k. Szkole głównej ziemiaństwa w Wiedniu, wydaje się następujące postanowienie:

Także i w tej grupie można zdawać egzamin z podzieleniem go na dwa osobne egzaminy (1 aż do 3 włącznie, tudzież 4 aż do 7 włącznie).

Gautsch r. w.

144.

Ustawa z dnia 6. lipca 1896,

o pożyczkach zaciąganych w celu ulepszenia gruntu (o pożyczkach amelioracyjnych).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Jeżeli co do pożyczek (amelioracyjnych), przeznaczonych na zaprowadzenie urządzeń nawodniających lub odciągających wodę (drenowania), zostaje zawarta taka umowa, że pożyczka spłacana będzie rentami powrotnymi, wierzytelność rentowa tego rodzaju używa stosownie do postanowień ustawy niniejszej, odnośnie do gruntu ulepszyć się mającego, pierwszeństwa przed wszystkimi innymi ciężarami hipotecznymi, z wyjątkiem podatków rządowych i poborów publicznych, jakoteż tych zobowiązań, któreby stosownie do §. 23go ustawy z dnia 80. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 93, i §. 44go ustawy z dnia 7. czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 92, już ciążyły na gruncie.

Prawo pierwszeństwa nabywa się tym sposobem, że wierzytelność rentową z wyraźnym oznaczeniem jako jest rentą amelioracyjną, zabezpiecza się na gruncie amelioracji poddać się mającym, przez wpisanie prawa zastawu do ksiąg gruntowych.

§. 2.

Wierzytelność rentową można tylko w takim razie oznaczyć w księdze gruntowej jako „rentę amelioracyjną“, jeżeli się ziszczają następujące warunki:

1. Pożyczka, której przynajmniej się prawo wierzytelności rentowej, powinna być przeznaczona na cel w §. 1 podany i powinna być udzielona z funduszu pod zarządem publicznym zostającego lub przez zakład kredytowy obowiązany do składania rachunków publicznie.

2. Zamierzone dzieło amelioracyjne, na które zaciąga się pożyczkę, powinno według ocenienia biegłych rokować gruntowi intratność rolniczą przewyższającą kosztą nakładu.

3. Suma pożyczkowa nie powinna przewyższać sumy kosztów zamierzonego dzieła amelioracyjnego.

4. Nadto suma pożyczkowa nie powinna przenosić dziesięciokrotnej czystej intraty katastralnej z gruntu ulepszyć się mającego z doliczeniem połowy przyrostu wartości, jaki rokuje zamierzone dzieło amelioracyjne.

Jeżeli grunt, mający poddać się amelioracji, połączony jest z innymi nieruchomościami w jedno ciało hipoteczne, granicę pożyczki oznacza się podług dziesięciokrotnej czystej intraty katastralnej z wszystkich nieruchomości to ciało hipoteczne składających i podług przyrostu wartości, jaki dla nich wszystkich ma być osiągnięty.

5. Pożyczka powinna być oprocentowywana i umarzana wypłatą renty, która ma być zahipotekowana.

Renta powinna być płatna najmniej raz na rok i ma być tak wymierzona, żeby oprócz ciągłych procentów, najwięcej cztery od sta wynoszących, obejmowała najmniej trzy od sta rocznie na umorzenie pożyczki.

Te części renty amelioracyjnej, które stosownie do postępującej amortyzacji pożyczki nie są już potrzebne na jej oprocentowanie, służą do umorzenia pożyczki.

W kontrakcie pożyczki może być postanowione, że w ciągu pierwszych trzech lat renta nie będzie przewyższała kwoty potrzebnej na oprocentowanie pożyczki.

Odsetki i kwoty na amortyzację liczyć można tylko od kwot pożyczki już danych.

Dającemu pożyczkę nie służy prawo wypowiedzenia takowej. Natomiast biorący pożyczkę ma prawo amortyzować za półrocznym wypowiedzeniem dług rentowy zaplaceniem nie umorzonych jeszcze kapitału.

6. Dający pożyczkę, może zastrzedz sobie zrzucenie się z kontraktu w takim razie, gdyby właściciel gruntu nie rozpoczął rzeczywiście robót amelioracyjnych w terminie do tego wyznaczonym, lub gdyby jeszcze przed rozpoczęciem robót wydarzenie żywiołowe uczyniło wykonanie ich podług planu niemożliwym.

7. Przyczynki na koszt zarządu może dający pożyczkę pobierać tylko jako dodatki do rent amelioracyjnych.

Najwyższy doczasowo dozwolony wymiar tych dodatków oznaczany będzie drogą rozporządzenia.

8. Dający pożyczkę, może wymówić sobie danie kaucyi na pokrycie kosztów procesowych i egzekucyjnych, jakieby powstały z powodu ściągania zaległych kwot renty amelioracyjnej.

Najwyższy dozwolony wymiar tej kaucyi oznaczony będzie drogą rozporządzenia.

§. 3.

Przedewszystkiem stwierdzić należy drogą administracyjną pożyteczność zamierzonego dzieła amelioracyjnego, wielkość kosztów, jakich wymaga jego wykonanie, tudzież, jeżeli suma pożyczkowa przewyższa dziesięciokrotną czystą intratę katastralną, przyrost wartości (§. 2, l. 2 aż do 4), jaki z zamierzonego dzieła amelioracyjnego jest oczekiwany. Na podstawie tego stwierdzenia a w razie potrzeby po wysłuchaniu wierzycieli hipotecznych rozstrzygnąć ma sąd, czy umówione warunki pożyczki odpowiadają we wszystkich punktach wymaganiom §. 2go.

W tym celu, do prośby o zahipotekowanie, jeżeli akta, tyżące się poprzedniczego postępowania administracyjnego, nie zostały sądowi z urzędu nadesłane, dołączyć należy oprócz wygotowania kontraktu pożyczki, także świadectwo urzędowe co do okoliczności drogą administracyjną stwierdzonych. W przedmiocie szczegółów katastralnych, do oznaczenia granicy obciążenia pożyczką istotnie potrzebnych, zasięgnąć ma sąd wyjaśnienia od urzędu podatkowego.

Do postępowania sądowego, które w myśl ustępu 1go odbyć się ma przed dozwoleniem zahipotekowania, stosują się przepisy powszechnie patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208. Pod względem dozwolania i wykonania

zahipotekowania obowiązują postanowienia ustawy o księgach gruntowych z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 95. O dozwoleniu zahipotekowania renty amelioracyjnej uwiadomić należy z urzędu, według przepisu §. 124go powszechnej ustawy o księgach gruntowych z dnia 25. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 95, także wszystkie osoby, dla których na gruncie, poddać się mającym amelioracyi, ciężą dawniejsze prawa rzeczowe.

§. 4.

Pożyczka, dla której rentę amelioracyjną wpisuje się w księdze publicznej, ma być wypłacana w miarę postępu robót amelioracyjnych. Sumy pożyczkowej wolno używać tylko na wykonanie dzieła, na które zgodzono się dać pożyczkę. Właściciel gruntu obciążonego rentą nie może opóźniać wykonania zgodnie z planem robót amelioracyjnych, ma wykonać je odpowiednio celowi i wykonane urządzenia amelioracyjne utrzymywać w dobrym stanie, dopóki trwać będzie powinność rentowa.

Dopełnienie tych zobowiązań należy nadzorować, szczegółowe zaś postanowienia co do odpowiedniej służby nadzorczej wydać ma Ministerstwo rolnictwa drogą rozporządzenia. Pod tym względem, o ile roboty amelioracyjne odbywają się pod kierownictwem biura amelioracyjnego krajowego, można temuż biuru zostawić potwierdzanie używania zgodnie z planem pożyczki udzielonej na ameliorację, wystawianie asygnacyj potrzebnych do odbioru rat pożyczki a nakoniec kollaudację skończonych robót i urządzeń.

Koszta nadzoru, o ile nie jest obmyślane pokrywanie ich w inny sposób, ponosić ma każdorazowy właściciel gruntu rentą obciążonego i od niego mają być takowe w razie potrzeby przymusowo ściągane przez Władzę polityczną.

Postanowienia paragrafu niniejszego stosują się także wtedy, gdy grunt jest puszczonej w dzierżawę.

§. 5.

Celem ściągnięcia zaległych rent amelioracyjnych można prowadzić egzekucję jedynie na ciele hipotecznem, na którym renta jest prawem zastawu zabezpieczona; nie ma zaś miejsca egzekucya z tego powodu na innych przedmiotach majątku.

Jeżeli grunt, odpowiadający za rentę amelioracyjną, zostanie w ciągu wykonywania robót amelioracyjnych lub po ich skończeniu z wolnej ręki sprzedany lub przymusowo na licytację wystawiony, prawa i powinności, w skutek udzielenia pożyczki amelioracyjnej na rzecz poprzedniego właściciela

ustanowione, przechodzą z prawa na nowego nabywcę gruntu; układy przeciwnie a w szczególności także przeciwnie postanowienia warunków licytacyjnych są bezskuteczne.

Wypowiedzenie pożyczki przed licytacją przymusową (§. 2, l. 5) traci skuteczność samo przez się za przysądzeniem nabycia na licytacji, jeżeli aż do tego czasu pożyczka nie została jeszcze zwrócona.

§. 6.

Prawo pierwszeństwa, stosownie do §. 1go dla rent amelioracyjnych nabyte, służy w razie sprzedaży przymusowej przedmiotu zastawu jedynie kwotom renty w owym czasie nie dłużej jak trzy lata zalegającym, jakoteż dodatkom na zarząd, gdyby istniały, tudzież kaucyi danej na koszt procesu i egzekucyi.

Wyjątek od tego ma miejsce tylko o tyle, o ile te zaległe świadczenia w takim razie, gdy sprzedaż przymusowa następuje po skończeniu robót amelioracyjnych, przewyższają osiągnięty dowodnie w skutek dzieła amelioracyjnego przyrost wartości sprzedanej nieruchomości. W przypadku takim na wniosek jednej z tych osób, dla których jeszcze przed zahipotekowaniem renty amelioracyjnej na gruncie, prawa rzeczowe i ciężary były ustanowione, ograniczyć należy prawo pierwszeństwa renty amelioracyjnej do części ceny kupna równej rzeczywistemu przyrostowi wartości.

§. 7.

Gdyby w ciągu trwania powinności rentowej, właściciel gruntu lub dzierżawca wstrzymywał bez dostatecznej przyczyny wykonanie zgodnie z planem robót amelioracyjnych już rozpoczętych, opóźniał je, wykonywał w sposób celowi przeciwny lub zaniebdywał konserwacyi wykonanych urządzeń amelioracyjnych, sąd winien na prośbę dozwolić zaprowadzenia administracyi przymusowej (sekwestracyi) gruntu amelioracyi poddanego, w tym celu, żeby pod kierownictwem zarządcy administracyi przymusowej, na koszt właściciela gruntu, dokończono rozpoczętych robót amelioracyjnych lub wykonano potrzebne naprawy i ulepszenia.

Prawo żądania administracyi przymusowej służy tak funduszom i zakładom kredytowym, które dały pożyczkę, jak i funkcjonaryuszom według §. 4 do nadzorowania powołanym i wierzycielom hipotecznym na gruncie zaintabulowanym.

Przed wydaniem decyzji co do proponowanej administracyi przymusowej, winien sąd wysłuchać właściciela gruntu lub dzierżawcę, jakoteż funkcjonaryuszów nadzorujących roboty melioracyjne a według okoliczności także biegłych. Jeżeli zwłoka

grozi niebezpieczeństwem, można także bez wysłuchania tych osób wydać tymczasowe zezwolenie na administrację przymusową.

§. 8.

Jeżeli wydarzenia żywiołowe uczynią niemożliwym wykonanie zgodnie z planem i dokończenie rozpoczętych robót amelioracyjnych lub uchylą albo znacznie zmniejszą pożytek rolniczy z dzieła amelioracyjnego oczekiwany, w takim razie prace amelioracyjne, jakoteż wypłaty na umorzenie pożyczki amelioracyjnej należy niezwłocznie wstrzymać. Wstrzymanie to jest powinnością funkcjonaryuszów, według §. 4go do nadzoru powołanych a w szczególności może też być proponowane przez wierzycieli hipotecznych na gruncie zainstabulowanych. W razie wstrzymania robót amelioracyjnych, może każdy interesowany wnieść do sądu sprzeciwienie się a to w terminie nieprzedłużalnym czternastodniowym, licząc od wydania zarządzenia wstrzymującego. Sąd stanowi o tem uchwałą po wysłuchaniu funkcjonaryusza dozorującego, właściciela gruntu i tych osób, dla których już przed zahipotekowaniem renty amelioracyjnej były na gruncie ustanowione prawa rzeczowe i ciężary, jakoteż w razie potrzeby po wysłuchaniu krajowego biura amelioracyjnego lub innych biegłych; uchwałę tę można wzruszać rekuresem.

W razie stanowczego wstrzymania robót amelioracyjnych, gaśnie prawo dającego pożyczkę do pobierania renty i służy mu jedynie prawo żądania zwrotu rat pożyczkowych, które aż do chwili wstrzymania wypłacił, z potrąceniem kwot (§. 2, 1, 5) już uiszczony płatnemi rentami amelioracyjnemi na umorzenie pożyczki. Od sumy pożyczkowej, jaka się według tego okaże, płacić należy odsetki najwięcej po cztery od sta, zwrócona zaś ma być takowa za półrocznem wypowiedzeniem.

Ta suma pożyczkowa używa prawa pierwszeństwa renty amelioracyjnej o tyle, o ile na to wystarcza przyrost wartości, osiągnięty w skutek wykonania robót amelioracyjnych.

Stopień hipoteczny dla tej części sumy pożyczkowej, która jest wyłączona od prawa pierwszeństwa renty amelioracyjnej, oznacza się według

czasu zahipotekowania renty amelioracyjnej (§. 29 ustawy o księgach gruntowych).

§. 9.

Do załatwiania spraw, poprzedzającymi paragrafami sądom poruczonych, właściwym jest wyłącznie ten sąd, w którym znajduje się wykaz hipoteczny gruntu, mającego się poddać amelioracji.

Pod względem właściwości Władzy administracyjnej do stwierdzania okoliczności w §. 3 oznaczonych, stosują się przepisy ustaw o użytkowaniu wód, ich kierowaniu i odpieraniu, z tem zastrzeżeniem, że od owego stwierdzenia przez pierwszą instancję nie można się odwoływać.

§. 10.

Postanowienia ustawy niniejszej, dotyczące się wpisów do ksiąg gruntowych i ich skutków, stosują się odpowiednio także tam, gdzie istnieją księgi wpisowe.

§. 11.

Zapisy długu i kontrakty, dotyczące się pożyczek amelioracyjnych w duchu ustawy niniejszej udzielonych, tudzież potwierdzenia odbioru kwot renty instytutom funduszowym i kredytowym płaconych, nakoniec wpisy prawa zastawu dla rent amelioracyjnych są wolne od stępli i opłat.

Mapy katastralne potrzebne do celów amelioracji, wydawać należy po cenie niższej. Wymiar tego niższenia ceny postanowiony będzie drogą rozporządzenia.

§. 12.

Wykonanie ustawy niniejszej, tudzież wydanie wszystkich rozporządzeń do jej wykonania potrzebnych, poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, rolnictwa i skarbu.

Ischl, dnia 6. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Ledebur r. w.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVII. — Wydana i rozesłana dnia 12. sierpnia 1896.

Treść: (№ 145—150.) 145. Obwieszczenie o sposobie oznaczania Urzędu podatkowego w Lomnicy. — 146. Obwieszczenie o ustanowieniu dwóch starostw powiatowych duchcowskiego i rokicańskiego w Czechach. — 147. Obwieszczenie o podziale powiatu politycznego salzburskiego (okolicy) i ustanowieniu starostwa w Hallein. — 148. Obwieszczenie o ustanowieniu dwóch starostw powiatowych podgórskiego i strzyżowskiego w Galicyi. — 149. Obwieszczenie o podziale powiatu politycznego opawskiego (okolicy) i ustanowieniu starostwa powiatowego biloweckiego w Śląsku. — 150. Rozporządzenie, dotyczące się wzajemnego przesyłania sobie wyciągów z metryk pomiędzy królestwami i krajami w Radzie państwa reprezentowanymi z jednej a krajami korony węgierskiej — z wyjątkiem Kroacyi i Sławonii — z drugiej strony.

145.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 8. lipca 1896, o sposobie oznaczania Urzędu podatkowego w Lomnicy.

Z powodu, iż rozporządzeniem c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 1. czerwca 1896 (Dz. u. p. Nr. 84) zarządzone zostało, żeby Sąd powiatowy lomnicki (Lomnitz) w powiecie politycznym semilskim oznaczany był przydatkiem „nad Popelką“ („an der Popelka“), także Urząd podatkowy, tamże siedzibę urzędową mający, używać będzie oznaczenia „lomnicki nad Popelką“ („Lomnitz an der Popelka“).

Biliński r. w.

146.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1896,

o ustanowieniu dwóch starostw powiatowych duchcowskiego i rokicańskiego w Czechach.

Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. września 1895 raczył najmiłościwiej zezwolić, żeby z częściową zmianą podziału administracyjnego królestwa czeskiego, ogłoszonego rozporządzeniem Ministra spraw we-

wewnętrznych z dnia 10. lipca 1868 (Dz. u. p. Nr. 101) ustanowione zostały dwa starostwa powiatowe, mające siedziby urzędowe w Duchcovie i Rokicanach.

Okrąg urzędowy starostwa duchcowskiego obejmować będzie okręgi sądowe duchcowski i biliński, które zostaną oddzielone od teraźniejszego powiatu politycznego teplickiego, okrąg urzędowy starostwa rokicańskiego obejmować będzie okręgi sądowe rokicański i zbirowski, które oddzielone zostaną od teraźniejszych powiatów politycznych pilzeńskiego i horzowickiego.

Okrąg sądowy teplicki tworzyć więc będzie na przyszłość powiat polityczny tego samego miana, podczas gdy powiat polityczny pilzeński obejmować będzie na przyszłość okręgi sądowe, blowicki i pilzeński, powiat polityczny horzowicki okręgi sądowe беруński i horzowicki.

Starostwa duchcowskie i rokicańskie rozpocząć mają urzędowanie od dnia 1. września 1896.

Badeni r. w.

147.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1896,

o podziale powiatu politycznego salzburskiego (okolicy) i ustanowieniu starostwa w Hallein.

Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. września 1895 raczył

najmiłościwiej zezwolić, żeby z częściową zmianą podziału administracyjnego księstwa salzburskiego, rozporządzeniem Ministerstwa stanu z dnia 12. stycznia 1867 (Dz. u. p. Nr. 13) ogłoszonego a rozporządzeniem Ministra spraw wewnętrznych z dnia 10. lipca 1868 (Dz. u. p. Nr. 102) w mocy utrzymanego, teraźniejszy polityczny okrąg urzędowy salzburski (okolicy) podzielony został na dwa powiaty polityczne i żeby ustanowione zostało nowe starostwo powiatowe w Hallein, w taki sposób, że okręgi sądowe St. Gilgen, Mattsee, Neumarkt, Oberndorf, Salzburg (okolica) pozostać mają w powiecie politycznym salzburskim (okolicy) a okręgi sądowe Abtenau, Golling i Hallein tworzyć będą powiat polityczny halleński.

Starostwo powiatowe w Hallein rozpocząć ma urzędowanie od dnia 1. września 1896.

Badeni r. w.

148.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. sierpnia 1896,

o ustanowieniu dwóch starostw powiatowych podgórskiego i stryżowskiego w Galicyi.

Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. września 1895 raczył najmiłościwiej pozwolić, żeby z częściową zmianą podziału administracyjnego królestwa galicyjsko-łodomeryjskiego z Wielkim księstwem krakowskim, rozporządzeniem Ministerstwa stanu z dnia 23. stycznia 1867 (Dz. u. p. Nr. 17) ogłoszonego a rozporządzeniem Ministra spraw wewnętrznych z dnia 10. lipca 1868 (Dz. u. p. Nr. 102) w mocy utrzymanego, ustanowione zostały dwa starostwa powiatowe, mające siedziby urzędowe w Podgórzu i Stryżowie.

Okrąg urzędowy starostwa podgórskiego obejmować będzie okręgi sądowe podgórski i skawiński, które oddzielone zostaną od teraźniejszego powiatu politycznego wielickiego, okrąg urzędowy starostwa stryżowskiego okręgi sądowe stryżowski i frysztacki, które oddzielone zostaną od teraźniejszych powiatów politycznych rzeszowskiego i jasielskiego.

Powiat polityczny wielicki będzie przeto składał się na przyszłość z okręgów sądowych dobczyckiego i wielickiego, powiat polityczny rzeszowski z okręgów sądowych głogowskiego, rzeszowskiego i tyczyńskiego a powiat polityczny jasielski z okręgów sądowych jasielskiego i żmigrodzkiego.

Starostwa powiatowe podgórskie i stryżowskie rozpocząć mają urzędowanie od dnia 15. września 1896.

Badeni r. w.

149.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. sierpnia 1896,

o podziale powiatu politycznego opawskiego (okolicy) i ustanowieniu starostwa powiatowego biloweckiego w Śląsku.

Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. września 1895 raczył najmiłościwiej zezwolić, żeby z częściową zmianą podziału administracyjnego księstwa Górnego i Dolnego Śląska, ogłoszonego rozporządzeniem Ministra spraw wewnętrznych z dnia 10. lipca 1868 (Dz. u. p. Nr. 101), teraźniejszy polityczny okrąg urzędowy opawski (okolicy) podzielony został na dwa powiaty polityczne i żeby ustanowiono starostwo powiatowe w Bilowcu w taki sposób, że okręgi sądowe opawski (okolica), bilowecki i oderski pozostać mają w powiecie politycznym opawskim (okolicy) a okręgi sądowe klimkowicki i bilowecki tworzyć mają powiat polityczny bilowecki.

Starostwo biloweckie rozpocząć ma urzędowanie od dnia 1. września 1896.

Badeni r. w.

150.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych tudzież wyznań i oświaty z dnia 6. sierpnia 1896,

tyczące się wzajemnego przesyłania sobie wyciągów z metryk pomiędzy królestwami i krajami w Radzie państwa reprezentowanemi z jednej a krajami korony węgierskiej — z wyjątkiem Kroczy i Sławonii — z drugiej strony.

Celem wykonania umówionego przez interesowane Ministerstwa obu stron regularnego przesyłania sobie nawzajem wyciągów z metryk dotyczących przypadków urodzenia, zaślubin i śmierci obywateli

węgierskich w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych a obywateli austriackich w krajach korony węgierskiej — z wyjątkiem Kroacji i Sławonii — postanawia się co następuje:

§. 1.

Poleca się funkcjonaryuszom do utrzymywania metryk ustanowionym, żeby co kwartał a mianowicie w pierwszej połowie miesiący stycznia, kwietnia, lipca i października przesyłali do Władz politycznych krajowych za pośrednictwem Władzy politycznej pierwszej instancyi, wyciągi z metryk według przepisu wygotowane, podpisem i pieczęcią urzędową utrzymującego metryki opatrzone a tyżące się zaszłych w ubiegłym kwartale przypadków urodzenia się, zaślubin i śmierci obywateli węgierskich, posiadających przynależność gminną w Węgrzech (także w mieście Rjece i powiecie rjeckim).

Do przypadków urodzenia się, zaślubin i śmierci obywateli węgierskich, posiadających przynależność gminną w Kroacji lub Sławonii, nie stosuje się niniejsze rozporządzenie.

§. 2.

Wyciągi z metryk wygotowywać należy w tym języku, w którym metryki są utrzymywane; podpis utrzymującego metryki nie ma być uwierzytelniony.

§. 3.

Wyciągi z metryk podawać powinny dokładnie wszystkie istotne szczegóły metryk; nadto w sposobie uwagi podawać należy w wyciągach z metryk, w której gminie węgierskiej obywatel węgierski posiada przynależność gminną, o ile utrzymujący metryki mogą z oświadczenia stron lub na podstawie przedstawionych dokumentów dowiedzieć się tej okoliczności. To ostatnie postanowienie odnosi się jednak tylko do wyciągów z metryk, tyżących się tych zapisków metrykalnych, które wciągnięte zostały po wejściu niniejszego rozporządzenia w wykonanie.

§. 4.

Wyciągi z metryk, tyżące się takich zaślubin, w których obie strony posiadają obywatelstwo węgierskie, należy wygotowywać i posyłać w dwóch egzemplarzach.

§. 5.

Pierwszy, w miesiącu październiku 1896 nastąpić mający komunikat, który utrzymujący metryki winni w myśl niniejszego rozporządzenia wygotować i posłać, obejmować ma nietylko te przypadki urodzenia się, zaślubin i śmierci obywateli węgierskich, które zaszły w ubiegłym właśnie kwartale, lecz także te, które zdarzyły się przedtem, w czasie od 1. października 1895 aż do końca czerwca 1896.

§. 6.

Władze polityczne krajowe mają zbierać wyciągi z metryk nadsyłane przez funkcjonaryuszów, którym utrzymywanie metryk jest poruczone i w ciągu drugiej połowy miesiący w §. 1 wymienionych, przekładać c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych.

§. 7.

Królewsko węgierskie Ministerstwo spraw wewnętrznych rozporządzeniem z dnia 30. marca 1896, l. 26740, wydało odpowiednie polecenie, tyżące się wygotowywania wyciągów z metryk co do przypadków urodzenia się, zaślubin i śmierci obywateli austriackich, jakie zdarzać się będą na obszarze krajów korony węgierskiej — z wyjątkiem Kroacji i Sławonii — i rzeczzone królewsko węgierskie Ministerstwo będzie nadsyłało te wyciągi do c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych również co kwartał.

§. 8.

Wygotowanie a względnie odebranie wyciągów z metryk w mowie będących nie może przesądzać o decyzji, ani co do obywatelstwa i przynależności, ani co do tych pytań, które mogłyby nasunąć się pod względem ważności małżeństwa.

§. 9.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. września 1896.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LVIII. — Wydana i rozesłana dnia 22. sierpnia 1896.

Treść: (№ 151—153.) 151. Rozporządzenie o kolegiach znawców, które przewidziane zostały w ustawie z dnia 26. grudnia 1895, o prawie autorskiem na dziełach literatury, sztuki i fotografii. — 152. Rozporządzenie, dotyczące się ustanowienia urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Floridsdorfie w Dolnej Austrii. — 153. Rozporządzenie, dotyczące się wykonania §. 11 ustawy z dnia 12. lipca 1896, o rewizyi katastru podatku gruntowego.

151.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem wyznań i oświaty z dnia 31. lipca 1896,

o kolegiach znawców, które przewidziane zostały w ustawie z dnia 26. grudnia 1895 (Dz. u. p. Nr. 197), o prawie autorskiem na dziełach literatury, sztuki i fotografii.

Na zasadzie §§. 68go i 63go ustawy z dnia 26. grudnia 1895 (Dz. u. p. Nr. 197), o prawie autorskiem na dziełach literatury, sztuki i fotografii, rozporządza się w porozumieniu z Ministerstwem wyznań i oświaty a z mocą obowiązującą od dnia ogłoszenia, co następuje:

§. 1.

Utworzone będą kolegia znawców do zakresów literatury, sztuki muzycznej, sztuk obrazujących i fotografii, których zadaniem będzie wydawać na żądanie sądów opinię w sprawach prawa autorskiego na dziełach odnośnego zakresu, co do kwestyi wątpliwych lub spornych, dotyczących się strony technicznej a ważnych dla sądziego wydającego decyzję.

§. 2.

Kolegia znawców utworzone będą:
do zakresu literatury: w Wiedniu, Pradze, Lwowie i Tryeście;
do zakresu sztuki muzycznej: w Wiedniu, Pradze i Lwowie;
do zakresu sztuk obrazujących: w Wiedniu, Pradze i Krakowie;
do zakresu fotografii: w Wiedniu.

W innych miejscach kolegia biegłych tworzone będą w razie potrzeby.

§. 3.

Każde kolegium znawców składa się z przewodniczącego i sześciu aż do dziesięciu członków.

§. 4.

Przewodniczącego, tudzież członków mianuje Ministerstwo wyznań i oświaty na okres sześcioletni i temuż Ministerstwu służy także prawo wyznaczania jednego z członków na zastępcę przewodniczącego.

Przewodniczący i członkowie winni po zamianowaniu złożyć w Sądzie krajowym, znajdującym się w siedzibie kolegium znawców, przysięgę na znawców.

§. 5.

Kolegia znawców tylko wtedy obowiązane są wydać opinię, gdy sąd tego żądający:

1. poda szczegółowo kwestyie zaopiniować się mające i

2. przysłać do kolegium znawców przedmioty porównać się mające, jakoteż akta sądowe do wydania opinii potrzebne.

§. 6.

Zanim kolegium znawców uchwali opinię wydać się mającą, przewodniczący wyznaczyć ma dwóch sprawozdawców, którzy obowiązani będą niezawisłe od siebie wypracować wnioski swoje na piśmie.

§. 7.

Wnioski sprawozdawców biorą się pod rozprawę na posiedzeniu, na które przewodniczący wezwą ma wszystkich członków kolegium znawców z oznaczeniem przedmiotu rozprawy.

Do wydania uchwały potrzebna jest obecność przewodniczącego lub jego zastępcy i najmniej czterech członków. Uchwałę wydaje się większością głosów, gdyby zaś okazała się pomiędzy członkami równość głosów, rozstrzyga głos przewodniczącego.

§. 8.

Opinię wygotować ma przewodniczący podług zapadłej uchwały z podaniem nazwisk członków, którzy uczestniczyli w wydaniu uchwały. Każdemu jednak członkowi, który został w mniejszości, wolno żądać, żeby jego głos był dołączony do opinii kolegium i przedstawiony sądowi.

§. 9.

Kolegium znawców ma prawo żądać należytości za wydanie opinii.

Pod względem tych należytości stosują się postanowienia, dotyczące się należytości znawców.

Gautsch r. w.

Gleispach r. w.

152.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. sierpnia 1896,

tyczące się ustanowienia urzędu podatkowego i sądowo-depozytowego w Floridsdorfie w Dolnej Austrii.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 15. lutego 1896, ustanawia się w Floridsdorfie

w Dolnej Austrii nowy urząd podatkowy i sądowo-depozytowy. Nowy ten urząd rozpocznie urzędowanie jednocześnie z Sądem powiatowym w Floridsdorfie nowo ustanowionym, to jest dnia 1. września 1896.

Od tego terminu następujące gminy zostaną oddzielone od okręgów swoich dotychczasowych urzędów podatkowych i przyłączone będą do urzędu podatkowego w Floridsdorfie:

1. gmina miejscowa Floridsdorf nowo utworzona ustawą krajową z dnia 8. maja 1894 (Dz. u. kr. Nr. 28) przez połączenie gmin Floridsdorf i Jedlesee, tudzież części gminy Gross-Jedlersdorf w okręgu urzędu podatkowego korneuburskiego i gmina Donauefeld w okręgu urzędu podatkowego gross-enzersdorfskiego;

2. gminy Gross-Jedlersdorf (punkt 1), Stammersdorf i Strebersdorf w okręgu urzędu podatkowego korneuburskiego;

3. gminy Leopoldau, Kagrau, Stadlau, Breitenlee i Hirschstetten w okręgu urzędu podatkowego gross-enzersdorfskiego;

4. gminy Aderklaa, Gerasdorf, Süssenbrunn i Deutsch-Wagram w okręgu urzędu podatkowego wolkersdorfskiego leżące.

Biliński r. w.

153.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 11. sierpnia 1896,

tyczące się wykonania §. 11 ustawy z dnia 12. lipca 1896 (Dz. u. p. Nr. 121), o rewizji katastru podatku gruntowego.

W przedmiocie wykonania §. 11go ustawy z dnia 12. lipca 1896 (Dz. u. p. Nr. 121), o rewizji katastru podatku gruntowego, rozporządza się w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa, co następuje:

1. Według powyższego postanowienia ustawowego, parcele zapisane w katastrze podatku gruntowego jako lasy, które atoli w poprzedzającym wypracowaniu podatku gruntowego były zaliczone do uprawy innego rodzaju, przeniesienie należy na żądanie ich posiadacza, jeżeli takowe podane będzie aż do końca czerwca 1897, do tego innego rodzaju uprawy, do którego istotnie należą i przeważnie są używane i nie potrzeba do tego pozwolenia w myśl §. 2go ustawy leśnej z dnia 3. grudnia 1852 (Dz. u. p. Nr. 250), ani też wyraźnego urzędowego odwołania poleceń zalesienia, jeżeli były dane.

2. Postanowienie to stosuje się przedewszystkiem do tych parcel, których całkowita powierzchnia zapisana jest w katastrze podatku gruntowego jako las a które w poprzedzającym wypracowaniu podatku gruntowego zaliczoną były do uprawy innego rodzaju.

3. Atoli możliwości zastosowania postanowienia ustawowego nie uchyla okoliczność, że bądź w katastrze podatku gruntowego, bądź w poprzedzającym wypracowaniu podatku gruntowego, lub w jednym i w drugim (jak się to tu i owdzie zdarza), tylko ułamkowa lub tylko w przybliżeniu oznaczona (nie zmierzona) część parceli jest jako las zapisana, pozostała zaś jej część zaliczona jest do uprawy innego rodzaju (odcinki uprawy).

4. Jeżeli w poprzedzającym wypracowaniu podatku gruntowego parcela jest częściowo zapisana jako las i części parcel, chociaż takowe uważane w całości służą istotnie i przeważnie do innego rodzaju uprawy są zakrzewione, w takim razie przy przenoszeniu parceli do innego rodzaju uprawy, wyłączyć należy i zostawić w katastrze podatku gruntowego pod nazwą lasu te części zakrzewione, które

- a) mają położenie spadziste, osuwaniu się podlegające i na których stosunek zakrzewienia wynosi więcej niż 0·3, lub
- b) mają inne położenie, nie takie jak wyżej oznaczono i wynoszą najmniej 3 ha ze stosunkiem zakrzewienia 0·5 przynoszącym.

5. Ustawa nie stosuje się do tych parcel, co do których na zasadzie osobnych ustaw o zalesieniu dla Dalmacyi, Tryestu, Gorycy, Gradyski, Istrii i Krainy istniejących lub na zasadzie ustawy z dnia 30. czerwca 1884 (Dz. u. p. Nr. 117), o urządzeniach do nieszkodliwego odprowadzania wód górskich, zostało uznane, że mają być utrzymane jako grunt leśny, — lub które na zasadzie §. 19 ustawy leśnej z dnia 3. grudnia 1852 (Dz. u. p. Nr. 250) zostały zamknięte przepisem nakazującym użytkowanie ich sposobem leśniczym.

6. Atoli, jeżeli żądanemu przeniesieniu parcel do innego rodzaju uprawy sprzeciwia się tylko ta ostatnia okoliczność (przepis zamykający) a przepis zamykający można bez uszczerbku dla celów tegoż przepisu, ograniczyć do części parcel, w takim razie po prawomocnej odpowiedniej zmianie przepisu zamykającego trzeba przenieść pozostałą część parceli do tego rodzaju uprawy, do którego rzeczywiście należy i przeważnie jest używana.

7. Pod względem postępowania przy przeniesieniu parcel do innego rodzaju uprawy, mieć należy przedewszystkiem na względzie, że ustawa wyznacza termin zawity aż do końca czerwca 1897, w którym posiadacze muszą zgłosić się z żądaniem przeniesienia, jeżeli takowe ma być uwzględnione.

8. Przeto ci posiadacze gruntów, którzy chcą uzyskać przeniesienie parceli w katastrze podatku gruntowego jako las zapisanej lub części takiej parceli (punkt 4), do innego rodzaju uprawy, lub osiągnąć wyswobodzenie części parceli z pod przepisu zamykającego, winni w terminie ustawowym zgłosić się z tem ustnie lub piśmiennie albo do urzędnika biura ewidencyjnego albo do przełożonego gminy.

9. Zgłoszenie się zawierać powinno następujące szczegóły:

Nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza gruntu, gminę katastralną, w której leży parcela, numer parceli i wielkość powierzchni parceli, rodzaj uprawy według teraźniejszego katastru podatku gruntowego i według poprzedzającego wypracowania podatku gruntowego, rodzaj uprawy, do którego parcela rzeczywiście należy i przeważnie jest używana, okoliczność, czy na parceli jest zakrzewienie a w szczególności, czy na niej znajduje się las nieprzerwany, w tym zaś ostatnim przypadku, w jakim mniej więcej rozmiarze a nakoniec, czy parcela ma położenie spadziste, osuwaniu się podlegające, czy nie.

Rzetelność szczegółów co do czterech ostatnich okoliczności winien potwierdzić przełożony gminy.

10. Jeżeli zgłoszenie się podano do urzędnika biura ewidencyjnego, tenże winien postarać się o potwierdzenie owych szczegółów przez przełożonego gminy.

11. Przełożony gminy winien zgłoszenia się do niego podane posyłać z końcem każdego miesiąca do właściwego urzędnika biura ewidencyjnego.

Zgłoszenia się można zapisywać w blankietach podług dołączonego wzoru.

12. Rozporządzenie niniejsze ogłosić mają Władze krajowe po raz w gazetach urzędowych krajowych a nadto Władza polityczna powiatowa winna ogłosić je w terminie do zgłaszania się wyznaczonym, trzy razy w stosownych odstępach czasu w dzienniku urzędowym, nakoniec ogłosić je należy w gminach w sposób w miejscu używany.

Biliński r. w.

Gmina

Okrąg podatkowy

Zgłoszenie się

w celu przeniesienia parcel, zapisanych w katastrze podatku gruntowego jako lasy, lub części takich parcel, do innego rodzaju uprawy.

Nr. bie- żący	Nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza:							
1.	Numera parcel							
2.	Wielkość powierzchni parcel w a- rach							
3.	Rodzaj uprawy w teraźniejszym katastrze							
4.	Rodzaj uprawy w poprzedzają- jącym katastrze							
5.	Rzeczywiste i przeważne używa- nie parcel							
6.	Czy na parceli jest zakrzewienie, jeżeli tak, w jakim stosunku do powierzchni							
7.	Czy jest las ciągły, jeżeli tak, w jakim mniej więcej rozmiarze							
8.	Czy położenie parceli jest strome, osuwaniu się podlegające . .							
9.	Potwierdzenie przełożonego gminy co do rzetelności szczegółów podanych pod punktem 5 aż do 8.							

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIX. — Wydana i rozestana dnia 22. sierpnia 1896.

Treść: № 154. Obwieszczenie o umowie między Austryą i Węgrami a Szwajcaryą, tyczącej się stosowania szczególnych środków zdrowotnych w obrocie pogranicznym, jakoteż w obrocie na jeziorze Bodeńskim podczas niebezpieczeństwa cholery.

154.

Obwieszczenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 30. lipca 1896,

o umowie między Austryą i Węgrami a Szwajcaryą, tyczącej się stosowania szczególnych środków zdrowotnych w obrocie pogranicznym, jakoteż w obrocie na jeziorze Bodeńskim podczas niebezpieczeństwa cholery.

Arrangement

entre l'Autriche-Hongrie et la Suisse pour l'application d'un régime sanitaire spécial au trafic des zones frontières et sur le lac de Constance, en temps de choléra.

I. Dispositions générales.

Le présent arrangement conclu en exécution des dispositions contenues aux titres I, V, VI et VII, annexe I, de la Convention sanitaire de Dresde du 15 avril 1893 concerne les mesures à appliquer, en cas de choléra, dans les districts limitrophes des deux pays pour le trafic des zones frontières, par terre, de même que pour le trafic par eau.

II. Délimitation de la zone frontière et devoirs qui incombent aux autorités des districts frontières.

Article 1er.

Les dispositions de la présente Convention s'appliquent aux territoires limitrophes des deux

U m o w a

między Austryą i Węgrami a Szwajcaryą, tyczącej się stosowania szczególnych środków zdrowotnych w obrocie pogranicznym, jakoteż w obrocie na jeziorze Bodeńskim podczas niebezpieczeństwa cholery.

I. Postanowienia ogólne.

Umowa niniejsza, zawarta w wykonaniu postanowień, podanych w tytułach I, V, VI i VII załączki I do Umowy zdrowotnej drezdeńskiej z dnia 15. kwietnia 1893, tyczy się środków, które w razie wybuchu cholery mają być stosowane w powiatach pogranicznych obu państw tak do obrotu lądowego obszarów pogranicznych jak i do obrotu na wodach.

II. Określenie obszaru pogranicznego i powinności ciężące na Władzach w powiatach pogranicznych.

Artykuł 1.

Postanowienia umowy niniejszej stosują się na graniczących ze sobą obszarach obu państw

pays (y compris les fleuves et les lacs) sur une zone d'une largeur de dix kilomètres de chaque côté de la frontière.

Article 2.

Seront appelés à veiller sur l'exécution de ces dispositions: en Autriche-Hongrie, les autorités gouvernementales des districts, en Suisse, les gouvernements des cantons dont la zone frontière emprunte le territoire.

Article 3.

Les autorités mentionnées à l'article 2 s'informeront réciproquement de l'apparition du choléra, dès que celui-ci aura été officiellement constaté, de la marche de la maladie, des mesures prises pour la combattre et des restrictions apportées au trafic des marchandises et à la circulation des personnes.

Article 4.

Les autorités publieront dans leur propre territoire les ordonnances importantes émanant des autorités de l'Etat voisin, pour préserver les habitants des inconvénients que pourrait entraîner pour eux l'ignorance des mesures de police sanitaire en vigueur dans la zone frontière du pays voisin.

Article 5.

Pour faciliter l'information réciproque des autorités frontières, celles-ci seront tenues d'aider, autant que faire se pourra, les fonctionnaires sanitaires du pays limitrophe délégués par leur gouvernement pour constater sur place l'état de santé du district voisin. Ces fonctionnaires, pour recueillir les renseignements voulus n'auront qu'à présenter leurs papiers de légitimation, en Autriche-Hongrie aux autorités gouvernementales des districts, en Suisse aux autorités sanitaires cantonales (y compris „les médecins délégués“).

III. Mesures concernant le trafic des zones frontières.

Article 6.

Dans le cas où par suite de difficultés toutes particulières, le système de prophylaxie prévu par la Convention de Dresde, pourrait paraître insuffisant, il pourra encore être appliqué vis-à-vis du district contaminé les mesures suivantes:

(łącznie z rzekami i jeziorami) w obrębie pasa mającego dziesięć kilometrów szerokości po obu stronach granicy.

Artykuł 2.

Do czuwania nad wykonaniem postanowień niniejszych powołane są w Austrii i Węgrzech starostwa powiatowe, w Szwajcaryi Rządy tych kantonów, których okręgi zajmuje obszar pograniczny.

Artykuł 3.

Władze, w artykule 2 wzmiankowane, będą się nawzajem uwiadamiły o pojawieniu się cholery jak tylko zostanie urzędownie stwierdzone, o postępie choroby, o środkach do jej zwalczenia użytych, jakoteż o ograniczeniach zaprowadzonych w obrocie towarów i ruchu osób.

Artykuł 4.

Celem ochronienia mieszkańców od nieprzyjemności, na jakie byliby wystawieni przez nieznaną ilość środków zdrowotnych, obowiązujących w obszarze pogranicznym sąsiedniego państwa, Władze obu stron ogłaszać będą w swoim okręgu ważniejsze zarządzenia, wydane przez Władze sąsiedniego państwa.

Artykuł 5.

Władze pograniczne obowiązane są dla ułatwienia sobie wzajemnego zasięgania informacji, udzielać ile możności pomocy urzędnikom zdrowia sąsiedniego państwa, którzy wysłani będą przez swój Rząd dla przekonania się na miejscu o stanie zdrowia w sąsiednim powiecie. Urzędnicy ci, aby otrzymać żądane wyjaśnienia, mają tylko pokazać swoje papiery legitymacyjne, w Austrii i Węgrzech w starostwach, w Szwajcaryi, Władzom zdrowotnym kantonalnym (także lekarzom urzędowym).

III. Środki, tyczące się obrotu w obszarach pogranicznych.

Artykuł 6.

W tych przypadkach, w którychby z powodu szczególnych trudności system środków przewidzianych w Umowie drezdeńskiej, okazał się dla ochrony zdrowia publicznego niedostatecznym, zaprowadzone być mogą odnośnie do zapowietrzonego powiatu następujące dalsze środki:

A. Trafic des marchandises et des bagages.

1. Peut être interdite pour une durée plus longue que celle prévue plus bas à l'article 10, mais limitée au plus strict nécessaire, l'introduction

- a) de vieux habits, de linge usagé ou de pièces de literie ayant déjà servi, si ces effets sont destinés au commerce;
- b) de hadres et de chiffons qui ne rentrent pas dans les exceptions prévues aux titres IV, 1, 2 a et b, Annexe I, de la Convention sanitaire de Dresde.

2. L'introduction d'objets mobiliers transportés par suite d'un changement de domicile, de paquets et de bagages (gros bagages et bagages portés à la main) peut être restreinte à certains points de la frontière, pourvus de moyens de désinfection nécessaires.

En outre, on pourra, avant d'autoriser l'introduction du linge sale, des vêtements usagés et des pièces de literie ayant déjà servi, exiger, dans tous les cas, la désinfection des ces effets selon la méthode prescrite par le gouvernement intéressé.

Les autorités frontalières des deux pays se communiqueront la liste des points frontalières ci-dessus visés.

B. Circulation des personnes.

1. Toutes les personnes, qui passent la frontière, pourront être soumises à la visite médicale prévue par la Convention sanitaire de Dresde.

Pour rendre possible ce contrôle et pour garantir en même temps la circulation aux points les plus importants de la frontière, il pourra devenir nécessaire, selon le cas, de limiter aux points les plus fréquentés le passage des voyageurs et de prohiber le passage aux points intermédiaires.

Toutefois cette dernière mesure ne pourra être prise qu'en cas de nécessité absolue.

2. Toute personne venant d'un point contaminé pourra être tenue d'indiquer l'endroit où elle se rend, afin d'y être soumise à une surveillance médicale de 5 jours.

3. Des mesures plus sévères pourront être prises à l'égard des individus voyageant en troupes, tels que bohémiens, émigrants, pèlerins, ouvriers; il en sera de même pour les vagabonds, les men-

A. Pod względem obrotu towarów i pakunków.

1. Może być zakazane na okres dłuższy od tego, który przewidziany jest poniżej w artykule 10, jednakże z ograniczeniem do koniecznej potrzeby, wprowadzanie

- a) starej odzieży, noszonej bielizny i wszelkiej pościeli używanej, o ile przedmioty te przeznaczone są na handel;
- b) szmat i gałganów nie należących do wyjątków przewidzianych w tytule IV, 1, 2 a i b, załączki I do Umowy zdrowotnej drezdeńskiej.

2. Wprowadzanie rzeczy przewożonych przez przemieszczające się osoby, jakoteż posyłek pakunkowych a według okoliczności pakunków pasażerskich (wielkich i ręcznych) może być ograniczone do pewnych punktów wchodowych, zaopatrzonych w urządzenia potrzebne do desinfekcji.

Nadto może być żądane, żeby bieliznę brudną, odzież noszoną i pościel używaną, poddawano w każdym razie przed zezwoleniem na wprowadzenie, odwietrzeniu według metody przez Rząd kraju przeznaczenia przepisanej.

Władze pograniczne obu państw będą sobie wzajemnie nadsyłały spisy wzmiankowanych punktów wchodowych.

B. Pod względem ruchu osób.

1. Wszystkie osoby, przekraczające granicę, mogą być poddawane badaniu lekarskiemu w Umowie zdrowotnej drezdeńskiej przewidzianemu.

Dla ułatwienia tej kontroli a zarazem, ażeby nie tamować ruchu osób w najważniejszych punktach, może się stać potrzebnem ograniczenie ruchu osób do pewnych punktów, w których tenże bywa najbardziej ożywiony a zamknięcie innych pomiędzy nimi leżących.

Wszakże ten ostatni środek użyty być może tylko w nieodzownej potrzebie.

2. Osoby przybywające z miejsc dotkniętych zarazą, mogą być zniewalane do oznajmowania, dokąd się udają, ażeby można było poddać je, gdy tam przybędą, pięciodniowemu nadzorowi lekarskiemu.

3. Przeciwno pewnym kategoriom osób podróżujących gromadami, jakoto przeciw cyganom, wychodźcom, pielgrzymom, robotnikom, mogą być zaprowadzone surowsze środki; podobnież przeciw

dians et pour les personnes qui exercent un métier interdit en temps de choléra.

Si l'on a quelque raison de présumer que ces individus arrivent d'un district contaminé, on ne les laissera passer qu'après une visite médicale minutieuse et après désinfection nécessaire. En même temps on avertira les autorités du lieu où ils se rendent.

Le passage de ces catégories de voyageurs pourra être limité à certaines stations de la frontière et, si les circonstances l'exigent, il pourra même être entièrement prohibé.

Toutefois cette mesure ne doit nullement entraver l'exécution des mesures d'extradition, d'expulsion ou de rapatriement.

4. Le passage de la frontière pourra être interdit à toute personne atteinte de choléra ou présentant seulement des symptômes suspects. Les autorités frontières signaleront ces cas aux autorités de la zone frontière voisine, afin que ces dernières puissent prendre les mesures voulues. En attendant elles donneront aux malades tous les soins nécessaires.

Article 7.

Les dispositions de l'article 6 B (circulation des voyageurs) ne sont pas applicables, au sens de la Convention de Dresde, aux fonctionnaires publics, aux employés des chemins de fer et de postes ainsi qu'au personnel sanitaire, en service, afin de ne pas les entraver dans l'exercice de leurs fonctions.

Seront de même exemptées de tout traitement préventif toutes les personnes qui ont besoin de passer régulièrement la frontière pour leurs affaires ou pour cultiver leurs terres. Toutefois elles ne devront exercer aucun métier interdit en temps de choléra et devront se soumettre aux règles spécifiées à l'article 6 A (Trafic des marchandises et des bagages).

Article 8.

Les autorités de chaque Etat préveniront en temps utile les autorités frontières de l'Etat voisin dans le cas où une troupe d'individus venant d'un territoire contaminé devrait se rendre sur le territoire de l'Etat voisin. Elles prendront les mesures nécessaires pour qu'annonce soit faite, sans délai, aux autorités frontières du pays voisin de cas de choléra survenus en route. Pour le transport de ces troupes en chemin de fer elles tâcheront de les faire voyager dans des voitures spéciales et séparées.

włóczęgom, żebrakom i przeciw osobom, trudniącym się rzemiosłem z powodu cholery zakazanem.

Chociażby tylko padało podejrzenie, że osoby te przybywają z powiatu dotkniętego zarazą, należy wpuszczać je dopiero po ścisłej rewizji lekarskiej i po zastosowaniu potrzebnych środków odwiezających, jakoteż po uwiadomieniu Władzy policyjnej miejsca, do którego się udają.

Przebywanie granicy przez te osoby może być ograniczone do pewnych punktów wchodowych lub, według okoliczności, całkiem zabronione.

Postanowienie to nie ma w żadnym względzie stać na przeszkodzie wykonywaniu środków, dotyczących się wydawania, wydalania i odsyłania do ojczyzny.

4. Przejście przez granicę może być wzbronione osobom chorym na cholera lub takim, u których dają się widzieć objawy budzące podejrzenie o cholera. Władze pograniczne donosić będą o takich przypadkach Władzom administracyjnym sąsiedniego obszaru pogranicznego, iżby zarządziły potrzebne środki. Tymczasem Władze pograniczne udzielać będą chorym potrzebnej pomocy.

Artykuł 7.

Stosownie do Umowy drezdeńskiej, postanowienia artykułu 6 B (ruch osób) nie stosują się do pełniących służbę urzędników publicznych, urzędników kolejowych i pocztowych, tudzież do osób od służby zdrowia, ażeby mogli dopełniać bez przeszkody swoich powinności.

Podobnie osoby, które z powodu swoich interesów handlowych lub dla uprawiania gruntów zmuszone są przechodzić ciągle przez granicę, uwalniane będą od wszelkich środków zapobiegawczych, pod warunkiem, żeby nie trudniły się żadnym rzemiosłem w czasie cholery zakazanem i żeby nie wykroczyły przeciwko przepisom artykułu 6 A (obrotu towarów i pakunków).

Artykuł 8.

W takim przypadku, gdy gromada osób, idąca z obszaru dotkniętego cholera, chce udać się do obszaru sąsiedniego państwa, Władze pierwszego z tych państw uwiadamiać będą o tem wcześniej Władze pograniczne drugiego państwa. Nadto starać się będą o to, żeby Władze pograniczne sąsiedniego państwa były niezwłocznie uwiadamiane o przypadkach zachorowania na cholera, gdyby się w drodze zdarzyły. Jeżeli takie gromady osób jadą koleją żelazną, przewozić je należy ile możności osobnymi i odosobnionymi wozami.

Article 9.

Les dispositions des articles 6, 7 et 8 s'appliquent également au trafic par bateaux sur le lac de Constance.

Il est aussi entendu que les obligations résultant des dispositions des articles 1 à 5 du présent arrangement seront également applicables aux ports du lac de Constance situés à une distance de plus de 10 kilomètres de la frontière, d'où partent et où arrivent des navires faisant un service régulier avec les ports du pays voisin.

Article 10.

Dix jours après la constatation du dernier cas de choléra, les mesures prohibitives ci-dessus indiquées, sauf celle contenu à l'article 6, lettre A, 1, devront être rapportées, à condition, toutefois, que les mesures de désinfection nécessaires aient été exécutées.

IV. Accession de la Principauté de Liechtenstein.

Il est réservé au Gouvernement de la Principauté de Liechtenstein le droit d'accéder par note au présent arrangement qui lui sera communiqué par les soins du Ministère Impérial et Royal des affaires étrangères.

Le présent arrangement entrera en vigueur quatre semaines après qu'il aura été sanctionné par échange de notes entre les Gouvernements intéressés et cessera ses effets six mois après dénonciation faite par l'une des Parties contractantes.

Fait à Vienne, en double expédition, le 20 mars 1896.

Umowę powyższą, przez Rządy interesowane ratyfikowaną i do której także Rząd księstwa Liechtenstein przystąpił, ogłasza się niniejszem jako obowiązującą od dnia 7. sierpnia 1896.

Badeni r. w.

Artykuł 9.

Postanowienia artykułów 6, 7 i 8 stosują się także do obrotu statków na jeziorze Bodeńskim.

Nadto zgodzono się, że przepisy zawarte w artykułach 1 aż do 5 umowy niniejszej, stosowane być mają także w tych portach jeziora Bodeńskiego, które są o więcej niż o 10 kilometrów od granicy oddalone, jeżeli do nich przybywają i z nich odpływają statki utrzymujące regularną komunikację z portami drugiego państwa.

Artykuł 10.

Środki ochronne, powyżej wzmiankowane, z wyjątkiem tych, które podane są w artykule 6, lit. A, liczba 1, uchylone być mają w dni dziesięć po stwierdzeniu ostatniego przypadku cholery, atoli z zastrzeżeniem, żeby potrzebne odwietrzenie zostało uskutecznione.

IV. Przystąpienie księstwa Liechtenstein.

Księstwu Liechtenstein nadaje się prawo przystąpienia przez notyfikację do umowy niniejszej, którą zakomunikuje mu c. i k. Ministerstwo spraw wewnętrznych.

Umowa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej w cztery tygodnie po zatwierdzeniu przez wymianę not pomiędzy Rządami interesowanymi a utraci taką w sześć miesięcy po wypowiedzeniu przez jedno z państw kontraktujących.

Spisano w Wiedniu w dwóch wygotowaniach dnia 20. marca 1896.

Glanz r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LX. — Wydana i rozesłana dnia 27. sierpnia 1896.

Treść: № 155. Rozporządzenie cesarskie, dotyczące się udzielania zapomóg z funduszków państwa w celu uśmierzienia niedostatku.

155.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 24. sierpnia 1896,

tyczące się udzielania zapomóg z funduszków państwa w celu uśmierzienia niedostatku.

Na mocy §. 14go ustawy zasadniczej państwa z dnia 21. grudnia 1867 (Dz. u. p. Nr. 141), uznaję za stosowne rozporządzić co następuje:

§. 1.

Upoważniam Rząd Mój do wydania z funduszków państwa w miarę istotnej potrzeby kwot wynoszących ogółem aż do 200.000 zł. na zapomogi dla ludności okolic w poszczególnych królestwach i krajach niedostatkiem zagrożonych.

§. 2.

Z sumy tej może Rząd użyć kwoty częściowej 150.000 zł. na udzielanie zapomóg niezwrotnych, w szczególności na zakupno żywności, zboża na zasiew, słomy i paszy dla bydła a w miarę zachodzących okoliczności na odbudowanie domostw zniszczonych lub uszkodzonych, tudzież na wykonanie robót publicznych dla ogółu pożytecznych.

§. 3.

Kwoty 50.000 zł. można użyć na udzielanie zaliczek bezprocentowych do odbudowania zniszczonych budynków i urzędzenia na nowo warsztatów.

Zaliczki te dawać należy albo za zabezpieczeniem hipotecznem albo pod odpowiedzialnością gminy.

Zaliczki zwrócone być mają w najwięcej dziesięciu równych ratach rocznych, poczynszy od dnia 1. stycznia 1900.

Zaległe raty zaliczek można ścigać drogą egzekucyi politycznej.

§. 4.

Dokumenty prawne, podania i protokoły, dotyczące się zapomóg i zaliczek w §§. 2 i 3 oznaczonych, są wolne od stępli i należności. O ile gmina rękująca uzna za potrzebne zarządzić zabezpieczenie hipoteczne zaliczek pod jej odpowiedzialnością udzielonych, nie ma się opłacać od tego żadnej należności.

§. 5.

Wykonanie rozporządzenia niniejszego, które nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, rolnictwa i skarbu.

Wiedeń, dnia 24. sierpnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Ledebur r. w.

Glanz r. w.

Welsersheimb r. w.

Biliński r. w.

Gleispach r. w.

Rittner r. w.

Guttenberg r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXI. — Wydana i rozesłana dnia 29. sierpnia 1896.

Treść: № 156. Ustawa o zawiązywaniu stowarzyszeń w przemyśle górniczym.

156.

Ustawa z dnia 14. sierpnia 1896, o zawiązywaniu stowarzyszeń w przemyśle górniczym.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

1. Zawiązywanie i rozciągłość.

§. 1.

W przemyśle górniczym zawiązywane być mają na zarządzenie właściwego starostwa górniczego stowarzyszenia, do których należą posiadacze kopalń i robotnicy.

Zwyczajnie istnieć ma jedno stowarzyszenie dla okręgu każdego urzędu górniczego rewirowego. Atoli za zezwoleniem lub na zarządzenie starostwa górniczego można zawiązać kilka stowarzyszeń w okręgu jednego urzędu górniczego rewirowego lub też sąsiednie przedsiębiorstwa górnicze w okręgach rozmaitych urzędów górniczych rewirowych, tudzież dwa lub więcej stowarzyszeń już istniejących połączyć w jedno stowarzyszenie, jeżeli jednakowe stosunki lub inne okoliczności zalecają takie połączenie jako celowi odpowiednie.

Gdzie stosunki przemysłu górniczego i miejscowe utrudniają zawiązanie stowarzyszenia, starostwo górnicze może dozwolnić wyjątku od przyłączenia odnośnych kopalni do stowarzyszenia.

Od przyłączenia do stowarzyszenia wyłączone są warzelnie soli morskiej, tudzież żupy solne na Dürnbergu pod Halleinem, na terytorjum królestwa

bawarskiego przechodzące, dla których na mocy traktatów wydane są osobne postanowienia.

2. Cel i zadania.

§. 2.

Obowiązkiem stowarzyszeń jest:

1. Pielęgnowanie łączności i charakteru górniczego, jakoteż przestrzeganie i podnoszenie godności stanu pomiędzy członkami;

2. popieranie wspólnych interesów środkami do celu wiodącymi a w ustawach dozwolonymi mianowicie przez zaprowadzanie zakładów powszechnej użyteczności, jakoto: ochron dla dzieci, ogródków freblowskich, przedaźni wiktuałów itd.;

3. piecza o to, żeby młodociani robotnicy znajdowali potrzebną pomoc do wykształcenia się w swoim zawodzie i mieli sposobność do odebrania religijnego moralnego wychowania;

4. stręczenie służby i pracy;

5. niedopuszczanie albo załatwianie zgodnym sposobem nieporozumień między pracodawcami i ogółem ich robotników lub poszczególnymi kategoriami robotników pod względem stosunku służby i płacy, jakoteż rozstrzyganie polubowne sporów powstających z tego stosunku między pracodawcami a poszczególnymi robotnikami;

6. coroczne sprawozdanie, obejmujące wszystkie najważniejsze wydarzenia dla urzędu górniczego rewirowego, który za pośrednictwem starostwa górniczego przesyła je Ministerstwu rolnictwa;

7. wydawanie opinii i udzielanie wyjaśnień, jakoteż samodzielne podawanie wniosków do Władz górniczych w sprawach dotyczących się celów stowarzyszenia.

Dla osiągnięcia któregokolwiek z tych celów, stowarzyszenia mogą po dwa lub w większej liczbie wchodzić ze sobą w związki i zawierać układy.

3. Członkowie.

§. 3.

Kto posiada lub nabywa kopalnię i kto w kopalni pełni służbę robotnika, jest członkiem stowarzyszenia, w którego okręgu (§. 1) leży kopalnia i ma łączące się z tem prawa i obowiązki.

Przez kopalnie rozumie się tutaj nadany przemysł górniczy ze wszystkimi zakładami, do których zaprowadzenia posiadacz stosownie do §. 131 u. g. p. jest już aktem nadawczym uprawniony i które przeto podlegają nadzorowi Władz górniczych; następnie żupy solne, jakoteż urzędzenia i zakłady, służące do otrzymywania soli (§. 131 u. g. p.), nakoniec wszystkie przedsiębiorstwa, mające na celu wydobywanie kopalni, dających się użytkować jako zawierające smołę ziemną a do których stosuje się ustawa z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71.

Kto posiada kopalnie w rozmaitych okręgach, jest w każdym okręgu członkiem odnośnego stowarzyszenia. Co się tyczy kopalni puszczonej w dzierżawę, członkiem stowarzyszenia jest zamiast posiadacza dzierżawca.

Wątpliwości w przedmiocie należenia do stowarzyszenia, rozstrzyga stanowczo starostwo górnicze.

4. Organizacya.

a) Skład.

§. 4.

Każde stowarzyszenie składa się z dwóch grup oddzielnych.

Pierwsza grupa obejmuje wszystkich posiadaczy kopalń, znajdujących się w okręgu, dla którego stowarzyszenie istnieje; druga, wszystkich robotników pełniących służbę w jednej z kopalń tego okręgu.

Grupy obradują w oddzielnych zgromadzeniach nad przedmiotami, dotyczącymi się ich interesów i celów. Każdej grupie wolno zapraszać na swoje zgromadzenia członków wydziału (§. 6) drugiej grupy. Zaproszeni członkowie wydziału mają prawo uczestniczyć w obradzie na tych zgromadzeniach, tudzież przedstawiać tam życzenia i zażalenia. Prawo głosowania im nie służy.

b) Zgromadzenia.

§. 5.

Do uczestniczenia w zgromadzeniach pierwszej grupy uprawnieni są wszyscy członkowie grupy, o ile postanowieniami niżej zamieszczonemi nie są wyłączeni.

Jeżeli kopalnia jest w posiadaniu osoby prawniczej lub spółki, w takim razie do uczestniczenia w zgromadzeniach uprawnieni są ci, do których według postanowień ustawowych lub statutowych należy reprezentowanie jej na zewnątrz.

Wyłączeni od uczestniczenia w zgromadzeniach tej grupy są:

1. niewiasty;
2. osoby, które nie skończyły jeszcze 24 roku życia lub z innych przyczyn nie są własnowolne;
3. osoby, do których majątku otwarty został konkurs wierzycieli, dopóki trwa postępowanie upadkowe;
4. osoby, znajdujące się w areszcie śledczym lub karnym, lub które były skazane za zbrodnię, za występki popełnione z chciwości lub za takie przekroczenie, dopóki trwają ustawowe skutki karne.

Na zgromadzeniach pierwszej grupy, osoby uprawnione do uczestnictwa w tych zgromadzeniach, mogą być zastępowane przez pełnomocników, ci, którzy dla braku własnowolności są wyłączeni od uczestnictwa w zgromadzeniach, przez swoich zastępców ustawowych lub przez pełnomocników, których ci ustanowią. Niewiasty, do których nie stosuje się jeden z powodów wyłączających pod 3 i 4 wzmiankowanych, jeżeli są własnowolne, mogą być zastępowane przez pełnomocników, jeżeli nie są własnowolne, przez swoich zastępców ustawowych, lub przez pełnomocników, których ci ustanowią. Jeżeli członek pierwszej grupy posiada w okręgu stowarzyszenia kilka kopalń pod samodzielnymi zarządami, każdą z nich może na zgromadzeniach reprezentować osobny pełnomocnik jako uczestnik.

Osoby, do których stosuje się jeden z powodów wyłączających, w paragrafie niniejszym pod 1 aż do 4 wymienionych, nie mogą uczestniczyć w zgromadzeniach w charakterze zastępców.

W zgromadzeniach drugiej grupy uczestniczyć mogą tylko delegaci robotników; mianowicie robotnicy każdej kopalni, do stowarzyszenia należącej, wybierają z pomiędzy siebie tylu delegatów, ile setek liczy ich zastęp; poczynającą się setkę uważa się za całą.

Od uczestnictwa w zgromadzeniach tej grupy wyłączeni są ci delegaci, do których stosują się powody wyłączające przepisane dla pierwszej grupy w punktach 3 i 4.

W zgromadzeniu drugiej grupy zastępstwo nie ma miejsca.

c) Wydziały.

§. 6.

Dla każdej grupy wybiera jej zgromadzenie wydział, który stosownie do postanowienia statutu składa się z pięciu aż do dziewięciu członków. Aż do zatwierdzenia statutu, każdy z dwóch wydziałów składać się ma z pięciu członków.

Każdy wydział wybiera ze swego grona przewodniczącego, który zarazem jest przewodniczącym grupy.

d) Wielki wydział.

§. 7.

Obadwa wydziały razem stanowią wielki wydział stowarzyszenia, którego prezes jest oraz przewodniczącym wielkiego wydziału. Zastępca prezesa stowarzyszenia zastępuje go na stanowisku przewodniczącego wielkiego wydziału.

e) Zarząd.

§. 8.

Zarząd stowarzyszenia składa się z prezesa stowarzyszenia i czterech jego członków a mianowicie z przewodniczących obu grup i z dwóch członków, których obadwa wydziały wybiorą po jednym ze swego grona.

Prezesa stowarzyszenia, który może nie być jego członkiem, wybierają inni członkowie zarządu. Atoli wybór ten powinien zapadać jednogłośnie.

Jeżeli czterej rzeczeni członkowie zarządu nie mogą zgodzić się co do wyboru prezesa, natenczas mianuje prezesa starostwo górnicze.

W podobny sposób ustanawia się zastępcę prezesa; może nim jednak zostać tylko członek stowarzyszenia.

W takim razie, gdyby prezesem stowarzyszenia został obrany lub mianowany jeden z czterech członków zarządu, wysłać należy do zarządu na jego miejsce innego członka z jego grupy.

5. Zakres działania.

a) Zgromadzeń.

§. 9.

Do zakresu działania zgromadzeń należy:

1. Przestrzeganie i rozstrząsanie wspólnych interesów własnej grupy, o ile popieranie tych interesów nie sprzeciwia się celom stowarzyszenia;

2. wybór wydziału grupy;

3. uchwalanie zaprowadzania zakładów i przywodzenie do skutku urzędzeń na rzecz i na koszt odnośnej grupy;

4. naradzanie się i czynienie wniosków pod względem zaprowadzenia zakładów i przywodzenia do skutku urzędzeń na cele ogólne stowarzyszenia i na kształt obu grup, jak w ogóle pod względem takich spraw, co do których wydawanie uchwały zastrzeżone jest wielkiemu wydziałowi;

5. zatwierdzanie preliminarza i zamknięcia rachunków odnośnej grupy (§§. 33 i 35);

6. zatwierdzanie kwoty wydatków wspólnych stowarzyszenia przypadającej na grupę (§. 11, punkt 1);

7. naradzanie się i wydawanie uchwały co do połączenia dwóch lub więcej stowarzyszeń z zastrzeżeniem przyzwolenia drugiego zgromadzenia (§§. 1 i 21).

Uchwały wzmiankowane pod 5, 6 i 7 wymagają zatwierdzenia starostwa górniczego.

Do zakresu działania zgromadzenia posiadaczy kopalń należy nadto:

a) systemizowanie pomocników potrzebnych do załatwiania spraw stowarzyszenia;

b) wydawanie uchwał co do zaprowadzenia zakładów powszechnej użyteczności, przywodzenie do skutku wspólnych urzędzeń, jakoteż wykonywanie wspólnych robót i prób w przedsiębiorstwach górniczych na koszt grupy;

c) uchwalanie kwot, któremi grupa ma przyczyniać się do zaprowadzenia i utrzymania zakładów utworzonych przez drugą grupę dla jej dobra i korzyści;

d) ustanawianie jednakowych porządków służbowych dla kopalń do stowarzyszenia należących po wysłuchaniu drugiej grupy i z zastrzeżeniem przepisane go zezwolenia Władzy górniczej.

b) Wydziałów.

§. 10.

Do zakresu działania wydziałów należy:

1. Przygotowywanie przedmiotów, które mają być rozstrząsane i uchwalane na zgromadzeniach, tudzież zdawanie sprawy i czynienie wniosków w tej mierze na zgromadzeniu;
2. wykonywanie uchwał zgromadzeń;
3. zawiadywanie urządzeniami i zakładami przez grupę samodzielnie utworzonymi;
4. zawiadywanie funduszami istniejącymi na szczególne cele każdej grupy i wygotowywanie rocznego preliminarza wydatków odnośnej grupy;
5. pośredniczenie w stosunkach między grupami a więc w szczególności czynienie wniosków i przedstawianie życzeń jednej grupy na zgromadzeniu drugiej grupy;
6. wydawanie opinii na żądanie Władzy górniczej.

c) Wielkiego wydziału.

§. 11.

Do zakresu działania wielkiego wydziału należy:

1. Wydawanie uchwał co do zaprowadzenia zakładów i wykonania urzędzeń na cele powszechne stowarzyszenia i na koszt obu grup z zastrzeżeniem zatwierdzenia kosztów przez zgromadzenia (§. 9, punkt 6;
2. sprawowanie czynności urzędu pojedynczego (§§. 24 aż do 28);
3. zawiadywanie wspólnymi zakładami i urządzeniami stowarzyszenia;
4. dostarczanie zastępców do sądu polubownego (§. 29);
5. wydawanie uchwały co do ustanowienia statutu i zmiany onegoż z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez starostwo górnicze (§. 36);
6. ustanawianie porządku czynności i instrukcyj potrzebnych dla pomocników;
7. wydawanie opinii na żądanie Władz górniczych.

d) Zarządu.

§. 12.

Do zakresu działania zarządu należy:

1. Załatwianie spraw stowarzyszenia i reprezentowanie go na zewnątrz, mianowanie i oddalanie pomocników systemizowanych do załatwiania spraw (§. 9, lit. a);
2. sprawowanie czynności sądu polubownego (§. 29) w sporach ze stosunku płacy i pracy pomiędzy służbodawcami a poszczególnymi robotnikami;
3. sprawowanie interesów wielkiego wydziału i wykonywanie uchwał, które tenże wydał;
4. utrzymywanie wykazu urzędników, dozorców i robotników szukających służby, tudzież kopalń, które mają do obsadzenia posady urzędników i dozorców lub potrzebują robotników, a następnie udzielanie wyjaśnień na odnośne zapytania w celu stręczenia posad i pracy;
5. wymierzanie kar porządkowych, jakoto napomnień i grzywnien aż do dziesięciu złotych na członków stowarzyszenia naruszających przepisy ustawy niniejszej lub statutu. Grzywny wpływają do kasy brackiej tej kopalni, do której ukarany należy.

6. Uprawnienie do głosowania.

§. 13.

Kto stosownie do §. 5go jest uprawniony do uczestniczenia w zgromadzeniu pewnej grupy, ma w niej także prawo głosowania. Atoli na zgromadzeniu pierwszej grupy wolno dawać w imieniu każdej kopalni tylko jeden głos.

7. Wybory.

a) Wybieralność.

§. 14.

a) czynna.

Osoby uprawnione do wykonywania prawa głosowania są także uprawnione do wybierania na zgromadzeniach z ograniczeniem podanem w §. 13.

Do uczestniczenia w wyborze delegatów na zgromadzenia drugiej grupy, powołani są wszyscy robotnicy, którzy skończyli 21. rok życia i najmniej od roku pełnią służbę w dotyczącej kopalni.

§. 15.

β) bierna.

Mogą być obrani delegatami na zgromadzenia drugiej grupy robotnicy do tej grupy należący, którzy:

1. są płci męskiej;
2. skończyli już 24. rok życia;
3. posiadają obywatelstwo austriackie;
4. najmniej od trzech lat sprawują służbę w kopalni do stowarzyszenia należącej; i
5. nie są w skutek jednego z powodów w §. 5 ustanowionych, wyłączeni od uczestnictwa w zgromadzeniach tej grupy.

Do wydziałów mogą być wybrane te osoby, do uczestnictwa w zgromadzeniach uprawnione, które posiadają obywatelstwo austriackie i skończyły 30. rok życia. Nadto w pierwszej grupie wybrani być mogą tylko tacy członkowie lub zastępcy takichże członków, którzy najmniej od trzech lat posiadają kopalnię do stowarzyszenia należąca.

b) Obowiązek przyjęcia wyboru.

§. 16.

Każdy członek grupy robotników obrany delegatem na zgromadzenia tej grupy, obowiązany jest przyjąć wybór.

Przyjęcia wyboru do wydziału lub do zarządu może odmówić tylko ten:

1. kto bezpośrednio przed ponownym wyborem należał już do zarządu przez cały trzechletni okres wyborczy (§. 18);
2. kto liczy lat więcej niż 60;
3. kto podlega ułomności utrudniającej sprawowanie urzędu.

c) Akt wyborczy.

§. 17.

Do wyboru delegatów na zgromadzenia drugiej grupy potrzebna jest względna, do wszystkich innych wyborów, bezwzględna większość głosów obecnych wyborców. Jeżeli na wyborze, do którego potrzebna jest bezwzględna większość głosów, większości takiej nie ma, natenczas odbywa się wybór ściślejszy między tymi, którzy otrzymali wzglę-

dnie największą ilość głosów, wciągając do tego wyboru dwa razy więcej osób niż jeszcze wybrać trzeba. W razie równości głosów rozstrzyga los, który wyciąga prezydujący.

Pierwszy wybór delegatów na zgromadzenia drugiej grupy zarządza urząd górniczy rewirowy, następne wybory przewodniczący grupy. Wyborami kieruje kierownik ruchu odnośnej kopalni.

Spisać należy protokół czynności wyborczej, który prezydujący i sekretarz mają podpisać i odeśłać do urzędu górniczego rewirowego.

Reklamacje przeciw aktowi wyborczemu można wносить do urzędu górniczego rewirowego w przeciągu dni 14, Urząd ten orzeka o ważności wyboru ostatecznie.

d) Peryody wyborcze.

§. 18.

Peryod wyborczy trwa trzy lata. Jeżeli co do jednego z wybranych zajdzie okoliczność uchylająca wybieralność wybranego, ustaje jego urzędowanie. W statucie może być postanowione, że na każdym wyborze wybierać należy do każdej funkcji zastępców i ilu, tudzież w jakiej kolei takowi mają wchodzić na miejsce funkcjonaryuszów występujących w ciągu peryodu wyborczego. Funkcja ich trwa aż do końca peryodu wyborczego.

Jeżeli w ciągu peryodu wyborczego potrzebne są wybory dodatkowe, takowe są ważne tylko na pozostałą część okresu czynności tego funkcjonaryusza, który ustąpił.

Funkcjonaryusze ustępujący mogą być ponownie wybierani, jeżeli niema przyczyny do ich wyłączenia (§. 15).

8. Rozprawy na zgromadzeniach i na posiedzeniach wydziałów.

a) Zwolywanie, przewodniczenie, komplet.

§. 19.

α) Zgromadzeń.

Zgromadzenia obu grup zwoła po raz pierwszy w celu ukonstytuowania i dokonania wyborów urząd górniczy rewirowy i jego delegat będzie niemi kierował aż do wyboru przewodniczącego. W przyszłości zwoływać będzie zgromadzenia przewodniczący, gdyby zaś jego zaszła przeszkoda, najstarszy członek wydziału, z oznajmieniem przedmiotów

obrazy. O zwołaniu uwiadamiac należy urząd górniczy rewirowy z podaniem porządku dziennego. Każdą grupę zwołać należy na zgromadzenie przynajmniej raz na rok.

Urząd górniczy rewirowy ma prawo zarządzić kiedykolwiek zwołanie zgromadzenia a w razie potrzeby sam je zwołać.

Na zgromadzeniu przyduje przewodniczący lub najstarszy obecny członek wydziału.

Ilość członków uprawnionych do głosowania, których obecność jest potrzebna, żeby zgromadzenie mogło wydawać uchwały, przepisuje statut.

Jeżeli na zgromadzeniu niema kompletu, zwołać należy nowe zgromadzenie, które ma prawo uchwalania bez względu na ilość przybyłych, atoli może wydawać uchwały tylko co do przedmiotów, które dla pierwszego zgromadzenia były oznajmione.

§. 20.

β) Wydziałów.

Posiedzenia wydziałów grup rozpisują przewodniczący, wzywając wszystkich członków z podaniem porządku dziennego. Każdy wydział zbiera się ma na posiedzenie, ile razy jest to potrzebne, najmniej zaś raz na kwartał. Przyduje przewodniczący, w jego zaś nieobecności, najstarszy członek wydziału.

Wielki wydział zgromadza się pod prezydencją i na wezwanie prezesa lub jego zastępcy, najmniej dwa razy na rok. Wzywa się z podaniem porządku dziennego. Oprócz tego urząd górniczy rewirowy ma prawo zwoływać wielki wydział i przedstawiać mu przedmioty obrady.

O zwołaniu zgromadzeń, posiedzeń wydziałów i wielkiego wydziału uwiadamiac należy urząd górniczy rewirowy z podaniem porządku dziennego.

Statut przepisuje, ilu członków wydziału powinno być obecnych na posiedzeniu, ażeby wydane uchwały były ważne.

b) Uchwalanie

§. 21.

Zgromadzenia, wydziały grup, wielki wydział i zarząd wydają uchwały bezwzględną większością głosów obecnych. W razie równości głosów rozstrzyga głos przydującego.

Ażeby uchwała zgromadzeń, tycząca się utworzenia zakładów i przedsiębiorstw na koszt grupy (§. 9, punkt 3), jakoteż tycząca się uzyskania funduszu dodatkowego na wspólne zakłady i przedsię-

biorstwa (§. 9, punkt 6), była ważna, potrzeba, żeby najmniej dwie trzecie części obecnych za nią głosowały.

Do ważności uchwały wielkiego wydziału, tyczącej się zmiany statutu, tudzież utworzenia wspólnych zakładów i przedsiębiorstw stowarzyszenia (§. 11, punkt 1) potrzeba, żeby za nią głosowały najmniej trzy czwarte części obecnych.

Połączenie dwóch lub więcej stowarzyszeń (§. 9, punkt 7), może być uchwalone tylko za przyzwoleniem obu zgromadzeń stowarzyszeń, mających się ze sobą połączyć.

Uchwały, tyczące się przedmiotów wymienionych w §. 9, punkt 5, 6 i 7, tudzież w §. 11, punkt 5, podlegają zezwoleniu starostwa górniczego.

c) Spisywanie protokołu.

§. 22.

Na zgromadzeniach i na posiedzeniach wydziałów ma być spisywany protokół, w którym notować należy najwazniejsze wydarzenia i uchwały. Przydujący i sekretarz, którego w każdym z osobna przypadku wyznacza przydujący, winni podpisać każdy protokół i przedłożyć urzędowi górniczemu rewirowemu.

9. Wydziały lokalne robotników.

§. 23.

Delegaci na zgromadzenie robotników, wybrani przez robotników kopalni, składają wydział lokalny robotników. Statut stowarzyszenia zawierać ma postanowienie, że w kopalniach, wybierających mniej jak trzech delegatów, wydział lokalny robotników powinien być do trzech członków uzupełniony. Zadanie wydziału lokalnego robotników polega przedewszystkiem na tem, że on ma właścicielowi kopalni lub jego urzędnikom przedstawiać życzenia i zażalenia robotników lub ich części, tyczące się kontraktu najmu usług i wszelkich warunków pracy i torować pogodzenie różności zdań, jakieby pod tym względem zachodziły.

W ogólności wydziały lokalne robotników przyczyniać się mają przez wywieranie odpowiedniego wpływu do utrzymania dobrego porozumienia między właścicielami kopalni i ich funkcyjuszami z jednej a robotnikami z drugiej strony.

Nadto właściciel kopalni może poruczyć wydziałowi, jeśli tenże na to się zgodzi, jeszcze inne

zadania. W szczególności może mu być poruczone współdziałanie w zawiadywaniu urządzeniami dobroczynnymi w odnośnej kopalni istniejącymi, o ile nie są urządzeniami towarzystwa, jakoteż w nadzorze nad wykonywaniem porządku służbowego, tudzież przepisów i nakazów, dotyczących się zdrowia i bezpieczeństwa robotników. Gdzie nie istnieją jednakowe porządki służbowe (§. 9, lit. *d*), wydział lokalny robotników ma przed ustanowieniem porządku służbowego, wydać o nim swoją opinię.

10. Urząd pojednawczy.

a) Cel i zadania.

§. 24.

Wielki wydział stowarzyszenia ma w razie potrzeby sprawować czynności urzędu pojednawczego (§. 11, punkt 2). Zadaniem tego urzędu jest doprowadzenie do dobrowolnej ugody pomiędzy należącymi do stowarzyszenia pracodawcami i robotnikami pod względem warunków dalszego trwania lub rozpoczęcia się na nowo stosunku pracy, w szczególności zadaniem jego jest pośredniczenie wtedy, gdy pomiędzy przedsiębiorcami a robotnikami wytwarza się lub zagraża wytworzeniem się różność zdań co do praw i obowiązków z kontraktu najmu pracy wynikających lub co do zmiany kontraktu najmu pracy.

b) Właściwość.

§. 25.

Do urzędu pojednawczego należą tylko takie sprawy, które tyczą się wszystkich robotników lub całych grup robotników jednej lub więcej kopalni do stowarzyszenia należących.

Urzędowi pojednawczemu nie służy prawo rozstrzygania poszczególnych sporów, wynikających z kontraktu najmu pracy.

c) Skład.

§. 26.

Urząd pojednawczy składa się z prezydującego i z członków wielkiego wydziału, zasiadających w nim w przymocie asesorów.

Urząd pojednawczy nie ma stałego prezydującego, lecz do każdej rozprawy obiera go wielki wydział bezwzględną większością głosów, może zaś obrać także osobę nie należącą do stowarzyszenia.

Wybór ten może nastąpić tylko na takim posiedzeniu, na którym przy dokonywaniu wyboru jest obecna najmniej połowa członków wydziału każdej grupy. W wyborze uczestniczyć może zawsze tylko jednakowa ilość członków obu grup. Nadliczbowych wyłącza się losem.

Wyborem kieruje przewodniczący wielkiego wydziału lub jego zastępca. Jeżeli po trzyrazowej kolei wyborczej nikt nie otrzyma bezwzględnej większości głosów, albo jeżeli zgromadzenie nie mogło przystąpić do wyboru dla braku dostatecznej ilości członków do wybierania uprawnionych, w takim razie wyznacza prezydującego starostwo górnicze w porozumieniu z Władzą polityczną krajową. Atoli w przypadku tym nie może być powołana żadna z osób do stowarzyszenia należących.

Prezydujący powinien być obywatelem austriackim, własnowolnym i liczącym najmniej 30 lat.

Powody wyłączające, w §. 5 pod 1—4 przytoczone, stanowią także o wybieralności prezydującego.

d) Rozprawa.

§. 27.

Rozprawę przed urzędem pojednawczym należy zarządzić, gdy jedna z grup stowarzyszenia zgłosi się z ustną lub piśmienną prośbą o to do wielkiego wydziału. Nadto należy ją zarządzić na prośbę jednego lub kilku posiadaczy kopalni albo też ogółu robotników lub pewnej grupy robotników pracujących w kopalni do stowarzyszenia należącej. W prośbie wyjaśnić należy jej powód według okoliczności z oznaczeniem kategorii dotyczących robotników.

Wyjątkowo zarządzić należy taką rozprawę także wtedy, gdy to poleci urząd górniczy rewizory w porozumieniu z Władzą polityczną pierwszej instancyi dla zapobieżenia bezrobocia lub położenia mu kresu.

Strona może dopiero wtedy odwołać się do sądu, gdy spór był już przedtem przedmiotem rokowań między pracodawcą a wydziałem lokalnym robotników i rokowania te nie miały skutku.

Gdy prezydujący urzędu pojednawczego zostanie wybrany lub zamianowany, winien według okoliczności po wysłuchaniu stron interesowanych zarządzić rozprawę i wcześniej uwiadomić o tem asesorów.

W rozprawie uczestniczyć ma oprócz prezydującego jednakowa ilość asesorów z każdej z dwóch grup stowarzyszenia. Gdyby z jednej grupy przybyło więcej, należy nadliczbowych asesorów wyłączyć

losem. Do rozprawy potrzebna jest obecność najmniej po dwóch asesorów z koła przedsiębiorców i robotników.

Z pomiędzy osób bezpośrednio interesowanych w odwołaniu się do urzędu pojednawczego, przybrać należy do rozprawy doradców poufnych a mianowicie tak z koła przedsiębiorców jak i z koła robotników. Osoby te w ilości, którą urząd pojednawczy oznaczy a mianowicie tyle z jednej co i z drugiej strony, wyznacza prezydujący urzędu pojednawczego w porozumieniu z interesowanymi.

Nadto urząd pojednawczy ma prawo zapraszać Władze górnicze do uczestnictwa w rozprawie. W takim razie, gdy się odbywa rozprawa nad zarządzeniem urzędu górniczego rewirowego, wydanem w porozumieniu z Władzą polityczną pierwszej instancji, władzom tym wolno wysłać na rozprawę reprezentanta, chociażby od urzędu pojednawczego nie otrzymały zaproszenia.

Rozprawa toczy się ustnie, nie podlega żadnym stałym formom ani prawidłom i odbywa się z wyłączeniem jawności.

Jeżeli to okaże się niezbędnem do wyjaśnienia poszczególnych istotnych stosunków spornych, urząd pojednawczy może przesłuchiwać świadków i biegłych, tudzież zasięgać wyjaśnień u władz publicznych i korporacji.

Rozprawa toczyć się ma dopóty, dopóki pomiędzy doradcami poufnymi zgoda nie zostanie osiągnięta lub dopóki nie zostanie stwierdzone, że dojdzie do niej jest niepodobieństwem.

Po wyjaśnieniu stosunków drogą wspólną rozprawy dać należy każdej stronie sposobność do wypowiedzenia zdania o twierdzeniach drugiej strony, jakoteż o obecnych wyjaśnieniach świadków i biegłych a według okoliczności władz i korporacji.

Jeżeli doradcy poufni jednej lub drugiej strony wzbraniają się uczestniczyć w rozprawie, należy rozprawę przerwać i przewodniczący ma podać to do wiadomości publicznej z wyłuszczeniem powodu.

e) Wyrok.

§. 28.

Jeżeli pojednanie przyjdzie do skutku, osnovę onegoż ogłosić należy obwieszczeniem, które podpisać mają wszyscy członkowie urzędu pojednawczego, jakoteż doradcy poufni.

Jeżeli pojednanie w ogóle lub co do poszczególnych punktów nie przyjdzie do skutku, urząd pojednawczy wydać ma większością głosów w nieobecności doradców poufnych wyrok polubowny, mający rozciągać się na kwestye, które między stronami pozostały spornemi. Gdy wyrok polubowny przyjdzie w ten sposób do skutku, oznajmić go należy stronom z wezwaniem, żeby w oznaczonym terminie oświadczyły, czy poddają się wyrokowi polubownemu. Po upływie tego terminu, urząd pojednawczy wydać ma obwieszczenie publiczne, przez wszystkich jego członków podpisane, zawierające wydany wyrok polubowny i złożone następnie oświadczenia stron, w takim zaś razie, jeżeli co do poszczególnych kwestyj pojednanie się osiągnięte zostało, także osnovę takowego.

Jeżeli przy uchwalaniu wyroku polubownego głosy wszystkich asesorów z pierwszej grupy stowarzyszenia są wręcz przeciwne wszystkim głosom z drugiej kuryi, prezydujący może wstrzymać się od głosowania i stwierdzić, że wyrok polubowny nie przyszedł do skutku.

Gdy ani pojednanie się, ani wyrok polubowny nie przyjdzie do skutku, prezydujący ma podać to do wiadomości publicznej.

11. Sąd polubowny.

a) Skład, przewodniczenie, uchwalanie.

§. 29.

Zarząd stowarzyszenia z wyłączeniem prezesa jest zarazem sądem polubownym do sporów, jakie pomiędzy przedsiębiorcami a poszczególnymi robotnikami powstaną ze stosunków płacy i pracy.

Członkowie zarządu mogą sprawować urząd sądu polubownego tylko po przybraniu prezydującego i w obecności równej ilości członków z obu grup stowarzyszenia. Członka nadliczbowego wyłącza się losem. Prezydujący i jego zastępca, których mianuje starostwo górnicze na okres urzędowania zarządu, nie mogą być członkami stowarzyszenia. Urząd ich jest honorowy i mają prawo tylko do zwrotu wydatków poniesionych w gotówce.

Członkowie, którzy bezpośrednio lub pośrednio są w sporze interesowani lub pełnią służbę w tej kopalni, w której spór powstał, są wyłączeni od współdziałania w sądzie polubownym.

Wyrok polubowny, który przyszedł do skutku z współdziałaniem osoby, co do której zachodzi powód do wyłączenia, jest nieważny i niebyły, jeżeli nieważności dochodzono w urzędzie górniczym rewirowym w przeciągu dni ośmiu i tenże ją uznał. Sprawę można potem wytoczyć ponownie przed sądem polubownym. Przeciw decyzji urzędu górniczego rewirowego służy każdej ze stron spornych prawo wzruszenia go przez podanie zażalenia do zwyczajnego sędziego w terminie ośmiu dni od dnia doręczenia decyzji. Strona udająca się na drogę prawa, winna podanie skargi wykazać sądowi polubownemu w tymże samym terminie. Zaskarżenie decyzji urzędu górniczego rewirowego nie wstrzymuje tymczasowego wykonania wyroku polubownego.

Strona może nie przyjąć tych członków sądu polubownego, co do których ma wątpliwość, czy będą sędzieli bez uprzedzenia i bezstronnie. Z tego jednak prawa może strona zrobić użytek, zanim się rozprawa rozpocznie lub jak tylko w ciągu onejże dojdzie do jej wiadomości okoliczność stanowiąca powód do nieprzyjęcia.

Na miejsce każdego członka wyłączonego od współdziałania w sądzie polubownym, nieobecnego lub przez stronę nieprzyjętego, winien prezes lub jego zastępca wyznaczyć losem zastępcę z członków wielkiego wydziału do tej samej grupy należących.

b) Właściwość.

§. 30.

Sąd polubowny jest tylko w takim razie właściwym do rozstrzygnięcia sporów powyżej oznaczonych, jeżeli z nimi udano się do niego podczas trwania lub najpóźniej w ciągu 30 dni po rozwiązaniu stosunku płacy i pracy a strona pozwana poddaje się rozprawie przed sądem polubownym. We wszystkich innych przypadkach spory takie załatwiane być mają przed właściwymi sądami państwa. Sporu, co do którego rozprawa rozpoczęła się przed sądem polubownym, nie można już wytoczyć przed sądem zwyczajnym.

Sąd polubowny może w decyzji, dotyczącej się sprawy głównej orzec także, że strona przegrywająca ma ponieść kosztą postępowania.

c) Postępowanie.

§. 31.

Postępowanie przed sądami polubownymi, urządzone jest w statucie stowarzyszenia.

Sąd polubowny wydaje decyzje bezwzględna większością głosów.

Ugody zawarte przed sądem polubownym i decyzje sądu polubownego zapisać należy w protokole, który w pierwszym przypadku podpisać mają obie strony. Na żądanie wydać należy stronom dokument urzędowy ugody i wygotowanie piśmienne orzeczenia. Dokumenty te powinny być podpisane przez prezydującego sądu polubownego i pieczęcią sądu polubownego opatrzone. Ugody i orzeczenia mogą być egzekwowane drogą administracyjną. Przeciwko orzeczeniom sądu polubownego żadne środki prawne ani zażalenia nie są dopuszczalne z wyjątkiem dochodzenia nieważności (§. 29, ustęp 4).

12. Wynagrodzenie wydatków członkom stowarzyszenia.

§. 32.

Za uczestniczenie w zgromadzeniach nie należy się żadnemu członkowi wynagrodzenie. Za uczestniczenie w posiedzeniach zarządu, wydziałów, urzędu pojednawczego i sądu polubownego należy się członkom z drugiej grupy zwrot kosztów podróży, dodatek tytułem wyżywczego i wynagrodzenie straty zarobku. Wysokość wynagrodzenia ma być ustanowiona w statucie. Członkowie pierwszej grupy nie mają prawa do wynagrodzenia powyższego rodzaju. Atoli mogą żądać zwrotu innych wydatków poniesionych w gotówce na cele stowarzyszenia.

13. Wydatki na cele stowarzyszenia.

§. 33.

Wydatki poniesione na bieżące sprawy stowarzyszenia, do których zalicza się także wynagrodzenie dla prezydującego sądu polubownego w myśl przepisu §. 29, tudzież dla członków drugiej grupy w myśl przepisu §. 32, pokrywać ma grupa posiadaczy kopalń. Koszta rozpraw sądu polubownego liczą się do tych wydatków tylko o tyle, o ile ich nie sprowadzi strona. Koszta rozpraw przed urzędem pojednawczym, w braku innej umowy, ponosić mają w równych częściach obie grupy stowarzyszenia.

Corocznie wygotowywane być mają preliminarze wydatków potrzebnych na cele stowarzyszenia a względnie poszczególnych grup i preliminarze pokrycia takowych. Preliminarze uchwalone przez

zgromadzenia podlegają zatwierdzeniu przez starostwo górnicze, któremu należy je przedstawiać za pośrednictwem urzędu górniczego rewirowego. W taki sam sposób postępować należy z wydatkami dodatkowemi.

Postanowienia, dotyczące się sposobu wymierzania i poboru należności rozłożonych w poszczególnych grupach, zawiera statut.

Zaległe opłaty członków stowarzyszenia ściągane będą na żądanie zarządu drogą administracyjną.

14. Kasowość i utrzymywanie rachunków.

§. 34.

Za porządne załatwianie czynności kasowych, rachunkowych i biurowych całego stowarzyszenia, jakoteż grup jest odpowiedzialny zarząd. Pomocnicy ustanowieni do załatwiania tych czynności, winni trzymać się ściśle regulaminu i instrukcyi od zarządu otrzymanych.

15. Składanie rachunków.

§. 35.

Zarząd stowarzyszenia obowiązany jest składać urzędowi górniczemu rewirowemu corocznie, najpóźniej aż do końca marca, rachunek ostateczny dochodów i wydatków stowarzyszenia i każdej z dwóch grup, opatrzony porządnie dowodami i zatwierdzony przez zgromadzenia.

16. Statut.

§. 36.

Każde stowarzyszenie winno wygotować statut podlegający zatwierdzeniu przez starostwo górnicze, w którego okręgu ma siedzibę kierownictwo spraw stowarzyszenia.

Statut zawierać ma bliższe postanowienia:

1. co do okręgu stowarzyszenia i siedziby kierownictwa jego spraw;
2. co do praw i obowiązków członków;
3. co do utrzymywania w ewidencji członków stowarzyszenia, uprawnienia do głosowania, jakoteż ich prawa wyboru i wybieralności;

4. co do sposobu legitymowania się reprezentantów i pełnomocników członków pierwszej grupy do uczestniczenia w zgromadzeniach i wykonywania prawa głosowania;

5. co do ilości członków wydziałów;

6. co do załatwiania spraw stowarzyszenia, wydziałów, wielkiego wydziału i zarządu;

7. co do szczególnych atrybucyi i czynności prezesa;

8. co do sposobu odbywania wyborów;

9. co do zwoływania zgromadzeń i posiedzeń;

10. co do warunków ważności uchwały w zgromadzeniach, w wydziałach i w zarządzie;

11. co do ogłoszenia wyniku rozpraw odbytych przed urzędem pojedynczym;

12. co do sprawowania czynności sądu polubownego i postępowania przed nim;

13. co do zakresu działania wydziałów lokalnych robotniczych;

14. co do prowadzenia protokołu na zgromadzeniach i posiedzeniach;

15. co do wysokości wynagrodzenia dla członków zarządu, wydziałów i sądu polubownego należących do drugiej grupy;

16. co do sposobu wymierzania i poboru rozkładanych należności;

17. co do zarządzania majątkiem stowarzyszenia i jego grup, jakoteż co do sposobu wygotowywania preliminarzy.

Statut może nadto zawierać także inne postanowienia, zostające w związku z celami stowarzyszenia a nie będące w sprzeczności z ustawą niniejszą.

Dopóki statut nie zostanie ustanowiony i zatwierdzony, urząd górniczy rewirowy ma prawo wydać tymczasowo zarządzenia potrzebne do wykonania ustawy.

17. Porządek czynności.

§. 37.

Wielki wydział może z przestrzeganiem ustawy niniejszej i statutu ustanowić porządek czynności.

18. Rozwiązanie.

a) Przypadki rozwiązania.

§. 38.

Stowarzyszenie rozwiązuje się, gdy wszystkie kopalnie do niego należące przestaną istnieć lub w skutek połączenia się z innym stowarzyszeniem (§§. 1, 9 i 21).

Nadto stowarzyszenie może być rozwiązane zarządzeniem starostwa górniczego, jeżeli nie czyni już zadosyć warunkom samodzielnego istnienia.

b) Rozrządzenie majątkiem stowarzyszenia w razie rozwiązania.

§. 39.

Jeżeli stowarzyszenie rozwiązuje się przez połączenie się z innym stowarzyszeniem, majątek pierwszego stowarzyszenia ze wszystkimi służącymi mu prawami i ciężąciami na nim zobowiązaniami przechodzi na drugie stowarzyszenie a względnie majątek poszczególnych grup pierwszego przechodzi na takie same grupy drugiego.

Jeżeli stowarzyszenie zostaje rozwiązane w skutek zarządzenia starostwa górniczego bez połączenia z innym stowarzyszeniem (§. 38, ustęp 2), lub z powodu iż przestały istnieć wszystkie kopalnie, które do niego należały, z majątku zaspakajają się zobowiązania na nim ciężące a nadto zatrzymują moc swoje ciężary dotyczące majątek z tytułów prawa prywatnego lub z fundacyi.

Pozostałości wolnej od ciężarów użyć należy według postanowienia statutu, gdyby zaś nie istniało, według postanowienia Ministerstwa rolnictwa, jako najwyższej władzy górniczej, na cele górnicze powszechnej użyteczności.

19. Nadzór.

§. 40.

Stowarzyszenia zostają pod nadzorem władzy górniczej. Nadzór bezpośredni sprawuje urząd górniczy rewirowy tego okręgu, w którego obrębie znajduje się siedziba kierownictwa spraw a mianowicie nad temi stowarzyszeniami, które czynności swoje rozciągają na okrąg innego urzędu górniczego rewirowego, w porozumieniu z tym ostatnim urzędem.

Urząd górniczy rewirowy jest uprawniony wysłać komisarza na zgromadzenia, na posiedzenia

wydziałów i zarządu, zawieszać uchwały, rozwiązywać wydziały, wglądać w sprawowanie wszelkich czynności, badać kasowość i rachunki.

Urząd górniczy rewirowy czuwać ma nad tem, żeby postanowienia ustawy niniejszej były ściśle zachowywane a w szczególności, żeby się odbywały przepisane zgromadzenia i posiedzenia. Urząd ten może w razie potrzeby sam zarządzać wybory, tudzież zwoływać zgromadzenia i posiedzenia wydziałów.

Wybory przewodniczących wydziałów podlegają potwierdzeniu przez urząd górniczy rewirowy. Odmówienie potwierdzenia wyboru, zawieszenie uchwał, zamknięcie zgromadzeń i rozwiązanie wydziałów może nastąpić tylko z powodu wykroczenia przeciw ustawie, ze względu na interes publiczny lub z powodu wystawienia na niebezpieczeństwo celu stowarzyszenia. W razie rozwiązania wydziału, odbyć się mają niezwłocznie potrzebne wybory uzupełniające (§. 18).

Jakie uchwały podlegają zatwierdzeniu przez starostwo górnicze, podane jest w odnośnych miejscach ustawy niniejszej.

W przypadkach §. 3 (ustęp ostatni), decyduje stanowczo starostwo górnicze, w przypadkach §. 17 (ustęp ostatni) urząd górniczy rewirowy również stanowczo. Decyzja urzędu górniczego rewirowego co do przywołanej nieważności wyroku sądu polubownego (§. 29, ustęp 4) może być wzruszana tylko na drodze prawa. Zresztą pod względem toku instancyi dla decyzyi urzędu górniczego rewirowego i starostwa górniczego stosują się postanowienia ustawy górniczej powszechnej z dnia 23. maja 1854, Dz. u. p. Nr. 146 i ustawy z dnia 21. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 77, o urządzeniu i zakresie działania władz górniczych.

20. Powinność stęplowa.

§. 41.

Stowarzyszeniom służy osobiste uwolnienie od należytości co do korespondencyi z Władzami i urzędami publicznymi, z wyjątkiem tyczących się postępowania sądowego. Rozprawy przed urzędami pojedynczymi i sądami polubownymi, licząc tu także ugody i orzeczenia, są bezwarunkowo wolne od należytości.

21. Postanowienia szczególne dla przedsiębiorstw naftowych.

§. 42.

O ile szczególne stosunki tych przedsiębiorstw do wydobywania minerałów dających się użyć z po-

wodu, iż zawierają smołę ziemną, do których stosuje się ustawa z dnia 11. maja 1884, Dz. u. p. Nr. 71, wymagają odstąpienia od postanowień §§. 4 i 5, jakoteż od postanowień ustawy w związku z niemi będących, wydać należy odpowiednie postanowienia drogą rozporządzenia.

22. Kiedy ustawa nabywa mocy obowiązującej.

§. 43.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia. Stowarzyszenia rozpocząć mają sprawowanie czynności najpóźniej w sześć miesięcy

po ogłoszeniu rozporządzenia starostwa górniczego, którem ich zawiązanie zostanie zarządzone.

23. Wykonanie ustawy.

§. 44.

Poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa wykonanie ustawy niniejszej w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Ischl, dnia 14. sierpnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Ledebur r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXII. — Wydana i rozesłana dnia 29. sierpnia 1896.

Treść: (№ 157—158.) 157. Dokument koncesyjny na kolej lokalną z Petrowic do Karwina. — 158. Obwieszczenie Ministerstwa skarbu o ustanowieniu urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Dornej Watrze na Bukowinie.

157.

Dokument koncesyjny z dnia 26. lipca 1896,

na kolej lokalną z Petrowic do Karwina.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia uznaje za stosowne w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami nadać Spółce akcyjnej Kolei północnej Cesarza Ferdynanda, o to proszącej, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako lokalna ze szlakiem normalnym od stacyi w Petrowicach do Karwina — a to w myśl postanowień ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, pod nasępującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewniają się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 2.

Spółka obowiązana jest skończyć budowę kolei koncesyonowanej najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia pozwolenia budowania, następnie gotową kolej oddać w powyższym terminie na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać ma Spółka na żądanie Rządu stosowną kaucyę w gotówce lub w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się Spółce prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie Spółce do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 4.

Koncesyę nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na czas od dnia dzisiejszego aż do dnia 31. grudnia 1893, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec unieważnienie koncesyi przed upływem przereczonego czasu, gdyby określone w §cie 2gim zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie da się usprawiedliwić w myśl §fu 11, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 5.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Gdyby kolej miała być odkupiona przed upływem roku 1903, natenczas dla oznaczenia ceny odkupu, obliczony będzie czysty dochód kolei lokalnej odkupić się mającej w najpomysłniejszym z pięciu ostatnich rachunkowo zamkniętych lat przed chwilą odkupu.

2. Gdyby kolej miała być odkupiona po upływie roku 1903, natenczas dla oznaczenia ceny odkupu obliczone będą czyste dochody roczne kolei lokalnej odkupić się mającej w ostatnich siedmiu rachunkowo zamkniętych latach przed chwilą odkupu, z nich strącone będą czyste dochody dwu lat najniepomysłniejszych i obliczony zostanie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

3. Gdyby jednak dochód czysty, według liczby 1 a względnie według liczby 2 obliczony, nie wynosił najmniej tyle, co rata ryczałtowa potrzebna na oprocentowanie po cztery od sta i umorzenie w ciągu okresu koncesyjnego kapitału zakładowego kolei lokalnej odkupić się mającej, przez Rząd zatwierdzonego, w takim razie suma tej raty ryczałtowej uważana być ma za dochód czysty, wziąć się mający za podstawę do wymierzenia ceny odkupu.

4. Do czystego dochodu, w razie odkupienia przed upływem 1903 roku, według liczby 1 lub 3 obliczonego, przyczynia się dodatek, który, jeżeli odkupienie nastąpi w latach 1897 lub 1898 wynosić będzie 10 od sta, a jeżeliby odkupienie miało nastąpić w latach 1899 aż do 1903 włącznie, pięć od sta.

5. Wynagrodzenie zapłacić się mające będzie stanowiło rentę, która w razie odkupienia przed upływem roku 1903 równać się będzie czystemu dochodowi według liczby 1 i 3 obliczyć się mającemu z dodatkiem, pod liczbą 4 ustanowionym, w razie zaś odkupienia po upływie roku 1903, równać się będzie dochodowi średniemu a względnie minimalnemu według liczby 2 a względnie 3 obliczonemu bez takiego dodatku.

Renta owa będzie Spółce płacona w ciągu pozostałych lat okresu koncesyjnego w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku płatnych.

6. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów i w używanie kolei odkupić się mającej ze wszystkimi do niej należącymi ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów, o ile takowe nabyte są z kapitału zakładowego, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już całym lub po części użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 6.

Zresztą, bez nadwężenia szczególnych warunków koncesyjnych, dla kolei koncesyonowanej ustanowionych, stosować się mają do teje kolei odpowiednio postanowienia §§. 5 aż do 8 włącznie, tudzież §. 10, jakoteż §§. 12 aż do 14 włącznie Najwyższego dokumentu koncesyjnego z dnia 16. kwietnia 1890, Dz. u. p. Nr. 90, na koleje lokalne z Suchdolu do Budiszowa, z Suchdolu do Fulneka i z Opawy do Beneszowa.

Guttenberg r. w.

158.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. sierpnia 1896,

o ustanowieniu urzędu podatkowego i sądowo-depozytowego w Dornej Watrze na Bukowinie.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 26. lipca 1895 ustanawia się w Dornej Watrze na Bukowinie dla gmin okręgu sądowego tej samej nazwy, już istniejącego, urząd podatkowy i sądowo-depozytowy.

Urząd ten rozpocząć ma czynności od dnia 1. września 1896.

Począwszy od rzezonego terminu, gminy Czokanestie, Dorna Kandreny, Dorna Watra, Jakobeny, Kirlibaba i Pojanastampe, jakoteż obszary dworskie Jakobeny i Kirlibaba w okręgu sądowym Dornej Watry leżące, oddzielone zostaną od okręgu urzędu podatkowego dołho-polskiego i przyłączone będą do okręgu urzędu podatkowego w Dornej Watrze.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIII. — Wydana i rozesłana dnia 1. września 1896.

Treść: (№ 159—162.) 159. Rozporządzenie, którem zmienia się §. 4 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 4. września 1892, tyżącego się zaprowadzenia w c. k. Czeskiej Szkole głównej technicznej w Pradze egzaminów rządowych teoretycznych z przedmiotów techniki kultury. — 160. Obwieszczenie o ustanowieniu dwóch starostw w Budziejowicach morawskich i w Tisznowicach. — 161. Obwieszczenie o ustanowieniu w Cerkwicy (na półwyspie Peleszacu) delegacyi komory, sprawującej oraz służbę portową i zdrowotną morską. — 162. Rozporządzenie, którem uchyla się rozporządzenie z dnia 31. lipca 1883, tyżące się postępowania celniego ze zbożem na paszę dla zwierząt pociągowych i jucznych, które podróżni ze sobą prowadzą.

159.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa i z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 13. sierpnia 1896,

którem zmienia się §. 4 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 4. września 1892 (Dz. u. p. Nr. 167), tyżącego się zaprowadzenia w c. k. Czeskiej Szkole głównej technicznej w Pradze egzaminów rządowych teoretycznych z przedmiotów techniki kultury.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 5. sierpnia 1896, wydaje się następujące postanowienie:

Uchyla się terażniejszą osnowę §. 4go rozporządzenia ministeryalnego z dnia 4. września 1892 (Dz. u. p. Nr. 167) i takowy opiewać ma jak następuje:

§. 4.

Do egzaminów rządowych potrzeba złożyć świadectwa postępu a mianowicie do pierwszego egzami-

minu rządowego świadectwa z geometrii wykresłej, fizyki, mechaniki, chemii, do drugiego egzaminu rządowego świadectwa z zastosowania geodezyi do techniki kultury, z nauki o machinach rolniczych, z budownictwa cywilnego wiejskiego, z gospodarki rolniczej, z nauki o uprawie roślin, z ziemioznawstwa, z hydrauliki, mechaniki budowniczej i nauki o budowie mostów, we wszystkich przypadkach ze stopniem przynajmniej „dostatecznym“.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Ledebur r. w.

160.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. sierpnia 1896,

o ustanowieniu dwóch starostw w Budziejowicach morawskich i w Tisznowicach.*

Jego cesarska i królewska Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. września 1895 raczył najmiłościwiej zezwolić, żeby w margrabstwie morawskiem z częściową zmianą jego podziału administracyjnego, ogłoszonym rozporządzeniem Ministra spraw wewnętrznych z dnia 10.

lipca 1868 (Dz. u. p. Nr. 101), ustanowione zostały dwa starostwa w Budziejowicach morawskich i w Tisznowicach.

Okrąg urzędowy starostwa morawsko-budziejowickiego obejmować będzie okręgi sądowe morawsko-budziejowicki i jamnicki, które oddzielone będą od teraźniejszych powiatów politycznych znojemskiego i daczycyckiego, okrąg urzędowy starostwa tisznowickiego, okrąg sądowy tisznowicki, oddzielić się mający od teraźniejszego powiatu politycznego berneńskiego (okolica).

Przeto powiat polityczny berneński (okolica) będzie się składał na przyszłość z okręgów sądowych berneńskiego (okolica) i iwanczyckiego, powiat polityczny daczycycki z okręgów sądowych daczycyckiego i telckiego a powiat polityczny znojemski z okręgów sądowych wranowskiego, jarosławeckiego i znojemskiego.

Starostwa morawsko-budziejowickie i tisznowickie rozpocząć mają urzędowanie dnia 1. listopada 1896.

Badeni r. w.

161.

Obwieszczenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 27. sierpnia 1896,

o ustanowieniu w Cerkwicy (na półwyspie Peleszacu) delegacji komory, sprawującej oraz służbę portową i zdrowotną morską.

W Cerkwicy na półwyspie Peleszacu ustanowiona została delegacja komory, rozpoczynająca urzędowanie od dnia 1. września 1896.

Delegacji tej nadane zostały upoważnienia komory pomocniczej II. klasy i nadto następujące:

1. do ekspedycyowania bez poboru cła beczek starych, używanych, znakiem firmy tutejszo-krajowej opatrzonych, jeżeli są to wracające opakowania porysulek wywozowych tutejszo-krajowych;

2. do ekspedycyowania przedmiotów tutejszo-krajowych, podlegających opłacie *dazio consumo* (wystawianie i przyjmowanie odnośnych bolet cyrkulacyjnych);

3. do załatwiania oznajmień, dotyczących się wyrobu gorzałki (przyjmowanie oznajmień, wystawianie bolet i pobór podatku od wyrobu);

4. do wykonywania czynności urzędowych, dotyczących się kontroli nad towarami w okręgu pogranicznym;

5. do utrzymywania samodzielnie rachunku znaczków statystycznych.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

162.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z d. 1. września 1896,

którem uchyla się rozporządzenie z dnia 1. lipca 1883, dotyczące się postępowania celniczego ze zbożem na paszę dla zwierząt pociągowych i jucznych, które podróżni ze sobą prowadzą.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi uchyla się rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 31. lipca 1883 (Dz. u. p. Nr. 138), dotyczące się postępowania celniczego ze zbożem na paszę dla zwierząt pociągowych i jucznych, które podróżni ze sobą prowadzą.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIV. — Wydana i rozesłana dnia 4. września 1896.

Treść: № 163. Rozporządzenie, zakazujące wprowadzania, sprzedawania i używania tak zwanej „niemieckiej wody mięsnej“.

163.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu i handlu z dnia 22. sierpnia 1896,

zakazujące wprowadzania, sprzedawania i używania tak zwanej „niemieckiej wody mięsnej“.

W porozumieniu z Rządem królewsko węgierskim a na zasadzie artykułu VI. ustawy z dnia 25. maja 1882 (Dz. u. p. Nr. 47), tudzież na zasadzie

postanowienia §. 6go rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. maja 1866 (Dz. u. p. Nr. 54), zakazuje się ze względów zdrowotnych wprowadzania, sprzedawania i używania płynu do konserwacji mięsa, który firma Hch. Kühn & Hultsch w Dreźnie wprowadza w handel pod nazwą „niemieckiej wody mięsnej“.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXV. Wydana i rozesłana dnia 13. września 1896.

Treść: (№ 164—167.) 164. Rozporządzenie, którem zmieniona się punkt 3 rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa z dnia 1. sierpnia 1872, o mianowaniu dla Szkoły głównej ziemiaństwa w Wiedniu docentów pobierających wynagrodzenie. — 165. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Zajeców do Hodonina. — 166. Rozporządzenie o zwracaniu urzędnikom państwa, podróże służbowe odbywającym i przemieszczającym się, kosztów przewozu pakunku. — 167. Ustawa o zawarciu nowej umowy w przedmiocie urzędzenia stosunku państwa do istryjskiego funduszu indemnizacyjnego ze zmienną odnośnej umowy z roku 1875.

164.

Rozporządzenie Ministerstwa wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa z dnia 14. sierpnia 1896,

którem zmienia się punkt 3 rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa z dnia 1. sierpnia 1872, Dz. u. p. Nr. 124, o mianowaniu dla Szkoły głównej ziemiaństwa w Wiedniu docentów pobierających wynagrodzenie.

Na miejsce punktu 3go rozporządzenia Ministerstwa rolnictwa z dnia 1. sierpnia 1872, Dz. u. p. Nr. 124, dotyczącego się mianowania dla Szkoły głównej ziemiaństwa w Wiedniu docentów pobierających wynagrodzenie, wydaje się następujące postanowienia:

3. Pełnienie obowiązków docenta pobierającego wynagrodzenie nie będzie uważane za stałą posadę i może ustać na tej samej drodze, na której zostało zaprowadzone (2) a nadto także w skutek wypowiedzenia ze strony samego docenta.

Atoli docent winien wypowiedzieć przed rozpoczęciem się tego półrocza, po upływie którego tenże docent nie życzy już sobie rozpocząć wykładów.

Gautsch r. w.

165.

Dokument koncesyjny z dnia 21. sierpnia 1896,

na kolej lokalną od Zajeców do Hodonina.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia uznaję za stosowne w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami nadać Drowi Karolowi Baronowi Offermannowi c. k. radcy handlowemu i adwokatowi krajowemu morawsko-śląskiemu w Bernie w związku z firmą Lindheim i Sp. w Wiedniu i Karolowi Ströhlerowi dyrektorowi kolei żelaznej w Berlinie, o to proszącym, koncesyę do wybudowania i utrzymania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako lokalna ze szlakiem normalnym od stacyi Zajece linii brzetysławsko-berneńskiej c. k. uprzyw. kolei północnej Cesarza Ferdynanda na Czeicz i Mutienice do stacyi Hodonin linii wiedeńsko-krakowskiej rzeczonyj głównej kolei a to w myśl ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Koncesyonaryusze obowiązani są na żądanie Rządu i w terminie, który on oznaczy, wybudować

odnogę od kolei lokalnej na wstępie oznaczonej od stosownego punktu pod Mutienicami do kopalni węgla pod Dubnianami w tym razie, gdyby według uznania Ministerstwa kolei żelaznych odpowiednia rentowność tej odnogi była zapewniona.

§. 2.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewnia się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 3.

Koncesjonaryusze obowiązani są rozpocząć budowę kolei koncesjonowanej niezwłocznie, skończyć najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać mają koncesjonaryusze kaucyje w sumie dziesięć tysięcy złotych w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 4.

Do wybudowania kolei koncesjonowanej nadaje się koncesjonaryuszom prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesjonaryuszom do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesjonowanej i ruchu na niej zastosować się powinni koncesjonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, które c. k. Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem

ruchu pozwala się odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu, ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszenie chyżości, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za możebne, a natomiast trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§. 6.

Nadaje się koncesjonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wnijść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesjonaryuszów.

Emisya obligacyj pierwszorzędnych jest wzbroniona.

Natomiast nadaje się koncesjonaryuszom prawo wypuszczenia w obieg akcyj pierwszorzędnych, które mieć będą pod względem wypłaty odsetek i umorzenia, pierwszeństwo przed akcyami zakładowymi, za sumę, którą Rząd ustanowi.

Dywidenda należąca się od akcyj pierwszorzędnych, zanim akcye zakładowe nabeżdą prawa do pobierania dywidendy, nie może być wymierzana w większej kwocie jak po 4½ od sta i dopłaty z dochodów późniejszych lat są wzbronione.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami nabycia taboru kolejowego i uposażenia funduszu zasobnego, który Rząd ma oznaczyć, rzeczywiście wyłożonych i należyte udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po skończeniu budowy kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacyi przez Rząd zatwierdzonego.

Statut Spółki jakoteż formularze akcyj zakładowych i akcyj pierwszorzędnych, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych niższych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach państwa obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i do żandarmeryi a to nietylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesjonaryusze zobowiązują się przystąpić do zawartej przez austriackie spółki kolejowe umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem swoją służbą i swoimi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesjonaryuszów mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesjonowanej. Przepisy rzeczono rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesjonaryuszów obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesjonaryuszach tylko o tyle, o ile będzie możliwem dopełnienie ich na kolei jako drugorzędnej a w skutek tego zbudowanej, urządzonej i eksploatowanej z dozwoleńmi ułatwieniami.

Koncesjonaryusze zobowiązują się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

O ile podobne zniżenia, jakie w §. 7 dla transportów wojskowych są przepisane, mają być udzielane korpusom straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) lub innym organom publicznym, postanowione będzie w warunkach koncesyjnych.

§. 9.

Koncesję nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego a po upływie tego czasu utraci ona moc swoje.

Rząd może także wyrzec unieważnienie koncesyi przed upływem przerzeczonego czasu, gdyby określone w §. 3im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 10.

Wyjąwszy przypadek wyraźnego zezwolenia Rządu, koncesjonaryusze nie są upoważnieni do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na kolei koncesjonowanej.

Rząd zastrzega sobie prawo objęcia ruchu na kolei koncesjonowanej i utrzymywania go aż do upływu okresu koncesyjnego na rachunek koncesjonaryuszów mianowicie w tym przypadku, gdyby kolej ta została bezpośrednio połączona z jedną z tych kolei, na których ruch utrzymuje Rząd.

W przypadku takim koncesjonaryusze mają zwracać Rządowi koszta z powodu utrzymywania ruchu rzeczywiście ponoszone lub według okoliczności ryczałtowo oznaczone.

Zresztą warunki tego utrzymywania ruchu przepisane będą w kontrakcie, który Rząd zawrze z koncesjonaryuszami.

§. 11.

Koncesjonaryusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przepisanimi dozwolić Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których państwo ruch utrzy-

muje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przysyłać lub pozwolić przysyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją wspólną lub niektórymi jej częściami, za opłatą sto sownego wynagrodzenia.

§. 12.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesyonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu, z nich strącone będą czyste dochody dwóch lat najniepomyślniejszych i obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

Gdyby kolej miała być odkupiona przed upływem siódmego roku ruchu po otwarciu ruchu, cenę odkupu obliczyć należy według średniego czystego dochodu dwóch najpomyślniejszych lat ruchu przed odkupieniem.

2. Gdyby jednak średni dochód czysty, w myśl postanowień ustępu 1. obliczony, nie wynosił najmniej takiej sumy rocznej, któraby wyrównywała racie rocznej potrzebnej do oprocentowania po cztery od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i do umorzenia go w ciągu całego okresu koncesyjnego, natenczas kwota roczna, powyżej oznaczona, uważana będzie za dochód czysty, mający służyć za podstawę do wymierzenia ceny odkupu.

3. Wynagrodzenie, które ma być zapłacone, będzie polegało na tem, że w ciągu pozostałych lat okresu koncesyjnego płacić się będzie koncesyonaryuszom dochód średni w myśl ustępu 1go a względnie, o ileby zachodził jeden z przypadków w ustępie 2 przewidzianych, sumę roczną tamże wzmiankowaną w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku płatnych.

4. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych, zapłacić kapitał wyrównywający zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok wartości kapitałowej rat, które mają być według postanowień ustępu 3go półrocznie płacone.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacye długu państwa

tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

5. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów i w używanie kolei niniejszem koncesyonowanej, ze wszystkimi do niej należąciami ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§ 13.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 12, ustęp ostatni.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 12), zatrzymają koncesyonaryusze na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i należące się im aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryuszów z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, żeby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego do tego funkcyjnaryusza, a w szczególności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami, i wydelegowania do nadzoru nad tem funkcyjnaryuszów na koszt koncesyonaryuszów.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiado-

wczej lub innej reprezentacji, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru; w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 15.

Nadto zastrzega sobie Rząd, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczano się naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie miał prawo zapobiegać temu środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem okresu, na który została nadana.

Guttenberg r. w.

166.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z wszystkimi Władzami naczelnymi z dnia 28. sierpnia 1896,

o zwracaniu urzędnikom państwa, podróże służbowe odbywającym i przesiedlającym się, kosztów przewozu pakunku.

Odnośnie do rozporządzeń Ministerstwa skarbu z dnia 10. marca 1849, Dz. u. p. Nr. 158, z dnia 8. marca 1851, Dz. u. p. Nr. 62, z dnia 2. czerwca 1854, Dz. u. p. Nr. 139, z dnia 19. czerwca 1856, Dz. u. p. Nr. 109, z dnia 7. czerwca 1860, Dz. u. p. Nr. 146, z dnia 23. kwietnia 1874, Dz. u. p. Nr. 47 i z dnia 8. czerwca 1885, Dz. u. p. Nr. 101, tudzież odnośnie do rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 26. marca 1850, Dz. u. p. Nr. 134 i odnośnie do rozporządzenia Ministerstw handlu i skarbu z dnia 31. maja 1891, Dz. u. p. Nr. 73, rozporządza się:

1. Co do podróży służbowych aż do dwóch dni trwających nie zwraca się nic za pakunek a przeto nie zwraca się też kosztów przewozu pakunku fiakrem lub powozem najętym, wyjąwszy przypadki szczególne, które w wykazie kosztów należy usprawiedliwić.

2. Co do podróży służbowych, więcej niż dni dwa aż do sześciu włącznie trwających, odbywanych zakładami przewozowymi, dotychczasowe 25

kilogramów wagi pakunku bezpłatnie przewożącymi, o ile w ogóle według istniejących przepisów służy odbywającemu podróż urzędnikowi prawo do zwrotu przewoźnego od pakunku, zwracać się będzie za wzięty ze sobą pakunek tylko należności manipulacyjne (za dozór), tudzież, oprócz należności za powóz od dworców i do dworców kolejowych a względnie przystani, osobne taksy od wziętego ze sobą pakunku, 25 kilogramów ważącego, o ile należałyby je opłacić, a według okoliczności (gdyby w dotyczącej stacji nie było powozów najemnych do przewiezienia dalej podróźnego i jego pakunku), należność za przeniesienie tego pakunku do najbliższego miejsca lub odwrotnie w kwocie 25 c.

3. Co do podróży służbowych więcej niż sześć dni trwających, odbywanych zakładami przewozowymi, dotychczasową wagę pakunku bezpłatnie przewożącymi, o ile w ogóle według istniejących przepisów wolno liczyć przewoźne od nadwyżki pakunku, będą zwracane należności za przewiezienie nadwyżki pakunku, która jednak nie może przynieść wymiaru normalnego 50 kilogramów, tudzież opłaty za manipulację (dozór) i należność stęplową, jakoteż należności za powóz od dworców i do dworców kolejowych a względnie przystani, z doliczeniem taks od pakunku aż do wagi normalnej 75 kilogramów a względnie tam, gdzie niema do rozporządzenia powozów najemnych, należność po 50 centów (z przystani i do przystani w Dalmacyi i w Przymorzu po 1 zł.) za każde jednorazowe przeniesienie pakunku.

4. Co do podróży odbywanych tymi zakładami przewozowymi, które nie przewożą bezpłatnie żadnej wagi pakunku, o ile w ogóle według istniejących przepisów służy urzędnikowi odbywającemu podróż prawo zwrotu przewoźnego od pakunku, zwracać się będzie oprócz należności w punkcie 2 a względnie 3 wzmiankowanych, z wyjątkiem należności za manipulację (dozór), także jeszcze przewoźne, przypadające za dotychczasową wagę bezpłatną.

Ze względu na to, że wzmiankowane zakłady przewozowe stopniają przewoźne od pakunku według dziesiątek kilogramów, pozwala się w przypadkach pod 2 i 3 wzmiankowanych, liczyć przewoźne od 30 a względnie od 80 kilogramów.

5. Wagę normalną, od której przewiezienia kolejami żelaznymi lub statkami parowymi itp. przesiedlający się mogą według rozporządzeń ministerjalnych z dnia 2. czerwca 1854, Dz. u. p. Nr. 139, i z dnia 19. czerwca 1856, Dz. u. p. Nr. 109, żądać zwrotu przewoźnego — odnośnie do tych zakładów przewozowych, na których nie istnieje bezpłatny przewóz pewnej wagi pakunku i na których jest zaprowadzone stopniowanie przewoźnego od pakunków według dziesiątek kilogramów — oblicza się w ten sposób, że do ustanowionych w ostatniem

z powyższych rozporządzeń wag pakunku, stosownie do wymienionych tam kategorii w ilości 50 a względnie 75 lub 100 kilogramów dla samego urzędnika i dla przemieszczającej się razem z nim żony, dolicza się po 25 kilogramów, tudzież na każde razem przemieszczające się dziecko, według tego, czy rok 10 życia przekroczyło czy nie, 25 a względnie 12 kilogramów, na koniec na każdą razem przemieszczającą się osobę służebną, o ile liczenie jezdnego za takie osoby jest według istniejących przepisów w ogóle dozwolone, 25 kilogramów, poczem zaokrąglą się tę wagę ogólną za najbliższą wyższą dziesiątkę.

6. Postanowienia szczególne, dotyczące się nadwyżki wagi pakunku z powodu wzięcia ze sobą narzędzi lub innych przyborów nader ciężkich i wielkiej objętości, usprawiedliwionego celem podróży służbowej, obowiązują także na przyszłość, z tą zmianą, że zwrot odnośnych wydatków będzie zależał od udowodnienia, że pakunki te rzeczywiście wożono a względnie, że opłacono od nich przewoźne.

7. Urzędnik, mający z powodu przesiedlenia się prawo do policzenia należytości, których wymiar oznacza się według ilości członków rodziny i osób służebnych, przemieszczających się razem z nim, winien udowodnić przesiedlenie się złożeniem egzemplarzy kartek meldunkowych, tę okoliczność potwierdzających, przepisom odpowiednich i przez policję miejscową poświadczonych.

Biliński r. w.

167.

Ustawa z dnia 4. września 1896,

o zawarciu nowej umowy w przedmiocie urządzenia stosunku państwa do istryjskiego funduszu indemnizacyjnego ze zmianą odnośnej umowy z roku 1875, Dz. u. p. Nr. 72 z r. 1875.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się Rząd do zawarcia z reprezentacją krajową margrabstwa istryjskiego umowy po dług dołączonego /- projektu.

Artykuł II.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Chłopy, dnia 4. września 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

U m o w a,

zawarta na podstawie poprzedniczych upoważnień drogą konstytucyjną uzyskanych między c. k. Ministerstwem skarbu w imieniu c. k. Rządu z jednej a Wydziałem krajowym margrabstwa istryjskiego w imieniu reprezentacji krajowej z drugiej strony w celu urządzenia na nowo stosunku państwa do funduszu indemnizacyjnego istryjskiego ze zmianą umowy z roku 1875, Dz. u. p. Nr. 72 z r. 1875.

§. 1.

Reprezentacja krajowa, jako administracja autonomiczna funduszu indemnizacyjnego istryjskiego, odpisze całkowicie wszystkie należytości zalegające jeszcze obecnie u obowiązanych (posiadaczy gruntów w skutek indemnizacji uwolnionych od ciężarów), jakie takowi na rachunek kapitału, rent, odsetek, odsetek za zwłokę i należytości egzekucyjnych są dłużni temu funduszowi indemnizacyjnemu.

Wydział krajowy zobowiązuje się zarządzić niebawem z urzędu wykreślenie wpisów hipotecznych, jakie w księgach publicznych istnieją jeszcze dla takich należytości według postanowienia powyższego odpisanych lub już dawniej ubytych.

Wydział krajowy może do współdziałania w tym względzie wezwać c. k. urzędy podatkowe a w razie potrzeby c. k. Prokuratorę skarbu w Tryeście.

§. 2.

Z zastrzeżeniem przewidzianego w §. 1 odpisania zaległości obowiązanych, państwo odpisze kwotę częściową dwieście tysięcy złotych (200.000 zł.) wal. austr. od wzmiankowanego w punkcie 1 umowy z roku 1875, Dz. u. p. Nr. 72 z r. 1875, bezprocentowego długu funduszu indemnizacyjnego z tytułu zaliczek państwa w sumie 416.000 zł. w. a.,

którego zalegająca jeszcze pozostałość wynosiła z końcem 1893 sumę 300.000 zł. wal. austr.

Pozostająca jeszcze potem reszta w sumie sto tysięcy (100.000) złotych tego bezprocentowego długu z tytułu zaliczek państwa spłacana będzie najpóźniej w ciągu dziesięcioletniego okresu, liczyć się mającego od dnia 1. stycznia 1896 a to ratami równymi rocznymi, z których każda wniesiona być ma do skarbu państwa najpóźniej aż do końca odnośnego roku kalendarzowego.

§. 3.

Dopóki reszta długu z tytułu zaliczek państwa, stosownie do §. 2 pozostająca, nie będzie całkowicie spłacona, zobowiązuje się kraj także po czasokresie ostatniego terminu płatności obligacyj indemnizacyjnych pobierać nadal dodatki do podatków stałych rządowych, bądź w formie osobnych dodatków na indemnizację, bądź z wliczeniem w powszechne dodatki krajowe, w wymiarze zabezpieczającym dopełnienie wzmiankowanej powinności spłacenia i w celu tegoż spłacenia.

Dodatki w ustępie poprzedzającym ustanowione wolno całkowicie lub częściowo odpisywać, odrażać lub zwracać tylko w tym samym stosunku, w którym c. k. Władza podatkowa pozwoli na to co do podatku rządowego, branego za podstawę do wymierzenia owych dodatków.

C. k. Minister skarbu:

§. 4.

Aż do umorzenia wzmiankowanej w §. 2 reszły w sumie 100.000 zł. bezprocentowego długu z tytułu zaliczek państwa przedstawiać należy corocznie c. k. Ministerstwu skarbu wcześniej, przed wniesieniem na sejm, preliminarzy i zamknięcia rachunków istryjskiego funduszu indemnizacyjnego, dopóki takowe jeszcze oddzielnie będą wygotowywane, gdy zaś to nie będzie już miało miejsca, części preliminarzy i zamknięć rachunków ogólnego funduszu krajowego, tyżące się spłaty i pokrycia rzeczowego długu z tytułu zaliczek państwa.

§. 5.

Inne postanowienia umowy z roku 1875, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1875, umową niniejszą nie objęte (punkta 1 aż do 5) uchylają się jako obecnie bezprzedmiotowe.

§. 6.

Umowę niniejszą spisuje się w dwóch egzemplarzach jednobrzmiących niestępowanych, podpisanymi c. k. Ministra skarbu, tudzież Starosty krajowego i dwóch innych członków Wydziału krajowego opatrzonych, z których jeden zachowywany być ma w c. k. Ministerstwie skarbu, drugi zaś w Reprezentacji krajowej margrabstwa istryjskiego.

Wiedeń, dnia 1896.

Porzeczce, dnia 1896.

Starosta krajowy:

.....

Członek Wydziału krajowego:

.....

Członek Wydziału krajowego:

.....

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVI. — Wydana i rozesłana dnia 25. września 1896.

Treść: (№ 168—169) 168. Ustawa z dnia 14. czerwca 1896, którą zmienia się i uzupełnia ustawę zasadniczą o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867 a względnie ustawy z dnia 2. kwietnia 1873 i z dnia 12. listopada 1886. 169. Ustawa z dnia 14. czerwca 1896, którą zmienia się a względnie uzupełnia Porządek wybierania do Rady państwa.

168.

Ustawa z dnia 14. czerwca 1896,
którą zmienia się i uzupełnia ustawę zasadniczą
o reprezentacji państwa z dnia 21. grudnia 1867,
Dz. u. p. Nr. 141, a względnie ustawy z dnia 2.
kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 40 i z dnia 12. listo-
pada 1886, Dz. u. p. Nr. 162.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam
co następuje:

Artykuł I.

Do 353 członków, których na zasadzie §§. 6 i 7 ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa (ustawy z dnia 2. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 40, a względnie z dnia 12. listopada 1886, Dz. u. p. Nr. 162), z kuryj wyborczych wymienionych w ordynacjach krajowych, wybiera się do Izby deputowanych, przybywa jeszcze 72 członków, ci zaś wybierani będą z kuryj wyhorczej powszechnej, którą oznacza się głoską e.

Ilość członków, dla tej kuryi wyborczej ustanowioną, rozkłada się na poszczególne królestwa i kraje, a mianowicie wybierać należy z tej kuryi wyborczej:

W królestwie czeskiem	18,
„ „ dalmackiem	2,
„ „ galicyjsko - lodomeryjskiem	
z Wielkiem księstwem krakowskiem	15,
w arcyksięstwie austryackiem poniżej Anizy	9,
„ „ „ powyżej Anizy	3,

w księstwie salzburskiem	1,
„ „ styryjskiem	4,
„ „ karyńkiem	1,
„ „ krańskim	1,
„ „ bukowińskim	2,
w margrabstwie morawskiem	7,
w księstwie górno- i dolno-śląskiem	2,
w uksiążęconem hrabstwie tyrolskiem	3,
w kraju vorarlberskim	1,
w margrabstwie istryjskiem	1,
w uksiążęconem hrabstwie Gorycyi i Gra- dyski	1,
w mieście Tryeście i jego okręgu	1.

Rozkład na poszczególne okręgi wyborcze członków Izby deputowanych, którzy w taki sposób będą wybrani, oznaczy osobna ustawa.

Artykuł II.

Uchyła się teraźniejszą osnowę ustępów C i D §. 7go ustawy zasadniczej o reprezentacji państwa (ustawy z dnia 2. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 40) i takowe opiewać mają jak następuje:

C. W kuryi gmin wiejskich, tudzież w okręgach wyborczych kuryi powszechnej, utworzonych wyłącznie z okręgów sądowych, wybierają deputowanych wybierający (Wahlmänner), wybrani przez uprawnionych do wyboru; w innych kuryach, tudzież w innych okręgach wyborczych kuryi powszechnej uprawnieni do wyboru wybierają ich bezpośrednio.

W tych jednak krajach, w których postanowieniami ustaw krajowych jest przepisane, że

w kurii gmin wiejskich deputowani do sejmu krajowego wybierani być mają bezpośrednio, także członkowie Izby deputowanych wybierani będą w tej kurii gmin wiejskich, jakoteż we wszystkich okręgach wyborczych kurii powszechnej, bezpośrednio, przez uprawnionych do wyboru.

Tak wybierających jak i deputowanych wybiera się bezwzględnie większością głosów.

Jeżeli tej większości głosów nie będzie w jednym wyborze; albo, gdy się ma wybrać jeszcze więcej deputowanych, ani w dalszym ściślejszym wyborze, natenczas w razie równości głosów, rozstrzyga stanowczo los.

D. Uprawnionym do wyboru jest każdy obywatel austriacki, który skończył 24 rok życia, jest własnowolny i czyni zadość wszelkim innym warunkom przepisany w Porządku wybierania do Rady państwa a względnie w ustawie z dnia 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 169.

Artykuł III.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą z dnia 14. czerwca 1896 o zmianie i uzupełnieniu Porządku wybierania do Rady państwa.

Budapeszt, dnia 14. czerwca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.	Weltersheimb r. w.
Gautsch r. w.	Biliński r. w.
Ledebur r. w.	Gleispach r. w.
Glanz r. w.	Rittner r. w.
Guttenberg r. w.	

169.

Ustawa z dnia 14. czerwca 1896, którą zmienia się a względnie uzupełnia Porządek wybierania do Rady państwa.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Ze zmianą i z uzupełnieniem Porządku wybierania do Rady państwa z dnia 2. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 41, a względnie ustawy z dnia 4. października 1882, Dz. u. p. Nr. 142, wydają się po części na miejsce paragrafów poniżej oznaczonych, po części jako dodatki i uzupełnienia do poszczególnych paragrafów, następujące postanowienia.

§. 6.

Okręgi wyborcze kurii gmin wiejskich obejmują po kilka okręgów sądowych.

Okręgi sądowe bierze się w tej rozległości, jaką mają wtedy, gdy się wybór odbywa; wyłącza się jednak z odnośnych okręgów sądowych te gminy, które zaliczone zostały do kurii miast.

W razie utworzenia nowego okręgu sądowego uprawnieni do wyboru w nowo utworzonym okręgu sądowym wykonywać mają swoje prawo wyboru, aż do wydania ustawy zmieniającej Dodatek do Porządku wybierania do Rady państwa, w tym okręgu wyborczym, obejmującym według Dodatku (§. 7) ów okrąg sądowy, do którego należeli przed utworzeniem nowego okręgu sądowego.

Postanowienia te stosują się odpowiednio do powiatów politycznych, gmin i części gmin (miejsce), o ile w ogóle takowe są w Dodatku wymienione.

Wybierający a względnie, jeżeli wybory odbywają się bezpośrednio (artykuł 2, lit. C ustawy z dnia 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 168), wyborcy każdego okręgu wyborczego gmin wiejskich stanowią jedno koło wyborcze.

§. 6 a.

Okręgi wyborcze kurii powszechnej obejmują w tych krajach, które wybrać mają tylko jednego deputowanego tej kurii, cały kraj; w innych krajach składają się albo z miejsc kurii miast, albo z tychże miejsc i z okręgów sądowych, albo wyłącznie z kilku okręgów sądowych według rozciągłości jaką mają wtedy, gdy się wybór odbywa. W razie utworzenia nowego okręgu sądowego stosują się także postanowienia ustępów 3 i 4 §. 6go.

Okręgi wyborcze utworzone nie wyłącznie z miejsc kurii miast, obejmują także osady miejskie w obrębie odnośnych okręgów sądowych leżące, które nie są już przyłączone do okręgu wyborczego kurii powszechnej.

Wybierający a względnie wyborcy każdego okręgu wyborczego stanowią jedno koło wyborcze.

§. 7 a.

Okręgi wyborcze kurii powszechnej ustanowione są w Dodatku tabelarycznym do ustawy niniejszej dołączonym. Tamże jest także ustanowiony rozkład na okręgi wyborcze każdego kraju deputowanych tej kurii, według ilości oznaczonej w ustawie z dnia 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 168 zmieniającej ustawę zasadniczą o reprezentacji państwa.

§. 8 a.

W kuryi powszechnej, dla okręgów wyborczych utworzonych z miejsc kuryi miast, każde z tych miejsc jest zarazem miejscem wyborów; z kilku miejsc wyborów, to, które w Dodatku przy ustanawianiu okręgu wyborczego najprzód wymieniono, jest głównym miejscem wyborów.

Okręgi wyborcze, składające się z miejsc kuryi miast i zarazem z okręgów sądowych, podzielić należy drogą rozporządzenia na mniejsze obręby wyborcze w granicach okręgów sądowych i wyznaczyć dla każdego z nich miejsce wyborów.

Miejsce, które w Dodatku przy ustanowieniu okręgu wyborczego najprzód wymieniono, jest głównym miejscem wyborów.

W okręgach wyborczych kuryi powszechnej, utworzonych wyłącznie z okręgów sądowych, wybierający wybierają w miejscach wyborów w Dodatku oznaczonych; miejsce najprzód wymienione jest głównym miejscem wyborów.

§. 8 b.

Jeżeli w jednym z krajów w kuryi gmin wiejskich i w okręgach wyborczych kuryi powszechnej zaprowadzone są wybory bezpośrednie, miejscem wyborów jest w tych kuryach każde miejsce, które ustawami krajowemi jest w ogóle wyznaczone na miejsce wyborów do sejmu krajowego.

§. 9 a.

W kuryi powszechnej każdy własnowolny obywatel płci męskiej, który skończył 24. rok życia i nie podpada wyłączeniu od prawa wyboru (§§. 20, 20 a), jest uprawnionym do wyboru w tej gminie, w której w dniu rozpisania wyboru jest osiadłym najmniej od sześciu miesięcy.

Te osoby, które mieszkają w obszarze dworskim niewcielonym do związku gminy, wykonywają w tej kuryi prawo wyboru pod tym samym warunkiem w owej gminie, z którą obszar dworski tworzy jedną miejscowość.

Dokumenty potrzebne do udowodnienia prawa wyboru są wolne od stępli.

§. 10.

Gdzie w kuryi gmin wiejskich i w kuryi powszechnej wybory skuteczniają wybierający, tych ostatnich wybierają z pomiędzy siebie uprawnieni do wyboru.

§. 10 a.

W kuryi gmin wiejskich każda gmina okręgu wyborczego wybrać ma na 500 mieszkańców jednego wybierającego. Reszty pozostałe przy dzieleniu ilości mieszkańców przez 500 liczą się za 500.

Gminy mające mniej niż 500 mieszkańców wybierają jednego wybierającego.

W gminach miejscowych tego rodzaju, który oznaczony jest w §. 7, ustęp 3, miejscowość wybierającą w kuryi gmin wiejskich albo, jeżeli ich jest więcej, ogół tychże uważa się pod względem ilości wybierających, którzy mają być wybrani, za jedną gminę.

§. 10 b.

W kuryi powszechnej wybrać należy w każdej gminie na 500 mieszkańców jednego wybierającego; gminy liczące mniej niż 500 mieszkańców połączyć należy do celu wykonania wyboru z gminami sąsiednimi a mianowicie, o ile to jest możebne, z takimi, które podobnie liczą mniej niż 500 mieszkańców.

Wybór wybierających na te gminy przypadających odbywa się w każdej gminie.

Reszty, pozostałe przy dzieleniu ilości mieszkańców przez 500 a więcej niż 250 wynoszące liczyć należy za 500, mniejsze reszty pomijają się.

§. 10 c.

Osoby, mieszkające na obszarze dworskim do związku gminnego nie wcielonym, dolicza się w przypadkach §§. 10 a i b do mieszkańców tej gminy, z którą obszar dworski stanowi jedną miejscowość i osoby te wykonywają prawo wyboru pod tymi samymi warunkami, co członkowie tej gminy. Atoli posiadacz obszaru dworskiego, stosownie do §. 11 powołany na wybierającego, nie ma w kuryi gmin wiejskich uczestniczyć w wyborze wybierających.

§. 17.

Prawo wyboru w kuryach a, b, c i d, w §. 7 A ustawy zasadniczej o reprezentacji Państwa oznaczonych, nie wyłącza wykonywania prawa wyboru w kuryi powszechnej tego samego kraju.

Prawo wyboru w kuryi większych posiadłości gruntowych (najwyżej opodatkowanych) wyłącza wykonywanie prawa wyboru w kuryi miast i gmin wiejskich tego samego kraju. Osoby uprawnione do wyboru w pierwszym i drugim kole wyborczem większych posiadłości gruntowych w Tyrolu lub Bukowinie mogą wykonywać swoje prawo wyborcze w tym kraju tylko w pierwszym kole wyborczem.

Uprawnieni do wyboru w pierwszym kole wyborczem większych posiadłości gruntowych w Czechach, będący zarazem posiadaczami dóbr, które uprawniają do wyboru w innych kołach wyborczych większych posiadłości gruntowych, mogą wybierać tylko w pierwszym kole wyborczem; uprawnieni do wyboru w innych kołach wyborczych większych posiadłości gruntowych w Czechach, jakoteż uprawnieni do wyboru z większych posiadłości gruntowych w Galicyi, których dobra, do wyboru uprawniające, leżą w dwóch lub w więcej okręgach wyborczych, wykonywają prawo wyboru w miejscu wyborów tego okręgu, w którym od swoich dóbr opłacają największy podatek. Najwyżej opodatkowani w Dalmacyi, których przedmioty opodatkowane leżą w rozmaitych okręgach, wykonywają prawo wyboru w miejscu wyborów tego okręgu, w którym opłacają największy podatek stały.

Kto jest uprawniony do wyboru w kurii miast, nie może wybierać w żadnej gminie wiejskiej tego samego kraju. Jeżeli uprawniony do wyboru w kurii miast lub gmin wiejskich jest uprawnionym do wyboru członkiem kilku gmin, albo jeżeli właściciel dóbr wybierający w myśl §. 11go, jest wybierającym w kilku okręgach wyborczych tego samego kraju, wykonywa w tym kraju prawo wyboru w gminie a względnie w okręgu swego stałego zamieszkania, jeżeli zaś nie ma stałego zamieszkania w żadnej z odnośnych gmin lub w żadnym z odnośnych okręgów, tam, gdzie opłaca największy podatek stały.

§. 20.

Od prawa wyboru i wybieralności przy wyborze tak deputowanych jak i wybierających są wyłączeni:

1. Wszystkie osoby będące pod opieką lub kuratelą.

2. Ci, którzy z funduszków publicznych lub gminnych pobierają wsparcie jako ubodzy, lub pobierali takowe w roku bezpośrednio wybór poprzedzającym, albo którzy w ogóle są ciężarem dobroczynności publicznej.

Za opatrzenie ubogich lub za akty dobroczynności publicznej nie należy poczytywać odnośnie do prawa wyboru: wsparcie z kasy chorych, rent z powodu przygód nieszczęsnych lub rent inwalidzkich, uwolnienia od szkolnego, udzielenia środków naukowych, nadania stypendyum, jakoteż zapomóg z powodu kłeski.

3. Osoby, do których majątku otwarto konkurs wierzycieli, dopóki trwa postępowanie upadkowe.

4. Osoby które były skazane na karę za zbrodnię lub za wykroczenia kradzieży, sprzeniewie-

żenia, uczestnictwa w tycyże lub oszustwa (§§. 460, 461, 463, 464 u. k.).

Skutek ten skazania ustaje co do zbrodni wymienionych w §. 6, l. 1 aż do 10 ustawy z dnia 15. listopada 1867, Dz. u. p. Nr. 131 z końcem kary: co do innych zbrodni po upływie lat dziesięciu, jeżeli winny był skazany najmniej na pięcioletnią karę, w innych zaś przypadkach po upływie lat pięciu; co do wykroczeń powyżej wzmiankowanych po upływie lat trzech od końca kary.

Jeżeli w ustawodawstwie karnem wydane będą nowe postanowienia, orzekające, w skutek jakiego wyroku karnego i na jak długo traci się prawo wyboru i wybieralności do reprezentacji gminnej lub takowe wykonywane być nie może, też same postanowienia będą obowiązywały także pod względem prawa wyboru i wybieralności do Rady państwa.

§. 20 a.

Wojskowi, zostający w czynnej służbie trwałej lub czasowej, jakoto oficerowie, duchowni wojskowi, osoby bez klasy stopniowej pobierające płacę miesięczną tudzież należące do stanu szeregowców siły zbrojnej a względnie do żandarmerji — z wliczeniem będących czasowo na urlopie — nie mogą ani wybierać, ani być wybrani, wyjąwszy przypadek przewidziany w §. 14 Porządku wybierania do Rady państwa.

Oprócz osób powyższych wyłączonymi są od wybieralności także wszyscy urzędnicy siły zbrojnej, zostający w czynnej służbie trwałej lub czasowej.

Nie są jednak wyłączone od wybieralności te osoby do siły zbrojnej należące, które jedynie jako podlegające ustawowemu obowiązkowi ćwiczeń orężnych (służbowych) pozostają w czynnej służbie w owym czasie.

§. 22.

Wybory powszechne do Rady państwa rozpiływać należy w taki sposób, żeby najprzód wybrani zostali deputowani kurii powszechnej, następnie deputowani gmin wiejskich, potem deputowani miast, wreszcie deputowani Izb handlowo-przemysłowych a nakoniec deputowani kurii większych posiadłości gruntowych (najwyżej opodatkowanych) i żeby wybory deputowanych kurii powszechnej, następnie gmin wiejskich, potem wybory deputowanych miast, wreszcie wybory z Izb handlowo-przemysłowych a nakoniec wybory z większych posiadłości gruntowych (najwyżej opodatkowanych) rozpoczęły się w kraju tego samego dnia.

Postępowanie pod względem wyborów w pierwszym kole wyborczem większych posiadłości gruntowych na Bukowinie, tudzież pod względem wyborców wzmiankowanych w ordynacyi krajowej tyrolskiej §. 3 I urządzone jest w §. 53.

Dodatek do §. 23.

Także rozpisanie poszczególnych wyborów uzupełniających w kurii powszechnej ogłaszać należy plakatami w gminach stanowiących okrąg wyborczy.

§. 24.

Uprawnionych do wyboru z wszystkich kurii, z wyjątkiem kurii Izb handlowo-przemysłowych, wpisać należy do osobnych list (list wyborczych) w porządku abecadłowym.

Jeżeli wybory skutecznie mają wybierający, wygotować należy listy wyborcze do wyboru wybierających i do wyboru deputowanych. Do pierwszych wpisać należy osoby uprawnione do wybierania wybierających, do drugich zaś wybierających, którzy zostali wybrani.

Wszystkich uprawnionych do wyboru, którzy według postanowień niniejszego Porządku wyborczego stanowią jedno koło wyborcze, wpisać należy do tej samej listy wyborczej z następującymi wyjątkami.

Dla kurii najwyżej opodatkowanych w Dalmacyi wygotować należy tyle list, ile jest ustanowionych miejsc wyborów, do każdej zaś z tych list wpisać należy tych wyborców, którzy głosować mają w tem samym miejscu wyborów.

W kurii miast, tudzież w okręgach wyborczych kurii powszechnej, utworzonych z miejsc kurii miejskiej, wpisać należy do tej samej listy wyborczej uprawnionych do wyboru każdego miejsca (okręgu miejskiego, dzielnicy) zaliczonego według Dodatku do kurii miast.

Listy wyborcze dla okręgów wyborczych kurii powszechnej, utworzonych z miejsc kurii miast i zarazem z okręgów sądowych, wygotowywać należy w okręgach sądowych podług gmin.

Listy wyborcze do których wpisuje się wybierających gmin wiejskich i okręgów wyborczych kurii powszechnej, utworzonych z okręgów sądowych, wygotowywać należy podług okręgów sądowych.

Jeżeli w gminach wiejskich i w kurii powszechnej wybory odbywają się bezpośrednio, listy wyborcze wygotowywać należy podług gmin.

Jeżeli w tem samym miejscu wyborów wybiera kilka miejsc zaliczonych do kurii miast, lub

wybierają wyborcy kilku gmin, albo wybierający kilku okręgów sądowych, w takim razie listy wyborcze poszczególnych miejsc lub gmin a względnie listy wybierających wygotowane podług okręgów sądowych, połączone ze sobą jako częściowe, stanowią podstawę czynności wyborczej (§. 39) i nie układa się z nich ogólnej abecadłowej listy wszystkich do wyboru uprawnionych, w tem samym miejscu wybierać mających.

W podobny sposób, gdy w gminach wiejskich lub w kurii powszechnej wybory odbywają się bezpośrednio, listy wyborcze gmin przyłączonych do tego samego obrębu wyborczego uważać należy za częściowe.

Funkcjonariusze powołani do wygotowania list wyborczych utrzymują je w ewidencji.

Dodatek do §. 25, *lit. b.*

Wygotowanie list wyborczych do wyboru wybierających w kurii powszechnej, tudzież wygotowanie list wyborczych do wyborów bezpośrednich w tej kurii lub w kurii gmin wiejskich należy w każdej gminie do przełożonego gminy.

§. 27.

Jak tylko lista wyborcza większych posiadłości gruntowych (najwyżej opodatkowanych), tudzież lista wyborcza miast, po rozstrzygnięciu reklamacji zostanie sprostowana, karty legitymacyjne do wyboru deputowanych wyda wyborcom większych posiadłości gruntowych (najwyżej opodatkowanych) naczelnik krajowy a wyborcom z miast naczelnik Władzy politycznej rządowej bezpośrednio przełożonej. Karty legitymacyjne zawierać mają liczbę bieżącą odnośnej listy wyborczej, miejsce, dzień i godzinę rozpoczęcia się czynności wyborczej tudzież godzinę o której skończy się oddawanie głosów a nakoniec nazwisko i miejsce zamieszkania uprawnionego do wyboru.

Jeżeli miejsce, zaliczone do kurii miast, przyłączone jest do miejsca wyborów, leżącego w innym powiecie politycznym, w takim razie listy wyborcze posłać należy naczelnikowi przełożonej Władzy politycznej miejsca wyborów, od którego też zasięgnąć należy wyjaśnień co do miejsca i czasu czynności wyborczej, potrzebnych do wygotowania kart legitymacyjnych.

W miastach własny statut posiadających wygotowanie kart legitymacyjnych może być poruczone przełożonemu gminy.

Uprawnionym do wyboru z większych posiadłości gruntowych (najwyżej opodatkowanym)

w kraju mieszkającym, posyła się karty legitymacyjne; uprawnionych do wyboru, poza granicami kraju mieszkających wzywa się gazetą krajową, żeby odebrali swoje karty legitymacyjne.

W miastach posyła się wyborcom karty legitymacyjne do mieszkania; rozesłanie ich można poruczyć przełożonemu gminy.

Nadto należy wezwać wyborców w sposób w miejscu używany, żeby osobiście zgłosili się po swoje karty legitymacyjne, jeżeli najpóźniej na 24 godziny przed dniem wyboru nie będą im z jakiegokolwiek przyczyny doręczone.

Postanowienia wydane powyżej dla miast stosują się także do okręgów wyborczych kuryi powszechnej składających się bądź wyłącznie z miejsc kuryi miejskiej, bądź też z miejsc kuryi miejskiej łącznie z okręgami sądowymi, jeżeli zaś w innych okręgach wyborczych kuryi powszechnej i w kuryi gmin wiejskich zaprowadzone są wybory bezpośrednie, stosują się takowe także i do tych wyborów.

§. 28.

Gdy w gminach miejskich i w okręgach wyborczych kuryi powszechnej, utworzonych wyłącznie z okręgów sądowych, wybierający mają deputowanych wybierać, Władza polityczna powiatowa winna według przepisów §§. 10 *a*, 10 *b* i 10 *c*, na podstawie ilości ludności obecnej, stwierdzonej przy ostatnim spisie ludności, ustanowić ilość wybierających, którą wybrać ma każda gmina w jej powiecie leżąca lub którą wybrać mają gminy w celu dokonania wyboru połączone (§. 10 *b*), oznaczyć dzień i godzinę tego wyboru na obszarze gminy odbyć się mającego, sprostować listy wyborcze po rozstrzygnięciu reklamacyi, wyznaczyć komisarza wyborczego do kierowania wyborem i wcześniej uwiadomić przełożonego gminy o tych zarządzeniach.

Do wyboru wybierających w kuryi powszechnej każda gmina jest miejscem wyborów. Dla tych gmin, które łączy się z sobą (§. 10 *b*) w celu wybrania wybierających, ustanawia Władza polityczna powiatowa główne miejsce wyborów. Obliczenie ogólnego wyniku wotowań miejscowych należy do komisji wyborczej głównego miejsca wyborów.

W większych gminach lub miejscach, w których ilość uprawnionych do wyboru przenosi 1000, może Władza polityczna powiatowa po wysłuchaniu gminy wyznaczyć do uskutecznienia wyboru wybierających kilka sekcji i przydzielić do nich wyborców według przynależności miejscowej.

Przypadającą na gminę ilość wybierających, którzy mają być wybrani, rozłożyć należy odpowiednio między sekcye wyborcze w stosunku do obliczonej obecnej ludności poszczególnych dzielnic gminy.

Zarządzenie w tym względzie wydane ogłosić należy w gminie wcześniej sposobem tamże zwykle używanym.

Przełożony gminy winien niezwłocznie wezwać na wybory uprawnionych z oznajmieniem dnia i godziny i wskazaniem lokalu, który on ma wyznaczyć i w oznaczonym czasie przywieść wybór do skutku lub gdyby go zasza przeszkoda, poruczyć to innemu członkowi komisji.

Komisya wyborcza składa się z komisarza wyborczego i z dwóch członków reprezentacyi gminnej, których wyznacza przełożony gminy.

W miastach własny statut posiadających, do czynności urzędowych w paragrafie niniejszym Władzy politycznej powiatowej poruczonych, powołany jest naczelnik Władzy politycznej rządowej, której gmina bezpośrednio podlega lub starosta osobno do tego przeznaczony.

§. 29.

Wybór wybierających odbyć się ma w czasie wyznaczonym i w miejscu na zgromadzenie się wskazanem bez względu na ilość przybyłych wyborców.

Głosuje się ustnie lub piśmiennie podług tego czy w odnośnym kraju ustnie czy piśmiennie głosuje się na wybierających, mających wybierać deputowanych na sejm krajowy.

Do piśmiennego głosowania wydać należy wyborcom kartki wyborcze ułożone według §. 31.

Do wyboru wybierających stosować należy odpowiednio postanowienia dotyczące się wyboru deputowanych a podane niżej w §§. 40 aż do 47.

Każdy wyborca ma wymienić lub napisać w swojej karcie wyborczej tyle nazwisk, ile wybierających trzeba wybrać.

Ażeby wybór wybierających był ważny, potrzebna jest bezwzględna większość głosów. Jeżeli takiej niema, postąpić należy według postanowień §. 49 i 50.

Zamknięty akt wyborów bierze komisarz wyborczy i oddaje go staroście.

§. 31.

Z wyjątkiem wyborców pierwszego koła wyborczego większych posiadłości gruntowych w Tyrolu i na Bukowinie wydać należy wyborcom do wykonania wyboru deputowanych, mianowicie zaś wyborcom a względnie wybierającym gmin wiejskich i kuryi powszechnej tylko tam, gdzie głosy mają dawać na piśmie (§. 41), razem z kartami legitymacyjnymi, kartki wyborcze, ułożone podług ilości osób wybrać się mających i do wyborów większych posiadłości gruntowych (najwyżej opodatkowanych) i z Izb handlowych opatrzone pieczęcią Władzy krajowej, do innych wyborów pieczęcią urzędową Władzy politycznej rządowej, bezpośrednio przelożonej lub Władzy gminnej, karty legitymacyjne wystawiającej (§§. 27 i 27 a) i oprócz tego zawierające jeszcze uwagę, że wszelka inna kartka wyborcza nie urzędownie wydana, będzie uważana za nieważną.

W miejsce zgubionych lub zepsutych kartek wyborczych wydawać będzie inne na żądanie uprawnionych do wyboru Władza powołana do pierwszego ich wydania lub w dniu wyboru komisarz wyborczy.

Komisarz wyborczy wydaje także kartki potrzebne do dokonania ściślejszego wyboru (§. 50).

Porę i trwanie oddawania głosów wyznaczyć należy w taki sposób, żeby wykonanie prawa wyboru było wyborcom ile możności zapewnione.

Dodatek do §. 32, ustęp 2.

Według tego ostatniego postanowienia wyznacza się także komisarza wyborczego do wyborów mających odbywać się w kuryi powszechnej.

Jeżeli w kuryi gmin wiejskich i w kuryi powszechnej wybory odbywają się bezpośrednio, urząd komisarza wyborczego w obrębach wyborczych okręgów wyborczych jest urzędem honorowym, który każdy obywatel państwa obowiązany jest przyjąć.

§. 33 a.

Przepisy §. 33go dotyczące się tworzenia komisji wyborczej w kuryi gmin wiejskich stosują się także do kuryi powszechnej, o ile wybory odbywają się za pośrednictwem wybierających.

Jeżeli w gminach wiejskich i w kuryi powszechnej wybory odbywają się bezpośrednio, komisję wyborczą utworzyć należy według przepisu podanego w §. 33 dla miast.

§. 40.

Przewodniczący komisji wyborczej winien przed głosowaniem zwrócić uwagę zgromadzonych wyborców na osnowę §§. 9 a, 19, 20 i 20 a niniejszego Porządku wyborczego, tyżące się przymiotów do wybieralności potrzebnych, wyjaśnić im postępowanie przy głosowaniu i liczeniu głosów i wezwać ich, żeby oddawali głosy według czystego przekonania bez wszelkich samolubnych ubocznych względów, jak to z całą sumiennością uważają za najodpowiedniejsze dla powszechnego dobra.

§. 41.

Głosowanie odbywa się bez wyjątku kartkami wyborczymi.

Na wyborach wolno używać tylko kartek wyborczych przez Władzę wydanych (§. 31) pod nieważnością głosu.

Na każdej kartce wyborczej napisać należy tyle nazwisk, ilu deputowanych wybrać mają koła wyborcze.

§. 42.

Bezpośrednio przed rozpoczęciem się głosowania komisja wyborcza ma przekonać się czy urna, w którą mają być wkładane kartki wyborcze, jest próżna.

Głosowanie zaczyna się od tego, że członkowie komisji wyborczej oddają swoje kartki wyborcze. Następnie odbywa się oddawanie kartek wyborczych przez wyborców.

Przewodniczący komisji wyborczej odbierze od każdego wyborcy kartkę wyborczą, przez tegoż złożoną, wkłada każdą z osobna do urny i czuwa nad tem, żeby nie oddano kilku kartek zamiast jednej.

Każdy wyborca oddający kartkę wyborczą, winien pokazać kartę legitymacyjną.

Dodatek do §. 51, ustęp 1.

Jeżeli w kuryi powszechnej wybór uskutecznią wybierający, dołączyć należy także akta wyborcze wybierających.

§. 52 a.

W większych gminach miejscowych lub miejscach Władza polityczna może przeznaczyć na wybory kilka lokali i przydzielać do nich wyborców w porządku abecadlowym lub według przyna-

leżności terytoryalnej. W przypadku tym ustanowić należy osobną komisję wyborczą dla każdego lokalu wyborów.

Zarządzenia tego rodzaju ogłosić należy w gminie sposobem pospolicie używanym.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą z dnia 14. czerwca 1896, dotyczącą się zmiany ustawy zasadniczej o reprezen-

tacy państwa, gdy rozpisane będą najbliższe wybory powszechne do Izby deputowanych.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, d. 14. czerwca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Dodatek do ustawy

z dnia 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 169 (§. 7 a).

K r a j	Kurya	O k r ą g w y b o r c z y	Ile należy wybrać deputo- wanych
Czechy	e) Kurya powsze- chna	1. Miasta Praga, Karlin i Smichów	1
		Okręgi sądowe: 2. smichowski, zbrasławski, miejsce wyborów Smichów; kladneński, unhościcki, miejsce wyborów Kladno; szlański, nowostraszyci, miejsce wyborów Slane; louński, miejsce wyborów Louny; rakownicki, krywoklacki, miejsce wyborów Rakownik; horzowicki, miejsce wyborów Horzowice; беруński, miejsce wyborów Berun	1
		3. streberski, miejsce wyborów Strebrow; tuszkowski, miejsce wyborów Tusków; stodzki, miejsce wyborów Stoda; horszowtyński, hostuński, ronsperski, miejsce wyborów Horszow Tyn; tachowski, miejsce wyborów Tachów; przydecki, miejsce wyborów Przymda; plański, miejsce wyborów Plana; tepelski, miejsce wyborów Tepla; mariański, miejsce wyborów Maryańskie Łaźnie; bezdrużycki, miejsce wyborów Bezdrużyce; beczowski, miejsce wyborów Beczów; żlutycy, bochowski, miejsce wyborów Zlutyce; manietyński, miejsce wyborów Manietyn; doupowski, miejsce wyborów Doupow; podborzański, miejsce wyborów Podborzany; jesenicki, miejsce wyborów Jesenice	1
		4. chebski, wildszteinski, kunżwarski, miejsce wyborów Cheb; aszski, miejsce wyborów Asz; krašlicki, miejsce wyborów Krašlice; neudecki, miejsce wyborów Neudeck; falknowski, miejsce wyborów Falknów; lokiecki, miejsce wyborów Lokiet; jachimowski, blatneński, miejsce wyborów Jachimów; karłowarski, miejsce wyborów Karłowe Wary	1

K r a j	Kurya	O k r ą g w y b o r c z y	Ile należy wybrać deputo- wanych
Czechy	e) Kurya powsze- chna (Ciąg dalszy)	<p>5. žatecki, postolopercki, miejsce wyborów Žatec; kadański, miejsce wyborów Kadaň; przysecznicki, miejsce wyborów Przysecznica; chomutowski, bastianberski, irkowski, miejsce wyborów Chomutów; mosteckie, miejsce wyborów Most; katarzynohorski, miejsce wyborów Hora Św. Katarzyny; cieplicki, duchcowski, biliński, miejsce wyborów Cieplice 1</p> <p>6. litomierzycki, liwosicki, ustiecki, miejsce wyborów Lito- mierzyce; ustiecki nad Łabą, chabarzowicki, miejsce wyborów Ustie nad Łabą; deczyński, beneszowski, miejsce wyborów Deczyn; czesko-lipski, mimoński, miejsce wyborów Czeska Lipa; dubski, miejsce wyborów Duba; sztetyński miejsce wyborów Sztety 1</p> <p>7. młodoboślowski, miejsce wyborów Młoda Bolesław; benatecki, miejsce wyborów Benatki; turnowski, czesko-doubski, miejsce wyborów Turnów; mnichowo-hradzki, miejsce wyborów Mnichowe Hradistie; bielski, miejsce wyborów Biela; melnicki, miejsce wyborów Melnik; rudnicki miejsce wyborów Rudnica; libochowicki miejsce wyborów Libochowice; welwarski, miejsce wyborów Welwary; karliński, miejsce wyborów Karlin; brandyski, miejsce wyborów Brandys 1</p> <p>8. liberecki, chrastawski, miejsce wyborów Liberec; frydlandzki, miejsce wyborów Frydland; jabłoński, ćwikowski, miejsce wyborów Jabłonne; hajdański, miejsce wyborów Hajda; czesko-kamenicki, miejsce wyborów Czeska Kamenica; rumburski, miejsce wyborów Rumburk; warnsdorfski, miejsce wyborów Warnsdorf; szluknowski, hanszpaski, miejsce wyborów Szluknow 1</p> <p>9. trutnowski, mareszowski, žaclirski, miejsce wyborów Trutnow; werchlabski, hostinski, miejsce wyborów Werchlaby; rokytnicki, wysocki, miejsce wyborów Rokytnica; jabloniecki, tanwaldzki, miejsce wyborów Jablonec; królodworski, miejsce wyborów Królowy Dwór; brumowski, teplicki (Weckelsdorf), miejsce wyborów Brumów; rokitnicki, miejsce wyborów Rokitnice; kralicki, miejsce wyborów Kraliki; lauskröński, miejsce wyborów Lanskröna 1</p> <p>10. iczyński, nowopacki, miejsce wyborów Iczyn; horzycki, miejsce wyborów Horzyce; nowobydzowski, chlumecki, miejsce wyborów Nowy Bydzów; podjebradzki, kralöwmestecki, miejsce wyborów Podjebrad; nimburski, miejsce wyborów Nimburg;</p>	

K r a j	Kurya	O k r ą g w y b o r c z y	Ile należy wybrać deputo- wanych
Czechy	e) Kurya powsze chna (Ciąg dalszy)	libański, miejsce wyborów Libań; sobotecki, miejsce wyborów Sobotka; semilski, żelaznobrodzki, lomnicki, miejsce wyborów Semily; ilemnicki, miejsce wyborów Ilemnice 1 11. królohradecki, miejsce wyborów Królowy Hradec; nowo miastecki nad Metują, miejsce wyborów Nowemiasto nad Metują; opoczeński, miejsce wyborów Opoczno; nachodzki, miejsce wyborów Nachod; czesko-skalicki, miejsce wyborów Czeska Skalica; upicki, miejsce wyborów Upice; policki, miejsce wyborów Police; jaromierski, miejsce wyborów Jaromierz; nechanicki, miejsce wyborów Nechanice; pardubicki, miejsce wyborów Pardubice; holicki, miejsce wyborów Holice; chrudimski, nasawerski, miejsce wyborów Chrudim 1 12. litomyślski, miejsce wyborów Litomyśl; policzecki, miejsce wyborów Policzka; hliński, miejsce wyborów Hlińsko; wysokomycki, miejsce wyborów Wysokie Myto; skucki, miejsce wyborów Skucz; rychnowski, miejsce wyborów Rychnów; kostielecki nad Orlicą, miejsce wyborów Kostielec nad Orlicą: żamberecki, miejsce wyborów Žamberk; ustiecki nad Orlicą, miejsce wyborów Ustie nad Orlicą 1 13. czasławski, haberski, miejsce wyborów Czasław; chotieborski, miejsce wyborów Chotieborz; przybysławski, miejsce wyborów Przybysław; niemiecko-brodzki, humpolecki, poleński, miejsce wyborów Niemiecki Brod; stocki, miejsce wyborów Stoki; ledecki, dolno-kralowiecki, miejsce wyborów Ledecz; kutnohorski, uhlirsko-janowicki, miejsce wyborów Kutna- hora; przeloucki, miejsce wyborów Przeloucz 1 14. koliński, kurzymski, miejsce wyborów Kolin; czesko-brodzki, czarno-kostelecki, miejsce wyborów Cze- ski Brod; riczański, miejsce wyborów Riczany: winohradzki, żyżkowski, gilowski, miejsce wyborów Wino- hrady; beneszowski, neweklowski, miejsce wyborów Beneszow; właszimski, miejsce wyborów Właszim; 15. taborski, mlado-wozicki, sobiesławski, miejsce wyborów Tabor; pelhrymowski, pacowski, poczatecki, kamenicki, miejsce wyborów Pelchrymów; sedlezański, sedlecki, wotycki, miejsce wyborów Sedlezany; milewski, bechyński, miejsce wyborów Milewsko;	

K r a j	Kurya	O k r ą g w y b o r c z y	Ile należy wybrać deputo- wanych
Czechy	e) Kurya powsze- chna (Ciąg dalszy)	<p>węłtawo-tyński, miejsce wyborów Tyń nad Węłtawą, hlubocki, liszowski, miejsce wyborów Hluboka; weselski, lomnicki, miejsce wyborów Wesele 1</p> <p>16. budziejowicki, swino-trhowski, miejsce wyborów Budje- jowice; indrychowo-lradecki, miejsce wyborów Indrychów Hradec; nowo-bystrycki, miejsce wyborów Nowa Bystrzyca; trzeboński, miejsce wyborów Trzeboń; kaplicki, miejsce wyborów Kaplice; nowohradzki, miejsce wyborów Nowe Hrady; wyższo-brodzki, miejsce wyborów Wyższy Brod; krumlowski, miejsce wyborów Krumlow; chwalsiński, miejsce wyborów Chwalsziny; górnoplański, miejsce wyborów Plana górna; prachatycki, miejsce wyborów Prachatyce; wolarski, miejsce wyborów Wolary; wiperski, miejsce wyborów Wimperk; kaszpersko-horski, miejsce wyborów Kaszperskie Hory; hartmanicki, miejsce wyborów Hartmanice; nyrski, miejsce wyborów Nyrsko; 1</p> <p>17. pisecki, miejsce wyborów Pisek; mirowicki, miejsce wyborów Mirowice; wodniański, miejsce wyborów Wodniany; netolicki, miejsce wyborów Netolice; strakonicki, horazdowicki, woliński, miejsce wyborów Strakonice; susicki, miejsce wyborów Suszyce; blatneński, brzeznicki, miejsce wyborów Blatna; przybramski, miejsce wyborów Przybram; dobrzyski, miejsce wyborów Dobrzysz 1</p> <p>18. pilzeński, miejsce wyborów Pilżeń; blowicki, miejsce wyborów Blowice; rokicański, miejsce wyborów Rokicany; zbirowski, miejsce wyborów Zbirow; kralowicki, miejsce wyborów Kralowice; przestycki, miejsce wyborów Przestyce; nepomucki, miejsce wyborów Nepomuki; klatowski, miejsce wyborów Klatowy; planicki, miejsce wyborów Planice; domażlicki, kdynski, miejsce wyborów Domażlice 1</p>	
Dalmacya	e) Kurya powsze- chna	<p>Okręgi sądowe:</p> <p>1. zadarski, biogradzki, miejsce wyborów Zadar; paski, miejsce wyborów Pag; rabski, miejsce wyborów Rab; benkowacki, obrowacki, kistański, miejsce wyborów Benkowac; szybenicki, skradyński, miejsce wyborów Szybenik; wrlicki, miejsce wyborów Wrlika; kniński, derniski, miejsce wyborów Knin; siński, miejsce wyborów Siń; imosecki, miejsce wyborów Imoski 1</p>	

K r a j	Kurya	O k r ą g w y b o r c z y	Ile należy wybrać deputo- wanych
Galicya i Kra- kowskie	e) Kurya powsze- chna (Ciąg dalszy)	ropczycki, miejsce wyborów Ropczyce; dembicki, miejsce wyborów Dembica; frysztański, miejsce wyborów Fryszak; kolbuszowski, sokołowski, miejsce wyborów Kolbuszowa; tarnobrzegi, rozwadowski, miejsce wyborów Tarnobrzeg; niżański, ulanowski, miejsce wyborów Nisko	1
		7. sanocki, bukowski, rymanowski, miejsce wyborów Sanok; krośnieński, żmigrodzki, dukielski, miejsce wyborów Krosno; jasielski, miejsce wyborów Jasło; brzozowski, dynowski, miejsce wyborów Brzozów; dobromilski, birczański, ustrzycki, miejsce wyborów Do- bromil; liski, lutowski, baligrodzki, miejsce wyborów Lisko; staromiejski, starosolski, miejsce wyborów Staremiasto .	1
		8. jarosławski, radymieński, sieniawski, pruchnicki, miejsce wyborów Jarosław; łańcucki, przeworski, leżajski, miejsce wyborów Łańcut; cieszanowski, lubaczowski, miejsce wyborów Cieszanów; jaworowski, krakowiecki, miejsce wyborów Jaworów; gródecki, janowski, miejsce wyborów Gródek;	1
		9. przemyski, niżankowicki, dubiecki, miejsce wyborów Prze- myśl; mościcki, sądowo-wiszniewski, miejsce wyborów Mościska; rudecki, komarnieński, miejsce wyborów Rudki; samborski, łącki, miejsce wyborów Sambor; drohobycki, medenicki, podbużański, miejsce wyborów Drohobycz	1
		10. stryjski, skolski, miejsce wyborów Stryj; turczański, boryński, miejsce wyborów Turka; żydaczowski, mikołajowski, żurawieński, miejsce wyborów Żydaczów; bobrecki, chodorowski, miejsce wyborów Bóbrka; doliński, bolechowski, roźniatowski, miejsce wyborów Dolina; kałusiecki, wojniłowski, miejsce wyborów Kałusz	1
		11. brodzki, łopatyński, założeniecki, miejsce wyborów Brody; kamionecki, buski, radziechowski, miejsce wyborów Kamionka; żółkiewski, mosteński, kulikowski, miejsce wyborów Żółkiew; rawski, uchnowski, niemirowski, miejsce wyborów Rawa; sokalski, bełzki, miejsce wyborów Sokal	1
		12. tarnopolski, mikuliniecki, miejsce wyborów Tarnopol; zbaraski, nowosielski, miejsce wyborów Zbaraż;	

K r a j	Kurya	O k r ą g w y b o r c z y	Ile należy wybrać deputo- wanych
Galicja i Kra- kowskie	e) Kurya powsze- chna (Ciąg dalszy)	<p>złoczowski, zborowski, oleski, miejsce wyborów Złoczów; przemysłański, gliniański, miejsce wyborów Przemysłany; brzeżański, kozowski, miejsce wyborów Brzeżany</p> <p>13. stanisławowski, halicki, miejsce wyborów Stanisławów: rohatyński, bursztyński, miejsce wyborów Rohatyn; podhayeecki, wiśniowiecki, miejsce wyborów Podhayee; buczacki, złoto-potocki, monasterzyski, miejsce wyborów Buczacz; tłumacki, tyśmienicki, ottyński, miejsce wyborów Tłumacz</p> <p>14. borszczowski, mielnicki, miejsce wyborów Borszczów; zaleszczycki, tusteński, miejsce wyborów Zaleszczyki: czortkowski, budzanowski, miejsce wyborów Czortków; husiatyński, kopyczyński, miejsce wyborów Husiatyn; trembowelski, grzymałowski, miejsce wyborów Trembowla; skałacki, podwołoczyski, miejsce wyborów Skałat</p> <p>15. kołomyjski, peczeniżyński, gwoździecki, miejsce wyborów Kołomyja; nadworniański, delatyński, miejsce wyborów Nadwórna; hohorodczański, sołotwiński, miejsce wyborów Bohorod- czany; kossowski, kucki, żabieński, miejsce wyborów Kossów; śniatyński, zabłotowski, miejsce wyborów Śniatyn; horodyniecki, obertyński, miejsce wyborów Horodenka</p>	<p>1</p> <p>1</p> <p>1</p> <p>1</p>
Austria poniżej Anizy	e) Kurya powsze- chna	<p>1. Wiedeń, śródmieście i Leopoldstadt (dzielnice I—II)</p> <p>2. Wiedeń, Landstrasse, Wieden, Favoriten, Simmering (dzielnice III, IV, X i XI)</p> <p>3. Wiedeń, Margarethen, Mariahilf, Meidling, Hietzing (dziel- nice V, VI, XII i XIII)</p> <p>4. Wiedeń, Neubau, Josefstadt, Alsergrund, Rudolfshiem, Fünfhaus (dzielnice VII, VIII, IX, XIV i XV)</p> <p>5. Wiedeń, Ottakring, Hernals, Währing, Döbling (dzielnice XVI, XVII, XVIII i XIX)</p> <p>Nadto okręgi sądowe:</p> <p>6. St. Pölten, Herzogenburg, Kirchberg nad Pielachem, Mölk, Neulengbach, miejsce wyborów St. Pölten; Lilienfeld, Hainfeld, miejsce wyborów Lilienfeld;</p>	<p>1</p> <p>1</p> <p>1</p> <p>1</p> <p>1</p>

K r a j	Kurya	O k r ą g w y b o r c z y	Ile należy wybrać deputo wanych
Austria poniżej Anizy	e) Kurya powsze- chna (Ciąg dalszy)	<p>Tulln, Atzenbrugg, Klosterneuburg, miejsce wyborów Tulln; Amstetten, Haag, St. Peter, Ybbs, miejsce wyborów Amstetten; Waidhofen nad Ybbssem, miejsce wyborów Waidhofen nad Ybbssem; Scheibbs, Mank, Garming, miejsce wyborów Scheibbs; Purkersdorf Hietzing, miejsce wyborów Purkersdorf 1</p> <p>7. Krems, Gföhl, Kirchberg nad Wagramem, Langenlois, Mautern, Pöggstall, Persenbeug, Spitz, miejsce wyborów Krems; Horn, Eggenburg. Geras, miejsce wyborów Horn; Zwettl, Ottenschlag. Weitra, Grossgerungs, Allentsteig. miejsce wyborów Zwettl; Waidhofen nad Thaya, Raabs, Litschau, Schrems, Dobersberg, miejsce wyborów Waidhofen nad Thaya 1</p> <p>8. Korneuburg, Wolkersdorf, miejsce wyborów Korneuburg; Stockerau, miejsce wyborów Stockerau; Floridsdorf, miejsce wyborów Floridsdorf; Oberhollabrunn, Haugsdorf, Ravelsbach, miejsce wyborów Oberhollabrunn; Retz, miejsce wyborów Retz; Mistelbach, Feldsberg, Laa. Zistersdorf, Poysdorf, miejsce wyborów Mistelbach; Gross-Enzersdorf, Matzen, Marchegg, miejsce wyborów Gross-Enzersdorf 1</p> <p>9. Neustadt, Ebreichsdorf. Gutenstein, miejsce wyborów Neustadt; Baden. Potenstein, miejsce wyborów Baden; Mödling, miejsce wyborów Mödling; Neunkirchen, Gloggnitz. Aspang, Kirchsclag. miejsce wyborów Neunkirchen; Bruck. Schwechat, Hainburg, miejsce wyborów Bruck 1</p>	
Austria powyżej Anizy	e) Kurya powsze- chna	<p>Okręgi sądowe:</p> <p>1. Linz, miejsce wyborów Linz; Uhrfah, Ottensheim, miejsce wyborów Uhrfah; Freistadt. Leonfelden, Weissenbach, miejsce wyborów Freistadt; Perg, Mauthausen, Grein. Prägarten. miejsce wyborów Perg; Rohrbach, Aigen, Haslach. Neufelden, Lembach, miejsce wyborów Rohrbach 1</p>	

K r a j	Kurya	O k r ą g w y b o r c z y	Ile należy wybrać deputo- wanych
Morawia	e) Kurya powsze- chna (Ciąg dalszy)	<p>4. węgiersko-hradyski, węgiersko-ostroński, strażnicki, miej- sce wyborów Węgierskie Hradyszcze; węgiersko-brodzki, miejsce wyborów Węgierski Bród; kromierzyski, zduniecki, napajedlański, miejsce wyborów Kromierzysz; wyżkowski, buczowicki, sławkowski, miejsce wyborów Wyżków; kijowski, żdzanicki, miejsce wyborów Kijów</p> <p>5. wołowski-mezerzycki, rożnowski, wszetyński, klobucki (powiat polityczny węgiersko-brodzki), miejsce wybo- rów Mezerycz wołowski; mistecki, frensztacki, miejsce wyborów Mistek; holeszowski, bystrzycki (nad Hostynem), wyzowicki, miej- sce wyborów Holeszów; przerowski, kojetyński, miejsce wyborów Przerow; prostiejowicki, plumnowski, miejsce wyborów Prościejow .</p> <p>6. ołomuniecki, miejsce wyborów Ołomuniec; szternberski, miejsce wyborów Szternberk; hranicki, lipnicki, libowski, dworecki, posiadłości mora- wskie okręgów sądowych opawskiego i biloweckiego na Śląsku, miejsce wyborów Hranice; posiadłości morawskie okręgów sądowych osoblogskiego i jędrzychowskiego w Śląsku, miejsce wyborów Osobloga; nowoieżyński, fulnecki, przyborski, miejsce wyborów Nowy Iczyn; morawsko-ostrawski, miejsce wyborów Morawska Ostrawa;</p> <p>7. szumberski, staromiejski, wiesenberski, szilperski, miejsce wyborów Szumberk; rymarzowski, miejsce wyborów Rymarzów; zabrzeski, mohelnicki, unczowski, miejsce wyborów Za- brzeg; morawsko-trzebowski, switawski, jewicki, miejsce wybo- rów Morawska Trzebowa; litowelski, konicki, miejsce wyborów Litowel</p>	<p>1</p> <p>1</p> <p>1</p> <p>1</p>
Śląsk	e) Kurya powsze- chna	<p>Okręgi sądowe:</p> <p>1. opawski i bielowiecki z wyłączeniem posiadłości mora- wskich, witkowski, klimkowiecki, oderski, miejsce wy- borów Opawa; bruntalski, beneszowski, werbnieński, miejsce wyborów Bruntal; karniowski, albrecheicki, miejsce wyborów Karniów; freiwaldowski, jawornicki, widnawski, cukmantelski, miej- sce wyborów Freiwaldów</p> <p>2. cieszyński, frydecki, jabłonkowski, miejsce wyborów Cieszyn; frysztański, bogumiński, miejsce wyborów Frysztat; bielski, strumiński, skoczowski, miejsce wyborów Bielsk</p>	<p>1</p> <p>1</p>

K r a j	Kurya	O k r ą g w y b o r c z y	Ile należy wybrać deputo- wanych
Tyrol	e) Kurya powsze- chna	<p>Okręgi sądowe :</p> <p>1. Innsbruck, Mieders, Steinach, Telfs, Hall, miejsce wybo- rów Innsbruck; Schwaz, Fügen, Zell, miejsce wyborów Schwaz; Kufstein, Rattenberg, miejsce wyborów Kufstein; Kitzbichl, Hopfgarten, miejsce wyborów Kitzbichl; Imst, Silz, miejsce wyborów Imst; Reutte, miejsce wyborów Reutte; Landeck, Ried, Nauders, miejsce wyborów Landeck . . .</p> <p>2. Bozen, Kaltern, Neumarkt, Kastelruth, Sarnthal, Klausen, miejsce wyborów Bozen; Meran, Passeyr, Lana, miejsce wyborów Meran; Schlanders, Glurns, miejsce wyborów Schlanders; Brixen, miejsce wyborów Brixen; Sterzing, miejsce wyborów Sterzing; Bruneck, Welsberg, Enneberg, Taufers, miejsce wyborów Bruneck; Lienz, Sillian, Windisch-Matrey, miejsce wyborów Lienz; Ampezzo, Buchenstein, miejsce wyborów Ampezzo . . .</p> <p>3. Trydent, Cembra, Vezzano, Civezzano, Lavis, miejsce wy- borów Trydent; Borgo, Levico, Strigno, miejsce wyborów Borgo; Primör, miejsce wyborów Primör; Cavalese, Fassa, miejsce wyborów Cavalese; Cles, Fondo, Malè, Mezzolombardo, miejsce wyborów Cles; Tione, Stenico, Condino, miejsce wyborów Tione; Riva, Arco, Val di Ledro, miejsce wyborów Riva; Roveredo, Nogaredo, Mori, Ala, miejsce wyborów Rove- redo</p>	<p>1</p> <p>1</p> <p>1</p>
Vorarl- berg	e) Kurya powsze- chna	<p>Okręgi sądowe :</p> <p>Bregencya, Bregenzerwald, Dornbirn, miejsce wyborów Bregencya; Feldkirch, miejsce wyborów Feldkirch; Bludenz, Montafon, miejsce wyborów Bludenz</p>	<p>1</p>
Istria	e) Kurya powsze- chna	<p>Okręgi sądowe :</p> <p>porecki, motowański, bulijski, miejsce wyborów Porecz; koperski, pirański, buzecki, miejsce wyborów Koper; paziński, labiński, miejsce wyborów Pazin; pulski, rowieński, wodniański, miejsce wyborów Pola; loszyński, miejsce wyborów Loszyn; kerkski, kreski, miejsce wyborów Kerk; wolowski, podgradzki, miejsce wyborów Wolowsko . . .</p>	<p>1</p>

Kraj	Kurya	Okrąg wyborczy	Ile należy wybrać deputo- wanych
Gorycya i Gradyska	e) Kurya powsze- chna	<p>Okręgi sądowe:</p> <p>gorycki, kanalski, ajdowszczyński, miejsce wyborów Gorycya; tolmiński, koboridzki, miejsce wyborów Tolmin; cerknieński, miejsce wyborów Cerkno; bolecki, miejsce wyborów Bolec; gradyski, kormiński, cerwiniański, terzycki, miejsce wyborów Gradyska; seżański, komeński, miejsce wyborów Seżana</p>	1
Miasto Tryest z okręgiem	e) Kurya powsze- chna	Tryest miasto i okrąg	1

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVII. — Wydana i rozesłana dnia 25. września 1896.

Treść: № 102. — Rozporządzenie dotyczące się wykonania Porządku wybierania do Rady państwa.

170.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 23. września 1896,

tyczące się wykonania Porządku wybierania do Rady państwa.

§. 1.

Obreby wyborcze dla okręgów wyborczych kuryi powszechnej, składających się z miejsc kuryi miejskiej i zarazem z okręgów sądowych, tudzież miejsca wyborów dla każdego z tych obiegów wyborczych ustanawiają się na zasadzie §. 8 a Porządku wybierania do Rady państwa a względnie ustawy z dnia 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 169 w Dodatku tabelarycznym do niniejszego rozporządzenia dołączonym.

§. 2.

Każde rozpoznanie wyborów powszechnych, jakoteż każde rozpoznanie wyborów uzupełniających z kuryi powszechnej (§. 23 P. w. do R. p.) zawierać powinno wezwanie, żeby wszyscy obywatele państwa płci męskiej, którzy, nie będąc wpisani do list wyborców gminnych, roszcżą sobie prawo wyboru w kuryi powszechnej, oznajmili i udowodnili to roszczenie swoje w urzędzie gminnym swego miejsca zamieszkania najpóźniej w przeciągu dni ośmiu od dnia w którym rozpoznanie wyborów zostało ogłoszone.

§. 3.

Pracodawcy, którzy w przedsiębiorstwach swoich zatrudniają robotników i urzędników prze-

mysłowych, w skutek ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33 na wypadek choroby ubezpieczonych, jakoteż służbodawcy, którzy w służbie domowej lub w przemyśle rolniczym i leśniczym zatrudniają robotników i urzędników przemysłowych. obowiązani są po rozpisaniu wyborów powszechnych lub wyboru uzupełniającego w odnośnym okręgu kuryi powszechnej, oznajmić przełożonemu gminy na wezwanie onegoż, w terminie co najwięcej ośmiodniowym, wszystkie osoby płci męskiej, mające u nich najmniej od sześciu miesięcy zatrudnienie a które są obywatelami austriackimi i 24 rok życia skończyły i zarazem podać nazwiska i wiek tych osób, jakoteż datę ich wstąpienia do zatrudnienia.

§. 4.

W obwieszczeniu, którem przełożony gminy na zasadzie §. 25 (P. w. do R. p.) podaje do wiadomości wystawienie list *b*) z wyznaczeniem ośmiodniowego terminu do reklamacyi, wezwać należy reklamujących, żeby każdą reklamacyę opatrzyli środkami udowadniającymi to, co w reklamacyach utrzymują, jeżeli twierdzenia ich nie opierają się na faktach powszechnie znanych.

§. 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie jednocześnie z ustawą z d. 14. czerwca 1896, Dz. u. p. Nr. 169 o zmianie i uzupełnieniu Porządku wybierania do Rady państwa.

Badeni r. w.

Dodatek

do rozporządzenia z dnia 23. września 1896 (Dz. u. p. Nr. 170).

e) Kurya powszechna		
Kraj	Okrąg wyborczy	Obręby wyborcze i miejsca wyborów
Galicja z Krakowskiem	1. Lwowski	<p>Miasto Lwów, miejsce wyborów Lwów; nadto w okręgu sądowym lwowskim gminy:</p> <p>a) Zamarstynów, Hołosko wielkie, Hołosko małe, Kleparów, Zboiska, miejsce wyborów Zamarstynów; b) Prusy, Podliski małe, Żydatycze, Sieciechów, Stroniatyn, Wisłoboki, miejsce wyborów Prusy; c) Zniesienie, Krzywczyce, Laszki murowane, Sroki ad Laszki, Malechów, miejsce wyborów Zniesienie; d) Jaryczów nowy, Jaryczów stary, Rudańce, Kukizów, Cepców, Podliski wielkie, Zapytów, Remców, miejsce wyborów Jaryczów nowy; e) Kulparków, Skniłów, Skniłówek, Zimnawoda, Zimnowódka, Kaltwasser, Sygniówka, Biłohorszcze, miejsce wyborów Kulparków; f) Dublany, Grzęda, Grzybowice, Kościejów, Zarudce, Zasków, Wólka hamulecka, Zawadów, miejsce wyborów Dublany; g) Sokolniki, Zubrza, Sichów, Pasieki zubrzyckie, Kozielniki, Sołonka, Hodowica, Basiówka, miejsce wyborów Sokolniki; h) Rzęsna polska, Rzęsna ruska, Borki dominikańskie, Borki janowskie, Kozice, Rudno, Brzuchowice, miejsce wyborów Rzęsna polska;</p> <p>w okręgu sądowym szczyrzeckim gminy:</p> <p>a) Szczerzec, Piaski, Ostrów, Rosenberg, Popielany, Horbacze, Czerkasy, Dmytrze, Łany Zagródki, miejsce wyborów Szczerzec; b) Brodki, Reichenbach, Krasów, Głuchowice, Lindenfeld, miejsce wyborów Brodki; c) Lubiana, Polana, Rakowice, Nowosiółki, Dornfeld, Dobrzany, miejsce wyborów Lubiana; d) Siemianówka, Miłoszowice, Porszna, Podsadki, Chrusno stare, Chrusno nowe, miejsce wyborów Siemianówka; e) Falkenstein, Humieniec, Sroki szczyrzeckie, Jastrzębków, Nikonkowice, Serdyca, Einsiedel, miejsce wyborów Falkenstein; f) Nawarya, Glinna, Maliczkowice, Nagórzany, Polanka, Mostki, Leśniowce, Pustomyty, miejsce wyborów Nawarya;</p>

e) Kurya powszechna

K r a j	Okrąg wyborczy	Obręby wyborcze i miejsca wyborów
Galicya z Krakowskiem	2. Krakowski.	<p>w okręgu sądowym winnickim gminy:</p> <p>a) Winniki, Weinbergen, Czyszki, Podbereźce, Winniczki, Gaje, Czyżyków, Głuchowice, Dmytrowice, Gańczary, miejsce wyborów Winniki;</p> <p>b) Lesienice, Podborce, Mikłaszów, Pikułowce, Kamienopol, miejsce wyborów, Lesienice;</p> <p>c) Biłka szlachecka, Biłka królewska, Zuchorzycze, Czarnuszowice, Żurawniki, Hermanów, Barszczowice, miejsce wyborów Biłka szlachecka;</p> <p>d) Dawidów, Krotoszyn, Wołków, Żyrawka. Milatycze, Tołszczów, Siedliska, Czerepin, Podciemno, Zagórze, Kuhajów, miejsce wyborów Dawidów;</p> <p>Miasto Kraków, miejsce wyborów Kraków;</p> <p>nadto w okręgu sądowym krakowskim gminy:</p> <p>a) Czarnawieś, Dąbie, Grzegórzki, Nowa wieś narodowa. Rakowice, miejsce wyborów Kraków;</p> <p>b) Krowodrza. Bronowice małe. Bronowice wielkie, Łobzów, miejsce wyborów Krowodrza;</p> <p>c) Prądnik czerwony, Batowice, Bibice, Boleń, Bosutów, Dziekanowice, Garlica murowana, Pękowice, Prądnik biały, Tonie, Węgrzce, Zielonki, miejsce wyborów Prądnik czerwony;</p> <p>d) Zwierzyniec, Chełm, Olszanica, Półwieś zwierzynieckie, Przegorzały. Wola justowska, miejsce wyborów Zwierzyniec;</p> <p>e) Mogiła, Bieńczyce, Czyżyny, Grębałów, Kantorowice, Krzesławice, Łęg, Łubocza, Mistrzejowice, Pleszów Raciborowice, Zastów, Zesławice, miejsce wyborów Mogiła;</p> <p>f) Zabierzów, Bolechowice, Brzezie, Giebołtów, Karniowice, Kobyłany, Modlnica, Modlniczka, Mydlniki, Rząska, Tomaszowice, Trojanowice, Ujazd, Więckowice, Zelków, miejsce wyborów Zabierzów;</p> <p>g) Ruszcza, Branice, Czulice, Dojazdów, Głęboka, Karniów, Koemyrzów, Kościelniki, Krzysztoforzyce, Łuczanowice, Prusy, Przylasek rusiecki, Sulechów, Wadów, Węgrzynowice, Wolica, Wrózeniec, Wyciąże, miejsce wyborów Ruszcza;</p> <p>w okręgu sądowym lisieckim gminy:</p> <p>a) Liszki, Bielany, Budzyń, Kaszów, Nowa wieś szlachecka, Piekary, Sciejowice, Śmierdząca, Szczyglice, miejsce wyborów Liszki;</p> <p>b) Morawica, Aleksandrowice, Baczyn, Balice, Brzoskwinia, Burów, Cholerzyn, Chrosna, Kleszczów, Mników, miejsce wyborów Morawica;</p> <p>c) Rybna, Czulów, Czulówek, Przeginia duchowna, Przeginia narodowa, miejsce wyborów Rybna;</p>

e) Kurya powszechna

K r a j	Okrag wyborczy	Obręby wyborcze i miejsca wyborów
Galicya z Krakowskiem		<p>d) Czernichów, Czernichówek, Dąbrowa, Jeziorzany, Kamień, Kłokoczyn, Rączna, Russocice, Wołowice, Zagacie, miejsce wyborów Czernichów;</p> <p>w okręgu sądowym podgórskim gminy:</p> <p>a) Podgórze. miejsce wyborów Podgórze;</p> <p>b) Ludwinów, Dębniki, Zakrzówek. miejsce wyborów Ludwinów;</p> <p>c) Płaszów, Prokocim, Wola duchacka, miejsce wyborów Płaszów;</p> <p>d) Kosocice, Kurdwanów, Piaski wielkie, Rajsko, Sobonowice, Zbydniowice, miejsce wyborów Kosocice;</p> <p>e) Świątniki, Golkowice, Olszowice, Wróblowice, Wrząsowice, miejsce wyborów Świątniki;</p> <p>w okręgu sądowym skawińskim gminy:</p> <p>a) Skawina, Jurczyce, Korabniki, Radziszów, Rzozów, miejsce wyborów Skawina;</p> <p>b) Miogilany, Buków, Chorowice, Gaj, Konary, Kulerzów, Lusina, Włosań, miejsce wyborów Miogilany;</p> <p>c) Kobierzyn, Borek fałęcki, Jugowice, Brzeczyna, Łagiewniki, Libertów, Opatkowice, Pychowice, Siarczana góra, Swoszowice, miejsce wyborów Kobierzyn;</p> <p>d) Tyniec, Bodzów, Kopanka, Kostrze, Samborek, Sidzina, Skotniki, miejsce wyborów Tyniec;</p>
Morawia	1. Berneński	<p>Miasto Berno, miejsce wyborów miasto Berno;</p> <p>nadto w okręgu sądowym berneńskim gminy:</p> <p>a) Krztiny, Adamow, Babice, Bilowice, Brzezina, Bukowina Wielka, Bukowina Mała, Habruwka, Kanice, Ochoz, Prosecz Ryczmanice, Ubec, miejsce wyborów Krztiny;</p> <p>b) Liszeń, Twarożna, Horakow, Podoli, Mokra, Welatyce, miejsce wyborów Liszeń;</p> <p>c) Reczkowice, Ewanowice, Jehnice, Lelekowice, Medlanki, Obrzany, Orzeszyn, Sobieszycze, Wranow, Cinsendorf, miejsce wyborów Reczkowice;</p> <p>d) Kralowo Pole, miejsce wyborów Kralowo Pole;</p> <p>e) Husowice, Malomierzycze, miejsce wyborów Husowice;</p> <p>f) Żidenice, Julianów, miejsce wyborów Żidenice;</p> <p>g) Turzany, Cbrlice, Holaski, Maksow, Iwanowice, Rosenberg, miejsce wyborów Turzany;</p> <p>h) Sokolnice, Kobelnice, Puntowice, Telnice, miejsce wyborów Sokolnice;</p> <p>i) Szlapanice, Bedrzychowice, Jerzykowice, Slatina, miejsce wyborów Szlapanice;</p> <p>k) Komarow, Czernowice, Herszpice Horni, Herszpice Dolni, Morawany, miejsce wyborów Komarów;</p>

e) Kurya powszechna

Kraj	Okrag wyborczy	Obręby wyborcze i miejsca wyborów
Morawia		<p>l) Modrzyce, Przyręcznice, Żyloszyce, miejsce wyborów Modrzyce;</p> <p>m) Orzechowiczki, Orzechow Wielki, Hajany, Nebowidy, Prszyćce, Radostyce, Tikowice, miejsce wyborów Orzechowiczki;</p> <p>n) Strzelice, Bohonice, Kohoutowice, Liskowec, Bosonohy, Popówki, Troubsko, Wostopowice, miejsce wyborów Strzelice;</p> <p>o) Żabowrzeski, Jundrow, Komin, miejsce wyborów Żabowrzeski;</p> <p>p) Bystre, Inaczowice, Kyniczki, Rozdrojowice, Żebietyn, miejsce wyborów Bystre;</p> <p>w okręgu sądowym iwanczyckim gminy:</p> <p>a) Kounice gmina chrześcijańska, Kounice gmina izraelicka, Branice Niemieckie, Branice Czeskie, Hlina, Trbouszany, Siluwka, miejsce wyborów Kounice;</p> <p>b) Iwanczyce gmina chrześcijańska, Iwanczyce gmina izraelicka, Aleksowiec, Ledkowice, Niemczyce, Rzeznowice, miejsce wyborów Iwanczyce;</p> <p>c) Oslawany, Lukowany, Neslowice, Nowa Wes, Padochow, Zbejszow, miejsce wyborów Oslawany;</p> <p>d) Bożi Pożehnani, Babice, Kratochwilka, Popowice, Przybram morawski, Zakrzany, miejsce wyborów Bożi Pożehnani;</p> <p>e) Rosice, Rudka, Teczyce, Womice, miejsce wyborów Rosice;</p> <p>f) Rzyczany, Domaszow, Kynice niemieckie, Ostrowaczyce, miejsce wyborów Rzyczany;</p> <p>w okręgu sądowym tisznowskim gminy:</p> <p>a) Wewerzi-Bytyszka, Chudczyce, Hwozdec, Łažanki, Marszow, Sentyce, miejsce wyborów Wewerzi-Bytyszka;</p> <p>b) Kurzym, Czebin, Kynice Morawskie, Lipówka, Malostowice, Nozirzów, Swinoszyce, miejsce wyborów Kurzym;</p> <p>c) Tisznow, Drasow, Hradczany, Wszechowne, miejsce wyborów Tisznow;</p> <p>d) Deblin, Ousoszy, Braniskow, Brzezina, Herotyce, Pejškow, Wohanczyce, miejsce wyborów Deblin;</p> <p>e) Ždiarec, Ujezd, Jestrzaby, Lubny, Nowa Wes, Rzykonin, Rojetein, Wickow, Wratyslawka, miejsce wyborów Ždiarec;</p> <p>f) Doubrawnik, Bielcz, Bor, Boracz, Czernywir, Chliwski, Drahonin, Jestrzaby u Pernsztyna, Kaly, Klokozcy, Krzyżowice, Littawa, Nedwiedice, Olszy, Sejrzek, Skorotyce, miejsce wyborów Doubrawnik;</p> <p>g) Lomniczka, Hajek, Hunin, Jamny, Rohozdec, Skaliczka, Zelezny, miejsce wyborów Lomniczka;</p> <p>h) Lomnice gmina chrześcijańska, Lomnice gmina izraelicka, Brumow, Brusny, Bukowice, Kozarow, Osiki, Podoli, Raszow, Szerkowice, Sinalow, Strlaž, Wochoz, miejsce wyborów Lomnice;</p>

e) Kurya powszechna

K r a j	Okrąg wyborczy	Obręby wyborcze miejsca wyborów
Morawia		<p><i>i)</i> Przedklasztery Tisznow, Ilmowy, Loucki Horni, Loucki Dolni, Skreje, Stiepanowice, Strzemchowy, miejsce wyborów Przedklasztery Tisznow;</p> <p>w okręgu sądowym blanskim gminy:</p> <p><i>a)</i> Blansko, Św. Katerzyna, Klepaczow, Lhota Horni, Lhota Dolni, Oleszna, Horzyce, Olomuczany, Szebrow, miejsce wyborów Blansko;</p> <p><i>b)</i> Rajec, Doubrawice, Holeszyn, Karolin, Kuniczki, Petrowice, Rajeczko, Speszow, Ticchow, Ždiar, miejsce wyborów Rajec;</p> <p><i>c)</i> Czernahora, Ujezd, Borzytow, Brtow, Hluboki, Jencz, Jestrzeby, Lazany, Lhota Mała, Lubie, Milonice, Zawist, Žernownik, miejsce wyborów Czernahora;</p> <p><i>d)</i> Jedownice, Kotwrdowice, Kulirzow, Lažanki, Rojendorf, Rudyce, Senetarzow, Wilimowice, miejsce wyborów Jedownice;</p> <p><i>c)</i> Sloup, Holsztyn, Housko, Lipowec, Molenburk, Niemczyce, Ostrow, Soszówka, Suchy Dol, Wawrzyneec, Weselice, miejsce wyborów Sloup.</p>
Styrya	1. Gradecki	<p>Graz śródmieście, miejsce wyborów Graz śródmieście;</p> <p>Graz przedmieścia, miejsce wyborów Graz przedmieścia;</p> <p>nadto w okręgu sądowym gradeckim gminy:</p> <p><i>a)</i> Gratwein, Eisbach, Gschnaidt, St. Oswald, St. Stefan am Gratkorn, miejsce wyborów Gratwein;</p> <p><i>b)</i> Andritz, Schattleiten, Stattegg, Weinitzen, miejsce wyborów Andritz;</p> <p><i>c)</i> Fölling, Edelsbach, Hart-Eggersdorf, Haselbach, Kainbach, Kumberg, Purgstall, miejsce wyborów Fölling;</p> <p><i>d)</i> St. Marein, Edelsgrub, Krumegg, Langegg, Mitter-Lassnitz, Nestelbach, miejsce wyborów St. Marein;</p> <p><i>e)</i> St. Peter, Engelsdorf, Grambach, Hart-St. Peter, Liebenau, Messendorf, Raaba, Waltendorf, Wöbling, miejsce wyborów St. Peter;</p> <p><i>f)</i> Hausmannstätten, Fernitz, Gnaning, Gössendorf, Mellach, Premstätten bei Vasoldsberg, Thondorf, miejsce wyborów Hausmannstätten;</p> <p><i>g)</i> Feldkirchen, Kalsdorf, Wundschuh, miejsce wyborów Feldkirchen;</p> <p><i>h)</i> Unter-Premstätten, Pirka, Seiersberg, Strassgang, Zwaring, miejsce wyborów Unter-Premstätten;</p> <p><i>i)</i> Hitzendorf, Attendorf, St. Bartholomä, Dobl, Haselsdorf, Liebach, Reiteregg, Rohrbach, Schadendorfberg, Stiwoll, miejsce wyborów Hitzendorf;</p> <p><i>k)</i> Eggenberg, Gösting, Thal, miejsce wyborów Eggenberg;</p>

e) Kurya powszechna

K r a j	Okrąg wyborczy	Obręby wyborcze i miejsca wyborów
Styrya		<p>w okręgu sądowym frohnleiteńskim gminy:</p> <p>a) Übelbach miasteczko, Übelbach wieś, miejsce wyborów Übelbach miasteczko;</p> <p>b) Frohnleiten, Mauritzen, Röthelstein, Rothleiten, Schrenus, Tulwitz, Tyrnau, miejsce wyborów Frohnleiten;</p> <p>c) Deutsch-Feistritz, Peggau, Groß-Stübing, miejsce wyborów Deutsch-Feistritz;</p> <p>d) Semriach, Windhof, miejsce wyborów Semriach;</p> <p>w okręgu sądowym wildonskim gminy:</p> <p>a) Heiligenkreuz am Waasen, Empersdorf, Feiting, Felgitsch, St. Ulrich, Wutschdorf, miejsce wyborów Heiligenkreuz am Waasen;</p> <p>b) Preding, Flüssing, Hengsberg, Petzendorf, Pöls, Schönberg, Schrötten, Tobis, miejsce wyborów Preding;</p> <p>c) Wildon, Allerheiligen. Kainach. Lebring, St. Margarethen, Stocking, Sukdull, Unterhaus, Weitendorf, miejsce wyborów Wildon;</p> <p>d) St. Georgen nad Stiefingiem, Badendorf, Hart, Haslach, miejsce wyborów St. Georgen nad Stiefingiem;</p> <p>e) Wolfsberg, Breitenfeld, Hainsdorf, Lappach, Ragnitz, miejsce wyborów Wolfsberg;</p> <p>w okręgu sądowym voitsberskim gminy:</p> <p>a) Lankowitz, Gradenberg-Lankowitz, Gössnitz, Kemetberg, Kirchberg, Puchbach, Salla, miejsce wyborów Lankowitz;</p> <p>b) Köflach, Graden-Piber, Pichling pod Köflachem, Rosenthal, miejsce wyborów Köflach;</p> <p>c) Kohlschwarz, Bärnbach, Gallmannsegg, Hochtregist, Kainach, Oswaldgraben, Piber, Piberegg, miejsce wyborów Kohlschwarz;</p> <p>d) Edelschrott, Hirscheegg-Piber, Hirscheegg-Rein, Kreuzberg, St. Martin, Modriach. Pack, miejsce wyborów Edelschrott;</p> <p>e) Voitsberg, Arnstein, Grosswöllnuss, Kleinwöllmiss, Kowald, Lobming, Lobmingberg, Thallein, Tregist, miejsce wyborów Voitsberg;</p> <p>f) Stallhofen, Aichegg, Geistthal, Hausdorf, Kalchberg, Mugauberg, Neudorf-Ligist, Rassberg, Södingberg, miejsce wyborów Stallhofen;</p> <p>g) Krottendorf, Gaisfeld, Gasselberg, Grabenwarth, Köppling, Ligist, Oberdorf, Oberwald, Steinberg, Unterwald, miejsce wyborów Krottendorf;</p> <p>h) Mooskirchen, Fluttendorf, Gross-Söding, Hallersdorf, Klein-Söding, Moosing, Neudorf bei Mooskirchen, Pichling bei Mooskirchen, Stögersdorf, miejsce wyborów Mooskirchen.</p>

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 26. września 1896.

Treść: (№ 171—178.) 171. Obwieszczenie o przeistoczeniu komory głównej II. klasy w Dubrowniku na komorę główną I. klasy. — 172. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gmin Buska i Kamionki strumiłowej do szóstej klasy taryfy czynszów wojskowych. — 173. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany stóp tary, podanych w regulaminie dla tryestyńskich magazynów rachunkowych do składania olejów tłustych. — 174. Obwieszczenie o rozszerzeniu upoważnień celniczych c. k. komory pomocniczej II. klasy w Moos (Tyrol). — 175. Rozporządzenie, którem zmienia się niektóre postanowienia §. 2go rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 31. lipca 1868, dotyczące się poruczenia kilku starostom w Czechach załatwiania spraw namiestnictwa w imieniu namiestnika. — 176. Obwieszczenie o zaprowadzeniu znaczka gazetowego 2centowego na c. k. komorze głównej w Krakowie. — 177. Rozporządzenie, dotyczące się upoważnienia do wymiany znaczków stęplowych na wekslach nie całkowicie wystawionych. — 178. Rozporządzenie, dotyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Krakowie na Administrację podatkową.

171.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. lipca 1896,

o przeistoczeniu komory głównej II. klasy w Dubrowniku na komorę główną I. klasy.

Komorę główną II. klasy w Dubrowniku przeistacza się na komorę główną I. klasy i takowa rozpocząć ma niezwłocznie urządowanie swoje w tym przymocie.

Biliński r. w.

172.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 30. lipca 1896,

którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gmin Buska i Kamionki strumiłowej do szóstej klasy taryfy czynszów wojskowych (Dz. u. p. Nr. 225 z roku 1890).

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 225) zalicza się w porozumieniu z c. i. k. wspólnem Ministerstwem wojny gminy

Busk i Kamionkę strumiłową w Galicyi do szóstej klasy taryfy czynszów za pomieszczenia dla wojska, przedłużonej ustawą z dnia 25. czerwca 1895 (Dz. u. p. Nr. 100) aż do końca 1900 roku.

Weltersheimb r. w.

Biliński r. w.

173.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z d. 3. września 1896,

tyczące się zmiany stóp tary, podanych w regulaminie dla tryestyńskich magazynów rachunkowych do składania olejów tłustych.

Stopy tary, podane w §§. 4 i 9 regulaminu dla tryestyńskich magazynów rachunkowych do składania olejów tłustych (rozporządzenie z dnia 23. czerwca 1891 IV, Dz. u. p. Nr. 78) a służące do obliczania wagi netto oleju w beczkach wprowadzonego i do zamiany tej wagi netto na rachunkową wagę sporko, podwyższa się w porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami królewsko węgierskiemi z 15°/_o a względnie 17·5°/_o na 17°/_o a względnie 20·5°/_o.

Glanz r. w.

Biliński r. w.

174.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 5. września 1896,****o rozszerzeniu upoważnień celniczych c. k. Komory pomocniczej II. klasy w Moos (Tyrol).**

Upoważnia się c. k. Komorę pomocniczą II. klasy w Moos (Tyrol) do pobierania cła od bydła numerów taryfy 39 aż do 43 bez ograniczenia ilości sztuk.

Biliński r. w.

175.**Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. września 1896,**

którem zmienia się niektóre postanowienia §. 2go rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 31. lipca 1868 (Dz. u. p. Nr. 114), tyczącego się poruczenia kilku starostom w Czechach załatwiania spraw namiestnictwa w imieniu namiestnika.

Ze względu na zmiany w podziale administracyjnym królestwa czeskiego, które zaszły od czasu wydania rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 31. lipca 1868 (Dz. u. p. Nr. 114), zmieniają się ustępy 1, 5, 9 i 10 §. 2go tegoż rozporządzenia w ten sposób, że wymienieni poniżej starostowie mają ustanowioną także rozszerzoną działalność urzędową rozciągać na następujące starostwa:

1. starosta karliński na starostwa horzowickie, rakownickie, szlańskie, melnickie, czesko-brodzkie, smichowskie, kladneńskie, przybramskie i królewsko-winohradzkie;

5. starosta czasławski na starostwa kutnohorskie, ledeckie, kolińskie, podjebradzkie, chotieborzkie i niemiecko-brodzkie;

9. starosta litomierzycy na starostwa rudnickie, teplickie, duchcowskie, ustieckie n. Ł., deczyńskie, czesko-lipskie, rumburskie i szluknowskie;

10. starosta pilzeński na starostwa kralowickie, streberskie, klattowskie, przestyckie, horszowotyńskie, domažlickie i rokyczańskie.

Wszystkie inne postanowienia powyższego rozporządzenia pozostają nienaruszone.

Badeni r. w.

176.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. września 1896,****o zaprowadzeniu znaczka gazetowego 2centowego na c. k. komorze głównej w Krakowie.**

Odnosnie do rozporządzeń tutejszych z dnia 13. maja 1887 (Dz. u. p. Nr. 61) i z dnia 25. maja 1890 (Dz. u. p. Nr. 92), pozwala się niniejszem, żeby znaczek 2centowy, w pierwszym z powyższych rozporządzeń opisany, używany był do stęplowania czasopism zagranicznych także na c. k. komorze głównej w Krakowie.

Biliński r. w.

177.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 19. września 1896,****tyczące się upoważnienia do wymiany znaczków stęplowych na wekslach nie całkowicie wystawionych.**

Ministerstwo skarbu uznaje za stosowne poruczyć kierującym Władzom skarbowym I. instancyi (dyrekcyom skarbowym powiatowym, Urzędowi taksowniczemu głównemu, urzędom wymiaru należyłości), zastrzeżone dotychczas Władzom skarbowym krajowym wydawanie decyzyi co do prósb o wymianę znaczków stęplowych na wekslach tutejszo-krajowych, wystawionych na trassata znajdujacego się za granicą, jakoteż znaczków stęplowych na wekslach zagranicznych, wystawionych na trassata w krajach tutejszych mieszkajacego.

Zarazem uchyla się także rozporządzenie z dnia 2. listopada 1887 (Dz. u. p. Nr. 128).

Biliński r. w.

178.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. września 1896,****tyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Krakowie na Administrację podatkową.**

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 18. lipca 1896 przeistacza się Komisję podatkową lokalną w Krakowie, ustanowioną do załatwiania spraw służby, tyczącej się podatków stałych, na Administrację podatkową. Administracja podatkowa rozpocznie czynności od dnia 1. października 1896.

Nowo ustanowiona Administracja podatkowa będzie miała taki sam zakres działania, taki sam obręb urzędowania i tę samą siedzibę co dotychczasowa Komisja podatkowa lokalna.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIX. — Wydana i rozesłana dnia 6. października 1896.

Treść: (№ 179—182.) 179. Obwieszczenie, którem ogłoszają się postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872. — 180. Obwieszczenie o używaniu przyrządu C. Puffera i C. Kühnera, którego przyjmowanie do sprawdzania i cechowania dozwolone zostało obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 29. lipca 1895, także do mierzenia owsa, atoli tylko w ilościach po 10 lub 20 litrów. — 181. Obwieszczenie, dotyczące się sprawdzania i cechowania przyrządów do pomiaru użycia elektryczności. — 182. Rozporządzenie w przedmiocie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia ministerjalnego z dnia 11. lutego 1860, zawierającego dodatkowe postanowienia do przepisu z dnia 29. stycznia 1853, dotyczącego się wykonania Najwyższego patentu o broni z dnia 24. października 1852.

179.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 21. września 1896,

którem ogłoszają się postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171).

W wykonaniu ustawy z dnia 23. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872), którą nowy porządek miar i wag został zaprowadzony, podaje się do wiadomości publicznej następujący dodatek do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171) wydany przez c. k. Komisję główną miar i wag.

Glanz r. w.

Dodatek trzydziesty pierwszy do Porządku sprawdzania miar i wag

z dnia 19. grudnia 1872.

Do §. 29.

W przedmiocie przyjmowania do sprawdzania i cechowania dwóch wag pomostowych stałych systemu firmy Pelikan i syn w Pradze.

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872 (Dz. u. p. Nr. 17) c. k. Komisja główna miar i wag pozwoliła przyjmować

do sprawdzania i cechowania dwie wagi pomostowe stałe systemu firmy Pelikan i syn w Pradze a mianowicie 1. wagę pomostową setną z pomostem podzielonym a względnie z dwoma pomostami bez urządzenia na ciężarek ruchomy, 2. wagę pomostową z dwoma pomostami z urządzeniem na ciężarek ruchomy.

Opisanie pierwszej wagi pomostowej.

Dołączona figura 1 przedstawia plan wagi po zdjęciu pomostów, figura 2 przekrój pionowy w kierunku linii *kl* a figura 3 przekrój pionowy w kierunku linii *mn*.

Każdy z dwóch pomostów *BB* (figura 2) tej wagi, przeznaczonej do ważenia wozów dwuosioowych, w którym to celu wozy te ustawiają się każdy jedną osią na jednym pomoście, spoczywa dwoma dźwigarami żelaznymi *tt* (figura 2) równoległymi i powyżej ostrzy *bbbb* (figura 1) leżącymi, zapomocą zawieszadeł, na tychże ostrzach, które utwierdzone są w dwóch dźżkach *C* i *D* (figura 1) tworzących trójkąt.

Dźżki *C* i *D* mają osie obrotowe pod *aaaa* (figura 1); te osie obrotowe leżą na panwiach przytwierdzonych do cokołów kamiennych.

Dźżek *D* połączony jest z dźżkiem *C* pod *c* (figura 1) zapomocą zawieszadła *g* (figura 2).

Obadwa dźżki *CC*, przedłużone ramionami *dd* (figura 1) względem podłużnej strony wagi ukośnie skierowanemi, łączą się zapomocą ciągaru *z* z dźżkiem wagi *A* (figura 3) w taki sposób, że ostrza *ss*

Opisanie pierwszej wagi pomostowej.

(Do Nr. 179.)

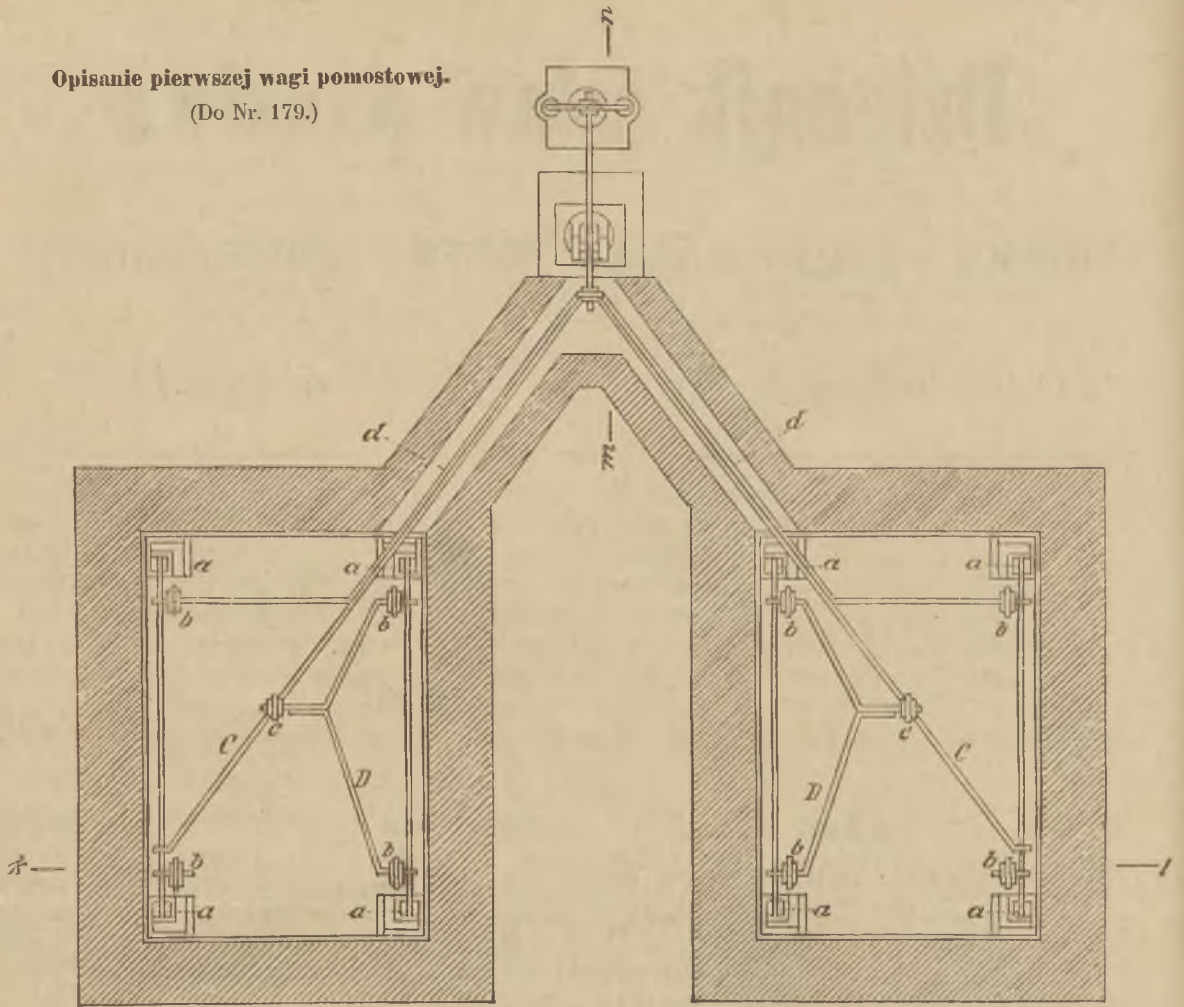

Figura 1.

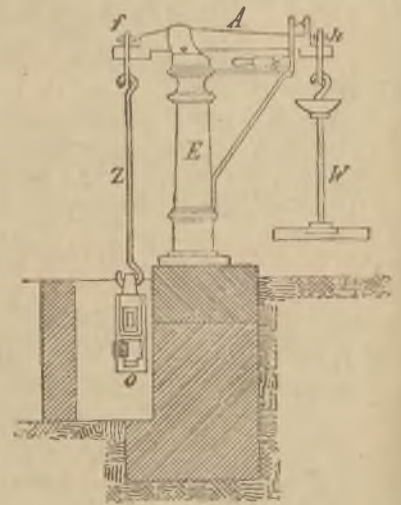

Figura 3.

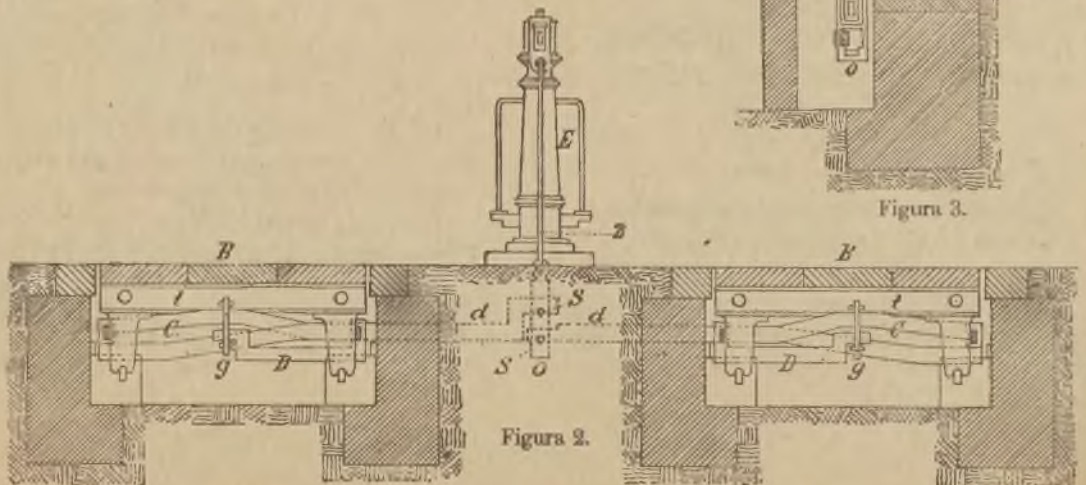

Figura 2.

Opisanie drugiej wagi pomostowej. (Do Nr. 179.)

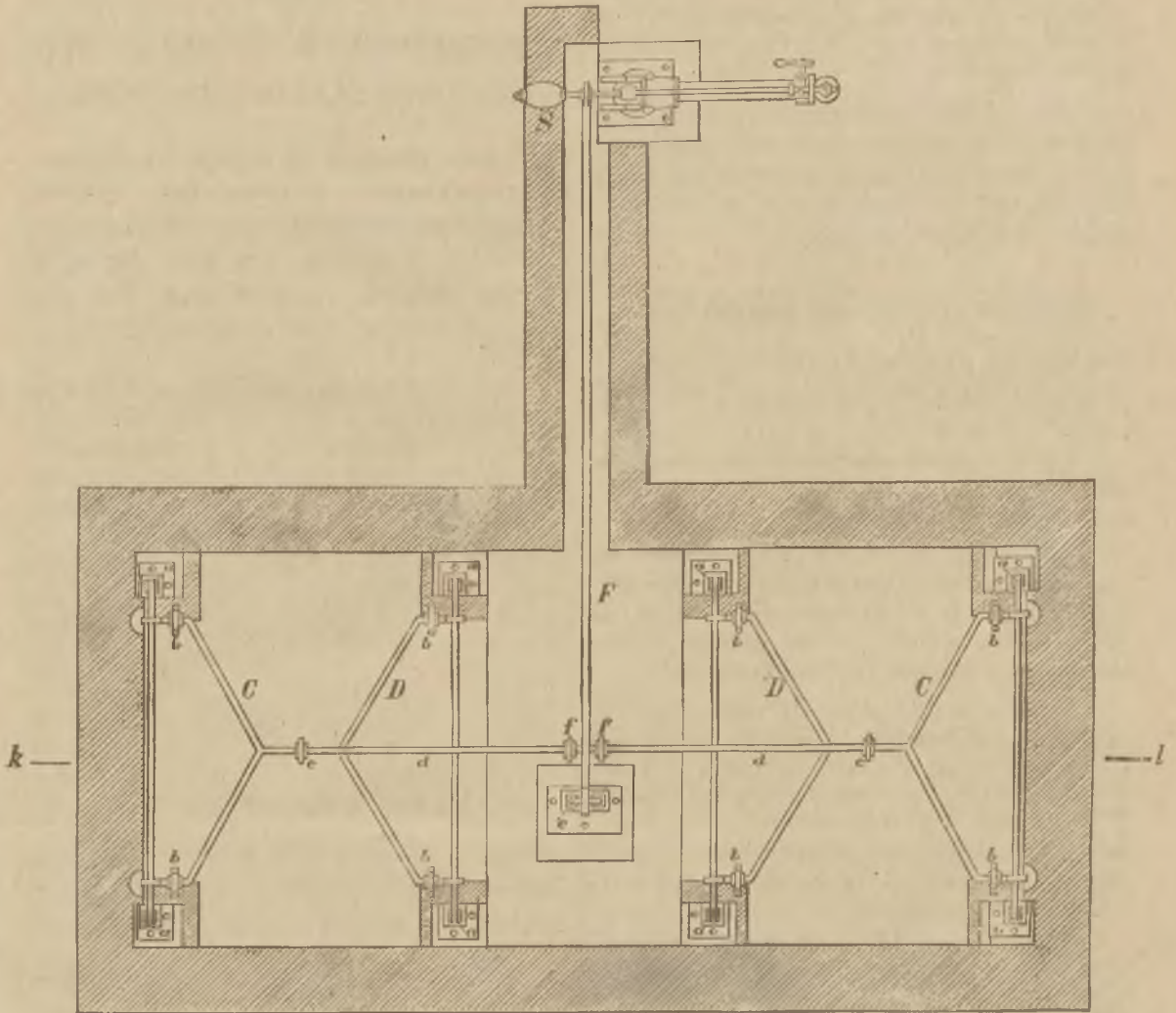

Figura 1.

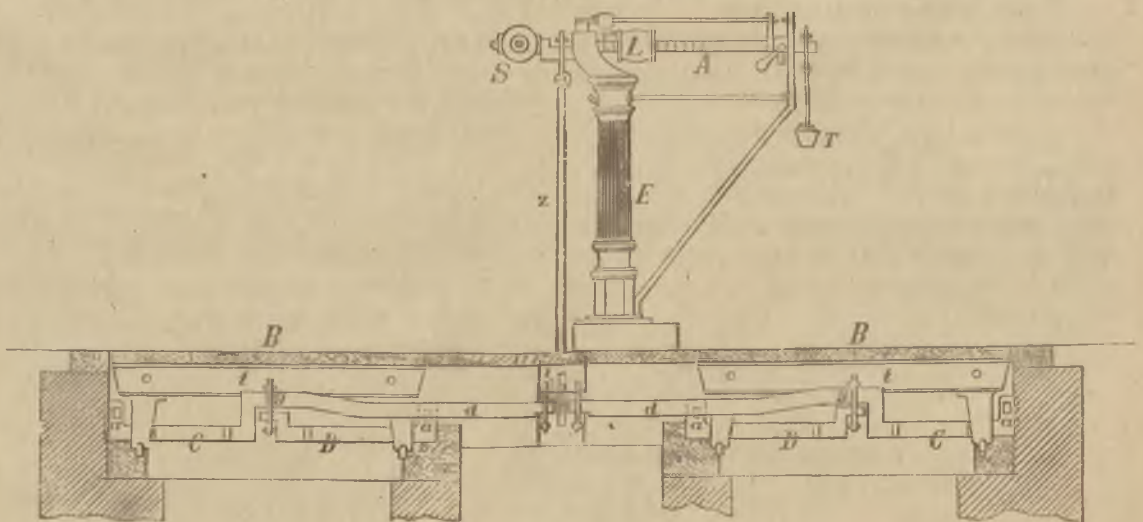

Figura 2.

(figura 2) znajdujące się na końcach ramion przedłużających $d d$ wchodzi pionowo ponad sobą w zawieszadło łączące o (figura 2 i 3) na dolnym końcu ciężaru utwierdzone.

Nierównoramienna belka wagi A , spoczywająca swoją osią obrotową na panwi, umieszczonej na słupie E (figura 2 i 3), opatrzona jest ostrzami f i h , z których pierwsze dźwiga za pomocą ciężaru oba drążki $C C$, drugie talerz wagowy W .

Opisanie drugiej wagi pomostowej.

Tę wagę pomostową, przeznaczoną do ważenia wozów kolejowych, objaśniają dołączone figury 1 i 2.

Figura 1 przedstawia plan wagi po zdjęciu pomostów, na figurze 2 wyobrażony jest przekrój pionowy wagi w kierunku linii $k l$ (figura 1).

Jak u wagi poprzednio opisanej, tak i u tej każdy z dwóch pomostów $B B$ (figura 2) dźwigają dwa drążki C i D trójkąt tworzące, zapomocą zawieszadeł opierających się na ostrzach $b b b b$ utwierdzonych w tychże drążkach (figura 1).

Drążki $D D$ są z drążkami $C C$ pod cc (figura 1) zapomocą zawieszadeł $g g$ (figura 2) połączone i chwytają opatrzone ostrzami $s s$ (figura 1) końce ramion przedłużających $d d$ (figura 1 i 2) drążków $C C$, za krótkie zawieszki spoczywające na wspólnym ostrzu i (figura 2) w drążku przewodniczym F (figura 1) utwierdzonem, po obu jego stronach w równej długości wystającym.

Drążek przewodniczy F ma oś obrotową pod e (figura 1); ta oś obrotowa spoczywa, jak każda z osi obrotowych $a a a a$ (figura 1 i 2) drążków C i D na panwi, umieszczonej na filarze murowanym.

Koniec drążka przewodniczego F , przeciwległy jego osi obrotowej e , łączy się za pomocą ciężaru z z belką wagi A (figura 2) spoczywającą zapomocą ostrza i panwi na słupie E .

L jest większym ciężarkiem ruchomym bezpośrednio na belce wagi przesuwającym się dającym a S ciężarkiem śrubowym, przedłużeniem krótszego ramienia belki tworzącym. Służy on do odtarowania wagi, do czego w razie potrzeby można używać talerza T wiszącego na samym końcu dłuższego ramienia belki.

Wiedeń, dnia 1. września 1896.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Tinter r. w.

180.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 21. września 1896,

o używaniu przyrządu C. Puffera i C. Kührera, którego przyjmowanie do sprawdzania i cechowania dozwolone zostało obwieszczeniem Ministerstwa handlu z dnia 29. lipca 1895 (Dz. u. p. Nr. 118), także do mierzenia owsa, atoli tylko w ilościach po 10 lub 20 litrów.

Na zasadzie rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1872 (Dz. u. p. Nr. 17) podaje się do wiadomości publicznej następujący Dodatek do przepisów, dotyczących się sprawdzania i cechowania przyrządu zbudowanego przez C. Puffera i C. Kührera do mierzenia zboża w ilościach po 2, 5, 10 lub 20 litrów (obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 29. lipca 1895 [Dz. u. p. Nr. 118]), uchwalony przez c. k. Komisję główną miar i wag.

Glanz r. w.

Dodatek do przepisów,

dotyczących się sprawdzania i cechowania przyrządu zbudowanego przez C. Puffera i C. Kührera do mierzenia zboża w ilościach po 2, 5, 10 lub 20 litrów.

Pozwala się uwierzytelniać przyrządy konstrukcyi w przepisach powyższych podanej także do mierzenia „owsa“, atoli tylko w ilościach po 10 lub 20 litrów.

Jeżeli przyrządy te mają być używane także do owsa, natenczas powierzchnia otworu przepuszczającego pomiędzy obu naczyniami A i B (obacz odnośną figurę), nie powinna wtedy, gdy suwak środkowy S zajmie położenie najskrajniejsze na lewo, wynosić mniej jak 96 centymetrów kwadratowych a żaden z boków długości tego otworu przepuszczającego nie może mieć mniej jak 80 mm.

Na tarczy przyrządu powinien znajdować się napis: „Przyrząd do mierzenia owsa i innych zbóż w ilościach po 10 lub 20 litrów“.

Wiedeń, dnia 1. września 1896.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Tinter r. w.

181.**Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 21. września 1896,**

tyczące się sprawdzania i cechowania przyrządów do pomiaru użycia elektryczności.

W wykonaniu ustawy z dnia 23. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872), którą nowy porządek miar i wag został zaprowadzony, podaje się do wiadomości publicznej następujący dodatek do Przepisów tyczących się sprawdzania i cechowania przyrządów do pomiaru użycia elektryczności (rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 3. maja 1894 [Dz. u. p. Nr. 82]), uchwalony przez c. k. Komisję główną miar i wag w dniu 23. czerwca 1896.

Glanz r. w.

Dodatek do przepisów,

tyczących się sprawdzania i cechowania przyrządów do pomiaru użycia elektryczności.

Oznaczenia urzędowe przyrządów do pomiaru użycia elektryczności wzmiankowane w ustępie V, punkcie 13 i w ustępie VIII, punkcie 23 przepisów tutejszych z dnia 3. maja 1894 (Dz. u. p. Nr. 82 z r. 1894), nie będą już wytrawiane na okienku do odczytywania, lecz mają być wybijane na płytkach metalowych, które następnie przytwierdzić należy do sznura plombowego w taki sposób, żeby bez naruszenia zaplombowania nie mogły być usunięte.

Wiedeń, dnia 1. września 1896.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Tinter r. w.

182.**Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, sprawiedliwości, skarbu i Ministerstwa kolei żelaznych w porozumieniu z wspólnym Ministerstwem wojny z dnia 1. października 1896,**

w przedmiocie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. lutego 1860 (Dz. u. p. Nr. 39), zawierającego dodatkowe postanowienia do przepisu z dnia 29. stycznia 1853 (Dz. u. p. Nr. 16), tyczącego się wykonania Najwyższego patentu o broni z dnia 24. października 1852 (Dz. u. p. Nr. 223).

Artykuł I.

Uchyla się dotychczasową osnowę §§. 2, 5, 6 i 8 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. lute

go 1860 (Dz. u. p. Nr. 39) i takowe opiewać mają jak następuje:

§. 2.

Do uzyskania listu konwojowego do broni i amunicji dostatecznym jest zgłoszenie się ustne. Do wystawienia takiego listu konwojowego upoważnione są c. k. Władze policyjne a gdzie ich niema, Władze polityczne pierwszej instancji, które jednak w razie zachodzących trudności i wątpliwości, postarać się mają o polecenie przełożonej Władzy.

W tych przypadkach, w których chodzi o wprowadzenie lub przewóz wytworów podlegających monopolowi prochowemu, jakoteż przedmiotów, takie wytwory zawierających, potrzebny jest do uzyskania listu konwojowego amunicyjnego dowód, że przepisane w §. 19 ustawy o cłach i monopolach państwa pozwolenie Władzy monopolowej do nabycia a względnie do przewozu odnośnej pošyłki z zagranicy zostało już udzielone przez Władzę do tego właściwą (obecnie c. i. k. wspólne Ministerstwo wojny).

§. 5.

Za amunicję, gdy chodzi o pošyłkę, uważać należy:

1. Proch strzelniczy (do strzelania i rozsadzania), bawełnę strzelniczą jakoteż wszelkie inne środki wybuchające, dające używać się do strzelania.
2. Naboje gotowe do broni palnej, pociski wydrążone do broni palnej i części składowe takich naboarów i pocisków, o ile w tych naboajach, pociskach wydrążonych lub ich częściach składowych mieszczą się materyały wybuchające jakiegobądź rodzaju. W szczególności zalicza się do tych przedmiotów także amunicję Floberta, kapsle do broni palnej i pocisków, kapsle blaszkowe, gilsy na naboje z przyrządami do podpalania, lonty do pocisków.
3. Wszelkie inne przedmioty jakiegokolwiek rodzaju do celów wojennych, zawierające jakiegobądź materyały wybuchające.
4. Kapsle rozsadzające.

§. 6.

Gdy fabryki prochu, tudzież upoważnieni producenci prochu odstawiają proch goły lub w naboajach (§. 5, punkt 1 i 2) do magazynów skarbowych, jakoteż, gdy magazyny te pošyłają proch do koncesyonowanych hurtowych i detailicznych sprzedawców prochu, do przedsiębiorców kopalń i budownictwa i do posiadaczy kamieniołomów, podobnie, gdy hurtowi sprzedawcy prochu pošyłają proch do sprzedawców detailicznych i na odwrót, w takim razie, bez względu, czy proch zapakowany jest w nazyniach oryginalnych składu skarbowego, czy w inny

sposób, według istniejących przepisów dozwolony, miejsce listów konwojowych, przepisanych w ogóle do posyłek amunicyjnych zastępują karty do przyklepiania, uwolnione od stępla, których za opłatą kosztów nakładu dostać można w Składach materiałów artyleryjskich (filialnych) i ich oddziałach administracyjnych.

Karty do przyklepiania zawierają oznaczenie prochu (gatunek) z podaniem wagi brutto i netto, jakoteż składu skarbowego, dla którego proch jest przeznaczony lub z którego pochodzi, nazwisko (firmę) i miejsce zamieszkania posyłającego i odbiorcy, tudzież dopisek: „Karta niniejsza zastępuje miejsce listu konwojowego do amunicji, stosownie do §. 6go rozporządzenia ministeryalnego z dnia 11. lutego 1860 (Dz. u. p. Nr. 39) zmienionego rozporządzeniem ministeryalnym z dnia 1. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 182)“.

Karty przytwierdzać należy na zewnętrznej stronie naczynia przeznaczonego do przesłania prochu (opakowania) w sposób widoczny i tak mocno, żeby rozdzierały się przy otwieraniu naczynia (opakowania).

§. 8.

Komory wchodowe winny, szczegóły podane w wygotowaniach listów konwojowych, tyczących

się przywozowych i przewozowych posyłek broni i amunicji zanotować w formie uwagi na wygotowaniu celniczem, tyczącem się transportów broni i amunicji; następnie listy konwojowe do broni i amunicji dołączyć należy do listu przewozowego a względnie do adresu posyłkowego pocztowego.

Zezwolenie Władzy monopolowej do nabycia a względnie do przewozu posyłek podlegających monopolowi prochowemu, dołączać należy zawsze do wygotowania celniczego.

Artykuł II.

Rozporządzenie ministeryalne z dnia 11. lutego 1860 (Dz. u. p. Nr. 39) powyższemi postanowieniami zmienione, nie stosuje się do posyłek broni i amunicji przez zarząd wojskowy lub do niego wyprawianych, z wyjątkiem posyłek amunicji w §. 6 oznaczonych. Dla tych posyłek obowiązują odnośne osobne przepisy wojskowe a względnie polecenia dane stronom przez Władzę wojskową.

Artykuł III.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej niezwłocznie.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Gleispach r. w.

Guttenberg r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXX: — Wydana i rozesłana dnia 6. października 1896.

Treść: *N* 183. Rozporządzenie do dziekanatów wydziałów prawnych i politycznych, jakoteż do prezydyów komisji egzaminów rządowych teoretycznych, zawierające instrukcyę w przedmiocie odbywania egzaminów rządowych teoretycznych, które zdawać mają uczniowie prawa i w przedmiocie urzędowania komisji do egzaminów rządowych teoretycznych.

183.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z d. 23. września 1896,

do dziekanatów wydziałów prawnych i politycznych, jakoteż do prezydyów komisji egzaminów rządowych teoretycznych, zawierające instrukcyę w przedmiocie odbywania egzaminów rządowych teoretycznych, które zdawać mają uczniowie prawa i w przedmiocie urzędowania komisji do egzaminów rządowych teoretycznych.

W myśl §. 31go rozporządzenia wykonawczego z dnia 24. grudnia 1893, *Dzien. rozp. min.* Nr. 1 z r. 1894 (*Dz. u. p.* Nr. 204 z r. 1893) do ustawy z dnia 20. kwietnia 1893 (*Dz. u. p.* Nr. 68) o urzędzeniu nauk prawnych i politycznych, tudzież egzaminów rządowych, uznają za stosowne wydać następujące szczegółowe postanowienia w przedmiocie odbywania egzaminów rządowych i urzędowania komisji do egzaminów rządowych.

§. 1.

Egzamina rządowe teoretyczne zdaje się ustnie i publicznie. Egzamina rządowe prawno-historyczne odbywają się zwyczajnie w uniwersytecie, sądowe i polityczne w budynku urzędowym Władzy politycznej krajowej lub innej Władzy publicznej a w uniwersytecie tylko w takim razie, jeżeli w budyn-

kach urzędowych powyżej oznaczonych niema odpowiednich lokali do odbycia egzaminu.

§. 2.

Rzeczy potrzebnych dostarcza komisji egzaminacyjnej na jej żądanie ustne lub piśmienne Władza polityczna krajowa, która zarządza także co potrzeba pod względem dostarczenia komisji do pomocy potrzebnych pisarzy i sług. Do tych egzaminów, które odbywają się w uniwersytecie, Władze akademickie mają dostarczyć pisarzy i sług, tudzież oświetlać i opalać lokale.

§. 3.

W komisji do egzaminów rządowych sądowych i politycznych utrzymywać należy po dwa protokoły, protokoł podawczy na zgłoszenia się z rubrykami: liczba bieżąca, dzień zgłoszenia się, nazwisko kandydata, wzięcie taksy na przepis i zapłacenie, termin egzaminu i wynik egzaminu, tudzież protokoł prezydyalny do wszystkich innych nadchozących przedmiotów.

W komisji do egzaminów rządowych prawno-historycznych utrzymywać należy tylko protokoł prezydyalny.

Protokoły te, dopóki komisya potrzebuje ich do załatwiania spraw bieżących, jakoteż wszelkie inne akta komisji egzaminacyjnej zachowuje prezes, a następnie oddają się do registry Władzy politycznej krajowej.

Pod względem uwolnienia od opłaty pocztowej korespondencji, które komisye do egzaminów rządowych wymieniają między sobą i z c. k. Władzami, obowiązują postanowienia rozporządzenia ministerjalnego z dnia 16. października 1850, l. 8308, a względnie ustawy z dnia 2. października 1865 (Dz. u. p. Nr. 108).

§. 4.

Prezes każdej z trzech komisji do egzaminów rządowych kieruje samodzielnie podwładną komisją egzaminacyjną i zawiaduje jej sprawami. On jest za to odpowiedzialny, żeby w komisji wszystko, co się tyczy egzaminów rządowych, było urządzone i przeprowadzone odpowiednio zamiarowi ustawy. W szczególności jego także jest obowiązkiem staranne zbieranie i utrzymywanie w ewidencji odnośnych ustaw, rozporządzeń i przepisów.

Prezesa, dla zaszłej przeszkody niemogącego urzędować, zastępuje najstarszy stopniem wiceprezes, albo, jeżeli wiceprezes nie jest mianowany lub gdyby i zamianowanego wiceprezesa zaszła przeszkoda, najstarszy według lat służby zwyczajny profesor uniwersytetu, w przymocie członka do komisji należący (§. 18 rozporządzenia wykonawczego), kładzie się jednak za warunek, żeby tenże zostawał jeszcze w czynnej służbie.

§. 5.

Wszyscy zwyczajni i nadzwyczajni profesowie wydziału prawnego i politycznego są na mocy swego urzędu nauczycielskiego komisarzami egzaminacyjnymi do swego przedmiotu w odnośnej komisji egzaminacyjnej. Mogą jednak być mianowani egzaminatorami także do innych przedmiotów i do innych komisji.

Oprócz tego także inni biegli będą w miarę potrzeby mianowani komisarzami egzaminacyjnymi (§. 17 rozporządzenia wykonawczego).

Komisarzy egzaminacyjnych mianuje się do przedmiotów szczególnych lub bez żadnego ograniczenia do wszystkich przedmiotów odnośnego egzaminu na trzechletni okres urzędowania, po upływie którego mogą być ponownie do urzędu egzaminatorów powołani.

Dla komisarzy egzaminacyjnych już mianowanych w czasie wydania instrukcji niniejszej, trzechletni okres ich urzędowania liczyć się ma od chwili, w której instrukcja niniejsza wejdzie w wykonanie.

Członków komisji egzaminacyjnej mianuje Minister wyznań i oświaty zwyczajnie na wniosek jej prezesa (jeżeli są urzędnikami, w porozumieniu z ich przełożoną Władzą naczelną).

§. 6.

Komisarz egzaminacyjny egzaminować ma zwyczajnie z tego przedmiotu, do którego jest mianowany, jeżeli zaś mianowany jest do kilku przedmiotów lub bez żadnego ograniczenia, winien egzaminować z tego przedmiotu, który mu prezes w chwili aktu egzaminacyjnego wyznaczy. Wyjątkowo jednak prezes może członkowi komisji egzaminacyjnej, mianowanemu do pewnego przedmiotu, poruczyć za jego zgodą egzaminowanie także z innego przedmiotu.

Na egzaminie rządowym prawno-historycznym przedmioty egzaminu rozdzielać należy stosownie do §. 16go rozporządzenia wykonawczego między trzech komisarzy egzaminacyjnych w taki sposób, żeby z prawa rzymskiego egzaminował w każdym razie jeden egzaminator, w skutek czego jeden z dwóch innych egzaminatorów objąć musi dwa przedmioty.

§. 7.

Komisarze egzaminacyjni, otrzymawszy od prezesa wezwanie, obowiązani są przybyć punktualnie na wyznaczone egzaminy.

Jeżeli nie mogą przybyć z powodu choroby lub z powodu niezmiernie pilnych, nie cierpiących zwłoki czynności zawodowych, winni niezwłocznie uwiadomić o tem prezesa. Również uwiadamić mają prezesa o oddaleniu się z miejsca egzaminu na czas dłuższy.

§. 8.

Prezes tworzy w myśl §. 16go rozporządzenia wykonawczego komisye do poszczególnych aktów egzaminu (komisye specjalne) według swego uznania. Komisye te składać się mają do każdego z trzech egzaminów rządowych teoretycznych z przewodniczącego i z trzech komisarzy. Tylko w tym przypadku, jeżeli członek powołany do uczestniczenia w komisji specjalnej nie może z powodu przeszkody przybyć a wyznaczenie wcześniej na jego miejsce innego egzaminatora sprawiałoby prezesowi szczególne trudności, prezes upoważniony jest odbyć ważnie egzamin wyjątkowo tylko z dwoma komisarzami egzaminacyjnymi, o ile do jednego przedmiotu egzaminu może sam sprawować urząd egzaminatora.

Przy tworzeniu komisji specjalnych winien prezes mieć ile możności wzgląd na to, żeby w każdym egzaminie rządowym politycznym współdziałał najmniej jeden profesor, i żeby w każdym egzaminie prawno-historycznym i sądowym współdziałali najmniej dwaj profesowie, wyjątkowo jednak miejsce profesora zajmą także także docent do komisji należący. Przestrzegać należy, żeby odbywanie egzaminów rządowych nie odrywało profesorów w nich

uczestniczących od właściwego powołania nauczycielskiego na dłużej niż to jest niezbędnie potrzebne.

Komisarze powinni być częściej zmieniani, atoli w taki sposób, żeby wszyscy członkowie komisji w ogólności mniej więcej jednakowo byli zatrudniani.

§. 9.

Stosownie do postanowień §. 21go rozporządzenia wykonawczego i pominawszy przypadek, poniżej w §. 10 przewidziany, kandydat zgłasza się do egzaminu rządowego prawno-historycznego u dziekana, w tym terminie, który w §. 22 owego rozporządzenia jest ustanowiony. Dziekan winien zbadać prośbę i załączki, i jeżeli według istniejących przepisów nie zachodzi żadna przeszkoda do przypuszczenia do egzaminu, załatwia ją napisaniem w krótkości na prośbie pozwolenia. Prośbę razem z załączkami wręcza się kandydatowi i tenże, stając do egzaminu, winien ją prezesowi komisji złożyć.

W razie pomniejszych zawad, które kandydat może niezwłocznie uchylić, należy dać mu odpowiednio wskazówki, w przypadkach zaś wątpliwych, jeżeli kandydat obstaje przy prośbie, postarać się należy o stanowczą uchwałę grona profesorów.

Po upływie terminu do zgłaszania się, dziekan układa abecadłowy spis nazwisk kandydatów przypuścić się mających do egzaminu i oddaje go odręcznie prezesowi komisji egzaminacyjnej.

Prezes ze względu na ilość kandydatów i komisarzy egzaminacyjnych, którzy są mu przydani, wyznacza w porozumieniu z dziekanem terminy egzaminów, poczem dziekan ogłasza je wypisaniem na czarnej tablicy.

Przy ustanawianiu dni egzaminu dla tych kandydatów egzaminu rządowego prawno-historycznego, którzy z upływem czwartego półrocza nauki swojej mają od najbliższego października rozpocząć służbę pod chorągwią w przymocie ochotników jednorocznych i takową odbywać będą poza obrębem miasta będącego siedzibą uniwersytetu, jakoteż dla tych kandydatów, którzy egzamin rządowy prawno-historyczny zamierzają zdać podczas służby pod chorągwią w przymocie ochotników jednorocznych, trzymać się należy postanowień §§. 12go i 13go rozporządzenia ministerjalnego z dnia 12. kwietnia 1889, *Dzien. rozp. min. Nr. 25.*

Do dwóch jednocześnie urzędujących komisji specjalnych odsyła się kandydatów podług abecadłowego spisu nazwisk, zwyczajnie w ten sposób, że przeznacza się ich kolejno jednego do jednej a następnego do drugiej komisji. W podobny sposób postępować należy, gdy kandydaci mają być rozdzieleni między trzy komisje.

§. 10.

Do egzaminu sądowego i politycznego kandydaci zgłaszają się stosownie do postanowień §§. 21 i 23 rozporządzenia wykonawczego u prezesa właściwej komisji egzaminacyjnej. Termin do tego zgłoszenia się nie jest wprawdzie wyraźnie oznaczony, kandydaci jednak, zamierzający poddać się jednemu z tych egzaminów już w ciągu czterech ostatnich tygodni miesiąca lipca, mają zgłosić się najpóźniej aż do 15. czerwca, w przeciwnym razie czekałoby ich to, że do złożenia egzaminu przypuszczonoby ich dopiero w październiku. Toż samo rozumie się o tych uczniach, którzy w myśl §. 12go rozporządzenia ministerjalnego z dnia 12. kwietnia 1889, *Dzien. rozp. min. Nr. 25,* chcą zdać egzamin rządowy prawno-historyczny między 20. a 28. września.

Co do każdego zgłaszającego się stwierdzić należy na podstawie książeczki legitymacyjnej, czy dopełnił przepisanych warunków pod względem trwania nauki, kolegiów obowiązkowych i poszczególnych półroczy, które mają być liczone, a co do kandydatów oddalonych, nadto także, czy upłynął termin oddalenia i czy uczynili zadość włożonemu na nich stosownie do §. 27go rozporządzenia wykonawczego obowiązkowi ponownego uczęszczania na wykłady.

Kandydaci, którzy egzamin rządowy sądowy i polityczny zamierzają zdawać w czterech ostatnich tygodniach ósmego półrocza swoich nauk prawnych dołączyć winni potwierdzenie dziekana, że kandydat uczęszcza ostatnie półrocze na przepisane nauki prawne i polityczne, że zapisany był na wszystkie kolegia obowiązkowe i że na podstawie istniejących przepisów nie zachodzi żadna przeszkoda do policzenia mu półroczy, które skończył.

Jeżeli do przypuszczenia kandydata niema żadnej przeszkody, prezes może niezwłocznie wyznaczyć mu dzień egzaminu, wygotować pozwolenie na blankiecie do tego przeznaczonym i natychmiast mu wręczyć lub później pośtać.

Prośbę, na której pozwolenie zapisuje się w krótkości, zatrzymać należy razem z załączkami w aktach; załączki, które podczas egzaminu komisarzy egzaminacyjni muszą mieć przed sobą dla przejrzenia, zwracają się dopiero po złożeniu egzaminu.

W razie pomniejszych zawad, które kandydaci mogą niezwłocznie uchylić, winien prezes dać odpowiednio wskazówki, w przypadkach zaś wątpliwych, wydać mu co do prośby rezolucję piśmienną, z zastrzeżeniem rekursu do Ministerstwa oświaty.

W miarę zgłoszeń wyznacza prezes w każdym z osobna przypadku dni egzaminu, trzymając się w ogólności tej kolei, w której kandydaci zgłaszali się u niego do egzaminów.

Stosownie do potrzeby mogą urzędować jednocześnie dwie komisje specjalne tej samej komisji egzaminacyjnej. Atoli w tym samym akcie egzaminacyjnym nie można więcej jak trzech kandydatów poddawać egzaminowi.

§. 11.

Gdy kandydatowi odmawia się przypuszczenia do egzaminu rządowego, wydać mu należy w tym względzie rezolucję piśmienną w krótkości uzasadnioną. Przeciw tej rezolucji odmownej służy mu prawo rekursu do Ministerstwa oświaty, który podać należy w przeciągu dni 8 a który, jeżeli idzie o egzamin rządowy prawno-historyczny, wnieść należy do dziekanatu, jeżeli zaś idzie o dwa inne egzaminy rządowe, do prezesa dotyczącej komisji egzaminacyjnej, dziekanat zaś a względnie prezes posyła go z wyraźnym wnioskiem do Ministerstwa oświaty.

§. 12.

Wszyscy kandydaci do egzaminu prawno-historycznego, którym do złożenia takowego wyznaczono ten sam dzień, winni stawić się w tymże dniu zanim się egzamin rozpocznie i mają być obecni, dopóki nie zdadzą egzaminu.

Zamiana dni egzaminu między kandydatami, jakoteż stawienie się kandydata, który zgłosił się już do egzaminu, na miejsce tego, który nie stawił się lub który się cofnął, może nastąpić tylko za zezwoleniem prezesa.

Kandydat, samowolnie nie stawiający do egzaminu, traci takse egzaminacyjną, która przepada na rzecz komisji i czeka go to, że jeżeli szło o egzamin rządowy prawno-historyczny, nie będzie już do niego przypuszczony w tym samym terminie, jeżeli zaś szło o egzamin rządowy sądowy lub polityczny, przypuszczony będzie do egzaminu dopiero po wszystkich innych kandydatach, którzy się już zgłosili a według okoliczności w czasie jeszcze późniejszym. Jeżeli taksa nie była jeszcze zapłacona w okresie uchybionego terminu, kandydat przypuszczony będzie ponownie do egzaminu tylko za złożeniem podwójnej kwoty taksy; kandydat zaś całkiem lub od połowy taksy uwolniony nie może już rościć sobie pretensji do tego dobrodziejstwa w nowym terminie.

Cofnąć stratę taksy lub uwolnić od taksy może prezes tylko w takim razie, jeżeli niestawienie się uzna za zupełnie usprawiedliwione.

§. 13.

Takse od egzaminu opłacić ma kandydat przed zdaniem egzaminu. Najpóźniej na 24 godziny przed egzaminem winien kandydat wykazać prezesowi, że ją opłacił, lub że mu służy uwolnienie.

Stępel do świadectwa winien kandydat przynieść z sobą na egzamin.

Postępowanie, tyczące się poboru taks od egzaminu, składania z nich rachunku i rozdzielania takowych urzędzone jest rozporządzeniem ministerjalnym z dnia 10. marca 1856 (Dz. u. p. Nr. 37).

§. 14.

Egzamina odbywają się w języku niemieckim, o ile dla poszczególnych komisji do egzaminów rządowych nie istnieją pod tym względem osobne przepisy.

§. 15.

Jak długo trwać ma egzamin z każdym z osobna kandydatem, pod tym względem przyjmuje się za zasadę, że dla każdego z nich poświęcić należy nie więcej ale także i nie mniej czasu jak potrzeba, żeby można sumienny i niewątpliwy sąd wydać o uzdolnieniu i stopniu uzdolnienia kandydata. Decyzja pod tym względem należy do prezesa.

Za правило postanawia się, że dla trzech kandydatów egzamin rządowy prawno-historyczny nie ma trwać dłużej jak 2½ godziny, oba zaś inne egzamina rządowe nie dłużej jak po 3 godziny.

Każdą z czterech umiejętności w §§. 12 aż do 14 rozporządzenia wykonawczego pod liczbą 1 aż do 4 wymienionych, uważać należy za jeden przedmiot egzaminu.

Gdyby przy końcu egzaminu wynik jego był jeszcze wątpliwy, prezes może według własnego uznania wezwać jednego lub drugiego komisarza egzaminacyjnego, żeby zadał jeszcze jedno lub kilka pytań.

Gdyby kandydat już przy egzaminowaniu z pierwszego przedmiotu egzaminacyjnego okazał taki brak wiadomości, że musi być bezwzględnie oddalony, można po oznajmieniu tego kandydatowi przerwać z nim egzamin za jego zgodą i przystąpić do uchwalenia oddalenia.

§. 16.

Kolej, w jakiej poszczególni komisarze egzaminacyjni mają egzaminować, ustanawia prezes, on zaś, jeżeli jest egzaminatorem do pewnego szczególnego przedmiotu (§. 18 rozporządzenia wykonawczego i §. 8 instrukcji), egzaminuje na końcu.

§. 17.

Na każdym egzaminie należy ile możności badać, czy kandydat ovladnął cały przedmiot egzaminu. W szczególności zapomocą większej ilości pytań, dotyczących się rozmaitych zakresów, zapobiedz należy tej niewłaściwości, żeby kandydaci zaniedbywali przygotować się z całych oddziałów przedmiotu egzaminu.

Na wszystkich egzaminach badać należy głównie, czy kandydat nabył dostatecznego formalnego wykształcenia prawniczego, a przeto, czy posiada bystrą prawniczą przenikliwość, czy ma sąd samodzielny, czy się wyraża dobrym językiem prawniczym, czy pojął systematykę przedmiotu i czy na podstawie nabytych wiadomości zdoła odpowiedzieć nawet na takie pytania, na które nie mógł się osobno przygotować.

Natomiast nie trzeba przywiązywać wagi wyłącznie do zasobu pamięciowego, nabytego jedynie do egzaminu a po egzaminie znowu zapominanego.

W szczególności na egzaminie rządowym prawnohistorycznym trzymać się należy tego, że dopiero w drugim rzędzie chodzi o rzeczowe szczególności prawa rzymskiego, kanonicznego i niemieckiego, w pierwszym zaś rzędzie o stwierdzenie, czy kandydat z tych wzorów a w szczególności z jasnych i czystych form prawa rzymskiego przyswoił sobie zasadnicze pojęcia prawne. Kandydatów nie czyniących zadosyć wymaganiom pod tym względem, należy bezwarunkowo oddalić, chociażby okazywali jak najdokładniejszą znajomość szczegółów. Egzaminując z historii państwa austriackiego, wymagać należy zasadniczych faktów zewnętrznej historii państwa a przywiązywać największą wagę do historii prawa publicznego.

Na egzaminie rządowym sądowym wymagać należy wprawdzie zupełnej znajomości przedmiotów szczególnych w skład tego egzaminu wchodzących, lecz i tu nie należy przywiązywać wagi do szczegółów podrzędnych, lecz głównie badać, czy kandydat przyswoił sobie biegłość w myśleniu prawniczym i czy jest zdolny do swobodniejszego traktowania materii egzaminacyjnej.

Podobnie na egzaminie rządowym politycznym przy egzaminowaniu z „Nauki gospodarstwa społecznego i polityki gospodarstwa społecznego“, jakoteż ze „Skarbowości“, stwierdzić należy przede wszystkim, czy kandydat objął jasno i ściśle pojęcia zasadnicze gospodarstwa społecznego i skarbowego i czy doszedł do samodzielnego poglądu; w taki sam sposób przy egzaminowaniu z prawa państwowego i administracyjnego przywiązywać należy wagę przede wszystkim do znajomości systematyki przedmiotu i nauk podstawowych ogólnych; co się tyczy praktyki rządowej, uwzględnić należy

przede wszystkim stosunki austriackie a więc znajomość prawodawstwa skarbowego austriackiego i szczególnych austriackich urzędów państwa i administracji.

W ogólności przestrzegać trzeba na każdym egzaminie tej zasady, że zadawać należy tylko pytania, dotyczące się samego przedmiotu i na które kandydat kształcący się prawidłowo, może odpowiedzieć. Ile możności unikać należy pytań, wymagających przygotowania się w szczególnym kierunku, np. dotyczących się szczególnych podziałów, szczególnych definicji itp., właściwych tylko jakiejś powadze, lub które tylko w jakiejś szczególnej książce naukowej znaleźć można.

§. 18.

Jeżeli kandydat widocznie zaślabnie podczas egzaminu i z tego powodu żąda przerwania egzaminu, rzeczą jest komisji osądzić, czy na podstawie odpowiedzi do tej chwili danych, ze względem na zaślabnięcie kandydata, można czy nie można wydać sąd całkiem stanowczy i uzasadniony. W pierwszym przypadku wydaje się orzeczenie, w drugim, o ile to jest możliwe, naznacza się kandydatowi termin jak najbliższy do dokończenia egzaminu.

§. 19.

Prezes ma staranie o utrzymanie spokojności i porządku w sali egzaminacyjnej, On ma zapobiegać surowo wszelkiemu zakłóceniu aktu egzaminu przez słuchaczy i według okoliczności zarządzić wydalenie pojedynczych burzycieli spokojności lub w miarę potrzeby wszystkich słuchaczy.

§. 20.

Zasady postępowania, które zachowywane być ma przy naradzie i głosowaniu nad wynikiem egzaminu, podają §§. 25 i 26 rozporządzenia wykonawczego.

Komisarze głosują nad wynikiem egzaminu na posiedzeniu nie jawnem w taki sposób, że każdy egzaminator, młodszy rangą przed starszym, przewodniczący na końcu oświadcza stosownie do ogólnego wrażenia, jakie egzamin na nim zrobił, czy jest za aprobacją, czy za oddaleniem kandydata.

Komisarze egzaminacyjni nie należący do żadnej klasy stopniowej w służbie państwa, oddają swoje wota przed innymi komisarzami, młodszy przed starszym; podobnie z komisarzy należących do tej samej klasy stopniowej, młodszy latami służby głosuje przed starszym.

Dla zachowania tej kolei prezes ułożyć ma odpowiedni spis wszystkich członków komisji i utrzymywać go ciągle w ewidencji. Wykaz ten powinien leżeć w pokoju obrad i on stanowi podstawę porządku głosowania.

Ponieważ każdy komisarz egzaminacyjny oddać ma wotum stosownie do ogólnego wyniku egzaminu, przeto kandydata, który tylko z jednego przedmiotu lub nawet tylko z jednego ważniejszego oddziału jakiegoś przedmiotu dał odpowiedzi niezadowalniające, należy oddalić, chociażby na innych polach okazywał się jak najlepiej przygotowanym.

Trzymać się należy tej zasady, że dobre odpowiedzi nawet na wszystkie pytania nie dają jeszcze prawa do aprobaty „z odznaczeniem“, lecz że do tego potrzebna jest wiedza przewyższająca znacznie miarę dobrego przygotowania i rutyna znakomicie wyrobiona.

Osobiste stosunki kandydata, wpływające na wynik egzaminu, np. niedostateczna znajomość języka egzaminu, choroba podczas przygotowywania się do egzaminu itp. nie mogą być uwzględniane.

§. 21.

Gdy kandydat zdaje egzamin po części w języku nie dla wszystkich komisarzy egzaminacyjnych zrozumiałym (§. 14 instrukcji), dotyczący komisarz ma innym zdać sprawę z tej części egzaminu. W przypadkach takich ci inni komisarze winni wydać sąd głównie według tej części egzaminu, którą rozumieli, oświadczenie zaś kolegi uwzględniać mają tylko o tyle, o ileby jeszcze chcieli się w zdaniu.

§. 22.

Wynik egzaminu oznacza się uchwałą komisji w stopniach „dobrze“, „dostatecznie“ lub „niedostatecznie“, stopień zaś „dobrze“ uważać należy za uchwalony tylko w takim razie, jeżeli żaden komisarz egzaminacyjny nie głosował za stopniem „niedostatecznie“.

Stopień „z odznaczeniem“ przyznany być może dalszą uchwałą komisji egzaminacyjnej tylko w takim razie, jeżeli stopień „dobrze“ został wpród przyznany jednomyślnie.

Wynik głosowania potwierdzić należy w świadectwie z wymienieniem uzyskanego stopnia, jeżeli zaś kandydatowi przyznano „odznaczenie“ z dodatkiem: „a to z odznaczeniem z. . . .“.

Prezes wygotowuje świadectwa z wyrażeniem rodzaju, dnia i wyniku egzaminu, jeżeli zaś kandy-

dat został oddalony, dokłada dozwolony mu termin do ponowienia, tudzież włożony na niego w myśl §. 27go rozporządzenia wykonawczego, obowiązek ponownego uczęszczania na wykłady i podpisuje świadectwo razem z innymi komisarzami, którzy w akcie egzaminu uczestniczyli, poczem wyciska się pieczęć komisji.

W blankiecie do świadectw znajdować się ma przy końcu uwaga wyrażająca odcienie stopni.

Jeżeli całkiem lub po części zdawano egzamin nie w języku niemieckim lecz w innym (§. 14 instrukcji), zamieścić należy wzmiankę o tem w świadectwie, jeżeli stosownie do istniejących przepisów i tak już nie wystawia się świadectwa w tym innym języku.

Istotną osnowę świadectwa wpisać należy w książeczce legitymacyjnej kandydata z wyciśnięciem pieczęci komisji.

Świadectwo wręcza kandydatom prezes niezwłocznie po publicznem ogłoszeniu wyniku egzaminu (§. 28 rozporządzenia wykonawczego).

§. 23.

Celem utrzymania w ewidencji kandydatów oddalonych, należy w myśl §. 29go rozporządzenia wykonawczego uwiadamiać niezwłocznie o każdym oddalonym kandydacie, z wyrażeniem terminu ponowienia egzaminu, dziekanat tego wydziału prawnego i politycznego, w którym kandydat stosownie do swojej książeczki legitymacyjnej lub wyzwolenia uniwersyteckiego, pobiera lub w ostatnim czasie pobierał nauki.

§. 24.

Co do każdego kandydata, prezes komisji specjalnej spisuje protokół egzaminu, który zawierać ma wszystkie szczegóły świadectwa egzaminu, wynik głosowania (jednomyślność, większość lub równość głosów), tudzież miejsce na szczególne uwagi.

Na podstawie tego protokołu, prezes wystawia w razie potrzeby duplikaty świadectw, które u góry blankietu oznaczone być mają wyraźnie jako duplikaty. Wystawienie i wydanie takich duplikatów zanotować należy w książeczce legitymacyjnej.

Prezes każdej komisji egzaminów rządowych zapisać winien w rejestrze abecedowym wszystkich kandydatów przez tę komisję egzaminowanych z przydaniem liczby roku egzaminu i numeru protokołu egzaminacyjnego.

§. 25.

Na początku każdego roku kalendarzowego, prezes składa Ministerstwu oświaty sprawozdanie główne z czynności komisji w ubiegłym roku kalendarzowym i dołącza wykaz tabelaryczny kandydatów przez tę komisję egzaminacyjną egzaminowanych. W wykazie tym, którego jeden egzemplarz przesłać należy jednocześnie c. k. Komisji statystycznej głównej, znajdować się mają następujące rubryki:

- a) Rodzaj komisji egzaminacyjnej,
- b) termin odbytych egzaminów,
- c) ogólna ilość egzaminowanych kandydatów,
- d) ilość aprobowanych z podrzędnymi rubrykami:
 1. bez odznaczenia: jednomyślnie i większością głosów,
 2. z odznaczeniem: z wszystkich przedmiotów i z jednego lub z więcej przedmiotów,

- e) ilość oddalonych z rubrykami podrzędnymi:
 1. po raz pierwszy: na rok, i na sześć miesięcy aż do roku,
 2. po raz drugi: (jak wyżej),
 3. po raz trzeci: (jak wyżej),
- f) ogólna ilość aprobowanych i reprobowanych,
- g) język egzaminu,
- h) uwagi.

§. 26.

Instrukcja niniejsza wchodzi w wykonanie od dnia 1. października 1896. Zarazem uchylają się postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 16. kwietnia 1856, l. 5877 (Dz. u. p. Nr. 54) i reskryptu ministeryalnego z dnia 20. czerwca 1856, jakoteż wszelkie przepisy, tyczące się tego samego przedmiotu, o ile z postanowieniami niniejszego rozporządzenia ministeryalnego zostają w sprzeczności.

Gautsch r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXI. — Wydana i rozesłana dnia 8. października 1896.

Treść: (№ 184—185.) 184. Obwieszczenie o uzupełnieniu a względnie zmianie spisu tych zakładów doświadczalnych włoskich, które upoważnione są do wystawiania dla wina włoskiego świadectw rozbioru chemicznego. — 185. Rozporządzenie, tyjące się postępowania ze względu na cło z amoniakiem płynnym.

184.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. sierpnia 1896,

o uzupełnieniu a względnie zmianie spisu tych zakładów doświadczalnych włoskich, które upoważnione są do wystawiania dla wina włoskiego świadectw rozbioru chemicznego.

W rozporządzeniu z dnia 1. grudnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 201) podany pod e) spis tych zakładów doświadczalnych włoskich, które upoważnione są do wystawiania świadectw rozbioru chemicznego dla win włoskich przeznaczonych do wprowadzenia na obszar cłowy austriacko-węgierski, zmienia się a względnie uzupełnia w ten sposób, że na miejsce „*Reale stazione agraria*“ w Medyolanie, która dekretem królewskim została zniesiona, wejść ma „*Scuola superiore d'agricoltura*“ w Medyolanie.

Biliński r. w.

185.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 3. października 1896,

tyjące się postępowania ze względu na cło z amoniakiem płynnym.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko-węgierskimi uzupełnia się a

względnie zmienia urzędowy abecedłowy spis towarów powszechnej taryfy cłowej dla obszaru cłowego austriacko-węgierskiego w sposób następujący:

Po wyrazie „Amidon“ wpisać należy nowy wyraz:

„Ammoniak, płynny (gazowy, zapomocą wysokiego ciśnienia lub silnego oziębienia skroplony) w ciężkich żelaznych naczyniach na zasadzie artykułu IV. ustawy cłowej Nr. t. 324 . . . 4 zł.“

„— rozczyiny wodniste z niego, ob. Amoniak gryzący (Salmiakgeist).“

„Uwaga. Przy wprowadzaniu amoniaku gazowego płynnego w naczyniach żelaznych zachowywać należy to samo postępowanie, które stosownie do uwagi 2 pod wyrazem „Kwas węglowy przepisane jest do postępowania ze względu na cło z kwasem węglowym płynnym w takichże naczyniach.“

Wyraz „Ammonia“ ma opiewać: „Płynna, ob. Ammoniak i Ammoniak gryzący.“

Pod wyrazem „Ammoniak gryzący“ przydać należy na końcu odsyłacz: „ob. także Ammoniak.“

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Glanz r. w.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXII. — Wydana i rozesłana dnia 24. października 1896.

Treść: (Nr 186—190.) 186. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Zborowa do 7. klasy taryfy czynszów wojskowych. — 187. Obwieszczenie o nadaniu koncesyi na małą kolej ze szlakiem normalnym od Pragi (Smichowa) do Koszyrza, która utrzymywana być ma w ruchu zapomocą elektryczności. — 188. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872. — 189. Rozporządzenie, dotyczące się podwyższenia czesnego za obecność dla członków Sądu przemysłowego w Bielsku, wybranych ze stanu podejmujących się pracy. — 190. Rozporządzenie o przeistoczeniu Komisji podatkowej lokalnej w Opawie na Administrację podatkową.

186.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 29. sierpnia 1896,

którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Zborowa do 7. klasy taryfy czynszów wojskowych (Dz. u. p. Nr. 225 z roku 1890).

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 225) zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Zborów w Galicyi do 7. klasy taryfy czynszów za pomieszczenia dla wojska, obowiązującej aż do końca 1900 roku.

Weltersheimb r. w.

Biliński r. w.

187.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 14. września 1896,

o nadaniu koncesyi na małą kolej ze szlakiem normalnym od Pragi (Smichowa) do Koszyrza, która utrzymywana być ma w ruchu zapomocą elektryczności.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894

(Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895), c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanemi c. k. Ministerstwami, tudzież c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny, nadało Mateuszowi Hlawaczkowi, przełożonemu gminy w Koszyrzu, na jego prośbę, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu małej kolei ze szlakiem normalnym, na której ruch utrzymywany być ma zapomocą elektryczności, od punktu, w którym ulica Kińskich i gościniec piłzeński w Smichowie pod Pragą przecinają się, z użyciem tego ostatniego gościńca, do Koszyrza pod następującemi bliżej określonymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Kolei koncesyonowanej zapewniają się dobrodziejstwa finansowe wyszczególnione w artykule V ustawy na wstępie wzmiankowanej.

Okres przewidzianego w artykule V, lit. d) ustawy powyższej uwolnienia od podatku zarobkowego i dochodowego, od opłacania należności stęplowych od kuponów, jakoteż od wszelkiego nowego podatku państwa, któryby w przyszłości mocą ustaw został na ich miejsce zaprowadzony, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

Gdyby stępel od biletów osobowych miał być zamieniony na opłatę procentową, zastosowane być ma postanowienie artykułu XX, ustęp drugi ustawy rzeczonyj.

§. 2.

Koncesjonaryusz obowiązany jest rozpocząć niezwłocznie budowę kolei żelaznej na wstępie oznaczonej, skończyć najpóźniej w przeciągu pół roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową koleją oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać ma koncesjonaryusz kaucyę w sumie dwa tysiące złotych a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesjonaryuszowi prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesjonaryuszowi do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 4.

O ileby do wybudowania kolei koncesyonowanej użyte być miały drogi publiczne, koncesjonaryusz winien postarać się o zezwolenie tych, którzy do utrzymywania owych dróg są obowiązani a względnie Władz lub urzędów, którym według istniejących ustaw służy prawo udzielania pozwolenia do używania drogi.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinien koncesjonaryusz do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych technicznych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), o ile takowe w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) znajdują zastosowanie na małych kolejach, tudzież do ustaw i rozporządzeń, jakieby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i w ogóle Władz do tego powołanych.

§. 6.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę

i urządzenie kolei, jakoteż kosztów sprawienia taboru kolejowego i uposażenia funduszu zasobnego rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wydaniu zatwierdzonego kapitału zakładowego jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w obrębie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego podlegającego zatwierdzeniu Rządu.

Koncesjonaryusz obowiązany jest dozwalać podoficerom i żołnierzom służbę ordynansową pełniącym bezpłatnego przejazdu koleją. Co do bliższych szczegółów w tym względzie, umówić się należy z właściwymi Władzami wojskowymi. Nadto koncesjonaryusz zobowiązuje się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 7.

Urzednicy państwa, funkcyonaryusze i sludzy jadący koleją z polecenia Władz sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub dla zabezpieczenia interesów państwa z powodu koncesyi lub w sprawach dochodów niestałych, gdy się wywiódą certyfikatami urzędowymi, jakie c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla wylegitymowania się wystawiać im będzie, przewożeni być powinni z pakunkiem podróżnym bezpłatnie.

§. 8.

Koncesjonaryusz obowiązany jest przewozić pocztę tudzież funkcyonaryuszów zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia, jakoteż za wszelkie inne na rzecz zakładu pocztowego może koncesjonaryusz żądać odpowiedniego wynagrodzenia, które ustanowione będzie drogą ugody.

Korespondencye, tyżące się zarządu kolei, wymieniane między dyrekcyą lub gronem kierującym przedsiębiorstwa kolejowego a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez slugi zakładu kolejowego.

§. 9.

Koncesyą nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §. 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na lat sześćdziesiąt (60), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec wygaśnięcie koncesyi przed upływem przerzeczonego czasu, gdyby określone w §. 2im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §. 11go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 10.

Prawo kaduku na rzecz państwa, ustanowione w §. 8 ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) nie stosuje się do kolei koncesyonowanej.

§. 11.

Koncesyonaryusz nie jest upoważniony do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na kolej koncesyonowanej, wyjąwszy, gdyby Rząd wyraźnie na to zezwolił.

§. 12.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

§. 13.

Rząd zastrzega sobie, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Guttenberg r. w.

188.

Obwieszczenie Ministerstwa handlu z dnia 10. października 1896, którem podaje się do wiadomości postanowienia dodatkowe do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171).

W wykonaniu ustawy z dnia 23. lipca 1871 (Dz. u. p. Nr. 16 z r. 1872), którą nowy Porządek

miar i wag został zaprowadzony, podaje się do wiadomości publicznej następujący Dodatek do Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171) przez c. k. Komisję główną miar i wag uchwalony.

Glanz r. w.

Dodatek trzydziesty drugi do Porządku sprawdzania miar i wag

z dnia 19. grudnia 1872.

Do §. 82.

O postępowaniu z przedmiotami za niedokładne uznaniami.

Na miejsce dotychczasowej osnowy §. 82go Porządku sprawdzania miar i wag z dnia 19. grudnia 1872, wprowadza się następującą:

Postępowanie z przedmiotami uznanymi za niedokładne.

Przedmioty, uznane przy tem sprawdzaniu za nie kwalifikujące się do ocechowania, należy stronom zwrócić z oznajmieniem powodu.

Wykonywanie robót, mających na celu sprostowanie lub oczyszczenie, nie jest urzędom miar i wag dozwolone; także stronom nie wolno robót tych skutecznie w obrębie lokalu urzędu miar i wag.

Wiedeń, dnia 20. sierpnia 1896.

C. k. Komisya główna miar i wag:

Tinter r. w.

189.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 10. października 1896,

tyczące się podwyższenia czesnego za obecność dla członków Sądu przemysłowego w Bielsku wybranych ze stanu podejmujących się pracy.

Na zasadzie §. 21go ustawy z dnia 14. maja 1869 (Dz. u. p. Nr. 63), Ministerstwo sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem handlu uznaje za stosowne czesne za obecność dla członków Sądu przemysłowego w Bielsku, wybranych ze stanu podejmujących się pracy, rozporządzeniem z dnia 14. lutego 1872 (Dz. u. p. Nr. 12) w kwocie 60 c. za pół a 30 c. za ćwierć dnia ustanowione, podwyższyć na 1 zł. za pół a 50 c. za ćwierć dnia.

Gleispach r. w.

190.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 19. października 1896,**

o przeistoczeniu Komisji podatkowej lokalnej w Opawie na Administrację podatkową.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 18. lipca 1896, przeistacza się Komisję podatkową

lokalną w Opawie do załatwiania spraw służby podatków stałych ustanowioną, na Administrację podatkową.

Urzędowanie Administracji podatkowej rozpocznie się od dnia 1. listopada 1896. Administracja podatkowa nowo ustanowiona będzie miała ten sam zakres działania i okrąg urzędowy, tudzież tę samą siedzibę, co Komisya podatkowa lokalna, która dotychczas istniała.

Biliński r. w.

Sprostowanie.

W LII. części niniejszego wydania Dziennika ustaw państwa z r. b. strona 465, rozporządzenie, dotyczące się wykonania ustawy z dnia 2. lipca 1896 o zniesieniu udziałów imaczy wykrywających przestępstwa defraudacyjne, oznaczone być powinno w nagłówku liczbą bieżącą **134** a nie 107 jak przez omyłkę wydrukowano.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 27. października 1896.

Treść: (№ 191—194.) 191. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Lubaczowa do szóstej klasy taryfy czynszów wojskowych. — 192. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Strakonic do Brzeznicy. — 193. Dokument koncesyjny na kolej lokalną od Nowego Dworu do Bezdrucic. — 194. Rozporządzenie, dotyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Linzu na Administrację podatkową.

191.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 27. sierpnia 1896,

którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Lubaczowa do szóstej klasy taryfy czynszów wojskowych, Dz. u. p. Nr. 225 z r. 1890.

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1890, Dz. u. p. Nr. 225, zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Lubaczów w Galicyi do szóstej klasy taryfy czynszów za pomieszczenia dla wojska, obowiązującą aż do końca roku 1900.

Weltersheimb r. w.

Biliński r. w.

192.

Dokument koncesyjny z dnia 21. września 1896,

na kolej lokalną od Strakonic do Brzeznicy.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia uznaje za stosowne w porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami nadać Baronowi Ferdynandowi Hildprandtowi w Błatnej w związku z Baronem Karolem

Lilgenau w Lnarzu, Franciszkiem Steinerem w Błatnej, Wacławem Pobudą w Rożmitalu, Antonim Sündermannem w Dolnych Brzeżanach i Lambertem Pawekiem w Lnarzu o to prośącemu, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako lokalna ze szlakiem normalnym od stacyi w Strakonicach linii kolei państwa Gmünd—Cheb na Błatną do stacyi w Brzeznicy linii kolei państwa protiwínsko-zdickiej a to w myśl ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewnia się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 2.

Koncesyonaryusze obowiązani są rozpocząć budowę kolei koncesyonowanej niezwłocznie po otrzymaniu pozwolenia do wybudowania, skończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać mają koncesyonaryusze kaucyę

w sumie pięć tysięcy złotych w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroco.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszom prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszom do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, których budowę Rząd ze względu na dobro publiczne uznałby za potrzebną.

§. 4.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinni koncesyonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, które c. k. Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości zostały wydane. Pod względem ruchu pozwala się odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu, ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu a w szczególności ze względu na zmniejszenie chyżości, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za możebne, a natomiast trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§. 5.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wnijść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Nadto nadaje się koncesyonaryuszom prawo wypuszczenia w obieg akcji pierwszorządnych, które mieć będą pod względem wypłaty odsetek i umorzenia, pierwszeństwo przed akcjami zakładowemi, za sumę, którą Rząd ustanowi.

Dywidenda należąca się od akcji pierwszorządnych, zanim akcje zakładowe nabędą prawa do

pobierania dywidendy, nie może być wymierzana w większej kwocie jak po 4 od sta i dopłaty z dochodów późniejszych lat są wzbronione.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami nabycia taboru kolejowego i uposażenia funduszu zasobnego, który Rząd ma oznaczyć, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po skończeniu budowy kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacyi przez Rząd zatwierdzonego.

Statut Spółki jakoteż formularze akcji zakładowych i akcji pierwszorządnych, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 6.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych zniżonych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach państwa obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu państw monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i do żandarmeryi a to nie tylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesyonaryusze zobowiązują się przystąpić do zawartej przez austriackie spółki kolejowe umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem swoją służbą i swoimi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wy-

padek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesjonaryuszów mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesjonowanej. Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i w Dzienniku ustaw państwa nie będą ogłoszone, staną się dla koncesjonaryuszów obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesjonaryuszach tylko o tyle, o ile będzie możliwym dopełnienie ich na kolei jako drugorzędnej a w skutek tego zbudowanej, urządzonej i eksploatowanej z dozwoleńmi ułatwieniami.

Koncesjonaryusze zobowiązują się przy obsadzeniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 7.

O ile podobne zniżenia, jakie w §. 6 dla transportów wojskowych są przepisane, mają być udzielane korpusom straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) lub innym organom publicznym, postanowione będzie w warunkach koncesyjnych.

§. 8.

Koncesję nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §u 9go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego a po upływie tego czasu utraci ona moc swoje.

Rząd może także wyrzec unieważnienie koncesyi przed upływem przereczonoego czasu, gdyby określone w §. 2im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §u 11, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 9.

Ruch na kolei będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego utrzymywać będzie pań-

stwo na rachunek koncesjonaryuszów. Warunki tego utrzymywania ruchu uregulowane będą w kontrakcie, który Rząd zawrze z koncesjonaryuszami.

§. 10.

Koncesjonaryusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przepisanimi dozwolić Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których państwo ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania tariff przysyłać lub pozwolić przysyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 11.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesjonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu, z nich strącone będą czyste dochody dwóch lat najniepomyślniejszych i obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

Średni dochód czysty, w myśl powyższego postanowienia obliczony, płacić się będzie koncesjonaryuszom jako wynagrodzenie za kolej odkupioną aż do upływu okresu koncesyjnego w ratach półrocznych dnia 30. czerwca i dnia 31. grudnia każdego roku z dołu płatnych.

2. Gdyby kolej miała być odkupiona przed upływem siódmego roku ruchu lub gdyby średni dochód czysty, w myśl postanowień ustępu 1. obliczony, nie wynosił najmniej takiej sumy rocznej, jaka jest potrzebna na umówione oprocentowanie i spłacenie pożyczki hipotecznej, celem uzyskania kapitału w Banku krajowym królestwa czeskiego, pod gwarancją tego królestwa zaciągnąć się mającej, jakoteż na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu całego okresu koncesyjnego, w takim razie wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za kolej odkupioną, będzie polegało na tem, że państwo weźmie na siebie w miejsce koncesjonaryuszów spłacanie powyższej pożyczki hipotecznej z własnych funduszów w umówionych terminach płatności aż do zupełnego jej umorzenia,

wzmiankowaną zaś powyżej sumę roczną za kapitał akcyjny płacić będzie w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca dnia i 31. grudnia każdego roku.

3. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych, w myśl ustępu 1go przypadających, a względnie, zamiast raty ryczałtowej według ustępu 2go za kapitał akcyjny uiszczać się mającej, zapłacić kapitał wyrównywający zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok wartości kapitałowej rat, które mają być według postanowień ustępuw 1go i 2go płacone.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacyi długu państwa. Obligacye długu państwa liczone będą po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacye długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półrocza bezpośrednio poprzedzającego.

4. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od ciężarów i w używanie kolei niniejszem koncesyonowanej, ze wszystkimi do niej należąciami ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 12.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy, zapasy materiałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 11, ustęp ostatni.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 11), zatrzymają koncesyonaryusze na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i należące się im aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryuszów z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 13.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, żeby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego do tego funkcyonaryusza, a w szczególności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami, i wydelegowania do nadzoru nad tem funkcyonaryuszów na koszt koncesyonaryuszów.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiadowczej lub innej reprezentacyi, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, koncesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru; w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzyi, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 14.

Nadto zastrzega sobie Rząd, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczano się naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie miał prawo zapobiegać temu środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem okresu, na który została nadana.

Guttenberg r. w.

193.

Dokument koncesyjny z dnia 21. września 1896,

na kolej lokalną od Nowego Dworu do Bezdrzic.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia uznając za stosowne w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami nadać Księżciu Karolowi Löwenstein-Wertheim-Rosenbergowi, właścicielowi dóbr w Haid, w związku z Hrabią Augustem Wydenbruckim, właścicielem dóbr w Topiacie, Drem Józefem Starkiem,

adwokatem w Pilzni i Wacławem Guschallem, przewodniczącym powiatu w Bezdrzicach, o to proszącemu, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu kolei żelaznej parowej, która wybudowana być ma jako lokalna ze szlakiem normalnym od stacyi w Nowym Dworze linii kolei państwa pilzeńsko-chebskiej do Bezdrzic, a to w myśl ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, jakoteż ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, pod następującymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Kolei, na którą wydaje się niniejszy dokument koncesyjny, zapewniają się dobrodziejstwa w artykule V ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) przewidziane.

§. 2.

Koncesyonaryusze obowiązani są rozpocząć budowę kolei koncesyonowanej niezwłocznie po otrzymaniu pozwolenia do budowania, skończyć najpóźniej w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać mają koncesyonaryusze kaucyę w sumie 2.000 zł. w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszom prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszom do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 4.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinni koncesyonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do

ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), tudzież do ustaw i rozporządzeń, któreby w przyszłości wydane zostały. Pod względem ruchu pozwala się odstąpić od środków bezpieczeństwa i przepisów ruchu, ustanowionych w Porządku ruchu kolei żelaznych i w odnośnych postanowieniach dodatkowych, o ile ze względu na szczególne stosunki obrotu i ruchu, a w szczególności ze względu na zmniejszenie chyżości, Ministerstwo kolei żelaznych uzna to za możebne, a natomiast trzymać się należy osobnych przepisów ruchu, które w tej mierze wyda Ministerstwo kolei żelaznych.

§. 5.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wniesić ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Emisya obligacyj pierwszorzędných jest wzbroniona.

Natomiast nadaje się koncesyonaryuszom prawo wypuszczenia w obieg akcyj pierwszorzędných, które mieć będą pod względem wypłaty odsetek i umorzenia, pierwszeństwo przed akcyami zakładowemi, za sumę, którą Rząd ustanowi.

Dywidenda należąca się od akcyj pierwszorzędných, zanim akcje zakładowe nabeą prawa do pobierania dywidendy, nie może być wymierzana w większej kwocie jak po cztery od sta i dopłaty z dochodów późniejszych lat są wzbronione.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami sprawienia taboru kolejowego, jakoteż na uposażenie funduszu zasobnego w sumie, którą Rząd ustanowi, rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarných rzeczywiście zapłaconých w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszta przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszta będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji przez Rząd zatwierdzonego.

Statut Spółki jakoteż formularze akcji zakładowych i pierwszorzędných, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 6.

Transporty wojskowe przewożone być muszą po cenach taryfowych niższych. Taryfę wojskową stosuje się do przewozu osób i rzeczy według postanowień, które tak w tej mierze jak i względem ulg dla podróżujących wojskowych kiedykolwiek na austriackich kolejach państwa obowiązywać będą.

Postanowienia te stosowane będą także do Obrony krajowej i Pospolitego ruszenia obu połów monarchii, do strzelców krajowych tyrolskich i do żandarmeryi a to nietylko gdy podróżują kosztem skarbu, lecz także gdy jadą po służbie o własnym koszcie na ćwiczenia wojskowe i zgromadzenia kontrolne.

Koncesjonariusze zobowiązują się przystąpić także do zawartej przez spółki kolei austriackich umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem służbą i swojemi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych, do przepisów dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, jakoteż do umowy dodatkowej o przewożeniu na rachunek skarbu wojskowego obłożnie chorych i rannych, która weszła w wykonanie od dnia 1. czerwca 1871.

Przepis dotyczący się przewożenia transportów wojskowych kolejami żelaznymi, który kiedykolwiek będzie obowiązywał, tudzież przepisy dla kolei żelaznych na wypadek wojny, jakie będą kiedykolwiek obowiązywały, nabywają dla koncesjonariuszów mocy obowiązującej od dnia otwarcia ruchu na kolei koncesjonowanej. Przepisy rzeczonoego rodzaju, które dopiero po tym terminie zostaną wydane i nie będą ogłoszone w Dzienniku ustaw państwa, staną się dla koncesjonariuszów obowiązującymi wtedy, gdy zostaną im urzędownie podane do wiadomości.

Zobowiązania te ciężą na koncesjonariuszach tylko o tyle, o ile będzie możliwym dopełnienie ich na kolei drugorzędnej a w skutek tego zbudowanej, urządzonej i eksploatowanej z dozwoleńmi ułatwieniami.

Koncesjonariusze zobowiązują się przy obsadzeniu posiadć względ na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony kra-

jowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 7.

O ile podobne zniżenia, jakie w §. 6 dla transportów wojskowych są przepisane, mają być udzielane także korpusom straży cywilnej (Straży bezpieczeństwa, Straży skarbowej itp.) lub innym funkcjonaryuszom publicznym, postanowione będąc w warunkach koncesyjnych.

§. 8.

Koncesyą nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §fu 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec wygaśnięcie koncesyi przed upływem przerweczonego czasu, gdyby określone w §fie 2gim zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie da się usprawiedliwić w myśl §fu 11go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 9.

Ruch na kolei, będącej przedmiotem niniejszego dokumentu koncesyjnego, utrzymywać będzie państwo na rachunek koncesjonaryuszów. Warunki tego utrzymywania ruchu przepisane będą w kontrakcie, który Rząd zawrze z koncesjonaryuszami.

§. 10.

Koncesjonariusze obowiązani są pod warunkami i zastrzeżeniami w artykule XII ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) podanemi dozwolić Rządowi na jego żądanie każdego czasu współużywania kolei do obrotu między kolejami już istniejącymi lub dopiero w przyszłości powstać mającymi, na których Rząd ruch utrzymuje, w taki sposób, że Rząd będzie mógł z prawem ustanawiania taryf przesyłać lub pozwolić przesyłać tak całe pociągi jak i pojedyncze wozy koleją współużywaną lub niektórymi jej częściami, za opłatą stosownego wynagrodzenia.

§. 11.

Rząd zastrzega sobie prawo odkupienia kolei koncesjonowanej po jej wybudowaniu i otwarciu na niej ruchu kiedykolwiek, pod następującymi warunkami:

1. Dla oznaczenia ceny odkupu policzone będą czyste dochody roczne przedsiębiorstwa w ciągu ostatnich zamkniętych lat siedmiu przed chwilą odkupu a z nich strącone będą czyste dochody dwóch lat najniepomyślniejszych, poczem obliczony będzie średni dochód czysty pozostałych lat pięciu.

Dochód średni czysty w myśl powyższego postanowienia obliczony, będzie koncesyonaryuszom płacony aż do upływu okresu koncesyjnego jako wynagrodzenie za odstąpienie kolei a to w ratach półrocznych płatnych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku.

2. Gdyby jednak odkupienie miało nastąpić przed upływem siódmego roku ruchu, lub gdyby średni dochód czysty, w myśl postanowień ustępu 1. obliczony, nie wynosił najmniej takiej kwoty rocznej, któraby wyrównywała racie rocznej potrzebnej na umówione oprocentowanie i spłacenie zaciągniętej w Banku krajowym królestwa czeskiego pod gwarancją kraju pożyczki hipotecznej, jakoteż na oprocentowanie po cztery od sta kapitału akcyjnego przez Rząd zatwierdzonego i na umorzenie go w ciągu całego okresu koncesyjnego, natenczas wynagrodzenie, które państwo ma zapłacić za odstąpienie kolei, będzie polegało na tem, że państwo weźmie na siebie spłacenie z własnych funduszków w umówionych terminach płatności w miejsce koncesyonaryuszów, powyższej pożyczki hipotecznej aż do zupełnego umorzenia takowej a oznaczoną powyżej sumę roczną za kapitał akcyjny płacić będzie w ratach półrocznych z dołu dnia 30. czerwca i 31. grudnia każdego roku.

3. Państwo zastrzega sobie, że wolno mu będzie w każdym czasie zamiast niepłatnych jeszcze rat rocznych w myśl ustępu 1 przypadających a względnie zamiast sumy rocznej w myśl ustępu 2 za kapitał akcyjny uiszczać się mającej, zapłacić kapitał wyrównywający sumie rat według postanowień ustępu 1 i 2 płacić się mających, zdyskontowanej przez potrącenie odsetek od odsetek po cztery od sta na rok.

Gdyby państwo zamierzało w taki sposób spłacić kapitał, wolno mu będzie użyć do tego podług własnego wyboru gotówki lub obligacji długu państwa. Obligacje długu państwa liczone będą po kursie pieniężnym średnim, jaki obligacje długu państwa tego samego rodzaju, notowane urzędownie na giełdzie wiedeńskiej, będą miały w ciągu półroczia bezpośrednio poprzedzającego.

4. Przez odkupienie kolei i od dnia tego odkupienia wchodzi państwo za wypłatą ceny odkupu bez dalszego wynagrodzenia w posiadanie wolne od

ciężarów i używanie kolei niniejszem koncesyonowanej ze wszystkimi do niej należąciami ruchomościami i nieruchomościami, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materyałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, o ileby te ostatnie za zezwoleniem Rządu nie były już użyte stosownie do swego przeznaczenia.

§. 12.

Gdy koncesya utraci moc swoją i od tego dnia, w którym to nastąpi, wchodzi państwo bez wynagrodzenia w wolne od ciężarów posiadanie i używanie kolei koncesyonowanej i wszystkich ruchomych i nieruchomych przynależności, licząc tu także tabor wozowy i zapasy materyałów, jakoteż fundusze obrotowe i zasobne z kapitału zakładowego utworzone, w rozmiarze wzmiankowanym w §. 11, ustęp ostatni.

Tak wtedy gdy koncesya moc swoją straci, jak i w razie odkupienia kolei (§. 11), zatrzymają koncesyonaryusze na własność fundusz zasobny, utworzony z własnych dochodów przedsiębiorstwa i należące się im aktywa obrachunkowe, tudzież te osobne zakłady i budynki z własnego majątku wzniesione lub nabyte, do których zbudowania lub nabycia Rząd upoważnił koncesyonaryuszów z tym wyraźnym dodatkiem, że nie mają stanowić przynależności kolejowej.

§. 13.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, żeby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

Rząd ma także prawo wglądania w zarząd przez wydelegowanego do tego funkcyonaryusza, a w szczególności nadzorowania w wszelki sposób, jaki uzna za stosowny, aby budowę wykonano zgodnie z projektem i kontraktami i wydelegowania do nadzoru nad tem funkcyonaryuszów na koszt koncesyonaryuszów.

W razie utworzenia się Spółki akcyjnej, komisarz przez Rząd ustanowiony będzie miał także prawo bywania na posiedzeniach Rady zawiadowczej lub innej reprezentacji, przedstawiającej grono kierujące Spółki, jakoteż na walnych zgromadzeniach ile razy uzna to za potrzebne, i zawieszania wszelkich takich uchwał lub zarządzeń, któreby się ustawom, kon-

cesyi lub statutowi Spółki sprzeciwiały albo były szkodliwe publicznemu dobru; w przypadku jednak takim komisarz winien rzecz przedstawić natychmiast Ministerstwu kolei żelaznych do decyzji, która wydana być ma niezwłocznie i będzie dla Spółki obowiązująca.

§. 14.

Nadto zastrzega sobie Rząd prawo, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyą jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Guttenberg r. w.

194.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. października 1896,

tyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Linzu na Administrację podatkową.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 18. lipca 1896 przeistacza się Komisję podatkową lokalną w Linzu do załatwiania spraw służby podatków stałych ustanowioną, na Administrację podatkową.

Urzędowanie tej Administracji podatkowej rozpocznie się od dnia 15. listopada 1896.

Administracja podatkowa nowo ustanowiona będzie miała ten sam zakres działania i obręb urzędowy, tudzież tę samą siedzibę co Komisya podatkowa lokalna, która dotychczas istniała.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 1. listopada 1896.

Treść: (№ 195—200). 195. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Zaleszczyki do piątej klasy taryfy czynszów wojskowych. — 196. Obwieszczenie o dozwoleniu używania obligacji kategorii A wypuszczonych dnia 1. sierpnia 1896 przez c. k. uprzywilejowany Instytut kredytowy austriacki przedsiębiorstw komunikacyjnych i robót publicznych, do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych. — 197. Rozporządzenie, dotyczące się postępowania ze względu na cło ze zbożem na paszę dla zwierząt pociągowych i jucznych, które podróżni prowadzą ze sobą. — 198. Rozporządzenie, którem uzupełnia się postanowienia abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem: „Towary powroźnicze”. — 199. Obwieszczenie o zwinięciu Delegacji królewsko węgierskiej Komory głównej budapeszteńskiej w warsztacie okrętów w Nowym Peszcie. — 200. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gmin miejscowych Rakek i Żilce do okręgu Sądu powiatowego cyrknickiego.

195.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 29. sierpnia 1896,

którem podaje się do wiadomości dodatkowe zaliczenie gminy Zaleszczyki do piątej klasy taryfy czynszów wojskowych (Dz. u. p. Nr. 225 z r. 1890).

Dodatkowo do obwieszczenia z dnia 14. grudnia 1890 (Dz. u. p. Nr. 225), zalicza się w porozumieniu z c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny gminę Zaleszczyki w Galicyi do piątej klasy taryfy czynszów za pomieszczenia dla wojska, obowiązującej aż do końca roku 1900.

Weltersheimb r. w.

Biliński r. w.

196.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami z dnia 22. października 1896,

o dozwoleniu używania obligacji kategorii A wypuszczonych dnia 1. sierpnia 1896 przez c. k. uprzywilejowany Instytut kredytowy austriacki przedsiębiorstw komunikacyjnych i robót publicznych, do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, sierocych i tym podobnych.

C. k. uprzywilejowany Instytut kredytowy austriacki przedsiębiorstw komunikacyjnych i robót publicznych wypuścił z datą 1. sierpnia 1896 obligacje (zapisy długu), opiewające na korony waluty ustawą z dnia 2. sierpnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 126) zaprowadzonej a względnie na złote waluty austriackiej, które niosą cztery od sta rocznie, mają być spłacone najpóźniej w przeciągu lat siedmdziesięciu ośmiu w pełnej sumie imiennej i opatrzone są dopiskiem „Kategoria A”.

Ponieważ obligacye te czynią zadość warunkom artykułów VII. i VIII., lit. *a* aż do *c* ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) o kolejach niższego rzędu, przeto stosownie do artykułu VIII., lit. *d* ustawy powyższej orzeka się, że obligacyj tych można używać do korzystnego lokowania kapitałów fundacyjnych, kapitałów zakładów pod nadzorem publicznym zostających, kapitałów c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności, pieniądze sierocych powierczniczych i depozytowych a po kursie giełdowym, jednak nie ponad wartość imienną, na kaucyje służbowe i na kaucyje w interesach.

Guttenberg r. w.

197.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z d. 24. października 1896,

tyczące się postępowania ze względu na cło ze zbożem na paszę dla zwierząt pociągowych i jucznych, które podróżni prowadzą ze sobą.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi uchyla się rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 1. września 1896 (Dz. u. p. Nr. 162), którem zniesione zostało rozporządzenie z dnia 31. lipca 1883, tyczące się postępowania ze względu na cło ze zbożem na paszę dla zwierząt pociągowych i jucznych, gdy podróżni prowadzą je ze sobą, a przeto do tego obrotu stosować należy znowu postanowienia rzeczzonego rozporządzenia z dnia 31. lipca 1883 (Dz. u. p. Nr. 138).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

198.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z d. 24. października 1896,

którem uzupełnia się postanowienia abecedowego spisu towarów taryfy cłowej pod wyrazem:
„Towary powroźnicze“.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi uzupełniają się postanowienia uwagi 2 pod wyrazem „Towary powroźnicze“ abecedowego spisu towarów taryfy cłowej w sposób następujący:

Po pierwszym ustępie tejże uwagi 2 przydać należy następujący nowy ustęp:

W razie wątpliwości, czy wyroby są powrozkami (Nr. 151 *a*), czy powrózkami lub sznurkami na bicze itp. (Nr. 151 *b*), decyduje się podług grubości tychże wyrobów a mianowicie mające 5 *mm* grubości i więcej, ekspeduje się podług Nr. 151 *a*, mające mniej jak 5 *mm* grubości, podług Nr. 151 *b*.

Po drugim (teraz trzecim) ustępie przydać należy następujący nowy ustęp:

W razie wątpliwości, czy wyroby są szpagatami Nr. 151 *b*, czy przędzą lnianą skręconą do przedaży cząstkowej przyrządzoną Nr. 137 *d* 2, decydować należy podług tego, ile metrów idzie na 100 *g*, w ten sposób, że wyroby z dwóch nitok skręcone, których 240 *m* lub więcej idzie na 100 *g* i z trzech lub więcej nitok skręcone, których 160 *m* lub więcej idzie na 100 *g*, ekspeduje się podług Nr. 137 *d* 2, cięższe zaś według Nr. 151 *b*.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

199.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 25. października 1896,

o zwinięciu Delegacji królewsko węgierskiej Komory głównej budapeszteńskiej w warsztacie okrętów w Nowym Peszcie.

Według doniesienia królewsko węgierskiego Ministerstwa skarbu, Delegacya królewsko węgierskiej Komory głównej budapeszteńskiej w warsztacie okrętów w Nowym Peszcie, należącym do Banku węgierskiego eskomptowego i wekslowego, będzie z dniem 31. stycznia 1897 zwinięta.

Biliński r. w.

200.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 27. października 1896,

tyczące się przyłączenia gmin miejscowych Rakek i Żilce do okręgu Sądu powiatowego cyrknickiego.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 59) oddziela się gminę miejscową Rakek od okręgu Sądu powiatowego logateckiego a gminę Żilce od okręgu Sądu powiatowego loskiego i przyłącza się obie te gminy do okręgu Sądu powiatowego cyrknickiego.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. listopada 1896.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXV. — Wydana i rozesłana dnia 8. listopada 1896.

Treść: (№ 201—203.) 201. Obwieszczenie o nadaniu koncesyi na małą kolej wązko-torową od Łupkowa do Cisny. — 202. Obwieszczenie o ustanowieniu w Mödlingu w Dolnej Austrii starostwa z jednoczesnem przyłączeniem okręgów sądowych aspanskiego i kirchschlaskiego do okręgu urzędowego starostwa wiener-neustadzkiego. — 203. Rozporządzenie, tyczące się wprowadzania winogron stołowych w beczkach.

201.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 30. października 1896,

o nadaniu koncesyi na małą kolej wązko-torową od Łupkowa do Cisny.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895), c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami, tudzież c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny, nadało Hermanowi Lindenwald Czechowi właścicielowi dóbr ziemskich w Kozach w związku z Stanisławem Kluckim c. i k. majorem odstawnym i właścicielem dóbr ziemskich w Kozach, na ich prośbę, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu małej kolei wązko-torowej, na której ruch utrzymywany być ma zapomocą pary od stosownego punktu linii kolei państwa przemysko-łupkowskiej pomiędzy Łupkowem a Komańczą do Cisny pod następującymi bliżej określonymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Kolei koncesyonowanej zapewniają się do-brodziejstwa finansowe wyszczególnione w artykule V ustawy na wstępie wzmiankowanej.

Okres przewidzianego w artykule V, lit. d) ustawy powyższej uwolnienia od podatku zarobko-

wego i dochodowego, od opłacania należności stę-powych od kuponów, jakoteż od wszelkiego no-wego podatku państwa, któryby w przyszłości mocą ustaw został na ich miejsce zaprowadzony, usta-nawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

Gdyby stępel od biletów osobowych miał być zamieniony na opłatę procentową, zastosowane być ma postanowienie artykułu XX, ustęp drugi ustawy rzeczoney.

§. 2.

Koncesyonaryusze obowiązani są rozpocząć niezwłocznie budowę kolei żelaznej na wstępie oznaczonej, skończyć najpóźniej w przeciągu półtora roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej od-dać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać mają koncesyonaryusze kaucyę w sumie trzy tysiące (3000)złotych a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowią-zania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej na-daje się koncesyonaryuszom prawo wywłaszczenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowią-zujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszom do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 4.

O ileby do wybudowania kolei koncesyonowanej użyte być miały drogi publiczne, koncesyonaryusze winni postarać się o zezwolenie tych, którzy do utrzymywania owych dróg są obowiązani a względnie Władz lub urzędów, którym według istniejących ustaw służy prawo udzielania pozwolenia do używania drogi.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinni koncesyonaryusze do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych technicznych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), o ile takowe w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) znajdują zastosowanie na małych kolejach, tudzież do ustaw i rozporządzeń, jakieby w przyszłości zostały wydane.

§. 6.

Nadaje się koncesyonaryuszom prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która winiść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszów.

Wypuszczenie w obieg obligacyj pierwszorzędných, które tylko na walutę austryacką muszą opiekować, w celu wybudowania przedłużenia do Kalnicy lub w celu spłacenia części kapitału zakładowego prawo pierwszeństwa posiadającej, może nastąpić w myśl ustawy z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, jedynie na podstawie osobnego zezwolenia Rządu.

Natomiast nadaje się koncesyonaryuszom prawo wypuszczenia w obieg akcyj pierwszorzędných, które mieć będą pod względem wypłaty odsetek i umorzenia, pierwszeństwo przed akcyami zakładowemi, za sumę, którą Rząd oznaczy.

Dywidenda należąca się od akcyj pierwszorzędných, zanim akcy zakładowe nabędą prawa do pobierania dywidendy, nie może być wymierzana w większej kwocie jak po 4 od sta i dopłaty z dochodów późniejszych lat są wzbронione.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w obrębie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego podlegającego zatwierdzeniu Rządu.

Statut Spółki jakoteż formularze akcyj zakładowych i pierwszorzędných, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Koncesyonaryusze zobowiązują się przystąpić także do zawartej przez spółki kolei austryackich umowy względem zakupienia i utrzymywania w pogotowiu środków do transportów wojskowych, pomagania sobie nawzajem służbą i swojemi taborami w razie przewożenia większych transportów wojskowych.

Nadto koncesyonaryusze zobowiązują się przy obsadzaniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

Urzednicy państwa, funkcyonaryusze i służy jacy jadący koleją z polecenia Władz sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub dla zabezpieczenia interesów państwa z powodu koncesyi lub w sprawach dochodów niestałych, gdy się wywodą certyfikatami urzędowymi, jakie c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla wylegitymowania się wystawiać im będzie, przewożeni być powinni z punktem podróznym bezpłatnie.

§. 9.

Koncesyonaryusze obowiązani są przewozić pocztę tudzież funkcyonaryuszów zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia, jakoteż za wszelkie inne na rzecz zakładu pocztowego mogą koncesyonaryusze żądać odpowiedniego wynagrodzenia, które ustanowione będzie drogą ugody.

Korespondencye, tyczące się zarządu kolei, wymieniane między dyrekcją lub gronem kierującym przedsiębiorstwa kolejowego a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez służy zakładu kolejowego.

§. 10.

Koncesyą nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §. 9go, lit. b) ustawy

o koncesjach na koleje żelazne na lat sześćdziesiąt (60), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec wygaśnięcie koncesji przed upływem przewidzianego czasu, gdyby określone w §. 2im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §. 11go, lit. b) ustawy o koncesjach na koleje żelazne.

§. 11.

Prawo kaduku na rzecz państwa, ustanowione w §. 8 ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) nie stosuje się do kolei koncesyonowanej.

§. 12.

Ruch kolei, na którą daje się niniejszy dokument koncesyjny, będzie utrzymywało państwo na rachunek koncesyonaryuszów.

Warunki tego utrzymywania ruchu określone będą w osobnej umowie, którą w tym względzie Rząd zawrze z koncesyonaryuszami.

§. 13.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

§. 14.

Rząd zastrzega sobie, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesją jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Guttenberg r. w.

202.

Obwieszczenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. listopada 1896,

o ustanowieniu w Mödlingu w Dolnej Austrii starostwa z jednoczesnym przyłączeniem okręgów sądowych aspanskiego i kirchschlaskiego do okręgu urzędowego starostwa wiener-neustadzkiego.

Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 28. września 1895 raczył najmiłościwiej zezwolić, żeby z częściową zmianą podziału administracyjnego arcyksięstwa austriackiego poniżej Anizy, ogłoszonego rozporządzeniem Ministra spraw wewnętrznych z dnia 10. lipca 1868 (Dz. u. p. Nr. 101), ustanowione zostało starostwo w Mödlingu.

W skutek tego Najwyższego postanowienia wydają się na zasadzie §. 10go ustawy z dnia 19. maja 1868 (Dz. u. p. Nr. 44) następujące zarządzenia w przedmiocie terytoryalnego rozgraniczenia powiatów politycznych badeńskiego, mödlińskiego, neunkircheńskiego i wiener-neustadzkiego:

Okrąg urzędowy starostwa mödlińskiego obejmować ma okręgi sądowe mödliński i ebreichsdorfski, które zostaną oddzielone od teraźniejszych powiatów politycznych badeńskiego i wiener-neustadzkiego.

Powiat polityczny badeński będzie obejmował okręgi sądowe badeński i pottensteński a powiat polityczny neunkircheński okręgi sądowe gloggnicki i neunkircheński.

Okręgi sądowe aspanski i kirchschlaski zostaną oddzielone od okręgu urzędowego starostwa neunkircheńskiego i przyłączone będą do okręgu starostwa wiener-neustadzkiego, który przeto na przyszłość będzie obejmował okręgi sądowe aspanski, guttensteński, kirchschlaski i wiener-neustadzki.

Starostwo mödlińskie rozpocząć ma urzędowanie od dnia 1. stycznia 1897, od którego to terminu wejdą także w wykonanie rzeczony zmiany w rozgraniczeniu terytoryalnym powiatów politycznych badeńskiego, neunkircheńskiego i wiener-neustadzkiego.

Badeni r. w.

203.**Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 8. listopada 1896,****tyczące się wprowadzania winogron stołowych w beczkach.**

W porozumieniu z Rządem królewsko węgierskim postanowienia, tyczące się postępowania z winogronami stołowymi, zawarte pod liczbą bieżącą 3 Załączki do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lipca 1882 (Dz. u. p. Nr. 107), wydanego na

zasadzie umowy międzynarodowej z dnia 3. listopada 1881 (Dz. u. p. Nr. 105 z r. 1882) i ustawy z dnia 3. kwietnia 1875 (Dz. u. p. Nr. 61), zmieniają się w ten sposób, że winogrona stołowe można na przyszłość wprowadzać także w beczkach jakiegokolwiek wielkości, z zastrzeżeniem, żeby beczki te nie zawierały ani winorośli, ani liści winogrodowych.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia, w którym komory otrzymają o niem wiadomość.

Badeni r. w.**Ledebur r. w.****Biliński r. w.****Glanz r. w.**

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 10. listopada 1896.

Treść: № 204. Deklaracja dodatkowa do Umowy międzynarodowej, dotyczącej się obrotu towarów na kolejach żelaznych z dnia 14. października 1890, w przedmiocie przystępowania innych państw.

204.

Deklaracja dodatkowa do Umowy międzynarodowej, dotyczącej się obrotu towarów na kolejach żelaznych z dnia 14. października 1890 (Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892),

w przedmiocie przystępowania innych państw.

(Zawarta w Bernie dnia 20. września 1893, przez Jego c. i k. Apostolską Mość ratyfikowana w Ischlu dnia 29. lipca 1894. Ratyfikacje zostały złożone w Bernie przez Austryę i Węgry, Belgię, Francję, Włochy, Luksemburg, Rosję i Szwajcaryę dnia 16. lipca 1895, przez Niemcy i Holandję dnia 21. września 1896.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
divina favente clementia Austriae Imperator;
Apostolicus Rex Hungariae, Rex Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Slavoniae,
Galiciae, Lodomeriae et Illyriae; Archidux Austriae; Magnus Dux Cracoviae;
Dux Lotharingiae, Salisburgi, Styriae, Carinthiae, Carnioliae, Bucovinae,
superioris et inferioris Silesiae; Magnus Princeps Transilvaniae; Marchio
Moraviae; Comes Habsburgi et Tirolis etc. etc.

Notum testatumque omnibus et singulis, quorum interest, tenore praesentium facimus:

Quum ad conventionem, que eo fine, ut jus mercium viis ferreis vehendarum commune constitueretur, Bernae die decimo quarto mensis octobris anno millesimo octingentesimo nonagesimo conclusa fuerat, supplendam declaratio additicia in

eadem urbe die vigesimo mensis septembris anno millesimo octingentesimo nonagesimo tertio inita et signata fuit, tenoris sequentis :

Pierwopis.

Déclaration additionnelle à la Convention internationale du 14 octobre 1890 sur le transport de marchandises par chemins de fer.

Les Gouvernements de l'Autriche et de la Hongrie, de l'Allemagne, de la Belgique, de la France, de l'Italie, du Luxembourg, des Pays-Bas, de la Russie et de la Suisse, ayant jugé opportun de déterminer avec précision la procédure d'accession à la Convention signée à Berne, le 14 octobre 1890, les soussignés, dûment autorisés à cet effet par leurs Gouvernements, sont convenus de ce qui suit :

Les Etats qui n'ont pas pris part à la Convention du 14 octobre 1890, sur le transport de marchandises par chemins de fer, peuvent demander à y adhérer.

Ils s'adresseront, à cet effet, au Gouvernement suisse.

Ledit Gouvernement transmettra cette demande à l'Office central, pour examen, et il communiquera ensuite ses propositions aux Etats signataires.

Si l'accord s'établit, le Gouvernement suisse donnera acte à l'Etat intéressé de l'acceptation de l'accession, qu'il notifiera également aux Gouvernements signataires.

L'adhésion produira ses effets un mois après la date de la notification faite par le Gouvernement suisse. Elle emporte de plein droit acceptation de toutes les clauses de la Convention.

La présente Déclaration sera ratifiée et l'échange des ratifications aura lieu à Berne, aussitôt que faire se pourra, dans la forme adoptée pour la Convention elle-même.

Elle entrera en vigueur à dater du jour de l'échange des ratifications et aura la même durée que la Convention.

Przekład.

Deklaracja dodatkowa do Umowy międzynarodowej z dnia 14. października 1890, dotyczącej się obrotu towarów na kolejach żelaznych.

Gdy Rządy austriacki i węgierski, niemiecki, belgijski, francuski, włoski, luksemburski, holenderski, rosyjski i szwajcarski uznały za stosowne określić dokładnie sposób postępowania przy przystępowaniu do Umowy dnia 14. października 1890 w Bernie podpisanej, przeto Podpisani, przez Rządy swoje należycie do tego upoważnieni, zgodzili się na następujące postanowienia :

Państwa, które nie miały udziału w Umowie z dnia 14. października 1890, dotyczącej się obrotu towarów na kolejach żelaznych, mogą oznajmić życzenie przystąpienia do niej.

W tym celu winny zgłaszać się do Rządu szwajcarskiego.

Rząd ten prześle żądanie Urzędowi centralnemu do zbadania a następnie zakomunikuje państwu traktatowym swoje wnioski.

Jeżeli nastąpi przyzwolenie, Rząd szwajcarski potwierdzi urzędownie dotyczącemu państwu przyjęcie przystąpienia i jednocześnie uwiadomi o tem państwa traktatowe.

Przystąpienie staje się skutecznem w miesiąc od daty uwiadomienia przez Rząd szwajcarski wystosowanego. Jego następstwem prawnem jest przyjęcie w całej osnowie wszystkich postanowień Umowy.

Deklaracja niniejsza ma być ratyfikowana a wymiana ratyfikacji nastąpi w Bernie jak można najrychlej w tej samej formie, która przyjęta została dla Umowy.

Nabędzie ona mocy obowiązującej od dnia wymiany ratyfikacji i obowiązywać będzie tak długo jak Umowa.

En foi de quoi, les soussignés ont dressé le présent acte qu'ils on revêtu de leurs cachets.

Fait à Berne, en neuf exemplaires, le 20 septembre 1893.

Pour l'Autriche et la Hongrie:

(L. S.) **Seiller** m. p.

Pour l'Allemagne:

(L. S.) **Busch** m. p.

Pour la Belgique:

(L. S.) **J. Jooris** m. p.

Pour la France:

(L. S.) **Emm. Arago** m. p.

Pour l'Italie:

(L. S.) **A. Peiroleri** m. p.

Pour le Luxembourg:

(L. S.) **I. Frank** m. p.

Pour les Pays-Bas:

(L. S.) **Jan Scholten** m. p.

Pour la Russie:

(L. S.) **A. Hamburger** m. p.

Pour la Suisse:

(L. S.) **Lachenal** m. p.

W dowód czego Podpisani wygotowali dokument niniejszy i wycisnęli na nim swoje pieczęci.

Spisano w Bernie w dziewięciu egzemplarzach dnia 20. września 1893.

Za Austryę i Węgry:

(L. S.) **Seiller** r. w.

Za Niemcy:

(L. S.) **Busch** r. w.

Za Belgię:

(L. S.) **J. Jooris** r. w.

Za Francyę:

(L. S.) **Emm. Arago** r. w.

Za Włochy:

(L. S.) **A. Peiroleri** r. w.

Za Luksemburg:

(L. S.) **I. Frank** r. w.

Za Holandyę:

(L. S.) **Jan Scholten** r. w.

Za Rosyę:

(L. S.) **A. Hamburger** r. w.

Za Szwajcaryę:

(L. S.) **Lachenal** r. w.

Nos visis et perpensis declarationis huius stipulationibus, illas omnes ratas gratasque habere profiteamur, verbo Nostro Caesareo et Regio spondentes, Nos ea omnia, quae in illis continentur, fideliter executioni mandatuos esse.

In quorum fidem majusque robur praesentes ratihabitionis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus sigilloque Nostro Caesareo et Regio appresso muniri jussimus.

Dabantur in Ischl die vigesimo nono mensis Julii anno Domini millesimo octingentesimo nonagesimo quato, Regnorum Nostrorum quadragesimo sexto.

Franciscus Josephus m. p.

Gustavus Comes **Kálnoky** m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium :

Hugo liber Baro a **Glanz** m. p.,

Caput sectionis.

Powyzszą Deklaracyę dodatkową, zatwierdzoną przez obie Izby Rady państwa, ogłasza się niniejszem.

Wiedeń, dnia 10. listopada 1896.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 20. listopada 1896.

Treść: (№ 205—209). 205. Ustawa o urządzeniu rozciągłości uprawnienia do kilku rodzajów kupiectwa drobiazgowego. — 206. Obwieszczenie o nadaniu koncesyi na małą kolej wązko-torową w mieście Libercu, która utrzymywana być ma w ruchu zapomocą elektryczności. — 207. Rozporządzenie, tyczące się postępowaniu ze względu na cło ze solą glauberską zawierającą sodę. — 208. Ustawa o uzyskaniu funduszów na wystawienie nowej budowli w celu pomieszczenia kliniki chorób ocznych c. k. Uniwersytetu krakowskiego. — 209. Obwieszczenie o oddzieleniu gminy Chobot od okręgu Urzędu podatkowego niepołomickiego i przyłączeniu jej do okręgu Urzędu podatkowego bocheńskiego.

205.

Ustawa z dnia 4. lipca 1896,

o urządzeniu rozciągłości uprawnienia do kilku rodzajów kupiectwa drobiazgowego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Osnowę §. 38 ustawy z dnia 15. marca 1883, Dz. u. p. Nr. 39, zmieniającej i uzupełniającej ustawę przemysłową, uzupełnia się następującem postanowieniem, które stanowić ma ustęp czwarty onegoż:

Rozciągłość uprawnienia kupiectwa drobiazgowego o mniejszym zapasie towarów, z ograniczeniem do sprzedaży płodów pomniejszej wartości jedynie w obrocie lokalnym (sprzedaż różnych towarów, przemysł przekupniowy lub kramarski, handel wiktuałów itp.), może być urządzona drogą rozporządzenia po wysłuchaniu Izb handlowo-przemysłowych, jakoteż stowarzyszeń interesowanych.

§. 2.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej w sześć miesięcy po ogłoszeniu.

Od chwili, w której rozporządzenie w §. 1ym wzmiankowane wejdzie w wykonanie, rodzaje ku-

piectwa drobiazgowego, onemże urządzone, mogą być wykonywane tylko w rozciągłości tamże oznaczonej.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi handlu i Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 4. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Glanz r. w.

206.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 5. października 1896,

o nadaniu koncesyi na małą kolej wązko-torową w mieście Libercu, która utrzymywana być ma w ruchu zapomocą elektryczności.

Na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895), c. k. Ministerstwo kolei żelaznych w porozumieniu z interesowanymi c. k.

Ministerstwami, tudzież c. i k. wspólnem Ministerstwem wojny, nadało gminie miasta Liberca, o to proszącej, koncesyę do wybudowania i utrzymywania w ruchu małej kolei wązko-torowej, na której ruch utrzymywany być ma zapomocą elektryczności, od dworca c. k. uprzyw. kolei łączącej południowo-północno-niemieckiej przez miasto placami Sukienym, Staromiejskim i Teatralnym do Belwederu koło Ogrodu ludowego, pod następującymi bliżej określonymi warunkami i zastrzeżeniami:

§. 1.

Kolei koncesyonowanej zapewniają się dobrodziejstwa finansowe wyszczególnione w artykule V ustawy na wstępie wzmiankowanej.

Okres przewidzianego w artykule V, lit. d) ustawy powyższej uwolnienia od podatku zarobkowego i dochodowego, od opłacania należności stęplowych od kuponów, jakoteż od wszelkiego nowego podatku państwa, któryby w przyszłości mocą ustaw został na ich miejsce zaprowadzony, ustanawia się na lat 15, licząc od dnia dzisiejszego.

Gdyby stępel od biletów osobowych miał być zamieniony na opłatę procentową, zastosowane być ma postanowienie artykułu XX, ustęp drugi ustawy rzeczonej.

§. 2.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest rozpocząć niezwłocznie budowę kolei żelaznej na wstępie oznaczonej, skończyć najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego, gotową kolej oddać na użytek publiczny i utrzymywać w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymania powyższego terminu budowy, dać ma koncesyonaryuszka na żądanie Rządu stosowną kaucyę a to w papierach obiegowych, w których wolno lokować pieniądze sieroce.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania, kaucya ta uznana być może za przepadłą.

§. 3.

Do wybudowania kolei koncesyonowanej nadaje się koncesyonaryuszce prawo wyłączenia podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszce do wybudowania wszelkich kolei podjazdowych, gdyby Rząd ze względu na dobro publiczne uznał potrzebę wybudowania takich kolei.

§. 4.

O ileby do wybudowania kolei koncesyonowanej użyte być miały drogi nie pod zarządem gminy będące, koncesyonaryuszka winna postarać się o zezwolenie tych, którzy do utrzymywania owych dróg są obowiązani a względnie Władz lub urzędów, którym według istniejących ustaw służy prawo udzielania pozwolenia do używania drogi.

§. 5.

We względzie budowy kolei koncesyonowanej i ruchu na niej zastosować się powinna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego i do warunków koncesyjnych technicznych, które Ministerstwo kolei żelaznych ustanowi, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, mianowicie do ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) i Porządku ruchu kolei z dnia 16. listopada 1851 (Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852), o ile takowe w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 31. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895) znajdują zastosowanie na małych kolejach, tudzież do ustaw i rozporządzeń, jakieby w przyszłości zostały wydane, nakoniec do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i w ogóle Władz powołanych.

§. 6.

Nadaje się koncesyonaryuszce prawo utworzenia za osobnem zezwoleniem Rządu i pod warunkami, które on ustanowi, Spółki akcyjnej, która wnijść ma we wszystkie prawa i obowiązki koncesyonaryuszki.

Wypuszczenie w obieg obligacyj pierwszorzędnych jest wzbronione.

Natomiast nadaje się koncesyonaryuszce prawo wypuszczenia w obieg akcyj pierwszorzędnych, które mieć będą pod względem wypłaty odsetek i umorzenia, pierwszeństwo przed akcyami zakładowemi, za sumę, którą Rząd oznaczy.

Dywidenda należąca się od akcyj pierwszorzędnych, zanim akcyę zakładowę nabeđą prawa do pobierania dywidendy, nie może być wymierzana w większej kwocie jak po 4 od sta i dopłaty z dochodów późniejszych lat są wzbronione.

Cyfra kapitału zakładowego rzeczywistego jakoteż imiennego podlega zatwierdzeniu Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei łącznie z kosztami sprawienia

taboru kolejowego, jakoteż na uposażenie funduszu zasobnego rzeczywiście wyłożonych i należycie udowodnionych, z doliczeniem odsetek interkalarnych rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i straty na kursie rzeczywiście poniesionej przy gromadzeniu kapitału, żadne wydatki jakiegobądź rodzaju nie mogą być liczone.

Gdyby po wybudowaniu kolei jeszcze jakie nowe budowle wystawione lub urządzenia ruchu pomnożone być miały, koszty przez to poniesione mogą być doliczone do kapitału zakładowego, jeżeli Rząd pozwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli kosztą będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy umorzony być ma w obrębie okresu koncesyjnego według planu amortyzacyjnego podlegającego zatwierdzeniu Rządu.

Statut Spółki jakoteż formularze akcji zakładowych i pierwszorzędných, które mają być wypuszczone, podlegają zatwierdzeniu Rządu.

§. 7.

Koncesjonaryuszka obowiązana jest dozwalać podoficerom i ordynansom służbę pełniącym bezpłatnego przejazdu koleją. Co do bliższych szczegółów w tym względzie umówić się należy z właściwymi Władzami wojskowemi.

Koncesjonaryuszka zobowiązuje się przy obsadzaniu posad mieć wzgląd na wysłużonych podoficerów armii, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 60).

§. 8.

Gdyby z powodu uroczystości, marszów wojska, parad, tudzież w razie budowy kanałów, przewodów rurowych itp. Władze uznały za potrzebne wstrzymanie na pewien czas ruchu na tej kolei, koncesjonaryuszka ma poddać się bez oporu odnośnym zarządzeniom Władz, bez jakiegokolwiek roszczenia do wynagrodzenia za stratę poniesioną w skutek czasowego wstrzymania ruchu.

§. 9.

Urzednicy państwa, funkcyonaryusze i służy, jadący koleją z polecenia Władz sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei żelaznych lub dla zabezpieczenia interesów państwa z powodu koncesyi lub w sprawach dochodów niestałych, gdy się wywodzą certyfikatami urzędowymi, jakie c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla wylegitymowania się

wystawiać im będzie, przewożeni być powinni z pakunkiem podróznym bezpłatnie.

§. 10.

Koncesjonaryuszka obowiązana jest przewozić pocztę tudzież funkcyonaryuszów zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te świadczenia, jakoteż za wszelkie inne na rzecz zakładu pocztowego może koncesjonaryuszka żądać odpowiedniego wynagrodzenia, które ustanowione będzie drogą ugody.

Korespondencye, tyczące się zarządu kolei, wymieniane między dyrekcją lub gronem kierującym przedsiębiorstwa kolejowego a jej podwładnymi funkcyonaryuszami lub przez tych ostatnich między sobą, mogą być przewożone przez sługi zakładu kolejowego.

§. 11.

Koncesyą nadaje się z obroną przeciw zakładaniu nowych kolei w myśl §. 9go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne na lat sześćdziesiąt (60), licząc od dnia dzisiejszego, a po upływie tego czasu utraci ona moc swoją.

Rząd może także wyrzec wygaśnięcie koncesyi przed upływem przerweczonego czasu, gdyby określone w §. 2im zobowiązania pod względem rozpoczęcia i skończenia budowy, tudzież otwarcia ruchu nie były dopełnione, o ile przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl §. 11go, lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§. 12.

Prawo kaduku na rzecz państwa, ustanowione w §. 8 ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854 (Dz. u. p. Nr. 238) nie stosuje się do kolei koncesyonowanej.

§. 13.

Koncesjonaryuszka nie jest upoważniona do odstąpienia trzecim osobom utrzymywania ruchu na kolej koncesyonowanej, wyjąwszy, gdyby Rząd wyraźnie na to zezwolił.

§. 14.

Rząd ma prawo przekonywać się, czy budowa kolei i jej urządzenia ruchu są we wszystkich częściach wykonane odpowiednio celowi i trwale, tudzież zarządzić, aby wadom w tym względzie zapobieżono lub takowe usunięto.

§. 15.

Rząd zastrzega sobie, że gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania obowiązków, w dokumencie koncesyjnym, warunkach koncesyjnych lub ustawami przepisanych, będzie temu zapobiegał środkami odpowiadającymi ustawom, a według okoliczności unieważni koncesyę jeszcze przed upływem czasu, na który została nadana.

Guttenberg r. w.

207.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z d. 22. października 1896,

tyczące się postępowania ze względu na cło ze solą glauberską zawierającą sodę.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi uzupełnia się Uwagę pod wyrazem „Sól glauberska“ w urzędowym alfabetycznym spisie towarów taryfy cłowej w następujący sposób:

Sól glauberska, pojawiająca się często w handlu pod nazwą „Sulfat“ (sól glauberska kalcynowana) uzyskiwana jako produkt odpadkowy przy wyrobie węglanu stroncyany (stroncyanitu) z celestynu a nabywana mianowicie do hut szklanych, zawiera zwyczajnie pewien procent sody, co ztąd pochodzi, że minerał rzeczony musi być wydobywany zapomocą działania sody.

Taką sól glauberską, zawierającą dowodnie sodę, można ekspedyować według Nru 319 b taryfy za opłatą cła po 20 c. od 100 kg tylko w tym razie, jeżeli przez poddanie rozbirowi chemicznemu próbki urzędownie wziętej zostanie stwierdzone, że pomieniona procentowa ilość sody nie jest oczywiście umyślną przymieszką i nie przenosi 10⁰/₀.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

208.

Ustawa z dnia 3. listopada 1896,

o uzyskaniu funduszów na wystawienie nowej budowl w celu pomieszczenia kliniki chorób ocznych c. k. Uniwersytetu krakowskiego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd, żeby na gruncie, nabytym drogą kupna w Krakowie na zasadzie ustawy z dnia 11. lipca 1886, Dz. u. p. Nr. 122, kazał wystawić nowy budynek w celu pomieszczenia kliniki chorób ocznych c. k. Uniwersytetu krakowskiego.

§. 2.

Oдноśny wydatek na wykonanie budowy, łącznie z kosztami urzędzenia wewnętrznego, zarządu budowy itd. ustanawia się w sumie nieprzekraczalnej sto czterdzieści tysięcy (140.000) złotych.

Potrzebny kapitał może być uzyskany w myśl ustawy z dnia 15. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 145, przez zaciągnięcie pożyczki w sumie nieprzekraczalnej 140.000 zł. w taki sposób, żeby odsetki od potrzebnego kapitału wynosiły najwięcej cztery od sta i żeby pożyczka umorzona została od roku skończenia budowy zapomocą najwięcej 45 sum ryczałtowych płatnych ratami półrocznymi.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Mojemu Ministrowi wyznać i oświaty tudzież Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 3. listopada 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Biliński r. w.

209.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 4. listopada 1896,

o oddzieleniu gminy Chobot od okręgu Urzędu podatkowego niepołomiczkiego i przyłączeniu jej do okręgu Urzędu podatkowego bocheńskiego.

Ponieważ gmina Chobot, która obwieszczeniem Ministerstwa skarbu z dnia 19. listopada 1895, Dz. u. p. Nr. 176, z powodu ustanowienia Urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Niepołomicach, do okręgu tegoż Urzędu podatkowego przyłączona, tworzy jedną gminę katastralną z gminą Groblą, należąca do okręgu Urzędu podatkowego bocheńskiego, przeto oddziela się ją napowrót od okręgu Urzędu podatkowego niepołomiczkiego i przyłącza aż do dalszego zarządzenia do okręgu Urzędu podatkowego bocheńskiego.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 21. listopada 1896.

Treść: *Nr* 210. Ugoda dodatkowa w przedmiocie dołączenia przepisów dodatkowych do §. 1go Postanowień wykonawczych i zmiany załączki 1 do tychże Postanowień.

210.

Ugoda dodatkowa do Umowy międzynarodowej z dnia 14. października 1890 (Dz. u. p. Nr. 186 z r. 1892), tyczącej się obrotu towarów na kolejach żelaznych,

w przedmiocie dołączenia przepisów dodatkowych do §. 1go Postanowień wykonawczych i zmiany załączki 1 do tychże Postanowień.

(Zawarta w Bernie dnia 16. lipca 1895, ratyfikowana przez Jego c. i k. Apostolską Mość w Wiedniu dnia 28. sierpnia 1896, ratyfikacje złożone zostały w Bernie przez Austryę i Węgry dnia 1. października 1896, przez Belgię, Niemcy, Francję, Włochy, Luksemburg, Rosyę i Szwajcaryę dnia 18. grudnia 1895 a przez Holandję dnia 21. września 1896.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
 divina favente clementia Austriae Imperator;
 Apostolicus Rex Hungariae, Rex Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Slavoniae,
 Galiciae, Lodomeriae et Illyriae; Archidux Austriae; Magnus Dux Cracoviae;
 Dux Lotharingiae, Salisburgi, Styriae, Carinthiae, Carnioliae, Bucovinae,
 superioris et inferioris Silesiae; Magnus Princeps Transilvaniae; Marchio
 Moraviae; Comes Habsburgi et Tirolis etc. etc.

Notum testatumque¹ omnibus et singulis, quorum interest, tenore praesentium facimus:

Quum ad retractandum pactum jus mercium viis ferreis vehendarum commune, Bernae die decima quarta mensis octobris anno millesimo octingentesimo nonagesimo confectum, inter Imperium Austro-Hungaricum et reliqua Regimina,

quorum Plenipotentiarum consiliis desuper habitis intererant, conventio addictionalis Bernae die decima sexta mensis iulii anno millesimo octingentesimo nonagesimo quinto inita et signata fuit, tenoris in lingua gallica et germanica sequentis:

ARRANGEMENT ADDITIONNEL

A LA

CONVENTION INTERNATIONALE

DU 14 OCTOBRE 1890

CONCERNANT

L'ADJONCTION DE STIPULATIONS COMPLÉMENTAIRES AU § 1 DES DISPOSITIONS RÉGLEMENTAIRES

ET

LA REVISION DE L'ANNEXE 1 DES DITES DISPOSITIONS.

Les Gouvernements de l'AUTRICHE et de la HONGRIE, de l'ALLEMAGNE, de la BELGIQUE, de la RÉPUBLIQUE FRANÇAISE, de l'ITALIE, du LUXEMBOURG, des PAYS-BAS, de la RUSSIE et de la SUISSE, ont reconnu l'utilité d'adopter, d'un commun accord, des dispositions moins rigoureuses que celles fixées pour le transport des objets mentionnés au § 1 des Dispositions réglementaires de la Convention internationale du 14 octobre 1890 sur le transport de marchandises par chemins de fer, et à l'annexe 1 des dites Dispositions.

En conséquence, les soussignés, dûment autorisés, sont convenus de ce qui suit:

Article premier.

Le § 1 des Dispositions réglementaires de la Convention internationale du 14 octobre 1890 sera complété par les prescriptions suivantes, qui seront intercalées entre le 3° et le 4° du dit paragraphe:

Toutefois, l'or et l'argent en lingots, le platine, les valeurs monnayées ou en papier, les papiers

importants, les pierres précieuses, les perles fines, les bijoux et autres objets précieux, les objets d'art, tels que tableaux, bronzes d'art, antiquités, seront admis au transport international avec la lettre de voiture internationale de la Convention de Berne, sur base, soit d'une entente entre les Gouvernements des Etats intéressés, soit de tarifs élaborés par les Administrations de chemins de fer, à ce dûment autorisées, et approuvés par toutes les Autorités compétentes.

Dans les objets précieux sont compris, par exemple, les dentelles et broderies de grande valeur.

De même, les transports funèbres sont admis au transport international avec la lettre de voiture internationale, sous les conditions suivantes:

- a) Le transport est effectué en grande vitesse.
- b) Les frais de transport doivent obligatoirement être payés au départ.
- c) Le transport ne peut s'effectuer que sous la garde d'une personne chargée de l'accompagner.

d) Les transports funèbres sont soumis aux lois et règlements de police spéciaux de chaque Etat, en tant que ces transports ne sont pas réglés par des conventions spéciales entre Etats.

Art. 2.

L'annexe 1 des Dispositions réglementaires aura dorénavant la teneur suivante:

Annexe 1.

Prescriptions relatives aux objets admis au transport sous certaines conditions.

I.

Les *pétards pour signaux d'arrêt sur les chemins de fer* doivent être solidement emballés dans des rognures de papier, de la sciure de bois ou du plâtre, ou enfin de toute autre manière, de façon à être assez espacés et assez solidement fixés, pour que les boîtes en fer-blanc ne puissent pas se toucher l'une l'autre, ni toucher un autre corps étranger. Les caisses dans lesquelles l'emballage est fait doivent être en fortes planches, épaisses de 26 millimètres au moins, assemblées avec rainures et tenues par des vis à bois; ces caisses seront placées dans une seconde caisse aussi solide que la première; la caisse extérieure n'aura pas un volume de plus de 0,06 mètre cube.

Les *pétards* ne sont admis au transport que si les lettres de voiture sont revêtues d'un certificat de l'autorité constatant qu'ils sont emballés suivant les prescriptions.

II.

Les *capsules pour armes à feu*, les *pastilles fulminantes pour munitions d'armes portatives*, les *amorces non détonantes pour projectiles* et les *douilles amorcées* doivent être emballées avec soin dans des caisses ou des tonneaux solides; sur chaque colis doit se trouver une étiquette portant, suivant son contenu, la désignation de „capsules“, „pastilles fulminantes“, etc.

III.

Les *allumettes chimiques* et *autres allumettes à friction* (telles que allumettes-bougies, allumettes d'amadou, etc.) doivent être emballées avec soin dans des récipients de forte tôle ou de bois très solide, de 1,2 mètre cube au plus, de manière qu'il ne reste aucun vide dans les récipients; les récipients en bois porteront distinctement à l'extérieur la marque de leur contenu.

La *masse inflammable des allumettes chimiques de phosphore jaune* et de *chlorate de potasse* ne doit pas contenir, à l'état sec, plus de 10% de phos-

phore et de 40% de chlorate de potasse. Les envois doivent être accompagnés d'une déclaration du fabricant certifiant que ces limites n'ont pas été dépassées.

IV.

Les *mèches de sûreté*, c'est-à-dire les mèches qui consistent en un boyau mince et serré, dans lequel est contenue une quantité relativement faible de poudre à tirer, sont soumises aux prescriptions données sous le n° III (alinéa 1).

V.

Les *boîtes extincteurs Bucher* dans des douilles en fer-blanc ne sont admises au transport que dans des caisses contenant 10 kilogrammes au plus, revêtues à l'intérieur de papier collé contre les parois et renfermées elles-mêmes dans des caisses plus grandes revêtues également de papier collé.

VI.

Le *phosphore ordinaire* (blanc ou jaune) doit être entouré d'eau dans des boîtes en fer-blanc soudées, contenant 30 kilogrammes au plus et solidement emballées dans de fortes caisses. En outre, il faut que les caisses soient munies de deux poignées solides, qu'elles ne pèsent pas plus de 100 kilogrammes et qu'elles portent à l'extérieur l'indication de „phosphore jaune (blanc) ordinaire“ et celle de „haut“.

Le *phosphore amorphe* (rouge) doit être emballé dans des boîtes en fer-blanc bien soudées et placées avec de la sciure de bois dans de fortes caisses. Ces caisses ne pèseront pas plus de 90 kilogrammes et elles porteront à l'extérieur l'indication „phosphore rouge“.

VII.

Le *sulfure de sodium brut, non cristallisé*, n'est admis à l'expédition qu'emballé dans des récipients en tôle hermétiquement clos; le *sulfure de sodium raffiné, cristallisé*, n'est admis qu'emballé en tonneaux ou autres récipients impénétrables à l'eau.

La *matière ayant servi à nettoyer le gaz d'éclairage* et contenant du *fer* ou du *manganèse* n'est expédiée que dans des wagons en tôle, à moins que cet article ne soit emballé dans d'épaisses caisses de tôle. Si lesdits wagons ne sont pas munis de couvercles en tôle, fermant bien, le chargement devra être parfaitement couvert avec des bâches préparées de telle manière qu'elles ne soient pas inflammables par le contact direct de la flamme. Le chargement et le déchargement se feront par l'expéditeur et le destinataire; c'est à l'expéditeur que, à la demande de l'administration du chemin de fer, incombe également le soin de fournir les bâches.

Sont acceptés au transport, aux mêmes conditions que le sulfure de sodium brut non cristallisé, les *cokes à base de soude* (produit accessoire obtenu dans la fabrication des huiles de goudron).

VIII.

La *celloïdine*, produit de l'évaporation imparfaite de l'alcool contenu dans le collodion, ayant l'apparence de savon et consistant essentiellement en coton à collodion, n'est pas admise au transport à moins que les lames isolées de celloïdine ne soient emballées de façon à empêcher complètement toute dessiccation.

VIII a.

L'*éther sulfurique* ne peut être expédié que:

1. dans des vases étanches de forte tôle de fer, bien rivés ou soudés et contenant au maximum 500 kilogrammes, ou

2. dans des vases hermétiquement fermés en métal ou en verre, d'un poids brut de 60 kilogrammes au maximum et emballés conformément aux prescriptions suivantes:

- a) quand plusieurs vases sont réunis en un colis, ils doivent être emballés solidement dans de fortes caisses en bois garnies de paille, foin, son, sciure de bois, terre fossile ou d'autres substances meubles;
- b) quand les vases sont emballés isolément, l'envoi est admis dans des paniers ou cuveaux solides munis de couvercles bien assujettis et de poignées, et garnis d'une quantité suffisante de matière d'emballage; le couvercle consistant en paille, jonc, roseau ou matières analogues doit être imprégné de lait d'argile ou de chaux ou d'une autre substance équivalente, mélangé avec du verre soluble.

Pour les vases en tôle ou en métal, le maximum de contenance ne doit pas dépasser 1 kilogramme de liquide par 1,55 litre de capacité du récipient; par exemple, un récipient en métal de la capacité de 15,50 litres ne pourra contenir plus de 10 kilogrammes d'éther sulfurique.

En ce qui concerne l'emballage avec d'autres objets, voir le n° XXXV.

IX.

Les *liquides qui contiennent de l'éther sulfurique* en grande quantité (les gouttes d'Hoffmann et le collodion) ne peuvent être expédiés que dans des récipients en métal ou en verre hermétiquement clos, et dont l'emballage remplira les conditions suivantes:

1. Quand plusieurs vases contenant de ces préparations sont réunis en un colis, ils doivent être emballés solidement dans de fortes caisses

de bois garnies de paille, de foin, de son, de sciure de bois, de terre d'infusoires ou autres substances meubles.

2. Quand les vases sont emballés isolément, l'envoi est admis dans des paniers ou cuveaux solides munis de couvercles bien assujettis et de poignées, et garnis d'une quantité suffisante de matière d'emballage; le couvercle consistant en paille, jonc, roseau ou matières analogues doit être imprégné de lait d'argile ou de chaux ou d'une autre substance équivalente, mélangé avec du verre soluble. Le poids brut du colis isolé ne doit pas dépasser 60 kilogrammes.

En ce qui concerne l'emballage avec d'autres objets, voir n° XXXV.

X.

Le *sulfure de carbone* est transporté exclusivement dans des wagons découverts et sans bâches, et seulement dans les conditions suivantes:

soit

1. en vases étanches de forte tôle bien rivée ne contenant pas plus de 500 kilogrammes,

ou

2. en vases de tôle de 75 kilogrammes brut ou plus, renforcés, à la partie supérieure et à la partie inférieure, avec des cercles de fer. Ces vases seront, soit renfermés dans des paniers ou cuveaux, soit emballés dans des caisses garnies de paille, foin, son, sciure de bois, terre d'infusoires ou autres substances meubles,

ou

3. en vases de verre renfermés dans de fortes caisses garnies de paille, foin, son, sciure de bois, terre d'infusoires ou autres substances meubles.

Pour les vases en tôle, la contenance ne doit pas dépasser 1 kilogramme de liquide par 0,825 litre de capacité du récipient.

Le sulfure de carbone, livré au transport par quantité de 2 kilogrammes au plus, peut être réuni en un colis avec d'autres objets admis au transport sans conditions, pourvu qu'il soit renfermé dans des récipients en tôle hermétiquement fermés, emballés avec les autres objets dans une caisse solide garnie de paille, de foin, de son, de sciure de bois ou de toute autre substance meuble. Les colis doivent être transportés exclusivement dans des wagons découverts, sans bâches, et la lettre de voiture doit indiquer qu'ils contiennent du sulfure de carbone.

XI.

L'*esprit de bois* à l'état brut ou rectifié et l'*acétone* — à moins qu'ils ne soient dans des wagons spécialement construits à cet effet (wagons-citernes) ou en tonneaux — ne sont admis au transport que dans des vases de métal ou de verre. Ces vases doivent être emballés de la manière indiquée au n° IX.

En ce qui concerne l'emballage avec d'autres objets, voir n° XXXV.

XII.

La *chaux vive* n'est transportée que dans des wagons découverts.

XIII.

Le *chlorate de potasse* et les autres *chlorates* doivent être emballés soigneusement dans des caisses ou tonneaux hermétiquement clos, revêtus intérieurement de papier collé contre les parois.

XIV.

L'*acide picrique* n'est expédié que sur l'attestation d'un chimiste connu de l'administration du chemin de fer, apposée sur la lettre de voiture, constatant que l'acide picrique peut être transporté sans danger.

Le plomb devra être exclu de l'emballage de l'acide picrique et ne pas être transporté réuni avec cet acide dans le même wagon. Les wagons doublés ou couverts de plomb ne devront pas être employés à ce transport.

XV.

Les *acides minéraux liquides de toute nature* (particulièrement l'acide sulfurique, l'esprit de vitriol, l'acide muriatique, l'acide nitrique, l'eau-forte), ainsi que le *chlorure de soufre*, sont soumis aux prescriptions suivantes:

1. Quand ces produits sont expédiés en touries, bouteilles ou cruches, les récipients doivent être hermétiquement fermés, bien emballés et renfermés dans des caisses spéciales ou des bannettes munies de poignées solides pour en faciliter le maniement.

Quand ils sont expédiés dans des récipients de métal, de bois ou de caoutchouc, ces récipients doivent être hermétiquement joints et pourvus de bonnes fermetures.

2. Ces produits doivent, sous la réserve des dispositions du n° XXXV, toujours être chargés séparément et ne peuvent notamment pas être placés dans le même wagon avec d'autres produits chimiques.

3. Les prescriptions 1 et 2 s'appliquent aussi aux vases dans lesquels lesdits objets ont été transportés. Ces vases doivent toujours être déclarés comme tels.

XVI.

La *lessive caustique* (lessive de soude caustique, lessive de soude, lessive de potasse caustique, lessive de potasse), le *résidu d'huile* (de raffinerie d'huile) et le *brome* sont soumis aux prescriptions spécifiées sous n° XV, 1 et 3 (à l'exception de la disposition du 2 citée au 3).

En ce qui concerne l'emballage avec d'autres objets, voir n° XXXV.

XVII.

Sont applicables au transport d'*acide nitrique rouge fumant* les prescriptions donnés sous le n° XV, en ce sens que les touries et bouteilles doivent être entourées dans les récipients d'un volume au moins égal à leur contenu de terre d'infusoires séchée ou d'autres substances terreuses sèches.

XVIII.

L'*acide sulfurique anhydre* (anhydrite, huile fixe) ne peut être transporté que

1. dans des boîtes en tôle, fortes, étamées et bien soudées,

ou

2. dans de fortes bouteilles de fer ou de cuivre dont l'ouverture est hermétiquement bouchée, masticquée et revêtue d'une enveloppe d'argile.

Les boîtes et bouteilles doivent être entourées d'une substance inorganique fine, telle que laine minérale, terre d'infusoires, cendre ou autres, et solidement emballées dans de fortes caisses de bois.

Pour le reste, les dispositions du n° XV, 2 et 3, sont applicables.

XIX.

Pour les *verniss*, les *couleurs préparées avec du vernis*, les *huiles éthérées et grasses*, ainsi que pour toutes les *espèces d'essence*, à l'exception de l'éther sulfurique (voir n° VIIIa) et de l'essence de pétrole (voir n° XXII), pour l'*alcool absolu*, l'*esprit de vin* (spiritus), l'*esprit* et les autres *spiritueux non dénommés sous le n° XI*, on appliquera, en tant qu'ils sont transportés en touries, bouteilles ou cruches, les prescriptions du n° XV, 1, alinéa 1.

En ce qui concerne l'emballage avec d'autres objets, voir n° XXXV.

XX.

Le *pétrole à l'état brut et rectifié*, s'il a un poids spécifique d'au moins 0,780 à une température de 17,5° du thermomètre centigrade (Celsius), ou s'ils n'émet pas de vapeurs inflammables à une température de moins de 21° du thermomètre centigrade (Celsius) de l'appareil Abel et à une hauteur du baromètre de 760 millimètres rapportée au niveau de la mer (pétrole de test);

les *huiles préparées avec le goudron de lignite*, si elles ont au moins le poids spécifique ci-dessus indiqué (solaröl, photogène etc.);

les *huiles préparées avec le goudron de houille* (benzol, toluol, xylool, cumol, etc.), ainsi que l'*essence de mirbane* (nitro-benzine)

sont soumis aux dispositions suivantes:

1. Ces objets, à moins que des wagons spécialement construits à cet effet (wagons-citernes) ne soient employés, ne peuvent être transportés que

- a) dans des tonneaux particulièrement bons et solides,
ou
- b) dans des vases en métal étanches et capables de résister,
ou
- c) dans des vases en verre ou en grès; en ce cas toutefois en observant les prescriptions ci-dessous indiquées:

aa) Quand plusieurs vases sont réunis en un colis, ils doivent être emballés solidement dans de fortes caisses de bois garnies de paille, de foin, de son, de sciure de bois, de terre d'infusoires ou autres substances meubles;

bb) Quand les vases sont emballés isolément, l'envoi est admis dans des paniers ou cuveaux solides munis de couvercles bien assujettis et de poignées, et garnis d'une quantité suffisante de matières d'emballage; le couvercle, consistant en paille, jonc, roseau ou matières analogues, doit être imprégné de lait d'argile ou de chaux ou d'une autre substance équivalente, mélangé avec du verre soluble. Le poids brut du colis isolé ne doit pas dépasser 60 kilogrammes pour les vases en verre et 75 kilogrammes pour les vases en grès.

2. Les vases qui se détérioreront pendant le transport seront immédiatement déchargés et vendus, avec le contenu qui y sera resté, au mieux des intérêts de l'expéditeur.

3. Le transport n'a lieu que sur des wagons découverts. Si les opérations du passage en douane exigeaient des wagons munis de bâches plombées, le transport ne serait pas accepté.

4. Les dispositions du n° 3 qui précèdent sont aussi applicables aux tonneaux et autres récipients dans lesquels ces matières ont été transportées. Ces récipients doivent toujours être déclarés comme tels.

5. En ce qui concerne l'emballage avec d'autres objets, voir n° XXXV.

6. Il doit être indiqué sur la lettre de voiture que les objets désignés aux alinéas 1 et 2 du présent numéro ont un poids spécifique d'au moins 0,780, ou que le pétrole a la qualité indiquée dans le premier alinéa du présent numéro à l'égard du point d'inflammation. Quand cette indication ne se trouve pas dans la lettre de voiture, on appliquera les conditions de transport du n° XXII, concernant l'essence de pétrole, etc.

XXI.

Le pétrole à l'état brut et rectifié, le pétrole-naphte et les produits de la distillation du pétrole et du pétrole-naphte, lorsque ces matières ont un poids spécifique de moins de 0,780 et de plus de 0,680 à une température de 17,5° du thermomètre centigrade (benzine, ligroïne et essences pour nettoyage), sont soumis aux dispositions suivantes:

1. Ces objets, à moins que des wagons spécialement construits à cet effet (wagons-citernes) ne soient employés, ne peuvent être transportés que

- a) dans des tonneaux particulièrement bons et solides,
ou
- b) dans des vases en métal étanches et capables de résister,
ou
- c) dans des vases en verre ou en grès, en ce cas toutefois en observant les prescriptions ci-dessous indiquées:

aa) Quand plusieurs vases sont réunis en un colis, ils doivent être emballés solidement dans de fortes caisses de bois garnies de paille, de foin, de son, de sciure de bois, de terre d'infusoires ou autres substances meubles.

bb) Quand les vases sont emballés isolément, l'envoi est admis dans des paniers ou cuveaux solides munis de couvercles bien assujettis et de poignées, et garnis d'une quantité suffisante de matières d'emballage; le couvercle consistant en paille, jonc, roseau ou matières analogues doit être imprégné de lait d'argile ou de chaux ou d'une autre substance équivalente, mélangé avec du verre soluble. Le poids brut du colis isolé ne doit pas dépasser 40 kilogrammes.

2. Les vases qui se détérioreront pendant le transport seront immédiatement déchargés et vendus, avec le contenu qui y sera resté, au mieux des intérêts de l'expéditeur.

3. Le transport n'a lieu que sur des wagons découverts. Si les opérations du passage en douane exigeaient des wagons munis de bâches plombées, le transport ne serait pas accepté.

4. Les dispositions du chiffre 3 qui précèdent sont aussi applicables aux tonneaux et autres récipients dans lesquels ces matières ont été transportées. Ces récipients doivent toujours être déclarés comme tels.

5. En ce qui concerne l'emballage avec d'autres objets, voir n° XXXV.

6. Au chargement et au déchargement, les paniers ou cuveaux contenant des ballons en verre ne doivent pas être transportés sur des camions, ni

portés sur les épaules ou le dos, mais seulement par les poignées.

7. Dans les wagons, les paniers et cuveaux doivent être solidement assujettis et attachés aux parois du wagon. Les colis ne doivent pas être chargés l'un sur l'autre, mais l'un à côté de l'autre et sans superposition.

8. Chaque colis isolé doit porter sur une étiquette apparente le mot „inflammable“ imprimé sur fond rouge. Les paniers ou cuveaux renfermant des vases en verre ou en grès doivent en outre être munis de l'inscription „à porter à la main“. Les wagons doivent être munis d'une étiquette rouge portant l'inscription: „à manœuvrer avec précaution“.

9. Il doit être indiqué sur la lettre de voiture que les objets désignés dans le premier alinéa du présent numéro ont un poids spécifique de moins de 0,780 et de plus de 0,680 à une température de 17,5° centigrades. Quand cette indication ne se trouve pas dans la lettre de voiture, l'on appliquera les conditions de transport du n° XXII concernant l'essence de pétrole, etc.

XXII.

L'essence de pétrole (gazoline, néoline, etc.) et les autres produits facilement inflammables préparés avec du pétrole-naphte ou du goudron de lignite, lorsque ces matières ont un poids spécifique de 0,680 ou moins à une température de 17,5° centigrades, sont soumis aux conditions suivantes:

1. Ces objets ne peuvent être transportés que
a) dans des vases en métal étanches et capables de résister,

ou

b) dans des vases en verre ou en grès, en ce cas toutefois en observant les prescriptions ci-dessous indiquées:

aa) Quand plusieurs vases sont réunis en un colis, ils doivent être emballés solidement dans de fortes caisses de bois garnies de paille, de foin, de son, de sciure de bois, de terre d'infusoires ou autres substances meubles.

bb) Quand les vases sont emballés isolément, l'envoi est admis dans des paniers ou cuveaux solides, munis de couvercles bien assujettis et de poignées, et garnis d'une quantité suffisante de matières d'emballage; le couvercle consistant en paille, jonc, roseau ou matières analogues doit être imprégné de lait d'argile ou de chaux ou d'une autre substance équivalente, mélangé avec du verre soluble. Le poids brut du colis isolé ne doit pas dépasser 40 kilogrammes.

c) dans des wagons-réservoirs hermétiquement fermés (wagons-citernes parfaitement étanches).

2. Les vases qui se détérioreront pendant le transport seront immédiatement déchargés et vendus, avec le contenu qui y sera resté, au mieux des intérêts de l'expéditeur.

3. Le transport n'a lieu que sur des wagons découverts. Si les opérations du passage en douane exigeaient des wagons munis de bâches plombées, le transport ne serait pas accepté.

4. Les dispositions du chiffre 3 qui précèdent sont aussi applicables aux tonneaux et autres récipients dans lesquels ces matières ont été transportées. Ces récipients doivent toujours être déclarés comme tels.

5. En ce qui concerne l'emballage avec d'autres objets, voir n° XXXV.

6. Au chargement et au déchargement, les paniers ou cuveaux contenant des ballons en verre ne doivent pas être transportés sur des camions, ni portés sur les épaules ou sur le dos, mais seulement par les poignées.

7. Dans les wagons, les paniers et cuveaux doivent être solidement assujettis et attachés aux parois du wagon. Les colis ne doivent pas être chargés les uns sur les autres, mais l'un à côté de l'autre et sans superposition.

8. Chaque colis isolé doit porter sur une étiquette apparente le mot „inflammable“ imprimé sur fond rouge. Les paniers ou cuveaux renfermant des vases en verre ou en grès doivent en outre porter l'inscription: „à porter à la main“. Les wagons doivent être munis d'une étiquette rouge portant l'inscription: „à manœuvrer avec précaution“.

XXIII.

Le transport d'huile de térébenthine et autres huiles de mauvaise odeur, ainsi que de l'ammoniaque, n'est fait que dans des wagons découverts.

Cette disposition s'applique aussi aux tonneaux et aux autres récipients dans lesquels ces matières ont été transportées. Ces récipients doivent toujours être déclarés comme tels.

En ce qui concerne l'emballage avec d'autres objets, voir n° XXXV.

XXIV.

Les substances arsénicales non liquides, notamment l'acide arsénieux (fumée arsénicale coagulée), l'arsenic jaune (sulfure d'arsenic, orpiment), l'arsenic rouge (réalgar), l'arsenic natif (cobalt arsénical écaillé ou pierre à mouches), etc., ne sont admis au transport que

1. si sur chaque colis se trouve en caractères lisibles, et avec de la couleur noire à l'huile, l'inscription: „arsenic (poison)“, et

2. si l'emballage est fait de la manière suivante:

soit

- a) en tonneaux ou caisses doubles, les fonds des tonneaux consolidés au moyen de cercles, et les couvercles des caisses au moyen de cercles ou de bandes de fer, les tonneaux ou caisses intérieurs étant faits de bois fort et sec et garnis au dedans de toile serrée ou autre tissu serré de même genre,
ou
- b) en sacs de toile goudronnée, emballés dans des tonneaux simples de bois fort et sec,
ou
- c) en cylindres de fer-blanc soudés, revêtus d'un manteau de bois solide, dont les fonds sont consolidés au moyen de cercles.

XXV.

Les *substances arsénicales liquides*, particulièrement les *acides arsénieux*, sont soumis aux dispositions spécifiées sous XXIV, 1, et sous XV, 1 et 3 (à l'exception de la disposition du 2 citée au 3).

XXVI.

Les *autres produits métalliques vénéneux* (couleurs et sels à base métallique, etc.), particulièrement les *produits mercuriels*, tels que *sublimé, calomel, précipité blanc et rouge, cinabre*; les *sels et couleurs de cuivre*, tels que *sulfate de cuivre, vert-de-gris, pigments de cuivre, cuivres verts et bleus*; les *préparations de plomb*, tels que *litharge (massicot), minium, sucre de Saturne et autres sels de plomb, céruse et autres couleurs à base de plomb*; la *poussière de zinc*, les *cendres de zinc et d'antimoine*, ne peuvent être remis au chemin de fer pour le transport que dans des tonneaux ou caisses bien joints, faits de bois sec et solide, consolidés au moyen de cercles ou de bandes de fer. Ces cercles ou bandes doivent être tels que, malgré les secousses et chocs inévitables lors du transport, ces matières ne fuient pas par les fentes.

XXVII.

La *levure, liquide ou solide*, devra être transportée dans des vases non fermés hermétiquement. Si le chemin de fer consent néanmoins à accepter ce produit dans des récipients entièrement clos, il peut exiger de l'expéditeur l'engagement:

1. de renoncer à toute réclamation dans le cas où les envois de l'espèce ne seraient pas acceptés sur les lignes des chemins de fer correspondants;

2. de prendre à sa charge tous dommages occasionnés à d'autres marchandises ou au matériel du chemin de fer par suite de ce mode de transport, et ce, sur la simple présentation de la note des frais, note dont l'exactitude aura été

reconnue une fois pour toutes et préalablement par l'expéditeur;

3. de renoncer à toute indemnité pour avaries et pertes soit des récipients, soit de leur contenu, résultant du transport dans des récipients non fermés hermétiquement.

Ces restrictions ne sont pas applicables au transport de la *levure comprimée*.

XXVIII.

Le *noir de fumée et autres espèces de suie* ne sont admis à l'expédition que dans des emballages offrant toute garantie contre le tamisage (sacs, tonneaux, caisses, etc.).

Si la suie est fraîchement calcinée, on emploiera pour l'emballage des vases ou de petits tonneaux placés dans de solides paniers et garnis intérieurement de papier, de toile ou d'une autre matière analogue collée solidement sur les parois.

La lettre de voiture doit mentionner si la suie est fraîchement calcinée ou non. A défaut de cette indication dans la lettre de voiture, la suie sera considérée comme fraîchement calcinée.

XXIX.

Le *charbon de bois en poudre, ou en grains*, n'est admis au transport que s'il est emballé.

S'il est fraîchement éteint, on emploiera pour l'emballage

soit

a) des boîtes de forte tôle hermétiquement fermées,

ou

b) des tonneaux (dits tonneaux américains) hermétiquement fermés, construits de plusieurs épaisseurs de carton verni, très fort et très ferme, tonneaux dont les deux extrémités sont munies de cercles de fer, dont les fonds en bois fort, coupés au moyen du tour, sont vissés aux cercles de fer au moyen de vis à bois en fer, et dont les joints sont soigneusement collés avec des bandes de papier ou de toile.

Quand du charbon de bois en poudre ou en grains est remis au chemin de fer pour être transporté, il doit être indiqué sur la lettre de voiture si le charbon est fraîchement éteint ou non. A défaut de cette indication dans la lettre de voiture, le charbon sera considéré comme fraîchement éteint et ne sera accepté pour le transport que dans l'emballage ci-dessus prescrit.

XXX.

Le *cordonnnet de soie, la soie souple, la bourre de soie et la soie chape*, fortement chargés et en écheveaux, ne sont admis au transport qu'en caisses. Quand les caisses ont plus de 12 centimètres de hauteur intérieure, les couches de soie, qui y sont

placées seront séparées entre elles par des espaces vides de 2 centimètres de hauteur. Ces espaces vides sont formés au moyen de grilles de bois composées de lattes carrées de 2 centimètres de côté, espacées entre elles de 2 centimètres et reliées aux extrémités par deux minces baguettes. Des trous d'un centimètre d'ouverture au moins seront pratiqués dans les parois latérales des caisses; ces trous s'ouvriront sur les espaces vides entre les lattes, de manière qu'il soit possible de traverser la caisse avec une tringle. Afin que ces trous des caisses ne puissent être couverts et devenir inefficaces, on clouera extérieurement deux baguettes au bord de chaque paroi latérale.

Quand de la soie est remise au chemin de fer pour être expédiée, la lettre de voiture doit indiquer si cette soie appartient ou non aux espèces désignées ci-dessus. A défaut de cette indication dans la lettre de voiture, la marchandise sera considérée comme se trouvant dans les conditions de l'un de ces articles et sera assujettie aux mêmes prescriptions d'emballage.

XXXI.

La laine, les poils, la laine artificielle, le coton, la soie, le lin, le chanvre, le jute, à l'état brut, sous forme de déchets provenant de la filature ou du tissage, à l'état de chiffons ou d'étoupes; les cordages, les courroies de coton et de chanvre, les cordelettes et ficelles diverses (pour la laine ayant servi au nettoyage, voir alinéa 3) ne doivent être transportés, s'ils sont imprégnés de graisse et de vernis, que dans des wagons couverts. ou dans des wagons découverts munis de bâches.

La lettre de voiture doit indiquer si lesdits objets ne sont pas imprégnés de graisse ou de vernis; en cas de non-indication, ils seront considérés comme imprégnés de graisse ou de vernis.

La laine ayant servi au nettoyage n'est admise au transport que dans des fûts, caisses ou autres récipients solides et hermétiquement fermés.

XXXII.

Les déchets d'animaux sujets à putréfaction, tels que les peaux fraîches non salées, les graisses, les tendons, les os, les cornes, les onglons ou sabots les rognures de peaux fraîches servant à fabriquer la colle non passées à la chaux, ainsi que tous autres objets nauséabonds et répugnants, à l'exception toutefois de ceux qui sont mentionnés aux nos LII et LIII, sont acceptés aux conditions suivantes:

1. Les os suffisamment nettoyés et séchés, le suif comprimé, les cornes sans l'appendice corné de l'os frontal à l'état sec, les onglons, c'est-à-dire les sabots des ruminants et des pores, sans os ni matières molles, sont admis au transport par expédi-

tions partielles, lorsqu'ils sont remis emballés dans des sacs solides.

2. Les expéditions partielles des objets de cette catégorie non dénommés ci-dessus au chiffre 1 ne sont admises qu'emballées dans des tonneaux, cuveaux ou caisses solides et hermétiquement clos. Les lettres de voiture doivent indiquer la dénomination exacte des objets emballés dans les fûts, cuveaux ou caisses. Le transport doit être effectué par wagons découverts.

3. Les tendons frais, les rognures des peaux fraîches servant à la fabrication de la colle non passées à la chaux, ainsi que les déchets de ces deux sortes de matières, en outre les peaux fraîches non salées et les os non nettoyés, garnis encore de fibres musculaires et de peau, remis par wagons complets ne peuvent être transportés qu'aux conditions suivantes:

a) Du 1er mars au 31 octobre, ces matières doivent être emballées dans des sacs solides en bon état. Ces sacs devront être passés à l'acide phénique, de telle sorte que l'odeur méphitique des matières qu'ils contiennent ne puisse se faire sentir. Tout envoi de ce genre doit être recouvert d'une couverture d'un tissu très fort (appelé toile à houblon) imprégné d'une solution d'acide phénique. Cette couverture doit elle-même être entièrement recouverte d'une grande bâche imperméable, non goudronnée. Les couvertures doivent être fournies par l'expéditeur.

b) Pendant les mois de novembre, décembre, janvier et février, l'emballage en sacs n'est pas nécessaire. Cependant, les envois doivent être couverts également d'une couverture de tissu très fort (toile à houblon) et cette couverture doit être elle-même entièrement recouverte d'une grande bâche imperméable non goudronnée. La première couverture doit au besoin être passée à l'acide phénique, de telle sorte qu'aucune odeur méphitique ne puisse se faire sentir. Les couvertures doivent être fournies par l'expéditeur.

c) Si l'acide phénique ne suffit pas pour empêcher les odeurs méphitiques, les envois doivent être emballés dans des tonneaux ou cuveaux solides et bien clos, de telle sorte que l'odeur du contenu du récipient ne puisse se faire sentir.

4. Le transport par charge complète des matières non dénommées au chiffre 3 ci-dessus, mais analogues à celles qui sont indiquées dans ce numéro, doit être effectué par wagons découverts munis de bâches. L'expéditeur doit fournir les bâches.

5. Le chemin de fer peut se faire payer d'avance le prix de transport.

6. Les sacs, récipients et bâches dans lesquels et sous lesquelles des matières de ce genre ont été transportées, ne sont admis au transport que sous condition d'avoir été absolument désinfectés par l'acide phénique.

7. Les frais de désinfection, s'il y a lieu, sont à la charge de l'expéditeur ou du destinataire.

XXXIII.

Le soufre n'est transporté que par wagons couverts ou par wagons découverts bâchés.

XXXIV.

Les objets auxquels le feu peut facilement être communiqué par des étincelles de la locomotive, tels que foin, paille (y compris la paille de maïs, de riz et de lin), joncs (à l'exclusion du jonc d'Espagne), écorce d'arbres, tourbe (à l'exception de la tourbe mécanique ou comprimée), charbon de bois entier (non moulu) (voir n° XXIX), matières à filer végétales et leurs déchets, les rognures de papier, la sciure de bois, les pâtes de bois, les copeaux de bois, etc., ainsi que les marchandises fabriquées au moyen d'un mélange de résidus de pétrole, de résine et d'autres objets semblables avec des corps poreux inflammables; de même le plâtre, les cendres lessivées de chaux et le trass, dans le cas où ils ne seraient pas emballés, ne sont reçus que s'ils sont complètement couverts et à la condition que l'expéditeur et le destinataire opèrent eux-mêmes le chargement et le déchargement. A la demande de l'administration, l'expéditeur doit aussi fournir lui-même les bâches nécessaires pour couvrir ces objets.

XXXV.

Quand les produits chimiques spécifiés sous les n° VIII^a, IX, XI, XV, XVI, XIX à XXIII inclus, ainsi que n° L, sont livrés au transport en quantité ne dépassant pas 10 kilogrammes par espèce, il est permis de réunir en un colis, tant entre eux qu'avec d'autres objets admis au transport sans conditions, les corps spécifiés sous les n° VIII^a, IX, XI, XVI (à l'exception du brome), XIX à XXIII inclus, ainsi que le n° L, d'une part, et ceux qui sont spécifiés sous le n° XV (y compris le brome jusqu'au poids de 100 gr.), d'autre part. Ces corps doivent être renfermés dans des récipients de verre ou de fer-blanc étanches hermétiquement clos, emballés solidement par couches au moyen de paille, foin, son, sciure de bois, terre d'infusoires ou autres substances meubles, et être désignés nominativement dans la lettre de voiture.

XXXVI.

Les cartouches pour armes à feu chargées de poudre noire ou d'autres poudres de tir, en tant

que ces dernières sont admises dans les Etats participant au transport par chemins de fer soit:

1. Les cartouches métalliques dont les douilles sont entièrement en métal,

et

2. Les cartouches en carton garnies d'un revêtement métallique,

sont transportées aux conditions suivantes:

- a) Pour les cartouches métalliques, les projectiles doivent être adaptés à la douille métallique de façon qu'ils ne puissent ni s'en détacher ni permettre le tamisage de la poudre. Pour les cartouches en carton munies d'un renfort métallique intérieur ou extérieur, la charge entière de poudre contenue dans le renfort métallique doit être fermée hermétiquement par une bourre serrante. Le carton de la douille doit être de qualité suffisante pour qu'elle ne puisse se briser en cours de transport.
- b) Les cartouches doivent être parfaitement assujetties dans des récipients en fer-blanc, dans de petites caisses en bois ou dans des cartons solides, de façon qu'aucun déplacement ne puisse se produire. Ces récipients, etc. doivent être placés les uns à côté des autres et par rangées superposées dans des caisses en bois solide et bien conditionnées dont les parois devront avoir au moins 0,015 mètre d'épaisseur; les espaces vides doivent, le cas échéant, être remplis de carton, de déchets de papier, d'étope ou de tontisse ligneuse — le tout absolument sec — de manière à éviter un déplacement ou un mouvement des récipients durant le transport. Pour les caisses garnies de fer-blanc intérieurement, l'épaisseur des parois de bois peut être de 0,010 mètre.
- c) Le poids d'une caisse remplie de cartouches ne peut dépasser 100 kilogrammes.

Les caisses pesant brut plus de 10 kilogrammes seront munies de poignées ou de liteaux pour en faciliter la manutention.

- d) Les caisses ne peuvent être fermées au moyen de clous en fer; elles doivent porter une inscription indiquant d'une manière apparente la nature du contenu, et être munies de plombs ou d'un cachet apposé sur la tête de deux vis du couvercle, ou de la marque de fabrique collée à la fois sur le couvercle et sur les côtés de la caisse.
- e) Les lettres de voiture doivent être accompagnées d'une attestation signée de l'expéditeur et reproduisant la marque des plombs, les cachets ou la marque de fabrique apposés sur les caisses. Cette attestation doit être conçue ainsi qu'il suit

Le soussigné certifie que l'envoi mentionné dans la lettre de voiture ci jointe, envoi cacheté avec la marque . . . , est conforme, en ce qui concerne le conditionnement et l'emballage, aux dispositions arrêtées sous le n° XXXVI de l'annexe 1 de la Convention internationale sur le transport de marchandises par chemins de fer.

XXXVII.

Cartouches Flobert à balles et à petits plombs.

1. Les cartouches à balles doivent être emballées dans des boîtes en carton, des boîtes en fer-blanc, des petites caisses en bois, ou des sacs de toile forte.

2. Les cartouches à petits plombs doivent être emballées dans des récipients en fer-blanc, des petites caisses en bois, ou dans des cartons solides de manière qu'aucun déplacement ne puisse avoir lieu.

Tout récipient contenant des cartouches Flobert doit être soigneusement emballé dans une forte caisse ou dans un tonneau solide et chaque colis doit porter, suivant son contenu, l'inscription „cartouches Flobert à balles“ ou „cartouches Flobert à petits plombs“. Le poids de la caisse ou du tonneau ne peut pas dépasser 100 kilogrammes.

Les amorces Flobert sont soumises aux mêmes conditions d'emballage que les cartouches Flobert à petits plombs.

XXXVIII.

Les pièces d'artifice fabriquées avec de la poudre en poussière comprimée et d'autres matières analogues sont transportées aux conditions suivantes:

1. Elles ne doivent contenir ni mélanges de chlorate, de soufre et de nitrate, ni mélanges de chlorate de potasse et de ferro-cyanure de potassium; elles ne doivent également contenir ni sublimé corrosif, ni sels ammoniacaux de quelque espèce que ce soit, ni poussière de zinc, ni poudre de magnésium, ni en général aucune matière capable de s'enflammer aisément par friction, compression ou percussion, ou dont l'inflammation spontanée pourrait être à craindre. Elles doivent se composer exclusivement de poudre en poussière comprimée ou de matières analogues, telles que mélange de salpêtre, de soufre et de charbon, également à l'état comprimé. Chaque pièce isolée ne peut contenir plus de 30 grammes de poudre en grains.

2. Le poids total des matières inflammables contenues dans les pièces d'artifice réunies en un même colis ne peut dépasser 20 kilogrammes, et celui de la poudre en grains qui entre dans leur composition: 2,5 kilogrammes.

3. Les pièces d'artifice doivent être emballées, chacune isolément, soit dans des cartons entourés de fort papier, soit dans du carton ou dans du papier d'emballage solide; l'amorce de chaque pièce doit être revêtue de papier ou d'étoffe, de telle sorte que le tamisage ne puisse se produire. Les caisses servant au transport doivent être complètement remplies et les espaces vides, s'il y en a, soigneusement comblés avec de la paille, du foin, de l'étaupe, des déchets de papier ou des matières analogues, de telle sorte que, même en cas de secousse, aucun déplacement des paquets ne puisse avoir lieu. Les matières employées pour combler les espaces vides doivent être très propres et absolument sèches; pour cette raison, l'emploi de foin frais ou d'étaupe grasse, par exemple, est prohibé. Il est également interdit d'emballer dans la même caisse des pièces d'artifice et d'autres objets.

4. Les caisses doivent être faites avec de fortes planches d'une épaisseur de 22 millimètres au moins; leurs côtés doivent être ajustés au moyen de dents s'engrenant les unes dans les autres, et le fond et le couvercle avec des vis d'une longueur suffisante. L'intérieur des caisses doit être entièrement tapissé de papier fort et résistant. Il ne doit rester sur l'extérieur des caisses ni trace ni résidu des matières contenues dans les pièces d'artifice. Le volume de la caisse ne doit pas dépasser 1,2 mètre cube, son poids brut ne peut être supérieur à 75 kilogrammes. Les caisses doivent porter, d'une manière apparente, l'inscription: „Pièces d'artifice de poudre en poussière“ ainsi que le nom de l'expéditeur. Chaque envoi doit, en outre, être accompagné d'une déclaration indiquant l'espèce des pièces d'artifice qu'il contient, et spécifiant, notamment, si ce sont des fusées, des roues, des pièces d'artifice pour salon, etc.

5. Chaque envoi doit être accompagné d'une déclaration de l'expéditeur attestant que les prescriptions énoncées aux chiffres 1 à 4 ont été observées; la signature devra être dûment certifiée.

XXXIX.

Le fulmi-coton comprimé contenant au moins 15% d'eau est admis au transport aux conditions suivantes:

1. Il doit être soigneusement emballé dans des récipients étanches, résistants, aux parois solides. Ces récipients doivent porter, d'une manière apparente, l'inscription: „Fulmi-coton mouillé, comprimé.“ Le poids maximum de chaque colis isolé ne peut être de plus de 90 kilogrammes.

2. Cette matière ne doit être admise ni au transport par grande vitesse, ni au transport par trains de voyageurs; le transport par trains mixtes n'est autorisé que pour les lignes sur lesquelles ne circulent pas de trains de marchandises.

3. L'expéditeur doit déclarer dans la lettre de voiture que la nature du fulmi-coton et l'emballage sont conformes aux prescriptions ci-dessus énoncées; sa signature doit être dûment certifiée.

4. Le fulmi-coton ne peut être transporté avec d'autres marchandises, dans un même wagon, que si celles-ci ne sont pas facilement inflammables.

5. La réunion dans le même wagon de cartouches pour armes à feu, pièces d'artifice, mèches ou amorces explosives et de fulmi-coton est interdite.

6. Les wagons découverts employés au transport du fulmi-coton doivent être bâchés.

XL.

Le *fulmi-coton sous forme d'ouate* et le *fulmi-coton (coton nitré) pour collodion* sont acceptés au transport dans des récipients parfaitement étanches solidement emballés dans de fortes caisses en bois, à la condition qu'ils contiendront au moins 35% d'eau.

La lettre de voiture doit contenir une déclaration revêtue de la signature de l'expéditeur et de celle d'un chimiste connu du chemin de fer, attestant que la nature de la marchandise et l'emballage sont conformes aux prescriptions ci-dessus énoncées. Les signatures doivent être dûment certifiées.

XLI.

Les *bonbons dits bonbons fulminants* sont admis au transport à la condition qu'ils soient renfermés par nombre de 6 à 12 dans des cartons et que ces cartons soient emballés dans des caisses en bois.

XLII.

Les *feux de Bengale préparés à la laque (feux de Bengale de salon) sans amorces, les papiers nitrés, bougies fulminantes, lances fulminantes, allumettes munies d'un feu de Bengale et autres objets analogues* doivent être emballés dans des récipients en forte tôle ou en bois solidement assemblé, dont le volume ne devra pas dépasser 1,2 mètre cube. L'emballage doit être fait solidement et de telle sorte que les récipients ne contiennent pas d'espaces vides. Les caisses doivent porter une inscription indiquant leur contenu.

XLIII.

Les *pois fulminants* sont admis aux conditions suivantes:

1. Ils doivent être emballés, par nombre de 1000 pièces au plus, dans des boîtes de carton garnies de sciure de bois et enveloppées elles-mêmes dans du papier. Ces pois fulminants ne doivent pas contenir, en totalité, plus de 0,5 gramme de fulminate d'argent.

2. Les boîtes doivent être placées dans des récipients en forte tôle ou de solides caisses en bois, d'un volume de 0,5 mètre cube au plus; un espace vide de 30 millimètres au moins doit exister entre les parois de la caisse et son contenu. Cet espace vide doit être rempli de sciure de bois, de paille, d'étope, ou de toute autre matière analogue, de telle sorte que, même en cas de secousses, aucun mouvement ou déplacement des paquets ne puisse se produire; ces paquets ne peuvent être emballés avec d'autres objets.

3. Les récipients et caisses doivent porter, d'une manière apparente, l'indication du contenu, le nom de l'expéditeur et celui de la fabrique.

4. Chaque envoi doit être accompagné d'une déclaration revêtue de la signature du fabricant et de celle d'un chimiste connu du chemin de fer, attestant que les prescriptions énumérées ci-dessus aux chiffres 1 à 3 ont été observées.

XLIV.

Les *gaz liquéfiés* (acide carbonique, protoxyde d'azote, ammoniac, chlore, acide sulfureux anhydre et phosgène [oxychlorure de carbone]) ne sont admis au transport qu'aux conditions suivantes:

1. Ces produits doivent être renfermés dans des récipients de fer forgé, de fer fondu ou d'acier fondu; toutefois le phosgène peut aussi être renfermé dans des récipients en cuivre. Ces récipients doivent:

- a) avoir supporté à l'épreuve officielle une pression dont la valeur est indiquée ci-après au chiffre 2, sans avoir subi une déformation persistante ou des fissures. Cette épreuve doit être renouvelée tous les trois ans pour les récipients destinés au transport de l'acide carbonique, du protoxyde d'azote et de l'ammoniac, et tous les ans pour ceux qui servent au transport du chlore, de l'acide sulfureux et du phosgène;
- b) porter une marque officielle, placée solidement à un endroit bien apparent, indiquant le poids du récipient vide (y compris la soupape avec la chape ou le bouchon), la charge en kilogrammes qu'il peut contenir aux termes des prescriptions du chiffre 2, ainsi que la date de la dernière épreuve;
- c) être munis de soupapes protégées par des chapes du même métal que les récipients et vissées aux récipients.

Les récipients de cuivre pour le transport du phosgène peuvent être pourvus de chapes en fer forgé.

Les récipients doivent être pourvus d'une garniture extérieure qui les empêche de rouler.

Les récipients destinés au transport du phosgène peuvent être fermés aussi au moyen de bouchons à pas de vis sans chape, au lieu de soupapes.

Ces bouchons doivent fermer le récipient de telle sorte que l'odeur du contenu ne puisse se faire sentir.

Si les récipients sont emballés solidement dans des caisses, il n'est pas nécessaire de protéger les soupapes par des chapes, ni de pourvoir les récipients d'une garniture extérieure qui les empêche de rouler.

2. La pression intérieure à faire supporter par les récipients à chaque épreuve et le maximum de charge admissible sont fixés ainsi qu'il suit:

- a) Pour l'acide carbonique et le protoxyde d'azote: à 250 atmosphères et 1 kilogramme de liquide par 1,34 litre de capacité du récipient. Par exemple, un récipient de la capacité de 13,40 litres ne peut contenir plus de 10 kilogrammes d'acide carbonique ou de protoxyde d'azote liquides.
- b) Pour l'ammoniaque, à 100 atmosphères et 1 kilogramme de liquide par 1,86 litre de capacité du récipient.
- c) Pour le chlore, à 50 atmosphères et 1 kilogramme de liquide par 0,9 litre de capacité.
- d) Pour l'acide sulfureux et le phosgène, à 30 atmosphères et 1 kilogramme de liquide par 0,8 litre de capacité.

3. Les récipients contenant des gaz liquéfiés ne peuvent être jetés, ni exposés aux rayons du soleil ou à la chaleur du feu.

4. Le transport de ces produits ne peut avoir lieu que dans des wagons fermés ou bien dans des wagons-réservoirs spécialement aménagés à cet effet et dont le récipient doit être revêtu, le cas échéant, d'une caisse en bois.

XLV.

L'oxygène, l'hydrogène et le gaz d'éclairage comprimés sont transportés aux conditions suivantes:

1. Ces produits ne peuvent être soumis à une pression supérieure à 200 atmosphères; ils doivent être transportés dans des cylindres d'une seule pièce en acier ou en fer forgé, d'une longueur maximum de 2 mètres et d'un diamètre intérieur maximum de 21 centimètres. Ces récipients doivent:

- a) avoir supporté à l'épreuve officielle une pression égale au double de celle des gaz qu'ils contiennent au moment de la remise au chemin de fer, sans avoir subi une déformation persistante ou des fissures. Cette épreuve doit être renouvelée tous les trois ans;
- b) porter une marque officielle placée solidement à un endroit bien apparent, indiquant la valeur de la pression autorisée et la date de la dernière épreuve;
- c) être munis de soupapes qui doivent être protégées:

si ces soupapes se trouvent dans l'intérieur du goulot, par un bouchon en métal, d'une hauteur d'au moins 25 millimètres, vissé dans le goulot mais n'en dépassant pas latéralement l'orifice;

si les soupapes se trouvent en dehors du goulot et si les récipients sont livrés au transport sans emballage, par des chapes d'acier, de fer forgé ou de fonte forgée vissées solidement au récipient;

- d) s'ils sont livrés par wagons complets sans emballage, être chargés de manière qu'ils ne puissent pas rouler. Les récipients livrés par charges partielles doivent être pourvus d'une garniture extérieure qui les empêche de rouler.

Si la remise a lieu en caisses, celles-ci doivent porter l'inscription suivante énoncée clairement „oxygène comprimé“, ou „hydrogène comprimé“, ou „gaz d'éclairage comprimé“.

2. Les envois ne peuvent être remis que par des personnes possédant un manomètre réglé et en connaissant le maniement. Ces personnes doivent, chaque fois qu'elles en seront requises, adapter le manomètre au récipient, pour que l'agent qui accepte la remise puisse vérifier si la plus haute pression prescrite n'est pas dépassée. Le résultat de la vérification doit être mentionné brièvement dans la lettre de voiture par ledit agent.

3. Les récipients contenant des gaz comprimés ne doivent pas être jetés ni exposés aux rayons du soleil ou à la chaleur du feu.

4. Le transport de ces produits ne peut avoir lieu que par wagons fermés. Le chargement dans des wagons découverts n'est autorisé qu'à la condition que la remise ait lieu par voitures spécialement aménagées pour le transport par terre et que ces voitures soient couvertes de bâches.

XLVI.

Le chlorure de méthyle ne peut être transporté que dans des récipients en métal solides, parfaitement étanches et hermétiquement fermés, timbrés par l'autorité compétente à 12 atmosphères et chargés sur des wagons découverts. Pendant les mois d'avril à octobre inclusivement, les envois doivent être recouverts de bâches fournies par l'expéditeur, à moins que les récipients ne soient renfermés dans des caisses en bois.

XLVII.

Le trichlorure de phosphore, l'oxychlorure de phosphore et le chlorure d'acétylc ne sont admis que s'ils sont présentés au transport:

1. dans des récipients en plomb ou en cuivre absolument étanches et hermétiquement clos;
ou

2. dans des récipients en verre; en ce dernier cas, les prescriptions suivantes doivent être observées:

- a) L'expédition ne peut avoir lieu qu'en bouteilles de verre solide, bouchées à l'émeri. Les bouchons de verre doivent être enduits de paraffine, et pour protéger cet enduit, le goulot des bouteilles doit être recouvert d'une enveloppe en parchemin.
- b) Les bouteilles dont le contenu pèse plus de 2 kilogrammes doivent être placées dans des récipients en métal pourvus de poignées; un espace vide de 30 millimètres doit exister entre les bouteilles et les parois des récipients; les espaces vides doivent être soigneusement comblés avec de la terre d'infusoires bien séchée, de façon qu'aucun mouvement des bouteilles ne puisse se produire.
- c) Les bouteilles contenant 2 kilogrammes au plus doivent être admises au transport dans des caisses en bois solides, pourvues de poignées et divisées intérieurement en autant de compartiments qu'il y aura de bouteilles à expédier. Chaque caisse ne peut renfermer plus de quatre bouteilles. Celles-ci doivent être placées de telle sorte qu'il subsiste un espace vide de 30 millimètres entre elles et les parois de la caisse; cet espace vide sera soigneusement comblé avec de la terre d'infusoires bien séchée, de façon qu'aucun mouvement des bouteilles ne puisse se produire.
- d) Le couvercle des récipients dont il est parlé aux lettres *b* et *c* doit porter, à côté de la mention du contenu, les signes convenus pour le transport du verre.

XLVIII.

Le *pentachlorure de phosphore (superchlorure de phosphore)* est soumis aux prescriptions du n° XLVII; toutefois, l'emballage prescrit au chiffre 2 *b* n'est exigé, pour ce produit, que lorsque les bouteilles contiennent plus de 5 kilogrammes. Pour les bouteilles de 5 kilogrammes et au-dessous, l'emballage indiqué au chiffre 2 *c* est suffisant.

XLIX.

Le *bioxyde d'hydrogène* doit être remis au transport dans des récipients non hermétiquement fermés et ne peut être transporté qu'en wagons fermés ou en wagons découverts revêtus de bâches.

Si l'expédition a lieu en touries, bouteilles ou cruchons, ces récipients doivent être bien emballés et placés dans des caisses en bois ou dans des paniers solides, pourvus, les uns et les autres, de poignées.

L.

Les préparations formées d'un mélange d'*huile de térébenthine* ou d'*alcool* avec de la *résine*, telles que les *verniss à l'alcool* et les *siccatifs*, sont soumises aux prescriptions suivantes:

1. Lorsque ces préparations sont expédiées en touries, bouteilles ou cruchons, les récipients doivent être fermés hermétiquement et bien emballés dans des caisses ou des paniers munis les uns et les autres de poignées solides et commodes.

Si les récipients sont en métal, en bois ou en caoutchouc, ils doivent être parfaitement étanches et hermétiquement clos.

2. Les préparations composées d'*huile de térébenthine* et de *résine* qui répandent une mauvaise odeur ne peuvent être transportées que sur wagons découverts.

3. Voir, en ce qui concerne l'emballage avec d'autres marchandises, le n° XXXV

LI.

Le *papier graissé* ou *huilé* et les *fuseaux faits de ce papier* ne peuvent être expédiés qu'en wagons fermés ou en wagons découverts revêtus de bâches.

LII.

Le *fumier* et les *matières fécales*, y compris celles qui proviennent des fosses d'*aisance*, ne sont admis que par wagons complets et aux conditions suivantes:

1. Le chargement et le déchargement sont opérés par l'expéditeur et par le destinataire qui doivent, en outre, procéder au nettoyage prescrit par les règlements de l'administration.

2. Le fumier sec non comprimé est expédié dans des wagons découverts, revêtus de bâches à fournir par l'expéditeur.

3. Les autres matières fécales, y compris celles qui proviennent des fosses d'*aisance*, dans le cas où il n'existe pas d'autres moyens de transport appropriés, ne peuvent être expédiées que dans des récipients très solides, hermétiquement fermés, bien étanches et chargés sur des wagons découverts, ainsi que dans des wagons-réservoirs. Dans tous les cas, les mesures nécessaires doivent être prises pour éviter, en cours de transport et lors du chargement et du déchargement, l'échappement des matières et des liquides, ainsi que le dégagement d'odeur méphitique.

4. Ces matières ne peuvent être chargées avec d'autres marchandises.

5. Le chemin de fer est en droit d'exiger le paiement du prix de transport au moment de la remise à l'expédition.

6. Les frais de désinfection éventuelle sont à la charge de l'expéditeur ou du destinataire.

7. Ces transports restent d'ailleurs soumis aux prescriptions de police de chaque Etat.

LIII.

Les *caillettes de veau fraîches* ne sont admises au transport que dans des récipients étanches et aux conditions suivantes :

1. Elles doivent être débarrassées de tout reste d'aliments et salées de telle sorte qu'il soit employé de 15 à 20 grammes de sel de cuisine par caillette.

2. Une couche de sel d'environ un centimètre d'épaisseur doit être répandue, en outre, au fond des récipients servant d'emballage, ainsi que sur la couche supérieure des caillettes.

3. La lettre de voiture doit contenir une déclaration de l'expéditeur spécifiant que les prescriptions des chiffres 1 et 2 ont été observées.

4. Le chemin de fer peut exiger le paiement du prix de transport au moment de la remise à l'expédition.

5. Les frais de désinfection éventuelle du wagon sont à la charge de l'expéditeur ou du destinataire.

Disposition finale.

Par application du dernier alinéa du § 1 des Dispositions réglementaires, l'admission au transport, sous certaines conditions, de marchandises exclues du transport par le 4° dudit paragraphe, ou la concession de conditions moins rigoureuses que

celles qui sont stipulées pour les marchandises admises conditionnellement au transport par l'annexe 1, pourront, dans les relations de deux ou plusieurs Etats contractants, faire l'objet :

1. soit d'une entente entre les gouvernements des Etats intéressés;

2. soit de tarifs des administrations de chemins de fer intéressées à la condition que

a) les règlements intérieurs admettent le transport des objets en question ou les conditions à appliquer à ce transport;

b) les tarifs élaborés par les administrations de chemins de fer à ce dûment autorisées soient approuvés par toutes les autorités compétentes.

Art. 3.

Le présent Arrangement sera considéré comme faisant partie intégrante de la Convention internationale du 14 octobre 1890 et aura la même durée que la Convention. Il sera ratifié; les ratifications en seront échangées à Berne, dans la forme adoptée pour la convention, au plus tard le 15 décembre 1895 et il entrera en vigueur un mois après le dépôt des dites ratifications.

En foi de quoi les soussignés ont dressé le présent Arrangement et y ont apposé leurs cachets.

Fait à Berne, le seize juillet 1895.

Pour l'Autriche-Hongrie :

(L. S.) **Prince Raoul Wrede.**

Pour l'Allemagne :

(L. S.) **Busch.**

Pour la Belgique :

(L. S.) **Garnier-Heldewier.**

Pour la France :

(L. S.) **Camille Barrère.**

Pour l'Italie :

(L. S.) **A. Peiroleri.**

Pour le Luxembourg :

(L. S.) **J. Franck.**

Pour les Pays-Bas :

(L. S.) **Gevers.**

Pour la Russie :

(L. S.) **A. Hamburger.**

Pour la Suisse :

(L. S.) **A. Lachenal.**

P r o t o c o l e.

Après avoir procédé à la signature de l'Arrangement en date de ce jour concernant les Dispositions réglementaires de la Convention internationale du 14 octobre 1890, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont déclaré que, vu l'urgence et les intérêts importants qui sont en jeu, ils sont d'accord pour que, si quelques-uns seulement des Etats signataires ont déposé, à la date du 15 décembre 1895, leurs ratifications, l'arrangement dont il s'agit soit, néanmoins, mis en vigueur entre ces Etats, dès le 1er janvier 1896 à titre de Convention spéciale (§. 1, dernier alinéa, des Dispositions réglementaires).

Le Conseil fédéral transmettra aux Etats signataires de la Convention, avant le 20 décembre 1895, une copie conforme du procès-verbal de dépôt des ratifications des Puissances qui auront accompli cette formalité. Il demeure également chargé de

notifier aux Etats signataires de la Convention du 14 octobre 1890 la remise ultérieure des dites ratifications par les Etats qui en auront effectué le dépôt après le 15 décembre 1895. Les stipulations de la Convention signée à la date de ce jour s'appliqueront à chacun de ces derniers Etats, un mois après la date de la notification adressée par le Gouvernement suisse.

Il est, d'ailleurs, entendu que, lorsque tous les Etats signataires de la Convention du 14 octobre 1890 auront ratifié l'Arrangement signé à la date de ce jour, l'annexe 1 actuelle des Dispositions réglementaires de la dite Convention demeurera définitivement annulée et sera définitivement remplacée par les dispositions insérées dans l'art. 2 de l'Arrangement qui fait l'objet du présent Protocole.

Fait à Berne, le seize juillet 1895, en neuf exemplaires.

Pour l'Autriche-Hongrie:
Prince Raoul Wrede.

Pour l'Allemagne:
Busch.

Pour la Belgique:
Garnier-Heldewier.

Pour la France:
Camille Barrère.

Pour la Suisse:
A. Lachenal.

Pour l'Italie:
A. Peiroleri.

Pour le Luxembourg:
J. Franck.

Pour les Pays-Bas:
Gevers.

Pour la Russie:
A. Hamburger.

Procès-verbal de signature.

Les soussignés, dûment autorisés, représentant les Etats signataires de la Convention internationale du 14 octobre 1890, se sont réunis le 16 juillet 1895, à 3 heures, au Palais fédéral, en vue de procéder à la signature de l'Arrangement additionnel concernant l'adjonction des stipulations complémentaires au § 1 des Dispositions réglementaires de la Convention précitée et la revision de l'Annexe 1 des dites Dispositions.

Après avoir collationné les instruments diplomatiques de l'Arrangement et du Protocole y annexé, qui ont été préparés en nombre égal à celui des Etats contractants, et ces actes ayant été trouvés en bonne et due forme, il y ont apposé leurs signatures et leurs cachets.

L'Arrangement additionnel a été conclu et signé en langue française, selon l'usage diplomatique établi.

Un texte allemand est annexé au présent procès-verbal de signature et il est entendu que ce texte aura la même valeur que le texte français en tant qu'il s'agit de transports par chemins de fer intéressant un Pays où l'allemand est employé exclusivement ou à côté d'autres langues, comme langue d'affaires.

Il est également entendu que les dispositions qui précèdent s'étendent tant à l'ensemble de la Convention internationale du 14 octobre 1890, qu'aux déclarations et arrangements additionnels à cette convention.

S. Exc. M. A. des Barons *Peiroleri*, Ministre d'Italie, exprime ensuite, au nom de son Gouvernement, le voeu :

„1° Que les prescriptions communes, relatives au transport des objets précieux et des objets d'art, soient au plus tôt déterminées d'une manière complète, en indiquant les conditions d'emballage qui devront être observées par les expéditeurs,

„ainsi que les limites de la responsabilité qui pourra incomber aux administrations du fait de l'acceptation de ces transports.

„2° Que, pour les transports funèbres, des dispositions analogues soient de même établies sur la base de l'unification des lois et règlements de police en vigueur dans les Etats signataires de la Convention internationale, pour ce qui concerne l'exécution de ces transports.

„3° Que, pour faciliter l'application des prescriptions relatives aux objets admis au transport sous certaines conditions, il soit institué une commission permanente de spécialistes conformément à ce qui a été proposé par l'Office central de Berne, dans son rapport au Conseil fédéral du 19 avril 1893. Cette commission devrait être chargée :

„a) de rédiger sous une nouvelle forme l'Annexe 1, de façon que toutes les marchandises ayant des caractères égaux ou similaires, en raison des inconvénients ou des dangers qu'elles peuvent présenter dans la manipulation et dans le transport, soient groupées par catégories, en fixant pour chaque catégorie les conditions d'emballage et autres;

„b) de ranger, au fur et à mesure des besoins, les matières non encore dénommées dans celles de catégories dont les conditions de transport leur sont applicables.“

Sur la proposition de M. le Directeur de l'Office central, qui assiste à la séance, les soussignés donnent acte de cette déclaration à M. *Peiroleri* et décident de la renvoyer à l'examen de l'Office central, conformément à l'article 57, 4°, de la Convention du 14 octobre 1890, pour qu'il y soit donné les suites qu'elle comporte.

Fait à Berne, le seize juillet 1895, en neuf exemplaires.

Pour l'Autriche-Hongrie :
Prince Raoul Wrede.

Pour l'Allemagne :
Busch.

Pour la Belgique :
Garnier-Heldewier.

Pour la France :
Camille Barrère.

Pour la Suisse :
A. Lachenal.

Pour l'Italie :
A. Peiroleri.

Pour le Luxembourg :
J. Franck.

Pour les Pays-Bas :
Gevers.

Pour la Russie :
A. Hamburger.

ANNEXE
AU
PROCÈS-VERBAL DE SIGNATURE
du 16 Juillet 1895.

Tekst niemiecki (przekład).

Uгода dodatkowa

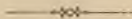
do

Umowy międzynarodowej

z dnia 14. października 1890

w przedmiocie

dołączenia przepisów dodatkowych do §. 1go Postanowień wykonawczych i zmiany załączki 1 do tychże Postanowień.

Rządy austriacki i węgierski, niemiecki, belgijski, francuski, włoski, luksemburski, holenderski, rosyjski i szwajcarski uznały za pożyteczne wydać za wspólną zgodą postanowienia mniej uciążliwe od tych, które przepisane są pod względem przewozu przedmiotów wymienionych w §. 1 Postanowień wykonawczych do Umowy międzynarodowej z dnia 14. października 1890, tyczącej się obrotu towarów na kolejach żelaznych i w załączce 1 do tychże Postanowień.

Przeto podpisani, należycie upoważnieni, zgodzili się jak następuje:

Artykuł 1.

Paragraf 1 Postanowień wykonawczych do Umowy międzynarodowej z dnia 14. października 1890, uzupełnia się następującymi przepisami, które wsunięte być mają między numerami 3 i 4 rzezonego paragrafu:

Jednakże sztaby złote i srebrne, platyna, pieniądze, monety i papiery wartości pieniężnej, dokumenty, kamienie szlachetne, perły prawdziwe, klejnoty i inne kosztowności, tudzież dzieła sztuki, jako to: malowidła, wyroby lane z brązu, antyki, przyjmowane będą do przewozu w obrocie międzynarodowym na podstawie listu przewozowego międzynarodowego w umowie berneńskiej przewidzianego, a to z zastosowaniem postanowień bądź umówionych między Rządami państw uczestniczących, bądź taryfowych, które przez zarządy kolejowe do tego upoważnione będą wydane i przez wszystkie właściwe Władze nadzorcze zostaną zatwierdzone.

Do kosztowności zaliczane być mają także koronki znakomitej wartości i hafty znakomitej wartości.

Również zwłoki przyjmowane będą do przewozu na podstawie listu przewozowego międzynarodowego pod następującymi warunkami:

- a) Przewozi się takowe jako posyłkę pośpieszną.
- b) Należytość za przewóz opłaca się przy oddaniu na kolej.
- c) Zwłokom towarzyszyć ma podczas przewozu osoba do tego upoważniona.
- d) O ile pomiędzy państwami, przez które zwłoki są wiezione, nie zostały zawarte osobne układy, przewóz ich podlega w obszarze każdego Państwa ustawom i rozporządzeniom, obowiązującym tam pod względem policyjnym.

Artykuł 2.

Załączka 1 do Postanowień wykonawczych opiewać ma jak następuje:

Załączka 1.

Przepisy dotyczące się przedmiotów, których przewóz jest warunkowo dozwolony.

I.

Petardy sygnałowe do zatrzymania pociągów na kolejach żelaznych powinny być mocno zapakowane w okrawki papieru, trociny lub gips albo też w inny sposób tak ściśle ułożone i odosobnione, żeby kapsułki blaszane nie mogły się stykać ani ze sobą, ani z innym ciałem. Paki, w których są ułożone, zrobione być powinny z desek fugowanych, mających najmniej 26 milimetrów grubości, spojone szrubami drewnem, szczelnie zamknięte i włożone w drugą pakę, również szczelnie zamkniętą; paka zewnętrzna nie powinna mieć więcej nad 0·06 metra sześciennego objętości.

Przyjmuje się do przewozu tylko wtedy, gdy listy przewozowe opatrzone są poświadczeniem urzędowym, jako opakowanie odpowiada przepisom.

II.

Kapsle zwyczajne do broni palnej i pocisków, kapsle blaszkowe, podpałki nie rozsadzające i osłony na naboje z podpałkami powinny być starannie opakowane w mocnych skrzyniach lub beczkach i na każdym kollo przylepiona być powinna kartka z napisem podług tego, co się wewnątrz znajduje: „kapsle zwyczajne“ lub „kapsle blaszkowe“ itp.

III.

Zapałki pospolite i wszelkie zapalające się za potarciem (jakoto: stoczki, żagiew itd.) powinny być starannie i mocno zapakowane w naczyniach z grubej blachy żelaznej, albo z drzewa

szczelnie spojonego, mających nie więcej jak 1·2 metra sześciennego pojemności i to tak, żeby wnętrze naczyń było całkiem wypełnione. Na zewnętrznej powierzchni naczyń drewnianych trzeba napisać wyraźnie, co zawierają.

U zapałek, których główki zawierają mieszaninę fosforu żółtego, i chloranu potażu, ilość fosforu zawartego w masie zapalnej chemicznie suchej nie powinna przenosić 10 procentów a ilość chloranu potażu 40 procentów. Do każdej posyłki tego rodzaju dołączone być powinno świadectwo wystawione przez fabrykanta, potwierdzające, że granice te nie zostały przekroczone.

IV.

Lonty bezpieczeństwa, to jest lonty w postaci cienkiego mocnego węża, wypełnione wewnątrz małą stosunkowo ilością prochu strzelniczego, podlegają przepisom podanym pod Nr. III. (ustęp 1).

V.

Masę Buchera w puszkach blaszanych do gaszenia ognia przyjmować się będzie do przewiezienia tylko w skrzyneczkach, zawierających najwięcej 10 kilogramów, wewnątrz papierem wyklejonych i zamkniętych, nadto w większych skrzynkach podobnie wyklejonych.

VI.

Fosfor pospolity (biały lub żółty) powinien być otoczony wodą, w puszkach blaszanych, obejmujących najwięcej 30 kilogramów i zalutowanych, zapakowanych mocno w grubych skrzyniach. Skrzynie powinny mieć nadto dwie mocne rękojści, nie mają więcej ważyć nad 100 kilogramów, z wierzchu opatrzone być powinny napisami „wewnątrz fosfor pospolity żółty (biały)“ i „góra“.

Fosfor bezkształtny (czerwony) pakować należy w puszkach blaszanych dobrze zalutowanych, które umieścić należy w grubych skrzyniach i natłoczyć trocinami. Skrzynie te ważyć powinny najwięcej 90 kilogramów i mieć z wierzchu napis: „wewnątrz fosfor czerwony“.

VII.

Siarczyk sodu surowy, niekryształiczny, przyjmowany będzie do przewozu tylko w naczyniach blaszanych szczelnie zamkniętych, siarczyk sodu oczyszczony, kryształiczny tylko w beczkach lub w innych naczyniach nie przepuszczających wody.

Masę, która była użyta do czyszczenia gazu, zawierającą żelazo lub mangan — o ile nie jest oddana zapakowana w szczelnych naczyniach blaszanych, — przyjmuje się do przewie-

zenia tylko w wozach żelaznych. Jeżeli wozy te nie są opatrzone wiekami żelaznymi, zamykającemi się szczelnie, okryć należy ładunek całkiem osłonami wozowymi, tak preparowanemi, żeby się nie zapalały za bezpośredniem zetknięciem się z płomieniami. Posyłający i odbiorca winni sami zająć się naładowaniem i wyładowaniem. Nadto na żądanie administracji kolejowej, posyłający ma sam dostarczyć osłon wozowych.

Pod temi samemi warunkami, co siarczyk sodu surowy, niekrystaliczny, przyjmowany będzie do przewozu koks sodowy, wytwór poboczny, otrzymywany w fabrykacy „olejków dziegciowych“.

VIII.

Celloidyn, przetwór składający się głównie z wełny kleinowej, otrzymywany przez niezupelné odparowanie alkoholu zawartego w kleinie, a wyglądający jak mydło, przyjmowany będzie do przewozu tylko w takim razie, jeżeli pojedyncze tafle celloidynu zapakowane będą w sposób ich zeschnięcia się zupełnie nie dopuszczający.

VIII a.

Eter siarczany przewożony będzie tylko albo:

1. w naczyniach szczelnych z grubej blachy żelaznej należycie zanitowanej lub zeszejsowanej, mieszczącej w sobie najwięcej 500 kilogramów, albo

2. w naczyniach metalowych lub szklanych szczelnie zamkniętych, ważących brutto najwięcej 60 kilogramów, których opakowanie powinno czynić zadość następującym przepisom:

a) jeżeli więcej naczyń stanowią jedną posyłkę, zapakować je należy w grubych skrzyniach drewnianych i utkać mocno słomą, sianem, otrębami, trocinami, ziemią wymoczkową lub innemi ciałami sypkimi;

b) gdy się posyła po jednym naczyniu, pakować je można w koszach lub kubłach mocnych, dobrze przytwierdzonemi wiekami, jakoteż rękojściami opatrzonych i dostatecznie wysłanych materiałem pakowym; jeżeli wieko zrobione jest ze słomy, trzciny, sitowia lub tym podobnego materiału, powinno być nasyczone mlekiem glinianem lub wapiennem lub podobnym materiałem z dodaniem szkła wodnego.

W naczyniach blaszanych i metalowych mieścić się ma najwięcej 1 kilogram płynu na każde 1·55 litra pojemności naczynia. Jeżeli np. naczynie metalowe mieści w sobie 15·50 litrów wody, nie powinno zawierać więcej jak 10 kilogramów eteru siarczanego.

Co się tyczy pakowania razem z innemi przedmiotami, porównaj Nr. XXXV.

IX.

Płyny zawierające eter siarczany w większej ilości (krople białe czyli anodyne i kleinę), przysyłać wolno tylko w naczyniach metalowych lub szklanych szczelnie zamkniętych, których opakowanie powinno mieć następujące własności:

1. Jeżeli więcej naczyń z temi samemi przetworami stanowią jedną posyłkę, zapakować je należy w grubych skrzyniach drewnianych i natłoczyć mocno słomą, sianem, otrębami, trocinami, ziemią wymoczkową lub innemi ciałami sypkimi;

2. gdy się posyła po jednym naczyniu, pakować je można w koszach lub kubłach mocnych, dobrze przytwierdzonemi wiekami jakoteż rękojściami opatrzonych i dostatecznie wysłanych materiałem pakowym; jeżeli wieko zrobione jest ze słomy, trzciny, sitowia lub tym podobnego materiału, powinno być nasyczone mlekiem glinianem lub wapiennem albo innym materiałem tego rodzaju z dodaniem szkła wodnego. Waga brutto jednej posyłki nie powinna wynosić więcej jak 60 kilogramów.

Co się tyczy pakowania razem z innemi przedmiotami, porównaj Nr. XXXV.

X.

Siarczyk węglowy (alkohol siarczany) przewozi się wyłącznie otwartemi wagonami bez okrycia i tylko

albo

1. w naczyniach szczelnych z grubej blachy żelaznej należycie zanitowanych, mających aż do 500 kilogramów pojemności,

albo

2. w naczyniach blaszanych ważących brutto najwięcej 75 kilogramów, mających obręcz żelazną z góry i u dołu. Naczynia takie zamknięte być powinny w koszach plecionych lub kubłach albo upakowane w skrzyniach słomą, sianem, otrębami, trocinami, ziemią wymoczkową lub innemi ciałami sypkimi,

albo

3. w naczyniach szklanych zamkniętych w grubych skrzyniach drewnianych, wysłanych słomą, sianem, otrębami, trocinami, ziemią wymoczkową lub innemi ciałami sypkimi.

W naczyniach blaszanych mieścić się może najwięcej 1 kilogram płynu na każde 0·825 litra pojemności naczynia.

Alkohol siarczany, gdy się posyła najwięcej dwa kilogramy, można złączyć w jedną posyłkę z innemi przedmiotami, których przewóz jest bezwarunkowo dozwolony, jeżeli alkohol siarczany znajduje się we flaszach blaszanych szczelnie zamkniętych i razem z innemi przedmiotami posyłki upakowany jest

mocno w grubej skrzyni słomą, sianem, otrębami, trocinami lub innym sypkim materiałem. Posyłkę taką przewozi się tylko otwartymi wozami bez osłon, w liście zaś przewozowym powinno być wyraźnie nadmienione, że posyłka zawiera alkohol siarczany.

XI.

Wyskok metylowy surowy i oczyszczony tudzież aceton — jeżeli nie są oddane w wozach umyślnie do tego urządzonych (basenowych) lub w beczkach, przyjmowane będą do przewiezienia tylko w naczyniach metalowych lub szklanych. Naczynia te opakowane być powinny w sposób przepisany wyżej pod Nr. IX.

Co się tyczy pakowania razem z innymi przedmiotami, porównaj Nr. XXXV.

XII.

Wapno niegaszone przewozi się tylko otwartymi wagonami.

XIII.

Chloran potasowy i inne sole chłorowe powinny być starannie zapakowane w beczkach lub skrzyniach szczelnie zamkniętych, papierem wyklejonych.

XIV.

Kwas pikrynowy przewożony być może tylko na podstawie poświadczenia znanego koleici chemika w liście przewozowym napisanego, jako oddany do przewozu kwas pikrynowy nie grozi niebezpieczeństwem.

Ołowiu nie wolno używać do pakowania kwasu pikrynowego, ani go ładować w tym samym wozie razem z kwasem pikrynowym. Wozów wyłożonych lub pokrytych ołowiem nie wolno używać do przewożenia.

XV.

Kwasy mineralne płynne wszelkiego rodzaju (mianowicie kwas siarkowy, wytryol, kwas solny, kwas azotowy, serwasser), chlorek siarki podlegają następującym przepisom:

1. Jeżeli płyny te posyła się w baniach, fiaskach lub kamionkach, naczynia te powinny być szczelnie zamknięte, dobrze opakowane i umieszczone w osobnych naczyniach opatrzonych w mocne wygodne ucha lub w koszach plecionych.

Jeżeli posyła się w naczyniach metalowych, drewnianych lub gumowych, naczynia te powinny być nie przepuszczające i opatrzone dobrymi zamknięciami.

2. Z zastrzeżeniem przepisów podanych pod Nr. XXXV kwasy mineralne ładować należy zawsze oddzielnie a nie wolno umieszczać ich zwłaszcza

z innymi przetworami chemicznymi w tym samym wozie.

3. Przepisy pod ll. 1 i 2 odnoszą się także do naczyń, w których rzeczony przedmioty były przewiezione. Naczynia, które do tego służyły, deklarować należy zawsze jako takie.

XVI.

Ług żrący (ług z sody żrącej, z węglanu sodowego i potażu żrącego), tudzież osady olejne (pozostałość z rafinerii olejów) i brom, podlegają przepisom podanym pod Nr. XV, 1 i 3 (z wyjątkiem tego, co pod l. 3 jest nadmienione o l. 2).

Co się tyczy pakowania razem z innymi przedmiotami, porównaj Nr. XXXV.

XVII.

Do przewozu kwasu azotowego czerwonego dymiącego odnoszą się przepisy zamieszczone pod Nr. XV w ten sposób, że banie i flaszki w naczyniach, obłożone być muszą suchą ziemią wymoczkową lub innymi stosownymi ciałami ziemnymi suchymi, w ilości przynajmniej równej ich objętości.

XVIII.

Kwas siarkowy bezwodny (anhydryt, tak zwany olej stały) przewozić wolno tylko albo:

1. w puszkach z blachy żelaznej pobielanej, dobrze zlutowanych, mocnych,

albo:

2. w grubych fiaskach żelaznych lub miedzianych, których szyje zamknięte być powinny tak, żeby nie przepuszczały powietrza, zakitowane i opatrzone nadto osłoną glinianą.

Puszki i flaszki otoczone być powinny ciałem nieorganicznym, drobno pokruszonym, np. żużlem włoknistym, ziemią wymoczkową, popiołem itp. i mocno upakowane w grubych skrzyniach drewnianych.

Zresztą stosowane być powinny przepisy umieszczone pod Nr. XV, 2 i 3.

XIX.

Do pokostów, jakoteż do barwidła pokostem zaprawionych, tudzież do olejów eterycznych i tłustych i do wszystkich rodzajów eteru z wyjątkiem eteru siarczanego (porównaj Nr. VIII a) i eteru skalnego (porównaj Nr. XXII), do bezwzględniego alkoholu, wyskoku (spirytusu), okowity i innych wyskoków pod Nr. XI nie wymienionych, o ile oddane są do przewozu w baniach, fiaskach lub kamionkach, stosować należy przepisy umieszczone pod Nr. XV 1, ustęp 1.

Co się tyczy pakowania razem z innymi przedmiotami, porównaj Nr. XXXV.

XX.

Olej skalny, surowy i oczyszczony, o ile przy ciepłocie 17·5 stopni Celsiusa jego ciężar gatunkowy wynosi najmniej 0·780, albo, gdy wysokość barometru (odniesiona od poziomu morza) w aparacie Abla wynosi 760 milimetrów, wydaje parę nie zapalającą się w ciepłocie poniżej 21 stopni Celsiusa (Testpetroleum);

oleje wyrabiane ze smoły węgla brunatnych, o ile mają ciężar gatunkowy najmniej taki, jak wyżej ustanowiony (olej solarny, fotogien itd.);

wreszcie oleje ze smoły węgla kamiennych (benzol, toluol, ksyloł, kumol itd.), jakoteż olej mirbanowy (nitrobenzol);
podlegają następującym przepisom:

1. Przedmioty te, o ileby nie były użyte wozy umyślnie do tego urządzone (basenowe) wolno przewozić tylko

albo

a) w bardzo dobrych, trwałych beczkach,
albo

b) w naczyniach metalowych szczelnych i wytrzymałych
albo

c) w naczyniach szklanych lub kamionkowych; w tym jednak przypadku z zachowaniem następujących przepisów:

aa) jeżeli więcej naczyń stanowią jedną pošyłkę, należy je zapakować w grubych skrzyniach drewnianych i natłoczyć mocno słomą, sianem, otrębami, trocinami, ziemią wymoczkową lub innymi ciałami sypkimi.

bb) Gdy się posyła po jednym naczyniu, pakować je można w koszach lub kubłach mocnych, dobrze przytwierdzonymi wiekami, jakoteż rękojściami opatrzonych i dostatecznie wysłanych materiałem pakowym; jeżeli wieko zrobione jest ze słomy, trzciny, sitowia, i tym podobnego materiału, powinno być nasycone mlekiem glinianem lub wapiennem albo innym materiałem tego rodzaju z dodaniem szkła wodnego. Waga brutto jednej pošyłki w naczyniu szklanem nie może wynosić więcej nad 60 kilogramów, w naczyniu kamionkowem więcej nad 75 kilogramów.

2. Gdyby naczynia uszkodziły się podczas przewozu, zostaną natychmiast wyładowane i razem z tem, co jeszcze zawierają, jak najkorzystniej sprzedane na rachunek posyłającego.

3. Przewozić się tylko otwartymi wagonami. Przedmiotów tych nie przyjmuje się do przewozu,

jeżeli mają być poddane czynności celniczej awizacyjnej, która wymagałaby stałego okrycia i oplombowania zastów wagonowych.

4. Przepisy powyższe l. 3 odnoszą się także do beczek i wszelkich innych naczyń, w których płyny te przewożono. Naczynia tego rodzaju deklarować należy zawsze jako takie.

5. Co się tyczy pakowania razem z innymi przedmiotami, porównaj Nr. XXXV.

6 W liście przewozowym ma być wyrażone, że ciężar gatunkowy przedmiotów, w ustępie 1 i 2 tego numeru wzmiankowanych, wynosi najmniej 0·780, albo że olej skalny czyni zadość podanemu we wstępie przepisowi co do stopnia zapalności. Jeżeli wzmianki o tem niema w liście przewozowym, stosowane będą warunki przewozu podane pod Nr. XXII (co do eteru skalnego itd.).

XXI.

Olej skalny, surowy i oczyszczony, nafta i destylaty oleju skalnego i nafty, o ile ciężar gatunkowy tych przedmiotów przy 17·5 stopniach Celsiusa wynosi mniej niż 0·780 a więcej niż 0·680 (benzyna, ligroina i olej do czyszczenia), podlegają następującym przepisom:

1. Przedmioty te, o ileby nie były użyte wozy umyślnie do tego urządzone (basenowe) wolno przewozić tylko:

albo

a) w bardzo dobrych, trwałych beczkach,
albo

b) w naczyniach metalowych szczelnych i wytrzymałych,
albo

c) w naczyniach szklanych lub kamionkowych; w tym jednak przypadku z zachowaniem następujących przepisów:

aa) jeżeli więcej naczyń stanowią jedną pošyłkę, należy zapakować je w grubych skrzyniach drewnianych i natłoczyć mocno słomą, sianem, otrębami, trocinami, ziemią wymoczkową lub innymi ciałami sypkimi.

bb) Gdy się posyła po jednym naczyniu, pakować je można w koszach lub kubłach mocnych, dobrze przytwierdzonymi wiekami jakoteż rękojściami opatrzonych i dostatecznie wysłanych materiałem pakowym; jeżeli wieko zrobione jest ze słomy, trzciny, sitowia i tym podobnego materiału, powinno być nasycone mlekiem glinianem lub wapiennem albo innym materiałem tego rodzaju z dodaniem szkła wodnego. Waga brutto jednej pošyłki nie może wynosić więcej jak 40 kilogramów.

2. Gdyby naczynia uszkodziły się podczas przewozu, zostaną natychmiast wyładowane i razem z tem, co jeszcze zawierają, jak najkorzystniej sprzedane na rachunek posyłającego.

3. Przewozi się tylko otwartymi wagonami. Przedmiotów tych nie przyjmuje się do przewozu, jeżeli mają być poddane czynności celniczej awizacyjnej, która wymagałaby stałego okrycia i oplombowania zasłon wagonowych.

4. Przepisy powyższej l. 3 odnoszą się także do beczek i wszelkich innych naczyń, w których płyny te przewożono. Naczynia tego rodzaju deklarować należy zawsze jako takie.

5. Co się tyczy pakowania razem z innymi przedmiotami, porównaj Nr. XXXV.

6. Przy ładowaniu i wyładowywaniu nie wolno kosztów i kubłów z baniami szklanymi wozić na wózku, ani też nosić na barkach lub na plecach, lecz tylko za rękojęci, którymi naczynia te są opatrzone.

7. Kosze i kubły umieszczać należy w wagonach kolejowych bezpiecznie i odpowiednio je utwierdzać. Ładować nie wolno jedno na drugim, lecz tylko w jednej warstwie obok siebie.

8. Każde z osobna kollo opatrzone być powinno wyraźnym napisem „Ostrożnie z ogniem“ wydrukowanym na czerwonym tle. Nadto kosze i kubły z naczyniami szklanymi lub kamionkowymi winny mieć napis „Trzeba nieść ręką“. Na wagonach przyklepiona być ma kartka czerwona z napisem: „Zestawiać ostrożnie“.

9. W liście przewozowym ma być wyrażone, że ciężar gatunkowy przedmiotów w ustępie 1 tego numeru wzmiankowanych, przy 17·5 stopni Celsjusa wynosi mniej jak 0·780 a więcej niż 0·680. Jeżeli w liście przewozowym niema o tem wzmianki, stosowane będą warunki przewozu podane pod Nr. XXII (co do eteru skalnego itd.).

XXII.

Eter skalny (gazolina, neolina itd.) i tym podobne wytwory łatwo zapalne wyrobione z nafty lub smoły z węgla brunatnych, o ile ciężar gatunkowy tych przedmiotów przy 17·5 stopniach Celsjusa wynosi 0·680 lub mniej, podlegają następującym przepisom:

1. Przedmioty te przewozić wolno tylko:
albo

a) w naczyniach metalowych szczelnych i wytrzymałych,
albo

b) w naczyniach szklanych lub kamionkowych; w tym jednak przypadku z zachowaniem następujących przepisów:

aa) jeżeli więcej naczyń stanowią jedną porcję, należy pakować je w grubych skrzyniach drewnianych i natłoczyć mocno słomą, sianem, otrębami, trocinami, ziemią wymoczkową lub innymi ciałami sypkimi.

bb) Gdy się posyła po jednym naczyniu, pakować je można w koszach lub kubłach mocnych, dobrze przytwierdzonych wiekami jakoteż rękojęciami opatrzonych i dostatecznie wysłanych materiałem pakowym; jeżeli wieko zrobione jest ze słomy, trzciny, sitowia i tym podobnego materiału, powinno być nasycone mlekiem glinianym lub wapiennym albo innym materiałem tego rodzaju z dodatkiem szkła wodnego. Waga brutto jednej porcji nie może wynosić więcej jak 40 kilogramów.

c) w wozach kotłowych (basenowych) szczelnie zamkniętych.

2. Gdyby się naczynia podczas przewozu uszkodziły, zostaną natychmiast wyładowane i z tem, co jeszcze zawierają, jak najkorzystniej sprzedane na rachunek posyłającego.

3. Przewozi się tylko otwartymi wagonami. Przedmiotów tych nie przyjmuje się do przewozu, jeżeli mają być poddane czynności celniczej awizacyjnej, która wymagałaby stałego okrycia i oplombowania zasłon wagonowych.

4. Przepisy powyższej l. 3 odnoszą się także do naczyń, w których płyny te przewożono. Naczynia tego rodzaju deklarować należy zawsze jako takie.

5. Co się tyczy pakowania razem z innymi przedmiotami, porównaj Nr. XXXV.

6. Przy ładowaniu i wyładowywaniu nie wolno kosztów lub kubłów z baniami szklanymi wozić na wózku ani też nosić na barkach lub na plecach, lecz tylko za rękojęci, którymi naczynia te są opatrzone.

7. Kosze i kubły umieszczać należy w wagonach kolejowych bezpiecznie i odpowiednio je utwierdzać. Ładować nie wolno jedno na drugim, lecz tylko w jednej warstwie obok siebie.

8. Każde z osobna kollo opatrzone być powinno wyraźnym napisem „Ostrożnie z ogniem“ wydrukowanym na czerwonym tle. Nadto kosze i kubły z naczyniami szklanymi lub kamionkowymi winny mieć napis „Trzeba nieść ręką“. Na wagonach przyklepiona być ma kartka czerwona z napisem „Zestawiać ostrożnie“.

XXIII.

Olejek terpentynowy i wszelkie inne oleje cuchnące, jakoteż wyskok salmiakowy przewozi się tylko w otwartych wagonach.

Przepis ten tyczy się także beczek i wszelkich innych naczyń, w których płyny te przewożono. Naczynia tego rodzaju deklarować należy zawsze jako takie.

Co się tyczy pakowania razem z innymi przedmiotami, porównaj Nr. XXXV.

XXIV.

Wytwory arsenu nie płynne, mianowicie kwas arsenawy, złotolusk żółty (auripigment), złotolusk czerwony (realgar), arsenik biały (Scherbenkobalt, Fliegenstein) itd. przyjmowane będą do przewozu tylko wtedy, gdy:

1. na każdym kollo napisane będą czarną farbą olejną wyraźnymi literami wyrazy: „Arszenik (trucizna)“, i

2. gdy posyłki zapakowane będą w sposób następujący:

albo

a) w podwójnych beczkach lub pakach, mających dna obręczami wpuszczonemi, wieko obręczami lub więzadłami umocnione i gdy beczki lub paki wewnętrzne zrobione są z grubego suchego drzewa i wyklejone wewnątrz grubym płótnem lub podobnemi grubemi tkaninami,

albo

b) w worach z płótna namazionego, zapakowanych w pojedynczych beczkach z grubego suchego drzewa,

albo

c) w walcach blaszanych zalutowanych, ułożonych w beczki z grubego drzewa, mających dna umocnione wpuszczonemi obręczami.

XXV.

Wytwory arsenu płynne, mianowicie kwas arsenowy, podlegają przepisom zamieszczonym pod Nr. XXIV 1 i pod Nr. XV 1 i 3 (z wyjątkiem tego, co pod l. 3 nadmienione jest o l. 2).

XXVI.

Inne wytwory metalowe trujące (barwidła metalowe trujące, sole metalowe trujące itd.), mianowicie zaś przetwory rtęciowe, jakoto: sublimat, kalomel, chlorek rtęciowy i tlenek rtęciowy, cynober, sole miedziane i barwidła miedziane, jakoto: siarkan miedzowy (siny kamień), octan miedzowy (grynszpan), barwidła miedziane zielone i błękitne, przetwory ołowiu, jakoto: glejta (massykot), minia, octan ołowiu i inne sole ołowiane, biel ołowiana i inne barwidła ołowiane, także tlenki cynkowy, cynowy i antymonowy oddawane być mogą do przewozu tylko

w grubych beczkach lub pakach z mocnego suchego drzewa zrobionych, opatrzonych w obręcze wpuszczane a względnie w więzadła opasujące. Opasanie powinno być takie, żeby w skutek tarcia i wstrząśnień przy przewozie niepodobnych do uniki, proszek szczelinami nie wychodził.

XXVII.

Drożdże tak płynne jak i suche oddawać należy do przewozu w naczyniach nie szczelnie zamkniętych. Jeżeli zarząd kolejowy pozwala oddawać drożdże w innych naczyniach, ma prawo żądać od posyłającego, żeby się zobowiązał:

1. nie rościć sobie żadnych pretensyj, gdyby koleje zbiegowe odmówiły takich przesyłek;

2. wynagrodzić wszelkie uszkodzenia innych towarów lub materiałów wyrządzone w skutek tego sposobu transportowania a to za złożeniem prostego rachunku kosztów, który z góry raz na zawsze uznany będzie za słuszny;

3. nie rościć sobie żadnych pretensyj z powodu uszkodzeń lub ubytków w naczyniach lub w tem co zawierają, gdyby powstały w skutek pomienionego sposobu transportowania.

Do drożdży suchych nie stosują się powyższe ograniczenia przewozowe.

XXVIII.

Sadze sosnowego drzewa i inne rodzaje sadzy proszkowanej przyjmowane będą do przewozu w szczelnych opakowaniach (workach, beczkach, skrzyniach itp.) dostatecznie od wysypywania się zabezpieczających.

Jeżeli sadza jest świeżo wypalona, używać należy do zapakowania jej małych beczulek lub innych naczyń, wewnątrz papierem, płótnem itp. wylepionych, które umieszcza się w trwałych koszach.

W liście przewozowym powinno być wyrażone czy sadza jest świeżo wypalona czy nie, gdyż w razie przeciwnym uważana będzie za wypaloną świeżo.

XXIX.

Węgiel drzewny, mielony lub ziarnisty przyjmowany będzie do przewozu tylko w opakowaniu.

Jeżeli jest świeżo wypalony, zapakować go należy:

albo

a) w naczyniach z grubej blachy żelaznej szczelnie zamkniętych,

albo

b) w beczułkach, szczelnie zrobionych z kilku warstw bardzo grubej i twardej pokostowanej tektury (tak zwanych beczkach amerykańskich), których oba końce opatrzone są żelaznymi obręczami, a dna utoczone z grubego drzewa, żelaznymi szrubami do żelaznych obręczy przyszrubowane, a spojenia zalepione są starannie paskami papierowymi lub płóciennymi.

Gdy węgiel drzewny mielony lub ziarnisty odany być ma do przewozu, w liście przewozowym wyrazić należy, czy jest świeżo wypalony czy nie. Jeżeli list przewozowy wzmianki o tem nie zawiera, domniemywać się potrzeba, iż jest takim i przyjęć należy do przewozu tylko w przepisany opakowaniu.

XXX.

Obciążone (napojone solami ołowianemi) jedwabie w postaci kordonku, souple, bourre de soie i chappe de soie w skrętkach przyjmowane będą do przewozu tylko w pakach. W pakach, mających wewnątrz więcej niż 12 centymetrów wysokości, pojedyncze warstwy jedwabiu, w nich się znajdujące, oddzielone być muszą od siebie próżniami, mającemi 2 centymetry wysokości. Próżnie te tworzą się zapomocą krat drewnianych, składających się z łat równobocznych, 2 centymetry od siebie oddalonych, a dwiema cienkimi listwami na końcach z sobą połączonych. W bocznych ścianach pak znajdować się mają otwory, najmniej na 1 centymetr szerokie, naprzeciwno próżni między łatami, ażeby można włożyć pręt do paki. Ażeby otwory w pace nie zatkały się i nie mogły stać się przez to bezskutecznymi, przybić należy zewnątrz na brzegu każdego boku dwie listwy.

Oddając jedwab do przewozu, wyrazić trzeba w liście przewozowym, czy należy do przerwanych rodzajów, czy nie. Jeżeli list przewozowy wzmianki tej nie zawiera, domniemywać się będzie, iż do nich należy, a wtedy przyjęty być może do przewozu, tylko w opakowaniu powyższem.

XXXI.

Wełna, włosy, wełna sztuczna, bawełna, jedwab, len, konopie, juta w stanie surowym, w postaci odpadków przy przedzeniu i tkaniu jako gałgany lub płatki do czyszczenia; tudzież towary powroźnicze, rzemienie ruchodawcze z bawełny i konopi, nicienice do warsztatów tkackich (Weber-, Harnisch- und Geschirrlitzen), (co się tyczy używanej wełny do czyszczenia, porównaj ustęp 3), przewożone będą, jeżeli są pokostowane lub natłuszczzone tylko wozami krytymi albo niekrytymi pod okryciem oponowem.

Rzeczony przedmioty będą zawsze uważane za natłuszczzone lub pokostowane, jeżeli z listu przewozowego nie wynika, że tak nie jest.

Wełna do czyszczenia używana przyjmowana będzie do przewozu tylko w mocnych szczelnie zamkniętych beczkach, pakach itp. naczyniach.

XXXII.

Odpadki zwierzęce podlegające gniciu, jakoto nienasolone świeże skóry, tłuszcze, ścięgna, kości, rogi, racice, skóra na klej świeża nie nawapniona, jakoteż inne przedmioty, w wysokim stopniu cuchnące i obrzydliwe, atoli z wyjątkiem przytoczonych pod Nr. LII i LIII przyjmowane i przewożone będą tylko pod następującymi warunkami:

1. Kości dostatecznie oczyszczone i suche, prasowany łój, rogi bez wyrostków kości czaszkowej, w stanie suchym, racice odżuwaczów i świń bez kości i miękkich części będą przyjmowane do przewozu oddzielnymi posyłkami zapakowane w dobrych worach.

2. Oddzielne posyłki przedmiotów tej kategorii, powyżej pod liczbą 1 nie wymienionych, przyjmowane będą do przewozu tylko zapakowane w mocnych, szczelnie zamkniętych beczkach, kubłach lub skrzyniach. Listy przewozowe powinny zawierać dokładne oznaczenie przedmiotów zapakowanych w tych beczkach, kubłach lub skrzyniach. Przewozi się tylko otwartymi wozami.

3. Świeże ścięgna, świeża skóra na klej nie nawapniona, jakoteż odpadki tych przedmiotów, równie jak skóry świeże nie nasolone i kości nieoczyszczone, włóknami skóry i mięsa okryte, podlegają wtedy, gdy oddawane są do przewozu pełnymi wagonami następującym postanowieniom;

a) W czasie od 1. marca aż do 31. października przedmioty te zapakowane być powinny w grubych, nie uszkodzonych worach, które powinny być kwasem karbolowym rozcieńczonym w taki sposób zwilżone, żeby zgniła woń tego co się w nich znajduje, nie dawała się uczuć. Każda posyłka okryta być powinna całkiem osłoną z grubej tkaniny (tak zwanego płótna chmielowego) napojoną rozcieńczonym kwasem karbolowym a ta znowu wielką oponą wozową nie przepuszczającą wody, nie namazioną. Okrycia dostarczyć ma posyłający.

b) W miesiącach listopadzie, grudniu, styczniu i lutym nie trzeba pakować w worach. Jednakże posyłka powinna być podobnie całkiem okryta osłoną z grubej tkaniny (tak zwanego płótna chmielowego) a ta znowu wielką wozową, nie przepuszczającą wody, nie namazioną. Osłonę spodnią zwilżać należy w razie potrzeby rozcieńczonym kwasem karbolowym w taki sposób, żeby woń zgniła nie dawała się uczuć. Okrycia dostarczyć ma posyłający.

c) Takie posyłki, których woń zgniła nie może być kwasem karbolowym zniszczona, pakować

należy w beczkach lub kublach mocnych szczelnie zamkniętych, w taki sposób, żeby woń tego co się w nich zawiera, nie dawała się uczuć.

4. Przedmioty tej kategorii pod cyfrą 3 nie wymienione, transportowane pełnymi wozami, przewożone będą otwartymi wozami pod zamknięciem oponowem. Opon dostarczyć ma posyłający.

5. Kolej żelazna może żądać, żeby przewoźne opłacono z góry.

6. Wory, naczynia i osłony, w których i pod którymi przedmioty te przewożono, przyjmowane będą do przewozu dopiero wtedy, gdy przez odpowiednie oczyszczenie kwasem karbolowym stracą woń zgniłą.

7. Koszta odwietrzenia, gdyby było potrzebne, ciężą na posyłającym a względnie na odbiorcy.

XXXIII.

Siarkę przewozi się tylko wozami krytymi, albo otwartymi pod osłoną oponową.

XXXIV.

Przedmioty, które od iskier lokomotywy mogłyby się łatwo zająć, jak siano, słoma (także kukurydziana, ryżowa i lodygi lnu), trzcina (wyjąwszy trzcinę hiszpańską), kora, torf (z wyjątkiem tak zwanego torfu maszynowego, czyli prasowanego), węgle drzewne (porównaj Nr. XXIX) całe (nie potłuczone), przedziwo roślinne i odpadki tegoż, okrawki papierowe, mąka drzewna, miazga drzewna (Holzzeugmasse), wiory drzewne itd., jakoteż towary wyrabiane przez mieższanie pozostałości oleju skalnego, żywic i tym podobnych istot z ciałami sypkimi palnymi itd., jakoteż gips, łuzniak (Kalkäscher) i martwica gąbczasta (Trass), przyjmowane będą do przewozu nieopakowane, tylko całkowicie okryte i pod tym warunkiem, że posyłający i odbiorca zajmą się sami naładowaniem i wyładowaniem. Okryć do tych przedmiotów dostarczyć ma posyłający na żądanie zarządu kolejowego.

XXXV.

Gdy przetwory chemiczne, wymienione pod VIII a, IX, XI, XV, XVI, XIX aż do XXIII włącznie, jakoteż pod L, posyła się w ilościach nie większych jak po 10 kilogramów, wolno przedmioty wymienione pod VIII a, IX, XI, XVI (z wyjątkiem bromu), XIX aż do XXIII włącznie jakoteż pod L stanowiące jedną grupę, tudzież wymienione pod XV (licząc tu i brom w ilości aż do 100 gramów), stanowiące drugą grupę, łączyć tak ze sobą jak i innymi przedmiotami, których przewóz koleją żelazną jest bezwarunkowo dozwolony, w jednąсылkę. Przed-

mioty te znajdować się mają w butlach szklanych lub blaszanych, szczelnie zamkniętych, które upakować należy w mocnych skrzyniach słomą, sianem, otrębami, trocinami, ziemią wymoczkową lub innymi ciałami sypkimi i wymienić w liście przewozowym podług nazw.

XXXVI.

Naboje gotowe do broni palnej ręcznej, nabite bądź prochem czarnym, bądź innymi środkami strzelniczymi, o ile przewóz tych ostatnich kolejami żelaznymi państw biorących udział w przewozie jest pozwolony a mianowicie:

1. Naboje metalowe z gilsami wyłącznie metalowymi i

2. naboje mające gilsy tylko po części metalowe

przewożone będą pod następującymi warunkami:

a) U naboji metalowych pociski powinny być z gilsami metalowymi tak ściśle połączone, żeby się nie mogły oddzielić i żeby środek strzelniczy nie mógł się wysypać. Naboje, których gilsy są tekturowe z płaszczem metalowym zewnętrznym lub wewnętrznym, powinny być tak zrobione, żeby cała ilość środka strzelniczego znajdowała się w metalowej dolnej części naboju i zamknięta była zatyczką lub blaszką. Tektura naboju powinna być w takim gatunku, żeby się nie łamała podczas przewozu;

b) naboje trzeba pakować najprzód w naczyniach blaszanych, skrzynkach drewnianych lub twardej tekturowych pudełkach, tak mocno, żeby w nich nie mogły się przesuwac. Pojedyncze naczynia itp. pakuje się następnie szczelnie jedno obok drugiego i jedno nad drugim w pakach drewnianych mocno zrobionych, mających ściany na 15 milimetrów grube, gdyby zaś były przestrzenie próżne, trzeba je poutykać tekturą, skrawkami papierowymi, pakułami lub wełną drzewną, któreto materiały powinny być doskonałe suche, w taki sposób, żeby podczas przewozu naboje nie trzęsły się w pace. U pak blachą wyłożonych ściany paki drewnianej mogą mieć 10 milimetrów grubości;

c) paka nabojami napełniona ważyć może najwięcej 100 kilogramów. Paki, których waga przenosi 10 kilogramów, powinny być opatrzone antabami lub listwami do łatwiejszego noszenia;

d) nie wolno zabijać pak gwoździami żelaznymi. Paki opatrzone być powinny napisem wyrażającym dokładnie co zawierają. Nadto powinny być zaplombowane lub opatrzone pieczęcią umieszczoną na głowach dwóch szrub wieka

(odcisk lub znaczek), albo znakiem zawierającym markę ochronną, przylepionym na wieko i ścianach bocznych paki;

e) posyłający winien dać w liście przewozowym deklarację przez siebie podpisaną, w której podać należy także znak plomby, pieczęci, znaku lub marki ochronnej. Deklaracja ta ma opiewać:

„Podpisany oświadcza, że posyłka w liście przewozowym opisana, znakiem zamknięta, czyni zadość pod względem jakości i opakowania postanowieniom Nru XXXVI załączki 1 do umowy międzynarodowej, dotyczącej się obrotu towarowego na kolejach żelaznych.“

XXXVII.

Kapsle kulowe i kapsle śrutowe. (Amunicya Floberta).

1. Kapsle kulowe pakować należy w pudełkach tekturowych, w pudełkach blaszanych, w skrzyneczkach drewnianych lub w woreczkach lnianych grubych.

2. Kapsle śrutowe pakować należy w naczyniach blaszanych, w skrzyneczkach drewnianych lub w pudełkach tekturowych twardych tak mocno, żeby w nich nie mogły się przesuwać.

Pojedyncze naczynia z kapslami kulowymi i z kapslami śrutowymi powinny być zapakowane starannie w mocnych pakach lub beczkach a na każdej pace lub beczce przyklepiona być ma kartka z odpowiednim napisem: „kapsle kulowe“ lub „kapsle śrutowe.“ Waga jednej paki lub jednej beczki nie powinna przenosić 100 kilogramów.

Do kapsli Floberta bez kul i śrutu stosują się pod względem pakowania te same przepisy, które dotyczą się kapsli śrutowych.

XXXVIII.

Wyroby pirotechniczne zrobione z mączki prochowej i podobnych mieszanin przewożone będą pod następującymi warunkami:

1. Przedmioty te nie powinny zawierać mieszanin chloranów z siarką i azotami, tudzież chloranu potażu i sinku, jakoteż sublimatu rtęciowego, soli amonowych wszelkiego rodzaju, proszku cynkowego i proszku magnezowego, w ogóle żadnych takich ciał, które przez tarcie, ciśnienie lub uderzenie łatwo mogą być do zapalenia się pobudzone lub nawet są samozapalne. Zrobione być powinny raczej tylko z mączki prochowej prasowanej lub z podobnych mieszanin składających się głównie z saletry, siarki i węgla podobnie prasowanych. Prochu ziarnkowego zawierać może pojedynczy przedmiot pirotechniczny najwięcej tylko 30 gramów.

2. Ogólna waga mieszaniny składowej wyrobów pirotechnicznych, które mają być razem zapakowane, nie powinna 20 kilogramów, a waga prochu ziarnkowego w nich zawartego, 2·5 kilograma przenosić.

3. Pojedyncze przedmioty pirotechniczne zapakowane być powinny każdy osobno w pudełkach twardym papierem owiniętych, albo w tekturę lub w gruby papier pakowy i zapał każdego w szczególności przedmiotu powinien być zaklejony papierem lub kattunem, a to w taki sposób, ażeby części składowe przedmiotu pirotechnicznego nie mogły zgoła próżyć. Skrzynie do zapakowania służące, powinny być całkowicie wypełnione i wszelkie przestwory wypchać należy słomą, sianem, pakułami, skrawkami papieru w taki sposób, żeby pakiety nie mogły się poruszać nawet w razie wstrząśnięć. Materiały użyte do wypełnienia przestworów powinny być całkiem czyste i suche, nie wolno np. używać do umocowania przedmiotów pirotechnicznych świeżego siana lub tłustych pakulów. W skrzyniach zawierających wyroby pirotechniczne nie wolno pakować razem z nimi innych przedmiotów.

4. Skrzynie zrobione być powinny mocno, z desek najmniej na 22 milimetry grubych, ściany boczne na cynki połączone, dno i wieko przytwierdzone szrubami dostatecznie długimi; wewnątrz wykleić należy skrzynie całkowicie papierem giętkim mocnym. Zewnętrzne ściany skrzyni powinny być całkiem wolne od przyklepionych osadów lub powłok z wyrobów pirotechnicznych. Pojemność skrzyni nie powinna przenosić 1·2 metra sześciennego, waga brutto 75 kilogramów. Skrzynie opatrzyć należy zewnątrz napisem wyraźnym „wyroby pirotechniczne z mąki prochowej“ z przydaniem nazwiska osoby posyłającej. Nadto dodać należy do posyłki deklarację wyszczególniającą oddzielnie rodzaje wyrobów pirotechnicznych, jakoto: rakiety, koła ogniowe, ogień sztuczny salonowy itp.

5. Do każdej posyłki przydane być powinno poświadczenie posyłającego potwierdzające, że przepisy podane wyżej pod 1—4 zostały zachowane.

XXXIX.

Bawełna strzelnicza prasowana zawierająca 15 i więcej procentów wody, przewożona będzie pod następującymi warunkami:

1. Pakować ją należy w naczyniach nie przepuszczających wody, trwałych, grube ściany mających. Naczynia te powinny być opatrzone napisem wyraźnym „Bawełna strzelnicza prasowana mokra“. Waga brutto jednego kollo nie powinna przenosić 90 kilogramów.

2. Nie wolno oddawać ani przewozić jak posyłki pośpieszne. Pociągami osobowymi przewozić nie wolno, mieszanymi zaś wolno tylko na tych szlakach, na których nie kursują pociągi towarowe.

3. Posyłający winien w liście przewozowym poświadczyć podpisem swoim urzędownie uwierzytelnionym, że własności i opakowanie wysyłanej bawełny strzelniczej czynią zadość przepisom wyżej podanym.

4. Bawełnę strzelniczą wolno ładować w tym samym wozie tylko z towarami nie zapalającymi się łatwo.

5. Ładowanie bawełny strzelniczej w tym samym wozie razem z nabojami do broni palnej ręcznej, wyrobami pirotechnicznymi, lontami lub podpałami jest zakazane.

6. Wozy otwarte, używane do przewożenia bawełny strzelniczej powinny być opatrzone oponami.

XL.

Bawełna strzelnicza w postaci kosmyków i wełna kleinowa, o ile zawierają najmniej 35 procentów wody, przyjmowane będą do przewozu w naczyniach szczelnie zamkniętych, zapakowanych mocno w trwałe skrzynie drewniane.

List przewozowy zawierać ma poświadczenie posyłającego i chemika kolei znanego, z podpisami urzędownie uwierzytelnionymi, że jakość towaru i jego opakowanie odpowiada przepisom powyższym.

XLI.

Cukierki piorunujące będą przyjmowane do przewozu, jeżeli umieszczone są po 6 aż do 12 sztuk w kartonach, zapakowanych następnie w skrzyniach drewnianych.

XLII.

Bengalskie wytwory szelakowe bez podpałów, (księgi płomienne, świece salonowe, pochodnie, żerdzie świetlne, zapaliki bengalskie itp.) powinny być upakowane starannie w naczyniach z grubej blachy żelaznej lub z drzewa szczelnie fugowanego, mających nie więcej jak 1·2 metra sześciennego pojemności, starannie i tak mocno, żeby cała przestrzeń naczynia była całkowicie wypełniona. Naczynia powinny być zewnątrz opatrzone napisem, wyrażającym co zawierają.

XLIII.

Groch piorunujący przewożony będzie pod następującymi warunkami:

1. Pakować go należy po 1000 sztuk, które ogółem nie mają zawierać więcej jak 0·5 grama piorunianu srebra, w pudełkach tekturowych, trocinami napełnionych i papierem owiniętych.

2. Pudełka wkładać należy w naczynia z grubej blachy żelaznej lub w mocne skrzynie drewniane, mające, pierwsze i drugie, najwięcej 0·5 metra sześciennego pojemności, nie dokładając innych przedmiotów, w taki sposób, aby pomiędzy ścianami naczynia a pudełkami, był przestwór najmniej na 30 milimetrów, wypełniony trocinami, słomą, pakułami lub podobnym materiałem i aby pudełka nie mogły się ruszać ani posuwać w razie wstrząśnienia.

3. Na naczyniach napisać należy wyraźnie prócz tego co zawierają, kto posyła i z której fabryki.

4. Do każdej posyłki dodane być ma świadectwo, napisane przez fabrykanta i znanego kolei chemika, potwierdzające, że przepisy powyższe Nr. 1 aż do 3 zostały zachowane.

XLIV.

Gazy płynne — kwas węglowy, tlenek azotu, amoniak, chlor, kwas siarczany bezwodny i węglan chloru (phosgen) — podlegają następującym przepisom:

1. Płyny te wolno oddawać do przewozu tylko w naczyniach z żelaza szwajcarskiego, przetapianego (Flusseisen) lub stali lanej, węglan chloru (phosgen) oprócz tego także w naczyniach miedzianych, które

a) na próbie urzędowej, odbywającej się dla kwasu węglowego, tlenku azotu i amoniaku co trzy lata, dla chloru, kwasu siarczanego i węglanu chloru co rok, wytrzymały bez stałej zmiany formy i szczelności ciśnienie wewnętrzne szczegółowo pod 2 podane;

b) opatrzone są napisem urzędowym w sposób trwały w miejscu łatwo dostrzedz się dającym, umieszczonym a podającym wagę naczynia próżnego, łącznie z wentylem i kapą ochronną lub zatyczką, jakoteż dozwoloną ilość płynu w kilogramach stosownie do postanowień pod 2 i dzień ostatniej próby wytrzymałości;

c) mają osłony dla ochrony wentylów mocno przysrubowane, zrobione z tego samego materiału co naczynia.

U naczyni wysyłkowych miedzianych do węglanu chloru (phosgen) osłony ochronne mogą być także z żelaza kutego.

Naczynia powinny być opatrzone przyrządem, któryby im toczyć się nie pozwalał.

Nadto naczynia do węglanu chloru (phosgen) zamknięte być mogą zamiast wentylami, także przysrubowanymi zatyczkami bez osłony ochronnej. Zatyczki te powinny zamykać tak szczelnie, żeby woń tego co się w naczyniu mieści nie dawała się uczuć.

Jeżeli naczynia są mocno w pakach zapakowane, nie potrzeba dawać osłon do ochrony wentylów ani też wieńców toczenia się nie dopuszczających.

2. Ciśnienia wewnętrzne na każdej próbie naczyni zastosować się mające i największa dozwolona ilość płynu wynosić powinny:

- a) dla kwasu węglowego i tlenku azotu: 250 atmosfer a 1 kilogram płynu na każde 1·34 litra pojemności naczynia. Jeżeli np. naczynie mieści w sobie 13.400 litrów, powinno zawierać w sobie nie więcej jak 10 kilogramów płynnego kwasu węglowego lub tlenku azotu;
- b) dla amoniaku: 100 atmosfer a 1 kilogram płynu na każde 1·86 litra pojemności naczynia;
- c) dla chloru: 50 atmosfer a 1 kilogram płynu na każde 0·9 litra pojemności;
- d) dla kwasu siarkowego i węglanu chloru (pbosgen): 30 atmosfer a 1 kilogram płynu na każde 0·8 litra pojemności.

3. Naczyni napełnionych gazami płynnymi nie wolno rzucać i takowe nie powinny być wystawiane na działanie promieni słonecznych ani na ciepło pieca.

4. Do przewożenia używać należy tylko wozów krytych lub wyłącznie do tego urządzonych kotłowych, które opatrzone być powinny drewnianymi nakryciami.

XLV.

Tlen zgęszczony, wodór zgęszczony i gaz oświetlający zgęszczony przewożone będą pod następującymi warunkami:

1. Materiały te mogą być zgęszczone najwięcej na 200 atmosfer i powinny być oddane do przewozu w cylindrach bez spójnia, ze stali lub kutego żelaza zrobionych, których długość wynosi najwięcej 2 metry a średnica wewnętrzna 21 centymetrów. Co do tych zbiorników stanowi się:

- a) na próbie urzędowej, odbywającej się co trzy lata, powinny wytrzymać bez stałej zmiany formy i szczelności ciśnienie dwa razy większe od tego, któremu gazy przy oddaniu do przewozu ulegają;
- b) powinny mieć napis urzędowy, trwale w miejscu łatwo dostrzedz się dającym umieszczony, a podający wysokość dozwolonego ciśnienia i dzień ostatniej próby wytrzymałości;
- c) powinny być opatrzone wentylami, które mają być zabezpieczone, jeżeli są umieszczone wewnątrz szyi flaszowej zatyczką metalową, po-

nad brzeg szyi flaszowej na bok nie wystającą, najmniej 2·5 centymetra wysoką, albo, jeżeli się znajdują zewnątrz szyi flaszowej i jeżeli naczynia oddawane są bez opakowania, osłonami mocno przysrubowanymi ze stali, żelaza kutego lub lanego kowalnego;

- d) gdy są oddane bez opakowania do przewiezienia pełnemi wozami, trzeba ładować je tak, żeby toczenie się było niemożliwe. Zbiorniki nie wypełniające całych wozów, opatrzone być powinny przyrządem toczeniu się skutecznie zapobiegającym.

Jeżeli się oddaje w pakach, takowe opatrzone być powinny wyraźnym napisem: „Tlen zgęszczony“ lub „wodór zgęszczony“ lub „gaz oświetlający zgęszczony“.

2. Każdą posyłkę oddawać powinna osoba opatrzona w manometr dokładnie pokazujący i umiejąca z nim się obchodzić. Osoba ta winna na żądanie manometr do każdego oddawanego naczynia zaaplikować, iżby urzędnik odbierający mógł przez odczytanie na manometrze przekonać się o tem, czy przepisane najwyższe ciśnienie nie zostało przekroczone. Urzędnik ekspedycyjny zapisać ma w liście przewozowym krótką wzmiankę o wykonaniu próby.

3. Naczyni napełnionych gazami zgęszczonymi nie wolno rzucać i takowe nie powinny być wystawiane na działanie promieni słonecznych, ani na ciepło pieca.

4. Do przewożenia używać należy wozów krytych; w wozach otwartych wolno ładować tylko wtedy, jeżeli oddano do przewozu w wozach osłoniętych oponami, urządzonych umyślnie do transportowania gościńcami.

XLVI.

Chlorek metylu przewożony będzie tylko w grubych naczyniach metalowych szczelnie zamkniętych o wytrzymałości 12 atmosfer urzędownie stwierdzonej i wozami otwartymi. W miesiącach kwietniu aż do października włącznie posyłki takie opatrywać ma posyłający osłonami, jeżeli naczynia nie są zapakowane w skrzyniach drewnianych.

XLVII.

Trójchlorek fosforu, tlenochlorek fosforu i chlorek acetylowy przewozić wolno tylko:

albo

1. w naczyniach ołowianych lub miedzianych, całkiem szczelnych i dobrem zamknięciem opatrzonych;

albo

2. w naczyniach szklanych; w tym jednak przypadku z zachowaniem następujących przepisów:

- a) do przewożenia używać wolno tylko flasz szklanych z grubemi ścianami, zamkniętych korkami szklanemi dobrze doszlifowanemi. Korki szklane oblać należy parafiną a dla zabezpieczenia tego okitowania owinąć potrzeba korek flaszki osłoną z papieru pergaminowego, i takową na szyjce flaszki obwiązać;
- b) flaszki szklane, jeżeli zawierają w sobie więcej niż 2 kilogramy, zapakować należy w naczyniach metalowych, uchami opatrzonych, w nich zaś tak ustawić, żeby od ścian oddalone były na 30 milimetrów; przestwory poutykać należy całkowicie ziemią wymoczkową wysuszoną w taki sposób, żeby flaszki nie mogły się bynajmniej poruszać;
- c) flaszki szklane zawierające w sobie aż do 2 kilogramów, przyjmowane będą do przewiezienia także w grubych skrzyniach drewnianych, opatrzonych uchami i podzielonych ścianami wewnątrzniemi na tyle przegród, ile flaszek się posyła. W jednej skrzyni nie wolno pakować więcej jak cztery flaszki. W skrzyniach ustawiać należy flaszki tak, żeby od ścian oddalone były o 30 milimetrów; przestwory poutykać należy całkowicie ziemią wymoczkową wysuszoną w taki sposób, żeby flaszki nie mogły się bynajmniej poruszać;
- d) na wiekach naczyń pod b i c wzmiankowanych, podać należy co zawierają i narysować sygnum szkła.

XLVIII.

Pięciochlorok fosforu (Phosphorsuperchlorid) podlega przepisom podanym pod Nr. XLVII o tyle, że opakowanie pod 2 b przepisane, potrzebne jest dopiero wtedy, gdy flaszki zawierają w sobie więcej niż 5 kilogramów. Gdy flaszki zawierają w sobie aż do 5 kilogramów, dostatecznym jest opakowanie przepisane pod 2 c.

XLIX.

Nadtlenek wodu (Wasserstoffsperoxyd) oddawać należy w naczyniach nie wstrzymujących przystępu powietrza, przewozi się zaś go tylko wagonami krytymi lub otwartymi pod zamknięciem oponowem.

Jeżeli płyn ten posyła się w baniach, fiaskach lub kamionkach, naczynia powinny być dobrze zapakowane i zamknięte w osobnych mocnych skrzyniach lub koszach uchami opatrzonych.

L.

Przetwory otrzymane z olejku terpentynowego i spirytusu lub spirytusu i żywicy

jak lakiery spirytusowe i suszące podlegają następującym przepisom:

1. Jeżeli przetwory te przesyłane są w baniach, butlach lub kamionkach, naczynia powinny być szczelnie zamknięte, dobrze opakowane i zamknięte w osobnych naczyniach, opatrzonych mocnymi przyrządami do wygodnego noszenia lub w koszach plecionych.

Jeżeli się posyła w naczyniach metalowych, drewnianych lub gumowych, naczynia te powinny być całkiem szczelne i opatrzone dobrymi zamknięciami.

2. Przetwory cuchnące z olejku terpentynowego i żywicy wolno przewozić tylko otwartymi wozami.

3. Co się tyczy pakowania razem z innymi przedmiotami, porównaj Nr. XXXV.

LI.

Papier napojony tłuszczem lub oliwą, tudzież tutki z takiego papieru przewożone będą wagonami krytymi lub otwartymi pod zamknięciem oponowem.

LII.

Gnój stajenny, jakoteż inne ekskrementa i materiały wychodkowe, przewożone będą tylko całymi wagonami i przyjmowane być mogą pod następującymi dalszemi warunkami:

1. Naładowanie i wyładowanie skutecznie ma posyłający i odbierający, do których też należy wyczyszczenie za każdym razem miejsc do ładowania podług rozporządzenia zarządu.

2. Gnój stajenny suchy przewożony będzie nieopakowany otwartymi wagonami pod okryciem oponowem, którego dostarczyć ma posyłający.

3. Inne ekskrementa i materiały wychodkowe, jeżeli niema osobnych urządzeń do ich przewozu, przewożone być mogą tylko w grubych naczyniach, szczelnie zamkniętych i otwartymi wagonami, tudzież wagonami kotłowemi. W każdym razie użyć należy środków zapobiegających ile możności wyciekaniu masy i płynu i rozszerzaniu się smrodu. Na tę ostatnią okoliczność należy mieć wzgląd także przy ładowaniu i wyładowywaniu.

4. Razem z innymi towarami ładować nie można.

5. Kolej żelazna żądać może, aby przewozowe opłacono z góry przy oddaniu.

6. Koszta odwietrzenia, gdyby było potrzebne, ciążą na posyłającym a względnie na odbiorcy.

7. Transporty te podlegają zresztą przepisom policyjnym w każdym państwie obowiązującym.

LIII.

Żołądki cielece świeże przyjmowane będą do przewozu tylko w naczyniach nie przepuszczających wody i pod następującymi warunkami:

1. Żołądki powinny być oczyszczone z wszelkich pozostałości pokarmu i nasolone w taki sposób, żeby na każdy żołądek wypadło najmniej 15 aż do 20 gramów soli kuchennej.

2. Przy pakowaniu trzeba na dno naczynia i na najwyższą warstwę żołądków nasypać tyle soli, żeby obie warstwy miały mniej więcej po 1 centymetrze grubości.

3. W liście przewozowym posyłający winien potwierdzić, że przepisy 1 i 2 są zachowane.

4. Kolej żelazna może żądać, żeby przewoźne zapłacono przy oddaniu.

5. Koszta odwiertzenia, jeżeli jest potrzebne, ponosi posyłający lub odbiorca.

Postanowienie końcowe.

Na zasadzie ostatniego ustępu §. 1go postanowień wykonawczych, przewóz warunkowy towarów,

które według cyfry 4 tego paragrafu są od przewozu wyłączone, albo przyjęcie warunków łżejszych od tych, które w załączce 1 są przepisane, może być postanowione dla obrotu między dwoma lub więcej państwami kontraktującymi, albo:

1. drogą układu zawartego przez Rządy państw interesowanych, albo

2. na mocy postanowień taryfowych interesowanych kolei żelaznych, pod tym warunkiem,

a) że według regulaminów wewnętrznych przewóz przedmiotów rzeczonych lub warunki pod tym względem projektowane są możebne, i

b) że wszystkie właściwe Władze nadzorcze zatwierdzą owe postanowienia taryfowe, które koleje do tego upoważnione mają wydać.

Artykuł 3.

Uгода niniejsza uważana będzie za istotną część składową Umowy międzynarodowej z dnia 14. października 1890 i będzie trwała tak długo jak Umowa. Takowa będzie ratyfikowana; ratyfikacje zostaną wymienione w Bernie w formie przyjętej dla Umowy a to najpóźniej dnia 15. grudnia 1895 i stanie się obowiązującą w miesiąc po złożeniu rzeczonych ratyfikacji.

W dowód czego Podpisani podpisali Ugode niniejszą i wycisnęli na niej swoje pieczęci.

Działo się w Bernie, dnia szesnastego lipca 1895 w dziewięciu egzemplarzach.

P r o t o k ó ł.

Po zawarciu Ugody dodatkowej z dnia dzisiejszego, tyczącej się Postanowień wykonawczych do Umowy międzynarodowej z dnia 14. października 1890, Podpisani, należycie do tego upoważnieni, oświadczyli, że ze względu na niezbędną potrzebę i na ważne interesa o które tu chodzi, zgadzają się na to, aby w takim razie, gdyby dnia 15. grudnia 1895 tylko niektóre z państw kontraktujących złożyły swoje ratyfikacye, Uгода w mowie będąca na- była pomimo tego dla tychże państw mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1896 jako układ oddzielny (§. 1, ustęp ostatni Postanowień wykonawczych),

Rada związkowa szwajcarska prześle państwom kontraktującym przed dniem 20. grudnia 1895 zgodny odpis protokołu, tyčzącego się złożenia ratyfikacyi przez mocarstwa, które dopełnią tej formalności. Również poleca się jej, żeby państwa, które

podpisały Umowę z dnia 14. października 1890, uwiadamią o dalszem nadchodzeniu rzeczonych ratyfikacyj od tych państw, które będą je składały po dniu 15. grudnia 1895. Postanowienia Ugody dzisiejszej będą stosowane do każdego z tych ostatnich państw w miesiąc od daty uwiadomienia przez Rząd szwajcarski wystosowanego.

Zresztą zgodzono się, że od dnia, w którym Uгода niniejsza będzie ratyfikowana przez wszystkie państwa, na Umowie z dnia 14. października 1890 podpisane, terażniejsza załączka 1 do Postanowień wykonawczych tejże Umowy zostanie stanowczo uchylona a miejsce jej zajmą wyłącznie postanowienia podane w artykule 2 Ugody, będącej przedmiotem niniejszego protokołu.

Spisano w Bernie, dnia szesnastego lipca 1895 w dziewięciu egzemplarzach.

Protokół podpisania.

Podpisani, należycie upoważnieni reprezentanci państw, które podpisały Umowę międzynarodową z dnia 14. października 1890, zgromadzili się dziś dnia 16. lipca 1895 o godzinie 3 w pałacu Rady związkowej celem podpisania Ugody dodatkowej w przedmiocie dołączenia przepisów dodatkowych do §. 1go Postanowień wykonawczych rzeczony Umowy i zmiany załączki 1 do tychże Postanowień.

Porównawszy instrumenty dyplomatyczne Ugody i dołączonego do niej protokołu, wygotowane w tylu egzemplarzach, ile jest państw kontraktujących, i znalazłszy te akta w dobrej i należytej formie, położyli na nich swoje podpisy i wycisnęli swoje pieczęci.

Ugoda dodatkowa została zawarta i podpisana w języku francuskim według zwyczaju w dyplomacyi przyjętego.

Do protokołu niniejszego dołącza się tekst niemiecki. Zgodzono się, że tekst ten będzie miał tę samą wagę co francuski, gdy będzie chodziło o obrót kolejowy, w którym uczestniczy państwo używające do czynności języka niemieckiego, bądź wyłącznie, bądź obok innych języków.

Również zgodzono się, że postanowienie powyższe rozciągać się ma na całą Umowę międzynarodową z dnia 14. października 1890, jakoteż na wszystkie deklaracje i dodatki do tej Umowy.

Jego Ekscellencya pan baron A. Peiroleri, Minister włoski, wynurzył w imieniu swojego Rządu następujące życzenia:

„1. Żeby jak można najrychlej ustanowione zostały w zupełności wspólne przepisy co do przewozu kosztowności i dzieł sztuki z uwzględnieniem warunków co do opakowania, którym posyłający

mają czynić zadosyć i z określeniem odpowiedzialności, jaka ciężć ma na kolejach żelaznych w skutek przyjęcia posyłek takich do przewozu.

2. Żeby pod względem przewozu zwłok mogły być umówione podobne wspólne postanowienia, celem ujednostajnienia odnośnych ustaw i rozporządzeń policyjnych, jakie obowiązują w państwach kontraktujących.

3. Żeby dla ułatwienia stosowania przepisów, dotyczących się przedmiotów warunkowo do przewozu dopuszczonych, ustanowiona została komisya nieustająca z biegłych złożona, jaką proponował Urząd centralny w swoim sprawozdaniu z dnia 19. kwietnia 1893, Radzie związkowej uczynionem. Zadaniem tej komisji byłoby:

- a) nadać załączce 1 nową formę, w tym sposobie, żeby wszystkie przedmioty tej samej lub podobnej natury, odpowiednio trudnościom lub niebezpieczeństwom, łączącym się z ich przewozem, połączone były w grupy, i żeby dla każdej z tych grup ustanowione zostały jednakowe przepisy co do opakowania itp.;
- b) zaliczać w miarę potrzeby przedmioty jeszcze nie wymienione do tych grup, których warunki przewozu mogą być do nich stosowane.“

Na wniosek pana Dyrektora Urzędu Centralnego, na posiedzeniu obecnego, podpisani przyjęli do wiadomości tę deklaracyę pana Peiroleri i postanowili przekazać ją Urzędowi Centralnemu do zbadania w myśl artykułu 57, liczba 4 Umowy z dnia 14. października 1890, iżby została odpowiednio załatwiona.

Spisano w Bernie, dnia szesnastego lipca 1895, w dziewięciu egzemplarzach.

Nos visis et perpensis conventionis huius articulis illos omnes ratos gratosque habere profiteamur, verbo Nostro Caesareo et Regio spondentes, Nos ea omnia quae in illis continentur, fideliter executioni mandatuos esse.

In quorum fidem majusque robur praesentes ratihabitionis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus sigilloque Nostro Caesareo et Regio adpresso muniri jussimus.

Dabantur Viennae die vigesimo octavo mensis augusti anno millesimo octingentesimo nonagesimo sexto, Regnorum Nostrorum quadragesimo octavo.

Franciscus Josephus m. p.

Agenor Comes **Goluchowski** m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium :

Alexander Eques a Suzzara m. p.,
Consiliarius aulicus ac ministerialis.

Powyzszą Umowę dodatkową razem z Protokołem i Protokołem podpisania jako zatwierdzoną przez obie Izby Rady państwa, ogłasza się niniejszem i takowa wchodzi w wykonanie od dnia 23. listopada 1896.

Wiedeń, dnia 20. listopada 1896.

Badeni r. w.

Guttenberg r. w.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 25. listopada 1896

Treść: (*M* 211—213.) 211. Rozporządzenie, dotyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Salzburgu na Administrację podatkową. — 212. Rozporządzenie, dotyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Celowcu na Administrację podatkową. — 213. Rozporządzenie, dotyczące się postępowania ze względu na cło z roztworami cukru.

211.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. listopada 1896,

tyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Salzburgu na Administrację podatkową.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 18. lipca 1896, przeistacza się Komisję podatkową lokalną w Salzburgu do załatwiania spraw służby podatków stałych ustanowioną, na Administrację podatkową.

Urzędowanie tej Administracji podatkowej rozpocznie się dnia 1. grudnia 1896.

Administracja podatkowa nowo ustanowiona będzie miała ten sam zakres działania i obręb urzędowy, tudzież tę samą siedzibę, co Komisya podatkowa lokalna, która dotychczas istniała.

Biliński r. w.

212.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. listopada 1896,

tyczące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Celowcu na Administrację podatkową.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 18. lipca 1896 przeistacza się Komisję podatkową

lokalną w Celowcu do załatwiania spraw służby podatków stałych ustanowioną, na Administrację podatkową.

Urzędowanie tej Administracji podatkowej rozpocznie się od dnia 1. grudnia 1896.

Administracja podatkowa nowo ustanowiona będzie miała ten sam zakres działania i obręb urzędowy, tudzież tę samą siedzibę co Komisya podatkowa lokalna, która dotychczas istniała.

Biliński r. w.

213.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 23. listopada 1896,

tyczące się postępowania ze względu na cło z roztworami cukru.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi czynią się następujące zmiany w abecadłowym spisie towarów taryfy cłowej:

Syrup. Dotychczasową osnowę ustępu 1 i 2 tudzież uwagi do wyrazu „Syrup“, przepisana rozporządzeniem z dnia 9. lipca 1890 (Dz. u. p. Nr. 153) należy wykreślić.

Miejsce jej zajmie następująca nowa osnowa: **Syrup** (roztwór cukru), zawierający cukier trzcinowy (burakowy) lub inne rodzaje cukru (cukier

inwertowy, cukier gronowy, cukier skrobiowy, cukier ziemniaczany, słodowy i tym podobne cukry wszelkiego rodzaju), syrup skrobiowy, ziemniaczany, kukurydziany, słodowy, cukier skrobiowy w stanie płynnym, syrup cukru inwertowego i tym podobne

Nr. t. zł.

— — zdatne do spożycia przez ludzi . . 19 15
— — niezdatne do spożycia przez ludzi . 20 6

U w a g a: Za niezdatne do spożycia przez ludzi uważać należy:

a. syrup zawierający cukier trzeinowy, który na 75 ° Balinga zawiera nie więcej jak 56% cukru trzeinowego i cukru innego rodzaju a najmniej 7% popiołu;

b. syropy nie zawierające cukru trzeinowego, roztwory innych rodzajów cukru (cukru inwertowego, cukru skrobiowego, cukru słodowego i tym podobnych), które w stanie suchym zawierają nie więcej jak 33% cukru jakiegokolwiek rodzaju i najmniej 3·3% popiołu.

Syrup, cukier skrobiowy, cukier gronowy w stanie płynnym, należące do Nru 20 taryfy, ekspedycywać mogą tylko komory, posiadające upoważnienia komory głównej, postarawszy się wprzód o wywód rozbioru chemicznego. Do rozbioru chemicznego wziąć należy dwie próbki po $\frac{1}{2}$ kilograma, z któ-

rych jedną posyła się do c. k. Stacji doświadczalnej rolniczo-chemicznej w Wiedniu.

Cukier skrobiowy. Ustęp 2 wyrazu „Cukier skrobiowy“ opiewać ma w nowej osnowie:

— w stanie płynnym (glukoza, syrup skrobiowy), obacz Syrup.

Cukier gronowy. Ustęp 2 wyrazu „Cukier gronowy“ opiewać ma w nowej osnowie:

— płynny (syrup ziemniaczany, syrup skrobiowy, glukoza), obacz Syrup.

Cukier. Uwagę 2 pod wyrazem „Cukier“ należy wykreślić a natomiast wpisać co następuje:

2. Cukier skrobiowy (glukoza, cukier ziarnisty, cukier gronowy) wyrabiany ze skrobii przez działanie kwasów lub odwarów słołu, należy w stanie stałym (cukier ziarnisty w masach bezkształtnych, mydlowatych, lipkich lub krystaliczny, w drobnych brodawkowatych okruchach, jako biały proszek a także w kształcie głów) do Nr. 19.

Co się tyczy cukru skrobiowego w stanie płynnym, obacz Syrup.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie dnia 1. stycznia 1897.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXX. — Wydana i rozesłana dnia 1. grudnia 1896.

Treść: (№ 214—216.) 214. Obwieszczenie o zawarciu umowy z Wydziałem krajowym istryjskim w przedmiocie nowego urządzenia stosunku państwa do istryjskiego funduszu indemnizacyjnego. — 215. Rozporządzenie, którem zmienia się rozporządzenie z dnia 31. lipca 1890 co do postępowania ze względu na cło z machinami do przedzenia. — 216. Obwieszczenie o ustanowieniu w Winnikach Wiśniowczyku, Głogowie, Starejsoli, Kętach, Brzostku i Podbużu w Galicyi po jednym urzędzie podatkowym i sądowo-depozytowym.

214.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 17. listopada 1896,

o zawarciu umowy z Wydziałem krajowym istryjskim w przedmiocie nowego urządzenia stosunku państwa do istryjskiego funduszu indemnizacyjnego.

W załączeniu ogłasza się umowę zawartą na zasadzie ustawy z dnia 4. września 1896 (Dz. u. p. Nr. 167) między c. k. Ministerstwem skarbu a Wydziałem krajowym margrabstwa istryjskiego.

Biliński r. w.

U m o w a,

zawarta na podstawie poprzedniczych upoważnień drogą konstytucyjną uzyskanych między c. k. Ministerstwem skarbu w imieniu c. k. Rządu z jednej a Wydziałem krajowym margrabstwa istryjskiego w imieniu reprezentacji krajowej z drugiej strony w celu urządzenia na nowo stosunku państwa do funduszu indemnizacyjnego istryjskiego ze zmianą umowy z roku 1875, Dz. u. p. Nr. 72 z r. 1875.

§ 1.

Reprezentacja krajowa, jako administracja autonomiczna funduszu indemnizacyjnego istryjskiego, odpisze całkowicie wszystkie należności zalegające jeszcze obecnie u obowiązanych (posiadaczy gruntów w skutek indemnizacji uwolnionych od ciężarów), jakie takowi na rachunek kapitału, rent, odsetek, odsetek za zwłokę i należności egzekucyjnych są dłużni temu funduszowi indemnizacyjnemu.

Wydział krajowy zobowiązuje się zarządzić niebawem z urzędu wykreślenie wpisów hipotecznych, jakie w księgach publicznych istnieją jeszcze dla takich należności według postanowień powyższego odpisanych lub już dawniej ubytych.

Wydział krajowy może do współdziałania w tym względzie wezwać c. k. urzędy podatkowe a w razie potrzeby c. k. Prokuratorę skarbu w Tryeście.

§. 2.

Z zastrzeżeniem przewidzianego w §. 1 odpisania zaległości obowiązanych, państwo odpisze kwotę częściową dwieście tysięcy złotych (200.000 zł.) wal. austr. od wzmiankowanego w punkcie 1 umowy z roku 1875, Dz. u. p. Nr. 72 z r. 1875, bezprocentowego długu funduszu indemnizacyjnego z tytułu zaliczek państwa w sumie 416.000 zł. w. a., którego zalegająca jeszcze pozostałość wynosiła z końcem 1893 sumę 300.000 zł. wal. austr.

Pozostająca jeszcze potem reszta w sumie sto tysięcy (100.000) złotych tego bezprocentowego długu z tytułu zaliczek państwa spłacana będzie najpóźniej w ciągu dziesięcioletniego okresu, liczyć się mającego od dnia 1. stycznia 1896 a to ratami równymi rocznymi, z których każda wniesiona być ma do skarbu państwa najpóźniej aż do końca odnośnego roku kalendarzowego.

§. 3.

Dopóki reszta długu z tytułu zaliczek państwa, stosownie do §. 2 pozostająca, nie będzie całkowicie spłacona, zobowiązuje się kraj także po czasokresie ostatniego terminu płatności obligacyj indemnizacyjnych pobierać nadal dodatki do podatków stałych rządowych, bądź w formie osobnych dodatków na indemnizację, bądź z wliczeniem w powszechne dodatki krajowe, w wymiarze zabezpieczającym dopełnienie wzmiankowanej powinności spłacenia i w celu tegoż spłacenia.

Dodatki w ustępie poprzedzającym ustanowione wolno całkowicie lub częściowo odpisywać, odrażać lub zwracać tylko w tym samym stosunku, w którym c. k. Władza podatkowa pozwoli na to co do podatku rządowego, branego za podstawę do wymierzenia owych dodatków.

§. 4.

Aż do umorzenia wzmiankowanej w §. 2 reszty w sumie 100.000 zł. bezprocentowego długu z tytułu zaliczek państwa przedstawiać należy corocznie c. k. Ministerstwu skarbu wcześniej, przed wniesieniem na sejm, preliminarze i zamknięcia rachunków istryjskiego funduszu indemnizacyjnego, dopóki takowe jeszcze oddzielnie będą wygotowywane, gdy zaś to nie będzie już miało miejsca, części preliminarzy i zamknięć rachunków ogólnego funduszu krajowego, dotyczące się spłaty i pokrycia rzeczzonego długu z tytułu zaliczek państwa.

§. 5.

Inne postanowienia umowy z roku 1875, Dz. u. p. Nr. 72 z r. 1875, umową niniejszą nie objęte (punkta 1 aż do 5) uchylają się jako obecnie bezprzedmiotowe.

§. 6.

Umowę niniejszą spisuje się w dwóch egzemplarzach jednobrzniących niestępowanych, podpisanymi c. k. Ministra skarbu, tudzież Starosty krajowego i dwóch innych członków Wydziału krajowego opatrzonych, z których jeden zachowywany być ma w c. k. Ministerstwie skarbu, drugi zaś w Reprezentacji krajowej margrabstwa istryjskiego.

Wiedeń, dnia 17. listopada 1896.

(L. S.) C. k. Minister skarbu:
Biliński r. w.

Porzecze, dnia 24. września 1896.

(L. S.) Starosta krajowy:
Dr. Mat. Campitelli r. w.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Cleva r. w.

Członek Wydziału krajowego:
Tomasi r. w.

215.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu i handlu z dnia 19. listopada 1896,

którem zmienia się rozporządzenie z dnia 31. lipca 1890 (Dz. u. p. Nr. 155) co do postępowania ze względu na cło z machinami do przędzenia.

W porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami królewsko węgierskimi zmieniają się postanowienia rozporządzenia z dnia 31. lipca 1890 (Dz. u. p. Nr. 155, ustęp 4 aż do 7), w sposób następujący:

„Selfactory i stałe maszyny do przędzenia bez wag“ (*metier fixe*, maszyny do przędzenia skrzydłowe i pierścieniowe, ring-thoostles) należą wtedy do Nru 284 a taryfy (4 zł. 25 c.), gdy są opatrzone poziomym oddalaczem do cewek dzielnika floru a więc gdy przędzę przygotowawczą przędzą dzielni-

kiem floru bezpośrednio od grepli przygotowawczych (a w pośrodku niema flejerów itp.).

Natomiast, jeżeli maszyny te nie są opatrzone poziomym oddalaczem, lecz mają ustawiony pionowo przyrząd na cewki przygotowawcze flejerów itp. a zarazem opatrzone są wałkownicą, składającą się z kilku szeregów wałków jeden za drugim umieszczonych, w takim razie należą do Nru 284 b taryfy (3 zł.).

Półselfactory (mule-Jenny) należą ciągle do Nru 284 a taryfy (4 zł. 25 c.).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Biliński r. w.

Glanz r. w.

216.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. listopada 1896,

o ustanowieniu w Winnikach, Wiśniowczyku, Głogowie, Starejsoli, Kętach, Brzostku i Podbużu w Galicyi po jednym urzędzie podatkowym i sądowo-depozytowym.

Na zasadzie Najwyższych postanowień z dnia 1. sierpnia i 21. września 1896 ustanawia się po jednym urzędzie podatkowym i depozytowo-sądowym w Winnikach, Wiśniowczyku, Głogowie, Starejsoli, Kętach, Brzostku i Podbużu dla gmin leżących w okręgach sądowych tychże miasteczek.

Każdy z tych nowych urzędów załatwiać ma oprócz spraw należących do urzędów podatkowych w tym ich przymocie, także sprawy zbiorowego urzędu depozytowego sierocego i sądowego dla Sądu w jego siedzibie istniejącego.

Nowe te urzędy podatkowe i sądowo-depozytowe rozpoczną urzędowanie od dnia 1. grudnia 1896.

Od rzonego dnia, z powodu zaprowadzenia wzmiankowanych urzędów podatkowych i sądowo-depozytowych:

1. gminy leżące w okręgu sądowym winnickim Barszczowice, Biłka królewska, Biłka Szlachecka, Czarnuszowice, Czerepin, Czyszki, Czyżyków, Dawidów, Dmytrowice, Gaje, Ganczary, Głuchowice, Hermanów, Kamienopol, Krotoszyn, Kuchajów, Lesienice, Mikłaszów, Milatycze, Pikułowice, Podbereże z Unterbergen, Podborce, Podciemno, Siedliska, Tołszczów, Winniki z Weinbergen, Winniczki, Wołków, Zagórze, Zuchorzyce, Żurawniki, Żyrawka oddzielają się od okręgu urzędu podatkowego lwowskiego i przyłączają się do urzędu podatkowego winnickiego;

2. gminy leżące w okręgu sądowym wiśniowczyckim Burkanów z Kątem, Bieniawa, Bohatkowce z Baworówką, Hajworówka, Małowody, Rakowice, Rosochowaciec z Iszczkowem i Antonówką, Sapowa, Siemikowce, Sokolniki z Pantalichą, Sokołów z Chatkami, Sosnów z Chatkami i Tudynką, Wiśniowczyk z Hołodówką, Zarwanica z Polesinkami, Złotniki z Korolówką oddzielają się od okręgu urzędu podatkowego podhajeckiego i przyłączają się do urzędu podatkowego wiśniowczyckiego;

3. gminy leżące w okręgu sądowym głogowskim Bratkowice z Dąbrami, Budy, Głogów, Hucisko, Jasionka I. część, Jasionka II. część, Lipie, Mrowła, Nowawieś, Pogwizdów, Przewrotne, Rogoźnica z Wolą cichą, Rudna mała, Rudna wielka, Styków, Trzebowniko z Górką, Wysoka, Zabajka, Zaczernie oddzielają się od okręgu urzędu podatkowego rzeszowskiego i przyłączają się do urzędu podatkowego głogowskiego;

4. gminy leżące w okręgu sądowym starosolskim Bąkowice z Suszycą małą, Berezów, Błozew górna, Chyrów miasteczko, Posada chyrowska, Fulsztyn miasteczko, Posada fulsztyńska, Grodowice, Koniów, Łaszki murowane miasteczko, Polana, Śliwnica, Słochynia, Starasól miasto z przedmieściem „Stararopa“, Suszyca wielka, Szumina, Tarnawka, Towarnia, Wola rajnowa, Wołcza dolna oddzielają się od okręgu urzędu podatkowego staromiejskiego i przyłączają się do urzędu podatkowego starosolskiego;

5. gminy leżące w okręgu sądowym kęckim Bielany z Zalotanami, Bujaków, Bułowice z Chybinami, Morgami, Małym Czańcem, Olszanami i Polaniami, Czaniec, Hesznarowice, Kańczuga, Kęty, Kobiernice, Łęki, Malec, Międzybrodzie ad Kobiernice, Nowawieś (Neudorf), Osiek, Pisarzowice, Porąbka, Starawieś dolna (Altdorf), Starawieś górna, Wilmowice, Witkowice oddzielają się od okręgu urzędu podatkowego bialskiego i przyłączają się do urzędu podatkowego kęckiego;

6. gminy leżące w okręgu sądowym brzosteckim Baczalka, Błaszkowa, Brzostek, Bukowa z Budami, Dęborzyn, Dębowa, Grudna dolna, Grudna górna, Januszkowice, Jodłowa, Kamienica dolna, Kamienica górna z Dąbiem, Klecie, Nawsie brzosteckie, Opacionka, Przeczyca, Skurowa, Wola brzostocka, Zawadka, oddzielają się od okręgu urzędu podatkowego pilżeńskiego i przyłączają się do urzędu podatkowego brzosteckiego;

7. gminy leżące w okręgu sądowym podbuskim Bystrzyca, Dolhe ad Podbuż z Pereprostynami, Równieniem, Łokciem, Majdanem i Rybnikiem, Kropiwnik stary i nowy z Korotyszczami, Lastówki, Podbuż, Podmanasterek, Opaka, Smolna, Stronna, Uroź, Winniki, Załokieć, Zdzianna oddzielają się od okręgu urzędu podatkowego drohobyskiego i przyłączają się do urzędu podatkowego podbuskiego.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXI. — Wydana i rozesłana dnia 5. grudnia 1896.

Treść: № 217. Ustawa, zawierająca przepisy o obsadzeniu i o wewnętrznem urządzeniu sądów, tudzież o porządku czynności w sądach (ustawa o organizacyi sądów).

217.

Ustawa z dnia 27. listopada 1896,

zawierająca przepisy o obsadzaniu i o wewnętrznem urządzeniu sądów, tudzież o porządku czynności w sądach (ustawa o organizacyi sądów).

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Rozdział pierwszy.

Osoby sądowe.

Urzędnicy sędziowscy.

§. 1.

Urzędnicy w trybunałach i w sądach powiatowych do wykonywania czynności sędziowskich ustanowieni, są bądź samoistnymi urzędnikami sędziowskimi (sędziami w rozumieniu ustawy zasadniczej państwa o władzy sądowniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 144), bądź sędziowskimi urzędnikami pomocniczymi.

§. 2.

Sędziami w rozumieniu ustawy zasadniczej państwa są:

prezydenci i wiceprezydenci trybunałów;

radcy i członkowie trybunałów, jeżeli ci ostatni mają prawo głosu (§. 30);

sędziowie powiatowi (naczelnicy sądów powiatowych) i sędziowie samoistni, w sądach powiatowych ustanowieni (§. 5 normy jurysdykcyjnej i §. 25 niniejszej ustawy).

§. 3.

Jedną część pomocniczych urzędników sędziowskich mianuje się dla miejscowości oznaczonej, inną w ogóle tylko dla całego okręgu sądu krajowego wyższego. Do urzędników pierwszej kategorii należą sekretarze rady i adjunkci sądowi, dopóki im prawo głosu nie będzie udzielonem lub też oni nie zostaną ustanowieni jako sędziowie samoistni; do drugiej kategorii należą auskultanci i ci adjunkci sądowi, którzy w liczbie naprzód ustanowionej dla całego okręgu apelacyjnego są mianowani. Liczba tych ostatnich nie może w żadnym okręgu apelacyjnym wynosić więcej aniżeli szóstą część liczby adjunktów sądowych, zamianowanych do służby w miejscowościach oznaczonych; do tej liczby nie należą posady adjunktów, jedynie przejściowo, z przyczyn osobliwszych obsadzone.

Sędziowskim urzędnikom pomocniczym wolno powierzać załatwianie tych wszystkich czynności postępowania w sprawach spornych i niespornych, jakoteż postępowania w sprawach karnych, które nie zawierają żadnego rozstrzygnięcia sędziowskiego. Auskultantom nie wolno powierzać czynności sędziego śledczego, wyznaczonego lub wzwanego.

Kwalifikacya na urząd sędziowski.

§. 4.

Kwalifikacyi na urząd sędziowski nabywa ten, kto ukończył przepisane studia w zakresie prawa i nauk politycznych i złożył przepisane egzamina teoretyczne i egzamin sędziowski. Zanim on jednak będzie dopuszczony do egzaminu sędziowskiego, musi odbyć trzyletnią służbę przygotowawczą. Złożony egzamin adwokacki zastępuje egzamin sędziowski.

Prócz tego posiada kwalifikacyę na urząd sędziowski każdy zwyczajny publiczny profesor prawa wydziałów prawa i nauk politycznych, istniejących w uniwersytetach państwa.

Pod względem warunków, od których zależy wstąpienie do przygotowawczej służby sędziowskiej, obowiązują te przepisy, które stanowią o przyjęciu do praktyki sądowej i o otrzymaniu posady auskultanta w chwili, gdy niniejsza ustawa wejdzie w życie.

Sędziowska służba przygotowawcza i egzamin sędziowski.

§. 5.

Trzyletnią służbę przygotowawczą sędziowską odbywa się w sądach powiatowych, w trybunałach pierwszej instancji i w prokuratury państwa, istniejącej przy trybunale pierwszej instancji.

Służbę przygotowawczą wolno w części odbywać w sądzie krajowym wyższym, w prokuratury skarbu lub w kancelaryi adwokackiej. Minister sprawiedliwości może dla niektórych okręgów apelacyjnych albo dla niektórych okolic lub miejscowości okręgu apelacyjnego rozporządzić, że służba w prokuratury skarbu lub w kancelaryi adwokackiej jest obowiązkową.

Służba w sądzie trwa co najmniej dwa lata; z wymienionych wyżej innych rodzajów służby nie powinna żadna trwać dłużej aniżeli sześć miesięcy.

§. 6.

Auskultantów i praktykantów sądowych, zostających w służbie przygotowawczej, należy podczas ich praktyki sądowej zatrudniać we wszystkich gałęziach sądownictwa cywilnego i karnego a nadto obznajamiać z czynnościami kancelaryi sądowej.

§. 7.

Praktykant sądowy (auskultant) będzie prowadził wykaz czynności, który da pogląd na jego zatrudnienie podczas służby przygotowawczej, i wymieni wyraźnie czynności ważniejsze, jakimi się zajmował. Wykaz ten należy każdego miesiąca

przedkładać bezpośrednio przełożonemu a względnie adwokatowi do potwierdzenia.

Każda władza (adwokat), u której praktykanti sądowy (auskultant) odpowiedni okres służby przygotowawczej ukończył, wypowie swe zdanie o jego aplikacyi w świadectwie, które bezpośrednio wysze do prezydenta trybunału.

§. 8.

Czas, przez który praktykant sądowy (auskultant) z powodu choroby, urlopu lub ćwiczeń wojskowych w służbie przygotowawczej nie pracował, będzie o tyle od przepisanego czasu służby przygotowawczej potrącony, o ile przerwa, jednorazowa lub kilkokrotna, trwała w jednym roku dłużej aniżeli sześć tygodni. O tem zaś, w jakiej mierze tego rodzaju przerwy należy wliczyć do czasu służby urzędowej i uwzględnić przy wymiarze emerytury, stanowią osobne przepisy w tej materii obowiązujące.

§. 9.

Prezydent trybunału pierwszej instancji postanowi szczegółowo o tem, jak ma być urządzona aplikacya osób, w służbie przygotowawczej zostających i w jakim porządku mają rozmaitego rodzaju zatrudnienia po sobie następować; do niego też należy kierownictwo tą służbą i nadzór nad osobami, które jej się oddają. W czasie, kiedy praktykant sądowy (auskultant) jest zatrudniony w prokuratury państwa lub u adwokata, należy bezpośredni nadzór do przełożonego, a względnie do adwokata.

§ 10.

W trybunałach zostaną regularne ćwiczenia urządzone, które będą służyły naukowemu badaniu wypadków praktycznych a zarazem też dalszemu teoretycznemu wykształceniu uczestników.

§ 11.

Wydział każdej izby adwokackiej sporządzi dla okręgu swojej izby listę adwokatów, którzy chcą przyjmować praktykantów (auskultantów) do swych kancelaryj i którzy taką mają praktykę, że ona daje rękojmię należytego wykształcenia; wydział izby wymieni adwokatów od tej listy przyjętych sądowi krajowemu wyższemu przy końcu każdego roku na rok tuż następujący. Rzeczywiste przydzielenie do kancelaryi wychodzi od prezydenta trybunału, do kierownictwa służbą przygotowawczą powołanego.

Adwokatowi wolno z ważnych powodów odmówić przyjęcia praktykanta sądowego (auskultanta) do swej kancelaryi; tak samo też wolno praktykantowi sądowemu (auskultantowi) z przyczyn ważnych odmówić wstąpienia do kancelaryi, jakoteż dalszej

praktyki w tejże. W obydwóch tych przypadkach rozstrzyga sprawę prezydent sądu krajowego wyższego.

Adwokatowi nie wolno dawać żadnego wynagrodzenia za to, że praktykant sądowy (auskultant) w jego kancelaryi pracuje; niemniej też i praktykantowi sądowemu (auskultantowi) wzbronionem jest przyjmować za swą pracę wynagrodzenie od advokata.

§. 12.

Egzamin sędziowski obejmuje wszystkie gałęzie ustawodawstwa cywilnego i karnego. Rozporządzenie postanowi, jakie to normy w dziedzinie prawa politycznego, skarbowego i administracyjnego wydane, mają znaczenie w orzecznictwie sędziowskim i z tej przyczyny winne być uwzględnione przy egzaminie sędziowskim.

Egzamin sędziowski składa się tak pisemnie — za pomocą naukowej pracy domowej w zakresie prawa tudzież za pomocą pracy pod klauzurą na tematy wzięte z prawa cywilnego i karnego — jakoteż ustnie; przez ten egzamin należy się nie tylko o tem przekonać, czyli kandydat posiada wiadomości do cywilnej i karnej służby sądowej we wszystkich instancjach potrzebne tudzież czyli on nabył potrzebną biegłość praktyczną w załatwianiu czynności sądowych, ale szczególnie jeszcze i o tem, czyli kandydat posiada zdolność szybkiego i trafnego ocenienia i rozstrzygania wypadków cywilnych i karnych podług praw obowiązujących.

Osoby pozostające w służbie przygotowawczej, mogą być w celu wykończenia pracy domowej przydzielone na czas odpowiedni do sądu, który ma siedzibę w miejscowości, gdzie się znajdują dostateczne środki pomocnicze literackie. Przedkładając pracę dołączy do niej kandydat spis dzieł dla niej użytych i zarazem złoży pisemne zapewnienie, że pracę domową bez obcej pomocy ułożył i przy tem żadnych innych pism nie używał, jak tylko te, które w owym spisie wymienił.

Wybierając temat pracy domowej będą ile możności jak najwięcej uwzględnione te kwestye prawne, które podczas ćwiczeń były rozbiegane (§ 10).

§. 13.

Egzamina sędziowskie odbywają się w miejscu siedziby sądu krajowego wyższego. Minister sprawiedliwości utworzy w tym celu przy każdym sądzie krajowym wyższym osobną komisję egzaminacyjną, powołując do niej prezydenta i wiceprezydenta sądu krajowego wyższego, a prócz nich komisarzy egzaminacyjnych w stosownej liczbie. Komisarzami egzaminacyjnymi będą ustanowieni urzędnicy sędziowscy i prokuratorzy państwa lub też inni urzędnicy państwowi, pozostający w służbie sądowiczej, i do pytania z niektórych przedmiotów egzaminu

szczególnie uzdatnieni, tudzież advokaci, a nadto profesorowie uniwersytetu, jeżeli w miejscu siedziby odpowiedniego sądu krajowego wyższego istnieje uniwersytet. Prócz tych osób może Minister sprawiedliwości zamianować członkami jednej lub kilku komisji egzaminacyjnych inne odpowiednio uzdolnione osobistości (a w szczególności członków najwyższego trybunału sprawiedliwości i kasacyjnego, prokuratorzy generalnej, urzędników Ministerstwa sprawiedliwości) i wysłać ich w celu wzięcia udziału w niektórych egzaminach.

Ustny egzamin sędziowski odbywa się przed gronem osób, złożonem z pięciu członków komisji egzaminacyjnej. Przewodniczący i jeden członek będą wzięci z pośród urzędników sędziowskich, będących komisarzami egzaminacyjnymi; jeden członek ma być wzięty z pośród advokatów, komisarzami ustanowionych.

Bliższe postanowienia o odbywaniu i urzędzeniu egzaminów sędziowskich, jakoteż o porządku czynności komisji egzaminacyjnych wyda Minister sprawiedliwości w drodze rozporządzenia.

§. 14.

Kandydaci, których przy egzaminie sędziowskim uznano za nieuzdatnionych, mogą egzamin raz jeden powtórzyć.

Minister sprawiedliwości może na wniosek prezydenta sądu krajowego wyższego orzec oddalenie ze służby auskultant, który w ciągu roku po ukończeniu służby przygotowawczej egzaminu sędziowskiego nie złożył albo również i przy egzaminie powtórnym został uznany za nieuzdatnionego.

§. 15.

Jeżeli osoba, która wstępuje do sędziowskiej służby przygotowawczej, przedtem już pracowała u państwowej władzy politycznej lub skarbowej, w prokuratury skarbu, w kancelaryi notaryalnej jako kandydat notaryalny lub jako kandydat adwokatury w takiej kancelaryi adwokackiej, w której część służby przygotowawczej może być dokonana (§ 11), natenczas może być do służby przygotowawczej wliczoną także i służba w powyższych władzach i kancelaryach rzeczywiście odbyta, ale jedynie o tyle, że wszystek czas w tej służbie faktycznie przebyty do pół roku się uwzględni (§ 5), i to pod warunkiem, że służba przygotowawcza łączy się bezpośrednio z aplikacją u władzy administracyjnej, w prokuratury skarbu albo w kancelaryi notaryalnej lub adwokackiej.

Czas bez przerwy w sędziowskiej służbie przygotowawczej spędzony będzie od dnia złożonego przyrzeczenia uwzględniony przy wymiarze emerytury, jeżeli się z ową służbą bezpośrednio łączy inne zatrudnienie służbowe, w istniejących przepisach za policzalne uznane.

Praktyka sądowa.

§. 16.

Przyjęcie do praktyki sądowej (praktyka prawną) należy do prezydenta sądu krajowego wyższego. Przeciw jego odmowie wolno do dni 14 wnieść zażalenie do Ministerstwa sprawiedliwości.

Kto prosi o przyjęcie do praktyki sądowej powinien oznajmić, czyli się w przyszłości zamierza ubiegać o urząd sędziowski lub też poświęcić jakiemu innemu zawodowi prawnemu. Wstępując do praktyki sądowej złoży kandydat przyrzeczenie pod przysięgą, że się podejmuje wykonania czynności, jakie mu będą zlecone i w sprawach służbowych zachowa tajemnicę.

Prezydent sądu krajowego wyższego wyznaczy trybunał, w którym kandydat adwokatury (§ 2, lit. a ordynacji adwokackiej) będzie przez jeden rok pełnił praktykę trybunalską. W ciągu tejsze powinien przełożony trybunału tej kategorii praktykantów sądowych w ten sposób zatrudniać, aby mieli sposobność nabywania wiadomości, do wykonywania zawodu adwokackiego potrzebnych.

§. 17.

Jeżeli praktykant sądowy trzechletnią służbę przygotowawczą ukończył a podczas tejsze ku zadowoleniu przełożonych pracował i nienagannie się zachowywał, należy mu na jego prośbę pozwolić na dalszą praktykę w sądzie lub w prokuratury państwa.

Postanowienia §. 15, ustępu 2, będą odpowiednio stosowane do praktyki sądowej.

Praktykantów sądowych, którzy zaniedbają obowiązków, jakie pełnić ślubowali, lub też wykroczeń przeciw nim się dopuszczają, należy stosownem upomnieniem do przestrzegania obowiązków przynaglać. Po bezskutecznych upomnieniach lub w obec tego, że wykroczenie jest ciężkiem, może sąd krajowy wyższy wydalenie z praktyki sądowej z tym dodatkiem orzec, że skutkiem tego wydalonymu nie będzie wolno odbywać dalszej praktyki w sądzie, w którym był zatrudniony, ani też w ogóle w tymże sądzie ponownie praktykę rozpocząć. W przypadkach niezwykle ciężkich może być orzeczone wydalenie z wszystkich sądów istniejących w okręgu jednegn i tego samego sądu krajowego wyższego. Od orzeczenia wydalenia wolno do dni 14 wnieść zażalenie u Ministra sprawiedliwości.

Mianowanie urzędników sędziowskich i urzędników prokuratury państwa.

§. 18.

Niniejsza ustawa nie zmienia postanowień o mianowaniu urzędników sędziowskich i urzędników prokuratury państwa.

Stosunki służbowe osób sądowych.

§. 19.

Przepisy cesarskiego patentu z dnia 3. maja 1853, Dz. u. p. Nr. 81 (tyczące się wewnętrznego urzędzenia sądów i porządku czynności w sądach) a mianowicie:

o warunkach uzyskania posady przy władzach sądowych (§§. 1 do 5),

o obsadzaniu opróżnionych posad służbowych (§§. 13 do 30),

o czasie, kiedy służbę rozpocząć należy, tudzież o zmianach w stosunku służbowym lub o ukończeniu służby skutkiem zamiany posad służbowych, zrzeczenia się posady i przejścia w stan spoczynku (§§. 31, 38 do 43),

o zaprzysiężeniu osób sądowych i o obowiązkach służbowych tychże (§§. 32, 33, 45 do 51, 59),

jakoteż o udzielaniu urlopów (§§. 69 do 72),

i rozporządzenia uzupełniające te przepisy będą obowiązywały nadal aż do chwili, gdy w tych materyach nowe postanowienia wejdą w życie, ale jedynie o tyle, o ile one po swem pojawieniu się w drodze ustawodawczej nie zostały zmienione, albo też nie uległy zmianie w ustawie niniejszej, w normie jurysdykcyjnej, w procedurze cywilnej albo też w ustawach zaprowadzających normę jurysdykcyjną i procedurę cywilną. Atoli

1. przełożeni sądów powiatowych, w których jest więcej sędziów samoistnych, będą w myśl §. 16, ustępu 2 cesarskiego patentu z dnia 3. maja 1853, D. u. p. Nr. 81, również i prośby służbowe sędziów samoistnych wyższej instancji przedkładali;

2. nie wolno dopuścić do tego, aby w sądzie powiatowym istniały między przełożonym a sędziami samoistnymi, w nim urzędującymi, stosunki pokrewieństwa i powinowactwa, określone w §. 17, ustępie 1 cesarskiego patentu z dnia 3. maja 1853, Dz. u. p. Nr. 81;

3. od sędziów samoistnych, w sądzie powiatowym ustanowionych, odbiera przysięgę naczelnik tegoż sądu powiatowego, od urzędników egzekucyjnych i od urzędników zaś kancelaryi sądowej, zaliczając do nich także prowadzącego księgi gruntowe, jakoteż od pomocników kancelaryjnych odbiera przysięgę przełożony tego sądu, do którego te osoby są przydzielone.

Fachowi sędziowie obywatelscy.

§. 20.

Urząd fachowego sędziiego obywatelskiego jest honorowym. Uzdatnienie na ten urząd posiada każdy nieposzlakowany obywatel państwa, który przez zawód, jakim się oddaje, rozporządza dokładnemi wiadomościami w zakresie handlu, żeglugi

lub górnictwa i dokładnie zna ustawy i zwyczaje, w tych zawodach obowiązujące; nadto zawisło jego uzdolnienie od tego, aby ukończył trzydziesty rok życia i nie był ani z ustawy ani z rozporządzenia sądu ograniczonym w używaniu swych praw obywatelskich albo w zdolności rozporządzania swym majątkiem.

Mianowanie fachowych sędziów obywatelskich stanu kupieckiego i z grona znawców żegluga następuje na zasadzie opinii i na wniosek izby handlowej i przemysłowej odpowiedniego okręgu, a fachowych sędziów obywatelskich z grona znawców górnictwa na zasadzie opinii i na wniosek posiadaczy zakładów górniczych i hutniczych odpowiedniego okręgu, tudzież osób, które w prowadzeniu tych zakładów biorą udział; sędziów tych mianuje się na trzy lata; powtórne zamianowanie tych samych osób nie jest wzbronionem. Zastrzega się dla późniejszego rozporządzenia wydanie przepisów, które dokładnie określą zasady, jakich interesowani mają się trzymać, gdy przedkładają odpowiednie propozycje, tudzież stosunek, w jakim o propozycjach dla obsadzenia posady fachowego sędziego obywatelskiego należy uwzględnić osoby pełniące służbę w rzeczonych zakładach; nadto określi to rozporządzenie sposób tworzenia kolegiów do wykonania prawa przedkładania propozycji na posady fachowych sędziów obywatelskich dla senatów górniczych.

Nikt nie ma obowiązku przyjęcia urzędu fachowego sędziego obywatelskiego.

§. 21.

Każdy fachowy sędzia obywatelski złoży przed objęciem swego urzędu przysięgę do rąk prezydenta trybunału pierwszej instancji. W razie powtórnego zamianowania wystarczy przypomnienie przysięgi już poprzednio złożonej.

Po wykonanej przysiędze służą fachowemu sędziemu obywatelskiemu, na czas trwania jego urzędu i pod względem wykonywania tegoż, prawa i obowiązki sędziego samodzielnego. Nie wolno go ani na czas pewny urzędu pozbawiać ani też przenosić na inną posadę; należy zaś fachowego sędziego obywatelskiego złożyć z urzędu, jeżeli on stracił własnowolność, bez dostatecznego usprawiedliwienia statecznie zaniedbuje obowiązków swego urzędu, albo też w ciągu peryodu, na jaki urząd otrzymał, został uznany winnym zbrodni lub też jakiego innego czynu karygodnego, popełnionego z żądzy zysku lub wykraczającego przeciw publicznej obyczajności. Za wyjątkiem przypadków skazania przez sąd karny i utraty własnowolności, orzeka złożenie z urzędu sąd krajowy wyższy, i to jedynie po przeprowadzonej rozprawie ustnej (ustawa z dnia 21. maja 1868, Dz. u. p, Nr. 46).

Doniesienie o przyczynach wyłączenia i stronności.

§. 22.

Sędzia lub sędziowski urzędnik pomocniczy, gdy dojdzie do jego wiadomości, że on się znajduje w stosunku, który go w danym przypadku z mocy prawa od wykonywania czynności sędziowskich wyłącza, winien o tem bezzwłocznie donieść naczelnikowi sądu (urzędnikowi przełożonemu prokuratorowi państwa). Jeżeli wyjdzie na jaw, że naczelnik sądu jest wyłączonym, będzie tegoż obowiązkiem oznajmić to swojemu zastępcy, a w przypadku, jeżeli on nie ma zastępcy, lub gdyby skutkiem jego wyłączenia sądowi zabrakło kompletu, należy o tem donieść naczelnikowi sądu przełożonego.

Sędziowie i sędziowscy urzędnicy pomocniczy, którym czynności sędziego wyznaczonego lub wezwanego w sprawach cywilnych są powierzone, uczynią w ten sam sposób doniesienie o przyczynach, dla którychby można ich nieprzyjąć z powodu obawy stronności.

Na takie doniesienie należy zaprowadzić potrzebne zastępstwo albo uzyskać sądowe rozstrzygnięcie co do istnienia przyczyny wyłączenia lub stronności (§. 74 procedury karnej; §§. 23 do 25 normy jurysdykcyjnej).

Mianowanie osób należących do kancelaryi i służby sądowej.

§. 23.

Urzędników egzekucyjnych tudzież naczelników i urzędników kierujących kancelaryi sądowej (dyrektorów urzędów ksiąg gruntowych) mianuje Minister sprawiedliwości. Zamianowanie innych urzędników kancelaryi sądowej, zaliczając do nich prowadzących księgi gruntowe i woźnych sądowych tak dla sądów krajowych wyższych jakoteż dla trybunałów pierwszej instancji i dla sądów powiatowych, należy do sądów krajowych wyższych.

Pomocników kancelaryjnych z płacą stałą przyjmuje sąd krajowy wyższy, innych pomocników kancelaryjnych naczelnik sądu, w którym oni mają być zatrudnieni.

Jeżeli przy mianowaniu urzędnika kancelaryjnego lub woźnego sądowego wypadnie pominąć osoby, które z mocy istniejących przepisów przy rozdawaniu tej kategorii posad przed innymi kandydatami powinny być uwzględnione lub którym tego rodzaju posady są zastrzeżone, należy odpowiednią uchwałę, przed jej wygotowaniem, przedłożyć Ministrowi sprawiedliwości do rozstrzygnięcia.

Pod względem mianowania etatu osobowego dla kancelaryi i służby najwyższego trybunału sprawiedliwości i kasacyjnego, jakoteż pod względem mianowania urzędników dla sądowych departamentów rachunkowych i urzędów depozytowych, tudzież urzędników i dozorców więzień trybunałskich będą

aż do wydania nowych przepisów obowiązywały rozporządzenia, które w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej sprawy te normują.

Rozdział drugi.

Sądy.

Sądy powiatowe.

§. 24.

Każdy sąd powiatowy będzie obsadzony jednym sędzią powiatowym (naczelnik sądu powiatowego) i potrzebną liczbą sędziów samoistnych; prócz tego będą dlań w miarę potrzeby ustanowieni sędziowscy urzędnicy pomocniczy.

Naczelnikami sądów powiatowych mogą być mianowani radcy sądu krajowego wzięci z etatu sędziów powiatowych, a mianowicie też mogą być owi radcy powołani na posady sędziów powiatowych w liczbie większej aniżeli wynoszącej tylko jedną trzecią wszystkich posad sędziów powiatowych, dla każdego okręgu apelacyjnego każdorazemnie ustanowionych (ustawa z dnia 3. czerwca 1894, Dz. u. p. Nr. 106, o posunięciu jednej części sędziów powiatowych do VII rangi).

§. 25.

Naczelnik sądu powiatowego ma prawo wykonywania sądownictwa, jakie służy sądom powiatowym; prócz tego należy do niego ogólny nadzór służbowy. Sędziów samoistnych mianuje Minister sprawiedliwości na wniosek prezydenta sądu krajowego wyższego z grona urzędników sędziowskich, posiadających kwalifikację na urząd sędziowski i dla odpowiedniego sądu powiatowego zamianowanych (sekretarze rady, adjunkci).

Dla miejscowości, w których istnieją sądy krajowe lub obwodowe i w toku instancji tymże poddane sądy powiatowe, niemiennie też dla miejscowości, w których istnieją sądy handlowe lub morskie i tymże w ten sam sposób poddane sądy powiatowe do spraw handlowych i morskich, będą radcy sądowi pełniący funkcje naczelników owych sądów powiatowych jakoteż wszyscy sędziowie samoistni i sędziowscy urzędnicy pomocniczy mianowani jako urzędnicy odpowiedniego trybunału; przełożony sądu krajowego, handlowego lub obwodowego przydzieli w myśl §. 5, ustępu 4, i §. 6 normy jurysdykcyjnej tymże sądom powiatowym urzędników sędziowskich, ilu ich tam potrzeba. Sędziami samoistnymi mogą być w tych sądach jedynie sekretarze rady ustanowieni.

§. 26.

Sędzia powiatowy postanawia o tem, jakie czynności każdy z urzędników sędziowskich ma załatwiać. Do niego należy rozdział czynności między

sędziów samoistnych i między pomocniczych urzędników sędziowskich. Zasady, według których czynności urzędowe powinny być rozdzielone, ustanowi Minister sprawiedliwości.

Prezydent przełożonego trybunału pierwszej instancji mocen jest nakazać zmiany w rozdziale czynności, który sędzia powiatowy zaprowadził, jeżeli się przekona, że w danym przypadku zmiana jest potrzebną.

Czynność urzędowa sędziego samoistnego nie staje się nieważną przez to, że według istniejącego rozkładu czynności powinien był inny sędzia samoistny tego samego sądu powiatowego akt ten przedsiębrać.

§. 27.

Sędziowie samostni tego samego sądu powiatowego zastępują się wzajemnie po porządku, jaki prezydent przełożonego trybunału pierwszej instancji oznaczy. Jeżeli sędzia powiatowy ma w urzędowaniu przeszkodę lub jeżeli jego posada jest opróżnioną, są wszyscy inni sędziowie samoistni powołani do zastępowania sędziego powiatowego po porządku według rangi, chyba że prezydent przełożonego trybunału pierwszej instancji inaczej rozporządził.

Co się tyczy sądów powiatowych, po za siedzibą sądu obwodowego lub krajowego istniejących, które tylko jednym sędzią są obsadzone, to zastępstwo sędziego powiatowego, stałe lub jedynie dla szczegółowego przypadku, poruczy prezydent sądu krajowego wyższego sędziemu (§. 2) wziętemu z jednego ze sąsiednich sądów powiatowych lub członkowi przełożonego trybunału pierwszej instancji mającemu prawo głosu.

§. 28.

Sędzia powiatowy mocen jest sprawę nieprzyjęcia sędziego samoistnego, nie zasięgając decyzji przełożonego trybunału pierwszej instancji, w ten sposób załatwić, że sprawę odda innemu sędziemu samoistnemu tego samego sądu powiatowego, u którego nie zachodzi żadna prawna przeszkoda.

Tak samo wolno prezydentowi przełożonego trybunału pierwszej instancji, w razie nieprzyjęcia sędziego powiatowego, przekazać sprawę sędziemu samoistnemu, do zastępowania tegoż sędziego powołanemu, albo też sędziemu, którego stałym zastępcą sędziego powiatowego zamianowano.

§. 29.

Minister sprawiedliwości może rozkazać, aby się regularnie odbywały roki sądowe (dni urzędowe) po za miejscem siedziby sądu. W obec niezwykłego nawału czynności może prezydent trybunału pierwszej instancji pozwolić na jedno- lub kilkakrotne odbywanie nadzwyczajnych roków sądowych.

Przed upływem każdego roku należy na rok następny obwieścić przez wywieszenie na tablicy

ogłoszeń sądu powiatowego i prócz tego we wszystkich gminach powiatu sądowego, podług zwyczaju miejscowego, w których miejscowościach i w jakim czasie roki sądowe regularnie odbywać się będą; nadzwyczajne roki sądowe będą w odpowiednich gminach sąsiednich publicznie i w czasie należytym zapowiadane podług zwyczaju miejscowego.

Drogą rozporządzenia zostaną wydane postanowienia o tem, jakiego rodzaju akty i czynności urzędowe wolno przedsiębrać na rokach sądowych. Również i na rokach sądowych może ferować wyroki tylko przez sędziego samoistnego, dla odpowiedniego sądu powiatowego ustanowionego.

Miejscowość, w której się roki sądowe odbywają, poczytuje się ze względu na czynności, tamże wówczas załatwić się mające, za urzędową siedzibę odpowiedniego sądu powiatowego.

Trybunały pierwszej instancji.

§. 30.

Każdy trybunał pierwszej instancji (sądy krajowe, obwodowe, handlowe i morskie), będzie obsadzony jednym prezydentem, a w razie potrzeby jednym wiceprezydentem, jakoteż radcami i innymi członkami z prawem głosu tudzież pomocniczymi urzędnikami sędziowskimi w liczbie, istniejącą potrzebą wskazaną.

Prezydenci większych sądów obwodowych mogą być przydzieleni do rangi V.

Członkowie trybunału z prawem głosu są to ci sekretarze rady i adjunkci, dla trybunału zamianowani, którzy w celu wykonywania sądownictwa otrzymali prawo głosu; adjunktom nie wolno udzielać prawa głosu w sprawach cywilnych. Prawo głosu udziela Minister sprawiedliwości na zasadzie propozycji trybunału pierwszej instancji, po wystąpieniu zdania prezydenta sądu krajowego wyższego.

§. 31.

Prezydent trybunału pierwszej instancji prowadzi nadzór nad wszystkimi osobami, dla tegoż trybunału zamianowanymi lub w nim zatrudnionymi i czuwa nad wykonaniem czynności urzędowych, które im zostały przydzielone.

Wiceprezydenci zastępują prezydenta w jego czynnościach urzędowych i pomagają mu w pełnieniu tychże. Jeżeli wiceprezydenta braknie albo też on ma przeszkodę w urzędowaniu, to prezydenta trybunału zastępuje członek trybunału najstarszy rangą, chyba że prezydent sądu krajowego wyższego inaczej rozporządził.

§. 32.

Przed upływem każdego roku składa prezydent trybunału na cały rok następny senaty dla wy-

konywania sądownictwa w sprawach cywilnych (senaty wyrokujące, apelacyjne, senaty dla spraw niespornych), senaty dla rozpraw karnych i izby radne, jakoteż inne senaty, dla spraw administracji sprawiedliwości i osobistych przepisane, tudzież rozdziela czynności między senaty tej samej kategorii. Przy tej sposobności oznajmi prezydent, do których senatów on sam się przyłączy. Jeżeli to się da wykonać, obsadzi prezydent senaty apelacyjne dla spraw cywilnych samymi radcami.

Obok przewodniczących i stałych członków będą zarazem we wszystkich senatach ustanowieni zastępcy, a to nie tylko dla przewodniczącego ale też dla członków i będzie oznaczony porządek ich wstępywania do senatów. Każdy członek trybunału z prawem głosu może być powołany do kilku senatów.

To się również odnosi do senatów handlowych i górniczych.

W senacie cywilnym, w izbie radnej lub też w senacie, do wykonywania sądownictwa karnego powołanym, nie może więcej jak tylko jeden urzędnik sędziowski z prawem głosu (§. 30, ustęp 3), zasiadać jako członek senatu.

Trybunały sądów przysięgłych będą się i nadal tworzyły według przepisów procedury karnej.

§. 33.

Ustanowienie przewodniczących senatu i zastępców tychże wymaga zatwierdzenia ze strony prezydenta sądu krajowego wyższego.

§. 34.

Jeżeli z powodu zmian w etacie osobowym trybunału ustanowiony skład senatów nie da się utrzymać, wolno prezydentowi trybunału pierwszej instancji przedsiębrać niezbędne zmiany w składzie senatów na resztę roku. Niemniej też może rozkład czynności między senaty uleść w ciągu roku zmianom, jeżeli się tego z tej przyczyny okaże potrzeba, że jakiś senat jest zanadto sprawami obarczony albo też niektórzy członkowie trybunału się zmienili lub mają w urzędowaniu trwałe przeszkody.

Co do spraw szczegółowych, w których rozprawa już się odbyła, może prezydent trybunału pierwszej instancji postanowić, że również i po upływie roku będą się w nich odbywały rozprawy przed senatem w składzie dawniejszym i że w tymże senacie wyrok w nich zapadnie.

§. 35.

Pośród senatu rozdziela czynności między członków przewodniczący. Wolno mu członków tegoż ustanawiać sprawozdawcami dla spraw oznaczonych i polecać im ułożenie wyroków i uchwał, na piśmie wydać się mających.

§. 36.

W senacie złożonym z dziesięciu członków trybunału z prawem głosu pod przewodnictwem prezydenta, a w razie, gdy sąd składa się z mniejszej liczby aniżeli dziesięciu członków z prawem głosu, w zgromadzeniu wszystkich członków z prawem głosu zapadają uchwały:

1. o opiniach w sprawach ustawodawstwa i administracyi sprawiedliwości, które sąd wypowiada na żądanie Ministra sprawiedliwości lub sądu przełożonego;

2. na wnioski w sprawach ustawodawczych i na propozycje do zmian w urządzeniu i obsadzeniu trybunału lub sądów jemu podległych, albo też do zmiany przepisów służbowych, wydanych dla owych sądów lub dla niektórych organów tychże;

3. dotyczące się postanowień, jakie w celu wykonania i zastosowania ustaw i rozporządzeń mają być wydane dla sądów podwładnych, tudzież dotyczące się pouczeń, o które te sądy prosiły;

4. co do przyjęcia osób na urzędową listę zarządców (§. 106 ordynacyi egzekucyjnej) i w sprawie corocznego sprostowania tej listy.

§. 37.

Oprócz przypadków, określonych w procedurze karnej i w ustawie o wykonywaniu sądownictwa w sprawach cywilnych, nie są w trybunałach pierwszej instancyi przedmiotem uchwały senackiej następujące sprawy i akty sądowe:

1. tymczasowe dopuszczenie pełnomocnika w myśl §. 38 procedury cywilnej do rozprawy przed przewodniczącym senatu albo przed sędzią wezwanym;

2. wydanie poleceń i rozporządzeń, z powodu likwidacyi należności adwokackich (artykuł V ustawy zaprowadzającej procedurę cywilną) potrzebnych; ale to się nie stosuje do samego ustanowienia tych należności;

3. przyznanie prawa ubogich;

4. wydanie wezwania do złożenia dokumentów po myśli §. 82 procedury cywilnej i do zwrotu dokumentów po myśli §. 83 procedury cywilnej;

5. rozstrzygnięcie o restytucyi z powodu omieszkania pierwszej audyencyi;

6. wydanie rozstrzygnięcia o zwrocie kosztów procesowych i ustalenie zwrócić się mającej kwoty tychże, jeżeli skarga została cofniętą przed pierwszą audyencyą lub podczas teje;

7. wydanie polecenia doręczenia przeciwnikowi pisma apelacyjnego i rewizyjnego, jakoteż doręczenia apelantowi lub rewidującemu pism, które podał przeciwnik, tudzież przedłożenie apelacyi i rekursów i należących do nich pism i aktów instancyi odwoławczej albo sądowi, który je przesela instancyi odwoławczej;

8. udzielanie wyjaśnień innym władzom, jakoteż wtedy, gdy potrzeba zasięgnąć wyjaśnień u innych władz albo też gdy w szczegółowych przypadkach inne władze o wniesionej skardze zawiadomić należy;

9. wydanie poleceń przyjęcia do depozytu lub wydania z depozytu, jeżeli to służy zamianie efektów wylosowanych, podjęciu nowych arkuszy kuponowych, wykonaniu urzędowych manipulacyi depozytowych albo złożeniu ustanowionego zabezpieczenia kosztów procesowych i wydaniu tegoż po ukończeniu postępowaniu;

10. udzielenie potwierdzenia, że stan księgi handlowej odpowiada prawu;

11. polecenia w sprawach sądownictwa dobrowolnego (cesarski z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208), które tyczą się postępowania pod względem jego rozpoczęcia lub kierownictwa i przygotowania merytorycznego rozstrzygnięcia tegoż albo jeżeli się rozchodzi o polecenia prawnie niewątpliwe, które nie wywierają żadnego stanowczego wpływu na prawa stron, jakoteż ustanowienie należytości świadków i znawców w postępowaniu w sprawach niespornych;

12. zawezwanie osób, w sprawie udział mających, w celu uskutecznienia przepisanych zgłoszeń do rejestru handlowego i do rejestru stowarzyszeń, atoli za wyjątkiem orzekania kar porządkowych; polecenie zapisania uwag w rejestrze handlowym lub w rejestrze stowarzyszeń, które z urzędu winne być uskutecznione; gdy sąd pozwala na wydanie poświadczeń na zasadzie rejestru handlowego lub rejestru stowarzyszeń albo na podstawie dokumentów do tych rejestrów należących; nie mniej też rozporządzenia, które się jedynie tyczą kierownictwa postępowaniem lub przygotowanie merytorycznej uchwały mają na celu albo których załatwienie nie jest w ustawie wątpliwem; tak samo też nadzorem nad wykonaniem zapisków w rejestrze zawsze tylko jeden sędzia się zajmuje;

13. załatwienie sądowego wypowiedzenia wierzytelności hipotecznej;

14. załatwienie zażaleń na funkcjonaryuszyc kancelaryi sądowej, na urzędników egzekucyjnych lub na woźnych sądowych, jeżeli one są wniesione w celu uzyskania pomocy z powodu odmówienia wykonania czynności urzędowej tym osobom zleconych, albo z powodu zwłoki w wykonaniu tych czynności, albo też z tej przyczyny, że postępowanie, jakiego się owe osoby przy wykonaniu czynności urzędowych trzymały, nie było właściwem, jeżeli zażalenie zostało zanesione przed sąd a nie przed osoby, w §. 78 wymienione.

§. 38.

Z członków trybunału z prawem głosu, którym załatwianie spraw sądownictwa dobrowolnego poruczonem zostało (refenci sądownictwa w sprawach

niespornych) może być w celu wykonywania sądownictwa, jakie w tych sprawach trybunałom służy, utworzony senat stały po myśli §. 32, albo też prezydent trybunału zwoła w każdym szczegółowym przypadku senat osobny, do których też inni członkowie trybunału z prawem głosu będą powołani.

Do referentów sądownictwa w sprawach niespornych należy przygotowawcze opracowanie kawałków urzędowych w przydzielonych im tego rodzaju sprawach, jeżeli w nich potrzeba uchwały senackiej; w sprawach, które nie są przedmiotem narady senackiej, wydają oni załatwienia i rozporządzenia samoistnie.

W sprawach sądownictwa dobrowolnego odbywają się audyencye i w ogóle wszelkie rozprawy ustne przed referentem, któremu odpowiednia sprawa jest przydzieloną; protokół albo sam sędzia pisze albo zaprzysiężony protokolista.

§. 39.

Sprawy sądownictwa dobrowolnego, które do trybunałów przychodzą, będą na każdy rok naprzód rozdzielone między ustanowionych referentów podług rodzajów czynności, powiatów sądowych lub według innych znamion,

§. 40.

Sądowe zawierzytelnienie podpisów urzędowych w celu zawierzytelnienia tychże drogą dyplomatyczną należy do prezydenta trybunału piewszej instancyi.

Sądy krajowe wyższe.

§. 41.

Każdy sąd krajowy wyższy będzie obsadzony jednym prezydentem, jednym wiceprezydentem, jakoteż radcami sądu krajowego wyższego i sędziowskimi urzędnikami pomocniczymi w liczbie odpowiadającej istniejącej potrzebie.

W sądach krajowych wyższych istnieją osobne senaty cywilne i karne. Postanowienia o tworzeniu stałych komisyj dla spraw osobistych, jakoteż dla spraw dyscyplinarnych pozostaną i nadal w mocy bez zmiany.

Senaty cywilne rozstrzygają apelacje i rekursa w sprawach cywilnych; senatom karnym służy sądownictwo, jakie procedura karna sądom krajowym wyższym w sprawach karnych przekazuje.

Prezydent sądu krajowego wyższego prowadzi nadzór nad wszystkimi osobami, które w jego sądzie zajmują posady lub w nim są zatrudnione, i czuwa nad czynnościami urzędowymi, które tym osobom zostały zlecone. We wszystkich czynnościach jego urzędu zastępuje go wiceprezydent, w sądzie

krajowym wyższym ustanowiony, albo gdy go nie ma, najstarszy rangą członek trybunału, chyba że Minister sprawiedliwości pod tym ostatnim względem inaczej rozporządził.

§. 42.

W zasadzie obowiązują dla sądów krajowych wyższych przepisy §§. 32 do 36 o tyle, że ustanowienie przewodniczących senatów i zastępców tychże nie wymaga z nikąd zatwierdzenia.

W każdym sądzie krajowym wyższym będzie utworzony stały senat jako komisya do spraw dyscyplinarnych urzędników sędziowskich i służby sądowej, należących do sądu krajowego wyższego i do innych sądów jego okręgu.

Również i w sądzie krajowym wyższym nie potrzeba uchwały senackiej dla aktów urzędowych i rodzajów załatwień w §. 37, l. 1 do 8 określonych.

Ustanowienie sądu właściwego i rozstrzygnięcie rewizyj przez Najwyższy trybunał sprawiedliwości.

§. 43.

Najwyższy trybunał sprawiedliwości i kasacyjny ustanawia z mocy § 28 normy jurysdykcyjnej miejscowy sąd właściwy w senacie, złożonym z przewodniczącego i sześciu radców.

Podobnie rozstrzyga ten trybunał rewizyje w cywilnych sprawach spornych w senatach, złożonych z sześciu radców i przewodniczącego, chociażby nawet rewizya była skierowaną przeciw równobrzmiącemu wyrokowi i sąd miał orzec jej dopuszczenie.

Sędziowscy urzędnicy pomocniczy.

§. 44.

Adjunktów i auskultantów, dla całego okręgu apelacyjnego zamianowanych (§. 3), przydzieli prezydent sądu krajowego wyższego sądom swojego okręgu w miarę potrzeby.

Przydzielenie to nie ma czasu nieoznaczonego. Sposób zatrudnienia sędziowskiego urzędnika pomocniczego w sądzie, któremu on został przydzielony, oznacza przełożony tegoż sądu, jeżeli w tej mierze nie ma jakiego rozporządzenia prezydenta sądu krajowego wyższego.

§. 45.

O ile sędziowskim urzędnikom pomocniczym poruczono czynności, w §. 3, ustęp 2, określone, o tyle również i co do nich, stosownie do tego jak są zatrudnieni, obowiązują przepisy procedury karnej o wyłączeniu i nieprzyjęciu osób sądowych i proku-

ratorów państwa (§§. 67 do 76, p. k.) albo przepisy normy jurysdykcyjnej o nieprzyjęciu sędziów (§§. 19 do 25 n. j.).

Substytucye i służba pomocnicza.

§. 46.

Jeżeli się zdarzają urlopowania podczas feryj sądowych lub w innym czasie, powołania do ćwiczeń wojskowych, zastąpienia, wankanse posad służbowych albo też chwilowo wielki nawał czynności istnieje, zaradzi prezydent sądu krajowego wyższego powstałym brakom w ten sposób, że przydzieli odpowiednim sądom adjunktów, dla całego okręgu opelacyjnego zamianowanych.

Jeżeli jednak zachodzi potrzeba przydzielenia urzędnika sędziowskiego, który na substytucyi lub w służbie pomocniczej ma samoistnie pełnić urząd sędziowski (§. 2), to może się to stać jedynie w ten sposób, że będzie do tego, w myśl §. 49, ustęp 2, ustawy z dnia 21. maja 1868, Dz. u. p. Nr. 46, na czas tamże oznaczony, powołany urzędnik sędziowski, który urząd sędziowski już wykonywa. Do sądów powiatowych przeznacza urzędników sędziowskich dla służby tymczasowej prezydent sądu krajowego wyższego, ale gdy się rozchodzi o wszelkie inne sądy, Minister sprawiedliwości.

Przydzielenia w ustępach 1 i 2 określone, mogą nastąpić jedynie za wynagrodzeniem normalnem.

§. 47.

W czasie przejściowym, który licząc od dnia wejścia w życie procedury cywilnej trzy lata trwać będzie, wolno Ministrowi sprawiedliwości radców sądu krajowego wyższego wysłać do trybunałów pierwszej instancyi odpowiedniego okręgu apelacyjnego, aby tam przewodniczyli senatom; co może nastąpić jedynie za wynagrodzeniem normalnem i wbrew woli wysłanego radcy sądu krajowego wyższego nie może trwać dłużej aniżeli jeden rok.

W każdym razie należy na zastępcę tej kategorii przewodniczących przeznaczyć radcę odpowiedniego trybunału pierwszej instancyi. Radcy sądu krajowego wyższego, którym w ten sposób przewodniczenie w trybunale pierwszej instancyi poruczono, nie przestają być członkami swojego sądu krajowego wyższego.

Jeżeli prezydent trybunału pierwszej instancyi zamierza na zasadzie §. 34, ustępu 2, pozostawić senat, któremu radca sądu krajowego przewodniczył, również i po upływie roku urzędowania w składzie dawniejszym, powinien ten swój zamiar oznajmić prezydentowi sądu krajowego wyższego, zanim wyda odpowiedniej treści rozporządzenie.

Ustawy o organizacyi sądownictwa.

§. 48.

O ile niniejsza ustawa albo norma jurysdykcyjna, procedura cywilna, ordynacya egzekucyjna i do tych ustaw dodane ustawy zaprowadzające nie zawierają odmiennych rozporządzeń, o tyle pozostaną w mocy przepisy Najwyższego postanowienia z dnia 14. września 1852 o urządzeniu władz sądowych, ogłoszone ministeryalnem rozporządzeniem z dnia 19. stycznia 1853, Dz. u. p. Nr. 10, przepisy ustawy z dnia 26. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 62, o postępowaniu z powodu zmian obwodów trybunałów pierwszej instancyi i postanowienie §. 2, ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 59, o organizacyi sądów powiatowych.

Kancelarya sądowa.

§. 49.

W trybunałach składa się kancelarya sądowa z naczelnika i urzędników kierujących w potrzebnej liczbie (§. 18 normy jurysdykcyjnej), z urzędników kancelaryjnych w ogóle i z pomocników kancelaryjnych.

Kancelarya sądu powiatowego składa się z urzędników kancelaryjnych i z pomocników kancelaryjnych; mogą być dla niej również i urzędnicy kierujący mianowani, jeżeli rozmiar jej czynności tego wymaga. Sądy powiatowe, istniejące w miejscu siedziby sądu krajowego lub obwodowego, tudzież sądy powiatowe do spraw handlowych i morskich, istniejące w miejscowości, w której sąd krajowy lub obwodowy albo też samoistny sąd handlowy (sąd handlowy i morski) ma swą siedzibę, otrzymują potrzebne siły kancelaryjne, jakich im w danej chwili potrzeba, z grona urzędników kierujących, kancelaryjnych i pomocników kancelaryjnych odpowiedniego trybunału. Jeżeli kancelarya sądu powiatowego nie ma żadnego urzędnika kierującego, będzie nią kierował urzędnik kancelaryjny, któremu naczelnik sądu powiatowego kierownictwo poruczył.

Poruczenie kierownictwa może być każdej chwili odwołanem.

Rozporządzenie postanowi, jak dalece należy się o to starać, aby dla załatwiania rachunków znajdowali się w niektórych sądach urzędnicy kancelaryi sądowej albo pomocnicy kancelaryjni, mający kwalifikacyę do służby rachunkowej lub też w ogóle posiadający wiadomości w zakresie rachunkowości.

Auskultanci i praktykanci sądowi, pozostający w służbie przygotowawczej, mogą być podczas służby sądowej również i do czynności kancelaryi sądowej używani, jeżeli cel służby przygotowawczej przez to nie ucierpi. Sposób, w jaki to może mieć miejsce, określi osobne rozporządzenie.

§. 50.

Urzędnikiem kancelaryi może być jedynie mianowana osoba, która wykaże egzaminem z dobrym wynikiem odbytym, że posiada wiadomości w każdej gałęzi służby kancelaryjnej potrzebne i biegłość w praktyce. Egzamin ten poprzedza służba przygotowawcza. Egzamin składa się w sądzie krajowym wyższym. Komisji egzaminacyjnej przewodniczy jeden z radców sądu krajowego wyższego; na członków komisji będą powołani radcy trybunału pierwszej instancji, istniejącego w miejscu siedziby sądu krajowego wyższego, przeloczeni kancelaryi sądowej lub urzędnicy kierujący teje.

Kto przynajmniej od roku pozostaje w sędziowskiej służbie przygotowawczej jako auskultant lub praktykant sądowy, ten jest od tego egzaminu uwolniony.

Bliższe postanowienia o warunkach otrzymania posady urzędnika w kancelaryi sądowej, o przedmiotach egzaminu w ustępie 1 wspomnianego i o tegoż urzędzeniu, unormowanie służby przygotowawczej i oznaczenie czasu jej trwania, wszystko to zawierać będą przepisy służbowe, drogą rozporządzenia wydać się mające, do których Minister sprawiedliwości doda rozporządzenia wykonawcze.

Warunki nominacji na urzędnika sądowych oddziałów rachunkowych i urzędów depozytowych należą aż do wydania nowych postanowień oceniać według przepisów, jakie w tej mierze w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej istnieć będą.

§. 51.

Do pełnienia czynności kancelaryjnych i urzędnikom kancelaryi sądowej do pomocy mogą być pomocnicy kancelaryjni ustanowieni. Tacy pomocnicy będą przyjmowani albo za stałą płacą albo za wynagrodzeniem dziennem i za wypowiedzeniem.

Jako pomocnicy kancelaryjni za płacą stałą mogą być zatrudniane tylko osoby, które złożyły egzamin na urzędnika kancelaryi sądowej albo egzamin odrębny.

Bliższe postanowienia o tym egzaminie i wszelkie postanowienia o kwalifikacji do funkcji pomocnika kancelaryjnego, jakoteż oznaczenie organu, który pomocnika kancelaryjnego ze służby uwolnić jest upoważniony, będą zawarte w przepisach służbowych, drogą rozporządzenia wydać się mających, do których Minister sprawiedliwości doda rozporządzenia wykonawcze.

Każdy pomocnik kancelaryjny przyrzeknie pod przysięgą, że polecenia jakie w służbie otrzyma, dokładnie pełnić i w sprawach służby sądowej tajemnicę zachowywać będzie.

§. 52.

Potrzebie przemijającego pomnożenia etatu osobowego, która z powodu, że urzędnik kancelaryjny ma przeszkodę w urzędowaniu, ze zwiększenia

się czynności urzędowych lub z innych przyczyn powstaje, może prezydent sądu krajowego w ten sposób zaradzić, że osoby z grona urzędników kancelaryjnych swojego okręgu przydzielą czasowo gdzie potrzeba.

W czynnościach nie cierpiących zwłoki może urzędnika kancelaryjnego mającego przeszkodę zastąpić każda osoba, którą sędzia do tego powoła. Przedtem jednak powinna złożyć przyrzeczenie zamiaszt przysięgi, chyba że już wykonała przysięgę służbową.

Nie może być przyjętą do tymczasowego pełnienia czynności urzędnika lub pomocnika kancelaryjnego osoba skazana przez sąd karny za zbrodnie albo za inny jaki czyn karogodny popełniony z żądzy zysku lub wykraczający przeciw publicznej obyczajności.

§. 53.

O ile niniejsza ustawa nie zawiera przepisów w rzeczach poniżej określonych, o tyle postanowią przepisy służbowe drogą rozporządzenia wydać się mające, tudzież dodane do nich rozporządzenia wykonawcze Ministra sprawiedliwości o tem, jak mają być uporządkowane stosunki służbowe osób w kancelaryi sądowej zatrudnionych i zarazem jaka im będzie służyła ranga i płaca, jakie będą miały obowiązki i jakie czynności urzędowe będą do nich należały, jaki będzie zakres urzędowania naczelnika i urzędników kierujących kancelaryi sądowej; owe postanowienia oznaczają czynności, które w obec tego, że w danym sądzie istnieją urzędnicy kierujący, jedynie przez nich mogą być wykonane, tudzież porządek w jakim się urzędnicy kancelaryjni w razie zachodzącej przeszkody wzajemnie zastępują, wliczą i opiszą przypadki, w których wolno powierzać czynności kancelaryi sądowej także osobom w tajże zatrudnionym ale nie należącym do grona jej urzędników, i urzędzą nadzór nad kancelaryą sądową.

§. 54.

Niniejszem przekazuje się kancelaryi sądowej prowadzenie ksiąg gruntowych i wszelkie z tem połączone czynności, które z mocy obowiązujących w tej mierze przepisów należą do urzędnika prowadzącego księgi gruntowe lub do urzędu ksiąg gruntowych. Gdzie osobne urzędy ksiąg gruntowych istnieją, będą one tworzyły samoistny oddział kancelaryi sądowej.

Uzdatnienia do przeprowadzenia księgi gruntowej nabywa się przez egzamin z wiadomości o prowadzeniu księgi gruntowej złożony; każdy praktyczny egzamin sądowy zastępuje ów egzamin na urząd prowadzącego księgi gruntowe. Postanowienia rozporządzenia Ministrów spraw wewnętrznych i sprawiedliwości z dnia 10. czerwca 1855, Dz. u. p. Nr. 101 (tyczące się egzaminu urzędników do prowadzenia ksiąg guntowych i zaprzysiężenia tychże)

pozostaną w mocy bez zmiany aż do wydania nowych postanowień, które się we formie rozporządzenia pojawiają; atoli w przyszłości będą się egzamina na urząd prowadzącego księgi gruntowe odbywały w sądzie krajowym wyższym. Komisji egzaminacyjnej będzie przewodniczył radca sądu krajowego wyższego; członkami tejże będą radcy trybunału pierwszej instancji, istniejącego w miejscu siedziby sądu krajowego wyższego. Jeżeli się w tym trybunale znajduje osobny urząd ksiąg gruntowych, może być również i jego przełożony do tej komisji powołany. Rozporządzenie postanowi o tem, czyli i o ile egzamin na urząd prowadzącego księgi gruntowe może być połączony z egzaminem, przepisany dla urzędników kancelaryi sądowej (§. 50).

W sądach w których nie ma osobnych urzędników ksiąg gruntowych, albo jeżeli prowadzący księgi gruntowe, dla tych sądów mianowani, mają przeszkodę w urzędowaniu, wolno w obec braku osób z egzaminem na urząd ksiąg gruntowych poruczać czynności prowadzenia ksiąg gruntowych także urzędnikom kancelaryi sądowej, którzy nie mają egzaminu na urząd prowadzącego księgi gruntowej, ale jedynie wyjątkowo i tymczasowo. W takich przypadkach weźmie sędzia powiatowy czynności prowadzenia ksiąg gruntowych pod swój szczególny dozór.

§. 55.

Kancelarya sądowa skutecznie wpisy do rejestru handlowego i do rejestru stowarzyszeń, prowadzi zbiór załączek i indeksy, czuwa nad należytem obwieszczeniem wpisów rejestrowych. stwierdza, że to się stało, jakoteż przedsięwzię wszelkie inne czynności kancelaryjne z prowadzeniem rejestru handlowego i rejestru stowarzyszeń połączonych (wydaje urzędowe odpisy i poświadczenia na podstawie rejestru, przechowuje akta rejestrów).

Jeżeli sędzia tak rozporządzi, wolno stronom w kancelaryi sądowej zgłaszać wpisy do rejestru handlowego lub do rejestru stowarzyszeń i zarazem nakreślić firmę lub podpis.

§. 56.

Wnioski, podania i oświadczenia w sądzie zebrać się mające, które ustnie przedstawić wolno, jeżeli z mocy przepisów prawnych nie jest wyłącznie sędzią do ich przyjmowania upoważniony, mogą być w kancelaryi sądowej do protokołu wnoszone. W razie potrzeby należy przesłać protokół sądowi właściwemu.

Z rozporządzenia sądu mogą być sądowe protesty wekslowe sporządzone przez urzędników kancelaryi sądowej; podobnie mogą ci urzędnicy, jeżeli sąd im to rozkaże, spisywać akty zejścia, wykonywać sądowe zamknięcia i opieczętowania, sporządzać inwentarze i przedsięwziąć dobrowolne, sprzedaż rzeczy ruchomych (§. 269, ustęp 2, ce-

sarskiego patentu z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208) tudzież zawierzytelnie podpisy i odpisy.

Kancelarya sądowa wydaje stronom prawem dozwolone wygotowania, wyciągi i odpisy z aktów sądowych. Pisma te podpisuje naczelnik lub urzędnik kierujący kancelaryi sądowej albo też urzędnik kancelaryjny, do tego osobno wyznaczony; również ma być na nich położona pieczęć sądowa.

Jeżeli uchwała daje miejsce wnioskowi bez wszelkich ograniczeń, a wniosek był na piśmie podany lub do protokołu zeznany, może kancelarya sądowa otrzymać polecenie ułożenia i wygotowania uchwały; w takim przypadku nie ma potrzeby zatrzymywania pierwopisu lub odpisu, bo je zastąpi krótka notatka o uchwale pozwalającej, na podaniu lub na protokole wypisana. Co wyżej o uchwałach w ogóle powiedziano stosuje się w tych samych warunkach do nakazów płatniczych w postępowaniu wekslowem i upomniczem, na zasadzie skargi i pisemnej prośby, tudzież do sądowych poleceń, na zasadzie sądowych wypowiedzeń według §. 562 procedury cywilnej wydawanych.

§. 57.

Odbieranie podań i aktów, w sprawach karnych do sądu wpływających, wygotowanie karno-sądowych orzeczeń i uchwał, uskutecznianie doręczeń i zawezwań w sprawach karnych i przechowywanie aktów karno-sądowych należy do kancelaryi sądowej o tyle, o ile niektóre z tych czynności nie są w procedurze karnej samymże sędziom poruczone.

Z grona osób kancelaryi sądowej mogą być wzięci zaprzysiężeni protokoliści, jakich potrzeba do pisania protokołów w postępowaniu karnem.

§. 58.

Postanowienia o urządzeniu toku czynności kancelaryi sądowej zostaną wydane drogą rozporządzenia. Zadaniem tegoż będzie zaprowadzić możebne uproszczenie czynności urzędowych, ułatwienia w manipulacji kancelaryjnej i ograniczyć czynności pisarskie, następnie obmyśleć taki sposób odbywania funkcji urzędowych, aby kancelarya sądowa, pełniąc to co do niej należy, sprawiała się szybko i z taką pewnością służyła sądowi, iżby się wszelkim wymaganiom życia prawnego stało zadosyć.

Ilećroć sądowi wypadnie co oznajmić władzom lub innym organom sądowym, albo też do czegoś je wezwać, należy z reguły wysłać oryginalny koncept oznajmienia lub wezwania. To się również stosuje do wyjaśnień, które sąd lub kancelarya sądowa skutkiem otrzymanego wezwania udziela.

§. 59.

O ile temu szczegółowe przepisy nie stoją na przeszkodzie, o tyle dozwolone jest poruczać kan-

celaryi sądowej wysyłanie do władz administracyjnych tudzież do innych władz i organów oznajmień, przepisanych w sprawach karnych, jakoteż w sprawach sądownictwa spornego i niespornego, a mianowicie też w sprawach konkursowych i egzekucyjnych, niemniej też można jej w powyższych granicach zlecić wykonanie innych ekspedycji, jeżeli z nimi zastosowanie przepisów prawnych nie jest połączone, tudzież aktów, jakie się podczas wykonywania sądownictwa zdarzają i przedsięwzięcie czynności urzędowania na zewnątrz.

Kancelarya sądowa może otrzymać upoważnienie do przyjmowania do protokołu ustnie wnoszonych wypowiedzeń kontraktów najmu i dzierżawy w §. 565 procedury cywilnej określonych; protokołowa może być zastąpione przez wciągnięcie do rejestru, jaki dla wypowiedzeń będzie założony i prowadzony.

Zarówno też może ona otrzymać polecenie, aby ustnie wnoszone prośby o wydanie poleceń płatniczych w postępowaniu upomniczem albo też prośby o dozwoleń egzekucyi mobilarnej, na takich poleceniach oparte, jakoteż ustnie założoną opozycję poświadczają w rejestrze, jaki dla spraw upomniczych będzie prowadzony; w tych przypadkach nie pisze się żadnego protokołu. Nie zatrzymuje się też w sądzie ani pierwopisu ani odpisu poleceń płatniczych lub dozwoleń egzekucyjnych, wydanych na zasadzie tego rodzaju zapisków w rejestrze, lecz wystarczy odpowiednia o tem uwaga w rejestrze.

§. 60.

W sądach powiatowych, obsadzonych kilkom a sędziami samoistnymi i w trybunałach, w których istnieje kilka senatów albo też sprawy trybunalskie przez członków trybunału, jako sędziów samoistnych bywają załatwiane, mogą być w miarę potrzeby utworzone oddziały kancelaryi sądowej, z których każdy będzie się trudnił załatwianiem wszystkich czynności kancelaryi sądowej wyłącznie tylko dla jednego sędziego samoistnego lub senatu, albo dla pewnego grona sędziów lub dla jednej grupy senatów. Wykonanie doręczeń i zawezwań tudzież przedsięwzięcie czynności egzekucyjnych mogą być jednak z zakresu obowiązków tych oddziałów wydzielone i przekazane jednemu oddziałowi kancelaryi sądowej, który będzie się zajmował wszelkimi tego rodzaju czynnościami urzędowymi, jakie się w odpowiednim sądzie zdarzają.

Polecenie utworzenia samoistnych oddziałów kancelaryi sądowej dla osobnej służby przy sędziach samoistnych lub senatach wychodzi od Ministra sprawiedliwości. Dalsze rozporządzenia o liczbie oddziałów, o obsadzeniu tychże i o ewentualnem wydzieleniu czynności doręczenia i egzekucyi wydadzą prezydenci sądów krajowych wyższych.

§. 61.

Każdy oddział kancelaryi sądowej jest obowiązany wykonywać polecenia sędziego, któremu jest przydany, a w trybunałach polecenia przewodniczącego senatu. W zakresie spraw, temuż sędziemu lub senatowi poruczonych, winien się każdy oddział podejmować wszelkich czynności, w celu załatwienia spraw koniecznie potrzebnych i do zakresu urzędowych obowiązków kancelaryi sądowej należących.

§. 62.

Służba sądowa.

Minister sprawiedliwości postanowi o tem, ilu woźnych i dozorców więziennych każdy sąd otrzyma. Inne osoby wolno przyjmować do pomocy, jeżeli etat służby stałej dla przeszkód osobistych, z powodu napływu czynności lub z innych przyczyn chwilowo nie jest wystarczającym, a potrzebie tej nie podobna zaradzić przez tymczasowe przydzielenie osób ze służby innych sądów tego samego okręgu.

Sługi pomocnicze przyjmuje naczelnik urzędu za przyzwoleniem prezydenta sądu krajowego wyższego.

Uporządkowanie służbowych stosunków woźnych, sług pomocniczych i dozorców więziennych, jakoteż postanowienia o przyjmowaniu, zatrudnieniu i wynagrodzeniu posłańców dla doręczeń pozostawia się przepisom służbowym, drogą rozporządzenia wydać się mającym, do których Minister sprawiedliwości doda rozporządzenia wykonawcze.

Rozdział trzeci.

Władza dyscyplinarna nad urzędnikami niesędziowskimi i nad służbą.

§. 63.

Nadzór nad urzędnikami niesędziowskimi, dla sądu powiatowego mianowanymi albo w takimże sądzie zatrudnionymi, prowadzi sędzia powiatowy w porozumieniu z tym sędzią, u którego odpowiednia osoba jest zatrudnioną. W trybunałach wykonywa ten nadzór prezydent trybunału przy pomocy sędziów lub sędziowskich urzędników pomocniczych, których on do tego powołał.

Prawo nadzorowania zawiera upoważnienie do udzielania upomnień i nagany za opieszałość w służbie, za nieprawidłowe wykonanie zleconych czynności lub za zwłokę w wykonaniu tychże, jakoteż za wszelkie inne naruszenie obowiązków służbowych, które się ze względu na ich istotę i stopień jedynie jako wykroczenia przeciw porządkowi służbowemu przedstawiają; prawo to również upo-

ważnia przynaglać do załatwiania czynności urzędowej za pomocą kar pieniężnych aż do łącznej kwoty trzydziestu złotych, a sługę aż do łącznej kwoty piętnastu złotych. Zanim jednak kara pieniężna zostanie nałożoną, należy odpowiedniej osobie nią zagrozić. Sposób użycia kar pieniężnych ustanowi Minister sprawiedliwości drogą rozporządzenia. Przed udzieleniem nagany lub nałożeniem kary pieniężnej powinna być odpowiedniej osobie dana sposobność usprawiedliwienia się.

Urzednicy i słudzy, nagana lub karą pieniężną dotknięci, mogą przeciw temu wnieść do dni ośmiu zażalenie do prezydenta trybunału przełożonego, a urzednicy i słudzy najwyższego trybunału sprawiedliwości i kasacyjnego do Ministra sprawiedliwości.

§. 64.

Jeżeli upomnienia i nagany na nic się nie przydały, albo jeżeli się zdarzy tego rodzaju opieszałość lub przekroczenie obowiązków służbowych, że się to ze względu na bezpieczeństwo służby lub na wielkość przewinienia jako występki służbowy przedstawia, to może być przeciw urzednikowi, który nie jest urzednikiem sędziowskim i przeciw słudze kara dyscyplinarna orzeczona. Karami dyscyplinarnymi są:

- a) potracenie z płacy;
 - b) powstrzymanie posunięcia na wyższy stopień płacy;
 - c) przeniesienie na posadę służbową w innej miejscowości bez wynagrodzenia kosztów przesiedlenia; a
- w szczególności, jeżeli naruszenie obowiązków przedstawia się jako rażące nadużycie służbowego zaufania,
- d) przeniesienie w stan spoczynku na czas nieoznaczony z emeryturą mniejszą od normalnej. i
 - e) oddalenie ze służby.

Posunięcie na wyższy stopień płacy nie może być wstrzymane na czas dłuższy aniżeli na pięć lat. Potracenia z płacy nie mogą razem wynosić więcej aniżeli jedną czwartą płacy rocznej i nie mogą trwać dłużej aniżeli trzy lata; jednakowoż wolno je połączyć z karą przeniesienia na posadę służbową w innej miejscowości. Płaca emerytalna, wymierzona z powodu przeniesienia w stan spoczynku za karę, nie może wynosić więcej aniżeli dwie trzecie ani mniej aniżeli połowę emerytury normalnej.

Kary dyscyplinarne orzeka jedynie i wyłącznie właściwa komisja dyscyplinarna. Orzeczenie potracenia z płacy poprzedzi zagrożenie tem potraceniem: przed orzeczeniem kar pod d) i e) przeciw słudze, jakoteż przed orzeczeniem jakiegokolwiek kary dyscyplinarnej przeciw urzednikowi niesędziowskiemu będzie przeprowadzone śledztwo dyscyplinarne i rozprawa ustna, dla której nie ma jawności.

Oddalenie ze służby może być jako kara dyscyplinarna jedynie pod tym warunkiem orzeczone, jeżeli się za tem co najmniej cztery głosy oświadczą.

§. 65.

Jeżeli przy jakiegokolwiek bądź sposobności powstało uzasadnione mniemanie, że urzednik, który nie jest urzednikiem sędziowskim, albo sługa zasłużył na karę, na którą tylko po śledztwie dyscyplinarnem może być skazany (§. 64, ustęp 3) poleci przełożony sądu, dla którego owa osoba jest mianowaną lub w którym ona pracuje, aby jej śledztwo dyscyplinarne zostało wytoczone i zarazem jej to oznajmi wymieniając okoliczności, z powodu których ona jest obwiniona. Celem śledztwa jest zebranie dowodów sprawę wyjaśniających z urzędu. W razie potrzeby należy strony w sprawie udział mające i świadków służyć pod przysięgą. Obwinionemu należy przedstawić wszelkie okoliczności i dowody przeciw niemu przytoczone, a to w tym celu, aby był w stanie wnieść obronę, co mu wolno uczynić ustnie lub na piśmie; odmówienie udziału w postępowaniu ze strony obwinionego nie wstrzymuje toku sprawy.

We wszystkich innych przypadkach należy się ograniczyć do ustalenia istoty czynu naruszenia obowiązków i do protokolarnego przesłuchania obwinionego.

Jeżeli w śledztwie albo podczas ustalenia istoty czynu powstanie podejrzenie o czyn prawem karnem zabroniony, należy koniecznie czekać na wynik postępowania karno-sądowego, a dopiero po jego ukończeniu postępowanie dyscyplinarne do końca doprowadzić.

Jeżeli przeciw urzednikowi niesędziowskiemu albo przeciwko słudze zostało karno-sądowe postępowanie z powodu przekroczenia ustaw karnych wdrożone, należy zawsze po jego ukończeniu udzielić akta przełożonemu sądu, dla którego obwiniony jest mianowany albo w którym on jest zatrudniony. Przełożony sądu oceni po zbadaniu aktów, ażali istnieje powód do wystąpienia przeciw obwinionemu na drodze dyscyplinarnej, a gdy uzna, że to jest wskazane, postąpi sobie według powyższych postanowień.

§. 66.

Po ukończeniu śledztwa dyscyplinarnem albo po ustaleniu istoty czynu przedłoży przełożony sądu akta razem ze swoim wnioskiem komisji dyscyplinarnej, powołanej do rozstrzygania spraw dyscyplinarnych urzedników niesędziowskich i służby sądowej. Naczelnicy sądów powiatowych przedkładają tej komisji owe akta za pośrednictwem prezydenta trybunału pierwszej instancji.

Dla niesędziowskich urzedników i dla sług, przy Najwyższym trybunale sprawiedliwości i kasacyj-

nym mianowanych lub w nim zatrudnionych, będzie właściwą komisją dyscyplinarną senat, utworzony w tym trybunale z czterech członków i jednego przewodniczącego, zresztą zaś senat utworzony w sądzie krajowym wyższym z takiej samej liczby członków. Komisja dyscyplinarna wydaje rozstrzygnięcia po wysłuchaniu starszego prokuratora państwa (prokuratora generalnego).

Komisja dyscyplinarna poweźmie nasamprzód, nie wzywając obwinionego, uchwałę co do tego, ażali sprawa ma być przekazaną do ustnej rozprawy albo jedynie wypada orzec karę porządkową, albo też w przypadku, gdy chodzi o sługę, czyli karę dyscyplinarną ma być jedna z kar w §. 64, pod a) do c) oznaczonych, albo w końcu może uchwalić, że nie ma podstawy do orzeczenia kary. Zanim komisja tej treści uchwałę poweźmie, może rozkazać uzupełnienie dochodzeń, jeśli tego widzi potrzebę w celu dokładnego wyjaśnienia stanu sprawy.

Jeżeli komisja dyscyplinarna nie rozkazała, ażeby obwiniony osobiście stanął, wolno jemu, pomimo otrzymanego zawezwania, nie stanąć do ustnej rozprawy i przez to samo zrzec się prawa ustnej obrony przed tą komisją; zarówno też wolno obwinionemu, bez względu na to, czyli stanął osobiście lub nie, przybrać dla ustnej rozprawy obrońcę z grona urzędników sędziowskich, którego albo on sam ustanowi, albo też przewodniczący na jego prośbę.

Od rozstrzygnięcia komisji dyscyplinarnej sądu krajowego wyższego, orzekającego karę porządkową lub dyscyplinarną, służy prawo zażalenia tak starszemu prokuratorowi jakoteż skazanemu urzędnikowi lub słudze, od rozstrzygnięcia zaś, że nie ma podstawy do orzeczenia kary, tylko starszemu prokuratorowi państwa; zażalenie ma być wniesione w ciągu dni ośmiu po doręczeniu rozstrzygnięcia do komisji dyscyplinarnej Najwyższego trybunału sprawiedliwości i kasacyjnego, która je rozstrzyga na podstawie aktów bez ustnej rozprawy.

§. 67.

Orzeczenie nagany lub jednej z kar dyscyplinarnych w §. 64 pod a) do c) oznaczonych, będzie po jego prawomocności wciągnięte do wykazu osobowego zasądzonego urzędnika lub sługi, który po upływie trzech lat, licząc od udzielenia nagany lub od wykonania kary dyscyplinarnej, może prosić o wykreślenie tego zapisku, jeżeli zachowanie się jego było bez zarzutu; przychylnie załatwienie takiej prośby należy do osób, które z mocy §. 63, ustęp 3, są do rozstrzygania zażaleń powołane.

§. 68.

Zawieszenie w urzędowaniu należy orzec przeciw urzędnikom niesędziowskim i sługom, jeżeli

który z nich z powodu tego rodzaju czynu karygodnego popadł w śledztwo wstępne, że on z mocy istniejących przepisów nie może być z tej przyczyny do służby sądowej przyjęty, jakoteż przeciw urzędnikom niesędziowskim i sługom, których sąd karny ściga za czyn karygodny i z tej przyczyny zamknął w areszcie śledczym lub jeżeli do ich majątku konkurs został otworzony.

Zawieszenie w urzędowaniu może być jednak orzeczone również i w tym przypadku, gdy urzędnik niesędziowski lub sługa za jaki inny czyn karygodny popadł w karno-sądowe śledztwo wstępne bez aresztu śledczego, albo jeżeli w ogóle bezpieczeństwo i powaga urzędu lub dobro służby rządowej wymagają jego oddalenia za tego rodzaju zachowanie się obowiązkom urzędowym przeciwnie.

Obowiązkiem jest każdego sądu karnego, który przeciw urzędnikowi niesędziowskiemu lub słudze wdrożył śledztwo wstępne lub postępowanie karne, albo też areszt śledczy orzekł, donieść o tem naczelnikowi sądu, w którym ów urzędnik lub sługa zajmuje posadę lub jest zatrudniony. Taki sam obowiązek ma sąd, który przeciw wymienionym osobom orzekł upadłość.

Zawiesić kogo w urzędowaniu są powołani przełożony sądu, w którym odpowiedni funkcjonariusz służy, zwierzchnik każdego ze sądów przełożonych i każdy urzędnik, który dla lustracji sądu został wysłany.

Orzeczenie zawieszenia w urzędowaniu, wydane po myśli ustępu 2, należy bezzwłocznie podać do wiadomości komisji dyscyplinarnej, która je następnie zatwierdzi lub uchyli. Zawieszenie w urzędowaniu, orzeczone przeciw urzędnikowi niesędziowskiemu z mocy przepisu ustępu 2, może być jedynie pod tym warunkiem zatwierdzone, jeżeli przeciw niemu śledztwo dyscyplinarne już jest w toku lub równocześnie zostaje wdrożone.

Komisja dyscyplinarna może w ciągu trwania śledztwa dyscyplinarnego każdej chwili orzec zawieszenie w urzędowaniu dla jednej z przyczyn w ustępie 2 opisanych.

§. 69.

Przeciw zawieszeniu w urzędowaniu z mocy przepisu §. 68, ustępu 1, które nie pochodzi od prezydenta Najwyższego trybunału sprawiedliwości i kasacyjnego, wolno do dni ośmiu wnieść zażalenie do prezydenta trybunału przełożonego; przeciw uchwale komisji dyscyplinarnej sądu krajowego wyższego, która zawieszenie orzekła lub je zatwierdziła, wolno do dni ośmiu wnieść zażalenie do komisji dyscyplinarnej Najwyższego trybunału sprawiedliwości i kasacyjnego.

Zażalenie przeciw uchwale zawieszającej w urzędowaniu nie ma skutku wstrzymującego.

§. 70.

Urzędnik, który został w urzędowaniu zawieszony, może być ograniczony do połowy swoich poborów, sługa zaś do dwóch trzecich części swych poborów służby czynnej; urzędnicy i słudzy nie mogą być w czasie trwania zawieszenia w urzędowaniu posunięci na wyższy stopień płacy.

Jeżeli się postępowanie karne bez skazania obwinionego skończyło, albo jeżeli komisya dyscyplinarna nie orzekła żadnej kary dyscyplinarnej przeciw urzędnikowi lub słudze, należy mu potem wypłacić zatrzymaną część jego poborów. W tych przypadkach będzie czas trwania zawieszenia w urzędowaniu policzony jako czas służbowy w myśl §. 6 ustawy z dnia 15. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 47, tudzież uwzględniony przy wymierzeniu emerytury; zaraz potem nastąpi posunięcie na wyższy stopień płacy, zawieszeniem w urzędowaniu wstrzymane i będzie miało skutki wstecz działające.

Jeżeli wymierzono jedną z kar dyscyplinarnych w §. 64, pod a) do c) oznaczonych, należy wypłacić zatrzymaną część płacy, ale potrącić z niej koszta postępowania dyscyplinarnego.

We wszystkich innych przypadkach nie będzie zatrzymana część poborów wypłaconą. Po ukończeniu postępowaniu karnem lub konkursowem lub też po ukończeniu śledztwie dyscyplinarnem będą z niej pokryte wydatki, na zastępstwo urzędnika lub sługi, jeżeli skarb z tej przyczyny miał wydatki ponad budżet, tudzież koszta śledztwa dyscyplinarnego.

§. 71.

Oddalenie z urzędu może być przeciw urzędnikom niesędziowskim i sługom, dla sądu mianowanym lub w nim zatrudnionym, bez śledztwa dyscyplinarnego orzeczonem, jeżeli którego z nich sąd karny uznał winnym czynu karodnego, który z mocy istniejących przepisów od służby sądowej wyłącza albo jeżeli go sąd uznał za marnotrawcę. Orzeczenie to wyda komisya dyscyplinarna sądu krajowego wyższego, albo jeżeli odpowiedni urzędnik lub sługa ma posadę lub jest zatrudniony w Najwyższym trybunale sprawiedliwości i kasacyjnym, komisya dyscyplinarna tegoż trybunału.

§. 72.

Przepisy §. 101 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z 16. czerwca 1854, Dz. u. p. Nr. 165 (instrukcja o wewnętrznem urzędowaniu i o porządku czynności władz sądowych w sprawach karnych) o karaniu w drodze dyscyplinarnej woźnych sądowych, w dozorze więziennym używanych, pozostaną w mocy bez zmiany.

Rozdział czwarty.

Administracya sprawiedliwości i prawo nadzoru.

§. 73.

Sądy i prokuratorye państwa podlegają w sprawach administracyi sprawiedliwości Ministrowi sprawiedliwości. Załatwiając te sprawy wolno im posługiwać się urzędnikami, którzy ich nadzorowi są poddani.

§. 74.

Trybunały instancyi pierwszej i tychże prezydenci prowadzą bezpośredni nadzór służbowy nad sędziami powiatowymi, a nad trybunałami instancyi pierwszej prowadzą bezpośredni nadzór służbowy sądy krajowe wyższe i tychże prezydenci; nadzór tych ostatnich rozciąga się także na czynności sądów powiatowych ich okręgu. Starszy prokurator państwa wykonywa bezpośredni nadzór nad prokuratorami państwa przy trybunałach instancyi pierwszej.

Ministrowi sprawiedliwości służy prawo bezpośredniego nadzoru nad sądami krajowymi wyższymi, nad urzędami starszych prokuratorów państwa, nad prokuratoryą generalną a zarazem też prawo naczelnego nadzoru nad tem, jak się wymiar sprawiedliwości odbywa w sądach na obszarze mocy obowiązującej niniejszej ustawy istniejących i jak mu prokuratorye państwa służą. Ministrowi sprawiedliwości wolno te sądy i prokuratorye państwa każdego czasu dokładnie lustrować lub też zlecić ich lustrację innym osobom.

§. 75.

Trybunały pierwszej i drugiej instancyi jakoteż ich naczelnicy, prowadzą bezpośredni nadzór służbowy według wskazówek, które wyda Minister sprawiedliwości. Szczególnym obowiązkiem prełożonych trybunałów będą peryodyczne lustracje sędziów, ich nadzorowi podlegających. W ciągu lat pięciu tuż po zaprowadzeniu procedury cywilnej i ordynacyi egzekucyjnej następujących, powinno się odbywać lustracje ile możności raz na rok, później zaś przynajmniej każdego drugiego roku. Jeżeli tego niezwykle wypadki koniecznie wymagają, może prezydent sądu krajowego wyższego lub Minister sprawiedliwości wydać rozkaz przeprowadzenia nadzwyczajnej lustracyi.

Władze nadzorcze lub ich prezydenci wydadzą natychmiast po przeprowadzonej lustracyi wszelkie rezultaty tejsze usprawiedliwione zarządzenia o tyle, o ile one do ich zakresu należą; w celu zaś zaprowadzenia dalszych potrzebnych środków przedstawia wnioski Ministrowi sprawiedliwości, dołączając do nich sprawozdanie o rezultatach lustracyi.

§. 76.

Prawo nadzoru obejmuje upoważnienie do czuwania nad prawidłowym wykonaniem czynności; z mocy tegoż prawa należy przynaglać sądy i prokuratory państwa do wypełniania obowiązków i usuwać spostrzeżone braki albo też donieść o nich tym sądom, które w danym przypadku są powołane zarządzić co potrzeba.

Prawo nadzoru rozciąga się na wszystkie osoby, które w sądach, nadzorowi podlegających, mają posady lub zatrudnienie.

Sądy i osoby do nich należące są obowiązane dokładnie wypełniać rozkazy władz i organów, którym nadzór jest powierzony tudzież o wszystkich czynnościach urzędowych udzielać im wiadomości i zdawać z nich sprawę.

§. 77.

Najwyższy trybunał sprawiedliwości i kasacyjny jest upoważniony karcić usterki, jakie przy sposobności wykonywania swego urzędu sędziowskiego w urzędowaniu sądów pierwszej i drugiej instancyi spostrzegł i udzielając o nich wiadomości Ministrowi sprawiedliwości, wspomnieć o zarządzeniach do usunięcia tychże przysdatnych.

§. 78.

Zażalenia osób interesowanych na sądy, na naczelników tychże i na urzędników sędziowskich, z powodu odmówienia wymiaru sprawiedliwości i z powodu zwłoki w wymiarze sprawiedliwości mogą być wniesione u naczelnika sądu bezpośrednio przelozonego albo jeżeli one się tyczą członka trybunału, u prezydenta tego samego trybunału. Wszelkie zażalenia, z wyjątkiem oczywiście bezzasadnych, będą udzielane odpowiedniemu sądowi lub urzędnikowi sędziowskiemu z wezwaniem, aby w czasie oznaczonym zażaleniu zadosyć uczynił i o tem złożył relację albo doniósł, dla jakich przeszkód to się stać nie może. Z takim wezwaniem może być w danych okolicznościach połączone zagrożenie środkami dyscyplinarnymi.

Zażalenia z powodu odmówienia wymiaru sprawiedliwości lub z powodu zwłoki w wymiarze sprawiedliwości na sądy krajowe wyższe i na Najwyższy trybunał sprawiedliwości i kasacyjny, należy wnosić u prezydentów owych trybunałów, zażalenia zaś na tych prezydentów u Ministra sprawiedliwości, który je załatwia w duchu przepisów ustępu pierwszego.

O ile dla szczegółowych przypadków nie ma odmiennych rozporządzeń, o tyle winne być zażalenia na urzędników kancelaryi sądowej i na urzędników egzekucyjnych z powodu niewykonania lub z powodu nieprawidłowego wykonania czynności

urzędowych, które im prawo przekazuje lub sąd polecił, ustnie lub pisemnie wnoszone u urzędnika sędziowskiego, prowadzącego nadzór nad kancelaryą sądową, u komisarza egzekucyjnego albo u naczelnika sądu, w którym urzędnik jest zatrudniony.

Rozdział piąty.

Sposób traktowania spraw w sądach.

Wygotowanie sądowych załatwień.

§. 79.

Wyroki, uchwały, ugody i dekryty, na piśmie wygotowane, jakoteż poświadczenia urzędowe, w sprawach sądowych wydawane, tudzież pisma i relacje dla innych władz przeznaczone, podpisuje w sądach powiatowych sędzia samoistny, który wyrok ferował lub o odpowiedniemu załatwieniu postanowił, wszystkie zaś inne wygotowania naczelnik sądu.

O ile nie ma w tej mierze odmiennych postanowień, podpisuje w trybunale wszystkie wygotowania, poświadczenia urzędowe, pisma i relacje, jakie się tam w sprawach sądownictwa spornego i w sprawach egzekucyjnych zdarzają, przewodniczący senatu, odpowiednią sprawą zajętego, prezydent zaś trybunału wtedy, jeżeli sprawa u sądu już nie wisi; prezydent podpisuje również załatwienia, wygotowane na piśmie we wszystkich innych sprawach, nie należących do sądownictwa niespornego.

W uchwałach, w sprawach sądownictwa spornego na piśmie wydanych, mogą być nazwiska sędziów zastąpione wymienieniem senatu, w którym uchwała zapadła, a w uchwałach sądów powiatowych, kilkoma sędziami samoistnymi obsadzonych, wskazaniem oddziału, odpowiedniemu sędziemu poruczonemu. Nie ma koniecznej potrzeby wspomnieć o tem w osnowie uchwały.

Jeżeli od ustnie ogłoszonej uchwały nie ma osobnego środka prawnego ani też prawa natychmiastowej egzekucyi na jej podstawie, będą stronom, które jej ogłoszeniu były obecne, pisemne wydania tylko na ich żądanie doręczone.

Rejestr i pamiętniki.

§. 80.

Minister sprawiedliwości postanowi drogą rozporządzenia o tem, jakie w każdym sądzie należy prowadzić rejestr, pamiętniki i spisy, aby się stało zadosyć potrzebie uzyskania ciągłego przeglądu załatwień, w każdej sprawie dokonanych, tudzież aby zawsze były pod ręką daty, na których da się oprzeć i zapewnić ciągły i skuteczny nadzór nad całością

urzędowania i nad wykonaniem szczegółowych czynności sądowych; jeżeli się zaś w niektórych okręgach apelacyjnych okaże konieczna potrzeba odrębnie urządzonych zestawień pisemnych, może je za zgodą Ministra sprawiedliwości zaprowadzić prezydent sądu krajowego wyższego.

Przepisy te określają rodzaje zapisków, dla których rozmaite rejestra, pamiętniki i spisy są przeznaczone, tudzież postanowią o formie i o wewnętrznym urządzeniu tych ostatnich, wymienia organa, do prowadzenia tychże powołane i ustanowią proceder prowadzenia tychże we wszystkich szczegółach a w końcu unormują sposób ich przechowania i jak długo ono trwać powinno.

Akta sądowe.

§. 81.

O ile niniejsza ustawa nie zawiera osobnych w tej mierze rozporządzeń lub też w ogóle nie ma prawnych postanowień, o tyle będą drogą rozporządzenia wydane przepisy o tem, jak się należy obchodzić z pismami, które do sądu wpływają. Przy tej sposobności postanowi Minister o tem, czyli i o ile ma być prowadzona osobna księga wpływów, aby za pomocą tejże uzyskać dowód na to, do jakich aktów zostały nadeszłe pisma wcielone albo którym je wydano władzom; atoli w sprawach ksiąg gruntowych musi być każde podanie i każde pismo, jakie do sądu weszło, z osobna do odpowiedniego spisu wciągnięte.

Wszystkie pisma dotyczące się jednej i tej samej sprawy powinny być w jednym zeszycie aktów (zwoju aktów) zebrane i pod jednym i tym samym spólnym znakiem połączone (akta).

W sprawach ksiąg gruntowych tworzą się akta według wykazów hipotecznych. Może być wydany przepis, że wierzytelne odpisy dokumentów, na których się wpisy hipoteczne opierają, będą wkładane do tych samych podań o wpisy hipoteczne, do których one jako załączki były dodane. Wszystkie do jednego i tego samego wykazu hipotecznego odnoszące się podania, dokumenty, odpisy i inne kawałki pisemne powinny być do jednych i tych samych aktów wcielone.

Minister sprawiedliwości osobno rozporządzi, w jakim to czasie, licząc od dnia, w którym niniejsza ustawa wejdzie w życie, należy akta w sprawach ksiąg gruntowych w onczas już istniejące uporządkować według wykazów hipotecznych.

Wykazy czynności.

§. 82.

Władzy nadzorującej należy regularnie przedkładać wykazy czynności. Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości ustanowi terminu, w którym rozma-

tego rodzaju wykazy winne być przedkładane i postanowi jak one mają być ułożone. Trybunały pierwszej instancyi przedkładają te wykazy sądom krajowym wyższymi, te ostatnie zaś przedkładają je Ministrowi sprawiedliwości, a to razem ze swoimi własnymi, bezpośrednio przedłożyć się mającymi wykazami.

Relacya, z którą się Ministrowi sprawiedliwości wykazy przedkłada, będzie zawierała gruntownie opracowaną opinię o tem, jak się w ogóle wymiar sprawiedliwości odbywa i wymieni zarządzenia, jakie z powodu przedłożonego wykazu już zostały wydane, lub jakie z tego powodu jeszcze wydać potrzeba, ale to się dotąd z tej przyczyny nie stało, że one przekraczają zakres działania sądu krajowego wyższego.

Takie same relacye składa Najwyższy trybunał sprawiedliści i prokurator generalny, jakoteż starsi prokuratorowie państwa Ministrowi sprawiedliwości, gdy mu przepisane wykazy czynności przedkładają.

Czynności sądownictwa dobrowolnego.

§. 83.

Uchwały trybunałów, w sprawach sądownictwa dobrowolnego zapadłe, będą jako nieważne zniesione, jeżeli senat uchwalający nie był według przepisów obsadzony a brak ten został w rekursie podniesiony albo też sąd wyższy rozstrzygnął go przy sposobności badania rekursu, z innej przyczyny wniesionego. Zarazem rozkaże sąd wyższy, aby się w tej sprawie odbyła powtórna narada w senacie tak obsadzonym jak ustawa przepisuje.

§. 84.

Jeżeli jaki senat powziął w sprawie sądownictwa dobrowolnego uchwałę, o której przewodniczący ma przekowanie, że zawiera oczywiste naruszenie ustawy albo na mylnem zastosowaniu ustawy polega, i że nadto ta uchwała osobie małoletniej lub pieczy poddanej może przynieść szkodę lub sąd na obowiązek zwrotu narazić, wolno przewodniczącemu tegoż senatu wygotowanie takiej uchwały na razie wstrzymać i przedłożyć akta sądowi przełożonemu do rozstrzygnięcia.

§. 85.

Sąd mocen jest skazać strony na karę porządkową (§. 210 procedury cywilnej) za pisemne podania w sprawach sądownictwa dobrowolnego wniesione, w których one powadze, jaka się sądowi należy, w obraźliwych wycieczkach ubliżają, albo w których one stronę drugą, zastępcę, pełnomocnika, świadka lub znawcę obrażają, co zresztą nie jest przeszkodą w ściganiu strony, która się tego dopuściła, przez sądy karne.

Dla tych samych przyczyn może być na karę porządkową skazany adwokat, który pisemne podanie podpisał.

Aby na audyencyach i podczas rozpraw ustnych, w sprawach sądownictwa dobrowolnego odbywanych, należyty porządek został utrzymany, będą sądy postępowały w duchu odpowiednich przepisów procedury cywilnej (§§. 197 do 203).

§. 86.

Sprawę sądownictwa dobrowolnego, do której się stosują przepisy procedury cywilnej o feryach sądowych, jest upoważniony uznać, w myśl artykułu XXXVI ustawy zaprowadzającej procedurę cywilną, za feryalną, prezydent sądu albo przewodniczący senatu, w którym w tej sprawie ma zapaść uchwała.

Zawezwania po za procesem.

§. 87.

Sąd może do osób, które sądowego zawezwania nie usłuchały, wydać powtórne zawezwanie połączone z zagrożeniem karą porządkową i skazaniem ich na tę karę do stawiennictwa zniewolić. Jeżeli te osoby w oporze trwają, może być kara porządkowa, w granicach ustawowego wymiaru, podwojona a w przypadkach nagłych wolno rozkazać przymusowe przystawienie do sądu przez woźnego.

Pod względem orzekania i ściągania kar porządkowych obowiązują postanowienia procedury cywilnej o karach (§. 220).

Doręczenia.

§. 88.

Doręczenia w sprawach sądownictwa dobrowolnego, jakoteż w postępowaniu konkursowem skuteczniają się w ten sam sposób jak w cywilnych sprawach spornych, a mianowicie też powinny być z urzędu przedsiębrane.

Przesyłki pocztowe i depesze telegraficzne.

§. 89.

Dni biegu pocztowego nie będą wliczane do czasokresów ustawowych i sędziowskich, jakie stronom stoją otworem do zeznawania oświadczeń, do czynienia wniosków, do podawania pism albo do przedsiębrania innych czynności, dotyczących się postępowania sądowego.

Podania do sądu, na piśmie wnosić się mające, mogą być tam również i drogą telegraficzną wysłane; w szczególności też wolno telegraficznie założyć apelację, wnieść rewizję lub rekurs. Szczegółowe przepisy o urzędowym traktowaniu takich depeesz będą drogą rozporządzenia wydane.

Zastępcy strony ubogiej.

§. 90.

Jeżeli strona uboga zamierza apelować od wyroku sądu powiatowego, ale adwokat jeszcze nie został dla niej ustanowiony, a nadto jej apelacja nie może być z tej przyczyny w myśl §. 465, ustępu 2, procedury cywilnej do protokołu sądowego przyjęta, że w miejscu siedziby sądu procesowego jest dwóch lub więcej adwokatów osiedlonych, poruczy sąd procesowy, na wniosek lub z urzędu, ułożenie pisma apelacyjnego urzędnikowi prokuratorji państwa i poleci mu, aby je w należyłym czasie podał. Urzędnik ten podpisze pismo apelacyjne, co znaczy tyle jak podpis adwokata.

Rozdział szósty.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§. 91.

Upoważnienie do przenoszenia sędziów bez względu na postanowienia artykułu 6, ustępu 2, ustawy z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 144 (o władzy sądowniczej), wbrew ich woli, do innego miejsca lub w stan spoczynku, przyznane rządowi z powodu zaprowadzenia normy jurysdykcyjnej, procedury cywilnej i ordynacji egzekucyjnej, jakoteż ustawy niniejszej, zaistnieje dnia 1. lipca 1897, i skończy się co do przenoszeń dnia 31. grudnia 1899, co do emerytowania zaś dnia 31. grudnia 1898.

W razie przeniesienia do innego miejsca będą normalne koszty przesiedlenia wypłacone.

§. 92.

Prawo głosu poprzednio urzędnikom trybunałów udzielone, jakoteż upoważnienie sędziowskich urzędników pomocniczych do wykonywania sądownictwa w sprawach drobiazgowych stracą moc swoją w dniu, w którym procedura cywilna wejdzie w życie.

§. 93.

W ciągu lat trzech licząc od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy, wolno mianować urzędnikami sędziowskimi osoby, które złożyły egzamin notaryalny, jeżeli przedtem ze skutkiem poddały się egzaminowi uzupełniającemu z przedmiotów sądownictwa cywilnego w sprawach spornych, a nadto jeszcze z przedmiotów sądownictwa karnego, chyba że te ostatnie już należały do przedmiotów egzaminu notaryalnego.

Ten egzamin uzupełniający zdaje się pisemnie i ustnie, i będzie się odbywał według obecnie obo-

wiążących przepisów o egzaminie sędziowskim, odpowiednio doń zastosowanych. Bliższe postanowienia o tym egzaminie wyda Minister sprawiedliwości drogą rozporządzenia.

§. 94.

Przepisy niniejszej ustawy o egzaminie sędziowskim nie będą obowiązywały auskultantów sądowych, którzy w chwili, gdy niniejsza ustawa wchodzi w życie, praktykę sądową już rozpoczęli.

Rozporządzenie postanowi o tem, kiedy w jakim okręgu apelacyjnym rozpoczną się ćwiczenia, w §. 10 określone.

§. 95.

Praktykę, którą urzędnik w sądzie lub w prokuratorji państwa już przebył, zanim jeszcze ustawa niniejsza weszła w życie, należy od dnia złożonego ślubowania uwzględnić przy wymiarze emerytury, jeżeli nie była przerywaną i z nią się bezpośrednio łączy służba, z mocy istniejących przepisów policzalna, a ten urzędnik jeszcze w chwili, gdy niniejsza ustawa zacznie obowiązywać, w czynnej służbie pozostaje albo jeżeli koniec jego służby przypada na czas między wejściem w życie ustawy z dnia 10. września 1885, Dz. u. p. Nr. 136 (o trwaniu i policzeniu praktyki sądowej, tudzież o dyscyplinarnem traktowaniu praktykantów sądowych) a ustawy niniejszej.

§. 96.

Osoby, które w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy jako urzędnicy kancelaryjni i manipularcyjni w sądzie zajmują posady, zaliczając do nich urzędników ksiąg gruntowych, urzędników sądowych oddziałów rachunkowych i sądowych urzędów depozytowych, mogą być bez egzaminu mianowani urzędnikami dla powszechnej służby w kancelaryi sądowej, a jeżeli posiadają uzdatnienie do prowadzenia ksiąg gruntowych albo do służby rachunkowej, także dla tych odrębnych działów kancelaryi sądowej.

Do zajmowania posady naczelnika albo urzędnika kierującego kancelaryi sądowej albo też urzędnika egzekucyjnego są wymienione w ustępie 1

osoby uzdatnione, chociażby nie miały ukończonych szkół średnich. W ciągu lat pięciu, licząc od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, wolno Ministrowi sprawiedliwości mianować te osoby naczelnikami kancelaryi sądowej albo urzędnikami egzekucyjnymi, a to uwalniając ich od egzaminu, w §. 18 normy jurysdykcyjnej przepisanej, jeżeli tego w danym przypadku zajdzie potrzeba lub też istnieją inne przyczyny, które uwzględnić wypada.

§. 97.

Postanowienia ustawy niniejszej będą o tyle stosowane do czynności w zakresie sądownictwa karnego, o ile się one istotnie do nich nadają i nie ma osobnych rozporządzeń w przepisach o postępowaniu karno-sądowym.

§. 98.

Postanowienia ustawy niniejszej zaczną obowiązywać w chwili, gdy procedura cywilna wejdzie w życie o tyle, o ile ustawa niniejsza w tej mierze zawiera odmiennych rozporządzeń.

O ile niniejsza ustawa nie zawiera od tego wyjątków, o tyle tracą z dniem tym moc swoją wszelkie w innych przepisach prawnych zawarte postanowienia o przedmiotach, w niniejszej ustawie uporządkowanych, a w szczególności przepisy cesarskiego patentu z dnia 3. maja 1853, Dz. u. p. Nr. 81 (o wewnętrznem urządzeniu wszystkich władz sądowych i o porządku czynności w tychże), i przepisy ustawy z dnia 10. września 1885, Dz. u. p. Nr. 136 (o trwaniu i policzeniu praktyki sądowej i o dyscyplinarnem traktowaniu praktykantów sądowych).

§. 99.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości, który wyda wszelkie rozporządzenia i zarządzenia, do jej przeprowadzenia potrzebne.

Wiedeń, dnia 27. listopada 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXII. — Wydana i rozesłana dnia 5. grudnia 1896.

Treść: № 218. Ustawa o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i o sądownictwie w sporach, dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych.

218.

Ustawa z dnia 27. listopada 1896,

o zaprowadzeniu sądów przemysłowych i o sądownictwie w sporach, dotyczących się pracy, nauki i najemnego w stosunkach przemysłowych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

I. Ustanowienie, zakres działania i skład.

§. 1.

(Do załatwiania spraw spornych przemysłowych pomiędzy przedsiębiorcami przemysłowymi a robotnikami, tudzież pomiędzy robotnikami a robotnikami tego samego przedsiębiorstwa, ustanowić należy sądy przemysłowe.)

Właściwość rzeczowa sądów przemysłowych rozciągać się może do wszystkich tych przedsiębiorstw, do których stosuje się ustawa przemysłowa, jakoteż do tych, które oznaczone są w artykule V, lit. l i w artykule VIII Patentu obwieszczonego do ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859, Dz. u. p. Nr. 227.

Właściwość sądów przemysłowych nie rozciąga się do sporów pomiędzy skarbem a robotnikami

w zakładach wojskowych lub w ogóle przez zarząd wojskowy zatrudnianymi.

§. 2.

(Sąd przemysłowy ustanawia się rozporządzeniem, które przez Ministerstwo sprawiedliwości w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministerstwami ma być wydane i w Dzienniku ustaw państwa ogłoszone.)

W tych miejscach, w których na zasadzie ustawy z dnia 14. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 63, ustanowione zostały sądy przemysłowe, nowe sądy przemysłowe zaprowadzone na zasadzie niniejszej ustawy, rozpocząć mają czynności swoje od tego dnia, w którym ustawa ta nabędzie mocy obowiązującej.

Oprócz tego ustanowić należy sądy przemysłowe w tych miejscach, w których interesowane Ministerstwa uznają to za potrzebne. (Ustanawiane będą po zasięgnięciu opinii sejmów krajowych.)

Sejmy krajowe, wydziały krajowe, reprezentacje powiatowe i gminne, izby handlowo-przemysłowe, inspektorowie przemysłowi, stowarzyszenia i wszelkie inne korporacje i towarzystwa przemysłowe mogą proponować ustanowienie sądu przemysłowego. Co do wniosków takich poczynić należy potrzebne dochodzenia i stosownie do ich wyniku wydać co do wniosku decyzję.

Przepisy powyższego ustępu stosują się także w razie związania sądów przemysłowych już istniejących, jakoteż w razie zmian, dotyczących się ich okręgu lub rozciągłości ich właściwości.

§. 3.

Rozporządzenie, którem ustanawia się sąd przemysłowy, podaje okrąg sądu przemysłowego, jakoteż rozciągłość jego właściwości. Okrąg obejmować może jeden lub więcej obszarów gminnych lub tylko część pewnego obszaru gminnego; rozciągłość obejmować może wszystkie przedsiębiorstwa przemysłowe okręgu sądu przemysłowego lub tylko niektóre kategorie wielkich lub małych przedsiębiorstw przemysłowych.

(Przez właściwość sądu przemysłowego uchyla się właściwość Władz politycznych, jakoteż sądów zwyczajnych i istniejących sądów przemysłowych; strony sporne nie mogą zrzec się właściwości sądu przemysłowego.)

Dobrowolne poddawanie się sądom polubownym stowarzyszeń (§. 122 ustawy przemysłowej) pozostaje nadal dozwolone.

§. 4.

(Sąd przemysłowy jest bez względu na wartość przedmiotu sporu właściwym

- a) w sporach o najemne;
- b) w sporach dotyczących się rozpoczęcia, dalszego trwania i rozwiązania stosunku nauki i pracy;
- c) w sporach dotyczących się świadczeń i roszczeń do wynagrodzenia ze stosunku nauki i pracy; a w szczególności także dotyczących się potrąceń z najemnego i zastrzeżonej kary umownej;
- d) w sporach dotyczących się wydania książki robotniczej, zapisku w niej lub świadectwa a w szczególności także dotyczących się roszczeń do wynagrodzenia pomocników z powodu nie wydania książki robotniczej w czasie właściwym, z powodu odmówienia odpowiedniego przepisom zapisku w tejsze i z powodu niedostatecznych zapisków i uwag (§. 80, lit. g ustawy przemysłowej);
- e) spory wynikające z należenia do kasy emerytalnej lub innej zapomogowej, o ile w nich nie mają interweniować sądy polubowne zakładów ubezpieczenia na wypadek przygody (§. 38 ustawy z dnia 28. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1888) lub sądy polubowne kas dla chorych (§. 14, ustęp 7 ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33), lub inne statutami ustanowione sądy polubowne;
- f) spory dotyczące się wypowiedzania mieszkań w domach dla robotników, których służbowodawca bezpłatnie lub za wynagrodzeniem pozwala robotnikowi używać, wyprowadzania się z nich i czynszu;
- g) spory dotyczące się pretensyi, jakie na podstawie objęcia wspólnej pracy roszczą przeciw sobie robotnicy tego samego przedsiębiorcy.)

§. 5.

Za robotników w duchu ustawy niniejszej uważa się:

- a) zawiadowców, kierowników ruchu, przodowników;
- b) wszystkich pomocników w przedsiębiorstwie przemysłowym zatrudnionych, łącznie z wyrobnikami (V, lit. d Patentu obwieszczonego z dnia 20. grudnia 1859 do ustawy przemysłowej);
- c) osoby, które poza zakładem przemysłowym zatrudniane są za zapłatą obrabianiem lub przetwarzaniem płodów surowych lub półwyrobów dla przedsiębiorcy;
- d) w przedsiębiorstwach handlowych wszystkie osoby używane do służb kupieckich.

§. 6.

Lokali urzędowych, potrzebnem urządzeniem opatrzonych, tudzież opału, oświetlenia i wszelkich potrzeb rzeczowych dla sądu przemysłowego dostarczać winna gmina, w której sąd ten ma siedzibę. Również do gminy należy skutecznie doręczeń. Jeżeli okrąg sądu przemysłowego obejmuje więcej obszarów gminnych, wszystkie te gminy przyczyniać się mają w stosunku sumy podatku zarobkowego i dochodowego, wziętego na przepis ich obszarom.

Inne koszta ponosi państwo.

§. 7.

(Sąd przemysłowy składa się z przewodniczącego i jeżeli potrzeba, zastępcy onegoż, tudzież najmniej z dziesięciu asesorów i z potrzebnej ilości zastępców z każdego z dwu ciał wyborczych. Przewodniczący tudzież jego zastępca powinni być urzędnikami sądowymi do urzędu sędziowskiego ukwalifikowanymi; mianuje ich Minister sprawiedliwości.

Płace przewodniczącego i jego zastępcy ustanawiać będzie w każdym z osobna przypadku Ministerstwo sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami.

(Połowę asesorów sądu przemysłowego i ich zastępców wybierać będą przedsiębiorcy, drugą zaś ich połowę robotnicy w oddzielnych ciałach wyborczych, z pomiędzy siebie.)

Każdemu sądowi przemysłowemu przydać należy odpowiednią ilość osób do załatwiania czynności biurowych.

§. 8.

Ciało wyborcze przedsiębiorców składa się z przedsiębiorców tych przedsiębiorstw, których zakład przemysłowy znajduje się w okręgu sądu przemysłowego i do których rozciąga się właściwość

sądu przemysłowego. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi zastępca (zawiadowca) lub takowe jest wypuszczone w dzierżawę (§§. 2, 55 i 56 ustawy przemysłowej), w takim razie zamiast przedsiębiorcy przemysłowego uprawnionym do wyboru jest zastępca, zawiadowca lub dzierżawca.

Niewiasty mogą także wybierać przez pełnomocników.

Jawne spółki handlowe, spółki komandytowe, spółki akcyjne, stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze, korporacje, zakłady i stowarzyszenia wykonywają swoje prawo wyboru przez jedną z tych osób, które w poszczególnym przypadku uprawnione są do reprezentowania ich na zewnątrz. Przedsiębiorstwa państwa wykonywają swoje prawo wyboru przez kierownika ruchu urzędownie ustanowionego.

Ciało wyborcze robotników składa się ze wszystkich robotników i robotnic zatrudnionych w przedsiębiorstwach, do których rozciąga się właściwość sądu przemysłowego w wieku od dwudziestego skończonego roku życia i najmniej od roku pracujących w krajach tutejszych. Uczniowie nie mają prawa wyboru.

Od prawa wybierania wyłączony jest ten, kto zostaje pod kuratelą, albo do czyjego majątku otwarty został zbieg wierzycieli, dopóki trwa postępowanie upadkowe, tudzież ten, kto znajduje się w śledztwie sądowo-karnem pod oskarżeniem lub karą, albo kto w skutek skazania wyłączony jest na mocy ustawy od obieralności do reprezentacji gminnej, dopóki trwa to wyłączenie.

§. 9.

Prawo obieralności posiada każdy mężczyzna posiadający prawo obierania, będący obywatelem państwa austriackiego, trzydzieści lat liczący i własnowolny. W przedsiębiorstwach państwa, jakoteż w przedsiębiorstwach przewozowych i fabrycznych, prawo obieralności posiadają urzędnicy zajmujący posady w dotyczącem przedsiębiorstwie.

Od prawa obieralności wyłączone są te osoby, które według istniejących ustaw z powodu skazania przez sąd karny nie mogą być dopuszczone do posady w sądzie.

Asesor lub zastępca może z jednego z następujących powodów nie przyjąć wyboru, który padł na niego, lub objęty urząd złożyć:

1. jeżeli liczy lat przeszło sześćdziesiąt;
2. jeżeli podlega ułomności utrudniającej sprawowanie urzędu;
3. jeżeli w peryodzie wyborczym, który właśnie upłynął, sprawował obowiązki asesora sądu przemysłowego;
4. jeżeli nie mieszka w okręgu sądu przemysłowego.

O dopuszczalności odmówienia przyjęcia orzecka stanowczo trybunał, w którego okręgu znajduje się siedziba sądu przemysłowego.

§. 10.

Sporządzenie list wyborczych dla obu ciał wyborczych należy do gminy, w której sąd przemysłowy ma siedzibę; jeżeli okrąg jego obejmuje kilka gmin, każda z tych gmin zakomunikować ma listy wyborcze tej gminie, w której sąd przemysłowy ma siedzibę. Reklamacye, tyżące się uprawnienia do wyboru lub obieralności załatwia Władza przemysłowa; o zażaleniach przeciw decyzjom Władzy przemysłowej postanawia ostatecznie Władza krajowa.

Aktem wyboru kieruje urzędnik Władzy przemysłowej. Wybory odbywają się przez osobiste oddanie kartki wyborczej. Wybrany jest ten, który otrzymał bezwzględną większość oddanych głosów. W razie równości głosów rozstrzyga los.

Jeżeli bezwzględną większość głosów otrzyma więcej osób niż należało wybrać, uważa się za wybrane te osoby, które otrzymały największą ilość głosów. Jeżeli przy pierwszym oddaniu głosów nikt nie otrzymał bezwzględnej większości, zarządzić należy ściślejszy wybór między temi osobami, które otrzymały największą ilość głosów. Do ściślejszego wyboru bierze się podwójną ilość członków, którzy jeszcze mają być wybrani.

Szczegółowe postanowienia co do odbywania się wyborów, terminów przestrzegać się mających, sprostowania list wyborców, badania wyniku wyborów, wydane będą drogą rozporządzenia. Jeżeli właściwość sądu przemysłowego rozciąga się na zasadzie §. 3go do rozmaitych kategorii większych i mniejszych przedsiębiorstw, może być postanowione, żeby wybory odbywały się podług pewnych grup przedsiębiorstw, iżby wybrani zostali asesorowie z rozmaitych rodzajów przedsiębiorstw, znajdujących się w okręgu sądu przemysłowego.

§ 11.

Przewodniczący sądu przemysłowego, jakoteż jego zastępca, sprawują swój urząd pod przysięgą sędziowską.

Do przewodniczącego należy kierowanie sprawami sądu przemysłowego i ich podział.

Prawo nadzoru nad przewodniczącym sądu przemysłowego i jego zastępcą wykonywa prezes tego trybunału pierwszej instancji, w którego okręgu sąd przemysłowy ma siedzibę.

Asesorowie i ich zastępcy mają przed rozpoczęciem urzędowania ślubować pod przysięgą sumienne i bezstronne sprawowanie swego urzędu. Ślubowanie to odbiera przewodniczący sądu przemysłowego.

§. 12.

Nazwisko i miejsce zamieszkania wszystkich członków sądu przemysłowego ogłasza się publicznie.

§. 13.

Asesorowie jakoteż zastępcy mają prawo żądania zwrotu odpowiednich wydatków w gotówce. Asesorowie i zastępcy wybrani z ciała wyborczego robotników, pobierać będą nadto za swoją każdorazową czynność wynagrodzenie straty zarobku, którego wysokość oznaczona będzie drogą rozporządzenia.

§. 14.

Asesorów i zastępców wybiera się na cztery lata. Co dwa lata wystąpić ma połowa asesorów i zastępców a to w równej ilości z obu ciał wyborczych. Miejsca tym sposobem opróżnione obsadza się drogą wyborów uzupełniających. Wybory takie mają nadto odbyć się na pozostałą część bieżącego okresu wyborczego, jeżeli w ogóle w skutek wystąpienia większej ilości asesorów i zastępców, wybory uzupełniające są zdaniem trybunału pierwszej instancyi potrzebne dla zapewnienia prawidłowego toku czynności sądu przemysłowego.

Po pierwszych dwóch latach urzędowania sądu przemysłowego, występują ci z wybranych, którzy zostaną wylosowani.

§. 15.

Jeżeli w jednym z ciał wyborczych wybór asesorów nie przyjdzie do skutku po dwurazowym rozpisaniu i rozpoczęciu się wyborów, Władza polityczna przesłać ma trybunałowi pierwszej instancyi spisy wyborców dotyczącego ciała wyborczego i zarazem oznaczyć w nich osoby, które uważa za najzdolniejsze i najgodniejsze do sprawowania urzędu asesorów.

Trybunał pierwszej instancyi zestawia według własnego uznania z tych list wyborczych wykaz osób uzdatnionych do urzędu asesorów, zawierający trzy razy tyle nazwisk, ilu asesorów ma być ustanowionych i z niego wyznacza się losiem potrzebną ilość asesorów na bieżący okres wyborczy.

§. 16.

Asesorów, którzy bez dostatecznego usprawiedliwienia się nie przychodzą wcale lub przychodzą za późno na posiedzenia, albo w inny sposób uchylają się od swoich powinności urzędowych, skazywać ma przewodniczący na karę porządkową w kwocie aż do 200 zł. za każdy raz, jakoteż na zwrot zrzędzonych kosztów. Jeżeli dotyczący usprawiedliwi się później dostatecznie, przewodniczący może skazanie całkiem lub po części cofnąć.

Przeciwno wymierzeniu kary porządkowej dozwolone jest odwołanie się w przeciągu dni czterech do trybunału pierwszej instancyi, który rozstrzyga ostatecznie.

Pod względem ściągania i użycia grzywien, jakoteż pod względem zamiany takowych, stosują się przepisy rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 5. listopada 1852, Dz. u. p. Nr. 227. O zamianie kary postanawiać ma trybunał pierwszej instancyi.

§. 17.

Trybunał pierwszej instancyi ma usunąć od urzędu asesora lub zastępcę:

- a) jeżeli co do onegoż zajdą lub staną się wiadomymi okoliczności, któreby wyłączały go od obieralności (§. 9, ustęp 2);
- b) jeżeli stał się winnym grubego naruszenia swoich obowiązków urzędowych a w szczególności, jeżeli pomimo kilkakrotnego skazania na karę porządkową, nie bierze udziału w posiedzeniach sądu przemysłowego.

W orzeczeniu swoim trybunał powinien także oznaczyć czas, w ciągu którego usunięty od swego urzędu nie może być ponownie wybrany. Od orzeczenia trybunału wolno odwołać się do sądu krajowego wyższego w terminie czternastodniowym.

§. 18.

Usunięcie od urzędu asesora lub zastępcy ma nastąpić za uchwałą trybunału pierwszej instancyi także wtedy, gdy asesor ze stanu przedsiębiorców zaniecha swego dotychczasowego przedsiębiorstwa, na podstawie którego uzyskał był prawo obieralności do dotyczącego sądu przemysłowego lub gdy asesor ze stanu robotników, w skutek przejścia do innego zawodu, utraci trwale charakter robotnika, tudzież gdy asesor ze stanu robotników pracował od trzech miesięcy w przedsiębiorstwach, dla których sąd przemysłowy nie jest właściwy.

Od orzeczenia trybunału można odwołać się do sądu krajowego wyższego w terminie czternastodniowym.

W przypadkach, w pierwszym ustępie oznaczonych, asesorowie lub ich zastępcy mają prawo złożyć swój urząd dobrowolnie.

§. 19.

Członkowie sądu przemysłowego obowiązani są wstrzymać się od współdziałania w sporach, dotyczących się ich samych, ich małżonek lub takich osób, z którymi są w linii prostej spokrewnieni lub powinowaceni albo przez przysposobienie połączeni albo z którymi w linii bocznej są aż do czwartego stopnia spokrewnieni lub aż do drugiego stopnia powinowaceni. Strony mogą ich wyłączyć dopóki się nie wdadzą w rozprawę nad sporem, nadto także wtedy, gdy w ogóle zachodzą powody, mogące wznieść wątpliwość co do ich nieuprzedzenia lub bezstronności. Jeżeli członek wyłączony nie uznaje powodu wyłączenia za słuszny, przewodniczący rozstrzyga natychmiast stanowczo.

§. 20.

«Sąd przemysłowy rozprawia i orzeka w senatach, składających się z przewodniczącego lub jego zastępcy i dwóch asesorów, z których jednym powinien być przedsiębiorca (urzędnik przedsiębiorstwa państwa, urzędnik przedsiębiorstwa przewozowego lub fabrycznego), drugim robotnik.»

Drogą rozporządzenia będzie postanowione, według jakich zasad przewodniczący powoływać ma na posiedzenia poszczególnych asesorów i ich zastępców.

Stosownie do różnorodnych gałęzi przemysłu lub do kategorii zbliżonych gałęzi przemysłu, sąd przemysłowy może być podzielony na kilka stałych oddziałów.

§. 21.

Jeżeli rzeczowa własność sądu przemysłowego rozciąga się także na spory przemysłowe pomiędzy trudniącymi się handlem a ich służbą, utworzyć należy do tych sporów osobny oddział sądu przemysłowego. Wybory asesorów dla tego oddziału odbywać się mają w osobnych ciałach wyborczych oddzielnie od innych wyborów.

II. Postępowanie.

§. 22.

«Do postępowania sądów przemysłowych stosują się przepisy ustawy o postępowaniu cywilnosądowym, dotyczące się postępowania sądów powiatowych w sprawach drobiazgowych, o ile poniżej nie są wydane szczególnie postanowienia.»

§. 23.

Do rozstrząsania i rozstrzygania sporów w §. 4 oznaczonych, właściwym jest z wyłączeniem wszelkich innych sądów, ten sąd przemysłowy, w którego okręgu znajduje się zakład przemysłowy, albo, gdy chodzi o osoby w §. 5, lit. c) oznaczone, ów sąd przemysłowy, w którego okręgu praca ma być wykonywana lub zarobek wypłacany.

«Sąd przemysłowy ma z urzędu przestrzegać swojej właściwości.»

§. 24.

«Jeżeli jeden z sądów zwyczajnych przyznał prawomocnie sądowi przemysłowemu rzeczową własność, decyzja ta obowiązuje sąd przemysłowy dla odnośnej miejscowości właściwy, w którym sprawa następnie toczyć się będzie. Jeżeli zaś sąd przemysłowy orzekł prawomocnie, że sądy zwyczajne są właściwe, orzeczenie to sądu przemysłowego jest dla owych sądów obowiązującym.»

§. 25.

Strony mogą być zastępowane przez swoich krewnych, zawiadowców lub ofycjalistów jako pełnomocników. Używanie uczestników zawodu na zastępców jest dozwolone, jeżeli będzie wiarogodnie wykazane, że strona nie może stanąć, lub że nie potrafi sama spraw swoich bronić.

§. 26.

Pierwszą audyencyę wyznaczyć należy zwyczajnie na jeden z najbliższych trzech dni po podaniu skargi.

§. 27.

Sąd przemysłowy winien stosownie do potrzeby ustanowić i ogłosić pewne dni i godziny, w których powód może nawet bez wezwania stanąć ze stroną przeciwną dla wytoczenia sporu i rozprawiania nad nim.

§. 28.

Pierwsza audyencya może odbyć się przed przewodniczącym sądu przemysłowego bez powoływania asesorów, celem osiągnięcia ugody lub wydania decyzji co do zarzuconej niedopuszczalności drogi prawa, niewłaściwości sądu, zawiązania sporu i prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy spornej lub celem wydania wyroku co do przyznania, zrzeczenia się lub niestawiennictwa.

Jeżeli strony zrzekają się w porozumieniu z sobą powołania asesorów, przewodniczący winien niezwłocznie przystąpić do rozprawy i wydania decyzji w sprawie głównej.

We wszystkich innych przypadkach sprawy sporne, na pierwszej audyencji nie załatwione, odsyłają się przed sąd przemysłowy.

§. 29.

Jeżeli pierwsza audyencya odbyła się bez przyzwania asesorów, przewodniczący zdaje sprawę na początku rozprawy przed sądem przemysłowym z wyników pierwszej audyencji.

Na rozprawie toczącej się przed sądem przemysłowym, asesorowie mają prawo zadawać pytania stronom, świadkom i biegłym.

§. 30.

W sporach o kwoty aż do pięćdziesięciu złotych rozstrzyga sąd przemysłowy stanowczo i od jego wyroku odwołać się można tylko z przyczyn nieważności (§. 477 ustawy o postępowaniu cywilnem. Co do takowych rozstrzyga trybunał pierwszej instancyi, w którego okręgu sąd przemysłowy ma siedzibę. Rozprawa i decyzya ma nastąpić według przepisów wydanych w ustawie o procedurze cywilnej dla postępowania odwoławczego trybunałów pierwszej instancyi. Zastępstwo przez adwokatów nie jest nakazane.)

§. 31.

W sporach o większe kwoty można decyzję trybunału zaczepiać rekuresem. Rekurs wnieść należy piśmiennie lub protokolarnie do sądu przemysłowego w terminie nieodwlocznym czternastodniowym, licząc od doręczenia piśmiennego wygotowania wyroku, jeżeli zaś obie strony były obecne, w przeciągu dni czternastu od ogłoszenia wyroku. Rekurs rozstrzyga stanowczo trybunał w §. 30ym oznaczony.

Przed sądem rekursowym rozstrząsa się spór na nowo w granicach wnioskami oznaczonych. Do postępowania przed sądem rekursowym stosują się postanowienia wydane w ustawie o procedurze cywilnej pod względem postępowania przed trybunałem pierwszej instancyi jako sądem procesowym, z tą różnicą, że niema miejsca wymiana pism przygotowawczych i że zastępowanie stron przez adwokatów nie jest nakazane.

Trybunał orzeka co do takiego odwołania się z współdziałaniem dwóch asesorów przemysłowych.

Według jakich zasad takowi mają być do udziału w posiedzeniach powoływani, postanowione będzie drogą rozporządzenia.

§. 32.

Środek prawny skargi nieważności i skargi o wznowienie nie ma miejsca w postępowaniu przed sądami przemysłowymi.

O ile w postępowaniu przed sądami przemysłowymi rekurs jest dopuszczalny, idzie on do trybunału w §. 30 oznaczonego. Postępowanie odbywa się według odnośnych postanowień ustawy o postępowaniu cywilno-sądowym.

§. 33.

Na podstawie prawomocnych wyroków sądu przemysłowego, jakoteż ugód przed nim zawartych, następuje egzekucya i do tego celu sąd przemysłowy ma stronom na żądanie potwierdzić prawomocność wyroku.

O egzekucję prosić należy sąd powiatowy, w którego okręgu znajduje się sąd powszechny dłużnika a w braku takowego sąd powiatowy, w którego okręgu sąd przemysłowy ma siedzibę; przeprowadzić ją należy według postanowień ustawy egzekucyjnej.

§. 34.

Podania do sądu przemysłowego, jego wygotowania, jakoteż spisane protokoły, są wolne od stępli i opłat.

Jeżeli spór kończy się ugodą, nie pobiera się żadnej opłaty.

Wyroki sądu polubownego podlegają opłatom w ustawie z dnia 29. lutego 1864, Dz. u. p. Nr. 20 dla sądów polubownych przepisany.

III. Sady przemysłowe jako instancje sądowe dla sądów polubownych przemysłowych.

§. 35.

Decyzje wydziałów sądów polubownych stowarzyszeń (§§. 122, 123 ustawy przemysłowej) w sporach należących do rzeczowej własności sądów przemysłowych, można będzie, gdy ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej, zbijać już tylko przed sądem przemysłowym, jeżeli stowarzyszenie znajduje się w okręgu sądu przemysłowego.

IV. Opinia i wnioski sądu przemysłowego.**§. 36.**

Sąd przemysłowy obowiązany jest wydawać na prośbę Władz krajowych opinie co do kwestyi przemysłowych. Do przygotowania lub wydania takich opinii mogą być tworzone osobne wydziały z grona sądu przemysłowego.

Gdy chodzi o kwestye dotyczące interesów przedsiębiorców i robotników, wydziały takie składać się powinny w równych częściach z asesorów obu kategorii. Obradują one pod kierownictwem przewodniczącego sądu przemysłowego.

Sąd przemysłowy ma prawo czynienia wniosków do Władzy krajowej w kwestyach przemysłowych, dotyczących się przedsiębiorstw jego orzecznictwu podlegających.

V. Właściwość sądów zwyczajnych w sporach ze stosunku pracy, nauczania i zarobku w przemyśle.**§. 37.**

Spory pomiędzy przedsiębiorcami przemysłowymi a ich pomocnikami, tudzież między pomocnikami a pomocnikami ze stosunku pracy, nauczania i najemnego wynikające, do których załatwiania stosowane były dotychczas postanowienia §. 87 c) ustawy z dnia 8. marca 1885, Dz. u. p. Nr. 22 należą od dnia, w którym ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie, o ile sąd przemysłowy nie jest dla nich właściwym, bez względu na to, czy wytoczone zostały podczas trwania stosunku pracy, nauczania i najemnego, czy po skończeniu się tego stosunku i bez względu na wartość przedmiotu sporu, do właściwości rzeczowej sądów powiatowych.

Sprawy sporne tego rodzaju, wiszące w tym dniu u Władz politycznych, załatwić mają też Wła-

dze według przepisów, które dotychczas pod tym względem obowiązywały.

VI. Przepisy przejściowe i wykonawcze.**§. 38.**

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. lipca 1898. Wszelkie sprawy sporne wiszące w tymże dniu u Władz politycznych lub u sądów przemysłowych istniejących na zasadzie ustawy z dnia 14. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 63, załatwione będą według przepisów, które dotychczas pod tym względem obowiązywały. Istniejące sądy przemysłowe, załatwiwszy sprawy sporne u nich wiszące, mają zaprzestać swoich czynności.

§. 39.

Od dnia, w którym ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej, utracą moc swoją wszystkie inne przepisy ustawowe, dotyczące się przedmiotów niniejszą ustawą urządzonych. W szczególności utracą moc swoją także postanowienia ustawy przemysłowej o właściwości Władz politycznych w sporach o najemne (§. 87 c ustawy przemysłowej) i o kolegiach sądów polubownych (§. 87 i n. ustawy przemysłowej) z tem zastrzeżeniem, że sprawy sporne, wiszące u tych kolegiów w chwili wejścia ustawy niniejszej w wykonanie, mają być załatwione przez te kolegia według przepisów dotychczas pod tym względem obowiązujących.

§. 40.

Mojemu Ministrowi sprawiedliwości poruczam wykonanie ustawy niniejszej w porozumieniu z Ministerstwami skarbu, spraw wewnętrznych i handlu.

Wiedeń, dnia 27. listopada 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1897 w języku **niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.**

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały **rocznik 1897**, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi **3 zł.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający odrazu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł. | Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
" " 1859 " 1868 " . . . 12 " | " " 1879 " 1888 " . . . 20 "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł. | Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można poczynszy od roku 1897:

Rocznik 1849 za . . .	2 zł. 10 c.	Rocznik 1865 za . . .	2 zł. — c.	Rocznik 1881 za . . .	2 zł. 20 c.
" 1850 " . . .	5 " 25 "	" 1866 " . . .	2 " 20 "	" 1882 " . . .	3 " — "
" 1851 " . . .	1 " 30 "	" 1867 " . . .	2 " — "	" 1883 " . . .	2 " 50 "
" 1852 " . . .	2 " 60 "	" 1868 " . . .	2 " — "	" 1884 " . . .	2 " 50 "
" 1853 " . . .	3 " 15 "	" 1869 " . . .	3 " — "	" 1885 " . . .	1 " 80 "
" 1854 " . . .	4 " 20 "	" 1870 " . . .	1 " 40 "	" 1886 " . . .	2 " 30 "
" 1855 " . . .	2 " 35 "	" 1871 " . . .	2 " — "	" 1887 " . . .	2 " 50 "
" 1856 " . . .	2 " 45 "	" 1872 " . . .	3 " 20 "	" 1888 " . . .	4 " 20 "
" 1857 " . . .	2 " 85 "	" 1873 " . . .	3 " 30 "	" 1889 " . . .	3 " — "
" 1858 " . . .	2 " 40 "	" 1874 " . . .	2 " 30 "	" 1890 " . . .	2 " 70 "
" 1859 " . . .	2 " — "	" 1875 " . . .	2 " — "	" 1891 " . . .	3 " — "
" 1860 " . . .	1 " 70 "	" 1876 " . . .	1 " 50 "	" 1892 " . . .	5 " — "
" 1861 " . . .	1 " 50 "	" 1877 " . . .	1 " — "	" 1893 " . . .	3 " — "
" 1862 " . . .	1 " 40 "	" 1878 " . . .	2 " 30 "	" 1894 " . . .	3 " — "
" 1863 " . . .	1 " 40 "	" 1879 " . . .	2 " 30 "	" 1895 " . . .	3 " 50 "
" 1864 " . . .	1 " 40 "	" 1880 " . . .	2 " 20 "	" 1896 " . . .	3 " 50 "

Rocznik 1896 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 aż do 1896 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które **zagięły** lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1896 włącznie wydania **niemieckiego** i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1896 włącznie) są całkowicie uzupełnione, przeto poczynszy od roku 1897 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność **uzupełniania niekompletnych roczników** Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawianie podług materyi.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 16. grudnia 1896.

Treść: № 219. Patent cesarski, dotyczący się zwołania sejmów krajowych czeskiego, galicyjsko-lodomeryjsko-krakowskiego, austriackiego poniżej Anizy, styryjskiego, krańskiego, morawskiego, śląskiego i gorycko-gradyjskiego.

219.

Patent cesarski z dnia 15. grudnia 1896,

tyczący się zwołania sejmów krajowych czeskiego, galicyjsko-lodomeryjsko-krakowskiego, austriackiego poniżej Anizy, styryjskiego, krańskiego, morawskiego, śląskiego i gorycko-gradyjskiego.

My Franciszek Józef Pierwszy,

z Bożej łaski Cesarz Austriacki;

Król Węgierski i Ozeski, Dalmacki, Kroacki, Sławoński, Galicyjski, Lodomeryjski i Illiryski; Król Jerozolimski itd.; Arcyksiążę Austriacki; Wielki Książę Toskański i Krakowski; Książę Lotaryński, Salzburski, Styryjski, Karyntyjski, Krański i Bukowiński; Wielki Książę Siedmiogródzki; Margrabia Morawski; Książę Górno- i Dolno-Śląski, Modęński, Parmański, Piacencki i Gwastalski, Oświęcimski i Zatorski, Cieszyński, Friaulski, Dubrownicki i Zadarski; książęcony Hrabia na Habsburgu i Tyrolu, Kyburgu, Gorycyi i Gradysce;

Książę na Trydencie i Bryksenie; Margrabia Górno- i Dolno-Łużycki i Istryjski; Hrabia na Hohenembsie, Feldkirchu, Bregencyi, Sonnenbergu itd.; Pan na Tryeście, Kotorze i Windyjskiej Marchii; Wielki Wojewoda województwa serbskiego itd. itd. itd.

wiadomo czynimy:

Sejmy krajowe królestw czeskiego, galicyjsko-lodomeryjskiego z Krakowem, arcyksięstwa austriackiego poniżej Anizy, księstw styryjskiego i krańskiego, margrabstwa morawskiego, księstwa śląskiego, tudzież książęconego hrabstwa goryckiego i gradyjskiego zwołane są na dzień 28. grudnia 1896 do miejsc na ich zebrania w ustawie oznaczonych.

Dan w Naszem stołecznem i rezydencyonalnem mieście Wiedniu dnia piętnastego grudnia tysiąc ośmset dziewięćdziesiątego szóstego, Naszego panowania czterdziestego dziewiątego roku.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.	Welsersheimb r. w.
Gautsch r. w.	Biliński r. w.
Ledebur r. w.	Gleispach r. w.
Glanz r. w.	Rittner r. w.
	Guttenberg r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIV. — Wydana i rozesłana dnia 19. grudnia 1896.

Treść: № 220. Ustawa o podatkach osobistych bezpośrednich.

220.

Ustawa z dnia 25. października 1896,

o podatkach osobistych bezpośrednich.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

W królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych znosi się dotychczasowy podatek dochodowy i na podstawie przepisów zawartych w następujących rozdziałach I aż do VI urządzi się na nowo podatek zarobkowy i zaprowadza podatek rentowy, tudzież podatek dochodowy osobisty i podatek pensyjny od wyższych płac służbowych.

Artykuł II.

Z zastrzeżeniem stosowania do dawniejszych przypadków, uchylają się od dnia, w którym ustawa niniejsza zacznie obowiązywać, przepisy niezgodne z jej postanowieniami, a w szczególności patenty cesarskie z dnia 31. grudnia 1812, z dnia 16. grudnia 1815, z dnia 20. czerwca 1817, z dnia 22. stycznia 1824, z dnia 7. października 1851, Dz. u. p. Nr. 218, rozporządzenie cesarskie z dnia 9. grudnia 1851, Dz. u. p. Nr. 256, tudzież patent cesarski z dnia 29. października 1849, Dz. u. p. Nr. 439.

W następstwie powyższego ma także ustać na przyszłość przyznane patentem cesarskim z dnia 10. października 1849, Dz. u. p. Nr. 412, posiadaczom gruntów i domów prawo potrącania co do kwot, które tytułem odsetek lub innych świadczeń rocznych

opłacać mają od długów ciężących na gruntach lub domach w ich posiadaniu będących, a któreto prawo potrącania zostało im pozostawione w artykule III ustawy z dnia 7. czerwca 1881, Dz. u. p. Nr. 49, i w §. 12 ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17 na czas aż do którego patent cesarski z dnia 29. października 1849 ma obowiązywać. Również ma ustać prawo potrącania podatku przyznane przedsiębiorstwom handlowym lub przemysłowym w §. 23 rzezczonego patentu a względnie w artykule I, ustępie 3 ustawy z dnia 26. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 72.

Tylko pozostają nadal upoważnione do potrącania podatku w granicach dotychczasowego ustawowego wymiaru, przedsiębiorstwa podlegające obowiązkowi składania rachunków publicznie w myśl §. 94, lit. c), odnośnie do tych udziałowych zapisów dłużnych i pożyczek hipotecznych, od których odsetki doliczają się do dochodu podlegającego opodatkowaniu.

Artykuł III.

Od chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, uchyla się także postanowienie zawarte w drugim ustępie §. 7go ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, według którego do obliczenia podlegającego podatkowi 5procentowemu czystego dochodu z budynków całkiem uwolnionych od podatku czynszowego, potrącać by mają z dochodu ryczałtowego odsetki płatne dowodnie w roku podatkowym od kapitałów zabezpieczonych na budynku podlegającym podatkowi.

Artykuł IV.

Użycie przychodu z podatków osobistych bezpośrednich jest uregulowane następującymi postanowieniami.

Artykuł V.

Za dochód z podatków osobistych bezpośrednich uważać należy w każdym roku, w którym ustawa niniejsza będzie obowiązywała, tę sumę, która w czasie od dnia 1. stycznia aż do 31. grudnia zostanie wniesiona jako jeden z podatków takową urzędzonych lub jako zaległość albo dodatkowa należitość na rachunek dotychczasowego podatku zarobkowego i dochodowego.

Artykuł VI.

Z dochodów w artykule poprzedzającym oznaczonych, jakie przyniosą podatki osobiste bezpośrednie nowo urządzone, zatrzyma skarb państwa w ciągu lat 1898 i 1899 oprócz kosztów poboru w sumie 1,200.000 zł. obliczonych, przedewszystkiem taką sumę, jaka by mu przypadła według dotychczasowych ustaw podatkowych.

Za sumę tę przyjmuje się należność roczną podatku zarobkowego i dochodowego za rok 1897 z dodatkiem wynoszącym za rok 1898 $2\frac{1}{2}$ od sta, za rok 1899 5 od sta tej należności rocznej.

Artykuł VII.

Nadwyżka używana będzie na zniżenie podatków i na datki dla funduszków krajowych w myśl następujących postanowień.

Artykuł VIII.

Oprócz zniżki przyznanej przy podatku zarobkowym powszechnym przez oznaczenie wysokości tego podatku na 17,732.000 zł. (§. 11) przyznaje się od 1. stycznia 1898 od podatków gruntowego i domowego zniżka 10% z wyłączeniem tylko 5procentowego podatku domowego przy budynkach wolnych od podatku.

Artykuł IX.

1. Nadwyżka pozostająca jeszcze po pokryciu zniżek w artykule VIII przewidzianych, o ile nie przewyższa 3,000.000 zł. rocznie, przeznaczana będzie dla funduszków krajowych w taki sposób, że krajom oddawana będzie wyrównywiająca tej nadwyżce stosunkowa część rzeczowych podatków rządowych.

2. W wykonaniu tego postanowienia przekazane będzie w ciągu lat 1898 i 1899 każdemu krajowi tyle procentów z dochodu osiągniętego z podatków rządowych rzeczowych w odnośnym kraju i roku, ile wynosi procentów ogólnego dochodu z podatków rzeczowych w tym samym roku suma ogólna wszystkim krajom przekazać się mająca.

3. Jeżeli nadwyżka przenosi sumę 3,000.000 zł., to dalsze kwoty nadwyżki obracane będą w następującej kolei:

a) na podwyższenie zniżek podatkowych w artykule VIII oznaczonych, z ograniczeniem największego wymiaru ogólnej sumy zniżenia jednocześnie przyznawanego do 15 od sta podatku gruntowego, $12\frac{1}{2}$ od sta podatku budynkowego i na takie zniżenie sumy ogólnej podatku zarobkowego, ażeby przez to zniżenie powszechnego podatku zarobkowego było podniesione do 25 od sta tej kwoty, która służy za podstawę przy obliczaniu sumy ogólnej podatku zarobkowego (artykuł VIII, §. 11);

b) na zniżenie stopy podatkowej przedsiębiorstwom podlegającym obowiązkowi składania rachunków publicznie aż do 10 od sta (§. 100, ustęp 1 i 5).

Zniżenia podatkowe, w ustępie poprzedzającym 3 pod a) i b) przewidziane, nabywają mocy zawsze na każdy następujący rok.

4. O ile wreszcie zniżki podatkowe i zwolnienia wymienione pod lit. a) i b) zostaną osiągnięte, dalsze nadwyżki rocznych dochodów wpływają w połowie do kasy państwa, a w połowie będą oddawane funduszom krajowym w stosunku oznaczonym w ustępie 1 i 2.

Artykuł X.

W okresie od 1900 aż do 1909 włącznie rozporządzać się będzie dochodami z podatków osobistych bezpośrednich w następujący sposób;

1. Z dochodów każdego roku zatrzymane będą w zachowaniu przedewszystkiem kwoty potrzebne

a) na pokrycie w odnośnym roku ubytku według artykułu VIII z powodu zniżek zaprowadzonych w podatkach rządowych rzeczowych;

b) na przekazanie krajom sumy 3,000.000 zł.

2. Następnie otrzymuje kasa państwa sumę, która na rok 1900 ma być o 2·5 od sta większa od tej, jaka kasie państwa w roku 1899 z dochodów z podatków osobistych bezpośrednich, stosownie do artykułu VI pozostała i która na każdy rok następny wzrastać ma o dalsze 2·5 od sta sumy przeszłorocznej w taki sposób obliczonej.

3. Dalsze każdoroczne nadwyżki zostaną użyte w sposób wskazany w artykule IX, ustępy 3 i 4.

Artykuł XI.

Jeżeli przy obliczaniu dla podatków rzeczowych zniżeń nadmienionych w artykule IX, ustęp 3 a) i X, punkt 3 wypadną ułamki odsetek, zaokrąglać je należy w taki sposób, żeby zniżenie nie było w żadnym razie przyjęte w mniejszym ułamku jak jedna dziesiąta procentu należności podatkowej. Mniejsze ułamki, o ile wynoszą więcej niż pięć setnych, zaokrąglać należy na całą jedną dziesiątą, w innym zaś razie całkiem opuszczać.

W taki sam sposób zniżenie stopy podatkowej przedsiębiorstwom obowiązującym do składania rachunków publicznie, zaokrąglać należy zawsze na połowy części tysięcznych dochodu opodatkowaniu podlegającego.

Różnice, w skutek tych zaokrągleń powstające, nie mają być później wyrównywane.

Artykuł XII.

Wymiar podatków bezpośrednich od intraty ustanowiony będzie ostatecznie drogą ustawodawczą, jak tylko wymiar największy zniżeń, w artykule IX, ustęp 3 a) oznaczony, zostanie osiągnięty, najpóźniej zaś w roku 1909; wtenczas nastąpi zniżenie podatku domowo-klasowego dla budynków niższych i średnich klas taryfy w stosunkowo wyższym rozmiarze na podstawie nowo ułożonej taryfy.

Podobnie sumy przekazywane krajom, uregulować należy na nowo drogą ustawy w roku 1909.

Gdyby takie uregulowanie nie przyszło do skutku, natenczas począwszy od roku 1910, podatki od intraty, z zastrzeżeniem skuteczności osobnych, ich wymiaru tyjących się postanowień specjalnych (wzrost peryodyczny ogólnej sumy podatku zarobkowego, odpisywania podatku gruntowego itp.), pobierane będą nadal w tym wymiarze, jaki się okaże po zatrzymaniu zniżeń i ulg pochodzących z nadwyżek roku 1909, w myśl artykułów VIII aż do XI.

W takich samych okolicznościach przekazywana będzie krajom w przyszłości taka sama stopa procentowa podatków rządowych rzeczowych, jaka im stosownie do poprzedzających postanowień przekazana była za rok 1909.

Artykuł XIII.

Z wzmiankowanych w artykułach V aż do XII zniżeń w podatkach rzeczowych i sum przekazywać się mających, korzystać mogą tylko podatujący a względnie fundusze krajowe tych krajów, których ustawodawstwo krajowe najpóźniej po upływie

pierwszej sesji sejmowej po wejściu w wykonanie ustawy o podatkach osobistych bezpośrednich zarządzi uwolnienie podatków osobistych dochodowych, ustawą niniejszą zaprowadzić się mających, od wszelkich dodatków kompetencji ustawodawstwa krajowego podlegających.

Sumy zniżeń lub przekazania, które z powodu niedopełnienia tego warunku nie mogą być zrealizowane, przypadają na rzecz kasy państwa.

Artykuł XIV.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1898 w taki sposób, że środki, wymierzenie podatku na rok 1898 na celu mające, które dla skutecznienia w porę tego wymierzenia już w roku poprzednim rozpoczęte być muszą, już od dnia 1. lipca 1897 według postanowień ustawy niniejszej wykonane być mają.

Postanowienia §. 238, tyjące się nieważności umów mających na celu zwalenie na kogo innego podatku dochodowego osobistego, stosują się także do takich umów i zarządzeń, które zostały powzięte w ciągu okresu od dnia 4. grudnia 1894 aż do dnia, w którym ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej.

Artykuł XV.

W sprawach odnoszących się do podatków, które za czas przed 1. stycznia 1898 mają być zapłacone, postępować należy także po rzeczonym terminie jeszcze według dotychczasowych przepisów. Jednakowoż wydane z powodu rozkładania podatku według niniejszej ustawy deklaracje, zeznania, oszacowania lub dochodzenia nie mogą być w żadnym razie użyte do wymierzeń czynionych jeszcze na podstawie dotychczasowych przepisów o podatku zarobkowym i dochodowym lub do dodatkowych zmian w wymiarach uczynionych już według owych przepisów; również nie mogą być stosowane z tego powodu żadne dochodzenia karne za wykroczenia przeciw rzeczonym przepisom, popełnione zanim ustawa nabyła mocy obowiązującej.

Artykuł XVI.

W celu stosowania ustawy z dnia 9. marca 1870, Dz. u. p. Nr. 23, w pierwszym roku po wejściu ustawy niniejszej w wykonanie, uważa się za podatek poprzedniego roku:

- a) co do podatku zarobkowego dotychczasowy podatek zarobkowy i dochodowy I. klasy wraz z dodatkiem nadzwyczajnym;

dla tych przedsiębiorstw i zatrudnień podlegających podatkowi zarobkowemu według ustawy niniejszej, które dotychczas podlegały tylko podatkowi dochodowemu I. klasy lub podatkowi dochodowemu II. klasy, tenże podatek dochodowy z dodatkiem nadzwyczajnym;

- b) co do podatku pensyjnego, dotychczasowy podatek dochodowy II. klasy z dodatkiem nadzwyczajnym.

Artykuł XVII.

Od płac służbowych tych w służbie rządowej obecnie już posady zajmujących, którzy, pobierając nie więcej jak 630 zł., są według dotychczasowych ustaw podatkowych całkiem uwolnieni od podatku, nie ma być pobierany przypaść mający podatek osobisty dochodowy, dopóki płaca nie przekroczy wymiaru wyżej oznaczonego.

Artykuł XVIII.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, dnia 25. października 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

Rozdział I,

o powszechnym podatku zarobkowym.

Obowiązek opłaty.

§. 1.

Podatek zarobkowy powszechny opłacać ma każdy, który w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych trudni się jakimś przedsiębiorstwem zarobkowym lub oddaje się jakiemuś zajęciu, mającemu zysk na celu.

Wyjątki.

§. 2.

Nie podlegają powszechnemu podatkowi zarobkowemu:

1. Przedsiębiorstwa mające obowiązek składania rachunków publicznie, których opodatkowanie urządzone jest w rozdziale drugim ustawy niniejszej;
2. zatrudnienia wykonywane w stosunku służbowym za zapłatą lub wynagrodzeniem;

3. gospodarstwa rolne i leśne, łącznie z ogrodnictwem, łowiectwem i rybołóstwem. Uwolnienie to nie rozciąga się jednak na łowiectwo na cudzym gruncie i na rybołóstwo w wodach wolnych i dzierżawionych, jakoteż w wodach publicznych, na rybołóstwo morskie, dalej na zarobek z dzierżawy gruntów i gospodarstw (z zastrzeżeniem postanowień, zawartych w §. 3, punkt 2), tudzież na ogrodnictwo sztuczne i handlowe.

Będą uważane za należące do rolnictwa i leśnictwa:

- a) Rolniczy i leśniczy przemysł uboczny, o ile tenże przerabia w pierwszym rzędzie własne produkty; nie są jednak objęte tem postanowieniem browary, podlegające podatkowi konsumcyjnemu gorzelnie, fabryki cukru i inne przedsiębiorstwa z wybitnym charakterem przemysłowym.

Zastosowaniom powyższych postanowień nie sprzeciwia się, jeżeli wyjątkowo dla utrzymania normalnej wysokości ruchu, będą użyte produkty nie przez siebie wyrobione.

- b) Zużycie substancji ziem paryfikacyjnych (§. 16 ustawy z dnia 24. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 88), o ile dalsze obrobienie nie było przedsięwzięte.

- c) Sprzedaż własnych produktów rolnych i leśnych, z wyjątkiem drobnej przemysłowo wykonywanej sprzedaży tychże, w stale otwartych na ten cel użytych sklepach i składach założonych nie w miejscach produkcji rolnej i leśnej.

§. 3.

Od powszechnego podatku zarobkowego uwolnione są:

1. Przedsiębiorstwa, które Rząd utrzymuje w ruchu na zasadzie praw państwa lub w celach administracji publicznej;

2. zarobek z dzierżawy takich gruntów, które dzierżawca lub członkowie jego rodziny uprawiają własnymi rękoma lub przy czasowej i wyjątkowej pomocy najemnej pracy;

3. robotnice, trudniące się robotami ręcznymi lub pewnymi czynnościami wyłącznie w mieszkaniu pracodawców lub u siebie, bez pomocników;

4. zatrudnienia poboczne drobnych gospodarzy wiejskich, wykonywane tylko czasowo i nie z rzemiosła, tudzież sprzedaż tak wyrobionych produktów;

5. trudniący się przemysłem domowym, którzy płody przemysłowe wyrabiają lub obrabiają wyłącznie na zamówienie i na rachunek przedsiębiorcy, a to osobiście lub przy pomocy własnych domowników, atoli bez obcych pomocników;

6. studenci dający lekcje prywatne, tudzież inne osoby trudniące się daniem lekcji prywatnych lub piśmiennictwem jako zatrudnieniem pobocznem, które im nie przynosi dochodu wystarczającego na utrzymanie życia;

7. zatrudnienia poboczne w ogólności, o ile dochód z takowych nie przynosi 50 zł. rocznie i o ile nie mogą być uważane za część stałego rozciągłego przedsiębiorstwa przemysłowego;

8. osoby, które będąc niezdolnemi do stałego trudnienia się przemysłem dającym stałe utrzymanie, zajmują się pracami przemysłowemi bez pomocników celem częściowego opędzenia kosztów swego utrzymania.

§. 4.

Minister skarbu mocen jest uwalniać od podatku takie przedsiębiorstwa wykonywane przez osoby prawne lub fizyczne, które służą do celów publicznych, dobroczynnych lub powszechnie użytecznych, a przytem nie przynoszą albo trwałego albo żadnego dochodu, lub też przynoszą dochód nader drobny, z powodu swej stosunkowej szczupłości nie zasługujący na uwagę.

§. 5.

Ubożych przemysłowców, wykonywających swój przemysł bez pomocnika lub tylko z jednym pomocnikiem (czeladnikiem lub uczniem) może Komisya podatku zarobkowego (§. 16), względnie Władza podatkowa (§. 66) wyłączać za każdym razem na odnośny rok podatkowy lub na odnośny peryod rozkładu od opłacania podatku zarobkowego.

§. 6.

Pozostają w mocy uwolnienia traktatami zawrowane, tudzież poszczególnym osobom lub przedsiębiorstwom osobnemi ustawami nadane, jak również odnośne postanowienia ustaw z dnia 27. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 189, o wspieraniu marynarki handlowej z dnia 31. grudnia 1894 o kolejach niższego rzędu, Dz. u. p. Nr. 2 z roku 1895 i z dnia 10. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 131, dotyczące czasowego uwolnienia od podatków i opłat dla nowo utworzonych przedsiębiorstw przemysłowych w obrębie Tryestu i gminy katastralnej Mili.

Wszelkie inne uwolnienia od podatku zarobkowego, powyżej wyraźnie nie wymienione, mają ustać od dnia, w którym ustawa niniejsza nabędzie mocy obowiązującej, z zastrzeżeniem wszelako postanowień §. 7.

§. 7.

Uwolnienia czasowe od dotychczasowego podatku zarobkowego i dochodowego, już uzyskane, uzasadniają uwolnienie od podatku powszechnego zarobkowego na czas, który jeszcze nie upłynął i po wejściu ustawy niniejszej w wykonanie; uwolnienia od samego dotychczasowego podatku zarobkowego uzasadniają na tenże sam czas odpisanie od podatku zarobkowego odnośnemu przedsiębiorstwu według ustawy niniejszej wziąć się mającego na przepis, kwoty, wyrównywującej kwocie wymierzonego dotychczas temu przedsiębiorstwu ale nie ściągniętego podatku zarobkowego łącznie z dodatkiem nadzwyczajnym.

Stosunek do krajów korony węgierskiej i zagranicznych.

§. 8.

Co do tych przedsiębiorstw i zatrudnień, których wykonywanie rozciąga się na kraje korony węgierskiej, zatrzymują moc swoją postanowienia traktatu cłowego i handlowego, tudzież ustawy z dnia 28. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 89.

§. 9.

Jeżeli czynności przemysłowe przedsiębiorstwa lub zatrudnienia opodatkowanego rozciągają się z zakładu przemysłu w obszarze, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, lub, w braku takowego, z siedziby kontrybuenta, aż za granicę, nakłada się podatek na cały zakres przemysłu.

Jeżeli jednak przedsiębiorstwo tutejsze wykonywa za granicą przemysł stały, pozakładawszy tam do tego celu filie, stacje fabrykacji, kupna lub sprzedaży, albo w jakikolwiek inny sposób, natenczas ta część przemysłu, o ile za granicą jest od niej pobierany podatek tego samego rodzaju, nie podlega opodatkowaniu w krajach tutejszych. Jednakże w krajach tutejszych opłacać należy najmniej czwartą część podatku przypadającego od całego zakresu przemysłu.

§. 10.

Jeżeli przemysł przedsiębiorstwa lub zatrudnienia, podlegającego opodatkowaniu w myśl §. 1, rozciąga się z zakładu przemysłu leżącego za granicą lub, w braku takowego, z leżącej za granicą siedziby przemysłowca, na królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane, a to przez zaprowadzenie zakładów przemysłu, agentur, przez używanie taboru, za pośrednictwem komisantów podróżujących lub nakoniec przez osobiste wykonywanie przemysłu lub

zatrudnienia w tychże krajach, opłacać należy podatek zarobkowy w stosunku do zakresu przemysłu tutejszo-krajowego.

Suma ogólna podatku zarobkowego.

§. 11.

Niezawisłe od dochodu z podatku od handlu obnośnego i przemysłu koczowniczego, w §§. 78, 81 i 82 oznaczonych, sumę ogólną podatku zarobkowego uzyskiwać należy corocznie przez rozkładanie onejże na poszczególnych kontrybuentów według zasad rozkładu niżej podanych.

Ogólna suma podatku zarobkowego ustanawia się na pierwszy peryod rozkładu (§. 35) w ilości 17,732.000 zł.

Na każdy następny peryod rozkładu podwyższa się sumę ogólną podatku zarobkowego o 2/4 od stałej ostatniej wysokości, z zastrzeżeniem nowej regulacji ustawowej (Artykuł XII).

Z tej sumy będą jednak odpisane kwoty nałożone na przedsiębiorstwa, które podczas ostatniego peryodu rozkładu zamienione zostały na spółki akcyjne, lub w inny sposób poddane zostały podatnikowi zarobkowemu według Rozdziału II.

Podział kontrybuentów na klasy.

§. 12.

Opodatkowanie następuje w czterech klasach podatku zarobkowego. Do pierwszej klasy należą podatnicy, których roczna należność podatkowa wynosi więcej niż 1000 zł., do drugiej klasy ci, których należność podatkowa wynosi więcej niż 150 zł., ale nie więcej jak 1000 zł., do trzeciej klasy, ci, których należność podatkowa wynosi więcej niż 30 zł., ale nie więcej jak 150 zł., do czwartej ci, którzy nie więcej jak 30 zł. płacić mają.

Atoli z dotychczasowej klasy podatkowej w tym samym okręgu terytoryalnym występuje się dopiero wtedy,

- a) gdy należność podatkowa roczna kontrybuenta wynosi w pierwszej klasie mniej jak 500 zł., w drugiej klasie więcej niż 1500 zł. albo mniej niż 100 zł., w trzeciej klasie więcej niż 225 zł., lub mniej niż 20 zł., w czwartej klasie więcej niż 45 zł., albo też, gdy
- b) roczna należność podatkowa w dwóch po sobie następujących peryodach przypisania podatku wynosi mniej lub więcej poza oznaczoną wstępnie 1 granicę skali dla odpowiedniej klasy.

Na pierwszy peryod rozkładu zaliczone będą do czterech klas z wyjątkiem handlarzy obnośnych,

przemysłowców koczujących i wydzierżawiających przemysł, wszystkie te osoby, którym w roku poprzedzającym ostatni peryod rozkładu podatek wzięty był na przepis podatek zarobkowy lub dochodowy pierwszej lub drugiej klasy od przedsiębiorstwa lub zatrudnienia podlegającego z zasady podatnikowi zarobkowemu powszechnemu.

Zaliczenie następuje na podstawie tej kwoty, którą owe osoby tytułem rzeczonych podatków łącznie z dodatkiem nadzwyczajnym miały w odnośnym roku zapłacić, lub, jeżeliby wymierzenie na ów rok nie było jeszcze dokonane, na podstawie ostatniego dokonanego wymiaru rocznego w okręgu rozkładu (§. 13).

Gdyby zaś podatek zarobkowy powszechny od przedsiębiorstwa lub zatrudnienia wzięty był kontrybuentowi na przepis w innym okręgu rozkładu a nie w tym, w którym dotychczas brano mu na przepis podatek zarobkowy i dochodowy (§. 48, ustęp 2), przedsiębiorstwo to zaliczyć należy do nowego okręgu rozkładu.

Na następne peryody rozkładu zaliczani będą kontrybuenti podatku zarobkowego do klas podatkowych podług tej kwoty, którą jako podatek zarobkowy powszechny mieli zapłacić w okręgu rozkładu w ostatnim roku poprzedzającym peryod rozkładu.

Termin, aż do którego straty i przyrosty mogą być brane na uwagę, ustanawiać będzie Minister skarbu ze względem na stan prac komisji kontyngentowej.

Okręgi rozkładu.

§. 13.

Okręgami rozkładu dla pierwszej i drugiej klasy są okręgi Izb handlowych. Minister skarbu może jednak także okręgi kilku Izb handlowych jednego kraju złączyć w jeden okrąg rozkładu lub okrąg jednej Izby handlowej podzielić na kilka okręgów rozkładu.

Dla trzeciej i czwartej klasy okręgami rozkładu są miasta i osady przemysłowe, liczące przeszło 20.000 mieszkańców (bez wojska), tudzież starostwa; miasta posiadające własny statut, których ludność nie przenosi 20.000 mieszkańców, stanowią razem z okolicznym starostwem jeden okrąg rozkładu.

Minister skarbu może miasta i osady przemysłowe połączyć z gminami okolicznymi w osobny okrąg rozkładu, jeżeli tam zachodzą takie same stosunki przemysłowe i zarobkowe; tenże może także miasta, liczące nie więcej jak 20.000 mieszkańców uczynić osobnym okręgiem rozkładu lub większe miasta podzielić na kilka okręgów rozkładu.

Spółki podatkowe.

§. 14.

Kontrybucenci każdej klasy podatku zarobkowego w każdym okręgu rozkładu tworzą spółkę podatkową.

Co do podatkujących pierwszej i drugiej klasy, Minister skarbu może w obrębie okręgu rozkładu potworzyć dla pewnych kategorii przedsiębiorstw, podatkomu zarobkowemu podlegających i do tej samej klasy onegoż należących, osobne spółki podatkowe.

§. 15.

Kontrybuentów podatku zarobkowego zalicza do spółek podatkowych Władza podatkowa pierwszej instancyi.

Kontrybucenci podatku zarobkowego, którzy na zasadzie postanowień ustawy niniejszej, dotyczących się miejsca brania na przepis podatku, roszczą sobie prawo, żeby ich zaliczono do spółki podatkowej innego, zamiast do dotychczasowego, okręgu rozkładu, mogą w terminie, który ustanowiony będzie drogą rozporządzenia, wnieść żądanie swoje na piśmie do Władzy podatkowej pierwszej instancyi swego przyszłego okręgu rozkładu.

Od zarządzenia Władzy podatkowej pierwszej instancyi co do zaliczenia a względnie od decyzji dotyczącej się rzeczonoego podania można odwołać się do Władzy skarbowej krajowej.

Takie jednak odwołanie się nie wstrzymuje ani utworzenia spółek podatkowych, ani dokonania ważnych wyborów do komisji podatku zarobkowego, ani skutecznienia rozkładu.

Komisje podatku zarobkowego.

a) Tworzenie komisji.

§. 16.

Dla każdej spółki podatkowej tworzy się komisję podatku zarobkowego.

Komisje podatku zarobkowego składają się z przewodniczącego i takiej ilości członków, jaką Minister skarbu oznaczy.

Przewodniczącego mianuje Minister skarbu.

Połowę członków komisji wybierają osoby składające spółkę z pomiędzy siebie, drugą połowę mianuje Minister skarbu.

Do komisji podatku zarobkowego spółki podatkowej pierwszej i drugiej klasy może zamiast członka tej spółki być także wybrany przez tegoż członka specjalnie upoważniony kierownik zarządu.

Nadto Minister skarbu może przydać Komisji urzędnika skarbowego jako referenta, któremu służy prawo głosowania tylko w takim razie, jeżeli jest zarazem członkiem komisji.

Przewodniczący i członkowie mianowani przez Ministra skarbu mogą także należeć do kilku komisji podatku zarobkowego tego samego lub rozmaitych okręgów terytorjalnych.

§. 17.

Przewodniczącemu, jakoteż każdemu członkowi komisji podatku zarobkowego przydać należy po jednym zastępcy, na wypadek niemożności urzędowania lub na wypadek wystąpienia w ciągu peryodu urzędowania (§. 22).

Zastępcę przewodniczącego mianuje Minister skarbu. Zastępcy członków ustanawiani są w taki sam sposób jak członkowie.

§. 18.

Należący do pierwszej i drugiej klasy podatku zarobkowego wybierają bezpośrednio; wybór odbywa się w siedzibie Izby handlowo-przemysłowej pod przewodnictwem komisarza rządowego ustanowionego dla odpowiedniej Izby handlowo-przemysłowej; o ile rząd będzie korzystał z upoważnienia §. 13 w stosunku do pierwszej i drugiej klasy podatku zarobkowego, mają być wydane specjalne postanowienia w drodze rozporządzenia, odnoszące się do podjęcia wyborów.

Należący do innych klas podatku zarobkowego wybierają również bezpośrednio w miastach i w miejscowościach przemysłowych tworzących samoistny okrąg rozkładu jak niemniej w gminach przyległych w myśl §. 13, ustęp 3 z niemi połączonych; w tych wypadkach wybór odbywa się na zgromadzeniach wyborczych kierowanych przez urzędy gminne.

We wszystkich innych wypadkach opodatkowani dokonywują wyborów przez prawyborców.

Wybór ostatnich odbywa się w zgromadzeniach wyborczych zwoływanych w siedzibie urzędu podatkowego pod przewodnictwem komisarza mianowanego przez polityczny urząd powiatowy dla każdego powiatowego urzędu podatkowego. Na każdym 20 kontrybuentów każdej spółki podatkowej, opodatkowanych w obrębie urzędu podatkowego, jakoteż na każdorazową resztę poniżej 20 opodatkowanych, przypada jeden prawyborca.

Prawyborcy każdego okręgu rozkładu wybierają członków komisji i ich zastępców w siedzibie urzędu powiatowego politycznego na zebraniu kierowanym przez ten urząd,

Wybory odbywają się za pomocą kartek urzędowych, i to oddzielnie na członków komisji i na ich zastępców. Kartki podpisane przez uprawnionych do wyboru mają być albo osobiście oddane, albo nadesłane przez pocztę do urzędu kierującego wyborami. Wybór następuje względną większością głosów, a przy równości głosów rozstrzyga los.

Czynne prawo wyboru mają jednak tylko osoby będące w pełnem używaniu praw cywilnych i politycznych.

Małoletni, jakoteż osoby zostające pod kuratelą wykonywują prawo wyboru przez swych prawnych zastępców.

Wielu uczestników jednego przedsiębiorstwa mają tylko jeden głos, który ma oddać jeden z pomiędzy nich.

§. 19.

Ustanowione dla każdego kraju, krajowe komisje podatku zarobkowego, rozstrzygają rekursa przeciw wymiarowi podatku, jako też przeciw udzieleniu lub odmowie uwolnień od podatku, dalej udzielają opinii i stawiają wnioski do komisji kontyngentowych w sprawach o oznaczenie lub sprostowanie kontyngentu spółek.

Komisje krajowe podatku zarobkowego składają się z przewodniczącego i z członków oraz ich zastępców, których liczbę i sposób wyboru podaje załączony Wzór A.

Członkowie i ich zastępcy wybierani przez sejm, będą powoływani w sposób przez sejm oznaczony z pomiędzy zamieszkałych w kraju obowiązanych do opłaty podatku zarobkowego, z uwzględnieniem o ile możliwości czterech klas podatkowych.

Wybory z Izby handlowo-przemysłowych mają być dokonane według odpowiednich przepisów ich statutów i regulaminów.

Przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego każdej krajowej komisji podatku zarobkowego mianuje Minister skarbu.

§. 20.

Wybieralnymi są tylko ci kontrybucenci podatku zarobkowego płci męskiej, względnie ci urzędnicy kierujący przedsiębiorstwem (§. 16, ustęp 5), którzy skończyli 24 rok życia i używają w zupełności praw cywilnych i politycznych.

§. 21.

Wyboru mogą nie przyjąć członkowie Rady państwa i sejmu, osoby przeszło 60 lat liczące lub obciążone krepującymi ułomnościami fizycznymi,

nakoniec osoby, które już przez cztery lata bez przerwy były członkami komisji podatku zarobkowego, a to w ciągu następnych lat czterech, także osoby, które są już członkami komisji szacunkowej podatku dochodowego osobistego.

Powołani zastępcy zastępują członków w każdym względzie.

O możliwości nieprzyjęcia wyboru rozstrzyga nieodwołalnie przewodniczący komisji.

§. 22.

Członków komisji i ich zastępców powołuje się zwyczajnie na cztery lata.

Z końcem każdego drugiego roku występuje połowa mianowanych i połowa wybranych członków i zastępców. Jeżeli ilość ich jest nieparzysta, występuje naprzemian to większa, to mniejsza część, po raz pierwszy część większa.

Po raz pierwszy występujących wskazuje los. Występujący mogą być powołani ponownie.

Wybory uzupełniające, jakoteż mianowania na miejsce członków mianowanych, którzy przed czasem wystąpili lub zostali odwołani, obowiązują na pozostałą część okresu urzędowania.

Mandat drogą wyboru uzyskany traci moc swoją, gdy posiadający go utraci prawo wybieralności.

b) Postępowanie komisji podatku zarobkowego i komisji krajowych podatku zarobkowego.

§. 23.

Na każde posiedzenie komisji, przewodniczący zapraszać ma wszystkich jej członków, a zamiast członków nie mogących przybyć, ich zastępców.

Komisje mają prawo uchwalania, gdy oprócz przewodniczącego lub jego zastępcy jest obecna najmniej połowa członków.

Gdyby nie przybyła taka ilość członków, jaka jest potrzebna do powzięcia uchwały, zaprosić należy na następne posiedzenie wszystkich członków piśmiennie z tem nadmienieniem, że komisja będzie miała prawo uchwalania także bez względu na ilość obecnych.

§. 24.

Komisje wydają orzeczenia bezwzględną większością głosów członków obecnych. Przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów.

Jeżeli przy głosowaniu nad wysokością kwoty niema bezwzględnej większości głosów, w takim razie należy głosy za kwotą dla kontrybuenta najniekorzystniejszą doliczać do głosów za najbliższą kwotą dla kontrybuenta mniej niekorzystną dopóty, aż się okaże większość.

§. 25.

Podczas rozprawy nad opodatkowaniem członka komisji, jego małżonki lub jego krewnych i powinowatych w linii wstępnej i zstępnej albo aż do trzeciego stopnia bocznych linii, członek interesowany winien oddalić się przed obradami i wydaniem uchwały. Przewodniczący winien w podobnym przypadku zdać przewodnictwo na swego zastępcę lub na jednego z członków obecnych. Też same zasady stosują się również, gdy toczy się rozprawa nad opodatkowaniem przedsięwzięcia, w którym jeden z członków komisji ma interes bezpośredni.

§. 26.

Komisycy winni spisywać protokoły swoich orzeczeń i rozpraw, i takowe powinny być podpisane przez przewodniczącego i dwóch członków rozprawie obecnych.

§. 27.

Przewodniczący jakoteż wszyscy członkowie komisji winni postępować bez względu na osoby, według najlepszego przekonania i sumienia, oraz zachowywać w ścisłej tajemnicy tak rozprawy komisji jak i stosunki kontrybuentów, o których się na rozprawach dowiedzą.

Ci członkowie lub zastępcy, którzy nie są urzędnikami rządowymi, winni zamiast składania przysięgi, ślubować podaniem ręki dopełnienie tego obowiązku.

§. 28.

Przewodniczący i członkowie komisji nie będący czynnymi urzędnikami rządowymi, mają prawo żądania zwrotu kosztów podróży; wysokość tego zwrotu będzie uregulowana drogą rozporządzenia.

Do urzędników rządowych czynnych stosowane będą powszechne przepisy o dyetach dla nich obowiązujące.

§. 29.

Jeżeli w skutek oczywistej winy uprawnionych do wybierania, wybór nie przyjdzie do skutku w czasie właściwym, lub jeżeli wybrani odmówią prze-

pisanego współdziałania, w takim razie Minister skarbu powołuje potrzebną do uzupełnienia odnośnej komisji ilość członków i zastępców a mianowicie do komisji podatku zarobkowego z grona odnośnych spółek podatkowych, a do komisji krajowych podatku zarobkowego z grona kontrybuentów podatku zarobkowego całego kraju.

Osoby te przez Ministra skarbu powołane mają takie same prawa i obowiązki jak wybrani członkowie i zastępcy.

Mają atoli być odwołane jak tylko da się to uskutecznić bez zamieszania toku czynności komisji, skoro później odbędzie się wybór, który nie przyszedł był do skutku, lub gdy na miejsce osób, które odmówiły współdziałania, dokonane zostaną nowe wybory rozpisane przez Władzę polityczną a wybrani członkowie i zastępcy wejdą w skład komisji.

§. 30.

Gdyby utworzenie komisji podatku zarobkowego stało się niemożliwym lub gdyby bądź komisya podatku zarobkowego bądź też komisya krajowa podatku zarobkowego nie mogła czynności swojej skończyć w terminie, który Minister skarbu wyznaczy, w takim razie atrybucye komisji mogą być poruczone przewodniczącemu.

Zasady rozkładu.

§. 31.

Podatek zarobkowy powszechny rozkłada się między kontrybuentów podatku zarobkowego należących do pewnej spółki podatkowej przez rozdzielenie między nich tej części sumy ogólnej podatku zarobkowego (kontyngentu spółki), która na każdą spółkę podatkową przypada.

§. 32.

Celem ustanowienia stosunku, w jakim rozdzielenie to ma nastąpić, komisya podatku zarobkowego naznacza każdemu kontrybuentowi tę stopę podatkową zawartą w dołączonym wzorze B, która według jej uznania najlepiej odpowiada średniej intracie z jego przemysłu lub zatrudnienia w stosunku do średniej intraty z przemysłu i zatrudnień innych kontrybuentów spółki podatkowej.

§. 33.

Komisya podatku zarobkowego ocenia średnią intratę po swobodnem rozważeniu wszystkich zbędnych lub jej skądinąd znanych stosunków.

Wzór B,
str. 692.

Komisya podatku zarobkowego winna przytem stwierdzić najistotniejsze oznaki rozmiarów przemysłu każdego przedsiębiorstwa lub zatrudnienia podlegającego opodatkowaniu i wydać orzeczenie, czy w stosunku do rozmiarów przemysłu średnia intrata jest zwyczajna czyli też większa lub mniejsza od zwyczajnej.

W jakiej formie komisye podatku zarobkowego zestawiać mają wykazy stwierdzonych istotnych oznak rozmiarów i wyników przemysłu, postanowione będzie drogą rozporządzenia.

§. 34.

O ile to ze względu na poczynione dochodzenia jest bez opóźnienia czynności rozkładu możebnem, komisya podatku zarobkowego winna uskutecznić rozkład zawsze według grup zarobku i najprzód ustanowić stopę podatkową w każdej grupie zarobku dla tych przedsiębiorstw zarobkowych i zatrudnień, które według swojej średniej intraty przynoszą najmniejszy dochód, a dopiero po ustanowieniu tej najniższej stopy podatkowej, uporządkować inne przedsiębiorstwa i zatrudnienia według ich średniej intraty w taki sposób, żeby dla wszystkich przedsiębiorstw i zatrudnień, które pod względem intraty nie znacznie różnią się od siebie, ustanowiona była ta sama stopa podatkowa.

Przedsiębiorstwa wydzierżawione stanowią razem z przedsiębiorstwami samoistnemi tego samego rodzaju jedną grupę zarobkową; przy wymierzaniu atoli stopy podatkowej uwzględniać należy ciężary, jakie dzierżawca ponosi na podstawie kontraktu dzierżawy (czynsz dzierżawny itd.).

Postanowienie powyższe nie wzrusza potrzebnego w myśl §. 32 porównywania średniej intraty przedsiębiorstw i zatrudnień rozmaitych grup zarobkowych.

Jeżeli intrata przedsiębiorstwa lub zatrudnienia osiągnęta bywa przeważnie przez zarobek z pracy bez znacznego przyczynienia się kapitału, komisya podatku zarobkowego może owemu przedsiębiorstwu naznaczyć stopę podatkową niższą aż do trzech stóp od tej, jakaby odpowiadała średniej intracie.

Szczegółowe przepisy postępowania będą uregulowane w instrukcyi, która ma w szczególności zawierać także objaśnienia, jakie oznaki rozmiarów przedsiębiorstwa winny być stwierdzone przez komisję.

§. 35.

Tę część rozkładu podatku zarobkowego wyznacza się zazwyczaj (§§. 36 i 66) na dwa lata (peryod rozkładu).

§. 36.

Za podstawę wymiaru bierze się średni stan stosunków przedsiębiorstwa w roku liczonym od dnia 1. lipca aż do dnia 30. czerwca, poprzedzającym peryod rozkładu. Jeżeli przedsiębiorstwo istnieje krócej niż rok, stosunki jego oceniać należy według stanu średniego, jaki był w krótszym okresie istnienia tego przedsiębiorstwa.

Przedsiębiorstwom lub zatrudnieniom nowo powstającym wymierzyć należy podatek za pozostałą część peryodu rozkładu na podstawie spodziewanych stosunków obrotu.

§. 37.

Podatek zarobkowy wymierzać należy zwyczajnie osobno od każdego zakładu przemysłu a w szczególności osobno od zakładów filialnych i pomocniczych wszelkiego rodzaju, od magazynów fabrycznych, od rozmaitych fabryk tego samego przedsiębiorstwa itp. Jeżeli jednak zakłady przemysłu znajdują się w tej samej gminie, podatek zarobkowy od nich przypadający złączony być ma w jedną sumę.

Wyjątek od zasady powyższej prócz tego podatku, dozwolony jest jeszcze tylko w tym razie, jeżeli zakład filialny nie samodzielny zostaje z zakładem głównym w tak nierozdzielny związek, że oddzielne oznaczenie średniej intraty jest niemożliwe. W przypadku tym opodatkować należy zakład filialny razem z zakładem głównym w siedzibie tego ostatniego, ale wspólny podatek rozdzielić na poszczególne zakłady, uwzględniając ich stosunkową ważność, ocenioną według słuszności.

Jeżeli wszystkie zakłady wspólnie opodatkowane znajdują się w tym samym okręgu rozkładu, rozdział ten uskutecznia komisya podatku zarobkowego, jeżeli się znajdują w rozmaitych okręgach rozkładu tego samego kraju, czyni to Władza skarbową krajową, jeżeli znajdują się w rozmaitych krajach, Ministerstwo skarbu.

Czy zachodzą oznaczone w drugim ustępie warunki łącznego opodatkowania kilku zakładów, w tej mierze orzekać ma według słusznego uznania Władza skarbową krajową, a to na wniosek odnośnej komisyi lub na prośbę kontrybuenta, którą jednak tenże podać winien najmniej na sześć miesięcy przed rozpoczęciem się peryodu rozkładu; w dalszej zaś instancyi, tudzież, jeżeli poszczególne zakłady filialne znajdują się w rozmaitych krajach, Ministerstwo skarbu.

Jeżeli przedsiębiorca uprawia w tym samym lokalu przemysłu rozmaite rodzaje przedsiębiorstw lub zatrudnień, komisya ustanowić ma łączną stopę

podatku od całego przedsiębiorstwa; może jednak orzec, ile z tej stopy podatkowej przypada na każdy rodzaj przemysłu, na żądanie zaś kontrybuenta jest obowiązana ten podział skutecznie.

Miejsce opodatkowania.

§. 38.

Podatek zarobkowy bierze się na przepis w tej gminie podatkowej, w której przedsiębiorstwo lub zatrudnienie jest wykonywane.

Jeżeli czynności przemysłowe rozciągają się z zakładu przemysłu lub w braku takowej z siedziby kontrybuenta na kilka gmin podatkowych, podatek wziąć należy na przepis w tej gminie, w której znajduje się zakład przemysłu albo siedziba kontrybuenta. Co do przedsiębiorstw budowniczych każdą siedzibę kierownictwa przedsiębiorstwa uważać należy za zakład przedsiębiorstwa.

Jeżeli sam zakład przemysłu rozciąga się na obszar kilku gmin, komisya podatku zarobkowego rozdzielić ma podatek między gminy interesowane w stosunku ważności poszczególnych części przemysłu i ze względu na ciężary, jakie gminy interesowane ponoszą w skutek istnienia zakładu przemysłu lub wykonywania przemysłu, jakoteż ze względu na stosunek rozległości topograficznej.

Te postanowienia stosują się także do podziemnej odbudowy górniczej.

Jeżeli gminy interesowane należą do rozmaitych okręgów rozkładu lub do rozmaitych krajów, w takim razie ustanawia komisya podatku zarobkowego jaka ma wymierzyć i rozdzielić podatek w pierwszym razie Władza skarhowa krajowa, w drugim Ministerstwo skarbu.

To ostatnie postanowienie wchodzi w zastosowanie także wtedy, gdy podatek zarobkowy opłacany być ma od przemysłu, który z zakładu przemysłu, znajdującego się za granicą lub z leżącego tamże miejsca zamieszkania kontrybuenta rozciąga się na obszar, w którym ustawa niniejsza obowiązuje (§. 10).

Postępowanie.

a) Deklaracje kontrybuentów podatku zarobkowego.

§. 39.

W celu wymiaru podatku zarobkowego, każdy kontrybuent winien przed rozpoczęciem się każdego peryodu rozkładu, w terminie, który Władza skarhowa krajowa w ohwieszczeniu publicznem wyzna-

czy, najmniej jednomiesięcznym, podać do Władzy podatkowej pierwszej instancyi, w której okręgu podatek ma być przypisany (§. 38), deklarację co do okoliczności, służących za podstawę do wymiernenia podatku zarobkowego.

Deklaracya zawierać powinna mianowicie następujące szczegóły:

- a) rodzaj przedsiębiorstwa przemysłowego;
- b) miejsce wykonywania przemysłu;
- c) rodzaj lokali przemysłu i ich wartość czynszową;
- d) ilość i rodzaj robotników;
- e) rodzaj i wartość kapitału zakładowego;
- f) rodzaj i wartość kapitału obrotowego;
- g) jakość i ilość całego, szczególnie zaś w użyciu będącego taboru (motorów, machin roboczych, urządzeń warsztatowych itp.);
- h) te szczególne okoliczności, które w instrukcyi wydanej drogą rozporządzenia wymienione będą jako istotne oznaki rozmiarów przedsiębiorstwa.

Szczegóły te powinny zwyczajnie odnosić się do średniego stanu stosunków przedsiębiorstwa w ciągu ostatniego ubiegłego roku (§. 36), jeżeli zaś przedsiębiorstwo lub zatrudnienie nie jest jeszcze przez cały rok w ruchu, do średniego stanu w ciągu krótszego okresu jego istnienia; w tym ostatnim przypadku kontrybuent winien podać, czy na rok następny zamierza uczynić lub przewiduje jaką zmianę w rozmiarach przedsiębiorstwa.

Deklaracye czynić należy zgodnie z prawdą i według najlepszego przekonania. Podawać je można albo pisemnie albo protokolarnie u właściwej Władzy podatkowej pierwszej instancyi.

Do wygotowywania piśmiennych deklaracyj podatkowych winni kontrybuenti używać blankietów urzędowych, których układ przepisany będzie drogą rozporządzenia.

§. 40.

Utrzymujący w tym samym okręgu rozkładu kilka przedsiębiorstw jednego i tego samego przemysłu, podać ma deklarację wszystkie te przedsiębiorstwa obejmującą, winien jednak wykazać w niej oddzielnie stosunki przemysłowe każdego z osobna przedsiębiorstwa.

§. 41.

Deklaracye zarobkowo-podatkowe, tyżące się przedsiębiorstw i zatrudnień nowo powstających lub nowo otwartych zakładów przemysłu podawać należy — niezawisłe od obowiązku oznaj-

mienia w §. 64 przepisanego — na osobiste wezwanie Władzy podatkowej, w terminie, jaki ona w tem wezwaniu wyznaczy, najmniej ośm dni wynoszącym.

§. 42.

Jeżeli kontrybuent nie wniesie w przepisany terminie obowiązkowej deklaracji, komisya podatku zarobkowego może wymierzyć mu podatek zarobkowy z urzędu na podstawie wiadomości jakimi rozporządza.

Zanim jednak podatek będzie w taki sposób wymierzony, wezwać należy wprzód kontrybuenta z wyraźnym nadmienieniem o tym skutku prawnym, do wniesienia deklaracji w terminie najmniej ośmiu dniowym.

Postanowienie powyższe nie uchyla możności ukarania kontrybuenta za zaniebdanie wniesienia deklaracji, ani też prawa Władzy podatkowej i komisji podatku zarobkowego wezwania kontrybuenta z zagrożeniem karą porządkową, żeby wniósł deklarację.

b) Badanie deklaracji.

§. 43.

Władza podatkowa pierwszej instancyi oddaje nadchodzące do niej deklaracje kontrybuentów podatku zarobkowego przewodniczącemu komisji podatku zarobkowego.

Przewodniczący winien przygotować wymierzenie podatku za pomocą zbadania deklaracji i zebrania wiadomości o okolicznościach ważnych dla wymiaru podatku.

W tym względzie może używać do pomocy referenta, jeżeliby w myśl §. 16 był komisji przydany, jakoteż, podług własnego zdania, innych członków komisji i może tym ostatnim poruczać referaty co do opodatkowania pewnych kontrybuentów lub pewnych grup kontrybuentów.

Przewodniczący, jakoteż referenci i organa (§. 44) przez niego upoważnione mają prawo żądać od kontrybuenta wyjaśnień, gdyby takowe były potrzebne do uzupełnienia lub sprostowania deklaracji podatkowej.

Ma on również prawo przesłuchiwać biegłych i informatorów, jakoteż, jeżeli dla właściwego wymierzenia podatku uzna to za potrzebne, zarządzić w myśl §. 280 zwiedzenie urzędzeń przemysłowych, zakładów przemysłu i zapasów.

Książki przemysłowe kontrybuenta wolno przeglądać tylko w takim razie, gdy tenże sam je przedłoży (§. 272).

W żadnym jednak przypadku kontrybuent nie jest obowiązany wyjawiać tajemnic swojego przemysłu.

§. 44.

Celem zgromadzenia potrzebnych wiadomości, przewodniczący może według własnego uznania zażądać pomocy Władz politycznych i skarbowych pierwszej instancyi jakoteż Władz samorządnych, a w szczególności zwierzchności gminnych, które obowiązane są uczynić zadosyć wezwaniom jego w tym względzie.

§. 45.

Gdyby zachodziła wątpliwość co do prawdziwości szczegółów przez kontrybuenta podanych, należy oznajmić mu taką i nastęrczyć mu sposobność do wyjaśnienia.

§. 46.

W obec kontrybuentów, osób trzecich i Władz, służą komisji podatku zarobkowego takie same prawa, jak przewodniczącemu. Nadto komisya podatku zarobkowego ma prawo zażądania przesłuchania pod przysięgą świadków o pewne fakta, oraz biegłych co do pewnych pytań, a to przez sąd powiatowy miejsca zamieszkania powołanej osoby.

Szczegółowe postanowienia w tym względzie wydać należy drogą rozporządzenia.

c) Zawiadomienie Władzy podatkowej o uchwalonej wysokości podatku.

§. 47.

Przewodniczący komisji podatku zarobkowego uwiadania Władzę podatkową pierwszej instancyi, jakie stopy podatkowe komisya ta uchwaliła, w tym celu, aby urząd podatkowy oznaczył w drodze repartycji kontyngentów spółek wysokość podatku każdego podatnika.

Ustanowienie kontyngentów spółek.

§. 48.

Kontyngenty poszczególnych spółek ustanawiają się według następujących zasad:

Na pierwszy peryod rozkładu bierze się za podstawę dla każdej spółki podatkowej ową sumę, którą członkowie spółki mieli płacić w ostatnim poprzednim roku (§. 12, ustęp 4) tytułem podatku zarobkowego i dochodowego pierwszej i drugiej klasy. Z podatku przypadającego od intraty z przedsiębiorstwa puszczonego w dzierżawę, o ile był przypisany wydzierżawiającemu nie obowiązanemu do uiszczenia podatku według Rozdziału II, wziąć należy w rachun-

nek tylko połowę; nadto przestrzegać należy, żeby co do takich zakładów przemysłu, filii itd. podlegających opodatkowaniu według ustawy niniejszej w pewnym oznaczonym okręgu rozkładu, które według ustaw dotychczasowych w innym okręgu były opodatkowane, odliczono od kontyngentu tego ostatniego okręgu kwotę podatku na takowe przypadającą, a doliczono do kontyngentu ich nowego okręgu. Jeżeli niewiadomo jaka kwota podatku, branego na przepis wspólnie od kilku zakładów przemysłu, przypada na poszczególny zakład przemysłu, Władza podatkowa winna sumę dotychczasowego całego podatku rozdzielić między poszczególne zakłady przemysłu itp. według własnego słusznego zdania.

Z kwot, według powyższego na poszczególne spółki podatkowe przypadających, potrącają się następnie te kwoty, które osoby do odnośnej spółki podatkowej w myśl §. 12 tymczasowo przyłączone, atoli w myśl §§. 2, 3 i 5 od powszechnego podatku zarobkowego uwolnione, miały według wymierzenia ostatniego roku płacić jako podatek zarobkowy i dochodowy pierwszej i drugiej klasy.

Sumy przypadające według tego na spółki podatkowe pierwszej klasy, biorą się onymże w całości na przepis jako kontyngent spółki.

Natomiast z kwot, przypadających na dalsze trzy klasy spółek podatkowych, potrącają się jeszcze inne sumy.

Wysokość tego potrącenia oblicza się a to odliczając dla każdego okręgu rozkładu najniższej klasy (§. 13, ustęp 2) zapomocą następującego rachunku: Najprzód oblicza się 14. procent przeszłorocznej należności podatkowej kontrybuentów drugiej klasy, należących do odnośnego okręgu rozkładu, następnie 21. procent należności podatkowej kontrybuentów trzeciej klasy a wreszcie 28. procent należności podatkowej kontrybuentów czwartej klasy.

Następnie kwoty te dodają się do siebie a z sumy ich strąca się ową kwotę, o którą kwoty przypadające na odnośne spółki podatkowe zostały już zmniejszone w myśl poprzedzającego ustępu 3 z powodu uwolnień od podatku przyznanych podającym tego samego okręgu.

Pozostałej reszty owej sumy używa się do dalszego zmniejszenia tych kwot spółki w takim stosunku, że z kwoty spółki podatkowej czwartej klasy potrąca się zawsze dwa razy większą a z kwoty spółki podatkowej trzeciej klasy zawsze półtora raza większą stopę procentową niż ze sumy kontrybuentów drugiej klasy tego samego okręgu.

Te częściowe potrącenia obliczone w powyższy sposób dla kontrybuentów drugiej klasy po-

szczególnych okręgów rozkładu najniższej klasy, należy następnie zsumować dla każdego z osobna okręgu rozkładu drugiej klasy i sumę tę potrącić od odnośnej kwoty spółki.

Kontyngenty spółek obliczają Władze podatkowe pierwszej instancji pod okiem Ministra skarbu.

§. 49.

Jeżeli suma podatkowa, przypadająca dla wszystkich spółek podatkowych, uczyni więcej niż ogólna suma podatku zarobkowego na całe państwo przypadająca, w takim razie komisya kontyngentowa, niezależnie od wszelkich innych upoważnień służących jej pod względem wyrównania kontyngentów spółek (§. 54), decyduje o rozdzieleniu tej nadwyżki. Gdyby komisya kontyngentowa nie wydała żadnego innego zarządzenia, suma zwyczajki rozdzielona będzie w celu potrącenia między spółki podatkowe drugiej, trzeciej i czwartej klasy w taki sposób, że za podstawę rozdzielenia wzięte będą kwoty spółek podatkowych drugiej klasy w rzeczywistej, kwoty spółek podatkowych trzeciej klasy w półtora raza większej, nakoniec kwoty spółek podatkowych czwartej klasy w podwójnej wysokości.

Jeżeli zaś suma podatkowa, wypadająca dla wszystkich spółek podatkowych, jest mniejsza jak suma ogólna na całe państwo przypadająca, w takim razie kontyngenty wszystkich spółek podatkowych należy jednostajnie zwięźszyć.

§. 50.

Podstawę do ustanowienia kontyngentu, jaki w późniejszych peryodach rozkładu od każdej spółki podatkowej ma być uzyskany, stanowi suma podatkowa wzięta na przepis jej członkom terażniejszym (§. 12, ustęp 6) łącznie z kontrybuentami podatku zarobkowego, którzy w ostatnim peryodzie rozkładu przybyli (§. 66, ustęp 4).

Gdyby suma podatkowa według powyższego dla wszystkich spółek podatkowych obliczona, była większa lub mniejsza niż ogólna suma podatku zarobkowego w odnośnym peryodzie rozkładu na całe państwo przypadająca, komisya kontyngentowa czyniąc użytek z upoważnienia służącego jej na mocy §. 53 i §. 55 winna zwrócić uwagę także na wyrównanie tej różnicy.

Rozdzielenie.

§. 51.

Kontyngent spółki rozdziela się między poszczególnych kontrybuentów corocznie w stosunku

do stóp podatkowych, które komisya podatku zarobkowego wymierzyła.

W tym celu sumują się wymierzone stopy podatkowe wszystkich kontrybuentów spółki. Jeżeli ta suma jest większą od kontyngentu, który ma być uzyskany, potrąca się z wymierzonych stóp podatkowych tyle odsetek, ile potrzeba, ażeby suma ich wynosiła tyle co kontyngent. Jeżeli suma jest mniejsza, dodaje się do wymierzonych stóp podatkowych tyle odsetek, ile potrzeba do uzyskania kontyngentu.

Potrącenie i powiększenie zaokrągląc należy zawsze na całe odsetki w taki sposób, że ułamki wynoszące mniej niż pół procentu opuszczają się a ułamki wynoszące pół procentu lub więcej powiększają się na cały jeden procent.

Powiększenie lub zmniejszenie kontyngentu zład wynikające wyrównać należy przy rozdzielaniu kontyngentu w roku następnym.

Również odkładać należy aż do rozdzielania w roku następnym wyrównanie tych różnic, które wynikają z załatwienia rekursów (§. 59), tudzież z późniejszego wymierzenia nie znanego jeszcze w chwili rozdziału (§. 52), nakoniec z późniejszych sprostowań kontyngentu spółki przez Władze podatkowe, lub ze zmian jakie w nim uczyni później komisya kontyngentowa (§§. 53 aż do 55).

Gdyby jednak komisya kontyngentowa przyznała pewnej spółce podatkowej zniżenie najmniej o czwartą część kontyngentu pierwotnie obliczonego, w takim razie już w odnośnym bieżącym roku podatkowym odpisać należy ratę na ostatni kwartał przypadającą i takowej nie pobierać.

§. 52.

Jeżeli w czasie, gdy rozdzielanie ma się odbywać, podatek nie jest jeszcze wymierzony niektórym przedsiębiorstwom, w takim razie za podstawę do ustanowienia klucza rozdzielania wzięć należy tymczasowo (§. 51) co do odnośnych kontrybuentów wymiar ich podatku z ostatniego roku.

Komisya kontyngentowa.

§. 53.

Wprowadzenie zmian w stosunku kontyngentów, które stosownie do powyższych postanowień mają być od poszczególnych spółek podatkowych uzyskane, zastrzega się komisji kontyngentowej, która wprzód ma zażądać odnośnych wniosków od komisji krajowej podatku zarobkowego.

Komisya kontyngentowa zbiera się pod przewodnictwem Ministra skarbu lub jego zastępcy w Wiedniu. Oprócz przewodniczącego należy do niej 26 członków; z tych połowę mianuje Minister skarbu, drugą zaś połowę wybierają krajowe komisje podatku zarobkowego w taki sposób, że po jednym członku wybranym przypada na Austryę dolną, na Austryę górną i Salzburg, na Tyrol i Vorarlberg, na Styryę, na Karyntyę, na Krainę, na Tryest, Gorycyę, Gradyskę i Istrię, na Dalmacyę, na Czechy, na Morawy, na Śląsk, na Galicyę i na Bukowinę. Wybrani powinni należeć do okręgu kontrybuentów podatku zarobkowego.

W wyborze biorą udział tylko reprezentanci wysłani przez sejmy oraz Izby handlowo-przemysłowe do komisji krajowej podatku zarobkowego.

O ile kilka komisji krajowych podatku zarobkowego wybierać mają razem tylko jednego członka do komisji kontyngentowej, członkowie komisji krajowych do wybierania uprawnieni zgromadzają się i skutecznieją wybór wspólnie.

W tej samej ilości i w taki sam sposób jak członków komisji, powołuje się także zastępców.

Członków i zastępców powołuje się zwyczajnie na lat sześć.

Tak z mianowanych jak i z wybranych członków występuje po każdym dwóch latach pięciu, po do drugim i trzecim dwuleciu po czterech. W dwóch pierwszych razach los rozstrzyga kto ma wystąpić. Występujący mogą być ponownie powołani.

§. 54.

Na pierwszy peryod rozkładu powszechnego podatku zarobkowego komisya kontyngentowa upoważniona jest przyznać poszczególnym spółkom odpowiednie zmniejszenie kontyngentu w takim razie, gdyby niewątpliwie było udowodnione, że kontrybucenci pewnej spółki podatkowej są bardzo znacznie przeciążeni.

Przyznane zniżenia pokryć należy przedewszystkiem nadwyżkami w ustępie pierwszym §u 49 oznaczonymi, gdyby zaś takowe nie wystarczyły, podwyższyć należy stosunkowo kontyngenty wszystkich spółek.

§. 55.

Przed upływem pierwszego, jakoteż każdego następnego peryodu rozkładu, komisya kontyngentowa rozważa, czy ze względu na spostrzeżenia, poczynione co do stosunkowego obciążenia po-

datkowego rozmaitych spółek podatkowych, jakoteż ze względu na różnice w sile podatkowej, jakieby od ostatniego wymierzenia podatku zaszyły, nie należy poczynić zmian w rozdzielaniu ogólnej ustawowej sumy podatku zarobkowego między poszczególne spółki podatkowe celem zaprowadzenia jednostajności w ich opodatkowaniu.

Uchwały, tyczące się podwyższenia lub zniżenia kontyngentu, na poszczególne spółki podatkowe stosownie do §. 50 przypadającego, mogą być powzięte tylko większością dwóch trzecich części głosów w takim razie, gdy podwyższenie lub zniżenie przenosi dwadzieścia procentów tej sumy, którąby kontyngent wynosił, gdyby zmiana nie nastąpiła.

Gdyby suma ogólna kontyngentów spółek, jaką komisya kontyngentowa ustanowi, nie zgadzała się z sumą ogólną podatku zarobkowego, różnicę wyrównać należy zapomocą procentowego zniżenia lub podwyższenia kontyngentów wszystkich spółek.

Wydane uchwały obowiązują zawsze na cały następny peryod rozkładu.

§. 56.

Komisje krajowe podatku zarobkowego winny wnioski a względnie opinie w §. 53 wzmiankowane nadsyłać w terminie, który wyznaczony będzie odpowiednio drogą rozporządzenia, gdyby zaś termin ten upłynął bezskutecznie, komisya kontyngentowa przystąpić ma niezwłocznie do wydania uchwały.

Nakaz płatniczy.

§. 57.

Po skutecznieniu rozkładu Władza podatkowa pierwszej instancyi oznajmić ma każdemu kontrybuentowi nakazem płatniczym kwotę roczną podatku zarobkowego na niego przypadającą a to z wykazaniem oddzielnie wymierzonej stopy podatkowej, jakoteż dodatku lub potrącenia z rozkładu wynikłego.

W nakazie płatniczym objaśnić także należy kontrybuenta o prawie odwołania się służącym mu według §. 59.

Regestr podatku zarobkowego.

§. 58.

Władza podatkowa pierwszej instancyi winna utrzymywać dla każdego okręgu rozkładu regestr podatku zarobkowego, w którym zapisywane być mają stopy podatkowe poszczególnym kontrybuentom wymierzone. Regestr winien urząd podatkowy wystawić na dni 14 do przejrzenia przez opodatkowanych.

Nadto sporządzić należy dla każdej gminy podatkowej wyciąg z rejestru, obejmujący jej kontrybuentów i który naczelnik gminy ma wystawić publicznie na dni 14 do przegładania przez kontrybuentów.

Rekursa.

§. 59.

Każdemu kontrybuentowi służy prawo odwołania się do Władzy skarbowej krajowej przeciwko odmówieniu żadanego uwolnienia (§§. 3 i 5), przeciwko wymierzeniu wyznaczonej mu stopy podatkowej lub przeciw obliczeniu kwoty podatku, której zapłacenie zostało nakazane.

Toż samo prawo odwołania się przeciw wymiarowi stopy podatkowej, przeciw obliczeniu kwoty podatku, a nadto przeciwko uwolnieniom przez komisye przyznanym, służy przewodniczącemu komisji podatku zarobkowego, który ma takowe wykonać w przeciągu dni 30 od otrzymania uwiadomienia o wyniku rozkładu od Władzy podatkowej pierwszej instancyi.

§. 60.

Jeżeli odwołanie się wymierzone jest jedynie przeciw obliczeniu kwoty podatku, a Władza podatkowa pierwszej instancyi uznaje takowe w całej rozciągłości za uzasadnione, to winna obliczenie sprostować. Jeżeli zaś nie można żądaniu odwołującego się uczynić w całej rozciągłości zadosyć, w takim razie Władza podatkowa winna rekurs ze swoją opinią przedstawić Władzy skarbowej krajowej do rozstrzygnięcia.

§. 61.

Jeżeli rekurs tyczy się wymierzenia stopy podatkowej przez komisję albo odmowy uwolnienia, przesłać go należy do przewodniczącego komisji podatku zarobkowego, który po przeprowadzeniu dalszych dochodzeń i zebraniu dowodów, jakieby do oceny żądania rekurenta były potrzebne, zasięga opinii komisji a następnie przedstawia rekurs Władzy skarbowej krajowej. Rekursa takie przesyłać ma Władza skarbowa krajowa komisji krajowej podatku zarobkowego do rozstrzygnięcia.

Komisji krajowej podatku zarobkowego a względnie jej przewodniczącemu służą te same prawa, które w §. 43 do 46 nadane są komisji podatku zarobkowego, a względnie jej przewodniczącemu.

§. 62.

Przeciw orzeczeniu dyrekcyi skarbowej krajowej wolno kontrybuentowi, a przeciw orzeczeniu komisji podatku zarobkowego tak kontrybuentowi

jak i przewodniczącemu komisji wnieść zażalenie do Trybunału administracyjnego z powodu niewłaściwego zastosowania ustawy lub z powodu istotnych wad postępowania. (Ustawa z dnia 22. października 1875, Dz. u. p. Nr. 36 z roku 1876).

§. 63.

Odwolanie się nie odkłada obowiązku opłacenia podatku wziętego na przepis, ani nie wstrzymuje środków ściągnięcia takowego.

Przedsiębiorstwa i zakłady przemysłowe nowopowstające.

a) Obowiązek oznajmienia.

§. 64.

Kto rozpoczyna przedsiębiorstwo lub zatrudnienie podatkowi podlegające albo otwiera nowy zakład dla przemysłu już istniejącego, winien oznajmić o tem Władzy podatkowej pierwszej instancji albo przed, albo najpóźniej jednocześnie z rozpoczęciem przemysłu.

Przepisanego ustawą przemysłową uwiadomienia Władzy przemysłowej nie uważa się za dopełnienie tego obowiązku; jednakże dostatecznym jest podanie w czasie właściwym do Władzy podatkowej odpisu wolnego od stępla owego uwiadomienia, które podano do Władzy przemysłowej.

b) Początek obowiązku podatkowego.

§. 65.

Powinność podatkowa poczyna się od pierwszego dnia tego ćwierćrocza kalendarzowego, w którym rozpoczęto przemysł opodatkowaniu podlegający. Pełno ubiegłe miesiące tego kwartału będą jednak uwzględnione przez odpis jednej lub dwóch trzecich części przypisanego podatku zarobkowego.

c) Wymiar podatku.

§. 66.

Kontrybentom w §. 64 wymienionym, zanim zaliczeni będą do spółki podatkowej, wymierza stopę podatkową Władza podatkowa pierwszej instancji na zasadzie w §. 36 przepisanej, z odpowiednim zastosowaniem §. 32. Pod względem postępowania stosować należy odpowiednie postanowienia §§. 39 aż do 46.

Gdyby z rozkładu wynikało doliczenie lub odliczenie, takowe wymierzone będzie rzeczonym kontrybentem według tej stopy podatkowej, która na odnośny rok stosuje się do spółek podatkowych, do którychby należeć mieli ze względu na wysokość stóp procentowych wziętych im na przepis.

Przeciw temu wymierzeniu wolno odwołać się do Władzy skarbowej krajowej, która o ile rekursa wystosowane będą przeciw wysokości stopy podatkowej wziętej na przepis, przysyłać je ma do rozstrzygnięcia komisji krajowej podatku zarobkowego (§. 61).

Kontrybentów rzeczzonego rodzaju zaliczyć należy do właściwych spółek podatkowych zwyczajnie od tego peryodu rozkładu, który nastąpi po otwarciu przedsiębiorstwa — jeżeli zaś nie można już uwzględnić ich przy ustanawianiu odnośnego kontyngentu spółki na ten peryod (§. 12, ustęp 7), w każdym razie od najbliższego dalszego peryodu rozkładu.

Odpisanie podatku zarobkowego.

§. 67.

Podatek zarobkowy odpisuje się w skutek kroków poczynionych przez kontrybenta:

1. Gdy przemysł zostanie zaniechany;

2. w razie trwałego zupełnego zawieszenia przedsiębiorstwa;

w obu przypadkach od terminu płatności, który nastąpi po rzeczywistym zawieszeniu przemysłu (§. 75).

§. 68.

Kontrybent podatku zarobkowego winien o przypadkach w §. 67 wzmiankowanych uwiadomić Władzę podatkową pierwszej instancji w przeciągu 4 tygodni, w przeciwnym razie podatek zostałby odpisany dopiero od tego terminu płatności, który nastąpi po dniu wniesienia uwiadomienia.

§. 69.

Odpisanie podatku zarobkowego zarządza się z urzędu, jeżeli przedsiębiorstwo lub zatrudnienie podatkowi podlegające, zostanie zawieszona a kontrybent podatku zarobkowego umrze lub dłużej niż od roku miejsce jego pobytu nie jest wiadome.

§. 70.

Wydawanie decyzji co do próśb o odpisanie podatku zarobkowego należy do Władzy podatkowej pierwszej instancji. Od jej orzeczenia można odwołać się do Władzy skarbowej krajowej.

Przesiedlenie się.

§. 71.

Jeżeli kontrybent podatku zarobkowego w razie przesiedlenia się udowodni, że w miejscu jego dawnej siedziby przemysł zawieszony został najpóźniej w dniu otwarcia przemysłu w nowej siedzibie, i że w miejscu dawnej swojej siedziby opłacił podatek

zarobkowy, w takim razie podatek zarobkowy ma być wzięty na przepis w miejscu jego nowej siedziby dopiero od następnego kwartału.

Postanowienie to nie stosuje się do przedsiębiorstw i zatrudnień w §§. 78 aż do 82 oznaczonych.

Przejście przemysłu i zatrudnień na inne osoby.

§. 72.

Jeżeli przedsiębiorstwo lub zatrudnienie przejdzie w ciągu kwartału podatkowego na inną osobę, podatek zarobkowy wzięty należy obejmującemu na przepis dopiero od terminu płatności, który po objęciu nastąpi, niezawisłe od wymierzenia go później na nowo.

Zniżenia i ulgi podatkowe.

§. 73.

Zwyczajnie, zmiany w stosunkach przedsiębiorstwa, w ciągu peryodu rozkładu zachodzące, nie uzasadniają zmiany w stopie podatkowej już wymierzonej.

Z powodu atoli istotnych przerw ruchu, w skutek śmierci lub choroby przedsiębiorcy, w skutek pożaru, powodzi lub innych nadzwyczajnych okoliczności, Władza skarbową krajową może jedną lub kilka rat ćwierćrocznych częściowo, a jeżeli ruch był przez cały kwartał zupełnie wstrzymany, nawet całkowicie odpisać.

Przeciw orzeczeniu krajowej Władzy skarbowej można odwołać się do Ministerstwa skarbu.

Podatek od niewykonywanego przemysłu rzeczowego radykowanego lub innego, na podanie kontrybuenta, o ile tenże nie żąda zupełnego odpisu podatku stosownie do § 67, może być obniżony aż do najniższej stopy podatkowej (wzór *B*), począwszy od terminu płatności następującego po dniu zaniechania wykonywania przemysłu. Co do podania, stosować należy odpowiednie postanowienia §. 68. Rozpoczęcie ponowne ruchu uważa się na równi z otwarciem nowego podlegającego podatkowi przedsiębiorstwa (§. 64).

Liczenie przyrostów i ubytków.

§. 74.

Kwoty podatku, który w myśl §. 66 ma być opłacany od przedsiębiorstw i zatrudnień nowo rozpoczętych aż do zaliczenia ich do spółki podatkowej

nie wciągają się w ustanowione kontyngenty spółek, lecz wpływają razem z niemi do skarbu państwa.

Natomiast skarb państwa ponosi także straty, wynikające z odpisania podatku zarobkowego, o ile takowe nie zostały już uwzględnione przy ustanawianiu kwoty kontyngentów spółek, ze zniżenia i darowania podatków (§. 73), jakoteż z niemożności ściągnięcia kwot podatku zarobkowego wziętych na przepis.

Pobór podatku zarobkowego.

a) Terminy płatności.

§. 75.

Podatek zarobkowy opłacać należy z góry rata-
mi ćwierćrocznymi dnia 1. stycznia, 1. kwietnia,
1. lipca i 1. października każdego roku.

b) Ustawowe prawo zastawu dla podatku zarobkowego.

§. 76.

Dla podatku zarobkowego i należności pobocznych istnieje ustawowe prawo zastawu z pierwszeństwem przed wszelkimi prywatnymi prawami zastawu na realnościach kontrybuenta do wykonywania przedsiębiorstwa wyłącznie lub przeważnie przeznaczonych i do tego odpowiednio urządzonych.

Rzeczony prawo zastawu służy bezwarunkowo owym zaległym kwotom podatku zarobkowego i należnościom pobocznym, które zalegają nie dłużej jak rok i sześć miesięcy, licząc wstecz od chwili sprzedaży egzekucyjnej przedmiotu zastawu.

Co się zaś tyczy dawniejszych zaległości, trwających jednak nie dłużej jak trzy lata, licząc wstecz od chwili sprzedaży egzekucyjnej przedmiotu zastawu, rzeczony prawo zastawu zawisłe jest od tego, czy zaległości były w księgach publicznych zabezpieczone najpóźniej w przeciągu roku po terminie płatności zaległych kwot podatku.

W razie zmiany własności co do realności według postanowień powyższych za zastaw służącej, można tego prawa zastawu dochodzić z powyższymi ograniczeniami celem ściągnięcia kwot podatku zarobkowego, które zalegały jeszcze wtedy, zanim prawo własności kontrybuenta wygasło, jakoteż celem ściągnięcia należności pobocznych.

c) Odpowiedzialność współwłaścicieli.

§. 77.

Kilku współwłaścicieli przedsiębiorstwa podlegającego podatkowi zarobkowemu są niepodzielnie odpowiedzialni za przypadający podatek zarobkowy.

Wydzierżawiający przedsiębiorstwo odpowiada w podobny sposób za podatek wymierzony dzierżawcy.

Przepisy szczególne dla handlu obnośnego i przemysłu koczowniczego.

§. 78.

Handel obnośny, jakoteż wszelkie rodzaje przemysłu i zatrudnień wykonywanych sposobem koczowniczym, poddawać należy opodatkowaniu w stosunku, jaki zachodzi między ich średnią intratą a średnią intratą podobnych rodzajów przemysłu wykonywanych przez przemysłowców osiadłych. Liczyć tedy należy na samegoż przedsiębiorcę kwotę 1 zł. 50 c. aż do 15 zł., na każdego pomocnika podobnie 1 zł. 50 c. aż do 15 zł., od zwierząt pociągowych i jucznych (z wyjątkiem psów) 3 zł. aż do 32 zł. Jeżeli przemysł rozciąga się na kilka krajów, wzmiankowane tu kwoty podatku mogą być o połowę podwyższone.

Ogólną sumę podatku wymierzać należy zawsze w jednej ze stóp podanych w dołączonej tablicy B.

Podatek zarobkowy opłaca się z góry, naraz, w całkowitej kwocie należności rocznej.

Jeżeli wykonywanie przemysłu, po opłaceniu podatku na jeden kraj, ma być rozszerzone jeszcze na jeden lub więcej krajów, nadwyżkę w takim razie przypadającą dopłacić należy zanim się rozpocznie rozszerzenie przemysłu.

Podatek wymierza Władza podatkowa pierwszej instancji, od której orzeczenia można odwołać się do Władzy skarbowej krajowej.

Dokładniejsze postanowienia co do właściwości Władz i postępowania wydane będą drogą rozporządzenia.

§. 79.

Kwoty podatku zarobkowego, opłacanego od rodzajów przemysłu i zatrudnień w §. 78 oznaczonych, nie wliczają się w kontyngenty spółek, które od poszczególnych spółek podatkowych mają być uzyskane.

§. 80.

Postanowienia powyższe §§. 78 i 79 nie stosują się do następujących przedsiębiorstw i zatrudnień, które będą traktowane według następujących zasad:

1. Przedsiębiorstwa wykonywane na przemian to w jednym to w drugim miejscu w stałych zakładach przemysłowych, ma opodatkować właściwa komisya podatku zarobkowego w każdej z osobna miejscowości.

2. Jarmarczników, o ile w myśl §. 3, punkt 4, nie są uwolnieni od podatku zarobkowego, opodatkować ma w miejscu zamieszkania właściwa komisya podatku zarobkowego, jako kupczących.

3. Kupcy krajowi podróżujący, nie zostający ani w służbowym ani zarobniczym stosunku, podlegają opodatkowaniu jak agenci handlowi w tem miejscu, gdzie znajduje się siedziba ich przemysłu, albo, jeżeli jej nie mają, w miejscu zamieszkania; opodatkowuje ich komisya podatku zarobkowego owego miejsca.

Kupcy podróżujący, zostający w stosunku służbowym lub zarobniczym, biorą się na wzgląd jedynie przy opodatkowaniu pryncypałów.

§. 81.

Cudzoziemcy, którzy dla wykonywania przemysłu w krajach tutejszych albo sami podróżują albo używają do takich podróży komisantów w służbie u nich zostających, opłacać mają podatek zarobkowy w kwocie najmniej 40 zł. rocznie.

Podatek wymierzać ma Władza podatkowa pierwszej instancji w siedzibie owej Władzy politycznej, która załatwia prośbę o pozwolenie do wykonywania przemysłu w krajach tutejszych. Podatek opłacany ma być zawsze z góry za cały rok i nie wlicza się do kontyngentu spółek.

§. 82.

Widowiska, produkuje muzyczne itp., urządzone nie na podstawie pozwolenia do przenoszenia się z miejsca na miejsce, lecz na podstawie szczególnych pozwoleń na jedno tylko miejsce opiewających, jakoteż sprzedaże towarów, urządzone z czasowem użytkowaniem stałego zakładu przemysłu (magazyny koczownicze), opodatkowywać należy w każdej z osobna miejscowości, w której przemysł jest wykonywany a podatek, który wymierza Władza podatkowa pierwszej instancji, nie ma być wliczany w kontyngent spółki. Podatek przypadający za cały czas zamierzonego wykonywania przemysłu opłacić należy przed rozpoczęciem przemysłu.

Przy wymierzaniu podatku magazynom koczowniczym każdy rok kalendarzowy, w którym przemysł był wykonywany, liczy się za cały rok.

Do §. 19.

T a b l i c a A

podająca ilość i sposób powoływania członków komisji krajowych podatku zarobkowego i ich zastępców.

K r a j	Ogólna ilość członków komisji a względnie zastępców	Z tych członków a względnie zastępców			
		mianować ma Minister skarbu	wybrać ma sejm	wybrać mają Izby handlowo-przemysłowe a mianowicie	
Dolna Austria	15	6	6	wiedeńska 3	
Górna Austria	11	5	5	lincka 1	
Salzburg	9	4	4	salzburska 1	
Tyrol	15	6	6	innsbrucka 1 bożeńska 1 roveredzka 1	
Vorarlberg	9	4	4	feldkiraska 1	
Styrya	14	6	6	gradecka 1 lubnieńska 1	
Karyntya	9	4	4	celowiecka 1	
Kraina	9	4	4	lublańska 1	
Tryest	9	4	4	tryestyńska 1	
Gorycja i Gradyska	9	4	4	gorycka 1	
Istrya	9	4	4	rowińska 1	
Dalmacya	13	5	5	zadarska 1 dubrownicka 1 splecka 1	
Czechy	25	10	10	praska 1 liberecka 1 chebska 1 pilzeńska 1 budziejowicka 1	
Morawa	14	6	6	berneńska 1 ołomuniecka 1	
Śląsk	9	4	4	opawska 1	
Galicja	23	10	10	lwowska 1 krakowska 1 brodzka 1	
Bukowina	9	4	4	czernowiecka 1	

Do §. 32.

T a b l i c a B

podająca stopy, podług których podatek zarobkowy powszechny ma być rozkładany.

zł. c.	zł. c.
1.50	90.—
2.—	100.—
2.50	120.—
3.—	140.—
4.—	160.—
5.—	180.—
6.—	220.—
8.—	260.—
10.—	300.—
12.—	340.—
15.—	400.—
18.—	460.—
21.—	520.—
24.—	580.—
28.—	660.—
32.—	740.—
36.—	820.—
40.—	900.—
45.—	1.000.—
50.—	1.100.—
55.—	1.200.—
60.—	1.300.—
70.—	
80.—	

Dalsze stopy podatkowe wzrastają każda
o 200 zł.

Rozdział II,

o podatku zarobkowym od przedsiębiorstw obowiązanym do składania rachunków publicznie.

Oznaczenie kontrybuentów.

§. 83.

W duchu rozdziału niniejszego podlega podatкови ten, kto w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych trudni się przedsiębiorstwem obowiązaniem do składania rachunków publicznie.

Przedsiębiorstwami takimi są :

I. Przedsiębiorstwa zarobkowe a w szczególności :

- a) wszelkie przedsiębiorstwa spółek akcyjnych i komandytowych na akcje ;
- b) wszelkie przedsiębiorstwa gwareckie ;
- c) przedsiębiorstwa ubezpieczenia z wyjątkiem zakładów wzajemnego ubezpieczenia ;
- d) instytuty kredytowe publiczne ;
- e) koleje państwa ;
- f) przedsiębiorstwa spółek zarobkowych i gospodarczych stosownie do ustawy z dnia 9. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 70, zarejestrowane i wszelkie niezarejestrowane (spółki produkcyjne, stowarzyszenia zaliczkowe i kredytowe, stowarzyszenia spożywcze, stowarzyszenia zakupna płodów surowych, stowarzyszenia magazynowe, spółki budownicze, mieszkaniowe i warsztatowe itp.), o ile spółki te nie ograniczają swego przemysłu do członków swoich w sposób oznaczony w §. 85 ;

II. Wszelkie inne przedsiębiorstwa użytku publicznego i związki samopomocy a w szczególności :

- a) przemysł spółek pod I, lit, f) wzmiankowanych, o ile tenże ograniczony jest do obrotu między członkami w sposób oznaczony w §. 85 ;
- b) kasy oszczędności ;
- c) zakłady wzajemnego ubezpieczenia ;
- d) kasy zaliczkowe założone na mocy osobnych ustaw krajowych z funduszów kontrybucyjnych i podatkowych ;
- e) kasy zaliczkowe gminne.

Uwolnienia.

§. 84.

Wyłączają się od opodatkowania :

- a) te przedsiębiorstwa, które na zasadzie istniejącej osobnej ustawy są uwolnione od dotychczasowego podatku zarobkowego i dochodowego,

na czas tego uwolnienia ; te przedsiębiorstwa, które w podobny sposób uwolnione są od dotychczasowego podatku dochodowego, mają w okresie tego czasowego uwolnienia od podatku opłacać tytułem podatku ustawą niniejszą przepisano, taką kwotę, jaka w roku przed wejściem ustawy niniejszej w wykonanie była im wzięta na przepis jako podatek zarobkowy z dodatkiem nadzwyczajnym ; uzyskane już uwolnienia czasowe od samego podatku zarobkowego nadają na nieubiegły jeszcze okres uwolnienia prawo odpisania od podatku, wy mierzyć się mającego przedsiębiorstwu według niniejszego rozdziału, kwoty równej kwocie wymierzonego dotychczas od tego przedsiębiorstwa, ale nie ściągniętego podatku zarobkowego z dodatkiem nadzwyczajnym ;

- b) stowarzyszenia i związki uczestników nieliczące na zysk, oparte na wzajemności, tudzież fundacje utworzone przez korporacje publiczne lub przedsiębiorców dla własnych oficyalistów, których celem, statutami przepisano, jest zabezpieczenie zasiłków w chorobie, wynagrodzeń na wypadek przygody, emerytur dla inwalidów, starców, wdów i sierót, kosztów pogrzebu lub udzielanie zapomóg urzędnikom publicznym i prywatnym, oficyalistom, sługom, robotnikom, czeladnikom, uczniom i służbie a to nawet wtedy, gdy otrzymują zasiłki i dary od nieczłonków.

Dobrodziejstwo to ma Minister skarbu rozciągnąć na związki tego samego rodzaju, których członkowie należą wszyscy lub niektórzy do innych kół zawodowych (a mianowicie do stanu drobnych przemysłowców i posiadaczy gruntów włościańskich), a to wtedy, gdy to jest pożądane dla poparcia celów publicznych, dobroczynnych lub powszechnie użytecznych, a wysokość kwot poszczególnym uczestnikom zapewnionych nie przewyższa potrzeb ich stanu ;

- c) c. k. pocztowa kasa oszczędności w myśl artykułu 21 ustawy z dnia 28. maja 1882, Dz. u. p. Nr. 56 ;
- d) kasy zaliczkowe z funduszów kontrybucyjnych i podatkowych założone, w §. 83, II d) wzmiankowane, jeżeli czynności swoje przemysłowe ograniczają do spożytkowania swoich własnych kapitałów ;

- e) związki kredytowe i zaliczkowe (kasy oszczędności i pożyczkowe, których statuta odpowiadają postanowieniom §. 1 ustawy z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91 ;

f) związki i inne stowarzyszenia rolników do wspólnego zakupu ziarna do siewu, środków nawozowych, zwierząt na hodowlę, maszyn i narzędzi lub innych potrzeb produkcji rolnej, o ile przytem nie bywa rozdzielany czysty zysk, dalej podobne związki dla wspólnego przerabiania i użytkowania wytworów rolnych własnej produkcji uczestników, jednakże z tem samem ograniczeniem, jakie jest zastrzeżone w §. 2 do zwolnienia pojedynczego rolnika od powszechnego podatku zarobkowego.

Postanowienia traktatów tyczące się uwolnienia od podatku przedsiębiorstw, wrozdzieleniejszym wymienionych, jak również odnośne postanowienia ustaw z dnia 27. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 189, o wspieraniu marynarki handlowej, tudzież z dnia 31. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1895, o kolejach niższego rzędu. oraz z dnia 10. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 131, o czasowem uwolnieniu od podatków i należności przedsiębiorstw przemysłowych nowo powstających w okręgu Tryestu i gminie katastralnej Mili, zatrzymują moc swoją.

§. 85.

Spółki zarobkowe i gospodarcze w §. 83, II a) oznaczone, oparte na zasadzie samopomocy i ograniczające na mocy statutów i rzeczywiście swoje czynności przemysłowe do własnych członków, tudzież kasy zaliczkowe w §. 83, II d) i e) oznaczone, uwalnia się od podatku, jeżeli ich dochód czysty, według postanowień niżej podanych oznaczony, nie przenosi 300 zł.

Zastosowaniu postanowienia powyższego nie stoi na przeszkodzie, jeżeli

- a) spółki zarobkowe i gospodarcze powyżej wzmiankowane zaciągają pożyczki od nieczłonków lub swoje zasoby kasowe lokują w przedsiębiorstwach i zakładach obowiązanych do składania rachunków publicznie;
- b) jeżeli spółki kredytowe, w celu prawnego utwierdzenia pożyczek danych członkom, przyjmują poręczenia od nieczłonków i dla swoich członków przedsiębiorają incasso pretensyi nieczłonków;
- c) jeżeli stowarzyszenia spożywcze i stowarzyszenia do dostarczania płodów surowych, tudzież stowarzyszenia rolnicze zawiązane w celu zakupowania wspólnie zboża na zasiew, środków nawozowych, bydła do chowu, machin i narzędzi lub innych przedmiotów w produkcji rolnej potrzebnych o ile nie służy im uwolnienie w myśl §. 84 lit. f), kupują towary od nieczłonków;

d) jeżeli spółki produkcyjne zbywają płody swoje nieczłonkom; takowe winny jednak w takim razie ograniczać się z zasady do swoich członków bądź pod względem używania sił roboczych, bądź pod względem nabywania głównych przedmiotów produkcji. Postanowieniu w drodze rozporządzenia zastrzega się oznaczenie, w jakiej rozciągłości siły obce mogą być do pomocy lub do czynności pobocznych i podrzędnych używane i o ile materiały mogą być od obcych nabywane;

e) jeżeli stowarzyszenia magazynowe i odbytowe sprzedają nieczłonkom płody przez członków wyrobione.

§. 86.

Bank austriacko-węgierski, dopóki ustawa z dnia 21. maja 1887, Dz. u. p. Nr. 51, o przedłużeniu przywileju Banku austriacko-węgierskiego będzie obowiązywała, podlega opodatkowaniu według dotychczasowych postanowień.

Stosunek do krajów korony węgierskiej i zagranicznych.

§. 87.

Co do tych przedsiębiorstw, które przemysł swój rozciągają na kraje korony węgierskiej, zatrzymują moc swoją ustawy z dnia 28. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 89 i z dnia 11. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 54.

§. 88.

Jeżeli przemysł przedsiębiorstwa, podlegającego opodatkowaniu według rozdziału niniejszego, rozciąga się z zakładu przemysłu w obrębie niniejszej ustawy aż za granicę, cała intrata przedsiębiorstwa podlega opodatkowaniu według niniejszego rozdziału.

Jeżeli atoli przedsiębiorstwo wykonywa stale przemysł za granicą, pozakładawszy tam do tego celu filie, stacye fabrykacyi, kupna i sprzedaży, agentury, lub używając tam swego taboru, albo w jakikolwiek inny sposób, w takim razie intratę przemysłu zagranicznego poddać należy z zastrzeżeniem postanowień następującego paragrafu opodatkowaniu według niniejszego rozdziału tylko o tyle, o ile dowodnie nie podlega opodatkowaniu za granicą.

§. 89.

Jeżeli przemysł opodatkowaniu podlegający, polega na odbyciu z krajów tutejszych za granicę lub odwrotnie, w takim razie za intratę przemysłu zagranicznego uważać należy nie więcej jak połowę intraty z tego odbytu; w takich zaś przypadkach,

gdy przedsiębiorstwo podlegające opodatkowaniu wyrabia towary w krajach tutejszych i zbywa je za granicą, nie wolno więcej jak trzecią część całej intraty z tego przemysłu wyłączać z sumy podstawowej opodatkowania.

We wszystkich innych przypadkach podlega opodatkowaniu według ustawy niniejszej najmniej dziesiąta część intraty osiągniętej z całego przedsiębiorstwa.

§. 90.

Jeżeli przemysł przedsiębiorstwa zagranicznego rozciąga się z zakładu przemysłu, leżącego za granicą, na obszar, w którym ustawa niniejsza obowiązuje, w sposób oznaczony w §. 88, ustęp 2, w takim razie jego przedsiębiorca przemysłowy podlega co do intraty z przemysłu tutejszo-krajowego opodatkowaniu według niniejszego rozdziału.

Jeżeli tenże nie ustanowił w krajach tutejszych reprezentacyi w myśl artykułu IV rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. listopada 1865, Dz. u. p. Nr. 127, obowiązany jest ustanowić na żądanie Władzy podatkowej reprezentanta w tychże krajach mieszkającego.

Postanowienia §. 89, ustęp 1, stosują się odpowiednio do obliczenia intraty przypadającej na kraje tutejsze.

Okres wymiaru i podstawa opodatkowania.

§ 91.

Podatek zarobkowy, który według rozdziału niniejszego ma być brany na przepis, wymierza się corocznie.

§. 92.

Za podstawę do wymierzenia podatku zarobkowego według niniejszego rozdziału służy zwyczajnie czysta intrata przedsiębiorstw podatkowi podlegających, osiągnięta w ostatnim roku czynności przed rokiem podatkowym, bez względu, czy użytkano ją na własną rękę, czy przez wydzierżawienie przedsiębiorstwa.

Jeżeli ostatnie zamknięcie czynności obejmuje tylko część roku czynności lub okres więcej niż rok wynoszący, za czystą intratę roku czynności uważać należy kwotę, przypadającą na rok podług stosunku długości okresu ruchu do jednego roku.

Na ten rok, w którym przedsiębiorstwo rozpoczęło swoje czynności, za podstawę opodatkowania bierze się intratę w tymże roku uzyskaną.

Przedsiębiorstwu całkiem nowo założonemu wymierzyć należy podatek za czas aż do wygotowania pierwszego bilansu tymczasowo w wymiarze

najmniejszym w §. 100, ustęp 2, oznaczonym. Jeżeli jednak przedsiębiorstwo nowo założone objęło całkiem lub częściowo inne, które już przedtem istniały, wymierza się podatek tymczasowo od tej części intraty rocznej, według postanowień następującego ustępu obliczonej, która stosunkowo przypada na okres ruchu.

Za intratę roczną przyjąć należy cztery od sta kapitału zakładowego w przedsiębiorstwo włożonego a tylko w takim razie, gdyby intrata czteroprocentowa nie była prawdopodobną, albo gdyby kapitał zakładowy nie mógł być wykazany, prawdopodobną intratę roczną oznaczyć należy ze względu na rozmiary przedsiębiorstwa w podobnych okolicznościach w ruchu utrzymywane.

Po wygotowaniu pierwszego bilansu wymierza się podatek stanowczo.

Postanowienia zawarte w ustępach 4 i 5 nie stosują się do spółek zarobkowych i gospodarczych i do kas zaliczkowych podlegających dobrodziejstwu §. 85.

§. 93.

Z zastrzeżeniem postanowień §§. 94 aż do 99, intratę czystą stanowią nadwyżki bilansowe, bez względu, czy takowe są jako odsetki, dywidendy, tantiemy lub pod jakąkolwiek inną nazwą i w jakimkolwiek stosunku rozdzielane, na fundusz zasobowy składane, na przyszły rachunek przenoszone lub w inny sposób używane.

Do wymierzenia podatku od przedsiębiorstw rządowych, krajowych i gminnych, temu rozdziałowi podlegających, brać należy za podstawę intratę czystą każdego z osobna przedsiębiorstwa. Co do innych kontrybuentów, utrzymujących w ruchu kilka przedsiębiorstw podatkowi podlegających, podstawę opodatkowania stanowi suma ich czystych intrat po strąceniu strat, jeżeli je na niektórych przedsiębiorstwach poniesiono.

§. 94.

Do nadwyżek bilansowych doliczać należy te kwoty niemi nie objęte, które z wyników obrotu roku czynności użyte zostały na jeden z celów w paragrafie poprzedzającym wyraźnie wymienionych, lub na jeden z następujących celów:

- a) Na powiększenie kapitału w przedsiębiorstwie ulokowanego;
- b) na spłacenie kapitałów ulokowanych w przedsiębiorstwie przez uczestników, jakoteż na umorzenie takich długów, których spłacanie z dochodów bieżących przyczynia się do podwyższenia saldo majątkowego przedsiębiorstwa, obliczanego według zasad właściwego bilansu

majątkowego — albo, które odnoszą się do zaliczek lub dopłat nie wliczonych stosownie do §. 95 lit. c) w sumę podstawową opodatkowania;

- a) na opłacenie odsetek od kapitałów ulokowanych w przedsiębiorstwie (w akcyach, akcyach pierwszeństwa, wkładkach na przedsiębiorstwo, udziałach wspólników, wkładkach komandytystów itp.), jakoteż od kapitałów na obligacye pierwszeństwa lub na jakiegokolwiek inne udziałowe zapisy dłużne lub z hipotecznem ubezpieczeniem pożyczonych, o ile takowe są częściami kapitału zakładowego — atoli z wyjątkiem tych kwot, w §. 95, lit e) oznaczonych, które wydane zostały na opłacenie odsetek od listów zastawnych lub obligacyj gminnych odpowiednio statutowi pokrytych i rzeczywiście emitowanych;
- d) na dopłaty z tytułu gwarancyi, zaliczki lub podatki innym przedsiębiorstwom;
- e) na darowizny, podarki i inne datki, o ile takowych nie wymaga wykonywanie przemysłu, lub o ile takowe nie są ofiarowane przez jedną z uprzywilejowanych w myśl §. 85 spółek zarobkowych i gospodarczych lub kas zaliczkowych na rzecz istniejących już zakładów dobroczynnych; remuneracye za usługi wyświadczone przez zajętych w przedsiębiorstwie, jako też datki na wypadek choroby udzielone pracującym w przedsiębiorstwie lub ich rodzinom uważać należy za wydatek wymagany potrzebą obrotu;
- f) na opłacenie przypadającego według niniejszego rozdziału podatku z dodatkami; za równy temu podatkowi uważać należy podatek zarobkowy, na podstawie dotychczasowych ustaw wymierzany, jakoteż podatek dochodowy I i III klasy;
- g) na pokrycie strat bilansowych z lat poprzednich; z tych jednak wyłączyć należy dla przedsiębiorstw według §. 85 uprzywilejowanych, tę stratę, według postanowień ustawy niniejszej obliczoną, która powstała w roku czynności poprzedzającym bezpośrednio rok bilansowy.

§. 95.

Natomiast następujących pozycyj nie należy wliczać w sumę podstawową opodatkowania a względnie należy je potrącić z nadwyżek bilansowych, jeżeli i tak już przy obliczaniu nadwyżek bilansowych nie były uwzględnione jako pozycye potrącalne:

- a) zyski bilansowe z lat poprzednich;
- b) intraty czyste z realności podlegających podatkowi gruntowemu i budynkowemu, w takiej kwocie, w jakiej służą za podstawę do wymiarzenia podatku gruntowego i budynkowego; za czystą intratę z budynków podlegających podatkowi klasowemu uważać należy tę kwotę, którą budynek musiałby jako czynsz czysty przynosić, gdyby podlegał podatkowi domowoczynszowemu, żeby podatek domowo-czynszowy wyrównywał podatkowi klasowemu, jaki budynkowi jest rzeczywiście wzięty na przepis;
- c) otrzymane dopłaty z tytułu gwarancyi lub zaliczki rządowe;
- d) rezerwy premiove w zakładach ubezpieczeń przeznaczone na pokrycie ubezpieczeń, z końcem roku jeszcze nie ubiegłych, tudzież kwoty nie wypłacone jeszcze z końcem roku za szkody lub jakieś inne przypadki ubezpieczenia, z którymi już się zgłoszono;
- e) wszelkie odsetki bierne przez przedsiębiorstwo wypłacone, o ile w §. 94, lit. c) wciągnięcie ich w sumę podstawową opodatkowania nie jest wyraźnie przepisane; w szczególności więc wypłacone przez przedsiębiorstwo odsetki lombardowe i eskomtowe, odsetki od wkładów oszczędności, depozytów, od emitowanych asygnat kasowych, od pożyczek na prosty skrypt; wreszcie odsetki wypłacone od listów zastawnych lub obligacyj gminnych według przepisów statutu pokrytych i rzeczywiście emitowanych;
- f) odpisania odpowiednie zużyciu się lub zmniejszeniu się wartości inwentarza lub materiału ruchu, jakoteż stratom poniesionym w przedsiębiorstwie na iściźnie, kursie itp., tudzież te części intraty, które z tych samych powodów składane są na osobne fundusze zasobowe (na odpisania, amortyzacyę, straty itp.), w tym ostatnim jednak przypadku tylko wtedy, jeżeli fundusze te przeznaczone są na pokrycie ubytków i strat wyraźnie oznaczonych a straty i ubytki tego rodzaju albo już nastąpiły albo należy się ich spodziewać jako prawdopodobnego wyniku stosunków przedsiębiorstwa.

Jeżeli Władza podatkowa ma wątpliwość, czy sumy odpisane a względnie wzięte w zachowanie są odpowiednio wielkie, wezwać należy biegłych do wydania opinii.

Kasom oszczędności, zakładom ubezpieczeń, jakoteż stowarzyszeniom zaliczkowym i gospodarczym i kasom zaliczkowym uprzywilejowanym według §. 85, które książkowe,

jednak nie zrealizowane zyski na kursie przekazują na specjalne rezerwy dla strat na kursie, wyłączenie takich przekazów z podstawy opodatkowania nie może być odmówione.

Użycie sum odpisanych na sprawienie nowych rzeczy inwentarskich lub materiału obrotowego nie ma być uważane za powiększenie kapitału w przedsiębiorstwie ulokowanego (§. 94, lit. a);

- g) kwoty płacone na cele zaopatrzenia funkcyjnaryuszów;
- h) tantiemy wypłacane funkcyjnaryuszom przedsiębiorstwa na podstawie kontraktów;
- ż) w kasach oszczędności jakoteż w towarzystwach zarobkowych i gospodarczych i kasach zaliczkowych uprzywilejowanych z §. 85, remuneracye udzielane z czystego zysku członkom zarządu, rady nadzorczej, lub urzędnikom przedsiębiorstwa za spełnione przez nich usługi;
- k) jeżeli w spółkach zarobkowych i gospodarczych intrata lub część takowej rozdziela się między członków w stosunku wykonanej pracy, dostarczonych materiałów itp., sumę tę do rozdzielenia przeznaczoną należy wprowadzić wciągnąć w sumę podstawową opodatkowania, spółki jednak mają prawo potrącić jako wydatki kwotę odpowiednią wartości targowej tych świadczeń, z doliczeniem zaliczek, jeżeli spółnikom były naprzód dane.

Jeżeli wydatki powyżej oznaczone odnoszą się zarazem do przedsiębiorstw, lub części intraty podlegających i niepodlegających opodatkowaniu według niniejszego rozdziału, potrącić należy tylko częściowych wydatków, przypadające na podległe opodatkowaniu przedsiębiorstwa a względnie intraty. Gdyby udziałów tych nie można było dokładnie oznaczyć, przyjmuje się, że takowe rozdzielają się na przedsiębiorstwa a względnie intraty w stosunku przychodów ryczałtowych.

§. 96.

Zasoby i fundusze w §. 95, lit. d) i f) oznaczone poddaje się opodatkowaniu tylko w tym razie, jeżeli i o ile sposób użycia takowych uzasadnia obciążenie ich podatkiem; w szczególności za taki sposób użycia uważać należy, jeżeli w razie rozwiązania spółki lub stowarzyszenia rozdzielane z nich będą nadwyżki przewyższające kapitał zakładowy. Jeżeli nadwyżki takie nie były już przy dawniejszym wymierzaniu podatku wciągnięte w sumę podstawową opodatkowania, poddać je należy dodatkowemu opodatkowaniu i kontrybent winien je w tym celu zeznać. Należność podatkową zabezpieczyć trzeba w sposób przewidziany w artykule 245 albo

według okoliczności 202 powszechnego kodeksu handlowego z dnia 17. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1863. Członkowie dyrekcji i likwidatorowie, przeciwko tym przepisom wykraczający, są osobiście i solidarnie obowiązani do opłacenia przypadającego podatku.

Natomiast rozdzielenia samego kapitału akcyjnego lub zakładowego w razie rozwiązania spółki lub stowarzyszenia nie uważa się za użycie podlegające opodatkowaniu.

§. 97.

Wydatków pokrywanych zasobami i funduszami w §. 95 lit. f) oznaczonymi nie wolno zamieszczać w ogólnym rachunku obrotu.

O ile zakłady ubezpieczeń pokrywają wydatki (spłaty strat i odkupy) z funduszy oznaczonych w §. 95 d), mogą je tylko w tym razie wstawić w rachunek obrotu, jeżeli wstawią do dochodów całą równowartość z tych funduszy.

Gdyby te, lub jakiegokolwiek inne fundusze zasobowe były osobno ulokowane, dochody tym sposobem osiągnięte, o ile nie będą użyte na pokrycie wydatków ciężących na tych funduszach stosownie do ich szczególnego przeznaczenia, mają być doliczane do intraty rocznej.

Jeżeli straty i wydatki, które w innych przypadkach obciążałyby ogólny rachunek obrotu, pokrywane są zasobami na zasadzie ustawy niniejszej opodatkowaniu podlegającymi lub ich dochodami, uważać należy takowe przy wymierzaniu podatku zarobkowego za pozycję potrącalną.

§. 98.

Zasoby utworzone na zasadzie patentu o podatku dochodowym z dnia 29. października 1849, Dz. u. p. Nr. 439, uważać należy za równe zasobom poddanym opodatkowaniu na zasadzie ustawy niniejszej, jeżeli wzięte były w zachowanie z wyłącznym przeznaczeniem na uzupełnienie, odnowienie lub sprawienie nowego inwentarza, a względnie urządzenia ruchu, lub na pokrycie strat szczegółowo oznaczonych, jeżeli używane są stosownie do swego szczególnego przeznaczenia i jeżeli w stosownym terminie, który Władza podatkowa wyznaczy, będzie udowodnione, że od kwot wziętych w zachowanie podatek w wymiarze oznaczonym w §. 19 patentu o podatku dochodowym z dnia 29. października 1849, Dz. u. p. Nr. 439, razem z dodatkiem nadzwyczajnym, był na rzecz skarbu państwa rzeczy-

wiście opłacony. Za niedopełnienie tego ostatniego warunku uważa się, jeżeli w sumę podstawową opodatkowania wliczono z intraty rocznej, z której zasób został odłożony, kwotę mniejszą od tej, którą rozdzielono jako zysk lub jako odsetki od kapitału zakładowego. O ile powyższe warunki nie stosują się do zasobów oznaczonego rodzaju, mają być one uważane jak rezerwy nieopodatkowane.

§. 99.

Jeżeli niema nadwyżki bilansowej, uwzględniać należy tylko kwoty, które z odpowiednim zastosowaniem §. 94, mają być wliczone w sumę podstawową opodatkowania, z odliczeniem kwot, które z przychodów mają być wyłączane, jakoteż sumy strat.

Wymiar podatku.

§. 100.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązyanych do składania rachunków publicznie wymierzany będzie — o ile w dalszych ustępach inaczej nie jest przepisane — w ilości 10 procentów czystej intraty opodatkowaniu podlegającej.

Podatek nie może jednak wynosić mniej jak jeden od tysiąca całego kapitału zakładowego kontrybuenta, włożonego w podległe opodatkowaniu przedsiębiorstwa lub interesa, a w towarzystwach ubezpieczeń akcyjnych mniej jak jeden od tysiąca sumy czystych rocznych premii (po odjęciu zwrotów premii [*bonus*]).

Za kapitał zakładowy kontrybuenta uważa się w spółkach akcyjnych i w spółkach komandytowych na akcje wniesiony kapitał akcyjny i zalegający jeszcze dług pierwszeństwa, w spółkach zarobkowych i gospodarczych, o ile takowe nie należą do przedsiębiorstw według §. 85 uprzywilejowanych, sumę udziałów w przedsiębiorstwie wniesionych przez członków.

W razie, gdy kapitał zakładowy kontrybuenta służy zarazem do przedsiębiorstw lub interesów podlegających i niepodlegających opodatkowaniu (§§. 84, 88, 89 i 90), jakoteż w przypadkach, które w ustępie 3 szczególnie nie są wymienione, wykazywać należy oddzielnie kapitał zakładowy włożony w przedsiębiorstwa lub interesa podlegające opodatkowaniu.

Podatek oznaczony w myśl powyższego ustępu pierwszego ma być podwyższony o pół procentu dopóty, dopóki dochody z podatków osobistych bezpośrednich w myśl artykułu IX, ustęp 3 b) i X, punkt 3 ustawy nie pozwolą zaniechać tego podwyższania.

Temu podwyższeniu podatku nie podlegają atoli przedsiębiorstwa założone przez reprezentacje krajowe, dla użytku publicznego, które używają swoich nadwyżek wyłącznie na utworzenie funduszu rezerwowego, lub na wpłaty do funduszy krajowych, jak również nie założone dla zysku ale na wzajemności oparte instytucje hipoteczne.

Spółki akcyjne, które za rok, wzięty za podstawę opodatkowania, rozdzielają tytułem dywidendy więcej niż dziesięć procentów wniesionego kapitału akcyjnego, opłacać mają prócz podatku w ustępach powyższych 1 aż do 5 oznaczonego, od tej kwoty do rozdzielania przeznaczonej, która potrzebna jest na jedenasty aż do piętnastego procentu dywidendy: dwa procenty, od kwot zaś ponad tę granicę do rozdzielania przeznaczonych: cztery procenty.

Jeżeli dywidendy takie pochodzą zarazem z przedsiębiorstw według niniejszego rozdziału opodatkowanych i z przedsiębiorstw temu podatkowi nie podlegających, poddać należy podatkowi dodatkowemu tę część kwoty, według poprzedzającego ustępu obliczonej, która przypada stosunkowo na kapitał w przedsiębiorstwach opodatkowaniu podlegających, ulokowany; wyjątek od tego dozwolony jest tylko w takim razie, gdy spółka akcyjna udowodni, że z przedsiębiorstw nie podlegających opodatkowaniu według niniejszego rozdziału uzyskano większą intratę.

Podatek towarzystw wzajemnego ubezpieczenia wynosi jeden od tysiąca sumy premii czystych rocznych (po strąceniu zwrotów premialnych [*bonus*]).

Dla kas oszczędności ustanawia się następującą stopę podatkową wzrastającą w stosunku intraty czystej opodatkowaniu podlegającej:

Gdy intrata czysta wynosi aż do 10.000 zł. włącznie	3	procent,
przy czystym dochodzie nad 10.000 zł. aż do 100.000 zł. włącznie	5	"
przy czystym dochodzie powyżej 100.000 zł. aż do 200.000 zł. włącznie	7 ¹ / ₂	"
i przy czystym dochodzie wyżej 200.000 zł.	10	"

Na karb spółek zarobkowych i gospodarczych tudzież kas zaliczkowych w myśl §. 85 uprzywilejowanych, poddaje się opodatkowaniu pierwszy tysiąc w trzech dziesiątych, a dalsze dochody w pięciu dziesiątych częściach. O ile czysta intrata w taki sposób obliczona nie przenosi 600 zł., stopa podatkowa wynosi 8·5 procentu, w innych razach 10 procentów.

Przy funduszach krajowych propinacyjnych wynosi podatek 10 procentów dochodu czystego obliczonego według postanowień §§. 93 do 95,

przyczem jednak należy od dochodów wyłączyć subwencje państwa, dalej dochody z opłat szynkowych, inne publiczne opłaty i grzywny, natomiast dołączyć czyste dochody z funduszków rezerwowych, nakoniec odjąć wydatki wyłożone na oprocentowanie i umorzenie obligacji propinacyjnego długu; jeżeli fundusze propinacyjne krajowe same ponoszą 10 procentowy podatek rentowy jaki według §§. 124, 131 a) i 133 od odpowiednich odsetek ma być płacony, to kwoty na ten cel wydane mają być również potrącone.

O ile przytem mają być zastosowane postanowienia ustępu 2, uważać należy za całkowity kapitał zakładowy oznaczoną w §. 5 ustawy, z dnia 22. kwietnia 1889, Dz. kr. dla Galicji i Lodomerji wraz z Wielkiem księstwem krakowskiem Nr. 30, kwotę 62,200.000 zł., względnie w §. 1 obwieszczenia c. k. Dyrekcyi funduszu propinacyjnego z dnia 18. czerwca 1890, Dz. kr. dla Bukowiny Nr. 16., wymienioną kwotę 6,983.000 zł.

Miejsce przypisania podatku.

§. 101.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obwiązanych do składania rachunków publicznie brać należy na przepis, jeżeli zakłady wykonywania przemysłu tych przedsiębiorstw znajdują się w tej samej miejscowości, w której przedsiębiorca stale zamieszkuje, w gminie tego miejsca.

Jeżeli siedziba przedsiębiorcy znajduje się za granicą, za siedzibę przedsiębiorcy uważa się siedzibę reprezentacji tutejszo-krajowej, a względnie zastępcy w §. 90, ustęp 2 oznaczonego.

Podatek zarobkowy galicyjskiego funduszu propinacyjnego przypisuje się we Lwowie a funduszu propinacyjnego księstwa Bukowiny w Czerniowcach.

§. 102.

Jeżeli zakłady wykonywania przedsiębiorstw, mających na celu produkcję, jako to kopalń, fabryk itp. znajdują się nie w miejscu siedziby przedsiębiorcy, w takim razie 20 procentów podatku wymierzonego od wszystkich tego rodzaju przedsiębiorstw tego samego kontrybuenta wziąć należy na przepis w gminie będącej siedzibą kontrybuenta a pozostałe 80 procentów w gminie, w której znajdują się zakłady przemysłowe.

Jeżeli zakłady przemysłowe rzeczonych przedsiębiorstw znajdują się w kilku gminach, natenczas oznaczoną w ustępie 1, część 80procentową przypadającego podatku wziąć należy na przepis we

wszystkich tych gminach, w których wykonywa się przemysł, w stosunku przyczyniania się poszczególnych zakładów przemysłu do ogólnej sumy intryty przedsiębiorstwa; nie rozróżnia się zaś pod tym względem czy poszczególne przedsiębiorstwa są samoistne, czyli też jedno z nich jest główne a inne są filialne lub poboczne.

Jeżeli nie można obliczyć, w jakim stosunku poszczególne zakłady przemysłu przyczyniają się do ogólnej sumy intryty, przyjąć należy, że stosunek ten równa się stosunkowi wypłacanych w każdym zakładzie płac i zarobków łącznie z tantemami.

Jeżeli ten sam zakład przemysłu rozciąga się na kilka gmin, w takim razie Władza podatkowa udecydować ma według własnego słusznego zdania podział podatku w stosunku ważności poszczególnych zakładów przemysłu, z uwzględnieniem ciężarów, jakie na gminy spadają w skutek istnienia zakładu albo w skutek wykonywania przemysłu, jakoteż w stosunku rozległości.

Jeżeli gminy uczestniczące należą do rozmaitych okręgów rozkładu lub rozmaitych krajów, natenczas w pierwszym razie Władza skarbowa krajowa, w drugim zaś Ministerstwo skarbu orzeka tak o tem, której Władzy podatkowej wymierzenie podatku ma być poruczone jak i o podziale podatku.

To ostatnie postanowienie stosuje się także w tym przypadku, gdy idzie o podatek zarobkowy od przedsiębiorstwa rozciągającego się z zakładu przemysłu znajdującego się za granicą lub z siedziby kontrybuenta tamże leżącej na obszar, na którym ustawa niniejsza obowiązuje (§. 90).

§. 103.

Jeżeli przypadek w §. 102, ustęp 1 oznaczony zachodzi w przedsiębiorstwach handlowych, w instytucjach kredytowych i zakładach ubezpieczenia, w takim razie 50 procentów podatku wymierzonych od wszystkich tego rodzaju przedsiębiorstw tego samego kontrybuenta wziąć należy na przepis w gminie będącej siedzibą przedsiębiorcy, pozostałe zaś 50 procentów w gminie, w której znajduje się zakład przemysłu. Jeżeli zakłady przemysłu znajdują się w kilku gminach, stosują się odpowiednie postanowienia §. 102, ustęp 2 do 6.

§. 104.

Z podatku przedsiębiorstw kolei żelaznych bierze się na przepis 10 procentów w tej gminie, w której przedsiębiorca ma siedzibę. Co do c. k. kolei żelaznych państwa decyduje w tym względzie siedziba najwyższej Władzy kierującej.

Co do pozostałych 90 procentów zbadać należy najprzód w myśl postanowień następujących, w którym z królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, podatek ma być wzięty na przepis.

Jeżeli siedziba przedsiębiorcy, a względnie naczelnego zarządu znajduje się w kraju, który kolej przecina, wzięć należy dalsze 15 procentów na przepis w tymże kraju, mianowicie zaś w gminie siedziby przedsiębiorcy a względnie naczelnego zarządu; pozostałe 75 procentów rozdzielają się między wszystkie kraje, które kolej przecina w stosunku długości odnośnych szlaków; w przeciwnym razie całe 90 procentów podatku rozdzielić należy w tym samym stosunku między kraje, które kolej przecina.

Z kwoty podatku, jaka z tych 75 a względnie 90 procentów na kraj przypada, bierze się na przepis trzy czwarte części w gminie, która jest siedzibą zarządu ruchu w kraju, albo, jeżeli w tymże kraju nie istnieje zarząd ruchu, w mieście stołecznem tego kraju.

Wzmiankowane trzy czwarte części podatku kolei państwa mają być brane na przepis w mieście stołecznem odnośnego kraju.

W myśl obu poprzednich ustępów kwota podatkowa mająca być przypisaną w miastach stołecznych, w Gorycy i Gradyską, Istrii i Vorarlbergu aż do czasu oznaczenia tam stolic krajów w drodze ustawy, ma być wzięta na przepis w tych miastach, w których były dotychczas przypisane kwoty według ustaw z dnia 8. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 61 i z dnia 19. marca 1887, Dz. u. p. Nr. 33 przypadające na miasta stołeczne tych krajów.

Pozostałą jedną czwartą część brać należy na przepis we wszystkich innych gminach, które kolej przecina, biorąc za podstawę podziału co pięć lat oznaczaną sumę podatków bezpośrednich tych gmin. W sumę tej kwoty oznaczającej siłę podatkową gminy, nie należy wliczać podatku dochodowego osobistego.

§. 105.

Tym przedsiębiorstwom kolejowym, z których brano dotychczas na przepis 40 procentów podatku w siedzibie przedsiębiorcy a względnie zarządu naczelnego, brać należy odtąd na przepis w temże miejscu, oprócz kwoty dziesięcioprocentowej w myśl pierwszego ustępu §. 104 przypadającej, w pierwszych trzech latach po wejściu w wykonanie ustawy niniejszej 25 procentów, w następnych trzech latach 20 procentów podatku, tak, żeby dopiero po upływie lat sześciu postanowienie §. 104, ustęp 3 weszło w zupełne wykonanie.

Do pozostałych 65 a względnie 70 procentów stosują się w zupełności postanowienia §. 104, ustęp 3 i następne.

§. 106.

W razie przejścia kolei prywatnych na skarb stosują się następujące postanowienia tymczasowe:

1. Jeżeli kolej która stała się własnością państwa przecinała Dolną Austrię i miała w innym jakimś kraju zarząd ruchu poza obrębem miasta stołecznego, w takim razie z oznaczonych w ustępie czwartym §. 104 trzech czwartych części przypadającej na ów kraj kwoty podatku kolei państwa brać należy na przepis w pierwszych piętnastu latach, które nastąpią po przejściu własności kolei na państwo w siedzibie dawnego zarządu ruchu: w pierwszych pięciu latach kwotę czyniącą 75 procentów, w następnych pięciu latach kwotę czyniącą 50 procentów, w dalszych pięciu latach nakoniec kwotę czyniącą 25 procentów owej kwoty, jaka z podatku kolei, która na skarb przeszła, była tam w ostatnim roku wzięta na przepis. Każdorazowa reszta, ma być braną na przepis w mieście stołecznem kraju.

2. Jeżeli kolej, którą państwo nabyło, nie przecinała dolnej Austrii, w takim razie w pierwszych piętnastu latach, które nastąpią po przejściu własności kolei wyłączać należy naprzód z sumy podatku, branej kolejom państwa na przepis, kwotę, wynoszącą tyle, co ostatni podatek roczny kolei na skarb przejętej.

Kwotę tę brać należy na przepis w sposób następujący:

- a) Dziesięć procentów tej kwoty, jeżeli siedziba kolei prywatnej na skarb przejętej, znajduje się tam, gdzie i siedziba naczelnego zarządu kolei państwa, brać należy na przepis całkowicie w tej siedzibie. W przeciwnym razie brać należy na przepis w pierwszych pięciu latach sześć ósmych, w następnych pięciu latach cztery ósme, a w dalszych pięciu latach dwie ósme owych dziesięciu procentów w dawnej siedzibie kolei na skarb przejętej, resztę zaś w siedzibie naczelnego zarządu kolei państwa;
- b) następnie brać należy na przepis w krajach, które kolej na skarb przejęta przecina, a to w stosunku ilości kilometrów odnośnych szlaków w pierwszych pięciu latach dalsze 90 procentów, w następnych pięciu latach 85 procentów a w dalszych pięciu latach 80 procentów wyżej oznaczonej, z góry wyłączonej kwoty.

Z kwoty przypadającej według powyższego na każdy z osobna kraj przecięty przez kolej na skarb objętą, wzięć należy na

przepis trzy czwarte części w tem miejscu, w którym dotychczas brano na przepis odpowiednią część na kraj przypadającej kwoty podatku; jeżeli kolej miała w owym kraju kilka zarządów ruchu, rozdzielić należy owe trzy czwarte części na siedziby tych zarządów w stosunku długości szlaków każdemu zarządowi podległych.

Pozostałą część czwartą rozdzielić należy w myśl §. 104, ustęp 7, między inne gminy, które kolej na skarb objęta przecina;

e) pozostałe według powyższego 5, a względnie 10 procentów kwoty z góry wyłączonej, brać należy na przepis w szóstym aż do piętnastego roku w siedzibie zarządu naczelnego kolei państwa.

Dopiero po dokonaniu wyłączenia kwoty, w pierwszym ustępie drugiego punktu tego paragrafu oznaczonej, pozostałą resztę podatku wziętego na przepis kolejom państwa, rozdzielać należy w myśl §. 104, przyczem jednak ilość kilometrów kolei nowo na skarb objętej nie ma już być brana w rachubę na rzecz krajów tą koleją przeciętych; także przy rozdzielaniu w myśl §. 104, ustęp 7, kwoty przypadającej na kraj z przypisu podatkowego innych linii kolei państwa, nie należy uwzględniać gmin nieprzeciętych przez żadną inną kolej państwa prócz nowo na rzecz państwa nabytą.

Po upływie piętnastoletniego okresu przejściowego, postanowienia §. 104 wejść mają w zupełności w wykonanie.

§. 107.

Przy przedsiębiorstwach żeglarskich wewnętrznych bierze się 80, a przy wszelkich innych 90 procentów podatku wymierzonego od wszystkich tego rodzaju przedsiębiorstw kontrybuenta, na przepis w tej gminie, w której przedsiębiorca ma siedzibę. Pozostałe 20, względnie 10 procentów bierze się na przepis w owej gminie, w której znajdują się stacje, budowliska, agentury, warsztaty i tym podobne zakłady przemysłowe przedsiębiorstwa. Jeżeli zakłady przemysłu znajdują się w kilku gminach, stosują się odpowiednio postanowienia §. 102, ustęp 2 do 6go.

§. 108.

Jeżeli kontrybuent podlegający opodatkowaniu według niniejszego rozdziału, trudni się przedsiębiorstwami, do których według §§. 101 do 107 stosują się rozmaite zasady dzielenia podatku między gminy, w takim razie całą sumę podatku, braną

kontrybuentowi na przepis, rozłożyć należy między wszystkie rodzaje tych przedsiębiorstw w stosunku czystej intraty z nich uzyskiwanej, jeżeli zaś takowa nie da się oznaczyć, w stosunku kapitału zakładowego w nich obracanego.

Właściwość Władz podatkowych.

§. 109.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązanych do składania rachunków publicznie, wymierzać ma ta Władza podatkowa pierwszej instancji, w której okręgu znajduje się siedziba przedsiębiorcy, a dla c. k. kolei państwa ta, w której okręgu ma siedzibę zarząd naczelnny.

W takim razie, gdy jeden lub kilka zakładów znajdują się w różnych okręgach rozkładu, Ministerstwo skarbu upoważnione jest wydelegować Władze podatkowe tych okręgów do wymierzenia podatku.

Zeznania podatkowe.

§. 110.

Każdy przedsiębiorca w myśl niniejszego rozdziału podlegający opodatkowaniu, winien corocznie w dni czternaście po zatwierdzeniu zamknięcia rachunkowego według statutu lub w inny sposób zgodny z przepisami dokonaniem, najpóźniej zaś w 6 miesięcy po upływie roku ruchu, podać do właściwej Władzy podatkowej pierwszej instancji zeznanie czystej intraty opodatkowaniu podlegającej ze wszystkich przedsiębiorstw w ruchu będących a to podług wzoru, który przepisany będzie drogą rozporządzenia.

Do zeznania dołączyć należy zupełny bilans, jakoteż zatwierdzone zamknięcia rachunków (rachunek zysków i strat), tudzież sprawozdania z czynności, jeżeli były przedstawiane, w dwóch egzemplarzach, nadto spółki akcyjne, spółki komandytowe na akcye, gwarantwa, tudzież spółki zarobkowe i gospodarcze mają dołączyć odpis protokołu walnego zgromadzenia (gwareckiego zgromadzenia), o ile tenże tyczy się zarządu czynnościami, nakoniec wykaz okoliczności potrzebnych do oznaczenia miejsca, w którym podatek ma być wzięty na przepis (§§. 101 do 108).

Oprócz tego przedsiębiorca obowiązany jest dostarczyć Władzy podatkowej sumiennie wszelkich wyjaśnień i wykazów potrzebnych do stwierdzenia okoliczności mających wpływ na wymierzenie podatku według niniejszego rozdziału a w szczególności na żądanie Władzy wykazać czysty dochód każdego z osobna przedsiębiorstwa jakie prowadzi.

§. 111.

Władza podatkowa winna nadchodzące do niej zeznania badać pod względem formy i treści, a gdyby uznała za potrzebne sprostowania lub uzupełnienia, winna je przeprowadzić przez porozumienie się z kontrybuentem, lub, według własnego uznania po wysłuchaniu biegłych. Co do kopalń i hut zasięgnąć należy zawsze opinii właściwego urzędu rewirowego.

§. 112.

Jeżeli zeznania lub potrzebne do ich zbadania rachunkowe zestawienia, nie będą przedstawione w terminie ustanowionym, może być oznaczona suma podstawowa opodatkowania i może być wymierzony podatek na zasadzie dokumentów, jakie Władza podatkowa posiada lub o jakie stosowną drogą może się postarać (bilansów, sprawozdań z czynności).

Wymierzenie atoli podatku w taki sposób poprzedzić ma, najmniej o cztery tygodnie, wezwanie, przypominające wyraźnie ten skutek prawny i polecające kontrybuentowi, aby wniósł potrzebne zeznania lub dowody rachunkowe.

Postanowienie powyższe nie uchyla możności ukarania zastępców kontrybuenta za niewniesienie zeznań, jakoteż prawa Władzy podatkowej wezwania ich do wniesienia tychże lub jakichkolwiek innych dokumentów z zagrożeniem karami porządkowymi.

Nakaz płatniczy i rekurs.

§. 113.

O wymierzeniu podatku uwiadamiać się będzie kontrybuenta doręczeniem nakazu płatniczego. Gdyby wymiar różnił się od zeznań kontrybuenta, w nakazie płatniczym powinny być podane powody tej różnicy.

§. 114.

Przeciwko wymiarowi dokonанemu przez Władzę podatkową pierwszej instancji służy kontrybuentowi prawo odwołania się do Władzy skarbowej krajowej, która decyduje ostatecznie.

Rekurs nie wstrzymuje ani płatności podatku wziętego na przepis ani środków ściągnięcia podatku.

Terminy płatności.

§. 115.

Roczny podatek od przedsiębiorstw obowiązanych do składania rachunków publicznie upłacać

należy w czterech równych, dnia 1. stycznia, 1. kwietnia, 1. lipca i 1. października przypadających ratach.

Zmiany w stanie przedsiębiorstw podatkowi podlegających.

§. 116.

O przedsiębiorstwach nowo powstałych winien przedsiębiorca w przeciągu dni czterestu od chwili otwarcia ruchu uwiadomić Władzę podatkową pierwszej instancji i wykazać kapitał zakładowy lub, jeżeli go wykazać nie można, złożyć oświadczenie co do prawdopodobnej intraty (§. 92, ustęp 5).

Objęcie przedsiębiorstwa już istniejącego, atoli nie podlegającego opodatkowaniu według niniejszego rozdziału, uważać należy za nowe powstanie przedsiębiorstwa, które opodatkowaniu według niniejszego rozdziału podlega.

Powinność opodatkowania poczyna się w tym przypadku od chwili, w której rozpoczął się ruch na rachunek obejmującego.

Do pierwszego uwiadomienia o nowo utworzonej spółce akcyjnej, spółce komandytowej na akcyje lub spółce zarobkowej i gospodarczej, dołączyć należy kontrakt spółki, a u przedsiębiorstw, dla których istnieje osobny statut, dołączyć należy dwa egzemplarze onegoż.

Nowo założone stowarzyszenia i kasy zaliczkowe tego rodzaju, który w §. 85 jest oznaczony, przekładać winny Władzom podatkowym jedynie swoje statuty.

§. 117.

Powinność podatkowa poczyna się stosownie do postanowień w §. 92, ustęp 2 do 6 zawartych od rozpoczęcia się przedsiębiorstwa.

§. 118.

Jeżeli przedsiębiorstwo zostanie zaniechane w ciągu roku podatkowego, przedsiębiorca winien uwiadomić o tem Władzę podatkową pierwszej instancji w przeciągu czterech tygodni. Powinność podatkowa ustaje z końcem tego kwartału podatkowego, w którym przedsiębiorstwo zostało zaniechane.

Jeżeli z kilku przedsiębiorstw, któremi kontrybuent się trudni, jedno zostanie zawieszono, w takim razie odpisać należy z podatku za odnośny rok kontrybuentowi wziętego na przepis, taką część, jaka przypada na intratę z zaniechanego przedsiębiorstwa, przez kontrybuenta wykazaną, a to od tego terminu płatności, który nastąpi po dniu zawieszenia przedsiębiorstwa.

Gdyby uwiadomienia nie podano, lub gdyby je podano za późno, podatek odpisany będzie dopiero od tego terminu płatności, który nastąpi po dniu nadejścia do Władzy uwiadomienia od kontrybuenta lub wiadomości skądinąd o zawieszeniu przedsiębiorstwa.

§. 119.

Likwidacya przedsiębiorstwa. jeżeli zarazem ruch przemysłowy nie zostanie całkiem zawieszony, nie uważa się za zaniechanie w myśl §. 118.

§. 120.

Gdy wszystkie przedsiębiorstwa kontrybuenta opodatkowanego według niniejszego rozdziału przejdą w posiadanie innego takiegoż kontrybuenta, ten ostatni ponosić ma podatek wymierzony jego poprzednikowi w przedsiębiorstwie od tego kwartału, który nastąpi po przejściu posiadania w jego ręce.

Jeżeli w inne ręce przejdzie posiadanie tylko jednego z kilku przedsiębiorstw kontrybuenta, powinność podatkowa poprzedniego posiadacza kończy się, a powinność podatkowa nowego posiadacza zaczyna się od tego terminu płatności, który nastąpi po przejściu posiadania.

Za chwilę przejścia posiadania uważać należy tę chwilę, od której przedsiębiorstwo wykonywane jest na rachunek objemny.

§. 121.

Wypuszczenie przedsiębiorstwa w dzierżawę nie pociąga za sobą zmiany w podatku wziętym na przepis puszczającemu w dzierżawę; dla dzierżawcy jest ono nowem przedsiębiorstwem.

§. 122.

Gminy, w których stosownie do §§. 116 i 120 nastąpić ma dodatkowo wzięcie na przepis podatku od nowego przedsiębiorstwa kontrybuenta, utrzymującego kilka przedsiębiorstw, oznaczone będą z zastosowaniem §§. 101 do 108 w taki sposób, jak gdyby nowe przedsiębiorstwo było jedynem przedsiębiorstwem kontrybuenta.

Z odpowiedniemi zastosowaniem tych przepisów oznaczane będą także gminy, w których podatek na zasadzie §§. 118 i 120 ma być odpisany.

Jeżeli się okaże, iż kwota, która ma być odpisana pewnej gminie, wynosi więcej niż ta, którą tam wzięto na przepis, w takim razie resztę kwoty odpisać się mającej, rozdzielić należy między te gminy, w których podatek owego przedsiębiorcy jest brany na przepis a to w stosunku kwot na przepis branych.

Gdyby w ciągu roku podatkowego zaszły inne zmiany w zakładach przemysłu, takowe nie wywierają wpływu na miejscowe rozdzielenie podatku.

Ustawowe prawo zastawu dla podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do składania rachunków publicznie.

§. 123.

Postanowienia podane w pierwszym rozdziale ustawy niniejszej pod względem ustawowego prawa zastawu (§. 76), służącego podatкови zarobkowemu i należyciom pobocznym, stosują się odpowiednio także do podatku zarobkowego od przedsiębiorstw w §. 83 ustawy niniejszej oznaczonych.

Rozdział III,

o podatku rentowym.

Kontrybueneci.

§. 124.

Podatкови rentowemu podlega ten, kto pobiera dochody z przedmiotów majątku lub praw majątkowych nie obciążonych już bezpośrednio podatkiem gruntowym, zarobkowym lub pensyjnym.

W szczególności dochodami takimi są:

1. odsetki i renty od obligacyj rządowych, funduszów publicznych i stanowych, od obligacyj krajowych funduszów propinacyjnych, od pożyczek krajowych, powiatowych i gminnych;

2. odsetki od wszystkich innych pożyczek, wierzytelności lub innych należyciom kapitałowych pod jakąkolwiek nazwą istniejących, publicznych i prywatnych, stwierdzonych lub nie stwierdzonych piśmiennie, zabezpieczonych lub niezabezpieczonych; jak odsetki od udziałowych zapisów dłużnych, listów zastawnych, pożyczek hipotecznych, pożyczek na prosty rewers, na weksel; nadto odsetki od reszt ceny kupna, od wierzytelności na rachunek bieżący, od kaucyi, depozytów, od kwitów kasowych, od wkładek oszczędności;

3. zyski eskontowe zastępujące miejsce odsetek;

4. czynsze dzierżawne z dzierżawy przedsiębiorstw, praw zarobkowania i innych przedmiotów nie podlegających podatкови gruntowemu lub budynkowemu;

5. renty wszelkiego rodzaju z wyjątkiem tych, które stanowią bezpośrednie wynagrodzenie za świadczone usługi, jakoteż plac emerytalnych i zaopatrzeń w §. 167, l. 4, oznaczonych a przeto: renty (dziedziczne, czasowe, dożywotne), przez zakłady ubezpieczenia, zaopatrzenia, kasy emerytalne, kasy wdowie lub inne kasy i zakłady podobnego rodzaju, na podstawie pewnych wkładek wypłacone, albo też

polegające na darowiznie, rozporządzeniu ostatniej woli, albo na kupnie renty; renty wykupne i odpłatne, renty z powodu odkupu przedsiębiorstw na rzecz państwa, świadczenia bieżące tytułem odstepnego i dożywocia; dochody z praw użytkowania, służebności, ciężarów gruntowych i tym podobnych uprawnień;

6. wszelkie inne powtarzające się płace, świadczenia i wsparcia, o ile dawca zobowiązał się prawnocześnie do ich udzielania lub o ile do tego na mocy ustawy lub wyroku sądowego jest obowiązany; jakoto świadczenia na utrzymanie życia, płace za zaniechanie wykonywania uprawnień lub za pozwolenie komuś innemu wykonywania uprawnień, patentów, przywilejów, wynalazków itp.;

7. odsetki i dywidendy od papierów wartościowych zagranicznych, o ile na zasadzie §. 127, ustęp 1, dochody te nie są od opodatkowania wyłączone; akcje i obligacje pierwszeństwa przedsiębiorstw, które, chociażby tylko co do części swego przemysłu, podlegają w myśl rozdziału II podatkowi zarobkowemu w krajach tutejszych, nie będą uważane za papiery wartościowe zagraniczne.

Uwolnienia.

§. 125.

Podatkowi rentowemu nie podlegają:

1. państwo i kraje;
2. powiaty (okręgi konkurencyjne drogowe, okręgi szkolne) i gminy co do odsetek od pieniędzy podatkowych czasowo ulokowanych, tudzież co do pożyczek już otrzymanych ale nie wydanych niezwłocznie;
3. zakłady i fundusze dotowane przez państwo corocznie subwencją płynącą nie z prywatnych tytułów;
4. kasy sieroce łączne, fundusze inwalidów, zakłady do pielęgnowania chorych, do zaopatrywania i wspierania ubogich, tudzież wszelkie inne zakłady humanitarne i dobroczynne, fundusze na budowę domów bożych, jakoteż zakłady publiczne przeznaczone do udzielania nauki;
5. c. k. pocztowa kasa oszczędności i odsetki od wkładek w pocztowej kasie oszczędności;
6. stowarzyszenia zarobkowe i gospodarze oraz kasy zaliczkowe uwolnione od podatku zarobkowego w myśl §. 84, lit. e, i §. 85, ustęp 1;
7. osoby, których dochody, podlegające podatkowi rentowemu, ani same przez się, ani nawet razem z innymi ich dochodami nie przenoszą sumy 600 zł. rocznie;
8. te kwoty, które jedno z małżonków od drugiego, jakoteż, które dzieci od rodziców, krewnych

zastępujących miejsce rodziców, lub rodzice od dzieci dostają na utrzymanie;

9. te odsetki od obligacji rządowych i renty płacone jako wynagrodzenie za zniesione dochody niestałe, do których stosuje się ustawa z dnia 20. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 66;

10. dywidendy Banku austriacko-węgierskiego na czas aż do którego obowiązuje ustawa z dnia 21. maja 1887, Dz. u. p. Nr. 51;

11. te dochody, które podlegają prawu potrącania przez dłużnika, o ile pozostają w dawnej mocy stosownie do artykułu II. ustawy niniejszej;

12. te odsetki i wszelkie inne renty, którym specjalną ustawą uwolnienie od podatku zostało wyraźnie zapewnione; do takowych zaliczają się także odsetki i dywidendy od akcji przedsiębiorstw uwolnionych od podatku zarobkowego na zasadzie §. 84, ustęp 1 a) lub ustęp 2;

13. odsetki i renty przez przedsiębiorcę podatкови zarobkowemu podlegającego pobierane, które dowodnie stanowią część intraty podlegającej podatкови zarobkowemu;

14. odsetki wypłacane przez przedsiębiorstwo obowiązane do składania rachunków publicznie (§. 83), których stosownie do §. 94, lit. c) nie można odciągać od opodatkowanej intraty z tego przedsiębiorstwa, tudzież odsetki tego samego rodzaju od wierzytelności na rzecz przedsiębiorstw, od podatku zarobkowego na zasadzie §. 84, ustęp 1 a) lub ustęp 2 uwolnionych;

15. intrata z budynków uwolnionych od podatku budynkowego z tytułu ich szczególnego przeznaczenia.

§. 126.

Uwolnienie w §. 125, l. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 13 ustanowione nie rozciąga się na te odsetki i renty, od których podatek stosownie do §. 133 potrącać mają przy wypłacie onychże odnośne kasy i przedsiębiorstwa.

Ograniczenie powinności podatkowej w obec krajów zagranicznych.

§. 127.

Obywatele królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, zamieszkali w obszarze, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, jakoteż osoby prawne wszelkiego rodzaju, których siedziba tamże się znajduje, nakoniec cudzoziemcy, zamieszkujący stale dla zarobku w obszarze, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, podlegają podatkowi rentowemu od całkowitej sumy dochodów swoich podatkiem rentowym obciążonych. Dochody jednak płynące z zagranicy nie podlegają podatkowi rento-

wemu w takim razie, jeżeli dowodnie podlegają za granicą osobnemu bezpośredniemu opodatkowaniu niezawisłe od podatku dochodowego osobistego odbiorców.

Osoby fizyczne i prawne, nie mieszkające w krajach tutejszych bez względu czy przynależne, czy zagraniczne, oraz cudzoziemcy, którzy nie dla zarobku w krajach tutejszych zamieszkują, podlegają podatkowi rentowemu od tych dochodów, które podlegają potrącaniu podatków przepisaniem w §. 133, jakoteż od wszelkich innych dochodów opodatkowanych, które z tych krajów pobierają.

Osoby, które dawniej były obywatelami królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych i po utracie prawa obywatelstwa zamieszkują stale w tych krajach, podlegają podatkowi rentowemu w taki sam sposób, jak obywatele w tychże krajach zamieszkali.

Podstawa opodatkowania.

§. 128.

Podatek rentowy wymierza się corocznie.

Dochody stałe poddają się opodatkowaniu w tej kwocie, jaką wynosiły w ostatnim roku, rok podatkowy poprzedzającym, dochody zaś, których suma nie da się oznaczyć lub jest zmienną, tylko w pierwszym rozkładzie odbywającym się według ustawy niniejszej, mają być przyjęte w tej samej kwocie, w drugim zaś rozkładzie w kwocie średniej z dwóch lat ostatnich, w przyszłości nakoniec w kwocie średniej z ostatnich lat trzech.

Jeżeli dochody tego ostatniego rodzaju nie istniały jeszcze tak długo lub dochody stałe nie istniały jeszcze przez cały rok, policzyć je należy w kwocie średniej z okresu istnienia a w ostateczności w przypuszczalnej kwocie rocznej.

Postanowienia co do podstaw opodatkowania w pierwszym roku poboru dochodu, podlegającego podatkowi, zawiera §. 145.

Do dochodów w §. 133 oznaczonych stosują się postanowienia tamże podane.

§. 129.

Jeżeli opodatkowaną rentę stanowią całkiem lub po części przedmioty w naturze, użytki z rzeczy lub jakiegokolwiek inne świadczenia, wartość pieniężną przedmiotów w naturze oblicza się według cen średnich miejscowych poprzedniego roku, wartość użytków i wszelkich innych świadczeń przez oszacowanie.

Co do spłat rocznych (annuitetów) bierze się w rachubę tylko kwotę odsetek w nich zawartą.

Potrącanie.

§. 130.

W ogólności odsetek biernych nie wolno odliczać od dochodu podlegającego opodatkowaniu.

Tylko w następujących przypadkach odliczanie takie jest dozwolone:

1. Gdy na pewnym dochodzie rentowym cięży zmniejszający intratę wydatek polegający na tytule z prawa prywatnego i zostający w bezpośrednim związku z dochodem; co do fundacyi, wydatki na cele fundacyjne nie zaliczają się do ciężarów tego rodzaju.

2. Z odsetek eskomptowych i na rachunek bieżący pobieranych wolno potrącać zapłacone nawzajem odsetki eskomptowe a względnie bierne na rachunek bieżący.

Potrącenia pod 1 i 2 oznaczone podlegają nadto warunkowi, żeby pobory opodatkowane nie należały do oznaczonych w §. 133 i żeby istnienie wypłat, które mają być potrącone, było wiarogodnie udowodnione.

3. Z czynszów dzierżawnych za przedsiębiorstwa wydzierżawione wolno potrącać koszta zarządu i konserwacyi, łączące się z utrzymywaniem przedmiotu dzierżawy w dobrym stanie, licząc do nich odpisywanie zmniejszenia się wartości przedmiotu przez zużycie urządzenia a względnie materiałów ruchu, o ile dzierżawca nie jest obowiązany do ponoszenia tych ciężarów.

Wymiar podatku rentowego.

§. 131.

Podatek rentowy wynosi:

- a) dziesięć procentów od odsetek z tych części tutejszo-krajowego długu państwa, które ani szczególnymi ustawami od ponoszenia tego podatku nie są zwolnione, ani na zasadzie ustawy z dnia 20. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 66 nie są obciążone podatkiem w większym wymiarze, z wyjątkiem udziałowych przekazów hipotecznych, zainstalowanych na żupach w Gmunden, Aussee i Hallein (przekazy salinarne), tudzież od rent odkupu za przedsiębiorstwa na rzecz państwa nabyte, lub w zarząd rządowy stale objęte, nakoniec od odsetek od emitowanych przed wejściem ustawy niniejszej w wykonanie, obligacyi pożyczek tutejszo-krajowych, funduszków publicznych i stanowych.

Kwoty podatku, przypadające od odsetek, jakie pożyczki, przed wejściem w wykonanie ustawy niniejszej przez fundusze publiczne, stany i kraje, emitowane, niosą według istnie-

jących planów amortyzacji, opłacać należy skarbowi państwa także w tym razie, jeżeli stosunek pożyczkowy z dotychczasowymi wierzycielami został przedwcześnie rozwiązany lub przestoczony w skutek pośredniej lub bezpośredniej konwersji na nową pożyczkę krajową.

- b) Trzy procenty od czynszów dzierżawnych za przedsiębiorstwa puszczone w dzierżawę.
- c) Dwa procenty od wszelkich innych dochodów, podatkowi rentowemu podlegających, z zastrzeżeniem dobrodziejstw pod d) nadanych.
- d) Odsetki od wkładek w kasach oszczędności, w towarzystwach zarobkowych i gospodarczych i kasach zaliczkowych, jakoteż od listów zastawnych krajowych zakładów hipotecznych, od takichże listów zakładów hipotecznych nie obliczonych na zyski, opartych na wzajemności lub kas oszczędności, jakoteż od obligacji puszczonej w obieg przez inne krajowe instytucje kredytowe na podstawie udzielonej pożyczki — podlegają podatkowi rentowemu w wysokości $1\frac{1}{2}$ procentu.

Postanowienia niniejsze nie naruszają wymiaru podatku zaprowadzonego ustawą z dnia 20. czerwca 1868, Dz. u. p. Nr. 66.

Miejsce wzięcia na przepis.

§. 132.

Podatek rentowy bierze się na przepis i ściągą w tej gminie podatkowej (wyłączonym obszarze dworskim), w której kontrybuent ma stałe zamieszkanie, z wyjątkiem tych przypadków, w których takowy stosownie do §. 133 pobierany jest przez potrącenie przy wypłacie dochodu.

Jeżeli kontrybuent, przynależący do królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, nie ma stałej siedziby w tychże krajach, podatek bierze się na przepis i ściągą w gminie jego przynależności.

Podatek rentowy cudzoziemców nie zamieszkałych w krajach tutejszych brany będzie na przepis, z wyjątkiem przypadku ustępu pierwszego, w tej gminie, w której dłużnik ma swoją siedzibę.

Potrącanie podatku rentowego przez dłużnika.

§. 133.

W przypadkach niżej oznaczonych podatek rentowy wybierany będzie drogą potrącania przez dłużnika, w taki sposób, że dłużnik z każdej raty dochodów podatkowi rentowemu podlegających, jakie on a względnie jego kasy mają wypłacać, lub

na czyjąś korzyść dopisywać, potrącać będzie uprawnionemu do odbierania stopy procentowej w §. 131 oznaczone na rachunek skarbu państwa i będzie takowe w myśl dalszych §§. 134 i 135 oddawał do kasy państwa.

Potrącanie takie skuteczniac mają:

1. Kasy a względnie biura płatnicze państwa, krajów i funduszków publicznych co do dochodów w §. 131, lit. a, c i d oznaczonych.

2. Kasy a względnie biura płatnicze powiatów i gmin, jakoteż przedsiębiorstw obowiązanych do składania rachunków publicznie:

- a) co do podległych opodatkowaniu odsetek i rent, od papierów wartościowych przez takowe emitowanych, bez względu, czy się je wypłaca drogą wykupu kuponów czyli też, jak się to dzieje z asygnatami kasowymi, w inny sposób;
- b) co do odsetek od wkładek oszczędności.

Dopóki ustawa z dnia 21. maja 1887, Dz. u. p. Nr. 51, o przedłużeniu przywileju Banku austriacko-węgierskiego będzie miała moc obowiązującą, postanowienie powyższe nie będzie stosowane do dochodów podatkowi rentowemu podlegających wypłacanych przez Bank austriacko-węgierski.

§. 134.

Kwoty tym sposobem w ciągu każdego kwartału potrącone, o ile nie były potrącone przez kasy państwa, oddawać należy w ciągu dni 14 po upływie tego kwartału do kasy, którą Zarząd skarbowy wskaże.

W tym samym terminie podawać należy do Władzy podatkowej pierwszej instancji, w której okręgu dochody były wypłacone, sumaryczny, podług grup zestawiony wykaz kwot potrąconych i odesłanych, a mianowicie czynić to mają także kasy państwa. Minister skarbu mocen jest wyznaczyć dłużnikom do potrącania obowiązany dłuższe terminy obrachunku i poczynić im ułatwienia pod względem wygotowania rzeczonych wykazów.

Władza podatkowa bada słuszność potrąceń, a gdyby były potrzebne dopłaty, w takim razie nakazem płatniczym, podającym zarazem powody, wzywa obowiązanego do potrącania i odsyłania, żeby takowe ściągnął.

§. 135.

Dłużnicy, w §. 133 oznaczeni, są odpowiedzialni za skutecznienie, właściwe obliczenie i odesłanie rzeczonych potrąceń. Gdyby sum potrąconych nie odesłali aż do upływu terminów ustawowych lub przez Ministra skarbu wyznaczonych, obowiązani są od kwot podatku potrąconych, ale nie odesłanych, opłacić odsetki za zwłokę ustanowione

w ustawie z dnia 9. maja 1870, Dz. u. p. Nr. 23 a względnie z dnia 23. stycznia 1892, Dz. u. p. Nr. 26.

§. 136.

Gdy Władza podatkowa pierwszej instancji ma na zasadzie §. 135 od osób tamże wymienionych żądać wypłaty należitości, winna z podaniem powodów oznajmić im takowe nakazem płatniczym, od którego odwołać się można do Władzy skarbowej krajowej.

Należitości, których zapłacenie jest prawnie nakazane, ściągają mają te same organa i w taki sam sposób, jak są ściągane podatki bezpośrednie.

Także przepis ustawy z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31 o przedawnianiu się podatków, stosuje się do tej należitości tak samo jak do podatków bezpośrednich.

Postępowanie w takich razach, gdy podatek nie jest potrącany.

§. 137.

We wszystkich innych przypadkach prócz oznaczonych w §. 133 podatek rentowy wymierzany będzie przez tę Władzę podatkową pierwszej instancji, w której okręgu kontrybuent stale mieszka a względnie (§. 132, ustęp 2 i 3), w której okręgu podatek ma być brany na przepis a to według następujących postanowień.

Zeznania.

§. 138.

Co do wszystkich dochodów, podatki rentowemu podlegających, z wyjątkiem tych, od których podatek ma być przez dłużnika potrącany (§. 133), winni kontrybuenti podawać swoje zeznania albo piśmiennie podług wzoru, który drogą rozporządzenia będzie przepisany albo ustnie do protokołu, u tej Władzy podatkowej, która jest właściwą do odbierania zeznań tyczących się podatku dochodowego osobistego (§. 176).

Zeznanie zawierać winno szczegółowe oznaczenie dochodów podatki podlegających a w szczególności, czy to są dochody pobierane w pieniądzu czy w naturze, użytkowanie rzeczy, czy jakiegokolwiek inne świadczenia, tudzież ma być podane nazwisko, stan i miejsce zamieszkania kontrybuenta, jakoteż, gdyby dochodu nie stanowiły odsetki eskomptowe, także oznaczenie dłużnika. Co do wierzytelności kapitałowych podać należy kwotę kapitału i stopę procentową, co do uplatek rocznych ogólną sumę uplatek rocznej, jakoteż zawartą w niej

kwotę amortyzacji; nakoniec podać należy potrącenia, do jakich kontrybuent rości sobie pretensję (§. 130).

Z zastrzeżeniem postanowienia następującego §. 139 zeznanie podawać należy corocznie do właściwej Władzy podatkowej w tym samym czasie, w którym podawane być mają zeznania do podatku osobistego dochodowego.

§. 139.

Od składania zeznań w §. 138 oznaczonych uwolnieni są, o ile Władza podatkowa nie wezwie ich osobno żeby to uczynili, ci kontrybuenti, którzy

1. opłacali już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym,
2. nie zmienili w tym czasie swojej siedziby i
3. nie uzyskali pomnożenia dochodów.

Podatek wymierza się w tym razie tak samo, jak gdyby osoby rzeczzone oświadczyły w zeznaniu, że pobierają dochody tej samej wielkości co w roku poprzednim.

§. 140.

Władza podatkowa ma prawo wezwać osoby, co do których mniema, że pobierają dochody podatki rentowemu podlegające, żeby złożyły zeznanie w terminie najmniej ośmiodniowym. Jeżeli osoba taka nie pobiera dochodu podlegającego podatki rentowemu, winna złożyć deklarację, że według swego najlepszego przekonania nie pobiera dochodów podatki rentowemu podlegających a względnie, że takowych nie pobierała w okresie (§. 128), w którym powstaje powinność opłacania podatku.

§. 141.

Władza podatkowa badać ma zeznania pod względem formy i treści. Takowa ma prawo żądać od kontrybuenta osobistego wykazania dochodów podatki rentowemu podlegających, jakoteż przedstawienia dokumentów, na których takowe się opierają i wezwać go, aby się stawił w celu ustnego przesłuchania.

Jest obowiązana oznajmić kontrybuentowi jakie ma wątpliwości co do rzetelności zeznania i żądać objaśnień.

§. 142.

Jeżeli kontrybuent nie wniesie przepisanego zeznania w ustanowionym terminie lub jeśli nie uczyni zadość otrzymanemu wezwaniu, żeby udzielił

wyjaśnień, Władza podatkowa może wymierzyć podatek z urzędu na podstawie materyałów pomocniczych jakimi rozporządza.

Zanim jednak podatek wymierzony zostanie w taki sposób, wystosować należy do kontrybuenta wezwanie, z wyraźnym nadmienieniem o tym skutku prawnym, żeby w terminie najmniej ośmiodniowym uczynił zadość otrzymanym poleceniom.

Postanowienie powyższe nie uchyla możności ukarania kontrybuenta za zaniechanie wniesienia zeznania, jakoteż prawa Władzy podatkowej przesłania mu nakazu z zagrożeniem karami porządkowymi.

§. 143.

Wymiar z podaniem powodów oznajmia się kontrybuentowi nakazem płatniczym, przeciw któremu wolno odwołać się do Władzy skarbowej krajowej.

Rekurs niema skutku odwołczego ani co do zapłacenia podatku wziętego na przepis, ani co do środków użytych w celu ściągnięcia onegoż.

Terminy płatności.

§. 144.

O ile podatek rentowy nie ma być płacony w sposób oznaczony w §. 133, płacić go należy w dwóch równych ratach dnia 1. czerwca i dnia 1. grudnia.

Powstanie i ustanie powinności podatkowej; zmiany w ciągu roku podatkowego.

§. 145.

Osoby nowo wstępujące w powinność podatkową, wciągać należy zwyczajnie od początku roku, który nastąpi po zajściu stosunków powinności podatkową uzasadniających.

Jeżeli jednak powinność podatkową uzasadnia wprowadzenie się do obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, wciąga się nowego kontrybuenta już od początku miesiąca, który po wprowadzeniu się nastąpi. Kontrybuenti tacy winni w przeciągu dni 14 przesłać do właściwej Władzy podatkowej uwiadomienie z dołączeniem zeznania, w którym podać mają renty stałe, jakie w ciągu pozostałej części roku podatkowego będą pobierali. Za podstawę do wymierzenia podatku wziąć należy tak co do stałych, jak i co do zmiennych dochodów tę kwotę, która w pozostałej części roku będzie płatna. Podatek rentowy od zmiennych dochodów wymierza się razem z takimże podatkiem na rok następny. Zeznanie na rok następny należy odpowiednio uzupełnić.

§. 146.

Ustanie powinności podatkowej przez wyprowadzenie się z obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, albo — co do rent dożywotnich i tym podobnych — przez śmierć uprawnionego do poboru, uwzględnić należy od następującego miesiąca.

Jeżeli jednak dochody podlegające podatkowi rentowemu, które kontrybuent pobierał, w skutek jego śmierci nie całkiem przestają płynąć, podatek wzięty mu na przepis opłacić mają dziedzice za pozostałą część roku podatkowego w stosunku pozostającej im do odpadłej części dochodu.

Dopóki osoby powołane do dziedziczenia spadku nie wejdą w używanie onegoż, spadek leżący poddawać należy także w następnych latach podatkowych opodatkowaniu w stosunku dochodu jaki pozostał.

§. 147.

W celu uzyskania w myśl §. 146, ustęp 1, odpisania podatku rentowego wziętego na przepis, uwiadomić należy właściwą Władzę podatkową o wprowadzeniu się w przeciągu dni czterestu.

O śmierci kontrybuenta dziedzice donosić mają tylko w takim razie a to w ciągu trzech miesięcy, jeżeli w myśl §. 146, ustęp 2, zamierzają starać się o to, żeby im zmniejszono podatek od spadku, który mają nadal opłacać.

Jeżeli doniesienie nadejdzie dopiero później, podatek zostanie odpisany a względnie zmniejszony dopiero od początku tego miesiąca, który nastąpi po nadejściu doniesienia.

§. 148.

Podatek, który w myśl §. 145, ustęp 2, ma być brany na przepis, wymierza, tudzież o odpisaniu lub znizeniu podatku na zasadzie §. 146 decyduje Władza podatkowa pierwszej instancji, od której orzeczenia odwołać się można do Władzy skarbowej krajowej.

§. 149.

Wyjąwszy przypadki oznaczone w §§. 145 i 146 zmiany, jakie w ciągu roku podatkowego zajdą w wysokości dochodów kontrybuenta podatkowi rentowemu podlegających lub w jakichkolwiek innych stosunkach onegoż, nie pociągają za sobą żadnej zmiany w podatku, który za ów rok podatkowy ma być opłacony, lecz uwzględniają się dopiero przy wymierzaniu podatku na następne peryody rozkładu.

Odpowiedzialność za podatek.**§. 150.**

Podatkowi rentowemu i należyciom pobocznym służy ustawowe prawo zastawu na tych dochodach podatkowi podlegających, od których podatek ma być płacony.

Odpowiedzialności poszukuje się na obowiązującym do wypłacania odpowiedzialnych dochodów, w taki sposób, że temuż oznajmia się sumę odnośnej zaległości podatku rentowego z poleceniem, żeby dalsze wypłaty odnośnych dochodów wstrzymywał dopóty, dopóki kwota zatrzymana nie okaże się dostateczną na pokrycie oznajmionej zaległości podatku rentowego i należyciom pobocznych. Według dnia tego oznajmienia oceniać należy także porządek następstwa ustawowego prawa zastawu.

Kwoty zatrzymane wydać należy na żądanie egzekutorom podatku za kwitem urzędowym.

Dłużnik, któryby zaniedbał wykonać otrzymane polecenie, jest osobiście odpowiedzialny za zapłacenie tych kwot, które omieszkiał zatrzymać.

Uskutecznianiu dalszej wypłaty dochodów podatkowi rentowemu podlegających równa się kompensata tych ostatnich wzajemną pretensją, nabytą po oznajmieniu zaległości podatkowej.

§. 151.

Wypłaty, na zasadzie odpowiedzialności w §. 150 oznaczonej, wymagane od dłużników tamże wzmiankowanych, oznajmiać im będzie Władza podatkowa pierwszej instancji nakazem płatniczym, od którego odwołać się można do Władzy skarbowej krajowej.

Wypłaty nakazane prawomocnie ściągać mają te same organa i w taki sam sposób, jak podatki bezpośrednie.

Także przepisy ustawy z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31, stosują się do tej należyci tak samo, jak do podatków bezpośrednich.

§. 152.

Postanowienia §§. 145 do 151 nie stosują się do podatku rentowego w §. 133 oznaczonego.

Rozdział IV,**o podatku dochodowym osobistym i podatku pensyjnym od wyższych płac służbowych.****Kontrybuenci.****§. 153.**

Podatkowi dochodowemu osobistemu podlegają osoby fizyczne niżej oznaczone:

1. Obywatele królestwi krajów w Radzie państwa reprezentowanych:

- a) jeżeli mieszkają w tychże krajach, co do całego swego dochodu;
- b) jeżeli nie mieszkają w tych krajach, co do całego dochodu, jaki czerpią z obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje;

2. Osoby nie będące obywatelami tych krajów:

- a) jeżeli mieszkają stale w obszarze, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, albo przebywają tam dla zarobku, lub w ogóle dłużej niż rok, co do dochodu, jaki w tych krajach zarabiają, albo do tych krajów sprowadzają. Jednakże dochód płynący z kraju, nie należącego do obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, uwalnia się od opodatkowania, jeżeli będzie udowodnione, że podlega już podatkowi dochodowemu lub innemu tego rodzaju;
- b) oprócz przypadków pod a) oznaczonych, jeżeli posiadają w tych krajach realności lub wierzytelności na realnościach tutejszo-krajowych zhipotekowane, lub majątek do tych krajów wziętem powiercznym, przymusem zachowywania lub jakimibądź innemi przepisami przywiązany, albo mają w tych krajach przedsiębiorstwo lub zysk przynoszące zatrudnienie, lub są uczestnikami takiego zatrudnienia lub przedsiębiorstwa, albo pobierają z kasy państwa pensję lub emeryturę, co do dochodu z tych źródeł czerpanego.

Posiadania akcyj, zapisów udziałowych i tym podobnych papierów wartościowych nie uważa się za uczestnictwo w przedsiębiorstwie w myśl powyższego ustępu.

Podatkowi dochodowemu osobistemu podlegają nadto dziedzictwa leżące a to w myśl postanowień w §. 229 zawartych.

Uwolnienia.

§. 154.

Uwolnieni są od podatku dochodowego osobistego:

1. Cesarz.

2. Członkowie rodziny cesarskiej co do apanaży.

3. Reprezentanci dyplomatyczni przy c. i k. Dworze uwierzytelnieni i konsulowie zawodowi mocarstw zagranicznych nie posiadający obywatelstwa austriackiego, tudzież ich urzędnicy i słudzy, których takowi używają wyłącznie do czynności poselstwa lub konsulatu albo w swoich stosunkach rodzinnych, o ile są cudzoziemcami, co do wszelkiego dochodu jaki czerpią nie ze źródeł w §. 153, ustęp 2, lit. b) wzmiankowanych.

4. Te osoby, którym prawo do uwolnienia od podatku dochodowego osobistego służy na podstawie traktatów lub innych zasad międzynarodowych.

5. Osoby pobierające pensje przywiązane do orderu Maryi Teresy, medali wojskowych za waleczność i dodatki za rany, co do tych pensji i dodatków.

6. Oficerowie (audytorowie, lekarze wojskowi, rachmistrze oddziałowi), kapelani i szeregowcy siły zbrojnej co do swoich płac w czynnej służbie; jeżeli osoby te oprócz dochodu uwolnionego od podatku mają jeszcze inny, w takim razie celem osądzenia jaka stopa podatkowa ma być do tego ostatniego dochodu zastosowana, lub czy tenże ma być również uwolniony od podatku w myśl §. 155, należy dochody uwolnione wliczyć do ogólnego dochodu kontrybuenta.

7. Wszelkie inne osoby wojskowe tudzież osoby cywilne podczas uruchomienia wcielone do służby w zarządzie wojskowym, co do płac służbowych, jakie w ciągu uruchomienia z etatu wojskowego według przepisów pobierają.

§. 155.

Nadto uwolnione są od podatku dochodowego osoby, których przychód całkowity, za rok obliczony, nie przenosi kwoty 600 zł.

Do osób w §. 153 l. 1 b) i l. 2 b) wymienionych stosuje się postanowienie to tylko w tym razie, jeżeli udowodnią, że cały ich dochód, łącznie z kwotą według ustawy niniejszej podatkowi nie podlegającą, nie przewyższa kwoty od podatku wolnej.

Suma podstawowa opodatkowania.

§. 156.

Dochody stałe poddawać należy opodatkowaniu w tej sumie, jaką rzeczywiście wynosiły w ostatnim

roku przed rokiem podatkowym, te zaś, których suma nie da się oznaczyć lub zmienne, według średniej z ostatnich trzech lat.

Jeżeli dochody tego ostatniego rodzaju nie płynęły przez tak długi czas, lub jeżeli stałe nie istniały jeszcze przez cały rok, policzyć je należy według średniej z okresu ich istnienia, lub też według przypuszczalnego rocznego przychodu.

Według tych samych zasad obliczać należy wydatki, które mogą być potrącane.

Jeżeli zamknięcia rachunkowe kontrybuenta nie schodzą się z rokiem kalendarzowym, uskutecznić należy obrachunek na jego życzenie według lat gospodarki (bilansowych).

W pierwszych latach rozkładu podatku według ustawy niniejszej dozwolone są następujące wyjątki od prawideł przepisanych w pierwszym ustępie co do obliczania dochodów nieoznaczonych lub zmiennych:

a) dochody z posiadanych gruntów i budynków poddawać należy opodatkowaniu przy pierwszym rozkładzie, jaki według ustawy niniejszej nastąpi, w sumie średniej z ostatnich dwóch lat;

b) wszelkie inne dochody tego rodzaju liczyć należy przy pierwszym rozkładzie, jaki według ustawy niniejszej nastąpi, w takiej sumie, jaką w poprzednim roku rzeczywiście wynosiły, przy drugim rozkładzie zaś w sumie średniej z ostatnich dwóch lat.

Przy obliczeniu przecięcia stanowią brane na uwagę lata o tyle całość, że straty jednego roku, mają być potrącone od zysków z lat innych.

§. 157.

Celem nałożenia podatku dochodowego osobistego dolicza się do dochodu głowy gospodarstwa domowego dochód członków tegoż gospodarstwa.

Wyjątek od tego dozwolony jest tylko w takim razie, jeżeli będzie udowodnione, że dochód taki nie wpływa do wspólnego gospodarstwa. W tym ostatnim przypadku dochód ów ma być osobno opodatkowany.

Pobocznych krewnych głowy gospodarstwa domowego, tudzież osób przyjętych do czynności służbowych w gospodarstwie z pensją lub zarobkiem, jakoteż stołowników, odnajemców mieszkania i nocujących nie dolicza się do członków gospodarstwa.

Dochód małżonki, nie żyjącej w wspólnym gospodarstwie z małżonkiem, jakoteż dochody tych członków rodziny, których zaopatrywanie nie ciąży na głowie rodziny, poddać należy opodatkowaniu oddzielnie.

Te kwoty, które jedno z małżonków płaci drugiemu, nie żyjącemu z niem w wspólnym gospodarstwie, jakoteż te, które rodzice dają na utrzymanie dzieciom nie żyjącym z nimi we wspólnym gospodarstwie, wlicza się w opodatkowany dochód odbiorców tylko wtedy, jeżeli opłata opiera się na osobnym tytule prawnym.

Tylko w ostatnim wypadku należy taki datek potrącać w myśl §. 160 l. 6 przy obliczaniu dochodu obowiązującego do opłacania podatku.

§. 158.

We wszystkich innych przypadkach, gdy dochód służy wspólnie kilku osobom, część przypadającą z tego ogólnego dochodu na każdego z osobna uczestnika, uważać należy za osobny dochód opodatkowaniu podlegający. Jeżeli udziałów nie podobna stwierdzić, przyjęć należy, że dochód dzieli się na równe części.

Te same zasady stosują się wtedy, gdy członkowie korporacji są zaopatrywani z jej ogólnego dochodu a oznaczone części takowego nie są im jako własny ich dochód przydzielane.

Zeznania dochodu.

§. 159.

Za dochód uważa się sumę wszelkich wpływów każdego z osobna kontrybuenta w pieniądzu lub w wartościach pieniężnych z doliczeniem wartości najmu mieszkania we własnym domu lub w ogóle mieszkania bezpłatnego, jakoteż wartości plodów własnej gospodarki i własnego przedsiębiorstwa przemysłowego w gospodarstwie domowym spożywanych, tudzież wszelkich wpływów w naturze po strąceniu wydatków łożonych na uzyskanie, zabezpieczenie i konserwację tych dochodów, jakoteż odsetek od długów, także o ile nie należą do wydatków dopiero co oznaczonych — a to stosownie do postanowień niżej zamieszczonych (§§. 160—171).

Dochody nadzwyczajne, jako dziedzictwa, kapitały ubezpieczone na życiu, darowizny itp. świadczenia bezpłatne, nie stanowią dochodu podległego opodatkowaniu.

Zyski z sprzedaży przedmiotów majątku dolicza się do dochodu tylko w takim razie, jeżeli sprzedaż

nastąpiła w obrocie przedsiębiorstwa zarobkowego lub w wykonaniu interesu spekulacyjnego.

Potrącenia.

§. 160.

Przy obliczaniu dochodu podlegającego opodatkowaniu potrącać należy z wpływów następujące wydatki:

1. Wszelkie wydatki łożone na uzyskanie, zabezpieczenie i zatrzymanie dochodu, w szczególności zaś wydatki administracyjne, obrotowe i koszty konserwacji, do których zaliczają się także odpisania odpowiednie stosownemu zmniejszeniu się wartości inwentarza lub materiału obrotowego, jakoteż wynikię z obrotu straty na isciżnie, na kursie i tym podobne.

Za koszty obrotu i konserwacji należy uważać w szczególności wydatki na utrzymanie lub odbudowę budynków gospodarczych, mieszkań dla robotników i inne budowy służące doprowadzenia lub utrwalenia obrotu (tamy, mury, ploty, drogi, mosty, studnie, wodociągi, śluzy, zakłady odwodnienia) również wydatki na utrzymanie i uzupełnienie żywego i martwego inwentarza w gospodarstwie.

Gdyby powstały wątpliwości co do wysokości poczynionych odpisów, należy je ustalić przez biegłych.

2. Premie asekuracyjne za ubezpieczenie od szkód wszelkiego rodzaju.

3. Premie asekuracyjne płacone za ubezpieczenie kontrybuenta na wypadek śmierci lub dożycia, o ile nie przenoszą kwoty 100 zł. rocznie.

Jeżeli atoli także małżonka i dzieci kontrybuenta są ubezpieczeni, suma wszystkich premii asekuracyjnych, którą wolno potrącić, wynosić może aż do 200 zł. Jednakże premie wolno potrącać tylko w takiej sumie, jaka wypadnie po odliczeniu a według okoliczności dopisaniu udziału w zysku (dywidendy) i stanowi czystą premię. Premii tontinowych i półtontinowych (ubezpieczenia z gromadzeniem zysku) nie wolno potrącać.

4. Opłaty do kas ubezpieczenia na wypadek choroby, przygody, dla starców, inwalidów, do kas wdowich, sierocych, emerytalnych lub do zakładów tego rodzaju, o ile na zasadzie ustawy lub kontraktu kontrybuent jest obowiązany przystąpić do zakładu ubezpieczenia i wносить te opłaty.

5. Podatki bezpośrednie przez kontrybuenta opłacane, z wyjątkiem podatku dochodowego osobistego, dodatki do podatków bezpośrednich, podatki

krajowe, powiatowe, gminne i wszelkie inne podatki lub zastępujące takowe opłaty konkurencyjne na cele publiczne, ciężary patronatu tudzież te opłaty pośrednie, które zaliczać należy do wydatków przedsiębiorstwa.

6. Odsetki od długów przedsiębiorstwa i prywatnych, jakoteż wszelkie inne ciężary na szczególnych tytułach prawnych oparte, a trwale zmniejszające dochód; wszystkie jednak tylko w takim razie, jeżeli mogą być wiarogodnie udowodnione.

§. 161.

Potrącenia w §. 160 oznaczone, tylko o tyle są dozwolone, o ile nie tyczą się źródeł dochodu nie podlegających podatkowi dochodowemu osobistemu.

Co do dochodów, jakie z obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, pobierają osoby gdzie indziej mieszkające, (§. 153, l. 1 b) i l. 2 b) dozwolone są tylko potrącenia, dotyczące się tutejszo-krajowych źródeł dochodu lub opierające się na długach zaciągniętych na rzecz tego zarobku.

§. 162.

W szczególności nie kwalifikują się do potrącenia:

1. Sumy użyte na ulepszenie i pomnożenie majątku, jako to lokacje kapitału, wkłady na rozszerzenie przedsiębiorstwa, na upłatę długów, jakoteż na ulepszenia, których nie można uważać za niezbędne w dobrem gospodarstwie i dające pokryć się dochodami obrotowymi.

2. Straty, które dotyczą jedynie iściznę majątku.

3. Odsetki od własnego kapitału kontrybuenta włożonego w przedsiębiorstwo.

4. Wydatki na kosztą mieszkania i utrzymania kontrybuenta, jakoteż jego rodziny i służby do osobistych posług utrzymywanej, tudzież wartość pieniężna płodów i towarów własnego przedsiębiorstwa rolnego lub przemysłowego zużywanych w tychże celach. Koszta wyżywienia członków rodziny zatrudnionych stale we własnym gospodarstwie, wliczać należy w kosztą obrotowe (§. 160).

Darowizny, podarki, wsparcia i tym podobne świadczenia bezpłatne, o ile takowe w myśl §. 160, l. 1 nie mogą być zaliczone do wydatków, które ponosić trzeba dla uzyskania dochodu.

Postanowienia szczególne dotyczące się osobnych gałęzi dochodu.

§. 163.

Za dochód z posiadłości gruntowej, w której sam posiadacz gospodaruje, uważać należy czystą

intratę ekonomiczną, uzyskiwaną rzeczywiście z całej gospodarki rolnej i leśnej, jakoteż z innych gałęzi produkcji i praw z posiadłością gruntową połączonych, podatkowi zarobkowemu nie podlegających (prawo rybołówstwa, myśliwstwa itp.)

Za dochód z posiadłości gruntowych puszczo-nych w dzierżawę lub z puszczo-nych w dzierżawę praw do posiadłości gruntowej przywiązanych, uważa się czynsz dzierżawny rzeczywiście pobierany, z doliczeniem wartości pieniężnej świadczeń pobocznych dzierżawcy bądź w naturze, bądź jakichkolwiek innych, tudzież użytków, jakie puszczo-żawę sobie zastrzegł a po strąceniu

1. ciężarów potrącalnych, puszczo-żawcy w dzierżawę pozostających,

2. darowanych części czynszu z powodu kłesk żywiołowych, nieurodzaju itp.,

3. równoważnika zużycia przedmiotu wydzier-żawionego,

pod tym jednak względem zostawia się komisjom szacunkowym i rekursowym zupełną wolność sądu.

§. 164.

Dochód z budynków wymierzać należy według czystej intraty z czynszu rzeczywiście uzyskiwanej, gdyby zaś budynek był przez samychże posiadaczy zamieszkiwany lub w inny sposób używany, albo też innym osobom bezpłatnie do używania zostawiony, podług czystej wartości użytkowej, jaką budynek lub używane części onegoż przedstawiają ze względu na ich jakość i położenie, tudzież na stosunki najmu, obrotu i zamieszkania domu, miejsca lub okolicy i ze względu na czas ich rzeczywistego używania.

Jeżeli posiadacz używa budynku lub części budynku do celów rolniczych, leśniczych lub przemysłowych (także na bezpłatne mieszkania dla robotników i slug), w takim razie nie bierze się w rachubę ich wartości użytkowej ani przy obliczaniu dochodu ani przy obliczaniu odnośnych kosztów obrotowych.

Budynki przeznaczone na cele nauki, wychowania, dobroczynności i zarządu publicznego, o ile uwolnione są od podatku budynkowego, pomijają się przy stwierdzaniu dochodu podlegającego podatkowi.

§. 165.

Dochód roczny z przedsiębiorstw przemysłowych i zatrudnień samoistnych, przez które w szczególności rozumieją się wszelkie podatkowi zarobkowemu powszechnemu podlegające przemysły, zatrudnienia, jakoteż dzierżawy, oblicza się w ten sposób,

że z dochodu potrąca się wszelkie wydatki obrotowe w rozmiarze w §§. 160 do 162 oznaczonym.

Zysk rzeczywiście osiągnięty z interesów zawartych w celach spekulacyjnych i z udziału w takich interesach, po strąceniu strat, jeżeli je poniesiono, obliczać należy według zasad służących do obliczenia dochodu z handlu i przemysłu a to nawet co do tych kontrybuentów, którzy nie należą do trudniących się handlem i przemysłem i nie podlegają podatkowi zarobkowemu powszechnemu.

§. 166.

Do dzierżaw rolnych stosują się odpowiednio postanowienia zawarte w §. 163, ustęp 1.

Co do wszelkich dzierżaw potrącać należy zapłacony czynsz dzierżawny, łącznie z wartością wszelkich innych świadczeń pobocznych na dzierżawcę włożonych a po wyłączeniu takiej kwoty, jaka przypada na mieszkanie przez dzierżawcę lub jego rodzinę używane.

§. 167.

Dochód z plac służbowych i zarobniczych jakoteż emerytur obejmuje w szczególności:

1. Pensye, dodatki osobiste, dodatki służbowe, remuneracye i wszelkie inne należitości pod jakąkolwiek nazwą istniejące, z góry ustanowione (stałe) wpieniądach lub w naturze, pobierane przez urzędników, oficyalistów i sług państwa, korporacyi i zakładów publicznych, jakoteż wszelkich stowarzyszeń i towarzystw; nakoniec przez urzędników i sług prywatnych wszelkiego rodzaju.

2. Dopłaty wyznaczone na utrzymanie księżom świeckim i członkom regularnym zakonów (§. 158, ustęp 2) ze skarbu państwa, z funduszków publicznych lub od gmin, mianowicie uzupełnienia kongruy.

3. Wszystkie inne pożytki przynależące się osobom w punkcie 1 i 2 wymienionym, na zasadzie ich stosunku służbowego lub stanowiska zawodowego lub ze względu na takowe przypadające korzyści, jakoto tantiemy, taksy obecności, czesne, taksy egzaminacyjne, opłaty stuły, zapłaty ugodowe i od sztuki, prowizye itp. (wpływy zmienne).

4. Emerytury i place na zaopatrzenie wszelkiego rodzaju, jakie pobierają osoby w punkcie 1 i 2 wymienione, tudzież oficerowie po czasowem lub stałem przeniesieniu w stan spoczynku lub po wystąpieniu z innych przyczyn z czynnej służby, tudzież place tego rodzaju, jakie wdowy i sieroty po rzeczonych osobach pobierają od służbodawcy albo też z funduszu i kas, do których służbodawcy wnoszą dopłaty.

Dochody oficerów zostających na urlopie z placą poczekalną, nie zaliczają się do rzędu tych, które tutaj są wyszczególnione.

§. 168.

Wynagrodzenia za wydatki służbowe nie stanowią dochodu podlegającego opodatkowaniu. O ile dodatki z powodu urzędowania, ryczałty na kosza podróży, dyety i tym podobne należitości urzędników rządowych, mają być uważane za wynagrodzenia na wydatki służbowe, postanowione będzie drogą rozporządzenia.

Jeżeli należitości służbowe przeznaczone są w części na pokrywanie wydatków jakich służba wymaga, potrącać należy z sumy onychże wydatków służbowy rzeczywiście pokrywany.

Należitości w naturze liczyć potrzeba według cen rzeczywistych.

§. 169.

Do dochodu z majątku w kapitałach należą:

1. Wszelkie dochody podlegające podatkowi rentowemu (§§. 124 do 126);

2. te odsetki, renty i wszelkie inne przychody z kapitałów lub praw użytkowania, które uwolnione są od opłacania podatku rentowego i nie są już objęte jednym z poprzedzających §§. 163 do 167; w szczególności należą tu odsetki i renty od obligacyi powszechnego długu państwa; odsetki od obligacyi i pożyczek szczególnymi ustawami od podatku uwolnionych a mianowicie obligacyi rządowych, funduszowych i stanowych, pożyczek krajowych, powiatowych, gminnych i wszelkich innych; odsetki od wkładek w pocztowych kasach oszczędności; odsetki i dywidendy od wszelakiego rodzaju akcyi, akcyi pierwszeństwa, udziałów gwareckich (kuksów), wkładek w przedsiębiorstwa, udziałów w stowarzyszeniach itp.; odsetki od obligacyi pierwszeństwa i pożyczek hipotecznych oznaczone w §. 94, lit. c); odsetki i dywidendy od papierów wartościowych zagranicznych wszelkiego rodzaju i od wszelkich kapitałów za granicą ulokowanych.

§. 170.

O ile papiery wartościowe nie należą do kapitału obrotowego przedsiębiorstwa kupieckiego, nie bierze się na uwagę podniesienia się lub spadku wartości ich obiegowej przy obliczaniu dochodu z tychże papierów.

Atoli zyski rzeczywiście osiągnięte przez skuteczną w celach spekulacyjnych sprzedaż papierów wartościowych, wierzytelności, rent itp. mają być do dochodu doliczone z potrąceniem strat jakieby w interesach tego rodzaju poniesiono.

§. 171.

Nakonec odsetki, zawarte w wierzytelnościach kapitałowych nieoprocentowanych, które jednak zwrócone być mają w sumie większej od tej, w jakiej były dane, doliczają się do dochodu tego roku, w którym je razem z kapitałem odebrano.

Wymiar podatku.

§. 172.

Podatek dochodowy osobisty wynosi rocznie od dochodu

	nad:	aż do, włącznie:	podatek:
	zł.	zł.	zł. c.
1. Stopień	600	625 . . .	3.60
2. "	625	650 . . .	4.—
3. "	650	675 . . .	4.40
4. "	675	700 . . .	4.80
5. "	700	750 . . .	5.40
6. "	750	800 . . .	6.—
7. "	800	850 . . .	6.80
8. "	850	900 . . .	7.60
9. "	900	950 . . .	8.40
10. "	950	1.000 . . .	9.20
11. "	1.000	1.100 . . .	10.—
12. "	1.100	1.200 . . .	12.—
13. "	1.200	1.300 . . .	14.—
14. "	1.300	1.400 . . .	16.—
15. "	1.400	1.500 . . .	18.—
16. "	1.500	1.600 . . .	20.—
17. "	1.600	1.700 . . .	22.—
18. "	1.700	1.800 . . .	24.—
19. "	1.800	1.900 . . .	27.—
20. "	1.900	2.000 . . .	30.—
21. "	2.000	2.200 . . .	34.—
22. "	2.200	2.400 . . .	39.—
23. "	2.400	2.600 . . .	44.—
24. "	2.600	2.800 . . .	49.—
25. "	2.800	3.000 . . .	55.—
26. "	3.000	3.300 . . .	62.—
27. "	3.300	3.600 . . .	71.—
28. "	3.600	3.900 . . .	80.—
29. "	3.900	4.200 . . .	90.—
30. "	4.200	4.600 . . .	101.—
31. "	4.600	5.000 . . .	114.—
32. "	5.000	5.500 . . .	129.—
33. "	5.500	6.000 . . .	146.—
34. "	6.000	6.500 . . .	163.—
35. "	6.500	7.000 . . .	181.—
36. "	7.000	7.500 . . .	199.—
37. "	7.500	8.000 . . .	217.—
38. "	8.000	8.500 . . .	235.—
39. "	8.500	9.000 . . .	253.—
40. "	9.000	9.500 . . .	272.—
41. "	9.500	10.000 . . .	291.—
42. "	10.000	11.000 . . .	319.—

nad: aż do, włącznie: podatek:

zł. zł. zł.

43. Stopień	11.000	12.000 . . .	357
44. "	12.000	13.000 . . .	395
45. "	13.000	14.000 . . .	433
46. "	14.000	15.000 . . .	471
47. "	15.000	16.000 . . .	510
48. "	16.000	17.000 . . .	550
49. "	17.000	18.000 . . .	590
50. "	18.000	19.000 . . .	630
51. "	19.000	20.000 . . .	670
52. "	20.000	22.000 . . .	730
53. "	22.000	24.000 . . .	800
54. "	24.000	26.000 . . .	880
55. "	26.000	28.000 . . .	960
56. "	28.000	30.000 . . .	1.040
57. "	30.000	32.000 . . .	1.125
58. "	32.000	34.000 . . .	1.212
59. "	34.000	36.000 . . .	1.300
60. "	36.000	38.000 . . .	1.390
61. "	38.000	40.000 . . .	1.482
62. "	40.000	42.000 . . .	1.574
63. "	42.000	44.000 . . .	1.668
64. "	44.000	46.000 . . .	1.764
65. "	46.000	48.000 . . .	1.860

Od dochodu nad 48.000 zł. aż do 100.000 zł. włącznie wzrastają stopnie o 2000 zł. a podatek o 100 zł.; od dochodu nad 100.000 zł. aż do 105.000 zł. włącznie podatek wynosi 4650 zł.; od dochodu nad 105.000 zł. wzrastają stopnie o 5000 zł. a podatek o 250 zł.

Podatek jednak wymierzać należy w taki sposób, żeby z dochodu wyższego stopnia po strąceniu podatku nie zostawało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu najbliższego niższego stopnia po strąceniu podatku na ten ostatni przypadającego.

O ile na zasadzie postanowień §. 153, l. 1, lit. b) i l. 2, i §. 115, ustęp 2 dochód wynoszący 600 zł. lub mniej poddaje się opodatkowaniu, stopnie dochodu maleją o 25 zł. a podatek, o 15 c

§. 173.

Jeżeli głowa gospodarstwa domowego, której dochód nie przenosi 2000 zł., ma do zaopatrywania oprócz swojej małżonki więcej niż dwóch członków rodziny, nie pobierających oddzielnego własnego dochodu, w takim razie z dochodu głowy gospodarstwa domowego potrąca się jedną dwudziestą część na każdego tego rodzaju członka rodziny ponad ilość wyżej oznaczoną. Przytem bez względu na wysokość potrącenia stopa podatkowa winna być zawsze obniżoną najmniej o jeden stopień.

Jeżeli jednak jedno z małżonków lub inny członek rodziny uzyska dochód z pracy, który do dochodu głowy gospodarstwa domowego, stosownie do §. 157 ma być wliczany, w takim razie za każdego takiego członka rodziny potrąca się z dochodu podległego opodatkowaniu a to bez względu na ilość członków rodziny, kwotę 250 zł., lub, jeżeli doliczany jego dochód z pracy wynosi mniejszą kwotę, tę mniejszą kwotę.

Członkowie rodziny, podlegający powyższemu postanowieniu, równie jak ci, których wyżywienie potrąca się z dochodu podlegającego opodatkowaniu na zasadzie §. 162 l. 4, nie liczą się już przy stosowaniu pierwszego ustępu niniejszego paragrafu.

Jeżeli dochód policzalny, w skutek powyższych potrąceń pozostały, wynosi nie więcej jak 600 zł., obowiązek opłacania podatku dochodowego przestaje istnieć.

§. 174.

Przy rozkładaniu dozwolone jest uwzględnianie stosunków szczególnie utrudniających opłacalność kontrybuenta, o ile takowe już na zasadzie §. 173 nie były wzięte na uwagę; mianowicie, jeżeli dochód opodatkowany nie przenosi 5000 zł. wolno w takich okolicznościach zniżyć stopę podatkową najwięcej o trzy stopnie.

Za stosunki tego rodzaju uważa się jedynie ciężary nadmierne z powodu utrzymania i wychowania dzieci, z powodu obowiązku utrzymania niezasobnych krewnych, z powodu trwałej choroby zadłużenia i szczególnych przygód, tudzież powołania do służby wojskowej (mobilizacya, ćwiczenia polowe lub służbowe).

Kontrybuenti trzech pierwszych klas mogą nawet być całkiem uwolnieni od podatku z tych powodów.

Jeżeli komisya robi użytek z nadanych jej niniejszem upoważnień, winna w orzeczeniu swoim wyszczególnić dokładnie okoliczności, które ją do tego skłoniły.

Uchwały, któremi przyznane być ma zniżenie stopy podatkowej o więcej niż jeden stopień lub uwolnienie od podatku kontrybuenta wyższego niż pierwszego stopnia, mogą być wydane tylko wówczas, jeżeli dwóm trzecim części głosów.

§. 175.

Dla kontrybuentów, którzy oprócz dochodu podlegającego podatkowi dochodowemu osobistemu według niniejszego rozdziału, pobierają także dochód owego rodzaju, który w §. 154, l. 6 jest oznaczony,

obliczyć należy jaka część stopy podatkowej, całemu dochodowi kontrybuenta odpowiedniej, przypada stosunkowo na dochód podlegający opodatkowaniu. Tacy kontrybuenti opłacać mają podatek według stopy podatkowej najbliższej temu dochodowi, jaki ma być opodatkowany.

Miejsce opodatkowania.

§. 176.

Podatek dochodowy osobisty wymierza się i bierze na przepis zwyczajnie tam, gdzie osoba podlegająca opodatkowaniu ma stałą siedzibę.

Jeżeli jest więcej okręgów szacunkowych tego samego kontrybuenta, wymierza się i bierze na przepis podatek w tym okręgu szacunkowym, w którym ów kontrybuent opłaca największą kwotę podatków bezpośrednich.

Obywateli krajów w Radzie państwa reprezentowanych, nie mających stałej siedziby w tychże krajach, opodatkowuje się w okręgu szacunkowym gminy przynależności; nie będących obywatelami tychże krajów opodatkowuje się w podobnym przypadku w tym okręgu szacunkowym, w którym leży źródło ich dochodu podatkowi podlegającego a względnie jeżeli ich jest kilka, najobfitsze źródło dochodu.

Organa do rozkładania podatku.

§. 177.

Do wykonywania czynności rozkładania podatku dochodowego osobistego ustanawiają się oprócz Władz podatkowych już istniejących komisye następujące:

A. Komisye szacunkowe, a mianowicie komisye powiatowe dla obszaru jednego starostwa i komisye miejscowe dla miast i osad przemysłowych liczących nad 10.000 mieszkańców. Rząd jednak upoważniony jest także miasta liczące nad 10.000 mieszkańców, przyłączyć po zniesieniu się z właściwym Wydziałem krajowym, do komisji szacunkowej owego starostwa, do którego miasta te należą.

B. Komisye rekursowe po jednej dla obszaru każdego królestwa i kraju.

Dla rozleglejszych krajów można w miarę potrzeby ustanowić po kilka komisji szacunkowych i rekursowych.

§. 178.

a) Komisye szacunkowe.

Komisye szacunkowe przeznaczone są do rozpoznawania stosunków dochodu i ustanawiania stóp podatkowych.

b) Komisye rekursowe.

Komisye rekursowe orzekają co do zażaleń wniesionych przeciw postępowaniu komisji szacunkowych w ogólności, a w szczególności przeciw ustanowieniu stóp podatkowych przez te komisye dokonanemu.

Skład komisji szacunkowych.

§. 179.

Ilość członków komisji szacunkowej wyznacza Minister skarbu ze względu na rozległość okręgu szacunkowego i na miejscowe stosunki dochodowe.

Przewodniczącemu mianuje Minister skarbu.

Połowę członków wybierają z pomiędzy siebie mieszkańcy okręgu szacunkowego podlegający podatkowi dochodowemu osobistemu, drugą zaś połowę mianuje Minister skarbu.

Z liczby członków przez Ministra skarbu mianowanych może najwięcej połowa należeć do stanu urzędników czynnych, z liczby zaś nieparzystej może w każdym razie dwóch należeć do tegoż stanu.

Przy nominacji członków należy zawsze na to uważać, aby różne rodzaje dochodów były w każdym okręgu szacunkowym równomiernie uwzględnione.

§. 180.

Przewodniczącemu, jakoteż każdemu członkowi komisji szacunkowych przydać należy po jednym zastępcy na wypadek czasowej niemożności urzędowania, tudzież na wypadek wystąpienia w ciągu peryodu urzędowania.

Zastępcę przewodniczącego mianuje Minister skarbu. Zastępców dla członków powołuje się w taki sam sposób jak członków.

§. 181.

Członków komisji szacunkowych, którzy powoływani być mają drogą wyboru, jakoteż ich zastępców, wybierają podatkujący okręgu szacunkowego podlegli podatkowi dochodowemu osobistemu a to w trzech kołach wyborczych.

Celem utworzenia kół wyborczych zestawia się wykaz wszystkich kontrybentów podatku dochodowego osobistego w powiecie podług zstępnej kolei rocznych kwot ich podatku dochodowego osobistego. Między równymi kwotami los rozstrzyga o porządku kolei. Sumę podatku dochodowego osobistego, którą wszyscy spisani mają zapłacić, dzieli się na trzy równe części. Ci uprawnieni do wybierania, którzy według liczb bieżących wykazu płacą

pierwszą trzecią część ogólnej sumy podatku, należą do pierwszego koła wyborczego; płacący drugą trzecią część, do drugiego, a wszyscy inni do wybierania uprawnieni do trzeciego. Gdyby przy tworzeniu kół wyborczych kwota podatku jednego z uprawnionych do wybierania miała być dzielona, zaliczyć należy owego kontrybuenta do tego koła wyborczego, do którego powinien należeć ze względu na część większą swojej kwoty podatkowej.

Gdyby w powiecie było mniej niż 42 uprawnionych do wybierania, utworzyć należy w podobny sposób zamiast trzech tylko dwa koła wyborcze.

Każde koło wyborcze wybiera tę samą ilość członków komisji i zastępców.

Na pierwszych wyborach po wejściu ustawy niniejszej w wykonanie mają prawo wyborcze wszyscy ci, którzy w czasie właściwym (§. 202) złożyli zeznania do podatku osobistego dochodowego. Do kół wyborczych zaliczyć ich należy na podstawie kwot podatkowych przez Władze podatkowe tymczasowo obliczyć się mających, które według podanych w zeznaniach sum przychodu powinnyby płacić jako podatek dochodowy osobisty.

Skład komisji rekursowych.

§. 182.

Liczbę członków i zastępców ustanawia Minister skarbu stosownie do wielkości kraju i stosunków dochodu, uważając aby o ile możliwości uwzględnić wszelkie rodzaje dochodu. Połowę członków wybierają sejmy krajowe z grona kontrybentów podatku dochodowego osobistego, a drugą połowę mianuje Minister skarbu.

Z ilości tych członków, których mianować ma Minister skarbu, najwięcej połowa należeć może do stanu urzędników rządowych czynnych.

Przewodniczącemu komisji jakoteż jego zastępcę mianuje Minister skarbu.

Postanowienia co do wyboru komisji.

§. 183.

Te wybory, które skutecznie mają sejmy, odbywać się będą według postanowień ordynacji krajowych co do wyboru członków wydziału krajowego, w Tryeście według postanowień dotyczących się wyboru wydziału administracyjnego rady gminnej; nie ogranicza się jednak wyboru do członków sejmku a względnie rady miejskiej.

Wybory do komisji szacunkowych odbywają się w siedzibie i pod kierownictwem Władzy politycznej I. instancyi. Jeżeli istnieje kilka takich Władz, jedną z nich wybiera do tego Władza skarbową krajową w porozumieniu z Władzą polityczną II. instancyi. Władzom tym służy prawo wyznaczenia według własnego zdania także kilku miejsc w obrębie okręgu szacunkowego do odbycia wyborów.

Wybory odbywają się kartkami urzędowymi a mianowicie osobno wybiera się członków komisji a osobno zastępców. Kartki wyborcze powinny być podpisane przez wyborców i można albo oddać je osobiście albo nadesłać pocztą do Władzy wyborami kierującej. Rozstrzyga względna większość głosów, w razie równości głosów, los.

Czynne prawo wyborcze służy jednak tylko osobom używającym w całej pełni praw cywilnych i politycznych.

Małoletni jako też osoby zostające pod kuratelą wykonywać mają prawo wyborcze przez swoich prawnych zastępców.

Środki prawne w postępowaniu wyborczem.

§. 184.

Władza podatkowa I. instancyi, wygotowawszy wykaz zaliczenia kontrybuentów podatku dochodowego osobistego do poszczególnych kół wyborczych, ma najmniej na cztery tygodnie przed odbyciem się wyborów wystawić go w lokalu urzędowym Władzy podatkowej I. instancyi, żeby kontrybucenci mogli go tam przegądać i winna ustanowić termin nieodwołczny ośmiodniowy do wnoszenia zażaleń.

O wniesionych zażaleniach, które jednak nie wstrzymują odbycia się ważnych wyborów, orzeka Władza skarbową krajową. Zażalenia przeciw postępowaniu wyborczemu i przeciw dokonany wyborom podawać należy do Władzy podatkowej I. instancyi w przeciągu dni ośmiu po wyborach; o takich orzeka Władzą skarbową krajową w porozumieniu z Władzą polityczną krajową. Dokładniejsze postanowienia wydane będą drogą rozporządzenia. Rekursa takie nie wstrzymują wszelako ukonstytuowania się komisji.

§. 185.

Wybieralnymi są tylko kontrybucenci płci męskiej podatku dochodowego osobistego, którzy skończyli 24 rok życia i używają w całej pełni praw cywilnych i politycznych.

§. 186.

Na pierwszych wyborach po wejściu ustawy niniejszej w wykonanie wybieralnymi będą ci wszyscy, którzy we właściwym czasie (§. 202) złożyli zeznania do podatku osobisto-dochodowego.

§. 187.

Wyboru mogą nie przyjąć członkowie Rady państwa, sejmu, duchowni wszelkich wyznań, nauczyciele publiczni w czynnej służbie, urzędnicy i słuźy nadworni, rządowi, krajowi i funduszów publicznych, wojskowi, tudzież osoby nad 60 lat liczące lub krępującymi ułomnościami ciała obciążone, na koniec osoby, które już przez cztery lata bez przerwy były członkami komisji szacunkowej lub rekursowej, na cztery lata następne.

Czy wyboru można nie przyjąć, o tem orzeka przewodniczący komisji stanowczo bez prawa odwołania się.

Członek lub zastępca członka komisji rekursowej nie może być zarazem członkiem lub zastępcą członka komisji szacunkowej ustanowionej w jego okręgu działania.

§. 188.

Jeżeli w skutek oczywistej winy uprawnionych do wybierania, wybór do komisji nie przyjdzie do skutku w czasie właściwym albo, jeżeli wybrani odmówią współdziałania, ilość członków i zastępców potrzebną do uzupełnienia odnośnej komisji powołać ma Minister skarbu.

Ci członkowie i zastępcy powołani przez Ministra skarbu mają te same prawa i obowiązki co wybrani członkowie i zastępcy.

Tacy członkowie jednak, jak tylko bez zakłócenia toku czynności będzie to możebne, mają być odwołani, gdy wybory przyjdą później do skutku, a względnie gdy Władza polityczna krajowa rozpisze i przeprowadzi nowe wybory na miejsce osób odmawiających współdziałania, a wybrani a członkowie i zastępcy wstąpią do komisji.

§. 189.

Członków komisji i zastępców powołuje się na okres czteroletni.

Z końcem drugiego roku występuje zawsze połowa mianowanych i wybranych członków i zastępców. Z liczby nieparzystej występuje na przemian

to większa, to mniejsza część a mianowicie za pierwszym razem część większa. Kto za pierwszym razem ma wystąpić, rozstrzyga los. Występujący mogą być powołani ponownie.

Wybory uzupełniające jakoteż mianowania na miejsce członków, którzy wystąpili lub będąc mianowanymi, zostali odwołani, służą na pozostałą jeszcze część okresu urzędowania.

Mandat drogą wyboru uzyskany staje się nieważnym, gdy jego posiadacz straci prawo wybieralności.

§. 190.

Członkowie i zastępcy wybrani zatrzymują swój mandat, chociażby w okresie ich urzędowania ciała reprezentacyjne do wybierania uprawnione nie istniały już w tym składzie, w jakim istniały w czasie wyborów.

Jeżeli ciała reprezentacyjne do wybierania uprawnione, nie są zgromadzone w chwili, gdy mandat członka lub zastępcy stanie się nieważnym, lub, jeżeli nowy wybór następuje dopiero po upływie okresu urzędowania członka lub zastępcy, w takim razie, aż do urzędowania się nowej komisji a względnie aż do wstąpienia członka nowo wybranego, dawna komisja a względnie dawny członek lub jego zastępca pozostaje w urzędowaniu.

§. 191.

Przewodniczący komisji ma kierować czynnościami i jest odpowiedzialny za właściwe stosowanie ustawy.

Każdej komisji przyda Minister skarbu urzędnika skarbowego na referenta; tenże ma prawo głosowania tylko w takim razie, jeżeli jest zarazem członkiem komisji.

§. 192.

Na każde posiedzenie komisji przewodniczący zaprasza ma wszystkich członków a według okoliczności na miejsce niemogących przybyć ich zastępców.

Powołani zastępcy zajmują pod każdym względem miejsce członków.

Komisja ma prawo uchwalania, jeżeli oprócz przewodniczącego lub jego zastępcy jest obecna najmniej połowa członków.

Gdyby się nie zebrała ilość członków do wydania uchwały potrzebna, zaprosić należy na następne posiedzenie wszystkich członków piśmiennie z tem nadmienieniem, że komisja będzie miała prawo wydania uchwały także bez względu na ilość obecnych.

§. 193.

Komisje wydają orzeczenia bezwzględną większością głosów członków obecnych. Przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów.

Jeżeli przy głosowaniu nad wysokością sumy nie będzie bezwzględnej większości głosów, w takim razie głosy za sumą dla kontrybuenta najniekorzystniejszą doliczać należy do głosów za najbliższą dla kontrybuenta korzystniejszą sumą dopóty, aż się okaże większość.

§. 194.

Gdy się toczą rozprawy nad opodatkowaniem członka komisji, jego małżonki, jego krewnych lub powinowatych linii wstępnej i zstępnej, albo aż do trzeciego stopnia bocznych linii, tudzież nad opodatkowaniem służbodawcy członka komisji, albo, jeżeli orzeczenie ma przynieść członkowi znaczną korzyść lub stratę, członek ten winien oddalić się przed obradą i wydaniem uchwały.

Przewodniczący winien w przypadku takim zdać przewodnictwo na swego zastępcę lub na innego obecnego członka komisji.

§. 195.

Komisje winny spisywać protokoły swoich orzeczeń i rozpraw, które prócz każdorazowego przewodniczącego podpisywać mają dwaj członkowie lub zastępcy na rozprawie obecni.

§. 196.

Przewodniczący, jakoteż wszyscy członkowie komisji i zastępcy członków winni postępować bez względu na osobę i według swego najlepszego przekonania, a rozprawy komisji i stosunki kontrybuentów, które na rozprawach dojdą do ich wiadomości, zachowywać w ścisłej tajemnicy.

Ci członkowie i zastępcy, którzy nie są urzędnikami rządowymi, winni dopełnienie tego obowiązku ślubować podaniem ręki zastępującem przysięgę.

Termin do ukończenia prac komisji szacunkowych.

§. 197.

Komisje szacunkowe skończyć mają prace swoje w terminie, który Minister skarbu stosownie do okoliczności wyznaczy.

Gdyby komisya szacunkowa nie dotrzymała terminu wyznaczonego jej do skończenia czynności, mogą być jej zadania po upływie takowego przeniesione na właściwe Władze podatkowe.

Koszta komisyjne.

§. 198.

Przewodniczący i członkowie komisji, nie będący urzędnikami rządowymi czynnymi, mają prawo żądania zwrotu kosztów podróży. Wysokość tego wynagrodzenia urządzona będzie drogą rozporządzenia.

Z urzędnikami rządowymi czynnymi postępować się będzie według powszechnych przepisów o dyetach, jakie dla nich są wydane.

Postępowania.

§. 199.

Celem przygotowania rozkładu, Władze podatkowe po wysłuchaniu doradców poufnych, sporządzić mają spis osób w ich okręgu zamieszkałych, które domniemanie podlegają podatkowi dochodowemu. Podobnie sporządzić należy spis źródeł dochodu, Władzy podatkowej znanych, których właściciele nie mieszkają w okręgu Władzy podatkowej.

Doradców poufnych, których ilość dla każdego okręgu szacunkowego ustanawia Minister skarbu, wybierają dla wszystkich osad, liczących przeszło 10.000 mieszkańców, reprezentacje gminne, dla wszystkich innych, w krajach, gdzie istnieją reprezentacje powiatowe, wybierają te reprezentacje, w krajach zaś, gdzie niema reprezentacji powiatowych, doradców poufnych mianuje wydział krajowy.

§. 200.

Posiadacze domów zamieszkałych lub ich zastępcy obowiązani są w terminie, który Władza skarbową krajową wyznaczy i obwieszczeniem publicznem ogłosi, podać Władzy podatkowej wykaz wszystkich osób, w domu mieszkających, podług mieszkań a względnie lokali przemysłu ułożony — co do budynków puszczonech w najem z wyszczególnieniem czynszu i podnajmujących jeśli są — w formie zeznania czynszowego, z wymienieniem nazwisk jakoteż zawodu lub sposobu zarobkowania mieszkańców. Do jakiego terminu ten wykaz mieszkańców ma się odnosić, postanawia Władza podatkowa.

Podnajmujący mieszkania wymienić mają swoich podnajemców i czynsze przez nich płacone;

główni gospodarze mają podać wszystkich domowników razem z nimi mieszkających i posiadających własny dochód.

Od obowiązku tego na wynajemcach ciężącego uwalnia się posiadaczy hoteli i gospód co do podróży do nich zajeżdżających, o ile ci nie zamieszkują tam dłużej jak trzy miesiące bez przerwy.

§. 201.

Każdy, kto w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, jest obowiązany do wypłacania dochodów w §. 167 oznaczonych w sumie przenoszącej 600 zł. rocznie dla jednej osoby, winien corocznie podać do Władzy podatkowej wiadomienie o uprawnionych do pobierania, z wyszczególnieniem nazwiska, miejsca zamieszkania i zatrudnienia tych osób tudzież wielkości i rodzaju dochodów w roku poprzednim wypłaconych. Jeżeli dochody te nie istniały przez cały rok poprzedni, podać należy sumę roczną a oraz dzień, od którego lub aż do którego dochody były wypłacane.

Zeznania.

§. 202.

Każdy kontrybuent jest obowiązany corocznie, w terminie, który Władza skarbową krajową obwieszczeniem publicznem wyznaczy, najmniej jednomiesięcznym, podać do właściwej Władzy podatkowej zeznanie całego swego dochodu opodatkowaniu podlegającego, a to podług wzoru, który przepisany będzie drogą rozporządzenia.

Zeznanie można albo złożyć na piśmie albo podać ustnie do protokołu.

Co do dochodu z wpływów, w §. 167 oznaczonych, zeznanie ma zawierać objaśnienie, czy to są pieniądze, czy pobory w naturze, czy użytki rzeczowe lub inne świadczenia, jakoteż nazwisko, stan i mieszkanie obowiązanego lub obowiązanych do uiszczania tych świadczeń.

Co do wpływów tego rodzaju, które po części przeznaczone są na pokrycie wydatków służbowych (§. 168), podać należy całą sumę wpływu i kwotę wydatku służbowego, który z niej ma być pokryty.

Osoby duchowne, pobierające uzupełnienie kongruy, mają podać dochody stuly i te zapisy mszalne, które w myśl §. 3 ustawy z dnia 19. kwietnia 1885, Dz. u. p. Nr. 47, bywają wliczane przy wymiarze uzupełnień kongruy, tylko w takiej kwocie, z jaką one wstawione zostały przy ostatnim wymiarzeniu uzupełnienia kongruy przez Władze polityczne po zbadaniu i ewentualnem sprostowaniu. Inne dochody z zapisów mszalnych mają być podane według istotnego dochodu.

Co do dochodów z kapitałów, stanowiących majątek, zeznanie podawać ma zwyczajnie szczegółowe oznaczenie przedmiotu intratę przynoszącego, o ile zaś jest to suma kapitałowa, stopę procentową i ogólną sumę pożytków, tudzież nazwisko i miejsce zamieszkania tego, który do płacenia odsetek itd. jest obowiązany.

Kontrybent nie czyniłby jednak zadosyć temu obowiązкови, gdyby w zeznaniu odwołał się jedynie do szczegółów w roku poprzednim podanych lub gdyby oświadczył, że gotów jest podać szczegóły wyżej oznaczone, skoro tego Władza podatkowa lub komisya zażąda.

O ile chodzi o dochód, który tylko przez oszacowanie może być oznaczony, dostatecznym będzie, gdy kontrybent w zeznaniu zamiast cyfry dochodu zamieści te wykazy, których komisya do oszacowania dochodu potrzebuje.

Zeznanie ma wreszcie zawierać sumaryczne oznaczenie dochodu nie podlegającego podatкови dochodowemu.

§. 203.

Zeznania, które Najwyższy Urząd ochmistrzowski nadworny składać będzie corocznie za członków rodziny cesarskiej, odbierać ma Minister skarbu i on także oznaczać będzie dochód podlegający opodatkowaniu.

§. 204.

Osoby, których dochód podlegający opodatkowaniu nie przenosi 1000 zł., są w ogóle uwolnione od podawania zeznania i tylko wtedy są obowiązane takowy podać, gdy otrzymają w tym względzie szczególne wezwanie od Władzy podatkowej lub od przewodniczącego komisji rozkładowej. W każdym jednak razie osoby te mają prawo podawać zeznania.

Także innych kontrybentów do podawania zeznań w myśl §. 202 bądź co bądź obowiązanych, wzywać będzie od tego Władza podatkowa z dołączeniem formularza a to najmniej na trzy tygodnie przed upływem wyznaczonego do podawania terminu, o ile ich mieszkanie znajduje się w granicach państwa i jest znane Władzy podatkowej.

§. 205.

Jeżeli kontrybent nie dopełni w przepisany terminie obowiązku złożenia zeznania, Władza podatkowa może zarządzić z urzędu wymierzenie podatku na podstawie dokumentów, jakimi rozporządza a komisya szacunkowa może wymierzenia dokonać.

Zanim jednak podatek wymierzy się w taki sposób, należy wprzód wezwać kontrybenta z wyraźnym odwołaniem się do tego skutku prawnego, żeby w terminie najmniej ośmiodniowym złożył zeznanie.

Postanowienie powyższe nie uchyla możności ukarania kontrybenta za zaniechanie złożenia zeznania, jakoteż prawa Władzy podatkowej i komisji szacunkowej wezwania go z zagrożeniem karą porządkową do złożenia zeznania podatkowego.

§. 206.

Władza podatkowa winna nadchodzące do niej zeznania poddać tymczasowemu zbadaniu, uzupełnić je i sprostować według okoliczności na podstawie wysłuchania kontrybentów lub biegłych i informatorów; nadchodzące do niej dowody, wykazy i wszelkie inne środki do wymierzenia podatków należy ile możności uzupełnić i przygotować do użytku komisji szacunkowej.

Władza podatkowa jest także obowiązana zasięgać w przypadkach wątpliwych informacji co do stosunków dochodowych osób, które nie podały zeznań. Współdziałanie doradców poufnych (§. 199) w powyższej czynności urzędowej urządzone będzie drogą rozporządzenia.

O ile rozchodzi się o oszacowanie dochodów duchownych z płac służbowych, należy wyłącznie trzymać się opinii politycznej Władzy krajowej wydanej w porozumieniu z przełożoną Władzą kościelną; dochody oznaczone w §. 202, ustęp 5 mają być wstawione w tej kwocie, w jakiej wliczone zostały przy wymiarze uzupełnienia kongruy.

§. 207.

Władze podatkowe mogą do pomocy w czynnościach urzędowych, do których według §§. 199, 200 i 206 są obowiązane, używać współdziałania przełożonych gmin, którzy winni są czynić zadosyć ich żądaniom w tym względzie stawianym.

Przełożony gminy, o ile Władza nie żąda wyraźnie jego osobistego współdziałania, ma prawo wyręczyć się przez innego członka zwierzchności gminnej.

§. 208.

Gdy prace Władzy podatkowej dostatecznie postąpią, uwiadomi takowa o tem przewodniczącego komisji szacunkowej, która w ośm dni później rozpocząć ma swoje czynności.

Postępowanie w komisjach.**§. 209.**

Komisja szacunkowa ma pod względem podatku osobistego dochodowego wszelkie uprawnienia Władzy podatkowej.

Komisja ma badać wykazy stanu osobowego i dochodowego (§§. 199, 200) jakoteż zeznania podatkowe do niej nadchodzące. Przewodniczący, jakoteż komisja mają prawo wzywać kontrybentów z zagrożeniem karami porządkowymi, żeby składali, a względnie odnawiali zeznania i nakazywać im stawienie się osobiście w dniu wyraźnie oznaczonym w celu rokowania z nimi co do faktów i stosunków ważnych pod względem rozkładu podatku.

§. 210.

Jeżeli co do rzetelności lub zupełności szczegółów, jakie kontrybent podał w zeznaniu, zachodzi wątpliwość, przedniczący a względnie komisja obowiązana jest wezwać kontrybenta z podaniem powodów, żeby rzecz wyjaśnił, a to według własnej woli ustnie lub na piśmie. Komisja ma także prawo żądania, żeby kontrybent ustnie lub na piśmie odpowiedział na pewne pytania, do czego jednak potrzebna jest formalna uchwała komisji, a powody tej uchwały mają być zapisane w protokole.

§. 211.

Przewodniczący i komisja mają prawo wzywać na obrady komisji biegłych lub informatorów, którzy jednak nie biorą udziału w wydaniu uchwały; komisja może żądać, żeby co do pewnych faktów powołani świadkowie oraz rzeczoznawcy co do oznaczonych pytań stwierdzili przysięgą swoje świadectwa lub opinie przed sądem powiatowym ich miejsca zamieszkania.

Kontrybenci mają prawo proponować biegłych co do pewnych okoliczności, które uważają za ważne dla siebie i wносить o przesłuchanie ich pod przysięgą, o czem decydować ma komisja lub jeśli takowa nie jest zebrana, przewodniczący.

Bliższe postanowienia w tym względzie wydane będą drogą rozporządzenia.

§. 212.

Na podstawie dokonanych rokowań komisja ustanawia dla każdego kontrybenta stopień dochodu i odpowiada dla każdego kontrybenta stopień dochodu i odpowiednią stopę podatku; według okoliczności stwierdzić nadto należy liczebnie sumę płac służbo-

wych (§§. 167, 168, 233) w dochodzie zawartych a podatkowi pensyjnemu podlegających.

Komisja wydawać ma zwyczajnie oddzielne uchwały co do każdego z osobna kontrybenta; atoli upoważniona jest na wniosek Władzy podatkowej i jeżeli referent temu się nie sprzeciwiła, ustanowić w jednej uchwale podług wniosków Władzy podatkowej, dochód i stopy podatkowe większej liczby takich kontrybentów, których dochód ogólny nie przenosi 4000 zł.

§. 213.

Jeżeli kontrybent nie stawia się na wezwanie komisji lub odmówi odpowiedzi na zadane mu pytania, komisja może nałożyć podatek bez dalszych zachodów.

§. 214.

Jeżeli komisja mniema, że kontrybent podał za niską sumę dochodu a nie ma środków pomocniczych do oznaczenia dokładnej cyfry sumy tego dochodu, staraniem jej powinno być utworzenie sobie sądu o wielkości dochodu, mianowicie z oznak zewnętrznych, przy czem uwzględniać winna przede wszystkim ogólne położenie ekonomiczne kontrybenta, wysokość jego wydatków i stosunek wzajemny pojedynczych źródeł dochodu.

Regestr szacunkowy.**§. 215.**

Dla każdego okręgu szacunkowego utrzymywać należy regestr oszacowania, podający wyniki szacunku; rejestry te wykazywać mają jedynie stwierdzony dochód kontrybentów podatkowi podlegający.

§. 216.

Po ukończeniu czynności szacowania akta pertraktacji i protokoły posłać należy do Władzy podatkowej.

Nakaz płatniczy.**§. 217.**

Władza podatkowa pierwszej instancyi oznajmić ma kontrybentowi jaką kwotę podatku dochodowego winien zapłacić a to nakazem płatniczym, zawierającym oraz ustanowiony stopień dochodu i objaśnienie co do środków prawnych.

Jeżeli kontrybuent pobiera płace służbowe podlegające podatki pensyjnemu, w nakazie płatniczym oznajmić należy także stwierdzony wymiar tychże plac (§. 212).

Wyciąg z wystawionych nakazów płatniczych, mający zawierać nazwiska kontrybuentów i wysokość podatku osobisto-dochodowego jaki mają płacić, ma być wyłożony w urzędzie podatkowym pierwszej instancyi przez dni 14 dla przejrzenia przez obowiązanych do uiszczenia podatku osobisto-dochodowego w odpowiednim okręgu.

Rekursa.

§. 218.

Tak kontrybuentowi jak i Władzy podatkowej służy prawo odwołania się do komisji rekursowej przeciw wynikowi rozkładu a według okoliczności przeciw stwierdzonemu wymiarowi plac służbowych, podatki pensyjnemu podlegających.

Dla Władzy podatkowej termin do wniesienia rekursu liczy się od dnia, w którym protokół szacunkowy nadszedł do tejże Władzy podatkowej.

§. 219.

Kontrybucenci podawać mają rekursu wolne od stępla do Władzy podatkowej, Władza zaś podatkowa wnosi rekursu do komisji szacunkowej.

Władza podatkowa, podając rekurs, winna jednocześnie uwiadomić o tem, z podaniem powodów, kontrybuenta, przeciw którego podatki wnosi rekurs.

§. 220.

Jeżeli z rekursów kontrybuentów okazuje się, że przy wygotowywaniu nakazów płatniczych przez Władzę podatkową zaszyły omyłki, Władza ta zarządzić ma niezwłocznie ich sprostowanie; przeciw orzeczeniu w tym względzie dozwolony jest wolny od stępla rekurs do Władzy skarbowej krajowej.

Gdy nie zachodzi przypadek tutaj oznaczony, rekursu odsyłać należy do komisji szacunkowej.

Komisya szacunkowa przedstawia nadchodzące do niej rekursu Władzy podatkowej, jakoteż zakomunikowane jej rekursu kontrybuentów, z dołączeniem swojej opinii, komisji rekursowej.

§. 221.

O odwołaniach orzeka komisya rekursowa. Przewodniczący tej komisji jest we względzie należytego ustanowienia podatku zastępcą interesów pań-

stwa dla swego okręgu. On kieruje czynnościami rozkładu w okręgu komisji rekursowej. On czuwa nad jednostajnem stosowaniem zasad rozkładu, ma nadzór nad sprawowaniem czynności przez przewodniczących komisji szacunkowych i nad ukończeniem rozkładu podatku w czasie przepisany.

§. 222.

Komisji rekursowej i jej przewodniczącemu służy pod względem oznaczenia dochodu kontrybuenta te same prawa, co komisji szacunkowej.

Komisya rekursowa nie jest w swoich orzeczeniach ograniczona do wniosków postawionych przez rekurenta. Jeżeli też z powodu jednostronnego odwołania się kontrybuenta uzna, że wymiar podatku należy zmienić w sposób jeszcze bardziej dla niego niekorzystny, ma zwrócić sprawę do właściwej Władzy skarbowej, względnie do komisji szacunkowej celem podjęcia dodatkowego wymiaru, przeciw któremu służy kontrybuentowi na nowo prawo rekursu w myśl §. 223.

§. 223.

Przeciw dodatkowemu wymierzeniu podatku, gdy nastąpi nie w postępowaniu podatkowo-karnem, służy te same środki prawne co przeciw pierwotnemu wymierzeniu podatku.

Tok instancyi w postępowaniu podatkowo-karnem urządzony jest w rozdziale V.

§. 224.

Rekursu nie mają skutku odwołczego ani pod względem zapłacenia podatku wziętego na przepis, ani pod względem środków, mających na celu ściągnięcie podatku.

§. 225.

Przeciw orzeczeniom komisji rekursowej służy tak kontrybuentowi jak i przewodniczącemu komisji rekursowej prawo wniesienia zażalenia do Trybunału administracyjnego z powodu niewłaściwego zastosowania ustawy lub z powodu istotnych wad postępowania. (Ustawa z dnia 22. października 1875, Dz. u. p. Nr. 36 z roku 1876.)

Terminy płatności.

§. 226.

Podatek dochodowy osobisty płacić należy z zastrzeżeniem postanowień §. 234 w dwóch różnych ratach dnia 1. czerwca i dnia 1. grudnia.

Rozpoczęcie się i koniec powinności podatkowej; zmiany w ciągu roku podatkowego.**§. 227.**

Osoby nowo zobowiązane do powinności podatkowej pociągać należy do płacenia podatku zwyczajnie od początku tego roku, który nastąpi po zajściu okoliczności powinności podatkową uzasadniających.

Jeżeli atoli powstanie powinności podatkowej jest następstwem przybycia do obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, lub uzyskania stałych płac służbowych w wysokości opodatkowania wymagającej, w takim razie zobowiązuje się do płacenia podatku od początku miesiąca, który nastąpi po nadejściu odnośnego wypadku.

W tych ostatnich przypadkach wziąć należy za podstawę wymiaru ten dochód, który kontrybuent będzie miał w pozostałej części roku tak z należących się mu stałych, jak i ze spodziewanych zmiennych wpływów. Z podatku przypadającego od stosunkowego dochodu rocznego wziąć należy kontrybuentowi na przepis tyle dwunastych części, ile zostaje miesięcy, na które w ciągu roku podatkowego ma być jeszcze zobowiązany do opłacania podatku.

§. 228.

Osoby, które w myśl §. 227, ustęp 2, stają się w ciągu roku obowiązanymi do opłacania podatku dochodowego, winny w ciągu dni 14 po zajściu wypadku, ich powinność podatkową uzasadniającego, uwiadomić o tem właściwą Władzę podatkową, z dołączeniem zeznania, w którym podać należy, jaki dochód będzie kontrybuent miał w pozostałej części roku podatkowego tak z należących się mu stałych jak i ze spodziewanych zmiennych wpływów.

§. 229.

Gdy powinność podatkowa ustanie z powodu śmierci, wyprowadzenia się z obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, jakoteż z powodu utraty lub zmniejszenia się stałych płac służbowych poniżej wymiaru powinności podatkową uzasadniającego, należy uwzględnić to od następnego miesiąca.

Jeżeli atoli w skutek śmierci kontrybuenta dochód, jaki tenże pobierał, nie całkiem przestał płynąć, podatek wzięty onemuż na przepis ma być za pozostałą część roku przez masę spadkową zapłacony w stosunku pozostałej części dochodu do tej, której przestała płynąć.

Dopóki osoby powołane do odziedziczenia spadku nie wejdą w jego używanie, spadek leżący

poddać należy także na następne lata podatkowe opodatkowaniu w stosunku dochodu, jaki mu pozostał.

§. 230.

W celu uzyskania w myśl §. 229, ustęp 1 odpisania podatku dochodowego wziętego na przepis, uwiadomić należy właściwą Władzę podatkową w przeciągu dni 14 o wyprowadzeniu się lub o utracie a względnie zmniejszeniu się dochodu służbowego.

O śmierci kontrybuenta dziedzice donosić mają tytko w takim razie a to w ciągu trzech miesięcy, jeżeli w myśl §. 229, ustęp 2 zamierzają starać się, aby im zmniejszono podatek osobistodochodowy, jaki mają nadal opłacać z masy spadkowej.

Jeżeli doniesienie nadejdzie dopiero później, podatek zostanie odpisany a względnie zmniejszony dopiero od początku tego miesiąca, który nastąpi po nadejściu doniesienia.

§. 231.

Podatek, który w myśl §. 227, ustęp 2 i 3, ma być brany na przepis, wymierza tudzież o odpisaniu lub znizeniu podatku na zasadzie §. 229, decyduje Władza podatkowa pierwszej instancji, od której orzeczenia odwołać się można do Władzy skarbowej krajowej.

§. 232.

Wyjąwszy przypadki oznaczone w §. 227 i 229, zmiany jakie w ciągu roku podatkowego zajdą w wysokości dochodu lub w jakichkolwiek innych stosunkach kontrybuenta, nie pociągają za sobą żadnej zmiany w podatku, który za ów rok podatkowy ma być opłacony, lecz uwzględniają się dopiero przy wymierzaniu podatku na następne peryody rozkładu.

Tym jednak osobom, których dochód w skutek szczególnych okoliczności zmniejszył się w ciągu roku podatkowego dowodnie poniżej dwóch trzecich części sumy wziętej za podstawę wymiaru i które takiego uwzględnienia potrzebują, może Władza skarbowa krajowa wyjątkowo odpisać stosunkową część podatku wziętego na przepis na czas pozostały odnośnego roku podatkowego.

Prośby o to podawać należy do właściwej Władzy podatkowej pierwszej instancji najpóźniej w dni 14 po zajściu wypadku uzasadniającego prośbę o uwzględnienie.

W razie spóźnionego doniesienia może nastąpić stosunkowe obniżenie tylko tej kwoty podatkowej, która wzięta jest na przepis za miesiące kalendaryzowe następujące po wręczeniu podania.

Przeciw orzeczeniu krajowej Władzy skarbowej można odwołać się do Ministerstwa skarbu.

Postanowienia szczególne co do płac służbowych.

§. 233.

Osoby pobierające takie płace służbowe (§§. 167, 168), które wynoszą lub przenoszą sumę 3.200 zł. rocznie, opłacać mają oprócz podatku dochodowego osobistego, jeszcze podatek pensyjny, który bez względu na jakikolwiek inny dochód wynosi:

1. stopień od	3.200 zł. aż do	4.000 włącznie	. 0.4 pre.
2. " "	4.000 " " "	4.500 " "	. 0.8 " "
3. " "	4.500 " " "	5.000 " "	. 1.2 " "
4. " "	5.000 " " "	6.000 " "	. 1.6 " "
5. " "	6.000 " " "	7.000 " "	. 2 " "
6. " "	7.000 " " "	8.000 " "	. 3 " "
7. " "	8.000 " " "	10.000 " "	. 4 " "
8. " "	10.000 " " "	15.000 " "	. 5 " "
9. " "	15.000 " i wyżej	6 " "

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, ażeby z dochodów wyższego stopnia po potrąceniu podatku nigdy nie pozostawała suma mniejsza jak suma pozostająca z najwyższych dochodów bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku przypadającego na ten stopień.

Płace służbowe z rozmaitych źródeł płynące, zliczać należy w jedną sumę celem wymierzenia podatku.

Podatek pensyjny ma być kontrybuentowi brany na przepis osobnym nakazem płatniczym, który wygotowuje Władza podatkowa pierwszej instancji na podstawie stwierdzenia płac służbowych (§. 212) przez komisje szacunkowe uskutecznionego, a względnie przez komisję rekursową sprostowanego.

Przeciw temu nakazowi płatniczemu można z powodu omyłek w obliczeniu kwoty podatkowej i wzięciu jej na przepis odwołać się do Władzy skarbowej krajowej.

§. 234.

Ci, którzy płace owych rodzajów, jakie w §§. 167 i 168 są oznaczone, wypłacają, obowiązani są potrącać odbiorcom podatek dochodowy osobisty i podatek pensyjny, od tych dochodów na przepis wzięty, w którym to celu Władze wymiaru podatku będą im corocznie sumę potrącić się mającą podawać do wiadomości. Sumę podatku podaje się do wiadomości nakazem płatniczym, od którego można się odwołać do Władzy skarbowej krajowej.

Potrąca się w tych samych terminach, w których pensye się wypłaca i w tych samych stosunkowych ratach.

Jeżeli przy rozpoczęciu się nowego roku podatkowego odnośne wzięcie na przepis nie będzie jeszcze podane do wiadomości, w takim razie aż do nadejścia uwiadomienia w tym względzie od Władzy podatkowej, potrącać należy podatek tymczasowo i z zastrzeżeniem późniejszego wyrównania, według dotychczasowego wymiaru.

Z tem samym zastrzeżeniem wypłacający obowiązany jest także co do nowo powstałych płac służbowych, aż do nadejścia pierwszego uwiadomienia od Władzy podatkowej obliczać i potrącać podatek w takim wymiarze, jaki od wypłacanej płacy rocznej przypada według ustawowej skali podatkowej (§§. 172 i 233), o ileby płaca ta była jedynym odbiorcy dochodem podatkowi podlegającym.

§. 235.

Kwoty w taki sposób w ciągu miesiąca potrącone odsyłać należy do kasy państwa zwyczajnie w ciągu dni czterdziestu po upływie tego miesiąca. Oznaczenie właściwej kasy państwa, urządzenie postępowania co do potrąceń przez kasy rządowe uskutecznianych, na koniec wyznaczenie innych terminów odstawy aniżeli wyżej wzmiankowane, wszystko to załatwione będzie drogą rozporządzenia.

§. 236.

Kontrybucenci, poczytujący się za pokrzywdzonych potrąceniem w myśl §. 234 uczynionem, mogą w ciągu dni 30 po uskutecznieniu potrącenia podać zażalenie do tej Władzy podatkowej pierwszej instancji, która jest właściwą do odbierania ich zeznań dotyczących się podatku dochodowego osobistego. Od orzeczenia tej Władzy wolno odwołać się do Władzy skarbowej krajowej.

O orzeczeniach Władzy podatkowej pierwszej instancji, jakoteż Władzy skarbowej krajowej uwiadomić należy obowiązanego do wypłacania płac, a względnie kasę rządową, która uczyniła potrącenie.

§. 237.

Obowiązani do czynienia potrąceń w myśl §. 234, są odpowiedzialni za właściwe dopełnienie tego, jakoteż za odesłanie w oznaczonym terminie kwot potrąconych.

W razie spóźnienia się z odesłaniem, winni od nieodesłanych kwot podatku, bez względu na wysokość takowych, opłacić odsetki za zwłokę, ustano-

wione w ustawie z dnia 9. marca 1870, Dz. u. p. Nr. 23, a względnie z dnia 23. stycznia 1892, Dz. u. p. Nr. 26.

Należytości, które potrącający są obowiązani płacić, ściągać mają te same organa i w taki sam sposób jak podatki bezpośrednie.

Także przepisy ustawy z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31 stosują się do tych należytości tak samo jak do podatków bezpośrednich.

Nieważność umów mających na celu przeniesienie podatku dochodowego osobistego na kogo innego.

§. 238.

Umowy kontraktowe zawarte w tym celu, żeby podatek dochodowy osobisty zamiast kontrybuenta płaciła całkiem lub po części inna osoba, nie mają skutku prawnego.

Ten, który na podstawie takiej umowy lub zarządzenia uczynił jakowe świadczenie bądź zapłatą, zaliczeniem, bądź w jakikolwiek inny sposób, ma prawo żądać od kontrybuenta zwrotu tego, co wyświadczył a to w terminie przedawnienia ustanowionym w §. 1479 pow. kod. cyw.

Postanowienia te (ustęp 1 i 2) nie stosują się jednak do umów, mocą których służbodawca podatek dochodowy osobisty i podatek pensyjny swoich podwładnych, który stosownie do §. 234 ma pobierać, całkiem lub po części zwraca albo na siebie bierze.

Rozdział V, o postanowieniach karnych.

Defraudacja podatku.

§. 239.

Winnym defraudacji podatku staje się ten, kto świadomie, z zamiarem uchylecia się od opłacenia podatku według ustawy, podaje mylne szczegóły lub dopuszcza się zatajenia bądź w deklaracji podatkowej jaką według ustawy ma złożyć, bądź w zeznaniu podatkowym, bądź w odpowiedzi na pytania zadane mu przez Władzę właściwą, albo też czyni to dla uzasadnienia środka prawnego, lub dla uzyskania uwolnienia od podatku i tym sposobem udaremnia wzięcie na przepis podatku, który na nim ciąży według ustawy, lub uzyskuje wzięcie na przepis podatku mniejszego od ustawowego lub nie służące mu uwolnienie od podatku; toż samo

tyczy się pełnomocnika, dopuszczającego się oznaczonych czynów i zaniechań karygodnych co do opodatkowania osoby, którą zastępuje.

§. 240.

Tegoż samego czynu karygodnego staje się winnym ten, kto składając na zasadzie §. 201 wiadomienie o odbiorcach płac służbowych, podlegających opodatkowaniu, podaje świadomie, w zamiarze popełnienia defraudacji, mylne szczegóły lub dopuszcza się zatajenia i tym sposobem udaremnia wzięcie na przepis podatków, które według ustawy od tych płac powinny być opłacone lub uzyskuje wzięcie na przepis podatków mniejszych od ustawowych.

§. 241.

Za defraudacją karze się grzywnami w wymiarze trzy aż do dziewięćkroć wziętej kwoty, o którą podatek został umniejszony lub był na umniejszenie wystawiony.

Jeżeli ta kwota nie da się ściśle cyfrowo oznaczyć, należy prawdopodobną kwotę wziąć za podstawę wymiaru kary.

Zamiast tych kar naznacza się grzywnę aż do 50 zł., jeżeli z okoliczności można poznać, że mylne lub niedokładne szczegóły podano wprawdzie świadomie, ale nie w zamiarze popełnienia defraudacji.

W każdym przypadku niezawisłe od grzywny dopłacić należy kwotę, o którą podatek został umniejszony.

Świadomie fałszywe deklaracje biegłych i informatorów.

§. 242.

Kto jako biegły lub informator uczyni świadomie fałszywe deklaracje przed Władzami podatkowymi, komisjami podatkowymi lub ich przewodniczącymi albo też w świadectwie do użytku tych Władz i czynników przeznaczonem, w zamiarze aby wymiar podatku lub kary udaremnić, albo uzyskać wymiar przeciwny prawu, albo spowodować fałszywy wymiar podatku lub kary, popełnia przekroczenie, za które karany będzie aresztem od jednego dnia aż do dwóch miesięcy, lub grzywnami od 5 zł. aż do 300 zł.

Jeżeli niedokładne podanie było wprawdzie popełnione świadomie, ale bez jednego z powyżej oznaczonych zamiarów, wymierzają się grzywny od 5 do 100 zł.

Zatajenie w sprawach podatkowych.**§. 243.**

Zatajenia w sprawach podatkowych stają się winnym:

1. Kto w terminie ustawowym ani Władzy podatkowej, ani Władzy przemysłowej nie uwiadamia o swoim przedsiębiorstwie lub zatrudnieniu podatkowi zarobkowemu podlegającemu;

2. kto jedno z przedsiębiorstw w §§. 78 i 82 ustawy niniejszej wymienionych rozszerza poza okręg lub poza okres, za który opłacił podatek;

3. kto będąc obowiązany do uwiadomiania o przedsiębiorstwie mającym składać rachunki publicznie (§. 116), nie doniesie w terminie ustawowym o powstaniu takiego przedsiębiorstwa;

4. kto w terminie ustawowym nie złoży zeznania co do dochodu, który stosownie do §§. 138 i 139 do podatku rentowego wyjawić należy lub nie nadesła w terminie ustawowym uwiadomienia w §. 145 przewidzianego;

5. kto będąc obowiązany do podania zeznania (§§. 202, 204) zaniedba wykazać w terminie ustawowym swego dochodu podatkowi dochodowemu osobistemu, a względnie podatkowi pensyjnemu podlegającego, albo zaniedba uczynić w terminie ustawowym doniesienie w §. 228 przewidziane;

6. kto będąc obowiązany do donoszenia o odbiorcach płac służbowych, podatkowi podlegających (§. 201), zaniedba uczynić takie doniesienie w terminie ustawowym;

7. pełnomocnik, który czyni karygodne w punktach poprzedzających 1 aż do 6 oznaczone popełnia co do przedmiotów opodatkowania, należących do osoby, którą reprezentuje.

§. 244.

Zatajenie w sprawach podatkowych karane będzie — niezawisłe od zapłacenia później podatku umniejszonego — jeżeli tyczy się powszechnego podatku zarobkowego (§. 243, l. 1, 2), grzywną w sumie jedno- aż do trzykrotnie, we wszystkich innych przypadkach w sumie dwu- aż do sześćkrotnie wziętej kwoty, o którą podatek był umniejszony, lub na umniejszenie wystawiony.

Jeżeli kwota umniejszonego lub na umniejszenie wystawionego podatku nie może być oznaczona, należy jej prawdopodobną wysokość przyjąć za podstawę wymiaru kary.

Zamiast tej kary naznacza się grzywnę w kwocie aż do 20 zł., jeżeli z okoliczności daje się poznać, że zaniechania nie dopuszczono się w zamiarze zatajenia przedmiotu opodatkowania, tylko z prostego nieporządku.

Umarzanie się karygodności.**§. 245.**

Karygodność czynów w §§. 239 i 240 oznaczonych umarza się, jeżeli podpadający karze sprostuje lub uzupełni swoje zeznania u Władzy właściwej zanim doniesienie uczyniono lub zanim doręczone mu zostanie pierwsze wezwanie w celu przesłuchania go jako obwinionego.

Karygodność czynów, oznaczonych w §. 243 jako podlegające ukaraniu, umarza się, jeżeli kontrybuent wniesie przepisaną deklarację, uwiadomienie lub zeznanie zanim w tym względzie otrzyma od Władzy wezwanie.

Naruszenie powinności dochowywania tajemnicy; nadużycia na podstawie rejestru podatkowego.**§. 246.**

Urzednicy i inni funkcjonaryusze mający udział w wymierzaniu podatku, jakoteż członkowie komisji, gdyby wyjawili nieprawnie stosunki zarobkowe, majątkowe i dochodowe kontrybuenta, a w szczególności osuowę deklaracji podatkowej, zeznania lub odnośnego rokowania, karani będą za to przestępstwo aresztem aż do trzech miesięcy lub grzywnami aż do 1000 zł. Urzednicy rządowi podlegają nadto postępowaniu według przepisów porządkowo-karnych (dyscyplinarnych).

Kto nadużywa rejestrów lub wyciągów oznaczonych w §§. 58, 181 i 217 podnosząc okoliczności dotyczące zarobku lub dochodu kontrybuenta, które bądź same bądź w związku z innymi okolicznościami wpływają na wymiar podatku, a to na zebraniu publicznem lub w druku używając takowych do złośliwych napaści na kontrybuenta, komisję podatkową lub jednego z jej członków, staje się winnym wykroczenia, względnie przy popełnieniu czynu drukiem — występku i ma być karany aresztem do sześciu miesięcy lub grzywną do 1000 złr.

Ściga się tylko na wniosek Rządu, interesowanego kontrybuenta lub członka komisji.

Inne czyny karygodne.**§. 247.**

Kto odmówi wyjaśnienia co do mieszkańców domu, gdy od niego w myśl §. 200 ustawy niniejszej

szej będzie zażądane lub świadomie da wyjaśnienie niezupełne lub nierzetelne, karany będzie grzywną aż do 200 zł.

§. 248.

Kto osobom wysłanym przez komisję podatku zarobkowego, szacunkową lub rekursową nie dozwoli wstępu do lokali przemysłowych i zwiedzenia takowych, jakoteż zakładów przemysłowych i zapasów, albo usiłuje udaremnić tę czynność urzędową, staje się winnym wykroczenia, i karany będzie aresztem do 14 dni lub grzywną od 5 do 100 zł. o ile czyn nie uzasadnia znamion czynu karygodnego, który według ustawy karnej powszechnej podlega surowszej karze.

§. 249.

Kto nie podając powodu usprawiedliwiającego lub po odrzuceniu takowego wzbrania się przyjąć obowiązków członka lub zastępcy członka jednej z komisji stosownie do ustawy niniejszej utworzonych, karany być ma grzywną w kwocie aż do 100 zł.

Członkowie komisji i ich zastępcy, którzy ponownie, pomimo poprzedniego napomnienia, uchylają się bez powodu dostatecznie usprawiedliwiającego od posiedzeń komisji, mogą być karani grzywnami w kwocie aż do 25 zł.

Kary te można nakładać ponownie i dopóty, aż ów członek zacznie czynić zadosyć swojej powinności lub zostanie od niej zwolniony.

Kary porządkowe.

§. 250.

Nieuczynienie zadosyć poleceniom i wezwaniom wystosowanym na zasadzie ustawy niniejszej przez Władze podatkowe, komisje lub ich przewodniczących do kontrybuentów, do informatorów i biegłych, jakoteż do osób obowiązanych do czynienia doniesień — o ile takie nieuczynienie im zadosyć nie stanowi czynu karygodnego w §§. 239 aż do 249 oznaczonego — mogą rzezone Władze karać karami porządkowymi w kwocie aż do 100 zł.

Tej samej karze podlegają zaniechania, które w ustawie niniejszej wyraźnie karami porządkowymi są zagrożone.

Zanim kara porządkowa zostanie wymierzona, nakazać należy wykonanie żądanej czynności w terminie oznaczonym z wyraźnem zagrożeniem karą porządkową, której kwotę trzeba wymienić.

Przedawnienie.

§. 251.

Karygodność uczynków i zaniechań oznaczonych w §§. 239, 240, 243 i 247 umarza się przez przedawnienie, jeżeli podpadający ukaraniu nie był pociągnięty do odpowiedzialności w przeciągu lat pięciu od upływu tego peryodu rozkładu, do którego odnosi się uczynek lub zaniechanie karygodne.

Przedawnienie przerywa się nowym czynem karygodnym lub zaniechaniem tego rodzaju, jaki w paragrafach powyżej przytoczonych jest oznaczony. W przypadku tym termin przedawnienia także dla dawniejszego przestępstwa zaczyna się liczyć na nowo dopiero od upływu tego peryodu rozkładu, do którego odnosi się ostatnie przestępstwo.

§. 252.

Kara orzeczeniem naznaczona przedawnia się po upływie lat pięciu od chwili, w której orzeczenie stanie się prawomocnem.

§. 253.

Karygodność czynów i zaniechań w §. 249 oznaczonych i w §. 250 karami porządkowymi zagrożonych, przedawnia się z upływem sześciu miesięcy od chwili ich popełnienia, a względnie od ostatniego terminu, w którym czyn zaniechany można jeszcze było w porę wykonać.

Kary już zasądzone tego rodzaju, który w ustępie pierwszym jest oznaczony, przedawniają się po upływie sześciu miesięcy od dnia, w którym orzeczenie stało się prawomocnem.

§. 254.

O ile przedawnienie przerywa się rozpoczęciem kroków w celu ścigania i ukarania, oceniać należy według odnośnych postanowień powszechnej ustawy karnej.

§. 255.

Pod względem przedawnienia się czynów karygodnych w §§. 242, 246 i 248 oznaczonych, stosować się mają postanowienia powszechnej ustawy karnej.

Postępowanie.

§. 256.

Postępowanie co do czynów karygodnych, w §. 242, 246 i 248 oznaczonych, należy do tych Sądów zwyczajnych, które są właściwymi do przestępstw a względnie przekroczeń.

Orzeczenia skazujące na karę za czyny karygodne w §§. 239, 240, 243 i 247 oznaczone, wydawać ma z podaniem powodów Władza podatkowa pierwszej instancji właściwa dla odnośnego rodzaju podatku.

Taż sama Władza wymierzać ma uzupełnienie podatku.

Orzeczenia skazujące na karę za czyny karygodne w §. 249 oznaczone wydawać ma Władza podatkowa pierwszej instancji w siedzibie odnośnej komisji.

Kary porządkowe wymierza Władza, która nimi zagrożiła.

§. 257.

Gdy komisja według ustawy niniejszej ustanowiona odkryje jeden z czynów karygodnych w rozdziale niniejszym oznaczonych, winna przesłać Władzy podatkowej uwiadomienie o tem z dołączeniem aktów i uchwał dotyczących się owego przypadku opodatkowania.

§. 258.

Zanim Władza podatkowa wyda orzeczenie karne winna — z pominięciem przypadków w §. 250 oznaczonych i wyjątków ustawie niniejszej wyszczególnionych — zwyczajnie najmniej raz przesłuchać obwinionego i wyjawić mu wszystkie powody, które jej podejrzenie wznieciły. Kontrybuent może żądać okazania wszelkich aktów, jakimi Władza podatkowa rozporządza, tudzież konfrontacji ze świadkami, informatorami i biegłymi; tego ostatniego jednak tylko o tyle, o ile ponownemu przesłuchaniu tych osób przez Władzę podatkową nie sprzeciwia się jedna z przeszkód oznaczonych w § 252, l. 1 kodeksu postępowania karnego z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 119.

Wolno mu także brać odpisy okazanych dokumentów lub przysłać w tym celu zastępców legitymacyami opatrzonych. Nakoniec wolno mu żądać czternastodniowego terminu do wniesienia obrony ustnie lub piśmiennie.

Celem uzasadnienia orzeczenia można powołać się tylko na takie dokumenta, na świadków, na osoby mogące dać wyjaśnienia, na rzeczoznawców i na inne środki dowodowe, względem których trzymano się przepisów poprzednich ustępów niniejszego paragrafu.

Kontrybuenta należy objaśnić co do służących mu praw a to, że go objaśniono, ma być zapisane w protokole rozprawy.

O ileby zeznania świadków i informatorów lub opinie biegłych nie były już dawniej przysięgą stwierdzone, Władza podatkowa ma prawo żądać stwierdzenia ich przysięgą przed sądem powiatowym ich miejsca zamieszkania. Kontrybuent jest uprawniony zażądać przesłuchania pod przysięgą rzeczoznawców i informatorów co do pewnych kwestyi ważnych dla niego, a o wniosku rozstrzyga Władza podatkowa. Bliższe postanowienia będą wydane w drodze rozporządzenia.

Jeżeli Władza podatkowa uzna za stosowne naznaczyć za jedno z zaniechań w §. 243 oznaczonych jedynie karę pieniężną w kwocie aż do 20 zł. (§. 244, ustęp 3), kara ta może być wymierzona bez poprzedniego postępowania.

Jeżeli już w rozprawie przed komisją okazywano kontrybuentowi dokumenta lub przesłuchiwano w jego obecności świadków, informatorów i biegłych, niema potrzeby ponawiania tych czynności przed Władzą podatkową.

§. 259.

Jeżeli kontrybuent nie stawia się na wezwanie wystosowane do niego w postępowaniu karnem a w którym to wezwaniu cel powinien być wyraźnie oznaczony, należy wezwanie ponowić z zagrożeniem, że w razie nieusprawiedliwionego niestawienia się, orzeczenie karne wydane będzie na podstawie materiałów, jakimi Władza to rozporządza.

Gdyby i to wezwanie było bezskuteczne, Władza podatkowa wydać ma orzeczenie karne.

W podobny sposób postąpić należy, jeżeli kontrybuent w dalszym toku postępowania nie stawia się lub nie uczyni zadość wezwaniu aby dał wyjaśnienie.

§. 260.

Przeciw orzeczeniu karnemu, jakoteż przeciw dodatkowemu wymierzeniu podatku, można odwołać się do Władzy skarbowej krajowej.

Władza ta wyrokuję co do rekursów przeciw orzeczeniu karnemu (z wyjątkiem rekursów przeciw karom porządkowym) w senacie złożonym z czterech członków, z których przynajmniej dwóch powinno być urzędników sądowych. Od orzeczeń Władzy skarbowej krajowej wolno stronie podać zażalenie do Trybunału administracyjnego.

Wykonanie orzeczeń karnych odracza się aż do ostatecznego załatwienia sprawy w postępowaniu administracyjnem; Władza podatkowa może jednak zarządzić wcześniejsze zabezpieczenie kwoty kary.

§. 261.

Do kar pieniężnych w myśl §§. 242, 246 i 248 wymierzonych, stosują się postanowienia powszechnej ustawy karnej.

Kary porządkowe, wymierzone samemuż kontrybuentowi z powodu sprawy podatkowej, wpływają do funduszu ubogich tej gminy, w której podatek ma być wzięty na przepis. Gdyby jednak miał nastąpić podział podatku, lub gdyby kara porządkowa naznaczona była innej osobie, wpływa takowa do funduszu ubogich tej gminy, w której obowiązany do zapłacenia ma stałą siedzibę lub pobyt.

Podobnież rzecz się ma z karami wymierzonymi w myśl §§. 247 i 249.

Kary pieniężne wymierzone w myśl §§. 241 i 244 wpływają do skarbu państwa.

Rozdział VI,

zawierający postanowienia ogólne.

Podawanie zeznań i składanie deklaracji.

§. 262.

Kontrybucenci własnowolni powinni zwyczajnie sami podawać i podpisywać zeznania i deklaracje, które w myśl ustawy niniejszej mają wnosić, żeby im podatek wymierzono.

Za osoby niewłasnowolne podawać mają deklaracje ustawowe ich zastępcy ustawowi lub przez Władzę ustanowieni, za firmy zaprotokołowane, osoby według postanowień kodeksu handlowego do podpisywania firmy uprawnione, za korporacje itp. według statutu upoważnieni do tego członkowie zarządu.

§. 263.

Z masami spadkowymi nieprzyznanemi postępuje się pod względem podatków, ustawą niniejszą urządzonych, tak samo jak ze spadkodawcą. Zastępują je te osoby, które sprawują zarząd majątku; w szczególności przepisane zeznania i deklaracje podawać mają te ostatnie osoby.

Dziedzice odpowiadają za kwoty podatkowe, które nie zostały wcale lub za nisko były wymie-

rzne z powodu niedokładnego lub zaniechanego zeznania spadkodawcy, podobnie jak za inne długi spadku.

Winni oni złożyć potrzebne deklaracje i zeznania dla dodatkowego wymiaru tych podatków.

§. 264.

O ile co do poszczególnych przypadków nie jest wyraźnie inaczej postanowione, albo Władza lub komisya wyraźnie inaczej nie zarządzi, mogą zeznania i deklaracje być składane przez pełnomocników. Pełnomocnicy dołączają mają pełnomocnictwo piśmienne, wolne od stępla, opiewające na zastępstwo w sprawach podatkowych.

Wielu współwłaścicieli przedsiębiorstwa polegającego powszechnemu podatkowi zarobkowemu, są obowiązani do przedstawienia Władzy podatkowej pełnomocnika; jeśli temu obowiązкови nie uczynią zadość, każdy ma być uważany jako upelnomocniony przez innych.

Małżonek uważany będzie za pełnomocnika swojej żony z nim nie rozłączonej, wyjąwszy, gdyby sam nie był własnowolny lub gdyby żona zostawała co do swego majątku pod inną kuratelą, lub gdyby temu domniemaniu żona wyraźnie zaprzeczyła.

§. 265.

Kontrybucenci przebywający stale po za granicami obszaru, na którym ustawa niniejsza obowiązuje, mogą być zniewoleni do wymienienia pełnomocnika (§. 264) w tym obszarze zamieszkałego.

§. 266.

Osoby fizyczne i prawne, jakoteż masy spadkowe są odpowiedzialne za skutki naruszenia obowiązków, gdyby tego dopuścili się ich ustawowi lub pełnomocni zastępcy a w szczególności także za kary tym ostatnim z owego powodu wymierzone.

Jednakże osoby fizyczne nie własnowolne są uwolnione od tej odpowiedzialności co do swych zastępców przez Władzę ustanowionych.

Doręczenia.

§. 267.

Wezwania, rezolucje, zarządzenia i orzeczenia, jakie na zasadzie ustawy niniejszej mają być wydawane, w szczególności zaś nakazy płatnicze doręczane będą albo bezpośrednio przez organa Władzy albo za pośrednictwem zwierzchności gminnej lub poczty.

Doręcza się albo do własnych rąk adresata albo pełnomocnikowi (§. 264) za potwierdzeniem odbioru.

Jeżeli osoba, której dokument ma być doręczony i której ważnie doręczony być może, odmówi przyjęcia, zostawić należy takowy w miejscu doręczenia. Zostawienie ma taki sam skutek jak doręczenie.

Dla kontrybuentów, których stałe mieszkanie i pobyt nie są wiadome, jakoteż dla tych adresatów, którym akt nie mógł być doręczony ani przez pocztę ani w inny sposób, pomimo najmniej dwukrotnych usiłowań, złożyć należy takowy u przełożonego tej gminy, w której podatek wzięty był na przepis albo według okoliczności u przełożonego wyłączonego obszaru dworskiego za potwierdzeniem odbioru. Złożenie takie winien przyjmujący ogłosić w sposób w miejscu używany i adresatów wezwać, żeby dla odebrania aktu zgłosili się do przełożonego gminy lub do przełożonego wyłączonego obszaru dworskiego.

Doręczenie uważa się za skuteczne, gdy od ogłoszenia upłyną cztery tygodnie. Atoli, jeżeli będzie udowodnione, że akt doręczony został rzeczywiście adresatowi dopiero w późniejszym czasie, a to nie z winy tegoż adresata, doręczenie uważa się za dokonane prawomocnie dopiero w tym ostatnim czasie, którego jednak przeciąg nie ma wynosić więcej jak sześć miesięcy, licząc od ogłoszenia.

§. 268.

Gdy akt ma być doręczony po za obrębem monarchii austriacko-węgieskiej, można posłać go jako list polecony. Doręczenie uważa się za dokonane, gdy od dnia oddania na pocztę upłynie dwukrotny czas prawidłowego biegu poczty.

Jeżeli kontrybucenci zamieszkali po za obrębem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, pomimo wydanego do nich wezwania, nie ustanowią pełnomocnika w krajach tutejszych, dalsze doręczenia dla nich przeznaczone, odławać należy na ręce przełożonego gminy w sposób oznaczony w §. 267, ustęp 4.

Obowiązek udzielania wyjaśnień władzom wymierzającym podatek.

§. 269.

Każdy jest obowiązany dostarczać sumiennie wyjaśnień i wykazów, jakichby Władze podatkowe a względnie komisye na podstawie ustawy niniejszej zażądały od niego dla uzupełnienia lub sprostowania jego własnych deklaracji, zeznań i uwiadomień,

jakoteż w sprawach, tyczących się opodatkowania innych osób, dawać na żądanie świadectwo lub orzekać jako biegły.

Zeznawania jako świadek lub biegły odmówić mogą tylko osoby, w §. 152 k. p. k. z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 119 oznaczone, tudzież inne osoby co do takich pytań, na które odpowiedź przyniosłaby im samym lub osobie, z którą zostają w jednym ze stosunków w §. 152, l. 1 k. p. k. oznaczonych bezpośrednio lub stosunkowo znaczną szkodę majątkową lub wstyd, albo wystawiłaby te osoby na niebezpieczeństwo ścigania przez Sąd karny, albo byłaby naruszeniem ciężącej na świadkach lub biegłych uznawanej przez państwo powinności zamilczenia, albo też zdradzeniem tajemnic kunsztu lub przemysłu.

Osób, które zostają lub zostawały w obowiązkach u kontrybuenta, nie wolno bez jego zezwolenia przesłuchiwać jako informatorów lub biegłych.

§. 270.

Wszelkie władze i urzędy publiczne, licząc do nich także władze i urzędy krajowe, powiatowe i gminne, winny dopomagać skutecznie Władzom podatkowym i komisjom i udzielać im spieszenie wyjaśnień do wykonania ustawy niniejszej potrzebnych, o ile postanowienia szczególne lub konieczne względy służbowe nie stoją temu na przeszkodzie.

§. 271.

W szczególności Sądy obowiązane są wtedy, gdy według istniejących przepisów dosyłać mają urzędom wymiaru należytości odpisy wyroków, orzeczeń i rezolucyi — o ile wygotowania takie w większej liczbie skuteczniają się drogą mechaniczną — udzielać po jednym odpisie takowych owej Władzy podatkowej pierwszej instancji, w której okręgu znajduje się siedziba Sądu.

Przeglądanie książek przemysłowych.

§. 272.

Książki przemysłowe kontrybuenta mają być przeglądane w takim razie, gdy kontrybuent chce takowe z dobrej woli pokazać a Władza lub komisya wymierzająca nie może uznać jego zeznań za wiarogodne bez przejrzenia książek przemysłowych. Kontrybuent winien dokładnie oznaczyć rzecz, do udowodnienia której przejrzenie książek ma posłużyć, w przeciwnym razie korzystanie z jego gotowości nie potrzebowałoby być uwzględnione.

§. 273.

Książki przemysłowe przeglądać ma przewodniczący komisji lub członek tejże do przejrzenia piśmiennie upoważniony, o ile osoby te są urzędnikami rządowymi, lub urzędnik Władzy podatkowej również na mocy piśmiennego polecenia, w obecności kontrybuenta lub jego zastępcy, któremu tenże da piśmienne upoważnienie (§ 264).

Władza lub komisja może, jeżeli to uzna za stosowne, przyzwać biegłego w księgowództwie i przysięgłego tłumacza.

§. 274.

Zwyczajnie książki przemysłowe przynieść należy do lokalu Władzy lub komisji; jeżeli dochodzenia tego rodzaju mają być nader rozciągle, tudzież w innych okolicznościach na względy zasługujących, można na prośbę kontrybuenta przeglądać książki także w lokalach przemysłowych lub w mieszkaniu kontrybuenta.

§. 275.

Jeżeli mieszkanie lub lokale przemysłowe kontrybuenta znajdują się nie w okręgu Władzy lub komisji, której przejrzenie książek zaproponowano, prosić należy o ich przejrzenie ową Władzę podatkową, w której okręgu znajduje się mieszkanie lub zakład przemysłowy kontrybuenta.

§. 276.

Co do wyniku przejrzenia książek, spisać należy protokół, w którym przedewszystkiem stwierdzić należy zapiski zawarte w książkach i registrach do przejrzenia przedstawionych a tyżące się twierdzeń kontrybuenta. Również zamieścić należy w tym protokole wszelkie wyjaśnienia i informacje przez kontrybuenta udzielone, opisać stan zewnętrzny książek i registrów a nakoniec przytoczyć okoliczności, od których zależy przyznanie książkom wiarygodności. Urzędnik przeglądający książki może żądać okazania registrów potrzebnych do stwierdzenia ofiarowanego dowodu; jeżeli kontrybuent tego odmówi, okoliczność tę zapisać należy w protokole z wyluszczeniem powodu odmówienia.

§. 277.

Władza lub komisja ma według własnego niczem nie krępowanego zdania orzec, czy i o ile twierdzenie kontrybuenta zostało przez przejrzenie książek udowodnione. Kontrybuenta należy uwiadomić, z jakich powodów dowód uznany został za chybyony.

§. 278.

Jeżeli z dokonanego przejrzenia książek przemysłowych nie okaże się, że twierdzenia kontrybuenta były prawdziwe, można skazać go na zwrot kosztów, jakie wynikły z nadużycia popełnionego ofiarowaniem przejrzenia książek.

Od orzeczenia Władzy podatkowej opiewającego na zwrot kosztów, wolno kontrybuentowi odwołać się do Władzy skarbowej krajowej, od takiejże orzeczenia komisji, do komisji rekursowej a względnie do komisji krajowej podatku zarobkowego. Jeżeli orzeczenie takie wydała komisja rekursowa, kontrybuentowi służy prawo odwołania się do Ministerstwa skarbu.

§. 279.

Przejrzenie książek przemysłowych można ofiarować tak w toku wymierzania podatku jak i przy wnoszeniu zażalenia.

Wstęp do lokali przemysłowych kontrybuenta.

§. 280.

W celu zbadania okoliczności, mających wpływ na wymierzenie podatku, osoby opatrzone piśmiennem poleceniem Władzy podatkowej lub przewodniczącego jednej z komisji w ustawie niniejszej ustanowionych, mają prawo zwiedzania urządzeń i zakładów przemysłowych, tudzież zasobów kontrybuenta w godzinach pracy i ruchu. O ile ruch przedsiębiorstwa zarobkowego odbywa się w mieszkaniu kontrybuenta, upoważnienie wyżej określone rozciąga się także na przyrządy ruchu i zapasy znajdujące się w mieszkaniu.

W czynności tej należy unikać ile możności przeszkadzania w ruchu i zaniechać wszelkiego śledzenia szczególności ruchu lub fabrykacyi, których zachowywania w tajemnicy wymaga interes przedsiębiorstwa.

Bez zezwolenia kontrybuenta nie wolno żądać innych osób prócz urzędników rządowych delegować do zwiedzania zakładów przemysłowych.

Kierownictwo naczelne rozkładania.

§. 281.

Kierownictwo naczelne rozkładania wszelkich podatków ustawą niniejszą urządzonych, należy do Ministra skarbu.

Używanie środków prawnych.**§. 282.**

Do wszystkich środków prawnych, w ustawie niniejszej wzmiankowanych, o ile co innego nie jest wyraźnie przepisane, stosują się postanowienia ustawy z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28.

W tych przypadkach, w których ustawa niniejsza przyznaje prawo odwołania się do drugiej instancji bez wyraźnego oznaczenia trzeciej instancji, postępowanie rekursowe kończy się na drugiej instancji.

Pobór podatków i odsetek za zwłokę.**§. 283.**

Postanowienia ustawy z dnia 9. marca 1870, Dz. u. p. Nr. 23, o poborze odsetek za zwłokę od podatków bezpośrednich nie zapłaconych w przepisanych terminach i poborze tych podatków w ogólności a względnie postanowienia ustawy z dnia 23. stycznia 1892, Dz. u. p. Nr. 26, o poborze odsetek za zwłokę, stosują się odpowiednio do wszystkich podatków, ustawą niniejszą urządzonych.

Przedawnienie.**§. 284.**

Do wszystkich podatków, ustawą niniejszą urządzonych, stosują się postanowienia ustawy

z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31, dotyczące się przedawnienia podatków bezpośrednich.

Komisye podatku zarobkowego, szacunkowe i rekursowe uważane być mają za równe w duchu ustawy powyższej Władzom skarbowym.

Gdyby w skutek okoliczności później wykrytych okazało się, że podatek był za nisko wymierzony, stosuje się przepis §. 3go rzeczonyj ustawy. w którym dla podatków nie właściwie wymierzonych, ustanowiony jest dwuletni termin przedawnienia; atoli, gdyby przyczyną niewłaściwego wymierzenia podatku było to, że strona zaniedbała swego obowiązku, w takim razie stosują się postanowienia §. 2go rzeczonyj ustawy.

Przestrzeganie wzajemności.**§. 285.**

Upoważnia się Zarząd skarbowy, żeby co do powinności podatkowej takich osób i źródeł podatkowych, które podlegają opodatkowaniu w rozmaitych państwach udzielnych, postępował według zasad wzajemności w obec państw, które trzymają się prawideł odmiennych od przepisanych w ustawie niniejszej.

Przepisy odpowiednie mają być za każdym razem obwieszczone w Dzienniku ustaw państwa.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXXV. — Wydana i rozesłana dnia 19. grudnia 1896.

Treść: № 221. Traktat pomiędzy monarchią austriacko-węgierską a rzeszą państwa wschodnio-urugwajską, dotyczący się wzajemnego wydawania sobie zbrodniarzy.

221.

Traktat z dnia 25. czerwca 1887,

pomiędzy monarchią austriacko-węgierską a rzeszą państwa wschodnio-urugwajską, dotyczący się wzajemnego wydawania sobie zbrodniarzy.

(Zawarty w Montevideo dnia 25. czerwca 1887, przez Jego c. i k. Apostolską Mość ratyfikowany dnia 18. maja 1896, ratyfikacje wzajemne wymienione zostały w Montevideo dnia 29. sierpnia 1896.)

Nos Franciscus Josephus Primus,
 divina favente clementia Austriae Imperator;
 Apostolicus Rex Hungariae, Rex Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae, Slavoniae,
 Galiciae, Lodomeriae et Illyriae; Archidux Austriae; Magnus Dux Cracoviae;
 Dux Lotharingiae, Salisburgi, Styriae, Carinthiae, Carnioliae, Bucovinae,
 superioris et inferioris Silesiae; Magnus Princeps Transilvaniae; Marchio
 Moraviae; Comes Habsburgi et Tirolis etc. etc.

Notum testatumque omnibus ac singulis, quorum interest, tenore praesentium facimus:

Posteaquam a Plenipotentiaro Nostro atque illo reipublicae orientalis Uruguay Praesidis, praevis collatis consiliis mutisque deliberationibus, conventio de mutua maleficorum extraditione in urbe Montevideo die vigesima quinta mensis Junii anni millesimi octingentesimi octogesima septimi inita et signata fuit, tenoris sequentis:

Su Magestad el Emperador de Austria, Rey de Bohemia &c. y Rey Apostólico de Hungría y Su Excelencia el Presidente Constitucional de la República Oriental del Uruguay, habiendo resuelto de comun acuerdo celebrar una Convencion para la extradicion de malhechores, han nombrado con este objeto por sus Plenipotenciarios, á saber:

Su Magestad el Emperador de Austria y Rey Apostólico de Hungría:

al Señor Baron Manuel de Salzberg su Ministro Residente en la República Oriental del Uruguay;

Su Excelencia el Señor Presidente de la República Oriental del Uruguay:

al Señor Doctor Don Julio Herrera y Obes, su Ministro Secretario de Estado en el Departamento de Gobierno é Interino en el de Relaciones Exteriores;

Los cuales despues de haberse comunicado sus plenos poderes, hallados en buena y debida forma, han convenido en los articulos siguientes:

Artículo 1º.

Las Altas Partes Contratantes se obligan á entregarse recíprocamente de conformidad con las estipulaciones de esta Convencion los individuos acusados, perseguidos ó condenados por las autoridades judiciales de una de las Altas Partes Contratantes por uno de los actos punibles mencionados en el Artículo 3º de este Convenio, siempre que esos actos punibles hayan sido cometidos fuera del territorio del Estado de quien se solicita la extradicion.

Cuando el acto punible que motiva el pedido de extradicion hubiere sido cometido fuera del territorio del Estado reclamante se podrá dar curso á este pedido siempre que la legislacion del Estado que lo requiera y la del Estado requerido autorice en ese caso la persecucion de los mismos hechos cometidos en el Extrangero.

Artículo 2º.

No serán entregados ni un súbdito Austriaco ó Húngaro por el Austria ó la Hungría al Gobierno de la República Oriental del Uruguay, ni un ciudadano de la República Oriental del Uruguay por el Gobierno de la República Oriental del Uruguay á el Austria ó á la Hungría.

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król czeski itd. i Król Apostolski węgierski, tudzież Jego Ekscellencya Prezydent konstytucyjny rzeczypospolitej wschodnio-urugajskiej, postanowili za wspólną zgodą zawrzeć traktat, tyczący się wydawania zbrodniarzów i w tym celu mianowali pełnomocnikami swymi:

Najjaśniejszy Cesarz austriacki, Król Apostolski węgierski:

Pana barona Manuela Salzberga, Swego Ministra rezydenta przy rzeczypospolitej wschodnio-urugajskiej uwierzytelnionego;

Jego Ekscellencya Prezydent konstytucyjny rzeczypospolitej wschodnio urugajskiej:

Pana Dra Juliusza Herrera y Obes, Swego sekretarza stanu, Ministra spraw wewnętrznych i tymczasowego Ministra spraw zewnętrznych;

którzy, okazawszy sobie nawzajem swoje pełnomocnictwa i znalazłszy je w dobrej i należytej formie, zgodzili się na następujące artykuły:

Artykuł 1.

Wysokie Strony kontraktujące zobowiązują się wydawać sobie nawzajem, zgodnie z przepisami niniejszego Traktatu, osoby obwinione, ścigane lub skazane przez Sądy jednej z Wysokich Stron kontraktujących za jeden z czynów karygodnych, poniżej w artykule 3 wyszczególnionych, jeżeli ten czyn karygodny spełniony został poza granicami Państwa, które domagać się będzie wydania.

Gdy czyn karygodny, z powodu którego jedno z Państw domaga się wydania, spełniony był poza granicami Państwa domagającego się wydania, żądaniu temu może stać się zadosyć, jeżeli ustawy Państwa domagającego się wydania i proszonego o wydanie pozwalają ścigania za czyny karygodne tego rodzaju nawet w razie popełnienia ich za granicą.

Artykuł 2.

Austria i Węgry nie wydadzą nigdy obywatela austriackiego lub węgierskiego Urugajowi, ani Urugaj obywatela rzeczypospolitej wschodnio-urugajskiej Austrii lub Węgom.

Cuando el acto punible que motiva el pedido de extradicion hubiese sido cometido fuera del territorio de las Partes Contratantes y la extradicion fuese igualmente solicitada por el Gobierno del País en el cual se cometió la infraccion se podrá dar curso á la extradicion del perseguido y efectuar su entrega al Gobierno de este último País.

Artículo 3°.

Se acorderá la extradicion por los actos punibles á continuacion enumerados:

1°. Asesinato y todo otro homicidio voluntario.

2°. Golpes y heridas voluntarias que hubieren causado la muerte sin intencion de darla, ó una enfermedad probablemente incurable ó incapacidad permanente de trabajo personal; la destruccion o privacion del uso absoluto de un miembro ó de un órgano ó una mutilacion grave.

3°. Estupro ú otros atentados al pudor si han sido cometidos con violencia.

4°. Poligamia y bigamia.

5°. Ocultacion, supresion, sustitucion ó suposicion de niños.

6°. Incendio voluntario, destruccion voluntaria de un camino de hierro que hubiese causado lesiones ó la muerte de los empleados ó pasajeros.

7°. Falsificacion (imitacion, alteracion) de monedas, de billetes ú obligaciones del Estado, de billetes de Banco ú otros billetes de crédito público que tuviesen curso como moneda; introduccion, emision y uso con conocimiento de causa de esos valores falsificados; falsificacion de documentos oficiales de timbres postales, sellos, troqueles y toda marca del Estado; uso con conocimiento de causa de esos objetos falsificados.

8°. Robo con violencia contra las personas.

9°. Robo sin violencia contra las personas, estafa y fraude, sustraccion y ocultacion; falsificacion de escrituras públicas y privadas ó de letras de cambio y de otros papeles de comercio; uso con conocimiento de causa de esas escrituras falsas; siempre que en los casos indicados anteriormente la suma del perjuicio exceda si el País reclamante es el Austria ó la Hungria al valor de mil florines y si el País reclamante es la República Oriental del Uruguay al valor de quinientos pesos nacionales.

10°. Falso juramento en materia criminal en perjuicio del acusado.

Jeżeli czyn karygodny, na którym opiera się żądanie wydania, spełniony został poza granicami Stron kontraktujących a wydania domaga się także Państwo, na którego obszarze czyn karygodny spełniono, można przystać na wydanie osoby reklamowanej i wydać ją Rządowi tego ostatniego Państwa.

Artykuł 3.

Wydawani będą przestępcy, którzy popełnili następujące czyny karygodne:

1. Morderstwo i wszelkie rozmyślne zabójstwo.

2. Rozmyślne zranienie lub uszkodzenie, które spowodowało śmierć bez zamiaru jej zadania lub chorobę prawdopodobnie nieuleczalną, albo trwałą niezdolność do pracy; uszkodzenie lub ubezwładnienie członka lub organu, lub ciężkie kalectwo.

3. Zgwałcenie lub inne targnięcie się przemocą na wstydlivość.

4. Wieleżeństwo, dwużeństwo.

5. Zatajenie, usunięcie, zamiana lub podsuniecie dziecka.

6. Rozmyślne podłożenie ognia, rozmyślne uszkodzenie kolei żelaznej, które spowodowało śmierć lub zranienie kogoś ze służby lub podróżnego.

7. Fałszowanie (podrabianie) pieniędzy, asygnacy i zapisów dłużnych państwa; biletów bankowych lub innych papierów kredytowych publicznych, które mają taki obieg jak pieniądze; wypuszczanie, wprowadzanie w obieg i używanie takich przedmiotów ze świadomością, iż są fałszywe; fałszowanie dokumentów publicznych, znaczków pocztowych, pieczęci, cech i marek państwa; używanie przedmiotów takich pomimo świadomości, iż są fałszywe.

8. Rabunek (zabranie rzeczy z użyciem przemocy przeciw osobie).

9. Kradzież (zabranie rzeczy bez użycia przemocy przeciw osobie), oszustwo, sprzeniewierzenie i przywłaszczenie podstępne; fałszowanie dokumentów publicznych i prywatnych, weksli i innych papierów handlowych; używanie dokumentów fałszywych ze świadomością, iż są sfalszowane, gdy w przypadkach tych wyrządzona szkoda przenosi 1000 zł. w. a. jeśli Austria lub Węgry domagają się wydania a 500 talarów narodowych (pesos nacionales), jeżeli rzeczpospolita wschodnio-urugajska domaga się wydania.

10. Krzywoprzysięstwo w sprawach karnych na szkodę obżalowanego.

11°. Actos voluntarios y culpables de los que hubiere resultado la pérdida, naufragio, destruccion ó perjuicios graves de los buques ú otras embarcaciones (Barateria).

12°. Motin y rebelion de la tripulacion á bordo de un buque contra el Capitan ó contra sus superiores.

13°. Bancarrota fraudulenta.

En todos estos casos las tentativas así como los hechos de complicidad y participacion, serán suficientes para obtener la extradicion, cuando esas tentativas y esos hechos de complicidad y participacion sean punibles segun la legislacion del Estado reclamante y del Estado requerido.

Artículo 4°.

La extradicion será solicitada por via diplomática.

En defecto de una representacion diplomática, el pedido de extradicion será dirijido por el Ministerio de Relaciones Exteriores de un Estado directamente al Ministerio de Relaciones Exteriores del otro Estado.

La extradicion será solamente acordada cuando se presente sea original ó en cópia auténtica la sentencia ó un auto de acusacion ó una orden de prision ó bien todo otro documento que tuviese la misma fuerza de esa orden ó sentencia.

Esos documentos que serán espedidos con las formas prescritas por la legislacion del Estado reclamante contendrán la designacion del hecho punible de que se trata, la indicacion de la pena que le es aplicable y se acompañarán, si fuese posible, las señales del individuo reclamado ú otros datos que pudieren servir para verificar su identidad.

Artículo 5°.

En caso de urgencia cada uno de los Gobiernos Contratantes podrá previo aviso de la existencia de un mandato de prision pedir y obtener por la via mas directa, el arresto provisorio del acusado ó condenado á condicion, sin embargo, de que el documento que sirve de fundamento al pedido sea presentado en el término de dos meses á contar del dia en que el arresto tuviese lugar.

Artículo 6°.

Si en los tres meses contados desde el dia en que el acusado ó condenado hubiere sido puesto á su disposicion, el Gobierno que lo ha reclamado, no se hubiese hecho cargo de él, será puesto en

11. Rozmysłne i karygodne uczynki sprowadzające zatonięcie, utknięcie, rozbicie, uszkodzenie okrętów i statków.

12. Bunt i opór załogi okrętowej na pokładzie okrętu przeciw kapitanowi lub zwierzchnikom.

13. Upadłość oszukańcza.

We wszystkich tych przypadkach przestępcy wydawani będą także za usiłowanie, współwinę i współdział, jeżeli czyny te są karygodne według ustaw Państwa domagającego się wydania i proszonego o wydanie.

Artykuł 4.

Wydania żądać należy drogą dyplomatyczną.

Jeżeli niema reprezentacyi dyplomatycznej, żądanie wydania wystosować ma Urząd spraw wewnętrznych jednego Państwa bezpośrednio do Urzędu spraw zewnętrznych drugiego Państwa.

Na wydanie zezwalać się będzie tylko w takim razie, jeżeli dołączony będzie w pierwopisie lub odpisie uwierzytelnionym wyrok, akt oskarżenia, rozkaz uwięzienia albo inny dokument tego samego znaczenia co wyrok lub rozkaz uwięzienia.

W aktach tych, które wygotowane być winny w formie przepisanej ustawami Państwa żądającego wydania, wyrażona być ma nazwa czynu karygodnego o który chodzi, kara, którą tenże jest zagrożony i ma być do nich dołączony, o ile to jest możebne, opis osoby reklamowanej lub inny dowód, służący do stwierdzenia tożsamości tej osoby.

Artykuł 5.

W nagłych przypadkach każde z Państw kontraktujących może za uwiadomieniem o istnieniu rozkazu uwięzienia żądać drogą bezpośrednią, aby ściganego lub skazanego aresztowano tymczasowo i może to uzyskać, wszakże pod warunkiem, że akt, na którym opiera się żądanie wydania, będzie nadesłany w ciągu dwóch miesięcy od dnia uwięzienia.

Artykuł 6.

Jeżeli w przeciągu trzech miesięcy od dnia, w którym ścigany lub skazany był oddany do dyspozycji Rządowi państwa żądającego wydania, tenże Rząd go nie odbierze, uwięziony będzie wypuszczony

libertad y no podrá ser nuevamente preso por la misma causa. En este caso, los gastos serán á cargo del Gobierno reclamante.

Artículo 7º.

Si el individuo cuya extradicion se solicita por una de las Altas Partes Contratantes, en virtud de la presente Convencion, fuese igualmente reclamado por una ó varias otras Potencias, en virtud de actos punibles, será entregado al Gobierno del Estado en cuyo territorio hubiese cometido el delito mas grave, y en caso de igual gravedad, será entregado al Gobierno del Estado cuya demanda fuese de fecha anterior.

Artículo 8º.

En ningun caso se concederá la extradicion por crímenes ó delitos políticos, ni por hechos que tengan conexion con ellos.

No se considerará delito político ni hecho conexo con él el atentado contra la persona del Gefe superior de un Estado ó contra los miembros de sus respectivas familias, cuando ese atentado constituyese el crimen de homicidio, asesinato ó envenenamiento.

Artículo 9º.

El individuo que hubiese sido entregado no podrá en ningun caso, ser juzgado ó castigado en el estado á quien ha sido entregado por un crimen ó delito político anterior á la extradicion, ni por actos conexos con él, ni por ningun acto punible que no esté previsto en la presente Convencion.

Artículo 10º.

La extradicion no será acordada cuando segun las leyes del País á quien se pide la extradicion, se hallare prescripta la pena ó la accion criminal.

La extradicion tampoco tendrá lugar cuando el individuo cuya extradicion se solicita ha sido ya encausado y absuelto en el País requerido, en razon del mismo delito que motiva la demanda de extradicion ó bien si la causa continúa aún, ó si ha sufrido ya la pena correspondiente.

na wolność i nie może już być z tego samego powodu więziony. W przypadku tym koszta ponosi Państwo, które domagało się wydania.

Artykuł 7.

Gdy wydania osoby, której wydania domagała się na podstawie umowy niniejszej jedna ze Stron kontraktujących, domaga się także inne Państwo, lub kilka innych Państw, z przyczyny innych czynów karygodnych, osoba ta wydana będzie Państwu, w którego obszarze popełniła najcięższe przestępstwo, a jeżeli kary są równie ciężkie, Rządowi tego państwa, którego prośba o wydanie nosi najwcześniejszą datę.

Artykuł 8.

W żadnym razie nikt nie będzie wydany za zbrodnię lub przestępstwo polityczne, albo za czyny lub zaniechania, będące w związku z takimi zbrodniami lub przestępstwami.

Zamach na życie głowy Państwa lub członków jego rodziny nie będzie uważany za zbrodnię polityczną ani za czyn będący w związku z taką zbrodnią, jeżeli uzasadnia istotę morderstwa, skrytobójstwa lub otrucia.

Artykuł 9.

Wydany nie może być w żadnym razie ścigany ani karany w Państwie, któremu został wydany, za zbrodnię lub przestępstwo polityczne, przed wydanem popełnione, ani też za czyn lub zaniechanie, będące w związku z takim przestępstwem, jak najmniej za czyn karygodny, w umowie niniejszej nie wymieniony.

Artykuł 10.

Jeżeli według ustaw Państwa, od którego wydania żądano, ściganie lub kara ulegały już przedawnieniu, reklamowany nie będzie wydany.

Nie będzie wydany także i w takim razie, jeżeli w Państwie, które o wydanie jest proszone, był już ścigany za ten sam czyn karygodny, na którym opiera się żądanie wydania i został uwolniony lub jest jeszcze ścigany albo już odbył karę.

Artículo 11°.

La extradición tendrá también lugar aun cuando el individuo reclamado se hallase comprometido en un proceso, ó retenido por razon de obligaciones contraídas por él con particulares, dejando á salvo las acciones de los damnificados, para hacer valer sus derechos ante la autoridad competente.

Artículo 12°.

Si el individuo reclamado fuese perseguido ó se hallase detenido en el Estado requerido por un acto punible distinto del que motivó la demanda de extradición esta deberá ser diferida hasta que la causa haya terminado, y en caso de condenacion, hasta que haya sufrido la pena ó se le haya perdonado.

Artículo 13°.

Todos los objetos que hayan servido para la perpetracion del acto punible, ó que hayan sido obtenidos por medio de ese acto, así como los que puedan servir de pieza de conviccion, serán remitidos al mismo tiempo que el individuo reclamado.

Esta remesa tendrá lugar aun en el caso de que la extradición no pudiera efectuarse por razon de la muerte ó de la fuga del culpable.

Ella comprenderá todos los objetos de la misma naturaleza que el acusado hubiera ocultado ó depositado en el país donde se refugió, y que fueren descubiertos ulteriormente. Quedan sin embargo reservados los derechos de terceros sobre los objetos mencionados, que deben serles entregados sin ningun gasto una vez terminado el proceso.

Artículo 14°.

Los gastos ocasionados por el arresto, la detencion, la manutencion, y el transporte del individuo cuya extradición hubiese sido acordada, así como el transporte de los objetos mencionados en el artículo precedente quedarán á cargo de los dos Gobiernos en los límites de sus respectivos territorios. Los gastos de transporte por mar serán sufragados por el Gobierno reclamante.

Artículo 15°.

Cuando en el curso de una causa penal, no política, uno de los Gobiernos contratantes juzgase necesaria la declaracion de testigos domiciliados en el otro Estado, ó cualquier otro acto de instruccion, será enviada para ese fin, por la via indicada en el

Artykuł 11.

Wydany będzie nawet wtedy, gdy jest zawikłany w sporze prawnym albo gdy jest przytrzymany z powodu zobowiązań, które przyjął względem osób prywatnych, przyczem zastrzega się poszkodowanemu prawo dochodzenia swojej szkody przed Sądem właściwym.

Artykuł 12.

Jeżeli wydać się mający jest ścigany lub przytrzymany w Państwie o wydanie proszonym z powodu nie tego samego czynu karygodnego, dla którego ma być wydany, wydanie będzie odłożone aż do ukończenia ścigania, albo gdyby został skazany, póki nie odbędzie kary lub póki mu nie będzie darowana.

Artykuł 13.

Przedmioty, które służyły do popełnienia czynu karygodnego lub które reklamowany nabył za pomocą tego czynu i te które mogą służyć za środki dowodowy, będą posłane razem z osobą wydaną.

Rzeczy te posłane będą i wtedy, gdy reklamowany umrze lub ucieknie i z tego powodu nie może być wydany.

Posłane będą wszystkie te przedmioty, które ścigany ukrył lub złożył w Państwie, do którego się schronił, jakoteż i te, które dopiero później będą znalezione. Zastrzegają się jednak prawa trzecich osób do tych przedmiotów, które też winny im być zwrócone bez kosztów, gdy się skończy postępowanie karne.

Artykuł 14.

Koszta przytrzymania, więzienia, wyżywienia i odsyłania osoby, której wydanie będzie przyzwolone, jakoteż koszta posłania przedmiotów w artykule poprzedzającym wzmiankowanych, ponosić będą Strony kontraktujące każda w obrębie swego obszaru. Koszta odesłania morzem ponosić będzie Rząd domagający się wydania.

Artykuł 15.

Jeżeli w śledztwie sądowo-karnem lecz nie politycznym, jedna ze Stron kontraktujących uzna za potrzebne, aby w drugim Państwie przesłuchano świadków albo wykonano inną czynność śledczą, żądanie, tyjące się tego, przesłane będzie drogą

Artículo 4º, carta rogatoria, á la cual se dará ejecucion observándose las leyes del País requerido.

Los dos Gobiernos contratantes renuncian recíprocamente á la reclamacion de gastos resultantes del cumplimiento de la Comision rogatoria, á no ser que se trate de informes de peritos en materias comerciales ó médico-legales.

Artículo 16º.

Las Partes contratantes declaran que los tres textos de esta Convencion, á saber: el texto Aleman, el texto Húngaro y el texto Español, deben ser considerados igualmente auténticos y en el caso de que se encontrase alguna diferencia en los tres textos ó bien que surgiere alguna duda en la interpretacion de alguno de sus Artículos que no pudiera ser aclarada por la comparacion de un texto con los otros dos, deberá prevalecer la interpretacion mas favorable para la extradicion del acusado.

Artículo 17º.

La presente Convencion se pondrá en vigencia á contar del dia de su promulgacion que tendrá lugar en las formas prescriptas por las leyes vigentes en los territorios de las Altas Partes Contratantes.

Esta promulgacion tendrá lugar en el plazo de seis meses á mas tardar después del cange de las ratificaciones.

La convencion podrá ser denunciada por cualquiera de las Altas Partes Contratantes; entretanto continuará en vigor hasta la espiracion de un año á contar del dia en que hubiere sido denunciada.

Ella será ratificada y las ratificaciones serán cangeadas en Montevideo tan pronto como fuere posible.

En fé de lo cual, los respectivos Plenipotenciarios han firmado la presente Convencion y le han puesto sus sellos.

Hecho en Montevideo á los 25 dias del mes de Junio del año mil ochocientos ochenta y siete.

(L. S.) **Manuel Freiherr v. Salzberg** m. p.

(L. S.) **Julio Herrera y Obes** m. p.

w artykule 4 oznaczoną a Państwo o taką pomoc prawną proszone, udzieli ją zgodnie ze swemi ustawami.

Obie Strony kontraktujące zrzekają się zwrotu kosztów, które w skutek tych żądań będą musiały ponieść, wyjąwszy, gdyby chodziło o opinię biegłych w sprawach kryminalnych, handlowych lub sądowo-lekarskich.

Artykuł 16.

Strony kontraktujące oświadczają, że trzy teksty Umowy, to jest niemiecki, węgierski i hiszpański uważane być mają pod względem autentyczności za równorzędne i że w takim razie, gdyby się okazała różnica pomiędzy temi trzema tekstami lub gdyby zachodziła wątpliwość co do wykładu jakiegoś miejsca i takowa nie dała się usunąć przez porównanie jednego tekstu z dwoma innymi, wykład przychylniejszy wydaniu obżałowanego ma być decydującym.

Artykuł 17.

Umowa niniejsza wejdzie w wykonanie od dnia jej ogłoszenia w formie przepisanej ustawami obowiązującymi w Państwach kontraktujących.

Ogłoszona będzie najpóźniej w sześć miesięcy po wymianie ratyfikacyj.

Każda ze Stron kontraktujących ma prawo wypowiedzieć Umowę niniejszą, która w takim razie obowiązywać będzie jeszcze aż do upływu roku, licząc od dnia wypowiedzenia.

Umowa niniejsza będzie ratyfikowana a ratyfikacje zostaną wymienione w Montevideo jak można najrychlej.

W dowód czego Pełnomocnicy obudwu Stron podpisali Umowę niniejszą i wycisnęli na niej swoje pieczęci.

Działo się w Montevideo, dnia 25. czerwca tysiąc ósmset ósmdziesiątego siódmego.

(L. S.) **Manuel baron Salzberg** r. w.

(L. S.) **Julio Herrera y Obes** r. w.

Nos visis et perpensis Conventionis hujus articulis, illos omnes et singulos ratos hisce confirmatosque habere profiteamur ac declaramus Verbo Nostro Caesareo et Regio promittentes Nos omnia quae in illis continentur, fideliter executioni mandatuross esse.

In quorum fidem majusque robor praesentes ratihabitionis Nostrae tabulas manu Nostra signavimus sigilloque Nostro Caesareo et Regio adpresso firmari jussimus.

Dabantur Laínz die decimo octavo mensis Maji anno Domini millesimo octingentesimo nonagesimo sexto Regnorum Nostrorum quadragesimo octavo.

Franciscus Josephus m. p.

Agenor Comes Goluchowski m. p.

Ad mandatum Sacrae Caesareae et Regiae Apostolicae Majestatis proprium :

Franciscus Eques Riedl a Riedenau m. p.,
Consiliarius aulicus ac ministerialis.

(Pierwopis.)

Acta de Cange.

Reunidos en el Despacho del Ministerio de Relaciones Exteriores de la República Oriental del Uruguay, S. S^a el Señor Antonio Grubissich de Keresztur, Encargado de Negocios interino de la Monarquía Austro-Húngara y S. E. el Señor Doctor Jayme Estrázulas, Ministro del Ramo, con el objeto de proceder al Cange de las Ratificaciones de la Convención de Extradición de Criminales ajustada y firmada por los respectivos Plenipotenciarios en esta Ciudad, el día 25 de Junio del año de 1887, después de haberse comunicado sus Poderes que hallaron en buena y debido forma, leídos como corresponde los instrumentos de Ratificación de la referida Convención y habiendo manifestado su conformidad en todo lo estipulado, se verificó en seguida su cange en la forma de estilo, declarando previamente:

El Señor Encargado de Negocios interino de la Monarquía Austro-Húngara en virtud de órdenes de su Gobierno y el Señor Ministro de Relaciones Exteriores, de acuerdo con la ley de 11 de Mayo de 1895 aprobatoria de la referida Convención, que: las Autoridades Judiciales Superiores del Estado requerido, decidirán, en cada caso los pedidos de extradición fundándose en el procedimiento seguido per sus propios Tribunales, con arreglo à las leyes internas del País.

(Przekład.)

Protokół wymiany.

W lokalach urzędowych Ministerstwa spraw zewnętrznych rzeczypospolitej wschodnio-urugajskiej zebrali się panowie: Jaśnie Wielmożny Pan Antoni Grubissich de Keresztur, tymczasowy pełnomocnik monarchii austriacko-węgierskiej i Jego Ekscellencya Pan Doktor Jayme Estrázulas, minister wydziału, w celu wymiany ratyfikacji Umowy, dotyczącej się wydawania zbrodniarzy, w temże mieście dnia 25. czerwca 1887 zawartej i przez pełnomocników obu Stron podpisanej — i po okazaniu sobie swoich pełnomocnictw, które znaleźli w dobrej i należytej formie, jakoteż po porządkiem odczytaniu dokumentów ratyfikacyjnych rzeczony Umowy i po stwierdzeniu ich zgodności we wszystkich punktach Traktatu przystąpili do ich wymiany w formie piśmiennej, którą poprzedziła następująca deklaracya:

Pan pełnomocnik tymczasowy monarchii austriacko-węgierskiej na mocy poleceń Swego Rządu i Pan minister spraw zewnętrznych stosownie do ustawy z dnia 11. maja 1895, którą rzeczona Umowa została zatwierdzona, oświadczają, że wyższe Władze sądowe państwa proszonego decydować będą w każdym przypadku co do żądania wydania według procedury obowiązującej ich własne sądy ze względem na ustawy krajowe.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1897 w języku **niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.**

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały **rocznik 1897**, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi **3 zł.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I, Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumerują z góry zapłaćca.

Nabywający od razu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł. | Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł
" " 1859 " 1868 " . . . 12 " | " " 1879 " 1888 " . . . 20 "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł. | Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można poczynawszy od roku 1897:

Rocznik 1849 za . . .	2 zł. 10 c.	Rocznik 1865 za . . .	2 zł. — c.	Rocznik 1881 za . . .	2 zł. 20 c.
" 1850 " . . .	5 " 25 "	" 1866 " . . .	2 " 20 "	" 1882 " . . .	3 " — "
" 1851 " . . .	1 " 30 "	" 1867 " . . .	2 " — "	" 1883 " . . .	2 " 50 "
" 1852 " . . .	2 " 60 "	" 1868 " . . .	2 " — "	" 1884 " . . .	2 " 50 "
" 1853 " . . .	3 " 15 "	" 1869 " . . .	3 " — "	" 1885 " . . .	1 " 80 "
" 1854 " . . .	4 " 20 "	" 1870 " . . .	1 " 40 "	" 1886 " . . .	2 " 30 "
" 1855 " . . .	2 " 35 "	" 1871 " . . .	2 " — "	" 1887 " . . .	2 " 50 "
" 1856 " . . .	2 " 45 "	" 1872 " . . .	3 " 20 "	" 1888 " . . .	4 " 20 "
" 1857 " . . .	2 " 85 "	" 1873 " . . .	3 " 30 "	" 1889 " . . .	3 " — "
" 1858 " . . .	2 " 40 "	" 1874 " . . .	2 " 30 "	" 1890 " . . .	2 " 70 "
" 1859 " . . .	2 " — "	" 1875 " . . .	2 " — "	" 1891 " . . .	3 " — "
" 1860 " . . .	1 " 70 "	" 1876 " . . .	1 " 50 "	" 1892 " . . .	5 " — "
" 1861 " . . .	1 " 50 "	" 1877 " . . .	1 " — "	" 1893 " . . .	3 " — "
" 1862 " . . .	1 " 40 "	" 1878 " . . .	2 " 30 "	" 1894 " . . .	3 " — "
" 1863 " . . .	1 " 40 "	" 1879 " . . .	2 " 30 "	" 1895 " . . .	3 " 50 "
" 1864 " . . .	1 " 40 "	" 1880 " . . .	2 " 20 "	" 1896 " . . .	3 " 50 "

Rocznik 1896 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki wydań w **innych siedmiu językach** od 1870 aż do 1896 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które **zagięły** lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przeciągu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za **opłatą ceny handlowej** ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ **wszystkie roczniki 1849 aż do 1896 włącznie** wydania **niemieckiego** i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1896 włącznie)** są **całkowicie uzupełnione**, przeto poczynawszy od roku 1897 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej **nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część** wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność **uzupełniania niekompletnych roczników** Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawianie podług materyi.

En fé de lo cual, los Señores Plenipotenciarios hicieron levantar la presente Acta per duplicado, y cuyos ejemplares firmaron y sellaron con sus sellos en Montevideo à los veinte y nueve dias del mes de Agosto del año mil ochocientos noventa y seis.

(L. S.) **Antoine de Grubissich-Keresztúr** m. p.,
Chargé d'Affaires d'Autriche-Hongrie.

(L. S.) **Jayne Estrázulas** m. p.

W dowód czego panowie pełnomocnicy kazali spisać protokół niniejszy w dwóch wygotowaniach i egzemplarze onegoż podpisali i wycisnęli na nich swoje pieczęci w Montevideo dnia dwudziestego dziewiątego miesiąca sierpnia roku tysiąc ośmset dziewięćdziesiątego szóstego.

(L. S.) **Antoni de Grubissich-Keresztúr** r. w.
pełnomocnik austriacko-węgierski.

(L. S.) **Jayne Estrázulas** r. w.

Traktat powyższy, tyczący się wydawania zbrodniarzy, łącznie z Protokołem wymiany, jako obo wiązujący w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, ogłasza się niniejszem.

Wiedeń, dnia 8 listopada 1896.

Badeni r. w.

Gleispach r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LXXXVI. — Wydana i rozesłana dnia 19. grudnia 1896.

Treść: № 222. Ustawa o zmianie niektórych postanowień ustawy z dnia 3. grudnia 1863, dotyczącej się urzędzenia stosunków swojszczyzny.

222.

Ustawa z dnia 5. grudnia 1896,

o zmianie niektórych postanowień ustawy z dnia 3. grudnia 1863 (Dz. u. p. Nr. 105), dotyczącej się urzędzenia stosunków swojszczyzny.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Uchylają się §§. 8, 9 i 10 ustawy z dnia 3. grudnia 1863, Dz. u. p. Nr. 105, o urzędzeniu stosunków swojszczyzny a na ich miejsce zaprowadzają się następujące postanowienia:

§. 1.

Prawo swojszczyzny nabywa się przez wyraźne przyjęcie do związku swojszczyzny.

§. 2.

Gmina pobytu nie może odmówić wyraźnego przyjęcia do związku swojszczyzny temu obywatelowi państwa austriackiego, który po nabyciu własnowolności przebywał w tejże gminie dobrowolnie i bez przerwy przez lat dziesięć poprzedzających jego ubieganie się o prawo swojszczyzny.

Jeżeli pobyt w gminie rozpoczął się w okolicznościach uchylających dobrowolność pobytu,

w takim razie bieg okresu dziesięcioletniego rozpoczyna się dopiero od tego dnia, w którym okoliczności te ustały. Jeżeli okoliczności takie zająd dopiero po rozpoczęciu się pobytu, bieg okresu dziesięcioletniego wstrzymuje się podczas ich trwania.

Przez dobrowolne zaniechanie pobytu w gminie przerywa się rozpoczęty dziesięcioletni okres pobytu. Atoli dobrowolnego oddalenia się nie uważa się za przerwanie pobytu w takim razie, jeżeli z okoliczności, w których oddalenie się nastąpiło, widać jasno zamiar nieprzerwywania pobytu.

Zasiedzenia prawa swojszczyzny w gminie rozpoczętego nie tamuje ani nie przerywa nieobecność, której przyczyną było jedynie dopełnienie ustawowej powinności służby wojskowej. Natomiast przez nie-dobrowolne opuszczenie gminy pobytu z innych przyczyn wstrzymuje się bieg okresu dziesięcioletniego.

Nadto wymaga się, żeby kandydat w ciągu ustanowionego okresu pobytu, nie korzystał z zaopatrzenia ubogich. Za akty zaopatrzenia ubogich nie należy poczytywać uwolnienia od szkolnego dzieci do szkoły uczęszczających, jakoteż pobierania stypendyum a nakoniec wsparcia tylko przemijająco udzielonego.

§. 3.

Gdy roszczenie wyraźnego przyjęcia do związku swojszczyzny zostanie w myśl §. 2go ustawy niniejszej nabyte, nie tylko sami uprawnieni a względnie ich następcy w prawie swojszczyzny, to jest osoby,

które stosownie do postanowień §§. 6, 7, 11, 12 i 13 ustawy z dnia 3. grudnia 1863, Dz. u. p. Nr. 105, wywodzą swoje prawo swojszczyzny z takiego prawa osoby do roszczenia uprawnionej, mają prawo dochodzić tego roszczenia, lecz także dotychczasowa gmina swojszczyzny, jeżeli zaś dotyczący nie ma swojszczyzny, ta gmina, której nie mający swojszczyzny został oddany na zasadzie postanowień działu III. ustawy o swojszczyźnie.

O przyjęciu osoby do związku swojszczyzny na zasadzie §. 1go lub 2go, obowiązana jest każda gmina uwiadomić dotychczasową gminę swojszczyzny tejże osoby.

§. 4.

Gdyby obywatel państwa austriackiego, nabywszy stosownie do §. 2go ustawy niniejszej roszczenia, żeby go w gminie pobytu przyjęto do związku swojszczyzny, zaniechał pobytu w tej gminie lub musiał ją niedobrowolnie opuścić, w takim razie może tego roszczenia dochodzić sam uprawniony lub jego następca w prawie swojszczyzny, tylko w przeciągu dwóch lat, gmina zaś jego swojszczyzny w przeciągu pięciu lat od ustania pobytu w gminie.

Przewidziane w §§. 2, 3 i 4 podania, któremi dochodzi się roszczenia w przedmiocie wyraźnego przyjęcia do związku swojszczyzny, są wolne od należytości.

§. 5.

Pod warunkami w §. 2 im ustanowionymi, cudzoziemcy i osoby, których obywatelstwo nie może być wykazane, nabywają roszczenia, żeby im zapewniono przyjęcie do związku swojszczyzny w gminie austriackiej; przyjęcie jednak staje się skutecznem dopiero wtedy, gdy dotyczący nabędzie prawa obywatelstwa austriackiego.

§. 6.

Jeżeli gmina pobytu, w której dochodzone roszczenia w przedmiocie przyjęcia do związku swojszczyzny (§§. 2, 3 i 4) a względnie zapewnienia onegoż (§. 5), zaniedba wydać rezolucję w terminie sześciomiesięcznym, licząc od wniesienia prośby, dotyczącej się tego roszczenia, wydanie decyzji przechodzi na przełożoną Władzę polityczną.

Taż sama Władza decyduje w razie odwołania się, gdy gmina pobytu w przypadkach §§. 2 aż do 4 a względnie 5 odmówi bądź przyjęcia do związku swojszczyzny, bądź też zapewnienia tego przyjęcia.

§. 7.

Co do próśb o wyraźne przyjęcie do związku swojszczyzny, decyduje gmina z wyłączeniem wszelkiego odwoływania się, wyjąwszy przypadki w §§. 2 aż do 4 a względnie 5 oznaczone.

§. 8.

Przyjęcie do związku swojszczyzny nie może być ani ograniczone do pewnego czasu ani też udzielone pod warunkiem uchylającym ustawowe skutki prawa swojszczyzny.

Wszelkie takie ograniczenie lub warunek są nieważne i uważają się za niebyłe.

§. 9.

Do zaprowadzenia opłaty za dobrowolne przyjęcie do związku swojszczyzny, jakoteż do podwyższenia takich opłat potrzebna jest ustawa krajowa.

Opłaty te wpływać mają do kasy gminnej.

Za przyjęcie do związku swojszczyzny w myśl §§. 2 aż do 4 ustawy niniejszej, nie wolno pobierać opłaty.

§. 10.

Mianowani stanowczo urzędnicy i słudzy dworu, państwa, kraju, gminy, reprezentacyi powiatowej i funduszków publicznych, duchowni i osoby stanu nauczycielskiego, nakoniec c. k. notaryusze nabywają z objęciem swego urzędu prawa swojszczyzny w tej gminie, w której naznaczono im stałą siedzibę urzędową.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Za dzień rozpoczęcia się biegu terminów, w artykule I, §. 2 ustanowionych, przyjmuje się dzień 1. stycznia 1891.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Menu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. grudnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVII. — Wydana i rozesłana dnia 19. grudnia 1896.

Treść: (№ 223 - 226.) 223. Ustawa o odpisywaniu podatku czynszowego i podatku pięcioprocentowego od czystej intraty czynszowej z powodu niemożności ściągnięcia czynszu. — 224. Ustawa o przekazywaniu gminie wiedeńskiej części dochodu z podatku konsumcyjnego w Wiedniu i z sumy dodatku do podatku piwnego od wyrobu piwa w temże mieście. — 225. Ustawa, którą pozwala się na pobór w roku 1897 kontyngentów rekrutkich potrzebnych do uzupełnienia wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej. — 226. Ustawa, zmieniająca §. 9 Porządku obiorczego dla Rady państwa z dnia 2. kwietnia 1873 a względnie z dnia 4. października 1882.

223.

Ustawa z dnia 24. października 1896,

o odpisywaniu podatku czynszowego i podatku pięcioprocentowego od czystej intraty czynszowej z powodu niemożności ściągnięcia czynszu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Gdyby ściągnięcie bądź całego czynszu, bądź części czynszu z budynku podatkowi czynszowemu lub podatkowi pięcioprocentowemu od czystej intraty podlegającego, było rzeczą niemożliwą, w takim razie na prośbę opodatowanego posiadacza budynku nastąpić ma odpisanie podatku czynszowego a względnie podatku pięcioprocentowego od czystej intraty czynszowej, w takiej kwocie, jaka z sumy podatku czynszowego wziętej na przepis przypada na kwotę czynszu nie dającą się ściągnąć.

§. 2.

Za niedającą się ściągnąć uważać należy w duchu ustawy niniejszej tę kwotę czynszu, która po upływie peryodu najmu, za który stała się płatną

(półroczna, kwartału, miesiąca), zalega jeszcze nie zapłacona i której nawet przez egzekucję sądową nie można było wydobyć.

Niemożność ściągnięcia uważa się za udowodnioną, jeżeli albo egzekucja sądowa odbyła się rzeczywiście bezskutecznie a względnie z niedostatecznym skutkiem, albo sąd, w zastosowaniu §. 4go ustawy z dnia 10. czerwca 1887, Dz. u. p. Nr. 74, uznał przeprowadzenie egzekucji za niedopuszczalne.

Władza skarbowa krajowa może wyjątkowo zezwolić według swego uznania na odpisanie podatku także na podstawie innych środków dowodowych, jeżeli takowemi zostanie udowodnione w sposób niewątpliwy, że przeprowadzenie egzekucji sądowej musiałoby być bezskuteczne z tego powodu, iż niema przedmiotów egzekucji lub są tylko takie, których niedostateczność jest oczywista ze względu na ich małą wartość lub na prawa zastawu, służące już innym wierzycielom na tych przedmiotach, albo też ze względu na pretensye, jakie trzecie osoby roszczą sobie do tych przedmiotów.

§. 3.

Wylączają się od odpisania podatku te czynsze, które zapłacić miały osoby z posiadaczem domu aż do czwartego stopnia spokrewnione lub z nim spowinowacone, albo które zostawały w stosunku służbowym z posiadaczem domu.

§. 4.

Roszczenia do odpisania podatku dochodzie należą pod utratą tego prawa w ciągu sześciu miesięcy od upływu peryodu czynszowego, za który czynszu nie można było ściągnąć a to przez podanie do Władzy wymiaru podatku I. instancyi prośby wolnej od stępla z dołączeniem środków udowadniających niemożność ściągnięcia czynszu.

§. 5.

Posiadacz domu, otrzymawszy później zapłatę lub inne korzyści na rachunek zaległości czynszowej, co do której prosił o odpisanie podatku, obowiązany jest uwiadomić o tem w przeciągu dni czterestu po ich uzyskaniu Władzę wymiaru podatku I. instancyi.

Jeżeli podatek został już tymczasem odpisany, Władza wymiaru podatku I. instancyi wziąć ma znowu na przepis kwotę podatku, przypadającą od późniejszej zapłaty lub od wartości pieniężnej innej korzyści.

§. 6.

Zaniechanie w przepisany terminie uwiadomienia w §. 5 oznaczonego, stanowi przestępstwo defraudacyi podatku i posiadacz domu, oprócz kwoty wziętej dodatkowo na przepis, zapłacić ma za karę całą sumę czynszu uchyloną od wzięcia podatku na przepis a zarazem podwójną aż do dziesięciokrotnej sumę przypadającego podatku.

Tym samym karom, niezawisłe od ukarania według okoliczności w myśl ustawy karnej powszechnej, podlega ten posiadacz domu, który na podstawie egzekucyi sądowej, tylko dla pozoru bezskutecznie przeprowadzonej, albo na podstawie innych fałszywych lub mamiących twierdzeń, wyłudził lub usiłuje wyłudzić odpisanie podatku.

§. 7.

Donosicielowi o defraudacyach w §. 6 oznaczonych należy się od sum lub korzyści o których doniósł, cała kwota czynszu od wzięcia podatku na przepis uchylona a przez posiadacza domu za karę zapłacona.

§. 8.

Od zarządzeń lub decyzji Władzy wymiaru podatku I. instancyi, wydanych na zasadzie ustawy niniejszej, można się odwoływać a do rekursów stosuje się ustawa z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28.

Rekursa takie rozstrzyga ostatecznie Władza skarbowa krajowa.

§. 9.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą o podatkach osobistych bezpośrednich.

§. 10.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Gödöllö, dnia 24. października 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

224.**Ustawa z dnia 4. listopada 1896,**

o przekazywaniu gminie wiedeńskiej części dochodu z podatku konsumcyjnego w Wiedniu i z sumy dodatku do podatku piwnego od wyrobu piwa w temże mieście.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Za każdy rok, w którym dochód z podatku konsumcyjnego i dodatku do podatku piwnego od wyrobu piwa w Wiedniu, na ustawie z dnia 10. maja 1890, Dz. u. p. Nr. 78 polegający, po strąceniu łączących się z nim restytucyj podatkowych, zwrotów wszelkiego rodzaju i wydatków zwyczajnych wynosić będzie więcej niż 7,700.000 zł., przekazywać się będzie z niego gminie stołecznej i rezydencyalnemu miastu Wiednia nadwyżkę aż do sumy 400.000 zł., gdyby zaś nadwyżka wynosiła więcej, jeszcze trzecią część onejże, jeżeli ustawodawstwo krajowe dolno-austryackie w terminie, który w ustawie o podatkach osobistych bezpośrednich jest wyznaczony, przyzna podatkowi osobistodochodowemu uwolnienie od wszelkich dodatków kompetencyi ustawodawstwa krajowego podlegających.

§. 2.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą o podatkach osobistych bezpośrednich.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 4. listopada 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

225.**Ustawa z dnia 4. grudnia 1896,**

którą pozwala się na pobór w roku 1897 kontyngentów rekruckich potrzebnych do uzupełnienia wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Pozwala się na dokonanie w roku 1897, pomiędzy zdatnymi do broni w klasach wieku ustawą powołanych, poboru kontyngentów rekruckich do uzupełnienia wojska, marynarki wojennej i Obrony krajowej, na królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane, przypadających, a mianowicie:

59.211 ludzi do wojska i marynarki wojennej, tudzież

10.000 ludzi do Obrony krajowej, oprócz rekrutów, których Tyrol i Vorarlberg mają dla niej w myśl ustawy dostarczyć, jakoteż

rezerwy zasobowej.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, a wykonanie onejże poruczam Memu Ministrowi Obrony krajowej, który w tym względzie winien porozumieć się z Moim wspólnym Ministrem wojny.

Wiedeń, dnia 4. grudnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Welsersheimb r. w.

226.**Ustawa z dnia 5. grudnia 1896,**

zmieniająca §. 9 Porządku obiorczego dla Rady państwa z dnia 2. kwietnia 1873 a względnie z dnia 4. października 1882.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Ustęp piąty §. 9go zmienia się i tenże ma opiewać jak następuje:

W kuryi miast i gmin wiejskich uprawnieni są do obioru prócz tych, którzy stosownie do ustępu 3 niniejszego paragrafu to prawo posiadają, także ci członkowie gminy do obioru deputowanych lub wybierających uprawnieni, którzy podatków bezpośrednich rządowych płacić mają najmniej cztery złote na rok a czynią zadość innym warunkom prawa obioru do Rady państwa.

Artykuł II.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej jednocześnie z ustawą o podatkach osobistych bezpośrednich.

Artykuł III.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 5. grudnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXVIII. — Wydana i rozesłana dnia 19. grudnia 1896.

Treść: (№ 227—236.) 227. Obwieszczenie o upoważnieniu Komory głównej I. klasy w Opawie do postępowania wywozowego z cukrem. — 228. Obwieszczenie, którem podaje się do wiadomości, że pod względem udowodnienia uzdolnienia naukowego do służby ochotniczej jednorocznej, Wyższa Szkoła leśnictwa w Hranicach morawskich po zwinieniu Szkoły Gospodarstwa leśnego w Sowińcu nowo utworzona, zaliczona została do szkół średnich ośmioklasowych publicznych lub posiadających prawa zakładów publicznych. — 229. Rozporządzenie w przedmiocie wykonania artykułu IV. Traktatu z państwem niemieckim z dnia 25. lutego 1880, dotyczącego się uwierzytelniania dokumentów. — 230. Obwieszczenie o ustanowieniu barwy do cech tożsamości, któremi tkaniny w obrocie hafciarskim do uszlachetniania mają być znaczone. — 231. Obwieszczenie o ustanowieniu urzędu podatkowego i sądowo-depozytowego w Jindřichovie w Śląsku. — 232. Rozporządzenie, dotyczące się cennika lekarstw na rok 1897. — 233. Obwieszczenie, dotyczące się zaprowadzenia na c. k. stątkach straży skarhowej bandery stątków handlowych morskich monarchii austryacko-węgierskiej. — 234. Rozporządzenie, dotyczące się przyłączenia gminy Czyżowice łącznie z obszarem dworskim do okręgu Sądu powiatowego mościckiego w Galicyi. — 235. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany „Uwag“ co do urządzenia wzoru 3 do Wykazu II zamknięcia rachunków i sprawozdania statystycznego bractw górniczych. — 236. Rozporządzenie, którem zmieniają się postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 30. czerwca 1883, dotyczące się §. 9go I. rozdziału Porządku tymczasowego policji żeglarskiej i rzecznej dla Dunaju nakazujących większym stątkom wozenie ze sobą czołen wybawczych.

227.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. listopada 1896,

o upoważnieniu Komory głównej I. klasy w Opawie do postępowania wywozowego z cukrem.

W myśl istniejących przepisów upoważnia się Komorę główną I. klasy w Opawie do postępowania wywozowego z cukrem wysyłanym za linię cłową z żądaniem bonifikacyi wywozowej.

Biliński r. w.

228.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 25. listopada 1896,

którem podaje się do wiadomości, że pod względem udowodnienia uzdolnienia naukowego do służby ochotniczej jednorocznej, Wyższa Szkoła leśnictwa w Hranicach morawskich po zwinieniu Szkoły Gospodarstwa leśnego w Sowińcu nowo utworzona, zaliczona została do szkół średnich ośmioklasowych publicznych lub posiadających prawa zakładów publicznych.

Na zasadzie §. 25go ustawy o służbie wojskowej i w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami, Wyższa Szkoła leśnictwa w Hranicach morawskich, po zwinieniu Szkoły Gospodarstwa leśnego

w Sowińcu nowo utworzona, zaliczona została pod względem udowadniania uzdolnienia naukowego do służby ochotniczej jednorocznej, do szkół średnich ośmioklasowych publicznych, lub posiadających prawa zakładów publicznych.

W skutek tego prostuje się załączkę II a i uzupełnia się załączkę II b do I. części Przepisów o służbie wojskowej, ogłoszonej rozporządzeniem tułtejszem z dnia 15. kwietnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 45).

Weltersheimb r. w.

229.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 5. grudnia 1896,

w przedmiocie wykonania artykułu IV. Traktatu z państwem niemieckiem z dnia 25. lutego 1880 (Dz. u. p. Nr. 85), tyczącego się uwierzytelniania dokumentów.

Ze względu na zmiany, jakie od ogłoszenia rozporządzeń tułtejszych z dnia 12. lutego 1881 (Dz. u. p. Nr. 13) i z dnia 29. sierpnia 1881 (Dz. u. p. Nr. 93) zaszyły w ustroju wyszczególnionych tamże Władz administracyjnych najwyższych i wyższych państwa niemieckiego, jakoteż tych, które w monarchii austriacko-węgierskiej są wspólne i które istnieją dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, podają się do wiadomości następujące sprostowania do ogłoszonych wykazów tych Władz administracyjnych wyższych, których dokumenty stosownie do artykułu IV. Traktatu między państwem niemieckiem a monarchią austriacko-węgierską w przedmiocie uwierzytelniania dokumentów dnia 25. lutego 1880 zawartego, nie potrzebują legalizacji.

1. Do wykazu I.*

W wykazie tym na miejsce podanej pod A, b. II, 5 Dyrekcyi głównej królewsko bawarskich zakładów komunikacyjnych, wpisać należy:

5. a) Dyrekcyja główna królewskich kolei państwa i

5. β) Dyrekcyja królewskich poczt i telegrafów.

2. Do wykazu II*

W wykazie tym punkt III ma opiewać:

III. C. i k. wspólne Ministerstwo wojny, onemuż podlegają:

a) komendy korpusów liczbami bieżącemi 1 aż do 15 oznaczone w Krakowie, Wiedniu, Grazu, Budapeszcie, Pressburgu, Koszycach, Temeswarze, Pradze, Jozefsztadzie, Przemyślu, Lwowie, Szybinie, Zagrzebiu, Innsbrucku i Sarajewie;

b) komenda wojskowa w Zadarze;

c) admirałat portowy w Pulju.

3. Do wykazu III.*

W wykazie tym ma opiewać:

a) punkt V:

V. a) C. k. Ministerstwo handlu, onemuż podlegają:

c. k. Władza morska w Tryeście;

c. k. Dyrekcyje poczt i telegrafów;

c. k. Komisyja główna miar i wag;

c. k. Inspektoraty miar i wag.

V. β) C. k. Ministerstwo kolei żelaznych, onemuż podlegają:

c. k. Inspekcya główna kolei żelaznych austriackich;

c. k. Urząd główny taborowy;

c. k. Dyrekcyje kolei państwa.

b) punkt VII.

C. k. Ministerstwo obrony krajowej, onemuż podlegają:

c. k. Komenda wyższa obrony krajowej w Wiedniu;

c. k. Władza wyższa obrony krajowej dla Tyrolu i Vorarlbergu w Innsbrucku;

c. k. Komendy obrony krajowej w Wiedniu, Grazu, Pradze, Jozefsztadzie, Krakowie, Przemyślu, Lwowie i Zadarze;

c. k. Komenda obrony krajowej w Innsbrucku;

c. k. Komendy krajowe żandarmeryi Nr. 1 w Wiedniu, Nr. 2 w Pradze, Nr. 3 w Innsbrucku, Nr. 4 w Bernie, Nr. 5 we Lwowie, Nr. 6 w Grazu, Nr. 7 w Tryeście, Nr. 8 w Linzu, Nr. 9 w Zadarze, Nr. 10 w Opawie, Nr. 11 w Salzburgu, Nr. 12 w Lublanie, Nr. 13 w Czerniowcach i Nr. 14 w Czelowcu.

Gleispach r. w.

230.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 6. grudnia 1896,

o ustanowieniu barwy do cech tożsamości, któremi tkaniny w obrocie hafciarskim do uszlachetniania mają być znaczone.

Odnosnie do rozporządzenia z dnia 27. marca 1890 (Dz. u. p. Nr. 56) o postępowaniu celnem w obrocie hafciarskim do uszlachetniania, rozporządza się, że w okresie od dnia 1. stycznia aż do końca grudnia 1897, tkaniny wprowadzane w obrocie hafciarskim do uszlachetniania, znaczone być mają cechą tożsamości barwy zielonej.

Biliński r. w.

231.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 7. grudnia 1896,**

o ustanowieniu urzędu podatkowego i sądowno-depozytowego w Jindrychowie w Śląsku.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 17. sierpnia 1896, ustanawia się w Jindrychowie w Śląsku, dla gmin istniejącego już tamtejszego okręgu sądowego, Urząd podatkowy i sądowno-depozytowy.

Nowy ten urząd rozpocząć ma czynności swoje od dnia 1. stycznia 1897.

Począwszy od tego terminu, gminy leżące w okręgu Sądu powiatowego jindrychowskiego a mianowicie: 1. Arnultowice, 2. Bartultowice, 3. Jindrychów z Kuhbergiem, 4. Janów, 5. Petrovice, 6. Pitarnie, 7. Trzemeszna z Artmannsgrundem i Damaszkciem, tudzież 8. Wysoka zostaną oddzielone od okręgu urzędu podatkowego osoblaskiego i będą przyłączone do urzędu podatkowego jindrychowskiego.

Biliński r. w.

232.**Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 9. grudnia 1896,**

tyczące się cennika lekarstw na rok 1897.

Od dnia 1. stycznia 1897 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1897 do farmakopei austriackiej z r. 1889“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materiałów aptecznych.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze, chirurdzy i weterynarze upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni począwszy od dnia 1. stycznia 1897 trzymać się ściśle nowego cennika lekarstw i zaopatrzyć się w jego egzemplarz.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191), tyczące się austriackiego cennika lekarstw na rok 1890 a względnie rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. grudnia 1892 (Dz. u. p. Nr. 222), tyczące się cennika lekarstw na rok 1893, którem tamto rozporządzenie zostało uzupełnione i zmienione, zatrzymuje moc obowiązującą.

Przy wykonywaniu rozporządzeń Ministerstwa spraw wewnętrznych i Ministerstwa handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) i z dnia 17.

czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 97) służyć ma za podstawę wykaz środków lekarskich aptecznych w Cenniku lekarstw w niezmienionej formie zamieszczony, który ułożony został w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu.

Badeni r. w.

233.**Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 9. grudnia 1896,**

tyczące się zaprowadzenia na c. k. statkach straży skarbowej bandery statków handlowych morskich monarchii austriacko-węgierskiej.

Za Najwyższem zezwoleniem Jego cesarskiej i królewskiej Apostolskiej Mości c. k. Ministerstwo skarbu uznaje za stosowne rozporządzić co następuje:

Okręty i statki c. k. straży skarbowej mają na przyszłość być opatrzone na tyle nie c. i k. banderą (wojenną), lecz banderą okrętów handlowych morskich, która szczegółowo przepisana została zatwierdzeniem najwyżej obwieszczeniem c. k. Ministerstwa handlu z dnia 6. marca 1869 (Dz. u. p. Nr. 28).

Za szczególną odznakę (służbową) do zewnętrznego oznamionowania charakteru służbowego okrętów i statków e. k. straży skarbowej służyć ma chorągiewka trójkątna biało-czerwono białej barwy z pasków poziomych w pośrodku z herbem austriackim (herb arcyksiążęcy pod koroną królewską), którą okręty dwumasztowe wywieszać mają zwyczajnie na większym maszcie, jednomasztowe na tymże, statki zaś masztu nie mające, u przodu na dźrąku.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia 1. stycznia 1897.

Biliński r. w.

234.**Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 10. grudnia 1896,**

tyczące się przyłączenia gminy Czyżowice łącznie z obszarem dworskim do okręgu Sądu powiatowego mościckiego w Galicyi.

Na zasadzie ustawy z dnia 11. czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 59) oddziela się gminę Czyżowice łącznie z obszarem dworskim od okręgu Sądu powiatowego sądowo-wisznieńskiego i przyłącza do okręgu Sądu powiatowego mościckiego.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1897.

Gleispach r. w.

235.**Rozporządzenie Ministra rolnictwa
z dnia 10. grudnia 1896,**

tyczące się zmiany „Uwag“ co do urządzenia wzoru 3 do Wykazu II zamknięcia rachunków i sprawozdania statystycznego bractw górniczych.

Ze zmianą „Uwag“ co do urządzenia przepisano rozporządzeniem z dnia 6. maja 1893 (Dz. u. p. Nr. 94) wzoru 3 do Wykazu II zamknięcia rachunków i sprawozdania statystycznego bractw górniczych, rozporządza się ze względu na trudności, nastroczające się przy dokładnem wypełnianiu tego wzoru, żeby na przyszłość a mianowicie po raz pierwszy za rok 1896 w rzeczonym wzorze do Wykazu II przy podaniu rodzaju zatrudnienia członków rozróżniano w przemyśle kopalnianym jedynie dwie kategorie „kopacz“ i „robotnik dniowy“.

Co do osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach hutniczych i innych zakładach, Wład om górniczym podlegających, rozmaite rodzaje ich zatrudnienia wyszczególniać należy i na przyszłość w dotychczasowy sposób.

Ledebur r. w.

236.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu
z dnia 11. grudnia 1896,**

którem zmieniają się postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 30. czerwca 1883 (Dz. u. p. Nr. 127), tyczące się §. 9go I. rozdziału Porządku tymczasowego policyi żeglarskiej i rzecznej dla Dunaju nakazującego większym statkom wożenie ze sobą czołen wybawczych.

W porozumieniu z c. k. Ministerstwami spraw wewnętrznych i rolnictwa zmieniają się postanowienia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 30. czerwca 1883, tyczące się §. 9go I. rozdziału Porządku tymczasowego policyi żeglarskiej i rzecznej dla Dunaju nakazującego większym statkom wożenie ze sobą łodzi wybawczych i takowe opiewać mają na przyszłość jak następuje:

„§. 9. Każda tratwa i każdy statek wiosłowy, do którego obsługi potrzeba więcej niż dwóch osób, powinien wozić ze sobą odpowiednie czoło wybawcze.

Toż samo rozumie się o parowcach, z wyjątkiem małych parowców, używanych jedynie do przewozu z jednego brzegu na drugi lub do obrotu osobowego miejscowego na krótkich przestrzeniach jak na wiedeńskim kanale Dunaju, tudzież z wyjątkiem łodzi motorowych i galer parowych.“

Glanz r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 25. grudnia 1896.

Treść: (Nr 237—238.) 237. Ustawa o wydawaniu soli bydłczej po cenie niższej. — 238. Rozporządzenie, tyczące się wykonania ustawy z dnia 23. grudnia 1896 o wydawaniu soli bydłczej po cenie niższej.

237.

Ustawa z dnia 23. grudnia 1896,

o wydawaniu soli bydłczej po cenie niższej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Pod warunkami, które drogą rozporządzenia mają być przepisane, wydawać należy ze składów państwa sól bydłczą po cenie 5 zł. (pięć złotych) za cetnar metryczny do wolnej rozsprzedaży w obrębie królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, z wyjątkiem Dalmacyi.

§. 2.

Istniejące przepisy o dochodach niestałych, odnoszące się do soli kuchennej, stosują się także do soli bydłczej i wykroczenia przeciwko nim, także wtedy, gdy popełnione są przez występne użycie soli bydłczej, karane być mają według ustawy o przestępstwach skarbowych.

Kto soli bydłczej używa lub pozwala używać do innych celów niż do pasienia bydła, staje się winnym ciężkiego przestępstwa defraudacyjnego, które karane być ma ze względu na postanowienie §. 320 a ustawy o p. s.

§. 3.

Sprzedawcy soli bydłczej podlegać będą kontroli urzędów skarbowych, przeto obowiązani są utrzymywać książki kupna i sprzedaży soli bydłczej.

Pomijanie postanowień w tym względzie karać należy według §. 389 i n. ustawy o p. s.

§. 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w wykonanie od dnia 1. stycznia 1897.

Od tegoż dnia uchylają się ustawy z dnia 30. marca i z dnia 14. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 65 i 175).

§. 5.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 23. grudnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

238.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. grudnia 1896,

tyczące się wykonania ustawy z dnia 23. grudnia 1896 (Dz. u. p. Nr. 237) o wydawaniu soli bydłczej po cenie niższej.

W wykonaniu ustawy z dnia 23. grudnia 1896 (Dz. u. p. Nr. 237) o wydawaniu soli bydłczej po niższej cenie, wydają się następujące zarządzenia:

§. 1.

Sól bydlęcą wyrabiać będzie Skarb przez zmieszanie 99 $\frac{1}{4}$ % soli kuchennej z $\frac{1}{2}$ % czerwonego tlenku żelaza (czerwieni angielskiej, *caput mortuum*) i $\frac{1}{4}$ % proszku wermutowego i takowa wydawana będzie z c. k. Składow soli w Ebensee, Aussee, Hallein, Hall (w Tyroli), Wieliczce, Bochni, Lacku (stacya Dobromil), Kaczyce, Peranie, Tryeście i Wołowsku w ilościach po 50 kilogramów lub w krotnościach tej ilości.

§. 2.

Cena tej soli bydlęcej wynosi pięć złotych (5 zł.) za 100 kilogramów bez opakowania od wagi magazynowej rzeczonych c. k. Składow soli.

Worków, gdyby do zapakowania soli były potrzebne, dostarczyć ma kupujący, który także ponosić ma wszelkie koszta, jakichby wymagało zapakowanie soli bydlęcej i zaniesienie jej od wagi odpowiedniego magazynu skarbowego na wóz.

Biorącym najmniej 500 cetnarów metrycznych soli bydlęcej może być udzielony trzecziesięczny kredyt ceny kupna za sól bydlęcą przypadającej a to pod tymi samymi warunkami, pod którymi kredytuje się cenę kupna soli kuchennej.

§. 3.

Sól bydlęcą, wydawać się mającą z wyżej wymienionych c. k. Składow soli, może każdy nabywać tak dla użycia jej do pasienia bydła we własnym gospodarstwie, jak niemniej dla rozsprzedawania w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych (z wyjątkiem Dalmacyi).

Sprzedawanie tej soli bydlęcej do Dalmacyi, do krajów korony królewsko węgierskiej, jakoteż do Bośni i do Hercegowiny jest zakazane.

§. 4.

Osoby, chcące prowadzić handel solą bydlęcą po cenie niższej nabytej, obowiązane są najpóźniej na dni 14 przed rozpoczęciem tego handlu przesłać do właściwej c. k. Władzy skarbowej I. instancyi

piśmienne uwiadomienie o tem, podług wzoru *A* wygotowane i oznaczyć w niem lokal, w którym sprzedaż ma się odbywać. Sprzedawcy obowiązani są utrzymywać Dziennik kupna i sprzedaży soli bydlęcej podług wzoru *B*, którego przeglądanie ma być c. k. organom skarbowym każdego czasu dozwalane.

W razie zmiany lokalu sprzedaży, również uwiadomić o tem należy powyższą Władzę skarbową.

Zaniedbanie tych uwiadomień, równie jak zaniedbanie utrzymywania książki, karane będzie w myśl §. 3go ustawy grzywnami w kwocie od 2 aż do 100 złotych.

Nieprawidłowości w utrzymywaniu książek karane będą grzywnami w kwocie od 2 aż do 50 złotych (§. 391 u. o p. s.).

§. 5.

C. k. Władze skarbowe I. instancyi mają utrzymywać w ewidencji sprzedawców soli bydlęcej, znajdujących się w ich okręgu urzędowym i polecić podległej Straży skarbowej, żeby przez przeglądanie Dzienników sprzedaży nadzorowała sprzedaż soli bydlęcej po cenie niższej.

Atoli to przeglądanie odbywać się ma nieperyodycznie, lecz tylko kiedy niekiedy, i bez niepotrzebnego zakłócania lub tamowania ruchu przemysłowego u tych sprzedawców.

§. 6.

Zakazane jest:

- a) wyrabianie soli bydlęcej;
- b) używanie soli bydlęcej nabytej po niższej cenie do innych celów niż do pasienia bydła;
- c) wyrabianie soli kuchennej ze soli bydlęcej w taki sposób nabytej.

Wykroczenia przeciwko tym zakazom karać należy w myśl §. 2 ustawy.

§. 7.

Od dnia 1. stycznia 1897 uchylają się postanowienia rozporządzeń z dnia 20. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 176) i z dnia 28. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 244).

Biliński r. w.

Wzór A.**Uwiedomienie.**

Podpisa^{ny}_{na} uwiadamia niniejszem w myśl §. 4go
rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 23. grudnia 1896 (Dz. u. p. Nr. 238), że począwszy od
dnia (data) prowadzić będzie sprzedaż soli bydłęcej
po niżonej cenie w domu Nr. . . . , w gminie starostwa
w kraju koronnym

Miejsce, data i podpis sprzedawcy
soli bydłęcej.

Wzór B.

Dziennik sprzedaży.

Soli bydłowej po cenie niższej					
dnia (data)	od (oznaczenie źródła nabycia: c. k. Składu soli lub sprze- dawcy soli bydłowej)	otrzymana ilość w kilo- gramach	dnia (data)	wydano	
				nazwisko kupującego	miejsce zamieszkania
				ilość wydana w kilo- gramach	

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XC. — Wydana i rozesłana dnia 25. grudnia 1896

Treść: (№ 239—241.) 239. Rozporządzenie, którem dług nieustalony w udziałowych zapisach hipotecznych zmniejsza się do sumy siedmdziesiąt milionów złotych wal. austr. — 240. Rozporządzenie, którem uzupełnia się a względnie zmienia rozporządzenie ministeryalne z dnia 20. lipca 1894 i z dnia 10. listopada 1894 o zaliczeniu przedsiębiorstw obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek przygody podlegających, do klas niebezpieczności. — 241. Rozporządzenie, którem zmieniają się postanowienia Dodatku do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1896, tyczącego się wykonania Porządku wybierania do Rady państwa.

239.

Rozporządzenie Ministra skarbu z dnia 14. grudnia 1896,

którem dług nieustalony w udziałowych zapisach hipotecznych zmniejsza się do sumy siedmdziesiąt milionów złotych wal. austr.

Na zasadzie ustawy z dnia 9. lipca 1894 (Dz. u. p. Nr. 156), którą Minister skarbu upoważniony został do zmniejszenia długu nieustalonego w udziałowych zapisach hipotecznych do sumy siedmdziesiąt milionów złotych wal. austr., zmniejsza się tenże dług bieżący — według rozporządzenia c. k. Ministra skarbu z dnia 12. grudnia 1895 (Dz. u. p. Nr. 196) do sumy najwyższej ośmdziesiąt milionów złotych wal. austr. zredukowany — obecnie do sumy siedmdziesiąt milionów złotych wal. austr. a względnie — po strąceniu udziałowych zapisów hipotecznych, które dotychczas z tytułu przedawnienia odpisane zostały jako umorzone w kwocie 14.697 zł. 50 c. wal. austr. — do sumy sześćdziesiąt dziewięć milionów dziewięćset ośmdziesiąt pięć tysięcy trzysta dwa złote pięćdziesiąt centów wal. austr.

Ściągnięcie części tego długu nieustalonego, przenoszącej rzeczoną sumę, urządzi się w ten sposób, że c. k. Naczelną kasą państwa odstawi bez kompensaty do c. i k. wspólnego Ministerstwa skarbu udziałowe zapisy hipoteczne w posiadaniu państwa

będące w sumie dziesięć milionów złotych wal. austr. jako ściągnięte.

Na miejsce tych ściągniętych udziałowych zapisów hipotecznych nie wolno już emitować żadnych udziałowych zapisów hipotecznych a względnie biletów państwa.

Sumę udziałowych zapisów hipotecznych, do c. i k. wspólnego Ministerstwa skarbu jako ściągnięte odstawionych, należy stosownie do §. 3go ustawy z dnia 9. lipca 1894 (Dz. u. p. Nr. 156) jako umorzoną odpisać niezwłocznie od sumy ogólnej tego długu nieustalonego i wykazać.

Biliński r. w.

240.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 16. grudnia 1896,

którem uzupełnia się a względnie zmienia rozporządzenie ministeryalne z dnia 20. lipca 1894 (Dz. u. p. Nr. 167) i z dnia 10. listopada 1894 (Dz. u. p. Nr. 216) o zaliczaniu przedsiębiorstw obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek przygody podlegających, do klas niebezpieczności.

Po wysłuchaniu Rady przybocznej ubezpieczenia, rozporządza się co następuje:

1. W rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 20. lipca 1894 (Dz. u. p. Nr. 167), a mianowicie w „Podziale przedsiębiorstw obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek przygody podlegających na klasy niebezpieczności w porządku systematycznym“ do grupy IV a) „Łomy kamieni“ dodać należy nowy tytuł następującej osnowy:

„Łomy granitu, marmuru i piaskowca z obrabianiem uzyskanego materiału na kamienie brukowe i towary kamieniarskie“ należą do VIII klasy niebezpieczności przy „zwykłym“ a do IX klasy niebezpieczności przy „większym niebezpieczeństwie“.

2. W rozporządzeniu ministeryalnym z dnia 10. listopada 1894 (Dz. u. p. Nr. 216), a mianowicie w „Podziale na klasy niebezpieczności tych przedsiębiorstw, które artykułem I ustawy z dnia 20. lipca 1894 (Dz. u. p. Nr. 168), o rozszerzeniu ubezpieczenia na wypadek przygody, poddane zostały obowiązkowi takiego ubezpieczenia“

a) na miejsce przepisanej dla „powozów najemnych (fiaków, jednokonek itp.)“ V klasy niebezpieczności, wpisać należy IV klasę niebezpieczności;

b) po tytule „Przedsiębiorstwa spedycyjne“ wpisać należy tytuł:

„Transport ciężarów bez użycia wozów ze zwierzętami pociągowymi (tragarze, instytuty posługaczy itp.) należy do IV klasy niebezpieczności przy „zwykłym“ a do V klasy niebezpieczności przy „większym niebezpieczeństwie“;

c) na miejsce tytułu „Składy towarów i przedsiębiorstwa domów składowych“, dla których ustanowiona była VII klasa niebezpieczności przy „mniejszym“ a VIII klasa niebezpieczności przy „zwykłym niebezpieczeństwie“ wpisać należy tytuły:

„Przedsiębiorstwa domów składowych i przedsiębiorstwa składów towarowych używające przyrządów mechanicznych motorami poruszanych“ należą do VII klasy niebezpieczności przy „mniejszym“ a do VIII klasy niebezpieczności przy „zwykłym niebezpieczeństwie“

„Wszelkie inne przedsiębiorstwa składów towarowych“ należą do V klasy niebezpieczności przy „mniejszym“, do VI klasy niebezpieczności przy „zwykłym“ a do VII klasy niebezpieczności przy „większym niebezpieczeństwie“.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1897.

Badeni r. w.

241.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 18. grudnia 1896,

którem zmieniają się postanowienia Dodatku do rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. września 1896 (Dz. u. p. Nr. 170), tyczącego się wykonania Porządku wybierania do Rady państwa.

Postanowienia Dodatku do rozporządzenia Ministra spraw wewnętrznych z dnia 23. września 1896 (Dz. u. p. Nr. 170)

Kraj: Galicya z Krakowskiem:

Okrąg wyborczy: 2. krakowski;

w okręgu sądowym podgórskim, lit. b) i

w okręgu sądowym skawińskim, lit. c)

zmieniają się i mają opiewać:

w okręgu sądowym podgórskim gminy:

b) Ludwinów, Dębniaki, Łagiewniki, Zakrzówek, miejsce wyborów Ludwinów;

w okręgu sądowym skawińskim gminy:

c) Kobierzyn, Borek-Fałęcki, Jugowice, Brzyczyna, Libertów, Opatkowice, Pychowice, Siarczana góra, Swoszowice, miejsce wyborów Kobierzyn.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

Badeni r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XCI. — Wydana i rozestana dnia 25. grudnia 1896.

Treść: № 242. Ustawa o dalszem pobieraniu podatków i opłat, tudzież o pokrywaniu wydatków państwa w ciągu miesiąca stycznia 1897.

242.

Ustawa z dnia 23. grudnia 1896,

o dalszem pobieraniu podatków i opłat, tudzież o pokrywaniu wydatków państwa w ciągu miesiąca stycznia 1897.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Rząd do pobierania nadal w ciągu miesiąca stycznia 1897 istniejących podatków stałych i niestałych z dodatkami, stosownie do ustaw o opodatkowaniu obecnie obowiązujących a mianowicie dodatków do podatku zarobkowego i do podatku dochodowego w wysokości ustanowionej ustawą skarbową z dnia 28. marca 1896 (Dz. u. p. Nr. 43).

§. 2.

Wydatki administracyjne pokrywane być mają w ciągu miesiąca stycznia 1897 w miarę potrzeby, na rachunek dotacyj, które ustanowione będą w odpowiednich rozdziałach i tytułach ustawy skarbowej na rok 1897.

W szczególności upoważnia się Rząd, żeby raty dodatków na utrzymanie, postanowieniami cesarskimi z dnia 15. marca i z dnia 28. czerwca 1895 przyzwolone, wypłacił za pierwszy kwartał 1897 w sposób dotychczasowy.

§. 3.

Następujące dotacye, które ustają z końcem grudnia 1896, mogą być używane jeszcze aż do końca stycznia 1897; dotacye jednak te uważane być mają tak, jak gdyby wyznaczone były w preliminarzu 1896 roku w myśl artykułu VI, ustępu 3go ustawy skarbowej na rok 1896.

A. W etacie Rady państwa:

Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 6 na wykonanie biustów znakomitych członków parlamentu wyznaczona w sumie . . . 6.000 zł.

B. W etacie Ministerstwa spraw wewnętrznych:

1. Dodatek skarbowy ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 5, §. 4, l. 2, wyznaczony na przebudowanie mostu Radeckiego na rzece Murze w Grazu na szlaku gościńca stokowego skarbowego a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużony w sumie 10.000 zł.

2. Dodatek skarbowy ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 5, §. 4, l. 2, na tenże sam cel wyznaczony w sumie 10.000 zł.

3. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 5, §. 6, l. 2, na poprawienie gościńca zagrzebskiego w okręgu Nowego Miasta pomiędzy 71 a 1/71 kilometrem w powiecie politycznym nowomiejskim wyznaczona w sumie . . . 10.000 zł.

4. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 5, §. 6, l. 3 na poprawienie gościńca zagrzebskiego na górze Czateż pomiędzy 1/110 a 1/112 kilometra wyznaczona w sumie . 5.000 zł.

5. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 5, §. 7, l. 2, na urządzenie gościńca w dolinie Idryi do Usznika pod Cziginielem nad gościńcem karyntyńskim przez św. Łucyą i Zelin aż do Górnej Idryi wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 10.000 zł.

6. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 5, §. 7, l. 3 na tenże sam cel wyznaczona w sumie 2.000 zł.

7. Dodatek skarbowy ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 5, §. 7, l. 4, na wybudowanie drogi konkurencyjnej w dolinie Baczy, w części od Hudażnej przez Pobrdo aż do granicy krajowej krańskiej wyznaczony w sumie 10.000 zł.

8. Dodatek skarbowy ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 5, §. 8, l. 1, na obudowanie potoku Ganda pod Kollmannem dla ochrony gościńca włoskiego w kilometrze 101.6 wyznaczony w sumie 8.840 zł.

9. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 5, §. 8, l. 9, na postawienie nowego mostu sklepionego na rzece Ill pomiędzy Feldkirchem a Tisisem w kilometrze 0.4—0.6 drogi liechtensteńskiej wyznaczona w sumie 8.400 zł.

10. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 5, §. 12, l. 4, na przebudowanie mostu drewnianego Nr. 671 na rzece Białce, łączącego miasta Białę i Bielsk na szlaku gościńca krakowskiego wyznaczona w sumie 10.000 zł.

11. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 5, §. 12, l. 8, na przerobienie drogi gminnej od Knihinicza do Żurawna i wybudowanie mostu na Dniestrze pod Żurawnem wyznaczona w sumie 10.000 zł.

12. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 5, §. 14, l. 1, na przełożenie drogi przejazdowej zwanej Stradone na szlaku gościńca śródziemnego leżącej, miasto Dubrownik przecinającej, razem z przejazdami po obu stronach między bramami fortecznymi Porta Pile i Porta Ploce, a to przez wybudowanie drogi okalającej wzdłuż dawnego rowu fortecznego wyznaczona w sumie 20.000 zł.

13. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 5, §. 14, l. 5, na dalszą budowę gościńca od Ercegu Nowego do Meljin a względnie na Kombur aż do cieśniny kateńskiej pod Gjuriczem dla

IV. części szlaku od Punta Piavica aż do Gjuriczu wyznaczona w sumie 13.000 zł.

14. Dotacya ustawą skarbową na rok 1892 w tytule 6, §. 2, l. 2, na regulacją Dunaju koło Struden wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 50.000 zł.

15. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 6, §. 2, l. 2 na tenże sam cel wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie . . . 40.000 zł.

16. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 6, §. 2, l. 1, na budowę w rzece Dunaju wyznaczona w sumie 120.000 zł.

17. Dodatek skarbowy ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 6, §. 4, l. 1, na regulację lewego brzegu Muru przez założenie pobraża między mostami Ferdynanda i Franciszka Karola w Grazu wyznaczony w sumie 6.300 zł.

18. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 6, §. 7, l. 4 na roboty regulacyjne i uzupełnienia w części skarbowej rzeki Noce wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie . . 9.000 zł.

19. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 6, §. 7, l. 3 na tenże sam cel wyznaczona w sumie 20.000 zł.

20. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 6, §. 8, l. 1 na regulacją Wełtawy wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie . 429.700 zł.

21. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 6, §. 8, l. 1, na tenże sam cel wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie . . 420.000 zł.

22. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 6, §. 8, l. 1, na tenże sam cel wyznaczona w sumie 420.000 zł.

23. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 6, §. 8, l. 3, na zaprowadzenie promów tratwowych na Wełtawie i Łabie wyznaczona w sumie 30.000 zł.

24. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 6, §. 10 na regulacją Odry, Oppy i Olzy wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 10.000 zł.

25. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 6, §. 10, na tenże sam cel wyznaczona w sumie 10.000 zł.

26. Dotacja ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 6, §. 12, na budowie wodne na Serecie i Suczawie wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 10.000 zł.

27. Dotacja ustawą skarbową z dnia 23. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 243, na wystawienie domu urzędowego w Floridsdorfie wyznaczona z prawem czerpania z niej aż do końca grudnia 1895 a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona a mianowicie:

w tytule 3 „Bezpieczeństwo publiczne“	
w sumie	123.910 zł.
” „ 4 „Służba budownicza rządowa“ w sumie	12.650 „
” „ 7 „Nowe budowle administracji politycznej“ w sumie	63.690 „
razem .	200.250 zł.

C. W etacie Ministerstwa wyznań i oświaty:

1. Dotacja ustawą z dnia 23. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 243, pod tytułem 1 „Kierownictwo naczelne“ na kupno domu I, Bankgasse Nr. 7, celem rozszerzenia budynku urzędowego i na urządzenie wewnętrzne wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 335.000 zł.

2. Dotacja ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 10, §. 5, na przyozdobienie auli w uniwersytecie wiedeńskim jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 15.000 zł.

3. Dotacja ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 10, §. 5 na przyozdobienie auli w uniwersytecie wiedeńskim wyznaczona jako 2. rata a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 15.000 zł.

4. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 10, §. 5, na przyozdobienie auli uniwersytetu wiedeńskiego jako 3. rata wyznaczona w sumie 5.000 zł.

5. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 10, §. 5, na artystyczne przyozdobienie uniwersytetu krakowskiego jako 2. rata wyznaczona w sumie 10.000 zł.

6. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 10, §. 7, na restaurację kościoła parafialnego w Altenburgu niemieckim jako 1. rata wyznaczona w sumie 5.000 zł.

7. Dotacja ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 10, §. 7, jako wynagrodzenie ryczałtowe

za dwie kaplice, które przy restauracji i odsłonięciu katedry w Splicie stały się własnością skarbową wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 2.800 zł.

8. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 10, §. 7, na restaurację budynku zamkowego w Rzeszowie jako 1. rata wyznaczona w sumie 2.700 zł.

9. Dotacja ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 10, §. 8, na kupno gruntów celem odsłonięcia bazyliki w Salonie jako 3. i ostatnia rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 2.900 zł.

10. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 10, §. 8, na zakupienie gruntów w celu odsłonięcia zabytków staro-chrześcijańskich w Salonie wyznaczona w sumie 1.000 zł.

11. Dotacja ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 11, §. 12, na dodatki w celach budownicznych w Dalmacji wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 8.180 zł.

12. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 11, §. 12, na dodatki w celach budownicznych w Dalmacji wyznaczona w sumie . 1.000 zł.

13. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 11, §. 18, na nowe budowle, przebudowania i dobudowania na Bukowinie wyznaczona w sumie 6.000 zł.

14. Dotacja ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 12, §. 2, na rozpoczęcie budowy dzwonicy przy kościele katedralnym w Szybeniku jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 3.000 zł.

15. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 14, na nowe budowle, przebudowania i dobudowania w Dalmacji wyznaczona w sumie 14.230 zł.

16. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 15, §. 1, na kupienie, postawienie i urządzenie dalekowidzu astrofotograficznego dla obserwatorium uniwersyteckiego w Wiedniu jako 2. i ostatnia rata wyznaczona w sumie . . 15.000 zł.

17. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 15, §. 6, na postawienie ziemniarni w ogrodzie botanicznym uniwersytetu krakowskiego w sumie 15.600 zł.

18. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 15, §. 6, na zaprowadzenie oświetlenia elektrycznego w instytucie patologiczno-anatomicznym uniwersytetu krakowskiego w sumie 30.000 zł.

19. Dotacja ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 15, §. 6, na urządzenie wewnętrzne in-

stytutu patologiczno-anatomicznego uniwersytetu krakowskiego jako 1. rata wyznaczona w sumie 30.000 zł.

20. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 15, §. 14, dla szkoły głównej technicznej czeskiej w Pradze na przysposobienia i kupno sprzętów dla kilku katedr w lokalach najętych wyznaczona w sumie 17.600 zł.

21. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 16, §. 1, na budowę nowego domu dla gimnazjum w Lublanie jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 5.000 zł.

22. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 16, §. 1, jako zapomoga gminie miasta Buczacza na wystawienie nowego domu dla gimnazjum wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 20.000 zł.

23. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 16, §. 1, na roboty budownicze w budynku licealnym w Lublanie wyznaczona w sumie 9.900 zł.

24. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 16, §. 1, na postawienie domu ogrodowego w ogrodzie botanicznym w Lublanie wyznaczona w sumie 3.140 zł.

25. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 16, §. 1, na wybudowanie nowego domu dla gimnazjum rządowego realnego i wyższego w Pradze jako 4. i ostatnia rata wyznaczona w sumie 15.000 zł.

26. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 16, §. 2, na roboty budownicze w domu szkoły realnej w Wiedniu (dzielnica V.) wyznaczona w sumie 2.600 zł.

27. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 16, §. 2, na kupno sprzętów szkolnych dla rządowej szkoły realnej niemieckiej w Pilzni wyznaczona w sumie 398 zł.

28. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 18, §. 1, na przybudówek dla szkoły przemysłowej rządowej w Libercu jako 3. rata wyznaczona w sumie 40.000 zł.

29. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 18, §. 1, na urządzenie wewnętrzne warsztatu szkolnego w szkole przemysłowej rządowej we Lwowie wyznaczona jako 4. rata w sumie 5.000 zł.

30. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 18, §. 1, na urządzenie warsztatu dla szkoły tkackiej w Ustiu nad Orlicą wyznaczona jako 2. i ostatnia rata w sumie 775 zł.

31. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 18, §. 1, na urządzenie wewnętrzne dla szkoły zawodowej wyrobu towarów żelaznych grubych w Sulkowicach, wyznaczona jako 5. rata w sumie 2 000 zł.

32. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 18, §. 1, na pierwsze urządzenie dla szkoły zawodowej ślusarskiej w Świątnikach, wyznaczona jako 5. rata w sumie 4.500 zł.

33. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 18, §. 1, na kupienie motoru i maszyny szlifiarskiej dla szkoły zawodowej oprawy kamieni szlachetnych i obrabiania w Turnowie wyznaczona w sumie 1.500 zł.

34. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 20, §. 1, na naprawy w domu seminarium nauczycielskiego w Borgo-Erizzo i postawienie piornochronów wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 3.300 zł.

35. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 20, §. 1, na budowę nowego domu dla seminarium nauczycielskiego męskiego i żeńskiego w Opawie jako 2. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 50.000 zł.

36. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 20, §. 1, na budowę nowego domu dla seminarium nauczycielskiego męskiego i żeńskiego w Opawie jako 3. rata wyznaczona w sumie 30.000 zł.

37. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 23, §. 1, na roboty budownicze konserwacyjne i restauracyjne w kościele św. Barbary w Kutnej Horze w Czechach jako 6. rata wyznaczona w sumie 12.000 zł.

38. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 23, §. 1, na restaurację kościoła funduszu naukowego wyznaczona jako 1. rata w sumie 6.200 zł.

D. W etacie Ministerstwa skarbu:

1. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w rozdziale 10, tytule 6 (urzędy podatkowe), na budowę domu urzędowego w Ottyni wyznaczona w sumie 8.000 zł.

2. Dotacya ustawą z dnia 23. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 243, na budowę domu urzędowego w Floridsdorfie wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona, mianowicie:

w rozdziale 10, tytule 3	w sumie	3.620 zł.
" " 10, " 6	" "	24.450 "
" " 10, " 9	" "	1.280 "

razem . 29.350 zł.

E. W etacie Ministerstwa handlu:

1. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 8, §. 7, na rozszerzenie urzędzeń portowych w Tryeście wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 976.000 zł.

2. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 8, §. 3, na budowę grobli do lądowania w Pule jako 3. rata wyznaczona w sumie 10.000 zł.

3. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 10, §. 6, na koszt budowy nowych domów dla poczty i telegrafów wyznaczona w sumie 41.000 zł.

F. W etacie Ministerstwa kolei żelaznych:

1. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w rozdziale 27, w tytule 14, §. 1, dla zachodnich kolei państwa na podjazd drogowy w Krakowie wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 100.000 zł.

2. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w rozdziale 27, tytule 14, §. 1, na rzecz ruchu kolei państwa celem rozszerzenia stacyi w Chebie jako 2. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 194.000 zł.

3. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w rozdziale 27, tytule 15, §. 1, z funduszu wkładowego kolei lwowsko-czerniowiecko-suczawskiej na rozszerzenie stacyi we Lwowie wyznaczona w sumie 700.000 zł.

4. Dotacya tą samą ustawą skarbową w rozdziale 27, tytule 12, §. 1, na budowę kolei żelaznej od Stanisławowa do Woronienki wyznaczona w sumie 1,000.000 zł.

5. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w rozdziale 27, tytule 14, §. 1, na budowę odnogi do stacyi wodnej przy dworcu kolejowym w Mittelgrundzie wyznaczona w sumie 7.410 zł. w złocie czyli w walucie austriackiej 8.820 zł.

G. W etacie Ministerstwa sprawiedliwości:

1. Dotacya ustawą skarbową na rok 1891 w tytule 4, §. 22, na budowę domu dla Sądu obwodowego w Rzeszowie wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 5.000 zł.

2. Dotacya ustawą skarbową na rok 1892 w tytule 4, §. 14, na rozszerzenie budynku w Zada-

rze wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 17.000 zł.

3. Dotacya ustawą skarbową na rok 1893 w tytule 4, §. 28, na budowę domu dla Sądu obwodowego w Nowym Sączu jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 5.000 zł.

4. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 4, §. 28, na tenże sam cel jako 2. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 15.000 zł.

5. Dotacya ustawą skarbową na rok 1894 w tytule 4, §. 26, na budowę domu urzędowego w Podwołoczyskach jako 1. rata wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 10.000 zł.

6. Dotacya ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 4, §. 31, na budowę tego domu urzędowego jako ostatnia rata wyznaczona w sumie 10.000 zł.

7. Dotacya tą samą ustawą skarbową w tytule 4, §. 16, na rozszerzenie domu Sądu karnego w Pradze jako 1. rata wyznaczona w sumie 80.000 zł.

8. Dotacya tą samą ustawą skarbową w tytule 4, §. 24, na budowę domu urzędowego w Ottyni jako 1. rata wyznaczona w sumie 15.000 zł.

9. Dotacya tą samą ustawą skarbową w tytule 4, §. 25, na budowę domu urzędowego w Horodence jako 1. rata wyznaczona w sumie 13.000 zł.

10. Dotacya tą samą ustawą skarbową w tytule 4, §. 26, na budowę domu urzędowego w Nadwornie jako 1. rata wyznaczona w sumie 10.000 zł.

11. Dotacya tą samą ustawą skarbową w tytule 4, §. 27, na urządzenie wewnętrzne domu sądowego i więziennego w Stryju jako 1. rata wyznaczona w sumie 10.000 zł.

12. Dotacya ustawą z dnia 23. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 243, na budowę domu urzędowego w Floridsdorfie wyznaczona a ustawą skarbową na rok 1896 aż do końca grudnia 1896 przedłużona w sumie 140.400 zł.

H. Etat zarządu długu państwa.

Dotacye ustawą skarbową na rok 1895 w tytule 3, wydatki zarządu ustalonego długu państwa, na wydatki z powodu odnowienia arkuszy kuponowych wyznaczone w sumie 134.500 zł. i 45.000 zł. a włącznie w sumie ogólnej 179.500 zł.

§. 4.

Upoważnia się Ministra skarbu do sprzedania w ciągu miesiąca stycznia 1897 takich nieruchomości rządowych, których wartość szacunkowa każdej z osobna nie przenosi 25.000 zł. aż do sumy ogólnej 300.000 zł. a to bez poprzedniczego szczegółowego pozwolenia Rady państwa, jedynie pod warunkiem, iż później usprawiedliwi sprzedaż. Również upoważnia się Ministra skarbu pozwolić w ciągu miesiąca stycznia 1897, pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia, na obciążenie nieruchomości rządowych służebnościami, o ileby wartość nieruchomości obciążyć się mającej lub prawa nadać się mającego w każdym z osobna przypadku nie przenosiła sumy 25.000 zł. Wartość ogólna służebności w taki sposób nadać się mających nie może przenosić sumy 200.000 zł. Upoważnia się nadto Ministra skarbu, pod warunkiem późniejszego usprawiedliwienia, by spółkom, którym służy użytkowanie kolei żelaznych państwa, dał w ciągu miesiąca stycznia 1897 pozwolenie do sprzedaży zbytecznych gruntów kolei

państwa, pod warunkiem wynagrodzenia skarbu państwa za zrzeczenie się prawa własności, a pozwolenie to może być udzielone i wtedy, gdy wartość szacunkowa jednego takiego przedmiotu przenosi sumę 25.000 zł.

§. 5.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1897, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 23. grudnia 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Gautsch r. w.

Ledebur r. w.

Glanz r. w.

Weltersheimb r. w.

Biliński r. w.

Gleispach r. w.

Rittner r. w.

Guttenberg r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XCII. — Wydana i rozesłana dnia 31. grudnia 1896.

Treść: (№ 243—244.) 243. Rozporządzenie, zmieniające postanowienia §. 4go rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. marca 1895, tyżącego się kupna i sprzedaży wyciągu tytuniowego. — 244. Obwieszczenie, tyżące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Lublanie na Administracyę podatkową.

243.

Rozporządzenie Ministerstw skarbu, handlu i spraw wewnętrznych z dnia 19. grudnia 1896,

zmieniające postanowienia §. 4go rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. marca 1895 (Dz. u. p. Nr. 45), tyżącego się kupna i sprzedaży wyciągu tytuniowego.

Osnowa §. 4go rozporządzenia ministeryalnego z dnia 23. marca 1895 (Dz. u. p. Nr. 45), tyżącego się kupna i sprzedaży wyciągu tytuniowego opiewać ma odtąd jak następuje:

§. 4.

„Władza powiatowa polityczna postąpić ma z taką prośbą w myśl §. 4go rozporządzenia z dnia 21. kwietnia 1876 (Dz. u. p. Nr. 60).

Gdyby wyjątkowo proszono o pozwolenie nabywania do innych celów, nie do rolniczych, Władza powiatowa winna porozumieć się z c. k. Dyrekcją główną zarządu tytuniowego.

W razie udzielenia pozwolenia do nabywania pisze się takowe na wszystkich trzech egzemplarzach karty poborowej, które zamawiającemu mają być wydane; karta taka zastępuje cedułę do nabywania trucizn.

Karty do poboru wyciągu tytuniowego i potwierdzenia na nich dopisywane, są wolne od stępla.*

Postanowienie powyższe wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Badeni r. w.

Glanz r. w.

Biliński r. w.

244.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 21. grudnia 1896,

tyżące się przeistoczenia Komisji podatkowej lokalnej w Lublanie na Administracyę podatkową.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 18. lipca 1896 przeistacza się Komisję podatkową lokalną w Lublanie do załatwiania spraw służby podatków stałych ustanowioną, na Administracyę podatkową.

Urzędowanie tej Administracji podatkowej rozpocznie się od dnia 1. stycznia 1897.

Administracya podatkowa nowo ustanowiona będzie miała ten sam zakres działania i obręb urzędowy, tudzież tę samą siedzibę co Komisya podatkowa lokalna, która dotychczas istniała.

Biliński r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1897 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1897, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi 3 zł.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający odrazu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł. | Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
" " 1859 " 1868 " . . . 12 " | " " 1879 " 1888 " . . . 20 "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł. | Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można począwszy od roku 1897:

Rocznik 1849 za . . .	2 zł. 10 c.	Rocznik 1865 za . . .	2 zł. — c.	Rocznik 1881 za . . .	2 zł. 20 c.
" 1850 " . . .	5 " 25 "	" 1866 " . . .	2 " 20 "	" 1882 " . . .	3 " — "
" 1851 " . . .	1 " 30 "	" 1867 " . . .	2 " — "	" 1883 " . . .	2 " 50 "
" 1852 " . . .	2 " 60 "	" 1868 " . . .	2 " — "	" 1884 " . . .	2 " 50 "
" 1853 " . . .	3 " 15 "	" 1869 " . . .	3 " — "	" 1885 " . . .	1 " 80 "
" 1854 " . . .	4 " 20 "	" 1870 " . . .	1 " 40 "	" 1886 " . . .	2 " 30 "
" 1855 " . . .	2 " 35 "	" 1871 " . . .	2 " — "	" 1887 " . . .	2 " 50 "
" 1856 " . . .	2 " 45 "	" 1872 " . . .	3 " 20 "	" 1888 " . . .	4 " 20 "
" 1857 " . . .	2 " 85 "	" 1873 " . . .	3 " 30 "	" 1889 " . . .	3 " — "
" 1858 " . . .	2 " 40 "	" 1874 " . . .	2 " 30 "	" 1890 " . . .	2 " 70 "
" 1859 " . . .	2 " — "	" 1875 " . . .	2 " — "	" 1891 " . . .	3 " — "
" 1860 " . . .	1 " 70 "	" 1876 " . . .	1 " 50 "	" 1892 " . . .	5 " — "
" 1861 " . . .	1 " 50 "	" 1877 " . . .	1 " — "	" 1893 " . . .	3 " — "
" 1862 " . . .	1 " 40 "	" 1878 " . . .	2 " 30 "	" 1894 " . . .	3 " — "
" 1863 " . . .	1 " 40 "	" 1879 " . . .	2 " 30 "	" 1895 " . . .	3 " 50 "
" 1864 " . . .	1 " 40 "	" 1880 " . . .	2 " 20 "	" 1896 " . . .	3 " 50 "

Rocznik 1896 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 aż do 1896 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1896 włącznie wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1896 włącznie) są całkowicie uzupełnione, przeto począwszy od roku 1897 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność uzupełniania niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawianie podług materyi.